ÎNTRU SLAVA SFINTEI ŞI CELEI DE O FIINŢĂ,
DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI ŞI NEDESPĂRŢITEI TREIMI

TRIODUL

ADICĂ TREI CÂNTĂRI CU DUMNEZEU CEL SFÂNT

After edition from 1946.

ORÂNDUIALA SERVICIULUI BISERICESC, CU ÎNCEPERE DE LA DUMINICA VAMEŞULUI ŞI A FARISEULUI PÂNĂ LA SFÂNTA ÎNVIERE.

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ŞI CELEI DE O FIINŢĂ, DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI ŞI NEDESPĂRŢITEI TREIMI

TRIODUL

ADICĂ TREI CÂNTĂRI CU DUMNEZEU CEL SFÂNT

Care cuprinde slujba dumnezeiască, cu începere de la Duminica Vameşului şi a Fariseului până la Sfânta Înviere.

Precuvântare la cartea Triodul editată în anul 1946.

Triodul se numără printre cele mai de seamă şi mai folositoare cărţi de ritual. Cuprinzând îndeosebi slujbele din Postul Mare, el este poate cartea cea mai apropiată de suflet şi mai răscolitoare de gânduri. Punerea Triodului, adică începutul folosirii lui, care are loc la vecernia din ajunul Duminicii vameşului şi fariseului, este un eveniment pentru credincioşii legaţi strâns de Biserică, şi un eveniment deosebit în mănăstiri. „Facerile” sau, cu un cuvânt mai cunoscut, cântările înfăţişează mai toate opere de înaltă poezie şi smerită cugetare creştinească, care farmecă sufletul şi înviază vremuri de adâncă şi curată simţire evanghelică. Ele sunt nedespărţite de amintirea mişcată a ceasurilor de reculegere şi de curăţire a conştiinţei pentru oricine a avut ocazia să le petreacă în cuprinsuri mănăstireşti sau, în biserici de mir, unde se urmează după tot tipicul. Triodul oferă rugăciuni şi desfătări sufleteşti de cel mai înalt ordin; carte de meditaţie, ea îndeamnă la mărturisire şi cuprinde vibrante chemări şi rugăciuni de iertare către Dumnezeu şi Maica Domnului, „Acoperământul” tuturor necăjiţilor.

Institutul Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române a voit cu tot dinadinsul să dea la lumină un Triod cu adevărat îngrijit. Nevoiţi, cu nesfârşită părere de rău, să organizăm, pentru un viitor, pe care nu-l putem hotărî, cercetarea ştiinţifică a textului şi folosirea unei limbi româneşti cât mai frumoase, am urmărit o prezentare potrivită pe hârtie aleasă şi în caractere citeţe şi elegante. Am dorit să luminăm înţelegerea bogatului său cuprins cu ilustraţii gândite după cuviinţă şi executate de artişti crescuţi în cinstirea vieţii şi simţirii bisericeşti, împrejurările nespus de potrivnice ne-au pus piedici mari şi piedici de neînvins. Am fost nevoiţi să lucrăm, în condiţii pe care le vor preţui alţii mai târziu, în anii 1943, 1944 şi 1945. Am fost siliţi, spre durerea noastră, să renunţăm la multe planuri. Nea gonit din urmă şi grăbit mereu şi nevoia de a tipări, iute, o carte de cea mai mare lipsă, din care nu mai avem niciun exemplar, mai vechi. Ne-am judecat singuri şi cunoaştem toate lipsurile cărţii, pe care, am dorit-o frumoasă. Ne-au scăpat greşeli, care puteau fi îndreptate, şi unele care trebuiau îndreptate neapărat. Acestea toate sunt în legătură cu scrierea cuvintelor şi cu întrebuinţarea literelor mari. Nu am ajuns apoi să întemeiem o ilustraţie nouă, şi am păstrat, în mare parte, gravurile triodului Mănăstirii Neamţ, neînlocuind decât pe acelea unde putem întrebuinţa mai cu folos o idee teologică exactă. Am organizat o, poartă nouă, pe al cărei revers am vrut să rămână amintirea „Bisericii Antim” şi strălucitului ei ctitor, fiindcă în mănăstirea acestuia lucrează Institutul Biblic.

Socotim de nevoie, să adăugăm câteva lămuriri :

1. Textele apostolilor, începuturile şi sfârşiturile evangheliilor, precum şi paremiile, începând cu utrenia Miercurii din săptămâna a cincea, sunt date toate după Biblia din 1944.
2. Vecernia mică şi Vecernia mare de Sâmbătă, în ajunul Floriilor, s-au pus la un loc, sub o singură gravură, şi s-a aşezat ilustraţia „Intrării în Ierusalim” în fruntea slujbei de dimineaţă a Floriilor, fiindcă toate capetele de pagini, din Sâmbăta lui Lazăr până în Sâmbăta cea Mare, încep cu slujba utreniei.
3. S-a făcut cap de pagină cu ilustraţie la miezonoptică, în Sâmbăta lui Lazăr în loc de Vineri, la vecernie (în a şasea săptămână), cum era în Triodul de la Neamţ.

4. Ceasurile din Vinerea Mare sunt date după Biblia din anul 1944.
5. A doua paremie din Sfânta şi Marea Vineri seara e urmată de un fragment din „Cartea Sirienească”.
6. Textul Prohodului este cel nou, după ediţia institutului aprobată de Sfântul Sinod. În textul vechi, erau capete de pagină cu frontispicii la stările a doua şi a treia. Acestea s-au desfiinţat.
7. Sinaxarele şi viaţa Sfintei Maria Egipteanca se datoresc părintelui „D. Fecioru” care le-a tradus din nou.

Poarta, ilustraţiile noi şi această precuvântare se datoresc profesorului „D. Ştefănescu” care a purtat şi grija înfăţişării cărţii. La aceasta au ajutat, cu inimă şi deosebită pricepere, părintele protosingel „Firmilian Marin” şi domnul „Teodor N. Manolache”.

DUMINICA
ÎN CARE SE CITEŞTE SFÂNTA EVANGHELIE A PILDEI VAMEŞULUI ŞI A FARISEULUI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul obişnuit, cântăm Fericit bărbatul... *citind Catisma toată. La* Doamne strigat-am..., *punem stihirile pe 10, cântând din Octoih : 3 stihiri ale învierii şi 4 ale lui Anatolie iar din Triod aceste două idiomela, repetând pe cea dintâi.*

Glas 1.

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraţilor, că cel ce se înalţă pe sine, se va smeri; ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameşul, prin postire, strigând : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii. (*de două ori*)

Fariseul de slava deşartă biruindu-se, iar vameşul cu pocăinţa plecându-se, a venit la Tine însuţi, Stăpâne, Ci acela lăudându-se, s-a lipsit de bunătăţi; iar acesta negrăind, s-a învrednicit darurilor. În aceste suspinuri întăreşte-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., *Glasul al 8-lea,*

Atotţiitorule, Doamne, ştiu cât pot lacrimile ! Că pe Ezechia din porţile morţii l-a ridicat, pe cea păcătoasă din păcatele cele de mulţi ani o au mântuit; iar pe vameşul, mai presus decât pe fariseul, l-a îndreptat. Ci mă rog, împreună cu aceştia numărându-mă, să mă miluieşti.

Şi acum..., *a Născătoarei, cea dintâi, a glasului de rând,*

LA LITIE

Stihira hramului, după obicei.

Slavă..., Glasul al 3-lea,

Cunoscând, suflete al meu, osebirea vameşului şi a fariseului, urăşte glasul cel trufaş al aceluia; iar a acestuia pofteşte-i rugăciunea cea cu bună umilinţă şi strigă : Dumnezeule milostiveşte-Te spre mine păcătosul şi mă miluieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei învierii, aceiaşi glas.*

Fără sămânţă, din Dumnezeiescul Duh şi cu sfatul Tatălui, ai zămislit pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce este din Tatăl, fără mamă mai-nainte de veci şi pentru noi din tine fără de tată fiind, cu trup L-ai născut, şi prunc cu lapte L-ai hrănit. Pentru aceasta nu înceta a-L ruga, să se mântuiască din primejdii sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, după Alfa-Vita.

Slavă..., *Glasul al 5-lea.*

Îngreuiaţi fiind ochii mei, de fărădelegile mele, nu pot să privesc şi să văd înălţimea cerului; ci mă primeşte ca pe vameşul, pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, şi mă miluieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas.*

Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun împărătesc, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Răscumpărătorul meu, Hristos Domnul, celor ce dormeau întru întuneric, s-a arătat, Soarele dreptăţii fiind, vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală, ca o Maică, către Dânsul, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul, Glasul 1 : Născătoare de Dumnezeu Fecioară... *(de 3 ori). Apoi se face binecuvântarea pâinilor şi oştire din Epistolele Apostolilor. Iar de nu se face priveghere, zicem Troparul Învierii şi al Născătoarei de Dumnezeu.*

Se cade să ştim : Slujba Sfântului care cade în Duminica aceasta şi în Duminica fiului desfrânat o punem Vineri la Pavecerniţă sau când va socoti cel mai mare. Dacă Sfântul care cade în aceste Duminici este Sfânt mare, slujba lui nu se amână. Deasemenea dacă Sfântul din aceste Duminici este sfânt mic, însă este hramul Bisericii, slujba lui nu se amână. Ci facem priveghere şi cântăm slujba hramului, ca pe a Întâmpinării Domnului. Despre tipicul întâmpinării Domnului, caută la sfârşitul acestei cărţi la litera A.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul pe glasul Octoihului. Şi zicem Troparul învierii (de două ori) Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu : Apoi obişnuitele Catisme. Sedelnele Octoihului, După* Fericiţi cei fără prihană... *Troparele :* Soborul îngeresc... *Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului.* Toată suflarea..., *Evanghelia învierii, de rând.* Învierea lui Hristos văzând... *Psalmul 50.*

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi cu lenevite mi-am cheltuit toată viaţa mea; ci cu rugăciunile tale spală-mă de toată necurăţia.

Apoi : Glasul al 6-lea,

Stih : Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.

Şi Stihira aceasta :

La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ţie; Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta.

Apoi Diaconul sau Preotul zice : Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Doamne miluieşte, *(de 12 ori) Ecfonisul :* Cu mila şi cu îndurările... *Canoanele se pun : Al învierii din Octoih cu irmosul pe 4, al Crucii şi învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi al Triodului pe 6. Iar de se va întâmpla pomenirea vreunui Sfânt mare, punem Canonul Învierii cu irmosul pe 4, al Sfântului pe 4 şi al Triodului pe 6.*

CANONUL

Facere a lui Gheorghie

Cântarea 1, Glasul al 6-lea,

Irmos : Ca pe uscat umblând Israil...

Cu pilde îndemnând pe toţi Hristos, spre îndreptarea vieţii, pe vameşul înalţă din smerenie, arătând pe fariseul că s-a smerit dintru înălţare.

Din smerenie văzând cinste făcătoare de înălţime, şi din înălţare cădere rea, râvneşte la bunătăţile vameşului şi urăşte răutatea fariseului.

Din trufie se împrăştie tot binele, iar din smerenie piere toată răutatea; care să o îmbrăţişăm noi credincioşii, despreţuind, după adevăr, năravul cel măreţ.

Împăratul tuturor, vrând să fie ucenicii Lui smeriţi în cugete, sfătuindu-i, îi învăţa să râvnească suspinului vameşului şi umilinţei.

Slavă...

Ca vameşul suspin şi cu tânguiri neîncetate mă apropii eu, Doamne, acum la milostivirea Ta; mi-

luieşte-mă şi pe mine, cel ce-mi petrec acum viaţa cu smerenie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Gândul, sfatul, nădejdea, trupul, sufletul şi duhul, către tine mi-am pus, Stăpână; scapă-mă de vrăjmaşii cei cumpliţi, de supărări, şi de îngrozirea cea viitoare, şi mă mântuieşte.

Catavasie : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Nu este Sfânt precum Tu, Doamne...

Din gunoi şi din patimi se înalţă cel smerit, şi din înălţimea bunătăţilor cade rău tot cel înalt cu inima; de al căruia nărav al răutăţii să fugim.

Slava deşartă deşertează bogăţia dreptăţii; iar smerenia risipeşte mulţimea poftelor. Căruia noi urmând, aşează-ne în partea vameşului, Mântuitorule.

Ca vameşul şi noi bătându-ne în piept, strigăm cu umilinţă : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii ! Ca să luăm iertarea aceluia.

Spre râvnă să venim credincioşii, săvârşind blândeţile şi vieţuind cu smerenie, cu suspinarea inimii, cu plâns şi cu rugăciune; ca să luăm iertare de la Dumnezeu.

Slavă...

Să lepădăm, credincioşii, trufia cea fără măsură, cumplita mândrie, urâta înălţare şi cruzimea cea rea a fariseului, cea necuvioasă lui Dumnezeu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Întru tine ceea ce eşti singură scăpare nădăjduindu-mă, să nu pierd nădejdea cea bună; ci să dobândesc Preacurată ajutorul tău, mântuindu-mă de toată spurcăciunea celor rele.

Sedealna glasul al 4-lea,

Podobia : Degrab ne întâmpină...

Smerenia a înălţat pe cei ruşinat de răutăţi, pe vameşul ce a suspinat şi a strigat către Ziditorul, milostiveşte-Te ! Iar înălţarea a surpat din dreptate pe ticălosul fariseu ce a grăit cu trufie. Deci să urmăm celor bune, depărtându-ne de la răutăţi.

Slavă...

Smerenia, odinioară, a înălţat pe vameşul ce a strigat cu plângere, milostiveşte-Te şi l-a îndreptat. Lui să ne asemănăm toţi cei ce am căzut întru adâncul răutăţilor; să strigăm Mântuitorului dintru adâncul inimii : Greşit-am ! milostiveşte-Te, Unule, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Primeşte Stăpână, degrabă, rugăciunile noastre şi le du Fiului tău şi Dumnezeu, Doamnă cu totul fără prihană. Scapă din primejdii pe cei ce aleargă către tine; strică meşteşugirile, surpă semeţia celor ce se într-armează nedumnezeieşte, Preacurată, asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Hristos este puterea mea...

Arătat-a, Cuvântul, smerenia a fi calea cea aleasă a înălţării, smerindu-se până şi la chipul cel de rob; Căruia urmând oricine, smerindu-se se înalţă.

Înălţatu-s-a dreptul fariseu; şi a căzut; iar vameşul cel îngreuiat cu mulţimea răutăţilor, s-a smerit şi s-a înălţat, fără nădejde îndreptându-se.

Pricinuitoare de sărăcie, din bogăţia bunătăţilor s-a arătat înălţarea; şi îndestulare iarăşi smerenia îndreptării din sărăcia cea desăvârşită, care să o câştigăm.

Zis-ai mai-nainte, Stăpâne, că stai cu adevărat împotriva celor ce se mândresc; iar celor smeriţi, le dai, Mântuitorule, darul Tău. Deci trimite-ne darul Tău nouă celor ce ne-am smerit.

Slavă...

Către dumnezeiasca înălţare suindu-ne pe noi pururea Mântuitorul şi Stăpânul, a arătat smerenia făcătoare de înălţime; că a spălat cu mâinile Sale picioarele ucenicilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca ceea ce ai născut Lumina cea neapropiată, Fecioară, risipeşte întunericul sufletului meu cu raza cea luminătoare, şi îndreptează viaţa mea la cărările mântuirii.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Să ne sârguim a urma bunătăţilor fariseului şi a râvni smereniei vameşului; urând necuviinţa greşelilor cea de la amândoi adică trufia şi pierzarea.

Văditu-s-a călătoria dreptăţii cea deşartă, deoarece a însoţit cu dânsa fariseul trufia; asemenea şi vameşul cu bunătatea cea făcătoare de înălţime, câştigând împreună mergătoare smerenia.

Întru bunătăţi, ca un şezător în căruţă, se părea fariseului că aleargă; iar vameşul pedestru alergând, ca pe lângă o căruţă, bine a trecut, înjugând smerenia cu umilinţa.

Pilda vameşului înţelegând-o toţi cu mintea, veniţi să-i urmăm cu lacrimi, aducând lui Dumnezeu duh umilit, cerând iertare păcatelor.

Slavă...

Să lepădăm, înţelepţilor, departe năravul cel măreţ şi urât, trufaş şi obraznic al fariseului, cel mult lăudăros şi cumplit, ca să nu ne lipsim de dumnezeiescul Dar.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti bună, trimite toiag de putere nouă tuturor celor ce scăpăm la tine; ca să biruim în mijlocul tuturor vrăjmaşilor, ajutorându-ne şi din toată vătămarea scoţându-ne.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Marea vieţii văzându-o...

Prin curgerea vieţii, tot deodată, au alergat fariseul şi cu vameşul. Deci acela de mândrie fiind cuprins, s-a primejduit în chip ruşinos; iar acesta s-a mântuit prin smerenie.

Călătoria vieţii cu cea dreaptă schimbându-o, noi să urmăm înţelepciunii celei dorite a vameşului şi să fugim de trufia cea urâtă a fariseului, ca să fim vii.

Să urmăm obiceiurilor bune ale lui Iisus, Mântuitorul, şi smereniei Lui, noi cei ce dorim a dobândi sălaşul bucuriei celei fără sfârşit, sălăşluindu-ne în locul celor vii.

Arătat-ai, Stăpâne, ucenicilor Tăi smerenie înaltă; căci încingându-Te cu ştergătorul peste mijloc, şi spălându-le picioarele, le-ai poruncit să urmeze acestui obicei.

Slavă...

Fariseul şi-a petrecut viaţa cu bunătăţile, şi vameşul cu greşelile; ci acela, din înălţarea cea stricătoare de minte, a luat smerenia; iar acesta s-a înălţat, arătându-se smerit cu mintea.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Gol fiind zidit întru nerăutate şi întru viaţă neamăgitoare m-a îmbrăcat vrăjmaşul cu răutatea călcării de poruncă şi cu grosimea trupului; iar acum prin mijlocirea ta Fecioară mă mântuiesc.

CONDACUL Glasul al 4-lea, după Podobia : Arătatu-Te-ai astăzi...

Să fugim de vorba cea trufaşă a fariseului şi să ne învăţăm înălţimea graiurilor celor smerite ale vameşului, cu pocăinţă strigând : Mântuitorul lumii, milostiveşte-Te spre robii Tăi.

Alt condac, glasul al 3-lea, după Podobia : Fecioara astăzi...

Suspinuri ca ale vameşului să aducem Domnului, şi la Dânsul să cădem ca la un Stăpân, noi păcătoşii; că voieşte mântuirea tuturor oamenilor şi dă iertare tuturor celor ce se căiesc. Că pentru noi s-a întraripat, Dumnezeu fiind împreună cu Tatăl; fără de început.

ICOS

Pe noi înşine, fraţilor, toţi să ne smerim, cu suspinuri şi cu tânguiri să ne batem gândurile, ca atunci, la judecata cea veşnică, să ne arătăm acolo credincioşi, nevinovaţi, dobândind iertare; că acolo este odihna cea adevărată, pe care să ne rugăm acum să o vedem noi. Acolo durerea, întristarea şi

suspinurile cele dintru adânc sunt depărtate, din Edenul cel minunat. Al căruia făcător este Hristos, Dumnezeu fiind împreună cu Tatăl, fără de început.

PROLOG

PE SCURT DESPRE SINAXARELE LUI XANTOPOL LA SLUJBA TRIODULUI.

Sinaxarele lui Nichifor Calist Xantopol arată pentru fiecare din praznicele vestite ale Triodului pricina pentru care s-au rânduit, cum s-au rânduit, când au luat început şi pentru ce sunt aşa acum. Ele au fost orânduite de sfinţii şi de Dumnezeu purtătorii Părinţi cu amănunţită grijă; încep de la Duminica vameşului şi fariseului şi ţin până la Duminica tuturor Sfinţilor. Se cuvine aşadar ca înainte de cântarea a şaptea a canonului să se citească mai întâi după cum este datina, sinaxarul din Minei şi apoi sinaxarul Triodului. După citirea sinaxarului din Minei vei spune aşa :

În aceeaşi zi facem pomenire de pilda din Sfânta Evanghelie a vameşului şi fariseului.

Stih : Trăind ca fariseul, departe eşti de Biserică;
Căci Hristos este înlăuntru aceluia care-L primeşte cu smerenie.

Alte stihuri la Triod :
Ziditorul al celor de sus şi al celor de jos,
Primeşte de la îngeri cântarea întreit sfântă.
Iar de la oameni, primeşte Triodul !

Cu ajutorul lui Dumnezeu, începem astăzi şi Triodul. Triodul a fost întocmit cu înţelepciune şi în chipul cel mai bun şi cum se cuvenea de mulţi din sfinţii şi purtătorii de Dumnezeu părinţii noştri făcători de cântări, insuflat fiind de Sfântul Duh. Primul dintre toţi părinţii, care au izvodit cântarea triodică, adică a celor trei cântări, după părerea mea spre a închipui Sfânta şi începătoarea de viaţă Treime, a fost marele poet Cosma. El a izvodit cânturile ce se cântă în marea şi sfânta săptămână a patimilor Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acrostih, după numele fiecărei zile. După pilda lui şi alţi părinţi, dar mai mult decât alţii Teodor şi Iosif, Studiţii, au alcătuit, cu aceeaşi râvnă ca şi Cosma, cântări pentru celelalte săptămâni ale Sfântului şi marelui post al Patruzecimii. Cântările lor au fost întrebuinţate mai întâi la Mănăstirea Studion. În cea mai mare parte ei au alcătuit şi au cadenţat odele şi celelalte cântări ale Triodului adunând şi strângând material din Sfinţii Părinţi. Aşadar pentru că Duminica se socoteşte cea dintâi dintre zile, după cum Duminica învierii se socoteşte întâia, a opta şi cea din urmă, au făcut foarte bine când au pus Luni cântarea întâia, Marţi cântarea a doua, Miercuri cântarea a treia, Joi cântarea a patra, Vineri cântarea a cincea, Sâmbătă cântarea a şasea, a şaptea şi celelalte două, a opta şi a noua; acestea pentru că sunt mai de seamă, sunt comune tuturor zilelor săptămânii. Tot aşa a făcut şi dumnezeiescul Cosma la canonul din Marea Sâmbătă, căci a alcătuit numai patru cântări : cântarea a şasea, a şaptea, a opta şi a noua. Mai târziu, preaînţeleptul împărat Leon a poruncit lui Marcu monahul, episcopul Idruntului, să-i facă canon deplin. Cartea aceasta se numeşte pe nedrept Triod, căci nu are totdeauna trei cântări, ci are şi canoane depline. După părerea mea şi-a luat numele său din pricină că cele mai multe canoane au trei cântări sau pentru că, după cum am spus, canoanele din săptămâna mare au fost alcătuite la început din trei cântări. Când sfinţii noştri Părinţi au alcătuit această carte de slujbă, scopul lor a fost ca să ne aducă aminte pe scurt prin întreaga carte a Triodului de toată binefacerea dintru început a lui Dumnezeu faţă de noi, ca să ne amintească tuturora că am fost plăsmuiţi de el; că prin călcarea poruncii, dată nouă spre încercare, am fost alungaţi din desfătarea paradisului; că am fost izgoniţi din pricina zavistiei şarpelui şi vrăjmaşului, începătorul răutăţii, doborât din pricina mândriei; că am fost îndepărtaţi de la bunătăţile raiului şi am ajuns să fim conduşi de diavol; că Fiul lui Dumnezeu şi Cuvântul, prin milostivirea milei sale, a plecat cerurile şi S-a pogorât, a locuit în Fecioară şi S-a făcut om; că ne-a arătat chipul de a ne sui la cer, prin vieţuirea Sa, prin smerenia Sa mai cu seamă, prin postul, prin îndepărtarea de rele şi prin celelalte fapte ale Lui; că a pătimit, a înviat şi S-a suit iarăşi la cer; că a trimis pe Sfântul Duh, sfinţilor Lui ucenici şi Apostoli; că Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu desăvârşit, a fost predicat de ei pretutindenea; că şi dumnezeieştii Apostoli au făcut minuni prin harul Preasfântului Duh; că în acelaşi timp au adunat prin predica lor, pe toţi sfinţii de la marginile lumii, umplând lumea cea de sus. Aceasta a şi fost la început gândul Ziditorului. Prin cele spuse am arătat care este scopul Triodului. Aceste trei sărbători; a vameşului şi fariseului, a Fiului Risipitor, şi a înfricoşatei Judecăţi au fost izvodite de sfinţii Părinţi ca un fel de pregătire şi îndemnare, ca să ne pregătim şi să fim gata pentru nevoinţele duhovniceşti ale postului, lepădând deprinderea noastră cea ticăloasă. Cea dintâi din aceste sărbători ne înfăţişează pilda vameşului şi a fariseului. Această săptămână se mai numeşte şi vestitoare. În adevăr, după cum cei care vor să meargă la război sunt vestiţi mai dinainte de generali despre timpul când va începe lupta, ca să-şi curăţească şi să-şi ascută săbiile, ca să-şi cerceteze bine toate celelalte

arme, ca să îndepărteze orice piedică spre a se arunca cu râvnă în luptă şi spre a-şi lua cele de trebuinţă; de multe ori, înainte de luptă, li se ţin ostaşilor cuvântări, li se spun povestiri şi pilde ca să înflăcăreze sufletele lor şi să îndepărteze de la ei lenea, trândăvia, frica şi orice altă primejdie; tot astfel şi Sfinţii Părinţi vestesc mai dinainte, ca printr-o trâmbiţă, lupta ce o vom da prin post împotriva diavolului, spre a curăţi păcatul care a pus stăpânire mai dinainte pe sufletele noastre şi care s-a prefăcut în venin din pricina timpului îndelungat de când ne stăpâneşte; mai mult încă, să ne sârguim să dobândim faptele bune pe care nu le avem şi, întrarmându-ne cum se cuvine, să mergem pregătiţi spre nevoinţele postului. Aşadar pentru că cea dintâi armă pentru dobândirea virtuţii este pocăinţa şi smerenia, iar cea mai mare piedică mândria şi îngâmfarea, Sfinţii Părinţi ne înfăţişează în cea dintâi sărbătoare a Triodului această pildă vrednică de credinţă din dumnezeiasca Evanghelie. Prin fariseu ne îndeamnă să ne ferim de păcatul mândriei şi al îngâmfării iar prin vameş ne îndeamnă să ne însuşim smerenia şi pocăinţa, virtuţi potrivnice acestui păcat. Cel dintâi şi cel mai rău dintre păcate este mândria şi îngâmfarea. Din pricina mândriei şi îngâmfării a căzut diavolul din cer; mai-nainte era şi se numea luceafăr luminos; din pricina lor este şi se numeşte întuneric. Tot din pricina acestui păcat a fost alungat şi Adam, începătorul neamului omenesc din desfătarea raiului. Prin această pildă ne îndeamnă Sfinţi Părinţi să nu ne mândrim cu faptele noastre bune, să nu defăimăm pe aproapele, ci să fim totdeauna smeriţi. Căci Domnul celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har. Şi este mai bine ca să se întoarcă cel păcătos decât să se mândrească cel care face fapte bune. Vă spun vouă, zice Domnul, că s-a coborât vameşul mai îndreptat decât fariseul. Aşadar pilda aceasta ne arată că nimeni nu trebuie să se mândrească, chiar dacă face fapte bune; dimpotrivă să se smerească şi să se roage din suflet lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi căzut în cele mai mari păcate. Făcând aşa nu este departe de mântuire. Vameş este omul care ia de la ocârmuire dreptul de a lua vamă. El cumpără acest drept cu multă nedreptate şi pentru aceea ia de la oameni vamă mai mare decât se cuvine. Fariseu este omul care se socoteşte desăvârşit în toate, depăşind pe ceilalţi oameni prin ştiinţa sa. Saducheul, care îşi are numele de la un oarecare Sadochie, este omul care se crede drept căci Sedec înseamnă dreptate. La evrei erau trei erezii : eseii, fariseii şi saducheii; aceştia din urmă nu credeau în înviere, în îngeri şi în Duhul Sfânt.

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi făcători de cântări, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne şi mântuieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Dătător de rouă...

Cu lucrurile îndreptării înălţându-se fariseul, în laţurile slavei deşarte rău s-a încurcat, lăudându-se peste măsură; iar vameşul înălţându-se cu aripile smereniei, prea uşor s-a apropiat de Dumnezeu.

Prin mijlocirea smereniei, ca de o scară servindu-se vameşul s-a înălţat la înălţimea cerurilor; iar fariseul, cu putreda uşurime a trufiei înălţându-se, s-a pogorât în adâncimea iadului.

Pe cei drepţi vânându-i vicleanul, îi fură prin mijlocirea slavei deşarte; iar pe cei păcătoşi cu lanţurile deznădăjduirii îi leagă. Ci să ne sârguim a scăpa de amândouă răutăţile, noi râvnitorii vameşului.

Cu rugăciune să cădem la Dumnezeul nostru, cu lacrimi şi cu suspinuri fierbinţi, urmând smereniei vameşului celei înălţătoare, şi să cântăm noi credincioşii : Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Învăţând pe ucenici mai înainte le-ai poruncit, Stăpâne, să nu cugete cele înalte, ci să se unească cu cei smeriţi. Pentru aceasta, Mântuitorule, noi credincioşii strigăm Ţie : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Frumuseţea şi scara cea dumnezeiască, pe care mai înainte a văzut-o Iacov, de jos întinsă către înălţime, pe tine te cunoaştem a fi Preacurată; pogorând de sus pe Dumnezeu întrupat, şi pe oameni printr-însa ridicându-i.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Din văpaie cuvioşilor...

Cu minte smerită suspinând vameşul, a aflat pe Domnul milostiv, şi s-a mântuit; iar prin mijlocirea cea rea a limbii ce grăia cu trufie, a căzut fariseul

din dreptate.

De trufia gândului fariseului şi de numirea curăţiei, să fugim noi credincioşii, râvnind smereniei şi gândului vameşului, celui bine primit.

Cuvintele vameşului credincioşii să le grăim în Sfânta Biserică : Dumnezeule, milostiveşte-Te ! Ca împreună cu dânsul să aflăm iertare, scăpând de pieirea fariseului celui mult lăudăros.

Suspinării vameşului să urmăm toţi şi, cu Dumnezeu vorbind, să strigăm către Dânsul cu lacrimi fierbinţi : Iubitorule; de oameni, greşit-am ! Milostive îndurate, milostiveşte-Te; şi mă mântuieşte.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Spre suspinul vameşului s-a uitat Dumnezeu, şi pe el îndreptându-l, l-a arătat pildă tuturor; ca să se plece pururea cu suspinuri şi cu lacrimi, cerând dezlegarea păcatelor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu ştiu alt sprijin afară de tine, Curată şi cu totul fără prihană. Pe tine te pun rugătoare, pe tine mijlocitoare către Cel ce S-a născut din tine; scapă-mă de toate cele ce mă întristează.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Luând de la Hristos cale de înălţare smerenia, pilda mântuirii, să dorim obiceiul vameşului şi lepădând departe înălţarea trufiei, cu minte smerită să facem pe Dumnezeu îndurător.

Trufia sufletului să o lepădăm, să câştigăm cuget drept cu smerenie, să nu ne sârguim a ne îndreptăţi pe noi înşine, să urâm deşarta mândrie, şi să milostivim cu vameşul pe Dumnezeu.

Să aducem rugăciuni de umilinţă, cu osârdie, Ziditorului ca vameşul; lepădându-ne de nerecunoscătoarele rugi ale fariseului; de glasurile cele cu laudă mare, care aduc defăimare împotriva aproapelui; ca să ne agonisim pe Dumnezeu milostiv şi lumină.

Cu multă adunare de păcate îngreuindu-mă, am întrecut pe vameşul cu prisoseala răutăţii, şi am câştigat şi trufia cea lăudăroasă a fariseului, făcându-mă în totul pustiu de toate bunătăţile. Doamne, fie-Ţi milă de mine.

Învredniceşte fericirii Tale pe cei ce sunt săraci cu duhul pentru Tine, că după învăţătura poruncii Tale, aducem Ţie duh umilit. Şi primindu-l, Mântuitorule, mântuieşte pe cei ce-Ţi slujesc Ţie.

Slavă...

Vameşul suindu-se în Biserică cu credinţă oarecând, şi rugându-se lui Dumnezeu s-a îndreptat, căci cu suspinuri venind şi cu lacrimi şi cu sfărâmarea inimii, toată povara păcatelor a lepădat-o prin rugăciune.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Dă-ne nouă a te lăuda, a te slăvi şi a te ferici după cuviinţă, celor ce te cinstim pe tine Preacurată, şi mărim naşterea ta, ceea ce eşti singură binecuvântată. Că tu eşti lauda creştinilor, şi către Dumnezeu rugătoare bineprimită.

LUMINÂNDA

A Învierii din Octoih. Slavă..., *a Triodului, după Podobia :* Cu ucenicii să ne suim...

Să fugim de grăirea cea înaltă şi înrăutăţită a fariseului, şi să ne învăţăm smerenia vameşului cea prea aleasă, ca să ne înălţăm, strigând către Dumnezeu, împreună cu acela; Milostiveşte-Te spre robii Tăi, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Hristoase Mântuitorule, şi răbdând Crucea de voie, ai ridicat lumea Ta cu dumnezeiasca putere.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Făcătorul zidirii şi Dumnezeul tuturor a luat trup omenesc, Născătoare de Dumnezeu, din curatul tău pântece, întrutot lăudată, şi toată firea mea cea stricată o a înnoit; lăsându-te după naştere iarăşi ca şi mai-nainte de naştere. Pentru aceasta cu credinţă toţi lăudându-te, strigăm : Bucură-te lauda lumii,

LA LAUDE

Stihiri : Din Octoih 4 ale învierii, şi ale Triodului aceste 4 idiomele :

Glasul 1.

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraţilor; că cel ce se înalţă pe sine, se va smeri. Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameşul, prin postire, strigând : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii.

Fariseul de slava deşartă biruindu-se iar vameşul, cu pocăinţă plecându-se, au venit la Tine însuţi, Stăpâne. Ci acela lăudându-se, s-a lipsit de bunătăţi; iar acesta negrăind s-a învrednicit darurilor. Întru aceste suspinuri întăreşte-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 3-lea.

Stih : Scoală-Te Doamne, Dumnezeul meu; înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Cunoscând suflete al meu osebirea vameşului şi a fariseului, urăşte glasul cel trufaş al aceluia; iar a acestuia poftește-i rugăciunea cea cu bună umilinţă, şi strigă : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul şi mă miluieşte.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima inima, spune-voi toate minunile Tale.

Glasul fariseului cel mult lăudăros, credincioşii urându-l şi râvnind rugăciunii vameşului, celei cu bună umilinţă, smerindu-ne pe noi înşine, să nu cugetăm cele înalte; ci să strigăm cu umilinţă : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre păcatele noastre.

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Pe fariseul ce se îndrepta pe sine lăudându-şi faptele, l-ai osândit, Doamne, şi pe vameşul, ce s-a smerit şi cu suspinuri a cerut iertare, l-ai îndreptat. Că nu primeşti cugetele cele măreţe şi inimile cele umilite nu le defăimezi. Pentru aceasta şi noi cu smerenie cădem înaintea Ta. Cel ce ai pătimit pentru noi, dă-ne iertare şi mare milă.

Şi acum... Prea binecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul. Apoi obişnuita Litie, în pridvor, la care cântăm : Slavă..., Şi acum..., *Stihira Evangheliei de la Utrenie. După Apolisul Litiei se citeşte învăţătura Cuviosului Teodor Studitul şi cântăm Troparul Cuviosului Teodor pe glasul al 8-lea :* Al ortodoxiei îndreptătorule..., *fără a Născătoarei :*

Ceasul 1 şi Apolisul deplin.

Se cade a şti : Că toate cele 11 Stihiri ale Evangheliilor de la Utrenie, începând din această Duminică până la Duminica tuturor Sfinţilor, se cântă în pridvor, la Litiile Utreniilor, la Slavă..., Şi acum... *Iarăşi să se ştie : Că dintru această Duminică începem a citi în pridvor, după Apolisul Litiei, învăţătura Sfântului Părintelui nostru Teodor Studitul, pe care o citeşte Egumenul, dacă este de faţă iar de nu, o citeşte Eclesiarhul. Fraţii stau, ascultând cu luare aminte.*

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih pe 6; şi din Triod, Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimenul Glasului de rând. Apostolul către Timotei; Evanghelia de la Luca. CHINONICUL : Lăudaţi pe Domnul din ceruri... *Iar de se va întâmpla Sărbătoarea Întâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului de carne, slujba morţilor de seară şi de dimineaţă se cântă la Biserica cimitirului. Iar de nu este Biserică la cimitir, atunci se cântă Sâmbătă, înaintea Duminicii Fiului desfrânat iar în Sâmbăta lăsatului de carne se cântă numai slujba întâmpinării.*

DUMINICA
ÎN CARE SE CITEŞTE SFÂNTA EVANGHELIE CU PILDA FIULUI CELUI DESFRÂNAT

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După psalmul cel obişnuit, cântăm Fericit bărbatul..., *Catisma toată. La* Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10, cântând din Octoih 6 Stihiri ale învierii, 3 ale lui Anatolie şi ale Triodului pe 4, repetându-le.*

Glasul 1.

În ţară fără de păcat şi plină de viaţă m-am încredinţat şi, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii şi, în loc de snopi, am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am şi aşternut în aria pocăinţei. Ci Te rog pe Tine, prea-Veşnicul, lucrătorul nostru Dumnezeu, vântură pleava lucrurilor mele în vântul milostivirii Tale, şi adună grâu; iertarea sufletului meu; încuindu-mă în jitniţa Ta cea cerească, şi mă mântuieşte. *(de două ori)*

Să cunoaştem, fraţilor, puterea tainei, că preabunul părinte, întâmpinând pe fiul cel desfrânat, carele s-a întors de la păcat la casa părintească, îl îmbrăţişează şi iarăşi îi dăruieşte cunoştinţele slavei sale; şi veselie de taină face celor de sus, înjunghiind viţelul cel hrănit; ca noi să vieţuim cu vrednicie Celui ce a junghiat atunci, iubitorului de oameni Părinte, şi Celui slăvit, ce S-a junghiat, Mântuitorului sufletelor noastre. *(de două ori)*

Slavă..., *Glasul al 2-lea.*

O, de cât bine m-am lipsit, eu ticălosul, pe mine însumi ! O, de la ce împărăţie am căzut, eu pătimaşul. Avuţia care am luat, o am cheltuit, porunca o am călcat. Vai mie ticăloase suflete; că în focul cel veşnic, vei să te osândeşti. Pentru aceasta mainainte de sfârşit, strigă către Hristos Dumnezeu : Primeşte-mă, Dumnezeule, ca pe fiul cel desfrânat, şi mă miluieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei, cea dintâi a glasului de rând.*

Vohod : **Lumină lină...**

Prochimenul : Domnul a împărăţit întru podoabă S-a îmbrăcat.

LA LITIE

Stihira hramului după obicei.

Slavă..., *Glasul al 4-lea.*

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Îndurate, carele toată viaţa o am cheltuit întru înstrăinare; risipit-am bogăţia, care mi-ai dat, Părinte; primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas.*

Caută spre rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, potolind pornirile cele rele împotriva noastră, din tot necazul izbăvindu-ne pe noi; că pe tine singură te avem ancoră tare şi neclintită, şi a ta ocrotire am dobândit. Să nu fim ruşinaţi, Stăpână, cei ce te chemăm pe tine. Grăbeşte spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credinţă : Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului după Alfa-Vita.

Slavă..., *Glasul al 6-lea.*

Risipind bogăţia darului celui părintesc, m-am păscut, eu ticălosul, împreună cu dobitoacele cele necuvântătoare şi, poftind hrana lor, leşinam de foame, nesăturându-mă. Ci întorcându-mă la Tatăl cel milostiv, strig cu lacrimi : Primeşte-mă ca pe un năimit, pe mine cel ce cad la iubirea Ta de oameni, şi mă mântuieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Făcătorul şi răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se din blestemul cel dintâi, pe Adam l-a slobozit Pentru aceasta, ţie Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul : Bucură-te ! Bucură-te, Stăpână, folositoarea şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

Troparul, de trei ori : Născătoare de Dumnezeu Fecioară...

Şi cealaltă urmare a Privegherii, după obicei. Iar de nu este Priveghere, zicem : troparul Învierii şi al Născătoarei. Apoi Apolisul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., *Troparul învierii, de două ori;* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, şi obişnuitele Catisme. Polieleul, cei doi Psalmi obişnuiţi, la care adăugăm şi al treilea Psalm;* La râul Babilonului... *cu Aliluia, frumos. Antifoanele şi prochimenul glasului.* Toată suflarea..., *Evanghelia învierii,* Învierea lui Hristos... *Psalmul 50.* Slavă..., *Glasul al 8-lea.* Uşile pocăinţei... Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas :* În cărările mântuirii... *Apoi Stihira, Glasul al 6-lea. Stih :* Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta... La mulţimea faptelor mele... *(Caută-le înapoi la Litia din Duminica vameşului şi fariseului)* Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... *şi Ecfonisul :* Cu mila şi cu îndurările...

Canoanele se pun : Al învierii, din Octoih, cu irmosul pe 4,

al Crucii şi al învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi al Triodului pe 6. Iar slujba de la Minei o cântăm la Pavecerniţă, Vineri seara.

CANONUL Triodului

Facere a lui Iosif.

Cântarea 1-a, Glasul al 2-lea,

Irmos : Cântarea lui Moise...

Iisuse, Dumnezeule, primeşte-mă acum şi pe mine cel ce mă pocăiesc, ca pe fiul cel desfrânat; căci toată viaţa în lene mi-am petrecut şi pe Tine Te-am mâniat.

Rău am risipit dumnezeiasca bogăţie, care mainainte mi-ai dat; depărtatu-m-am de la Tine, necurat vieţuind, milostive Părinte. Primeşte-mă dar şi pe mine cel ce mă întorc.

Slavă...

Braţele părinteşti acum tinzându-le, primeşte-mă, Doamne şi pe mine ca pe desfrânatul, prea Îndurate; ca să Te slăvesc cu mulţumire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Arătându-Ţi, Dumnezeule, toată bunătatea spre mine, treci mulţimea greşalelor mele, ca un făcător de bine; pentru dumnezeieştile rugăciuni ale Maicii Tale.

Catavasie, zicem Irmoasele Canonului.

Cântarea lui Moise luând, suflete, strigă : Ajutor şi acoperitor mi-a fost mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu, şi-L voi preaslăvi pe El.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Mintea mea cea neroditoare...

Ieşindu-mi cu totul din fire, ca un stricat la minte, m-am lipit de izvoditorii poftelor; ci mă primeşte, Hristoase, ca pe desfrânatul.

Urmând glasului celui pierdut, strig : Greşit-am, Părinte, îmbrăţişează-mă şi pe mine ca pe acela, şi nu mă lepăda.

Slavă...

Tinzându-Ţi, Hristoase, braţele Tale cu milostivire, primeşte-mă pe mine, carele mă întorc din latura cea depărtată a păcatului şi a poftelor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti bună între femei, îmbogăţeşte-mă, Preacurată, cu chipurile bunătăţilor tale şi pe mine, cel ce am sărăcit pentru păcate multe; ca să te slăvesc.

Catavasie :

Mintea mea cea neroditoare, aducătoare de roadă arată-o, Dumnezeule; Lucrătorule al bunătăţilor şi Săditorule al celor cuvioase, cu milostivirea Ta.

Sedealna, Glasul 1,

Podobie : Mormântul Tău...

Grăbeşte de-mi deschide braţele părinteşti, că rău mi-am cheltuit viaţa mea. Ci căutând spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale, Mântuitorule, nu-mi trece cu vederea acum inima mea cea sărăcită; că Ţie, Doamne, cu umilinţă strig : Greşit-am, Părinte, la cer şi înaintea Ta.

Slavă...

Tot Sedealna : Grăbeşte de-mi deschide...

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce nu ştii de mire, curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care singură eşti folositoarea şi acoperământul credincioşilor, izbăveşte de primejdii şi de necazuri şi de cumplitele nevoi pe toţi cei ce-şi au nădejdile spre tine, Fecioară; şi cu dumnezeieştile tale rugăciuni mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Naşterea Ta cea din Fecioară...

Bogăţia bunătăţilor, care mi-ai dat, cerescule Părinte, o am risipit rău, făcându-mă rob străinilor cetăţeni. Pentru aceasta strig : Greşit-am Ţie primeşte-mă ca odinioară pe desfrânatul, întinzându-mi braţele Tale.

La toată răutatea m-am robit plecându-mă ca un ticălos făcătorilor de pofte, şi din firea mea ieşindu-mi prin nebăgare de seamă, miluieşte-mă, Mântuitorule, cerescule Părinte, pe mine, cel ce scap la îndurările Tale cele multe.

Slavă...

De toată ruşinea m-am umplut, necutezând a căuta la înălţimea cerului, că fără socoteală m-am plecat păcatului. Iar acum întorcându-mă, cu umilinţă strig : Greşit-am Ție, Împărate al tuturor, primeşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ajutătoarea oamenilor, nădejdea cea tare a tuturor creştinilor, scăparea celor ce se mântuiesc, Preacurată Fecioară, mântuieşte-mă cu rugăciunile tale cele de Maică şi vieţii celei ce va să fie mă învredniceşte.

Catavasie :

Naşterea Ta cea din Fecioară, proorocul mainainte văzându-o, a propovăduit strigând : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; că de la amiază-zi şi din muntele cel sfânt şi umbrit ai venit, Hristoase.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Noaptea trecând...

Robitu-m-am cetăţenilor celor străini, şi la loc stricăcios m-am depărtat, şi de ruşine m-am umplut; iar acum întorcându-mă, strig Ție, Îndurate : Greşit-am !

Deschide-mi acum milostivirea cea părintească, mie celui ce mă întorc de la răutăţi, cerescule Părinte, şi nu mă lepăda, Cela ce ai milă prea îndestulată.

Slavă...

Nu cutez a căuta sus la înălţime, că Te-am mâniat pe Tine, Hristoase, fără măsură; ci ştiind milostivirea Ta, Îndurate, strig Ție : Greşit-am ! Milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preasfântă Fecioară plină de dar, ceea ce ai născut curăţirea tuturor, uşurează povara cea grea a păcatelor mele, cu rugăciunile tale.

Catavasie :

Noaptea trecând, s-a apropiat ziua şi lumina în lume a strălucit. Pentru aceasta Te laudă cetele îngereşti şi Te slăvesc pe Tine, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Întru adâncul păcatelor...

Adâncul păcatelor mă cuprinde pururea şi valul greşalelor mă cufundă; îndreptează-mă la limanul vieţii, Hristoase Dumnezeule, şi mă mântuieşte, Împărate al slavei.

Bogăţia părintească o am risipit rău şi, sărăcind, m-am umplut de ruşine, rob făcându-mă gândurilor celor neroditoare. Pentru aceasta strig Ție, Iubitorule de oameni, îndurându-Te, mântuieşte-mă.

Slavă...

Pe mine cel rupt de foamea a tot felul de bunătăţi şi înstrăinat de la Tine Preabunule, miluieşte-mă şi mă mântuieşte, Hristoase, acum pe cel ce mă întorc şi laud iubirea Ta de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Stăpână, ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul şi Domnul, mântuirii învredniceşte-mă; că am sărăcit de tot felul de bunătăţi, Fecioară curată, ca să laud slăvirile tale.

Catavasie :

Întru adâncul păcatelor sunt cuprins, Mântuitorule, şi în marea vieţii mă cufund; ci precum ai scos pe Iona din fiară, aşa mă scoate şi pe mine din patimi, şi mă mântuieşte.

CONDACUL Glasul al 8-lea, după Podobia : Fecioara astăzi...

De la părintească slava Ta depărtându-mă neînţelepţeşte, întru răutăţi am risipit bogăţia care mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc Ție : Greşit-am înaintea Ta, Părinte îndurate. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, şi mă fă ca pe unul din argaţii Tăi.

ICOS

Să auzim scripturile Mântuitorului nostru, care ne învaţă totdeauna cu glasul Său, pentru cel ce a fost desfrânat şi în urmă iarăşi s-a înţelepţit şi cu credinţă să urmăm pocăinţei celei bune a acestuia; şi, Celui ce ştie toate cele ascunse, cu inimă smerită să strigăm : Greşit-am Ţie, Părinte îndurate, şi nu suntem vrednici nici odinioară să ne chemăm fii ai Tăi, ca mai înainte; ci ca Cela ce eşti din fire iubitor de oameni, Tu ne primeşte şi ne fă ca pe unul din argaţii Tăi.

SINAXAR
LA DUMINICA FIULUI DESFRÂNAT

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi ai facem pomenire de pilda fiului desfrânat din Sfânta Evanghelie; pe care dumnezeieştii noştri Părinţi au aşezat-o în a doua Duminică a Triodului.

Stih : Chiar dacă ai fi desfrânat ca şi mine, îndrăznind, vino;
Căci uşa milostivirii dumnezeieşti a fost deschisă tuturor !

Sunt unii oameni, care, cunoscând că au săvârşit multe fapte rele, că au trăit din tinereţe în chip destrăbălat, că şi-au petrecut viaţa în beţii şi desfrânări şi că au căzut astfel în adâncul păcatelor, ajung în deznădejde, care este odrasla mândriei. Din pricina deznădejdii nu vor cu niciun chip să se mai sârguiască să fie virtuoşi, aşa că săvârşesc un roi de păcate şi cad mereu în aceleaşi şi mai mari păcate. Sfinţii Părinţi, purtându-se faţă de astfel de oameni cu multă dragoste şi părinteşte şi voind să-i scoată din deznădejde, au aşezat acum, după pilda vameşului şi fariseului, pilda fiului desfrânat. Prin aceasta ei le smulg din rădăcină, păcatul deznădejdii şi-i ridică iarăşi spre săvârşirea virtuţii; arată prin fiul cel desfrânat, oamenilor încărcaţi cu multe păcate îndurarea iubitoare, de oameni şi prea bună a lui Dumnezeu; înfăţişează prin pilda spusă de Hristos, că nu este nici un păcat care să biruiască voinţa cea iubitoare de oameni a Domnului. Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu Întrupat : dreptii şi păcătoşii. Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile şi în calea cea bună a lui Dumnezeu şi niciodată nu se depărtează de El. Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte ruşinoase împreună-vieţuirea cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni ce o avea Dumnezeu pentru el, care n-a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinţei diavolului, care n-a putut să-şi sature pofta. În adevăr păcatul este fără de saţ; prin deprindere, păcatul încântă prin ceea ce vremelnic face plăcere. El se aseamănă cu roşcovele, mâncarea porcilor. Roşcovele, în adevăr, la început sunt dulci, dar mai pe urmă sunt amare şi asemănătoare paielor. Tot aşa este îndeobşte şi păcatul. Dar fiul cel desfrânat, pentru că pierise de foamea virtuţii, şi-a venit îndată în fire şi vine la Tatăl său zicând : Tată am păcătuit la cer şi înaintea ta ! Nu mai sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău ! Tatăl îl primeşte pe cel ce se căieşte; nu-l ţine de rău; dimpotrivă, îl strânge la piept şi-l îmbrăţişează, arătându-i îndurările sale dumnezeieşti şi părinteşti îi dă haină, adică Sfântul Botez, pecete şi inel, adică harul Preasfântului Duh. Pe lângă aceasta îi dă şi încălţăminte, ca să nu mai fie vătămate umbletele sale cele potrivit voii lui Dumnezeu de şerpi şi de scorpii, ci mai degrabă să poată zdrobi capetele lor. În urmă, Tatăl, cuprins de mare bucurie, junghie pentru el viţelul cel gras, adică pe Fiul său Unul-Născut, şi îi dă să se împărtăşească cu trupul şi sângele lui. Fiul cel mai mare, minunându-se de milostivirea nemăsurată a Tatălui, cârteşte. Dar Tatăl cel iubitor de oameni îi închide gura, întorcându-l de la gândurile lui cu linişte, prin vorbe blânde şi binevoitoare, spunându-i : Tu totdeauna eşti cu mine; tu trebuia să te bucuri şi să te veseleşti împreună cu Tatăl tău, căci acest fiu al meu a fost mai-nainte mort prin păcat şi a înviat, căindu-se de toate cele ce fără de judecată le săvârşise; a fost pierdut, pentru că s-a îndepărtat de mine prin deprinderea plăcerilor, dar a fost găsit de mine, care am suferit din adâncul inimii pentru el şi l-am chemat înapoi prin dragostea sufletului meu. Această pildă poate să se ia şi despre poporul evreu şi despre noi. Sfinţii Părinţi deci au orânduit în această Duminică, pilda fiului desfrânat pentru această pricină : ca să curme deznădejdea şi teama de a ne apuca de fapte bune şi ca să îndemne spre pocăinţă şi căinţă pe păcătos, ca şi pe fiul cel desfrânat. În adevăr căinţa este cea mai bună armă şi o pavăză puternică pentru înlăturarea săgeţilor vrăjmaşului.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Heruvimilor asemănându-se...

Desfătărilor trupeşti m-am plecat ca un ticălos şi

m-am făcut rob cu totul născocitorilor de pofte; şi m-am înstrăinat de la Tine, Iubitorule de oameni. Iar acum strig cu glasul celui rătăcit : Greşit-am, Hristoase, nu mă trece, ca Cela ce eşti însuţi milostiv.

Nicicum îndrăznind a căuta la înălţimea cerului, strig Ţie, Împărate al tuturor; căci cu nepriceperea eu însumi Te-am mâniat, nebăgând seamă de poruncile Tale. Pentru aceasta ca Cela ce eşti însuţi bun, nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta.

Slavă...

Cu rugăciunile apostolilor şi ale proorocilor, ale cuvioşilor şi ale cinstiţilor mucenici, şi ale dreptilor, iartă-mi, Doamne, toate câte am greşit, mâniind, Hristoase, bunătatea Ta; ca să Te laud întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat mai luminată decât heruvimii şi decât toate oştile cereşti, cu aceştia roagă pe Dumnezeiescul Cuvânt al Tatălui celui fără început, pe Carele L-ai întrupat Preacurată, ca toţi să ne învrednicim binelui celui veşnic.

Catavasie :

Heruvimilor asemănându-se tinerii, dănţuiau în cuptor, strigând : Bine eşti cuvântat Dumnezeule, că întru adevăr şi judecată ai adus asupră-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cel ce eşti prealăudat şi preaslăvit întru toţi vecii.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Cela ce a închipuit...

Cela ce Te-ai pogorât pe pământ cu sărăcie de bunăvoie, ca să mântuieşti lumea, pentru multa milostivire; mântuieşte-mă pe mine, cela ce am sărăcit acum de toată fapta bună, ca un milostiv.

De la poruncile Tale depărtându-mă, m-am făcut rob înşelătorului, ca un ticălos. Iar acum întorcându-mă, primeşte-mă, ca odinioară pe desfrânatul; pe mine cel ce cad înaintea Ta, cerescule Părinte.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Supunându-mă cugetelor celor de stricăciune făcătoare, m-am întunecat şi de la Tine m-am depărtat, cu totul ieşindu-mi din minte, Îndurate. Pentru aceasta pe mine, cel ce cad cu pocăinţă înaintea Ta mântuieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti singură îndreptarea celor căzuţi, îndreptează-mă şi pe mine cel zdrobit, cu tot felul de păcate şi smerit.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cela ce a închipuit mai-nainte în rug, lui Moise, minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L bine-L cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Din pământeni cine a auzit...

Vezi-mi, Hristoase, necazul inimii, vezi întoarcerea mea, vezi-mi lacrimile, Mântuitorule, şi nu mă trece pe mine; ci mă îmbrăţişează iarăşi cu milostivire, numărându-mă împreună cu mulţimea celor mântuiţi; ca să laud cu mulţumire milele Tale.

Ca tâlharul Te rog, pomeneşte-mă ca vameşul întristându-mă, mă bat în piept şi strig : Milostiveşte-Te, primeşte-mă, prea-Îndurate, ca pe cel desfrânat, pe mine cel ce mă întorc de la toate răutăţile mele, Împărate al tuturor; ca să laud plecăciunea Ta cea prea multă.

Suspină acum suflete al meu prea-ticăloase, şi strigă lui Hristos : Doamne, Cela ce ai sărăcit de a Ta voie pentru mine, însuţi Tu mă îmbogăţeşte pe mine cel sărăcit de toată fapta bună, cu bogăţia bunătăţilor, ca un bun şi milostiv.

Slavă...

Veselia care ai făcut oarecând, Bunule, pentru întoarcerea cea de voie a fiului pierdut, fă-o acum şi spre mine, păcătosul, tinzându-mi cinstitele Tale braţe; ca mântuindu-mă, să laud plecăciunea Ta cea prea multă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu luminătoarele tale rugăciuni, Fecioară, luminează-mi, rogu-mă, ochii cei înţelegători, ce sunt întunecaţi cu răutatea, şi la calea pocăinţei mă povăţuieşte. Ca, după datorie, să te laud pe tine, ceea ce ai întrupat mai presus de cuvânt pe Cuvântul.

Catavasie :

Din pământeni cine a auzit una ca aceasta; sau cine a văzut vreodinioară : Fecioară să se fi aflat având în pântece, şi fără durere să fi născut prunc ? În acest chip este minunea ta, şi pe tine, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, Marie, te mărim.

LUMINÂNDA a Învierii din Octoih.

Apoi a Triodului, după Podobia : Femei auziţi glas...

Bogăţia darului, care mi-ai dat, Mântuitorule, ducându-mă în ţări străine eu ticălosul, rău o am cheltuit, vieţuind desfrânat, şi o am risipit dracilor, înşelându-mă; ci acum întorcându-mă, primeşte-mă ca pe rătăcitul, Părinte, îndură-Te şi mă mântuieşte.

Slavă..., *Asemenea.*

Cheltuind avuţia Ta, Doamne, o am risipit, şi m-am supus eu ticălosul dracilor celor vicleni; ci Tu, preamilostive Mântuitorule, îndură-te spre mine desfrânatul şi mă curăţeşte pe mine spurcatul, dându-mi haina cea dintâi a împărăţiei Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor şi a mucenicilor, a proorocilor şi a cuvioşilor, fă milostiv nouă robilor tăi pe Fiul tău şi Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va şedea să judece pe fiecare după vrednicia faptelor.

LA LAUDE

Stihiri : din Octoih, 4 ale învierii şi 1 a lui Anatolie; şi ale Triodului aceste 3 idiomele.

Glasul al 2-lea.

Glasul desfrânatului aduc Ţie, Doamne, greşit-am înaintea ochilor Tăi, Bunule; risipit-am bogăţia darurilor Tale; ci mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Glasul al 4-lea.

Stih : Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Îndurate, carele toată viaţa o am cheltuit în ţări străine; risipit-am bogăţia care mi-ai dat, Părinte; primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Glasul al 8-lea.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cheltuind în desfrânări averea părintească şi risipindu-o, pustiu m-am făcut, sălăşluindu-mă în oraşul viclenilor cetăţeni; dar neputând mai mult răbda locuirea cea dimpreună cu dânşii, întorcându-mă strig Ţie, înduratului Părinte : Greşit-am la cer şi înaintea Ta; şi nu sunt vrednic să mă chem fiul Tău; fă-mă ca pe unul din argaţii Tăi, Dumnezeule şi mă miluieşte.

Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Bunule Părinte, depărtatu-m-am de la Tine, ci nu mă părăsi, nici să mă faci netrebnic împărăţiei Tale. Vrăjmaşul cel cu totul viclean m-a dezbrăcat şi mi-a luat bogăţia; darurile cele sufleteşti le-am risipit ca un desfrânat. Deci sculându-mă şi întorcându-mă către Tine strig : Fă-mă ca pe unul din argaţii Tăi, Cela ce pentru mine Ţi-ai întins pe Cruce preacuratele Tale mâini; ca să mă scoţi de la fiara cea cumplită şi cu haina cea dintâi să mă îmbraci, ca un mult milostiv.

Şi acum..., Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul. Apoi obişnuita Litie, în pridvor, La care cântăm : Slavă..., Şi acum..., *Stihira Evangheliei de la Utrenie. Apoi se citeşte învăţătura Cuviosului Teodor şi celelalte, ca la Duminica vameşului şi fariseului, Ceasul 1 şi Apolisul deplin.*

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih, pe 3, şi din Triod, Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimenul glasului de rând. Apostolul către Corinteni; Evanghelia de la Luca. CHINONICUL : Lăudaţi pe Domnul din ceruri...

Cade-se a şti : Că în săptămâna lăsatului de carne, nu cântăm Aliluia, *Deasemenea lăsăm, din Psaltire o catismă de la Utrenie şi o citim la Vecernie. Nu se citesc nici Mijloceasurile şi nici Canonul de rugăciune al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de la Pavecerniţă. Iar Pavecerniţa se citeşte cea mi-*

că. Lafel facem şi la săptămâna brânzei, afară, de Miercuri şi Vineri; despre care vezi însemnarea din aceste zile. În această săptămână citim în fiecare zi, la Utrenie, cuvântul Sfântului Macarie despre Patruzecime şi Cincizecime; cuvânt care începe aşa : Fiii mei, se bucură inima mea de voi...,

Să se ştie : Că slujba sfinţilor ce vor cădea în Sâmbăta şi Duminica lăsatului de carne, se cântă, mai înainte, la Pavecerniţele ce au trecut. Asemenea facem şi în Sâmbăta şi în Duminica lăsatului de brânză, sau cum va voi cel mai mare; afară de cazul când s-ar întâmpla pomenirea vreunui Sfânt mare, sau hramul Bisericii.

SÂMBĂTĂ
ÎN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE CARNE.

Facem pomenirea tuturor celor din veac adormiţi ortodocşilor creştini, părinţilor şi fraţilor noştri.

LA VECERNIE : VINERI SEARA

După Psalmul începător şi obişnuita Catismă, la Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 6, cântând din Octoih 3 stihiri mucenicesti ale glasului de rând şi din Triod aceste 3 podobnice.*

Glasul al 8-lea, după Podobia : În raiul cel din Eden...

Astăzi, credincioşii săvârşim pomenirea tuturor morţilor celor din veac, anume; a celor ce întru credinţă au vieţuit creştineşte. Să lăudăm pe Mântuitorul şi Domnul şi să cerem cu dinadinsul, ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecăţii, la însuşi Dumnezeul nostru, Cel ce va să judece tot pământul dobândind cu bucurie starea cea dea-dreapta Lui, în partea drepţilor şi întru moştenirea cea luminată a sfinţilor; şi să se facă vrednici împărăţiei Lui celei cereşti.

Mântuitorule, Cela ce ai răscumpărat pe oameni cu sângele Tău şi, cu moartea Ta, din moartea cea amară ne-ai mântuit pe noi şi viaţa veşnică ne-ai dat cu învierea Ta. Odihneşte, Doamne, pe toţi cei adormiţi întru buna-credinţă, în pustii sau în cetăţi, în mare sau pe pământ şi în tot locul; pe împăraţi, pe arhierei şi preoţi, pe sihaştri şi pe cei laolaltă adunaţi, din toată vârsta, din tot neamul; şi-i învredniceşte împărăţiei Tale celei cereşti.

După scularea Ta din morţi, Hristoase, moartea nu mai stăpâneşte pe cei ce au murit în buna-credinţă. Pentru aceasta ne rugăm cu dinadinsul, odihneşte în curţile Tale, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, cei ce Ţi-au slujit Ţie în curăţie, de la Adam până astăzi; pe părinţii şi pe fraţii noştri, prietenii şi rudele şi pe tot omul ce a lucrat ale vieţii cu credinţă şi la Tine, Dumnezeule, s-au mutat în multe feluri şi în multe chipuri, şi-i învredniceşte pe ei împărăţiei Tale celei cereşti.

Slavă..., *Glasul al 8-lea,*

Plâng şi mă tânguiesc, când gândesc la moarte şi văd în mormânturi zăcând frumuseţea noastră, cea zidită după chipul lui Dumnezeu, grozavă, neslăvită, neavând chip. O minune ! Ce taină este aceasta, care s-a făcut pentru noi ? Cum ne-am dat stricăciunii ? Cum ne-am înjugat cu moartea ? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, a Celui ce dă odihnă celor răposaţi.

Şi acum..., *a Născătoarei, pe glasul de rând. În locul Prochimenului, cântăm* Aliluia ! *pe Glasul al 8-lea.*

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor din neam în neam.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi sămânţa lor va moşteni pământul.

LA STIHOAVNĂ

Două stihiri ale mucenicilor şi una a morţilor, din Octoih ale glasului de rând, cu stihurile de mai sus.

Slavă..., *Glasul al 6-lea*

A lui Ioan Damaschin

Începătură şi stat mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare, că voind să mă alcătuieşti viețuitor, din fire văzută şi nevăzută, trupul mi-ai zidit din pământ, şi suflet mi-ai dat cu dumnezeiasca şi de viață făcătoarea Ta suflare. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihneşte pe robii Tăi, în latura celor vii şi în corturile drepților.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, şi ale mucenicilor Tăi, ale apostolilor, ale proorocilor, ale arhiereilor, ale cuvioşilor, ale drepților, şi ale tuturor sfinților; pe robii Tăi cei adormiți odihneşte-i.

Apoi : Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru... *Şi îndată :*

Troparul glasul al 8-lea,

Cela ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chiverniseşti şi cele de folos tuturor le dăruieşti, Însuți Făcătorule odihneşte, Doamne, sufletele robilor Tăi; că spre Tine şi-au pus nădejdea, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, asemenea.*

Pe tine zid şi liman te avem, şi rugătoare bineprimită către Dumnezeu; pe Carele L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită, mântuirea credincioşilor.

Apoi Ectenia şi Apolisul. După apolisul Vecerniei, facem Panihidă pentru cei morți; şi cântăm canonul morților al glasului de rând.

LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi, Aliluia ! *pe glasul al 8-lea, apoi Troparul (de două ori)* Cela ce cu adâncul înțelepciunii... Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :* Pe tine zid şi liman... *După obişnuitele Catisme, se citeşte cuvânt pentru cei morți, din epistola Întâia către Corinteni. Şi se cântă :* Fericiți cei fără prihană..., *pe două stări, cu stihul pe glasul al 5-lea.* Bine eşti cuvântat Doamne... *Iar după aceasta, Troparele morților, glasul al 5-lea cu pripeala :* Bine eşti cuvântat Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata sfinților a aflat izvorul vieții şi uşa raiului; să aflu şi eu calea, prin pocăință; eu sunt oaia cea pierdută, cheamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu ați mărturisit şi ați fost junghiați ca nişte miei, fiind mutați la viața cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinților; Aceluia cu dinadinsul, mucenicilor, vă rugați să ne dăruiască nouă dezlegare datoriilor.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Cei ce ați umblat pe calea cea strâmtă şi cu scârbe, toți care în viață Crucea ca jugul ați luat şi Mie Mi-ați urmat cu credință; veniți de luați darurile, care am gătit vouă, şi cununile cereşti.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, măcar deşi port rănile păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curățeşte cu îndurarea Ta, şi moştenirea cea dorită dăruieşte-mi, făcându-mă pe mine iarăşi cetățean raiului.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Cela ce cu mâna dintru neființă m-ai zidit şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ, din carele am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumusețea cea dintâi iarăşi împodobindumă.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Odihneşte, Dumnezeule, pe robii Tăi şi-i aşează în rai, unde cetele sfinților, Doamne, şi drepții ca luminătorii strălucesc. Pe adormiți robii Tăi îi odihneşte, trecându-le lor toate greşalele.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei străluciri cu bunacredință să o lăudăm, strigând : Sfânt eşti Părinte, fără de început, Fiule cel împreună fără de început, şi Duhule cel dumnezeiesc; luminează-ne pe noi, care cu credință slujim Ție, şi ne scoate din focul cel de veci.

Şi acum...

Bucură-te Curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup, spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine; şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată şi binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie Dumnezeule. *(de trei ori) După aceasta, Ectenia pentru cei morţi :* Iară şi iară cu pace... *Preotul zice :* Dumnezeul duhurilor..., *iar noi :* Doamne miluieşte ! *(de trei ori). Şi după Ecfonis :*

Sedealna glasul al 5-lea,

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu cei drepţi pe robii Tăi, şi-i sălăşluieşte pe ei în curţile Tale, precum este scris; trecându-le ca un bun greşalele lor, cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele întru ştiinţă şi întru neştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa fii luminii ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Psalmul 50. Şi cântăm stihurile : Să cântăm Domnului...

Iar canoanele se cântă : Al hramului cu Irmosul pe 6, şi în Triod pe 8, Şi cântăm şi a doua cântare, fără stihuri; iar celelalte cu stihuri.

CANONUL Triodului

Facere a lui Teodor Studitul,

Cântarea 1-a, Glasul al 8-lea,

Irmos : Cântare să înălţăm popoare...

Toţi să ne rugăm lui Hristos, făcând astăzi pomenire morţilor celor din veac, ca să izbăvească de focul cel veşnic pe cei ce au adormit în credinţă şi în nădejdea vieţii celei veşnice.

Cu adâncul judecăţilor Tale, Hristoase, prea înţelepţeşte ai rânduit mai înainte sfârşitul vieţii fiecăruia, hotarul şi locul. Pentru aceasta mântuieşte, prea Îndurate, la judecată, pe cei ce i-a acoperit pământul în tot locul.

Cela ce ai dat hotarele vieţii noastre, Însuţi pe cei ce au trecut din noaptea vieţii acesteia, arată-i fii zilei celei neînserate, Doamne; pe preoţii ortodocşi şi pe împăraţi şi pe tot poporul Tău.

Pe credincioşii pe care i-a acoperit apa, şi războiul i-a secerat, şi pe care i-a omorât cutremurul, şi tâlharii i-au ucis, şi pe cei ce i-a ars focul, Milostive, rânduieşte-i în partea drepţilor.

Toate datoriile trupului trecându-le cu vederea, Mântuitorul nostru, în orice vârstă a întregului neam omenesc, pune-i înaintea judecăţii Tale, să răspundă neosândiţi Ţie, Ziditorului.

Slavă..., *a Treimii :*

Trei Feţe în Ipostasurile sale ale unei Firi laud : Pe Tatăl, Cel nenăscut, pe Fiul, Cel ce S-a născut, şi pe Duhul Sfânt; o Împărăţie fără început, o Stăpânire şi o Dumnezeire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu adevărat tu te-ai arătat cer pe pământ, mai mare decât cerul cel mai de sus, Fecioară, ceea ce nu ştii de mire; că din tine a răsărit Soarele în lume, Cel ce stăpâneşte dreptatea.

Catavasie, zicem Irmoasele acestui Canon.

Cântare să înălţăm popoare, minunatului Dumnezeului nostru, Cela ce a mântuit pe Israil din robie; cântare de biruinţă cântând şi strigând : Să cântăm Ţie, Cela ce eşti însuţi Stăpân.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, Cel ce M-am născut mai înainte de veci din Tatăl şi din Fecioară, mai pe urmă, fără bărbat M-am întrupat şi am dezlegat păcatul strămoşului Adam, ca un iubitor de oameni.

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, Carele cu dreaptă judecată am întărit hotarele vieţii, Cel ce primesc din stricăciune, întru nestricăciune, pe toţi cei adormiţi întru nădejdea învierii celei veşnice.

Doamne, Cela ce primeşti din cele patru margini ale lumii pe cei ce au adormit cu credinţă, în mare

sau pe pământ, în râuri, în izvoare sau în bălţi şi în puţuri, pe cei ce s-au făcut mâncare fiarelor şi pasărilor şi jigăniilor, pe toţi îi odihneşte.

Doamne, Cela ce cu palma Ta toate le-ai despărţit mai înainte, pe cei ce s-au dezlegat în patru stihii alcătuieşte-i şi-i înviază la venirea Ta; toate datoriile cele întru ştiinţă şi cele întru neştiinţă iertându-le lor.

O, cât va fi de înfricoşată a doua venire a Ta, Doamne ! Că venind în chipul fulgerului, pe pământ, vei să scoli toată zidirea să se judece. Atuncea pe cei ce au vieţuit Ţie cu credinţă învredniceşte-i să fie împreună cu Tine, întâmpinându-Te.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime prea desăvârşită, Dumnezeule Preaînalte, Cela ce eşti în trei Ipostasuri, Părinte, Cel nenăscut, Fiule, Unul-Născut, şi Duhule, Cel ce purcezi din Tatăl, şi prin Fiul Te arăţi; o Fiinţă, o Fire, o Domnie, o Împărăţie, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Negrăită este minunea naşterii tale, Maică Fecioară că în ce chip ai şi născut şi împreună curată petreci ? Cum ai născut prunc, şi nu ştii nicicum de ispită bărbătească ? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine mai presus de fire, cu cuvioasă înnoire.

Catavasie : Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Cuvântule al lui Dumnezeu...

Pe cei ce şi-au petrecut călătoria vieţii cu credinţă dreaptă, învredniceşte-i, Dumnezeule, a se încununa cu cununa dreptăţii şi a dobândi bunătăţile cele veşnice.

Pe cei răpiţi fără veste, pe cei arşi de trăsnete, pe cei ce au murit de ger şi de toată bătaia, odihneşte-i Dumnezeule, când toate cu foc le vei lămuri.

Pe cei ce au înotat în marea vieţii cea deapururea furtunoasă, învredniceşte-i să apuce la limanul nestricatei vieţii Tale, Hristoase, cei ce au fost ocârmuiţi în viaţă de dreapta credinţă.

Pe cei ce i-au luat spre mâncare toată firea celor din mare şi a păsărilor cerului, pentru judecăţile Tale, Hristoase Dumnezeule, înviază-i cu cinste în ziua cea de apoi.

Slavă..., *a Treimii :*

Unimea cea dumnezeiască când o despart cu gândul în trei Feţe, fără amestecare, îndată împreun cele nedespărţite; că precum este graba fulgerului, aşa şi cea întreit strălucitoare se vede întru o Unime.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Necunoscută este minunea ta, că ai născut fără de bărbat, şi fecioria ta, după ce ai născut, curată o păzeşti. Pentru aceasta mulţimea îngerilor şi neamul omenesc te laudă în veci.

Catavasie :

Cuvântule al lui Dumnezeu, Cela ce ai întărit cerurile cu mâna Ta, întăreşte şi inimile noastre, ale celor ce nădăjduim spre Tine, întru lumina cunoştinţei Tale celei adevărate.

Sedealna, glasul al 5-lea, de două ori,

Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Cela ce pentru noi ai răbdat Crucea şi moartea şi ai omorât iadul, şi împreună ai sculat pe cei morţi, odihneşte Mântuitorule pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un Dumnezeu, iubitor de oameni Şi la înfricoşata şi îngrozitoarea Ta venire, Dătătorule de viaţă, învredniceşte-i împărăţiei Tale, ca Cela ce ai mulţime de îndurări.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Acoperământul tău cel grabnic şi ajutorul şi mila arată-o spre robii tăi; şi alină valurile gândurilor celor deşarte, Preacurată. Şi sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că ştiu, Fecioară ştiu că poţi câte voieşti.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Vrând să Te întrupezi...

Pe părinţi, pe moşi, pe strămoşi, de la cei dintâi până la cei de apoi, care s-au mutat în bună lege şi

în bunăcredinţă, pe toţi pomeneşte-i, Mântuitorul nostru.

Pe cei ce li s-a întâmplat a-şi sfârşi viaţa cu credinţă în munte, în cale, în locuri pustii; pe sihaştri şi pe cei laolaltă adunaţi, pe tineri şi pe bătrâni, cu sfinţii, Hristoase, sălăşluieşte-i.

Pe cei ce cu credinţă şi-au mutat viaţa degrab, din întristare şi din bucuria ce le va fi venit fără nădejde, pe cei ce au pătimit în zile bune sau în nenorocire, pe toţi odihneşte-i Mântuitorul nostru.

Pe cei ce i-a omorât frigul sau i-a răpit calul, sau grindina zăpada şi ploaia înmulţită; şi pe cei ce i-a omorât cărămida, sau ţărâna i-a împresurat, Hristoase, Mântuitorul nostru odihneşte-i.

Slavă..., *a Treimii :*

Minunat lucru, că Dumnezeirea este una şi întreită toată în fiecare faţă fără despărţire; că Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt ne închinăm, ca unui Dumnezeu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Îndreptează-ne cu rugăciunile tale, ocârmuindune, pe noi cei înviforaţi de valul păcatului, la limanul cel de mântuire, Născătoare de Dumnezeu, şi ferindu-ne de toate răutăţile.

Catavasie :

Vrând a Te întrupa din muntele cel umbros, Cuvinte, din singură Născătoarea de Dumnezeu, proorocul a cunoscut cu privire dumnezeiască şi cu frică a slăvit puterea Ta.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Mânecă duhul meu către...

Făcând astăzi pomenire tuturor celor ce au murit cu bunăcredinţă din veac, Doamne, cu dinadinsul strigăm Ţie : Pe toţi odihneşte-i cu sfinţii Tăi.

Pe cei ce i-ai luat din tot neamul şi neamul, din împăraţi, din boieri, sau din sihaştri, întru credinţă dreaptă, Îndurate, izbăveşte-i de munca cea veşnică.

Ştiind cele de folos ale tuturor celor ce i-ai zidit, pe care i-ai lăsat, Doamne, să moară prin căderi năprasnice fără veste, mântuieşte-i de toată munca, Dumnezeul nostru.

De focul cel pururea arzător, şi de întunericul cel îngrozitor, şi de scrâşnirea dinţilor, şi de viermele cel ce munceşte fără de sfârşit, şi de toată munca, izbăveşte Mântuitorul nostru, pe toţi cei ce cu credinţă au murit.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Ipostasuri, Ceea ce eşti de un scaun, fără început, Care Unime o ai cu despărţirea Feţelor şi firea în feţe; uneşte-ne pe noi întru o voie a poruncilor Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus slăvită decât serafimii cei cu chipuri de foc, te-ai arătat Preacurată; că ai născut pe Acela, de Care ei nu se pot apropia, pe Iisus Mântuitorul; Care cu întruparea a îndumnezeit frământătura pământenilor.

Catavasie :

Mânecă Duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că lumină sunt poruncile venirii Tale. Deci întru acelea luminează mintea noastră, Stăpâne, şi ne povăţuieşte pe calea vieţii.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Primeşte-mă pe mine...

Cela ce ai dezlegat durerile morţii, pătimind, Începătorule al vieţii, Dumnezeul nostru, pe robii Tăi, cei din veac adormiţi, odihneşte-i.

Pe cei ce, cu judecăţile Tale cele negrăite, i-au omorât băuturile cele cu farmece, otrăvite, înecările de oase, cu sfinţii, Doamne odinneşte-i.

Când vei judeca toate, stând goale şi descoperite înaintea feţei Tale, atunci, Îndurate, să-Ţi fie milă de cei ce Ţi-au slujit cu credinţă, Dumnezeule.

Trâmbiţând arhanghelul Tău cu trâmbiţa cea de apoi, spre scularea în viaţă a tuturor, atunci, Hristoase, odihneşte pe robii Tăi.

Învredniceşte, Dumnezeule, împreună cu slugile Tale pe credincioşii cei din veac, pe care i-ai luat, şi pe tot neamul omenesc, ca să Te slăvească.

Slavă..., *a Treimii :*

Stăpânie dumnezeiască întreit Sfântă, Ceea ce eşti de un scaun, Părinte, Fiule, şi Duhule; Tu eşti Dumnezeul meu, Cela ce cu stăpânirea Ta cea atotputernică toate le cuprinzi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Saltă Iesee, strămoşule, că din rădăcina ta, din Curata Fecioară a răsărit floare de viaţă, Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit lumea.

Catavasie :

Primeşte-mă pe mine cel cuprins de păcate multe, Iubitorule de oameni, carele cad la îndurările Tale, şi ca pe proorocul, Doamne mântuieşte-mă.

CONDAC Glasul al 8-lea.

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci viaţă fără de sfârşit.

ICOS

Tu însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum mi-ai poruncit, Cela ce m-ai zidit şi mi-ai zis : că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce, unde vom merge toţi pământenii, făcând tânguirea cea deasupra gropii cântare : Aliluia.

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA LĂSATULUI DE CARNE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În aceeaşi zi dumnezeieştii Părinţi au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiţi, întru bunăcredinţă, în nădejdea învierii veşnice.

Stih : Uită, Cuvinte, celor morţi greşalele
Nearătându-ţi moartă mila Ta cea mare !

Unii oameni adeseori au murit pe neaşteptate printre străini : Pe mare, în munţi neumblaţi, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciuma, de foame, în războaie, de foc, de ger şi de alte felurite morţi. Şi se poate că din pricina sărăciei şi a lipsei n-au avut parte să li se facă slujba şi pomenirea orânduită. Pentru aceea dumnezeieştii Părinţi, mânaţi de dragostea de oameni şi fiind învăţaţi de sfinţii Apostoli, au hotărât ca întreaga Biserică să facă pomenire de obşte pentru toţi aceştia, ca şi ei, care la rândul lor n-au avut parte de slujbele cele orânduite, din pricina unei întâmplări oarecare, să fie cuprinşi în pomenirea obştească de acum. Sfinţii Părinţi arată că slujbele făcute pentru ei le pricinuiesc mare folos. Aceasta este cea dintâi pricină pentru care Biserica lui Dumnezeu săvârşeşte pomenirea sufletelor. În al doilea loc, este cu cale să se facă azi şi pomenirea sufletelor, pentru că mâine are să se prăznuiască a doua venire a lui Hristos; prin aceasta Biserica îmblânzeşte pe înfricoşătorul şi dreptul Judecător, ca să se poarte faţă de suflete cu obişnuita sa milă şi să le aşeze întru desfătarea cea făgăduită, Dar mai cu seamă şi pentru următoarea pricină : Sfinţii Părinţi aveau să aşeze în Duminica viitoare pomenirea izgonirii lui Adam din rai; de aceea izvodesc, prin prăznuirea de azi a tuturor morţilor, o oarecare odihnă şi popas, punând astfel, prin odihna de azi, sfârşit tuturor prăznuirilor faptelor săvârşite de Dumnezeu pentru mântuirea noastră. În chipul acesta, odată cu Duminica izgonirii lui Adam se ia din nou, ca de la început, pomenirile tuturor celor săvârşite de Dumnezeu pentru noi. În adevăr cea mai de pe urmă faptă a lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră va fi cercetarea vieţii noastre de dreptul Judecător; iar prin pomenirea ei, Biserica înfricoşează pe oameni spre a săvârşi cu uşurinţă nevoinţele postului. Sâmbăta facem totdeauna pomenirea sufletelor celor adormiţi, căci Sâmbăta înseamnă în limba ebraică odihnă. Aşadar facem, în ziua de odihnă a zilelor, rugăciuni pentru cei care au murit, deoarece ei s-au odihnit de toate lucrurile pământeşti şi de toate celelalte; iar pomenirea lor s-a orânduit să se facă în fiecare Sâmbătă. Astăzi, însă, facem pomenire de obşte, rugându-ne pentru tot creştinul. Dumnezeieştii Părinţi, cunoscând că parastasele, pomenile şi liturghiile făcute pentru răposaţi le pricinuiesc mare uşurare şi folos, au poruncit ca Biserica să le facă şi îndeosebi şi de obşte. Ei au primit, după cum s-a spus, această poruncă de la sfinţii Apostoli, precum zice şi Dionisie Areopagitul. Că slujbele făcute pentru suflete le sunt de folos se vede între multe altele şi din Istoria Sfântului Macarie. Sfântul Macarie a găsit pe când mergea pe drum o căpăţână uscată a unui elin păgân şi a în-

trebat :
Au oare păgânii vreodată oarecare mângâiere în iad ?
Căpăţâna a răspuns : Au, Părinte mare uşurare când te rogi tu pentru cei răposaţi !
Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta, pentru că dorea să ştie dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiţi le sunt de vreun folos. Dar şi Grigorie Dialogul a mântuit, prin rugăciunile sale, pe împăratul Traian. Dumnezeu, însă, i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru păgâni. Mai mult, după cum se istoriseşte, împărăteasa Teodora, prin rugăciunile sfinţilor şi mărturisitorilor bărbaţi, a scos din chinurile iadului şi a mântuit pe urâtorul de Dumnezeu Teofil. Şi Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sunt bune pomenile făcute pentru cei răposaţi. Iar marele Hrisostom, în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel : Să purtăm grijă de folosul celor care au răposat să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milostenii şi prinoase, căci aceasta le aduce uşurare, mare câştig şi folos. În adevăr, nu s-au legiuit acestea în zadar şi la întâmplare şi nici n-au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de preaînţelepţii ucenici al Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoşatele taine de cei în credinţă adormiţi. Şi iarăşi : La împărţeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună-moştenitor cu copiii şi rudele tale şi numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte. Eu sunt chezaş de folosul ce-l vei avea ! Marele Atanasie spune : Chiar dacă s-ar risipi în aer cel săvârşit în credinţă, nu înceta de a aprinde la mormânt candelă şi lumânări chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu. Candela şi lumânările sunt primite de Dumnezeu şi aduc multă răsplată; dacă mortul a fost un păcătos, ca să-i dezlege păcatele; dacă a fost un om drept, ca să se facă adăugire de răsplată iar dacă a fost poate cineva străin şi sărac, şi nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă întru acestea, atunci Dumnezeu, care este drept şi iubitor de oameni, va da pe deasupra şi aceluia din pricina sărăciei, în chip potrivit, mila după cum însuşi ştie. Dealtfel şi cel care aduce prinoase pentru unii ca aceştia ia parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a aţâţat dragostea pentru mântuirea aproapelui, ca şi acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos, Şi dimpotrivă cei care nu îndeplinesc făgăduinţele şi legămintele făcute de cei morţi vor fi negreşit osândiţi. După cum spun dumnezeieştii Părinţi, sunt de folos celor morţi, toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos şi mai cu seamă acelora care au săvârşit puţine fapte bune în timpul când erau printre cei vii. Şi cu toate că dumnezeiasca Scriptură îngrozeşte uneori, după cum se şi cuvine, spre îndreptarea celor mulţi, totuşi, în mare parte, iubirea de oameni a lui Dumnezeu biruieşte. În adevăr dacă în balanţă se va găsi că sunt egale faptele bune cu cele rele, atunci biruie iubirea de oameni a lui Dumnezeu; iar dacă talerul cu fapte rele atârnă mai puţin, şi atunci biruieşte marea lui bunătate. Trebuie să se ştie că dincolo ne vom cunoaşte toţi unii pe alţii şi vom cunoaşte chiar pe aceia pe care nu i-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, care dovedeşte aceasta din pilda bogatului nemilostiv şi a săracului Lazăr. Cu toate acestea nu ne vom vedea sub un chip trupesc; toţi vom avea aceeaşi vârstă; nu ne vom cunoaşte după înfăţişarea trupului, ci cu ochiul pătrunzător al sufletului după cum spune Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie : Atunci, preaiubite frate, te voi vedea luminos şi slăvit, aşa cum de multe ori mi te-ai arătat în vis. Iar marele şi slăvitul Atanasie, deşi în întrebările către prefectul Antioh nu spune aşa, totuşi în cuvântul despre cei adormiţi zice : Şi până la învierea obştească s-a dat sfinţilor să se cunoască unul pe altul şi să se bucure împreună; dar păcătoşii sunt lipsiţi de acest har; sfinţilor Mucenici li s-a dat să privească şi să cerceteze cele ce se fac de noi. La învierea cea de obşte, însă, când se vor arăta faptele ascunse ale tuturora, toţi ne vom cunoaşte unii pe alţii. Trebuie să se ştie că acum sufletele drepţilor petrec în nişte locuri osebite; şi dimpotrivă sufletele păcătoşilor, la rândul lor, unele se bucură în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în aşteptarea cumplitelor munci. În adevăr sfinţii, după cum spune dumnezeiescul Apostol, n-au primit încă făgăduinţa bunătăţilor, căci Dumnezeu, rânduind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, n-a voit ca să ajungă la desăvârşire fără noi. Trebuie să se ştie că nu toţi cei care au căzut în prăpăstii, în foc şi în mare, şi au murit din pricina acestora, şi cei care au pierit de frig şi de foame, pătimesc acestea din porunca lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu sunt aşa : Unele din ele se fac prin bunăvoinţa sa, iar altele prin îngăduinţă; dar şi unele şi altele se săvârşesc spre înştiinţarea, îngrozirea şi îndreptarea celorlalţi. Dumnezeu, prin raţiunea sa mai-nainte cunoscătoare, ştie şi cunoaşte totul şi se săvârşesc toate prin voinţa lui, după cum spune Sfânta Evanghelie despre vrăbii. Nu este, însă, Dumnezeu cel care hotărăşte ca omul să moară într-un chip sau altul, că întâmplarea face unul să moară spânzurat, altul de moarte bună, unul să moară bătrân, iar altul tânăr. Dimpotrivă Dumnezeu a hotărât odată pentru totdeauna îndeobşte, lungimea vieţii ome-

neşti şi felurile în câte poate muri omul. În curgerea atâtor ani ai vieţii omeneşti, se petrec diferite feluri de morţi; Dumnezeu, însă, nu hotărăşte dintru început felul morţii fiecărui om, ci numai îl cunoaşte. Iar dacă marele Vasilie vorbeşte de predestinarea vieţii, atunci face aluzie la cuvintele : Pământ eşti şi în pământ vei merge ! Căci Apostolul spune scriind Corintenilor : Pentru că vă împărtăşiţi cu nevrednicie, pentru aceea sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi mulţi mor. Iar David spune : Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele; şi : Cu palme măsurate ai pus zilele mele Iar Solomon zice : Fiule, cinsteşte pe tatăl tău ca să trăieşti mulţi ani; şi iarăşi : Ca să nu mori înainte de vreme. În cartea lui Iov, Dumnezeu zice lui Elifas : V-aş fi pierdut pe voi, dar n-am făcut-o din pricina robului meu Iov. Din aceste locuri din Scriptură, se vede că viaţa nu are hotar. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înţelege prin hotar voinţa lui Dumnezeu. În adevăr Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia le micşorează; pe toate însă le orânduieşte spre folos. Iar când Dumnezeu va voi, rânduieşte şi felul şi timpul morţii. Prin urmare hotarul vieţii fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voinţa şi sfatul lui Dumnezeu. Cu acest cuvânt şi cu adâncul judecăţilor Tale, Hristoase, vei tămădui şi spusei Marelui Vasilie, care zice : Moartea vine când se împlineşte hotarul vieţii. Noi însă spunem că hotarul vieţii este voinţa lui Dumnezeu. Căci dacă este hotar vieţii, pentru ce ne rugăm de Dumnezeu şi de doctori, şi ne rugăm pentru copii ? Trebuie să se ştie şi aceasta ca pruncii morţi botezaţi se bucură de desfătarea bunătăţilor cereşti; iar cei morţi nebotezaţi şi pruncii păgânilor nu vor merge nici în desfătarea raiului, nici în gheenă. După ce a ieşit sufletul din trup nu se mai îngrijeşte de cele de aici, ci totdeauna se îngrijeşte de cele de acolo. Facem parastas de trei zile, pentru că în a treia zi omul îşi schimbă, înfăţişarea; praznic de nouă zile, pentru că, atunci începe să se descompună trupul, afară de inimă; şi parastas de patruzeci de zile, pentru că, atunci se pierde şi inima. Alcătuirea omului se face tot la fel : În a treia zi se formează inima; şi în a noua zi se fixează în trup; iar în a patruzecea zi, se alcătuieşte desăvârşit trupul.

Aşează, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiţi în corturile celor drepţi ai Tăi, şi ne miluieşte pe noi, ca Cela ce eşti fără de moarte, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Cel ce ai întemeiat pământul...

Săvârşind pomenirile celor ce au murit, cu bunăcredinţă, din veac, strigăm : Bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe cei ce au murit în buna-credinţă fără veste şi pe credincioşii ce au adormit de lovirea a tot felul de aruncare, a fierului, a lemnului, a tot felul de piatră odihneşte-i, Dumnezeule.

La înfricoşată venirea Ta, Îndurate, pune deadreapta oilor Tale pe cei ce Ți-au slujit Ție, Hristoase, în viaţa, cu dreaptă credinţă, şi la Tine s-au mutat.

Rânduieşte pe robii Tăi, Hristoase, în ceata aleşilor Tăi, ca să strige Ție : Bine eşti cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai zidit din pământ ţărâna trupului şi cu duh o ai înviat, îndurate Mântuitorule; pe cei ce i-ai luat odihneşte-i, Dumnezeule, întru viaţa cea neîmbătrânitoare.

Slavă..., *a Treimii :*

Să se laude Dumnezeirea ca şi cum ar fi trei Sori, cu o amestecare a Luminii : Tatăl şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh, Unul în Fire, şi în trei Ipostasuri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cântarea lui David cântăm ţie, munte al lui Dumnezeu, numindu-te Fecioară, întru carele sălăşluindu-Se Cuvântul după trup, ne-a îndumnezeit pe noi duhovniceşte întru Sine.

Catavasie :

Cela ce ai întemeiat pământul întru început şi cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Cel ce S-a preaslăvit...

Cela ce ai risipit mai înainte umbra morţii, răsărind ca soarele din mormânt, fii ai învierii şi măririi veşnice fă, Doamne, pe toţi cei ce au murit cu

credinţă.

Cunoscătorule al celor nearătate şi ascunse, când vei vrea să descoperi lucrurile întunericului şi sfaturile inimilor noastre, atunci să nu pui în socoteală faptele tuturor celor ce au adormit întru credinţă.

Când vei şedea pe scaun şi vei porunci să stea la judecată cei adunaţi, cu trâmbiţa, de la marginile pământului, să-i ierţi atunci pe toţi, Hristoase, ca un milostiv.

Pe cei ce au murit din întâmplări de năprasnă, şi din chiotul tare, şi din alergarea grabnică, de palmă, de pumn şi de lovirea cu piciorul, Doamne al slavei, de vreme ce au adormit întru credinţă, iartă-i în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Ca pe o Unime întru o fiinţă Te laud, ca pe o Treime în feţe Te cinstesc, Părinte, Fiule şi Preasfinte Duhule, Stăpânia cea fără de început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum..., *al Născătoarei :*

Izvor pecetluit al apei vieţii te-ai arătat Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că, pe Domnul fără de bărbat născându-L, adăpi pe credincioşi cu apa nemuririi în veci.

Catavasie : Să lăudăm bine să cuvântăm...

Pe Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt şi a arătat lui Moise în rug, prin foc, taina pururea Fecioarei, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Naşterea pururea Fecioarei...

Unde este locaşul sfinţilor Tăi, celor ce se veselesc, acolo învredniceşte, Doamne, să se bucure toţi cei din veac adormiţi întru credinţă şi întru nădejde.

Pe toţi credincioşii ce au pierit din mânia lui Dumnezeu, cu feluri de trăsnete de moarte din cer căzute, sau pământul desfăcându-se, sau marea învăluindu-se, Hristoase, odihneşte-i.

Pe cei ce au murit de muşcăturile cele veninate, de înghiţirea şerpilor, de călcarea cailor, de spânzurare şi de sugrumarea de cel de aproape, care au slujit Ţie cu credinţă, odihneşte-i.

Toată vârsta, pe bătrâni şi tineri, pe voinici şi copilandri, pe copii şi pe pruncii cei fără de vreme, firea bărbătească şi cea femeiască odihneşte, Dumnezeule, pe credincioşii care i-ai luat.

Pe fiecare anume, din cei ce au murit cu credinţă, din veac şi din neamuri şi din neam, atunci, Hristoase, întru venirea Ta, învredniceşte-i fără de osândă a sta înaintea Ta.

Slavă..., *a Treimii :*

Cela ce eşti un Dumnezeu în Treime, slavă Ţie neîncetat ! Că deşi este fiecare faţă Dumnezeu, dar în Fire, unul este Tatăl şi Fiul şi Duhul, cu cele trei luminate osebiri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de minte este naşterea ta, că ai născut pe Cela ce este de mai înainte, şi ai alăptat negrăit pe Dătătorul de hrană lumii, şi ai culcat pe Cela ce cuprinde toate, pe însuşi Mântuitorul nostru, Hristos; ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Catavasie :

Naşterea pururea Fecioarei, ce s-a arătat mai înainte legiuitorului în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetate să o slăvim.

LUMINÂNDA

Podobia : Cela ce ai împodobit cerul...

Cela ce stăpâneşti pe cei morţi şi pe cei vii, ca un Dumnezeu, odihneşte pe robii Tăi în locaşurile aleşilor Tăi; că de au şi greşit, Mântuitorule, dar nu s-au depărtat de la Tine.

Slavă..., *asemenea.*

Odihneşte pe robii Tăi în locul celor vii, Doamne, de unde s-a depărtat durerea, scârba şi suspinarea; iartă-le, ca un iubitor de oameni, cele ce în

viaţă au greşit; că singur eşti fără de păcat, şi Stăpân celor morţi şi celor vii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Marie, mireasă dumnezeiască, roagă neîncetat pe Hristos pentru robii tăi, împreună cu proorocii grăitori de Dumnezeu şi cu adunările mucenicilor, cu arhiereii şi cu cuvioşii, şi împreună cu toţi dreptii, ca să ne facem moştenitori împărăţiei cerurilor.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, Glasul al 8-lea.

Podobia : În raiul cel din Eden...

Veniţi fraţilor, toţi mai înainte de sfârşit, ca văzând ţărâna noastră şi neputinţa firii noastre, să ne vedem sfârşitul şi părţile vasului celui trupesc; şi că praf este omul, mâncare viermilor şi stricăciune; că uscate sunt oasele noastre şi nici suflare având. Să ne uităm în mormânturi, ca să vedem unde este slava ? Unde frumuseţea chipului ? Unde este limba care grăia frumos ? Unde sunt sprâncenele sau unde este ochiul ? Toate sunt pulbere şi umbră. Pentru aceasta fie-Ţi milă, Mântuitorule, de noi păcătoşii.

Pentru ce se înşală omul, lăudându-se ? De ce se tulbură în deşert lutul, cel ce peste puţin iar aceiaşi se face ? Căci nu socoteşte ţărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii şi stricăciunii ! Deci de vreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ ? Şi deoarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm la Dânsul ? Deci toată viaţa cea muritoare şi curgătoare lăsând, să urmăm vieţii celei nestricăcioase, care este Hristos, luminarea sufletelor noastre.

Cela ce ai zidit pe Adam cu mâna Ta şi ai pus hotar nestricăciunii şi morţii, Mântuitorule, şi vieţii celei după dar, şi l-ai mântuit de stricăciune, mutându-l la viaţa cea dintâi; însuţi, Stăpâne, fă robilor Tăi, pe care i-ai luat de la noi, odihnă cu drepţii, în ceata celor aleşi; şi scriindu-le numele lor în cartea vieţii şi, întru glasul arhanghelului, înviindu-i prin sunetul trâmbiţei, învredniceşte-i pe ei împărăţiei Tale celei cereşti.

Hristos a înviat, dezlegând din legături pe Adam cel întâi zidit şi sfărâmând tăria iadului; îndrăzniţi toţi morţii, că s-a omorât moartea, s-a prădat şi iadul împreună cu dânsa, şi Hristos a luat împărăţia, Cel ce S-a răstignit şi a înviat. Acesta ne-a dăruit nouă nestricăciunea trupului; acesta ne va scula pe noi şi ne va dărui învierea, şi slavei aceleia va învrednici, cu veselie, pe toţi câţi cu credinţă neabătută au crezut într-Însul, cu căldură.

Slavă..., *Glasul al 2-lea.*

Ca o floare se veştejeşte şi ca un vis se trece şi se dezleagă tot omul. Şi iarăşi sunând trâmbiţa, morţii ca dintr-un cutremur, toţi se vor scula, întru întâmpinarea Ta, Hristoase, Dumnezeule. Atuncea, Stăpâne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, aşează-i în locaşurile sfinţilor Tăi, odihnind sufletele robilor Tăi, Hristoase.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locaşul cel nestricat şi cu totul sfânt, precum strigă proorocul : Sfânt este locaşul tău, minunat întru dreptate !

LA STIHOAVNĂ

Stihirile podobnice ale lui Teofan, din Octoih, ale glasului de rând.

Slavă..., *glasul al 6-lea, a lui Damaschin.*

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom, dedemult în Eden, când şarpele şi-a vărsat veninul; că printr-însul a intrat moartea, care mănâncă pe tot neamul omenesc. Ci venind Stăpânul, a surpat balaurul şi ne-a dăruit nouă odihnă. Deci, către Dânsul să strigăm : Fie-ţi milă, Mântuitorule, şi pe cei ce i-ai luat odihneşte-i împreună cu aleşii Tăi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti Dumnezeul nostru, Carele cu înţelepciune toate le-ai făcut şi le-ai plinit, prooroci ai trimis, Hristoase, ca să proorocească venirea Ta, şi ucenici ca să propovăduiască măririle tale : Aceia au propovăduit venirea Ta, iar aceştia cu botezul au luminat pe păgâni; iar mucenicii, pătimind, au dobândit cele ce au poftit. Şi cetele acestora se roagă Ţie împreună cu ceea ce Te-a născut, să odihneşti, Dumnezeule, sufletele pe care le-ai luat, iar pe noi să ne învredniceşti împărăţiei Tale; Cela ce ai răbdat Crucea pentru mine osânditul, Mântuitorule şi Dumnezeul meu.

Bine este a se mărturisi... Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., *Şi Troparul :* Cela ce cu adâncul înţelepciunii..., Slavă..., Şi acum..., Pe tine zid şi liman... *Apoi Ceasul 1 şi Apolisul.*

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Triodului, Cântarea 3-a şi a 6-a Prochimen, Apostolul către Corinteni şi al morţilor, către Tssaloniceni; Evanghelia de la Luca, şi a morţilor de la Ioan.

CHINONICUL : Fericiţi pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, şi pomenirea lor în neam şi în neam...

CADE-SE A ŞTI : Că această rânduială a morţilor se face neschimbată şi la Sâmbăta Rusaliilor. De va cădea, în această zi, Sfântul sau sfânta al căror hram îl are Biserica, slujba morţilor din această Sâmbătă se cântă la Biserica cimitirului, dacă parohia are Biserică aparte a cimitirului; iar în Biserica principală se cântă slujba hramului.

DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIE

După, Psalmul cel obişnuit, cântăm : Fericit bărbatul..., *citind Catisma toată. La* Doamne strigat-am..., *punem stihirile pe 10, Cântând din Octoih : 3 stihiri ale învierii şi 3 ale lui Anatolie iar ale Triodului 4 podobnice.*

Glasul al 6-lea, după Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

Când vei vrea să vii să faci judecată dreaptă, dreptule Judecător, şezând pe scaunul slavei Tale, râu de foc înfricoşând, va trage înaintea divanului Tău pe toţi, stând înaintea Ta, puterile cereşti, şi oamenii cu frică judecându-se, fiecare, precum a lucrat; atunci să-Ţi fie milă de noi, şi să ne învredniceşti, Hristoase, în partea celor mântuiţi, ca un îndurat, cu credinţă Te rugăm.

Cărţile se vor deschide şi se vor arăta faptele oamenilor înaintea divanului Tău celui de nesuferit, şi va răsuna toată valea plângerii cu groaznică scrâşnire, văzând pe toţi cei ce au greşit trimişi în muncile cele veşnice, cu dreaptă judecata Ta, şi fără de folos plângând, Îndurate. Pentru aceasta Te rugăm pe Tine, Bunule, să-Ţi fie milă de noi, cei ce Te lăudăm, Unule, mult-Milostive.

Trâmbiţele vor suna, şi mormânturile se vor deşerta, şi se va scula toată firea omenească, cutremurându-se; cei ce au făcut bine, cu bucurie se vor bucura, aşteptând să ia plată; iar cei ce au greşit, vor tremura cumplit văitându-se, în muncă trimiţându-se şi de cei aleşi despărţindu-se. Doamne al slavei, milostiveşte-Te spre noi, ca un bun, şi ne învredniceşte stării celor ce Te-au iubit pe Tine.

Plâng şi mă tânguiesc, când îmi vine în simţire focul cel veşnic, întunericul cel mai dinafară şi tartarul, viermele cel cumplit şi scrâşnirea dinţilor cea neîncetată, şi durerea ce va să fie celor ce au greşit peste măsură, şi pe Tine cel preabun, cu vicleană voie, Te-au mâniat, dintre care unul şi cel dintâi sunt eu, ticălosul. Ci Judecătorule, ca un îndurat, mântuieşte-mă cu mila Ta.

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Când se vor aşeza scaunele şi se vor deschide cărţile şi Dumnezeu va şedea la judecată, o ! ce frică va fi atunci ! Îngerii stând înainte cu frică şi râul de foc curgând, ce vom face atunci noi oamenii cei vinovaţi cu multe păcate ? Şi când Îl vom auzi chemând pe cei binecuvântaţi ai Tatălui întru împărăţie, iar pe cei păcătoşi trimiţându-i în muncă, cine va suferi acea înfricoşată răspundere ? Ci Unule, Iubitorule de oameni, Mântuitorule, Împărate al veacurilor, mai înainte până ce va sosi sfârşitul, prin pocăinţă întorcându-mă, miluieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei, cea dintâi, a glasului de rând.*

Vohod : **Lumină lină...**

Prochimenul : Domnul s-a împărăţit... *Şi celelalte.*

LA LITIE

Stihira hramului după obicei.

Slavă..., *Glasul al 7-lea.*

Cunoscând poruncile Domnului, aşa să vieţuim; pe flămânzi să-i hrănim, pe setoşi să-i adăpăm, pe cei goi să-i îmbrăcăm, pe străini să-i aducem în casă, pe bolnavi şi pe cei din temniţă să-i căutăm; ca să zică şi către noi, Cel ce va să judece tot pământul : Veniţi, binecuvântaţii Tatălui meu, de moşteniţi împărăţia ce s-a gătit vouă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sub acoperământul tău, Stăpână, toţi pământenii scăpând, strigăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră; izbăveşte-ne pe noi de greşalele cele fără de măsură, şi mântuieşte sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, după Alfa-Vita.

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Vai mie, înegritule suflete ! Până când de la răutăţi nu te mai curmezi ? Până când zaci în lene ? De ce nu-ţi aduci aminte de înfricoşatul ceas al morţii ? De ce nu te cutremuri cu totul de înfricoşata judecată a Mântuitorului ? Oare ce vei să răspunzi, sau cum vei să dai seamă ? Lucrurile tale stau faţă, spre mustrarea ta, faptele tale te vădesc, pârându-te. Deci, o suflete ! Vremea a sosit, aleargă, apucă înainte şi cu credinţă strigă; Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie; ci ştiu, Iubitorule de oameni, bunătatea Ta; Păstorule cel bun, nu mă despărţi pe mine de la starea cea dea-dreapta Ta, pentru mare mila Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas.*

Fecioară ce nu ştii de mire, care ai zămislit negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, primeşte rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care dăruieşti tuturor curăţire de greşale; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Troparul, de trei ori : Născătoare de Dumnezeu Fecioară... *Şi cealaltă urmare a privegherii, după obicei. Şi se face citire din Faptele Apostolilor. Iar de nu este priveghere după,* Acum slobozeşte..., *Troparul învierii,* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, şi Apolisul.*

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., *Troparul învierii de două ori;* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei şi obişnuitele Catisme. Citim, apoi, Cuvântul Sf Grigorie Teologul, în trei părţi, despre iubirea de săraci, care începe aşa :* Bărbaţi fraţi, dimpreună cu cei săraci... *După aceea Polieleul, Antifoanele, Prochimenul glasului şi Evanghelia învierii.* Învierea lui Hristos..., *Psalmul 50.*

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea Sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas*

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi cu lenevite mi-am cheltuit toată viaţa mea; ci cu rugăciunile tale spală-mă de toată necurăţia.

Apoi Stihira, Glasul al 6-lea :

Stih : Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.

La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ţie : Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta.

Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... *Şi Ecfonisul :* Cu mila şi cu îndurările...

Canoanele se pun; al învierii, din Octoih. Cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 şi al Triodului pe 8.

CANONUL Triodului

Facere a lui Teodor Studitul.

Cântarea 1-a, Glasul al 6-lea,

Irmos : Ajutor şi acoperitor...

Ziua cea înfricoşată a venirii Tale, celei cu totul negrăite, mă cutremur cugetându-o, şi cu frică mainainte o văd; întru care vei şedea să judeci pe cei vii şi pe cei morţi, Dumnezeul meu, Atotputernice.

Când vei veni, Dumnezeule, cu mii şi cu negure de puteri cereşti ale îngerilor, învredniceşte-mă, Hristoase, şi pe mine, ticălosul, a Te întâmpina pe nori.

Vino, suflete al meu de ia întru tine ziua aceea şi ceasul întru care Dumnezeu de faţă va veni; şi te tânguieşte şi plângi, ca să te afli curat în ceasul întrebării.

Mă îngrozeşte şi mă înfricoşează focul cel nestins al gheenei, viermele cel cumplit, scrâşnirea dinţilor; ci slăbeşte şi-mi lasă greşalele, şi în starea cea dimpreună cu aleşii Tăi, Hristoase, rânduieşte-mă.

Glasul Tău cel dorit, care va chema la bucurie pe sfinţii Tăi, să-l aud şi eu, ticălosul, şi să aflu nespusa desfătare a împărăţiei cereşti.

Să nu intri cu mine la jucată, aducând faptele mele, cercând cuvintele şi îndreptând poruncile. Ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutăţile mele, mântuieşte-mă, Atotputernice.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Ipostasuri, prea stăpânitoare, Domnie a tuturor, prea desăvârşit stăpânitoare, Stăpânie peste toate, Tu însuţi mântuieşte-ne pe noi, Părinte şi Fiule şi Duhule Preasfinte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine a născut fiu nesemănat după legea părintească ? Pe Acesta dar Îl naşte Tatăl fără de maică. Preaslăvită minune ! Că tu ai născut, Curată, pe Dumnezeu împreună şi om.

Catavasie :

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu, şi-L voi preaslăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Întăreşte, Doamne, pe piatra...

Domnul vine, şi cine va su feri frica Lui ? Cine se va arăta feţei Lui ? Ci fii gata, o suflete, spre întâmpinarea Lui.

Mai înainte să apucăm să plângem, şi să ne împăcăm cu Dumnezeu mai-nainte de sfârşit, că înfricoşat este divanul la care toţi cu grumazii plecaţi vom sta.

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă, strig Ție, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplăteşti tuturor după vrednicia faptelor.

Cum voi răbda nesuferita mânie a judecăţii Tale, Doamne, neascultând porunca Ta ? Ci să Te înduri de mine în ceasul judecăţii.

Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai-nainte până ce va lua sfârşit turnul vieţii, până nu-ţi va închide Domnul ușa cămării.

Păcătuit-am, Doamne, ca altul nimenea din oameni, greşind mai presus decât omul; ci mai înainte de judecată fii mie milostiv, Iubitorule de oameni.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, Ceea ce eşti lăudată în trei Feţe, mântuieşte-ne pe noi, cei ce ne închinăm cu credinţă stăpânirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Odrăslit-ai, Preacurată, cu naştere fără de sămânţă, pe Cuvântul cel viu, întrupându-Se în pântecele tău, iar nu schimbându-Se. Slavă naşterii tale, Maica lui Dumnezeu.

Catavasie :

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea, ceea ce se clăteşte, că singur eşti sfânt şi drept.

Sedealna, Glasul al 6-lea.

Gândesc la ziua cea înfricoşată şi plâng de faptele mele cele viclene; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor; şi cu ce îndrăzneală mă voi uita la Judecătorul, eu dezmierdatul ? Milostive Părinte, Fiule Unule-Născut şi Duhule Sfinte, miluieşte-mă.

Slavă...

În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei şedea, Milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădeşti cele ascunse ale mele, nici să mă ruşinezi înaintea îngerilor; ci Te milostiveşte, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, a ta singură şi înfricoşată ajutorinţă cer; milostiveşte-te spre poporul cel ce lesne se primejduieşte, roagă pe milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce eşti una binecuvântată.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Auzit-a proorocul de venirea ta...

Sosit-a ziua, iată înaintea uşilor este judecata; suflete priveghează aici împăraţii, împreună şi boierii, bogaţii, săracii se vor aduna şi îşi va lua fiecare om după vrednicia faptelor.

Întru a sa rânduială, sihastrul şi arhiereul, bătrânul şi tânărul, sluga şi stăpânul, se vor întreba; văduva şi fecioara se vor îndrepta; ci vai atunci de toţi cei ce nu vor avea viaţă nevinovată.

Nemitarnică este judecata Ta, neînşelat divanul Tău de graiul cel meşteşugit, că nu ascunde dreptatea vorba cea iscusită a ritorilor, nici aducerea martorilor o amăgeşte; că la Tine, Dumnezeule, cele ascunse ale tuturor stau de faţă.

Să nu vin la pământul plângeri să nu văd locul întunericului, Hristoase al meu, Cuvinte, nici legându-mă de mâini şi de picioare să fiu lepădat afară din cămara Ta, având îmbrăcămintea nestricăciunii întinată, eu nevrednicul.

Când vei despărţi pe păcătoşi de cei drepţi, judecând lumea, rânduieşte-mă a fi una din oile Tale, alegându-mă dintre capre, Iubitorule de oameni, ca să aud glasul Tău cel binecuvântat.

Făcându-se întrebare de lucruri şi cărţile deschizându-se, ce vei să faci, o ticăloase suflete ! Ce vei să răspunzi la judecată, neavând roduri de dreptate, ca să aduci lui Hristos, Ziditorul tău ?

Auzind cuvântul cel cu plângere al bogatului în văpaia muncilor, plâng ticălosul şi mă tânguiesc, întru aceeaşi osândă fiind, şi mă rog : Miluieşte-mă, Mântuitorul lumii, în vremea judecăţii.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Fiul din Tatăl, şi pe Duhul slăvesc, ca din soare lumina şi raza; însă pe Fiul după naştere, că şi naştere este, iar pe Duhul după ieşire că şi ieşire este; pe dumnezeiasca Treime cea împreună fără început, Căreia se închină toată făptura.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară, prunc născând şi curăţia păzind, tu cinstită te-ai arătat născând pe Dumnezeu şi omul, pe Acelaşi unul în amândouă chipurile; minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul şi cugetul.

Catavasie :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut, că vrei să Te naşti din Fecioară, şi oamenilor să Te arăţi, şi a zis : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut, slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a,

Irmos : De noapte mânecând eu...

Cutremur nepovestit şi frică va fi acolo; că va veni Domnul, şi împreună cu Dânsul lucrul fiecăruia din oameni. Şi cine dar de aici nu se va plânge ?

Râul cel de foc mă tulbură, mă topeşte, mă roade scrâşnirea dinţilor şi întunericul adâncului; deci, în ce chip şi cum voi face să milostivesc pe Dumnezeu ?

Iartă, Doamne, pe robul Tău, ca nu cândva să mă dai muncitorilor celor amare, îngerilor celor cum-

pliţi, între care nu poate, acolo, a se afla odihnă.

Domnul şi voievodul dimpreună acolo, bogatul şi cel neslăvit, cel mare împreună şi cel mic, se vor îndrepta întocmai; ci vai fiecăruia, care nu va fi gata.

Slăbeşte, lasă, Doamne, şi iartă câte ţi-am greşit Ţie, şi să nu mă arăţi acolo înaintea îngerilor, întru osânda focului şi a ruşinii celei fără de sfârşit.

Fie-Ţi milă, fie-Ţi, Doamne, de zidirea Ta; greşit-am Ţie, iartă-mă; că, din fire, curat numai Tu eşti, şi altul afară de Tine nimenea nu este fără spurcăciune.

Slavă..., *a Treimii :*

Una în fire, pe Tine, Treime Te laud, Care eşti fără de început, necuprinsă de minte, stăpânitoare, împărăţitoare, Unime, prea desăvârşită Dumnezeu, şi lumină, şi viaţa, şi făcătoare lumii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Întru cinstită naşterea ta cea mai presus de fire, legile firii arătat se dezleagă; că fără sămânţă ai născut pe Dumnezeu, Cel născut din Tatăl mainainte de veacuri.

Catavasie :

De noapte mânecând eu, Iubitorule de oameni, luminează-mă, rogu-mă; şi mă îndreptează şi pe mine spre poruncile Tale şi mă învaţă Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Strigat-am cu toată inima...

La înfricoşata venirea Ta, Hristoase, când Te vei arăta din cer, şi se vor pune scaunele, şi se vor deschide cărţile, fie-Ţi milă, fie-Ţi, atunci, Mântuitorule, de zidirea Ta.

Acolo nimica nu va putea ajuta, fiind judecător Dumnezeu; nici învăţătura, nici meşteşugul, nici mărirea, nici prieteşugul; fără numai puterea Ta, cea din fapte, o suflete al meu !

Acolo împreună va fi domnul şi voievodul, săracul şi bogatul, suflete ! Nici tată va putea, nici mamă va ajuta, nici frate va izbăvi de osândire.

La înfricoşata întrebare a Judecătorului cugetând suflete, îngrozeşte-te de aici, găteşte-ţi răspunsul, ca să nu te osândeşti în legăturile cele veşnice.

Să nu aud, Doamne, zicându-mi-se : Ia-ţi al tău, de la Tine gonit fiind; nici : Du-te în locul cel blestemat ! Ci glasul cel dorit al drepţilor.

Din porţile iadului izbăveşte-mă, Doamne; mântuieşte-mă din prăpastie şi din întunericul cel adânc, din cele dedesubt ale pământului şi din focul cel nestins, şi de toată altă pedeapsă veşnică.

Slavă..., *a Treimii :*

Dumnezeirea, Unimea Treimii o laud; pe Tatăl şi pe Fiul, şi Dumnezeiescul Duh, puterea a unei Stăpânii ce se desparte în trei Ipostasuri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti uşa, prin care singur Iisus, Fiul tău, a trecut, Cel ce a intrat şi a ieşit, şi cheile fecioriei nu le-a stricat, Curată; Cel ce a zidit pe Adam.

Catavasie :

Strigat-am cu toată inima mea către milostivul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cei mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea.

CONDAC, Glasul 1.

Când vei veni, Dumnezeule, pe pământ cu mărire şi toate se vor cutremura, şi râul cel de foc înaintea divanului va curge, cărţile se vor deschide şi cele ascunse se vor vădi; atunci să mă izbăveşti de focul cel nestins şi să mă învredniceşti a sta deadreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

ICOS

De înfricoşat divanul Tău aducându-mi aminte, preabunule Doamne, şi de ziua judecăţii mă înfricoşez şi mă tem, vădit fiind de cunoştinţa mea, când vei şedea pe scaunul Tău şi vei face întrebare, atunci nimenea nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le; şi frica cuprinzând. Că tare va suna atunci focul gheenei, şi păcătoşii vor scrâşni;

ci mă miluieşte, mai-nainte de sfârşit, şi mă iartă, Judecătorule preadrepte.

SINAXAR
LA DUMINICA LĂSATULUI DE CARNE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În aceeaşi zi facem pomenirea venirii a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

Stih : Când Judecătorul tuturor va sta judecând pământul,
Să mă judeci, vrednic fiind de cuvântul : Veniţi la Mine !

După cele două pilde din Duminicile trecută, pilda vameşului şi fariseului şi pilda fiului risipitor, dumnezeieştii Părinţi au rânduit în această Duminică, pomenirea celei de a doua veniri a Domnului, pentru ca nu cumva omul, aflând din acele pilde despre iubirea de oameni a lui Dumnezeu, să trăiască fără nicio grijă, spunându-şi : Dumnezeu este Iubitor de oameni ! Dacă mă voi depărta de păcat, îndată voi dobândi totul. Au rânduit deci dumnezeieştii Părinţi în această Duminică pomenirea înfricoşatei zile a celei de a doua veniri a Domnului, ca înfricoşându-i pe oameni prin moarte şi prin aşteptarea chinurilor ce vor să fie, să-i întoarcă spre virtute pe cei ce trăiesc fără nicio grijă şi să nu se încreadă numai în iubirea sa de oameni, ci să se uite şi la aceea că Dumnezeu este un Judecător drept, care răsplăteşte fiecăruia după faptele lui. Dealtfel trebuia să vină şi Judecătorul sufletelor care au mers mai-nainte. Într-un fel oarecare, sărbătoarea de azi pune oarecum astăzi sfârşit tuturor sărbătorilor, deoarece a doua venire va fi cea din urmă faptă din toate cele săvârşite de Dumnezeu pentru noi. Căci trebuie să avem în vedere că în Duminica viitoare, dumnezeieştii Părinţi au aşezat pomenirea începutului lumii şi a izgonirii lui Adam din rai, iar în sărbătoarea de astăzi este pomenirea sfârşitului tuturor faptelor noastre şi a însăşi lumii. Socotesc că au aşezat această sărbătoare în Duminica lăsatului de carne pentru a ne opri, de frica sărbătorii, de la desfătări şi de la mâncări prea multe şi pentru a ne îndemna spre dragostea de aproapele. Şi altfel, se pune aici sărbătoarea de faţă, pentru că din pricina desfătării am fost izgoniţi din rai şi am ajuns sub judecată şi blestem, şi pentru că în Duminica viitoare avem să fim izgoniţi din rai, în chip simbolic, prin Adam, până când va veni Hristos spre a ne duce iarăşi în rai. Se numeşte a doua venire, pentru motivul că întâia oară Hristos a trăit cu trupul printre noi, dar blând şi fără slavă. La a doua venire, însă, va veni din cer cu minuni mai presus de fire şi cu mare strălucire; va veni în trup ca să fie cunoscut de toţi că el este cel care a venit întâia oară spre a mântui neamul omenesc, iar acum a doua oară, ca să-l judece dacă a păzit bine poruncile ce i-au fost date. Nimeni nu ştie când va fi venirea lui. Domnul a ascuns-o chiar Apostolilor săi. Cu toate acestea a arătat că înainte de venirea sa vor fi unele semne, lămurite mai pe larg de unii din sfinţi. Se spune că a doua venire va fi după trecerea celor şapte mii de ani. Înainte de venirea lui va veni antihrist. Se va naşte, după cum spune, Sfântul Ipolit al Romei, dintr-o femeie desfrânată, fecioară cu numele, dintre evrei, din seminţia lui Dan, fiul lui Iacov. Se va purta ca şi cum ar trăi după Hristos, va face minuni, câte a făcut şi Hristos, şi va învia morţi. Totuşi pe toate le va face în chip mincinos, nu cu adevărat; şi naşterea şi trupul şi toate celelalte minuni, după cum zice Apostolul. Atunci, zice el, se va descoperi fiul pierzării, cu toată puterea şi semne şi minuni mincinoase. Dar, după cum spune Ioan Damaschin, nu se va întrupa diavolul, ci va fi un om născut din desfrânare. Va lua asupra sa toată lucrarea satanei şi se va arăta pe neaşteptate. Apoi se va arăta bun şi blând tuturora. Va fi atunci foamete mare. Va veni, aşa zicând, în ajutorul poporului; va cerceta dumnezeieştile Scripturi; va ţine post şi va fi silit de oameni să fie ales împărat. Va iubi mai cu seamă pe poporul evreu, se va aşeza în Ierusalim şi va zidi templul iudeilor. Cu şapte timpuri înainte, după cum zice Daniil, va veni Enoh şi Ilie, propovăduind poporului să nu-l primească, antihrist însă îi va prinde şi-i va munci, apoi le va tăia capetele. Cei care vor voi să rămână credincioşi vor fugi departe; pe cei care îi va găsi în munţi îi va ispiti prin draci. Dar, din pricina celor aleşi, se vor micşora cele şapte timpuri. Va fi foamete mare; toate stihiile lumii se vor schimba încât aproape să dispară toate. După acestea va fi pe neaşteptate venirea Domnului din cer, ca un fulger, mergând înainte cinstita lui Cruce. Râu de foc clocotitor va merge înainte, curăţind tot pământul de miasme. Îndată, va fi prins antihrist şi slugile lui şi vor fi daţi focului veşnic. La sunetele de trâmbiţă ale îngerilor, va veni deodată, de la marginile pământului şi din toate stihiile, tot neamul omenesc în Ierusalim, căci acesta este centrul lumii, şi acolo vor sta tronurile de judecată. Toţi oamenii se vor schimba întru nestricăciune cu propriile lor trupuri şi suflete şi vor avea aceeaşi formă. Însăşi stihiile lumii vor primi o schimbare în mai bine. Domnul, printr-un singur cuvânt, va despărţi pe drepţi de păcătoşi. Şi vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viaţa veşnică, iar păcă-

toşii iarăşi spre a primi chinul veşnic. Şi nu vor înceta niciodată acestea, nici viaţa veşnică, nici chinul veşnic. Dar trebuie să se ştie că Hristos nu va întreba atunci nici de post, nici de sărăcie, nici de minuni, cu toate că sunt bune şi acestea, ci de cele ce sunt cu mult mai bune decât acestea, de milostenie şi de milă. Va spune drepţilor şi păcătoşilor şase lucruri : Am flămânzit şi mi-aţi dat să mănânc; am însetat şi mi-aţi dat să beau; străin am fost şi m-aţi primit; gol am fost şi m-aţi îmbrăcat : bolnav am fost şi m-aţi cercetat; în, temniţă am fost şi aţi venit la mine. Întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti mai mici, mie aţi făcut ! Aceste fapte bune poate să le facă oricine după puterea sa. Aşadar, atunci toată limba va mărturisi că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Chinurile despre care vorbeşte sfânta Evanghelie sunt acestea : Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor; viermele lor nu se va sfârşi şi focul lor nu se va stinge; şi aruncaţi-l în întunericul cel mai din afară. Pe toate acestea Biserica lui Dumnezeu hotărât le primeşte. Biserica lui Dumnezeu socoteşte că desfătarea şi Împărăţia Cerurilor este petrecerea sfinţilor cu Dumnezeu, strălucirea ce o vor avea şi urcarea la Dumnezeu; iar chinul şi întunericul şi cele asemenea este depărtarea de Dumnezeu şi mustrarea sufletelor pricinuită de conştiinţă că au fost lipsite, din pricina nepăsării şi a desfătării trecătoare, de strălucirea dumnezeiască.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învredniceşte-ne de glasul Tău cel dorit, numără-ne în rândul celor dea-dreapta Ta şi ne miluieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Greşit-am fărădelege...

Să cădem, credincioşilor, şi să plângem mai înainte de judecata aceea; când cerurile vor pieri, stelele vor cădea şi tot pământul se va clăti; ca să aflăm milostiv, la sfârşit, pe Dumnezeul părinţilor.

Nemitarnică va fi întrebarea, înfricoşată va fi acolo judecata, unde înaintea Judecătorului nu se va tăinui nimica, unde nu va fi cu putinţă a se face făţărie cu daruri; ci fie-ţi milă de mine, Stăpâne, şi mă apără de mânia Ta cea înfricoşată.

Domnul vine să judece, cine va suferi arătarea Lui ? Înfricoşează-te, ticăloase al meu suflete, înfricoşează-te, şi-ţi găteşte lucrurile tale spre ieşirea ta; ca să afli milostiv şi îndurat pe însuşi Dumnezeul părinţilor.

Focul cel nestins mă tulbură, şi îngrozirea cea amară a viermilor; iadul cel stricător de suflet mă sperie, şi îndeajuns de umilit nicidecum nu mă fac; ci, Doamne, Doamne ! mai-nainte de sfârşit, întăreşte-mă cu frica Ta.

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie, ca nişte lacrimi, graiurile mele. Greşit-am, precum nici păcătoasa n-a greşit, şi fărădelege am făcut ca altul nimenea pe pământ; ci Te îndură, Stăpâne, spre făptura Ta, şi iarăşi mă cheamă.

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse zi lui Dumnezeu, Celui ce toate le ştie : Tu ştii ascunsurile mele, unule Mântuitorule; Tu însuţi mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe trei, ca pe unul, întru o Fiinţă, şi unul în trei feţe Te laud; acestea sunt : Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh; o putere, o voie şi lucrare; un Dumnezeu întreit Sfânt, o Împărăţie singură stăpânitoare.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ieşit-a Dumnezeu, Cel prea frumos, din cămara pântecelui tău, ca un împărat îmbrăcat cu haină ţesută de Dumnezeu, roşită în vopseaua cea de taină a preacuratului tău sânge, ceea ce nu ştii de mire, şi împărăţeşte tot pământul.

Catavasie :

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Cel ce-L slăvesc oştile...

Cugetând la întâmpinarea înfricoşatei venirii Tale celei de a doua, Doamne, mă cutremur de certarea Ta, mă tem de mânia Ta şi strig Ţie : Mântuieşte-mă de ceasul acela în veci.

Când vei judeca Tu, Dumnezeule, toate, cine din

pământeni, fiind înconjuraţi de patimi, vor suferi ? Că atunci focul cel nestins şi viermele cel neadormit va cuprinde în veci pe cei osândiţi.

Când vei chema toată suflarea laolaltă, ca să iei seama, Hristoase, mare frică va fi atunci, mare nevoie, deoarece numai faptele singure vor ajuta în veci.

Judecătorule a toate, Dumnezeul meu şi Doamne, fă să aud atunci glasul Tău cel dorit, să văd lumina Ta cea mare, să privesc la corturile Tale, să mă uit la slava Ta, bucurându-mă întru, toţi vecii.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluieşte-mă şi mă scapă de focul şi de îngrozirea ce am sa întâmpin pe dreptate la judecată; lasă-mi mai înainte de sfârşit mântuire, prin fapta bună şi prin pocăinţă.

Când vei şedea, Judecătorule, ca un milostiv, şi vei arăta, Hristoase, înfricoşată slava Ta, o, ce frică va fi atunci ! Cuptorul arzând, şi toţi temându-se de judecata cea nesuferită.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Pe un Dumnezeu după Fiinţă cinstesc, trei Feţe laud după osebire; altele, iar nu de alt fel; că Dumnezeirea una este, în trei Feţe : Tatăl, Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din luminatul pântecele tău ieşind Hristos, ca un mire din cămară, a luminat lumină mare celor din întuneric; pentru că strălucind Soarele dreptăţii, lumea a luminat, Curată.

Catavasie : Să lăudăm bine să cuvântăm...,

Pe Cel ce-L slăvesc ostile cereşti, şi de Dânsul se înfricoşează heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, binecuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Naşterea zămislirii...

Domnul vine ca pe păcătoşi să-i muncească, pe drepţi să-i mântuiască; să ne înfricoşăm şi să plângem, şi să luăm simţire de ziua aceea, întru care descoperind cele nearătate şi cele ascunse ale oamenilor, va răsplăti cele după vrednicie.

Înfricoşatu-s-a şi s-a îngrozit Moise văzându-Te din spate; dar eu ticălosul cum voi suferi văzând faţa Ta atunci, când vei veni din cer; ci să-Ţi fie milă de mine, Doamne, cu îndurare căutând spre mine.

Daniil s-a temut de ceasul întrebării, iar eu ticălosul ce voi pătimi, Doamne, venind la acea zi înfricoşată ? Ci îmi dă mai-nainte de sfârşit, cu plăcere a sluji Ţie, ca să dobândesc împărăţia Ta.

Focul se găteşte, viermele se rânduieşte; cinstea veseliei, iertarea, lumina cea neînserată, bucuria dreptilor. Deci, cine este acel fericit, ca să scape de munca celor dintâi, şi să moştenească cele de-a doua ?

Să nu mă întoarcă de la faţa Ta, Doamne, mânia urgiei Tale, nici să aud glasul Tău cel de blestem trimiţându-mă în foc; ci să intru în bucuria cămării Tale celei nestricăcioase, şi eu atunci, cu sfinţii Tăi.

Mintea mi s-a rănit, trupul mi s-a trândăvit, mi se bolnăveşte duhul, cuvântul a slăbit, viaţa mi s-a omorât, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale tale ?

Slavă..., *a Treimii :*

Unule, Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut, şi unule Fiule al unuia, lumină şi strălucirea luminii, şi unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, Care eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime Sfântă, mântuieşte-mă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea naşterii tale mă uimeşte, ceea ce eşti cu totul fără prihană; spune cum ai zămislit fără sămânţă pe Cel necuprins ? cum ai rămas Fecioară, născând ca o Maică ? Acest lucru peste fire, cu credinţa primindu-l, închină-te Celui născut, căci câte le voieşte le şi poate.

Catavasie :

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netălmăcită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat, că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta, pe tine, toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

LUMINÂNDA

A învierii din Octoih; apoi a Triodului, după Podobia : Cu ucenicii să ne suim...

La ziua cea înfricoşată a judecăţii şi a slavei Tale celei negrăite gândind, mă îngrozesc cu totul, Doamne, şi tremurând strig cu frică : Când vei veni, Hristoase Dumnezeule, cu slavă pe pământ, ca să judeci toate câte sunt, atunci să mă izbăveşti de toată munca pe mine ticălosul, învrednicindu-mă a sta dea-dreapta Ta, Stăpâne.

Slavă...

Podobie : Femei auziţi...

Iată vine ziua Domnului Atotstăpânitorului, şi cine va suferi frica venirii Lui ? Căci cuptorul arzător şi ziua mâniei este, întru care Judecătorul va şedea, dând fiecăruia după vrednicia faptelor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

La ceasul întrebării şi al venirii celei înfricoşate a Stăpânului celui iubitor de oameni, gândind, cu totul mă cutremur şi, întristându-mă, strig către Tine, prea-drepte Judecătorul meu şi Unule mult-Îndurate : Primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

LA LAUDE

Stihiri : din Octoih 4 ale învierii şi una a lui Anatolie; şi ale Triodului aceste 4 Idiomele.

Glasul al 6-lea,

Gândesc la ziua aceea şi la ceasul, când avem să stăm toţi goi, ca nişte osândiţi, înaintea nemitarnicului Judecător; că atunci trâmbiţa va suna tare, şi temeliile pământului se vor clăti, şi morţii din mormânturi vor învia, şi toţi de o vârstă se vor face; şi cele ascunse ale tuturor vor sta de faţă înaintea Ta. Şi vor plânge şi se vor tângui şi în focul cel mai dinafară vor merge cei ce nici odinioară nu s-au pocăit; iar ceata dreptilor va intra în bucurie şi în veselie, în cămara cerească.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

O, ce ceas va fi atunci, şi ce zi înfricoşată, când va şedea Judecătorul pe scaunul cel înfricoşat ! Cărţile se vor deschide, şi faptele se vor vădi, şi cele ascunse ale întunericului se vor arăta; îngerii vor alerga împrejur, adunând toate neamurile. Veniţi de auziţi împăraţi şi domni, robi şi cei slobozi, păcătoşii şi dreptii, bogaţii şi cei săraci, că vine Judecătorul, Cel ce va să judece toată lumea. Şi cine va putea sta înaintea feţei Lui, când îngerii vor sta vădind lucrurile, cugetele, şi gândurile cele din noapte şi cele din zi ? O, ce ceas va fi atunci ! Ci mainainte de ce va sosi sfârşitul, sârguieşte-te suflete, strigând : Dumnezeule, întoarce-mă şi mă mântuieşte ca un îndurat.

Glasul al 8-lea,

Stih : Veseli-mă-voi şi mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, înalte.

Daniil proorocul, bărbatul doririlor fiind, dacă a văzut puterea lui Dumnezeu, aşa a strigat : Judecătorul a şezut şi cărţile s-au deschis. Vezi, suflete al meu, de posteşti, nu defăima pe vecinul tău. Fereşte-te de bucate, dar nu osândi pe fratele tău; ca nu cumva trimiţându-te în foc, să te topeşti ca ceara; ci fără împiedicare să te ducă Hristos întru împărăţia Sa.

Glasul 1.

Stih : Scoală-te, Doamne, Dumnezeul meu înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârşit.

Să ne curăţim mai-nainte pe noi, fraţilor, cu împărăteasa bunătăţilor; că iată a venit, aducându-ne nouă bogăţie nepieritoare; potoleşte umflarea poftelor şi împacă cu Stăpânul pe cei ce au greşit. Pentru aceasta cu veselie să o primim pe dânsa, strigând lui Hristos Dumnezeu : Cela ce ai înviat din morţi, păzeşte-ne neosândiţi pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine, Cela ce însuţi eşti fără de păcat.

Slavă..., *tot acesta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :* Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul.

Apoi obişnuita Litie, în pridvor la care cântăm : Slavă..., Şi

acum..., *Stihira Evangheliei de la Utrenie. Apoi se citeşte învăţătura Cuviosului Teodor Studitul, şi celelalte după obicei.*

Ceasul 1 şi Apolisul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih pe 6 şi din Canonul Triodului, Cântarea a 6-a, pe 4 Apostolul Către Corinteni; Evanghelia de la Matei. Chinonicul : Lăudaţi pe Domnul din ceruri... *Altul :* Bucuraţi-vă drepţi întru Domnul...

SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

LUNI

În săptămâna lăsatului sec de brânză

LA VECERNIE DUMINICĂ SEARA

La Doamne strigat-am... *cântăm, după obicei, 3 Stihiri din Octoih şi 3 ale Sfântului de la Minei.* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei.*

LA STIHOAVNĂ

Cântăm, din Triod Samoglasnica zilei.

Glasul al 8-lea.

Lăcomind, ne-am supus goliciunii celei dintâi, biruiţi fiind de gustarea cea amară, şi de la Dumnezeu ne-am lepădat. Ci să ne întoarcem la pocăinţă, şi să ne curăţim simţirile asupra cărora este războiul, făcând începerea postului; cu nădejdea darului inimile întărindu-ne, iar nu cu mâncările, întru care cei ce au umblat nu s-au folosit. Şi întru acest chip vom mânca Mielul lui Dumnezeu, întru sfânta şi purtătoarea de lumină noaptea Învierii, Cel ce s-a adus junghiere pentru noi şi S-a împărtăşit pe Sine ucenicilor la Cina cea de taină; Care risipeşte întunericul necunoştinţei cu lumina Învierii Sale.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce Se va milostivi spre noi.

Tot această Samoglasnică.

Apoi Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

A mucenicilor :

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi. Şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cele cereşti te laudă pe tine, cea plină de dar Maică, care nu ştii de mire; şi noi slăvim naşterea ta cea neurmată, Născătoare de Dumnezeu. Roagăte să se mântuiască sufletele noastre.

Să se ia aminte : Cade-se a şti că, începând din această zi până la Sâmbăta din săptămâna a şasea, Stihoavnele Vecerniei şi Utreniei din Octoih se lasă şi, în locul lor, se cântă stihirile samoglasnice ale zilei din Triod. Tipicul despre înaintea-

prăznuirii Întâmpinării Domnului, caută-l la sfârşitul cărţii, la lit. B, Iar tipicul despre Praznicul întâmpinării, caută-l la lit. D,

În Lunea brânzei

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., *Troparul Sfântului, de 2 ori;* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, după glasul troparului. După întâia Catismă, cântăm Sedealna din Octoih, şi citim cuvântul marelui Vasilie, despre post, cu începutul :* Să luăm aminte de noi...

După a doua Catismă, cântăm din Triod gedealna, glasul 1.

Podobie : Piatra fiind pecetluită...

Deschisu-s-au porţile dumnezeieştii pocăinţe, să ne apropiem cu grabă curăţindu-ne de mâncări şi de pofte, ca nişte ascultători ai lui Hristos, Cel ce a chemat lumea întru împărăţia cerească. Zeciuiala a tot anul aducând Împăratului tuturor, ca şi învierea Lui, cu dragoste, să o vedem.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preasfântă Fecioară, întinzându-ţi dumnezeieştile tale mâini cu care ai purtat pe Ziditorul, Care S-a întrupat cu Dumnezeirea, roagă-L ca să ne izbăvim de ispite, şi de patimi, şi de primejdii, noi cei ce te lăudăm pe tine cu dragoste şi strigăm ţie : Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine; slavă Celui ce S-a născut din tine; slavă Celui ce ne-a liberat pe noi prin naşterea ta.

Canoanele se cântă, după obicei, din Octoih şi din Minei. Iar la Cântările la care Triodul are Tricântare, lăsăm din Octoih amândouă canoanele şi punem; Tricântarea din Triod şi canonul din Minei.

CANONUL

Al Sfântului din Minei cu Irmosul pe 6 și această Tricântare :

TRICÂNTARE

Compunere a lui Iosif.

Cântarea 1-a, glasul 1,

Irmos : Cântare de biruinţă...

Luminate sunt cele dinaintea prăznuirii înfrânării; strălucite sunt astăzi începuturile postului. Pentru aceasta să alergăm împreună, fraţilor, cu nădejde şi cu multă osârdie.

Lui Adam, strămoşului, urmând cu călcarea de poruncă, m-am scos din desfătare eu ticălosul. Drept aceasta cad înaintea Ta cu pocăinţă şi cu plângere : Doamne, mântuieşte-mă.

Începutul umilinţei şi al pocăinţei este înstrăinarea de răutăţi şi oprirea de pofte. Pentru aceasta să ne sârguim a face tăierea lucrurilor viclene.

A Născătoarei :

De noaptea păcatelor fiind întunecat, la tine acum alerg cu dinadinsul Stăpână, ceea ce ai născut pe Hristos, Soarele dreptăţii, celor dintru întuneric; mântuieşte-mă.

Altă Tricântare,

Glas şi Irmos acelaşi :

Iată, mai-nainte s-a deschis uşa pocăinţei, veniţi dar iubitorilor de Dumnezeu, să ne sârguim să intrăm printr-însa, mai-nainte până ce nu o va închide pe ea Hristos nouă, ca unor nevrednici.

Apropiatu-s-a această întrutot cinstită săptămână de acum, mai-nainte curăţitoare, vestindu-ne primăvara Sfântului Post, care luminează trupurile şi sufletele tuturor.

Slavă..., *a Treimii :*

Neamestecată, nezidită Treime Sfântă, Unime preabună, Părinte şi Fiule şi Duhule cel de o fire, păzeşte pururea pe cei ce se închină Ţie cu credinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Biruitu-s-au hotarele firii întru tine, Fecioară, cu totul curată, că născând fără de bărbat pe Dumnezeu, ai rămas curată, ca şi mai-nainte de naştere, iarăşi, nevătămată.

Irmosul :

Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, Cel ce a făcut minunate semne, cu braţ înalt, şi a mântuit pe Israil, că S-a preaslăvit,

După a 3-a cântare, Sedealna de la Minei; Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei : După a 6-a Cântare, condacul şi Icosul Sfântului.*

Cântarea a 8-a,

Irmos : De care se înfricoşează...

Viaţa mea toată în desfrânări cheltuindu-mi, m-am făcut rob amarilor şi viclenilor cetăţeni. Ci acum, poftind să mă întorc către îndurările Tale, Hristoase, nu mă trece.

Petrecerea vieţii mele este cumplită şi ruşinată, iar mila îndurării Tale este nemăsurată, Iubitorule de oameni, Mântuitorule; ci îmi dă vreme de pocăinţă mie, celui ce cer şi cu dragoste Te laud.

Viaţa cea ticăloasă a lui Cain am poftit, vrednicia minţii mele omorându-mi cu adevărat, şi tremur, Făcătorule de bine, de judecata Ta; să nu mă osândeşti cu acela în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară prealăudată, care singură eşti ajutătoare tare credincioşilor către Dumnezeu, izbăveşte-mă de întuneric şi de munca ce este gătită celor ce vieţuiesc rău.

Altă Tricântare,

Irmos : Cântarea celor fără de trup...

Aceasta este vremea pocăinţei, pentru aceasta cu bun gând să începem fraţilor, strigând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Astăzi de mâncări lepădându-ne, să ne sârguim a ne lepăda şi de lucrarea păcatelor, pocăindu-ne şi după vrednicie strigând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Slavă Ţie, Treime Sfântă, nevăzută, Căreia întru Unime ne închinăm şi cu credinţă Te slăvim. Mântuieşte pe robii Tăi de toată vătămarea.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, întrutot fericită curată Fecioară; bucură-te, slujitoare şi Maică a Domnului; bucură-te acoperământul lumii, Născătoare de Dumnezeu, binecuvântată Marie, cu totul luminată.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cântarea celor fără de trup aducem Ţie, ca şi tinerii în cuptor; şi cântând, zicem : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Norul cel purtător...

Cu paşnică aşezare, cu dragoste curată, să primim credincioşii, preasfinţită vremea Sfântului Post, cerând iertare de cele ce am greşit fiecare, ca să dobândim bucuria cea de acolo.

Iată vremea pocăinţei, început este aceasta de înainte prăznuire a postului. Scoală, suflete al meu, cu căldură; împacă-te cu făcătorul de bine, Dumnezeu, ca să scapi de acea judecată dreaptă şi înfricoşată cu adevărat.

Intrările şi uşile cele dinaintea postului, să nu le spurcăm nimenea, cu neînfrânarea şi cu beţia. Ci prin curăţia gândurilor, cu osârdie să intrăm, ca să luăm cununile nestricăciunii şi rodurile ostenelilor, după vrednicie.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Nu înceta rugând pentru noi pe Cel bun, care singur ştie neputinţa noastră, să izbăvească de foamete şi de pierzare de cutremur şi de toată răutatea, cetatea care te cinsteşte pe tine, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea pământenilor.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe tine, uşa cea văzută...

Intrat-a vremea pocăinţei, nu pregeta suflete al meu; dă pâine flămânzilor, roagă-te Domnului zi şi noapte şi în tot ceasul, ca să te odihnească.

Precum ne-am părăsit de cărnuri şi de multe mâncări, aşa şi de toată vrajba cea către aproapele, de desfrânare şi de minciună şi de tot răul să fugim.

Slavă.... *a Treimii :*

Închinu-mă Dumnezeirii celei fără de început, Care este una în fire şi în trei feţe; slăvesc în Treime, Unimea cea nedespărţită şi de un scaun.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti lauda credincioşilor, Fecioară, nădejdea şi folosinţa. Pe tine cu versuri de cântări te slăvim neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, Marie; mântuieşte pe robii tăi.

Irmosul :

Pe tine, uşa cea văzută de Iezechiil profetul, prin care nimenea n-a trecut, fără numai Dumnezeu singur, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cu cântări te slăvim.

Luminânda, din Octoih; Slavă..., *a Sfântului dacă are; iar dacă nu* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul al 3-lea

În toată vremea postul este de folos celor ce-l iubesc şi-l fac pe dânsul. Că nici supărările drăceşti nu îndrăznesc asupra celui ce posteşte, ci încă şi păzitorii vieţii noastre, îngerii, mai cu dinadinsul stau pe lângă noi, cei care ne curăţim cu postul.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Şi iarăşi aceeaşi Stihiră,

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

A mucenicilor :

Veniţi popoarelor să cinstim cu toţii pomenirea Sfinţilor Mucenici, că priveală făcându-se îngerilor şi oamenilor, cununile biruinţei de la Hristos au luat şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fără sămânţă ai zămislit din Duhul Sfânt şi pentru aceasta privindu-te, pe tine te lăudăm. Bucură-te, Preasfântă Fecioară !

Să se ştie, că Luni în săptămâna brânzei, mâncăm de două ori în zi.

MARŢI
În săptămâna lăsatului sec de brânză

LA VECERNIE, LUNI SEARA

La Doamne strigat-am..., *cântăm, după obicei : 3 stihiri din Octoih şi 3 ale Sfântului, de la Minei.* Slavă..., *a Sfântului, dacă are; iar dacă nu,* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei.*

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, Glasul al 8-lea :

Prin post să ne sârguim a ne curăţi de spurcăciunea păcatelor noastre şi, prin milostenie şi prin iubirea de oameni către săraci, a intra în cămara mirelui Hristos, Cel ce ne dă nouă mare milă. *(de două ori)*

Şi zicem Stihurile cele obişnuite, ca şi Duminică seara. Apoi, A Mucenicilor :

Mucenicii Domnului, rugaţi pe Dumnezeul nos-

tru şi cereţi sufletelor noastre mulţimea îndurărilor şi iertare de multe greşeli, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe cea slăvită şi preacurată, adevărat Născătoare de Dumnezeu, să o lăudăm cu bunăcredinţă, ca pe o Maică a lui Dumnezeu, zicându-i ca îngerul, să se bucure : Bucură-te, Maică Sfântă a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat; bucură-te, locaşul Sfântului Duh; ceea ce te rogi pururea pentru noi, ca să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului şi al Născătoarei.

Să se ia aminte : De se va întâmpla praznicul Întâmpinării Domnului în săptămâna brânzei : Luni, Marţi, sau Joi, să se caute Tipic, la sfârşitul cărţii, la litera E. Iar dacă Înainte-prăznuirea întâmpinării, sau după prăznuirea se va întâmpla Luni sau Miercuri în această săptămână, caută la tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera F.

În Marţea Brânzei

LA UTRENIE

După întâia Catismă, cântăm Sedelnele de la Octoih.

După a doua Catismă, cântăm din Triod,

Sedealna glasul al 8-lea.

Podobie : Pe Înţelepciunea...

Preabunule Cuvinte, Care împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ai zidit cele văzute şi cele nevăzute cu înţelepciunea Ta cea negrăită, binevoieşte, Milostive, să trecem cu pace adâncă vremea luminatului post, risipind înşelăciunea păcatului cel amar; dându-ne umilinţă şi lacrimi de tămăduiri şi iertare de greşale, ca postind cu suflet neîndoit şi cu duh osârduitor, să lăudăm stăpânirea Ta, împreună cu îngerii.

Slavă..., *tot aceatsta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Înţelepciunea şi Cuvântul, în pântecele tău zămislindu-L negrăit, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cela ce ţine lumea. Şi în braţe ai avut pe Cela ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul firii. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă te slăvesc, ca să mă curăţeşti de păcate, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu; Stăpână Fecioară curată, dă-mi atunci ajutorul tău. Pentru că poţi câte le voieşti, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Apoi citim cuvântul marelui Vasile cu începutul : Pentru mulţumire... *Apoi Psalmul 50.*

CANOANELE

Se cântă din Octoih şi din Minei, precum s-a arătat Luni; şi celelalte urmează tot aşa. Şi Tricântarea lui Iosif.

TRICÂNTARE

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 2-a glasul al 3-lea,

Irmos : Ca ploaia pe troscot...

Strălucitu-ne-au nouă luminat ca nişte zori razele pocăinţei, adică înainte intrările înfrânării.

De întunericul cel mai dinafară mântuieşte-mă, Hristoase, cu mulţimea milei Tale, ca un îndurat.

Scoate-mă din foc şi de la viermele cel neadormit, Mântuitorule, cu nevoinţa pocăinţei curăţindumă.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară prealăudată, fii nouă cale de pocăinţă, îndreptându-ne spre uşile mântuirii.

Altă Tricântare,

Irmos : glasul al 2-lea : Luaţi aminte poporul meu...

Vremea pocăinţei a sosit, să ne grăbim iubitorilor de Hristos, să ne curăţim de toate păcatele, şi să ne arătăm Stăpânului fericiţi.

Postire curată, fără păcat, să ne sârguim să săvârşim acum neîncetat, ca să aflăm iertarea greşalelor.

Mult-Milostiv eşti, Hristoase, că primeşti pururea, Bunule, pe toţi întru pocăinţă. Pentru aceasta toţi Te slăvim pururea.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Treimea întru o Unime să o lăudăm, netăiată, neamestecată, nedespărţită în Fiinţă, şi despărţită în Feţe, pe un Dumnezeu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Curată Fecioară Maică, roagă pe Cel ce L-ai întrupat ca pe un om, Preasfântă, şi ca pe un Cuvânt, ca să mântuiască din primejdii pe robii tăi.

Irmosul :

Luaţi aminte poporul Meu la legea Mea, plecaţi urechea voastră spre graiurile gurii Mele; că numele Tău, Doamne, am chemat.

Cântarea 8-a,

Irmos : Din Tatăl, Cel fără de început...

Vremea de pocăinţă este; grăbeşte a arăta lui Dumnezeu roduri vrednice de pocăinţă, suflete al meu. Scoală-te şi strigă cu dinadinsul prin posturi şi prin rugăciuni : Lăudaţi, binecuvântaţi şi preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Să ne curăţim mai înainte, fraţilor, simţirile cele sufleteşti. Şi de Domnul să ne lipim acum cu deprinderi de umilinţă; cu pocăinţă curată strigând necurmat : Lăudaţi, binecuvântaţi şi preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Să ne grăbim a omorî pe vrăjmaşul cel ce ne vânează cu aduceri aminte de lăcomie, şi care ne înşeală simţirea cu neînfrânarea dulceţii celei scurte. Cu rugăciunea neîncetată lăudând, binecuvântând şi preaînălţând pe Hristos întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară, ceea ce ai făcut cerească frământătura noastră cea pământească, fă roditoare de bunătăţi, cu ploaia îndurărilor tale, brazda sufletului meu cea înţelenită şi stricată, care strigă şi înalţă pe Hristos în veci.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce a închipuit...

Să ne curăţim acum mai-nainte nu numai de mâncări, ci şi de faptele rele, şi să începem credincioşii cu gând călduros a ne arăta Ziditorului luminaţi, în veci.

Aşa se cade nouă să postim, nu cu vrajbă şi cu sfadă, nu cu pizma şi cu prigonire, nu cu îngâmfare şi cu vicleşug ascuns, ci ca şi Hristos, cu smerenie.

Cei ce miluiesc pe săraci, spre mântuire; Unule Mântuitorule, mult-Milostive, împrumută înţelepţeşte pe Mântuitorul. O, bucurie neasemănată ! Că dă, din-destul, răsplătirile bunătăţilor, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, că un Dumnezeu sunt aceşti trei; şi împreună cu îngerii, noi oamenii neîncetat Te lăudăm pe Tine Preasfântă Treime întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, Fecioară curată Născătoare de Dumnezeu, Marie, curăţirea lumii, fruntea ortodoxiei. Roagă-te să se mântuiască din focul cel nestins, cei ce te slăvesc pe tine întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cela ce a închipuit mai înainte oarecând în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe tine rugul cel nears...

Deschide-ne nouă milostivirile cele preacurate ale îndurării Tale, Cela ce ai dăruit oamenilor, pocăinţă spre mântuire, Unule Mântuitorule, mult-Milostive.

Vai mie, cât este de înfricoşat judeţul cel fără de mită, la care goi avem a da răspuns, pentru răutăţile care am făcut în viaţă.

Rourează-ne nouă picătura milostivirii, Făcătorule de bine, ca să cufunde toată spurcăciunea noastră, dându-ne pricini de pocăinţă.

Intrând toţi cu inimă voioasă şi luminaţi prin uşi-

le cele dinaintea Sfântului Post, să aducem lui Hristos cântări de mulţumire.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine, sprijinitoarea cea tare şi nădejdea cea adevărată, lăudându-te, cu bunăcredinţă te rugăm : Roagă pe Fiul Tău, Fecioară, să ne mântuiască pe noi.

Altă Tricântare,

Irmos : Fecioria ta...

Acum mai-nainte să ne curăţim cu post şi cu lacrimi, şi cu fapte mari, ca să aflăm milă mare.

Să urmăm acum fecioarelor celor înţelepte, iubitori de Hristos, şi să ne sârguim a întâmpina pe Hristos cu făclii luminoase.

Acum să urmăm lui Ilie, care a postit şi a fugit de Izabela cea vicleană; ca în acest chip să ne înălţăm de la pământ.

Slavă..., *a Treimii :*

Sfânt, Sfânt, Sfânt, întreit Sfinte Părinte atotţiitorule, şi Fiule cel de o Fiinţă cu Duhul, o Dumnezeire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Întru tine ne lăudăm, şi la tine scăpăm curată, cinstită pururea Fecioară, scapă-ne de muncă pe noi pe toţi.

Irmosul :

Fecioria ta Născătoare de Dumnezeu cea nespurcată, care nu o a ars Focul Dumnezeirii, pe aceasta pururea o slăvim.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 3-lea.

Să primim popoarelor postul cu dragoste, că a sosit începătura duhovniceştilor nevoinţe. Să lăsăm dulcea patimă a trupului şi să creştem darurile sufletului. Să pătimim împreună ca nişte robi ai lui Hristos, ca să ne şi preaslăvim împreună ca nişte fii ai lui Dumnezeu; şi Duhul Cel Sfânt sălăşluindu-Se întru noi, va lumina sufletele noastre.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Tot acea Stihiră.

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

A Mucenicilor :

Frica împăraţilor şi a tiranilor o au lepădat ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăzneală şi bărbăteşte L-au mărturisit pe El, Domn tuturor, Dumnezeu şi Împărat al nostru; şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, folositoare tuturor celor ce se roagă, spre tine ne încredem şi cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră; roagă pe Cel ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

MIERCURI
În săptămâna lăsatului sec de brânză

LA VECERNIE, MARŢI SEARA

De la începutul Vecerniei începem metaniile şi Catisma după obicei, la rând. La Doamne strigat-am... *cântăm 3 stihiri din Octoih, ale pocăinţei, şi 3 din Minei, ale Sfântului;* Slavă..., *a Sfântului; iar dacă nu are,* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei Crucii.*

Prochimenul zilei : Învredniceşte-ne, Doamne..., *şi Ecteniile.*

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul 1.

Cu bucurie să primim credincioşilor vestirea postului, cea insuflată de Dumnezeu, precum mai înainte Ninivitenii, şi apoi desfrânatele şi vameşii, vestirea pocăinţei de la Ioan. Prin înfrânare, să ne gătim spre împărtăşirea stăpâneştei sfinţenii celei din Sion; cu lacrimi să ne curăţim mai-nainte spre dumnezeiasca spălare, cea printr-însul; să ne rugăm a vedea săvârşirea Paştilor celor ce se închipuiesc aici, şi arătarea celor adevărate; să ne gătim spre închinarea Crucii şi a Învierii lui Hristos Dumnezeu, strigând către Dânsul : Nu ne ruşina pe noi din nădăjduirea noastră, Iubitorule de oameni.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi iarăşi această stihiră.

Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

A Mucenicilor :

O, cât este de bună neguţătoria voastră, sfinţilor, că sângiurile v-aţi dat şi cerurile aţi moştenit, şi în scurtă vreme fiind ispitiţi, în veci vă bucuraţi. Cu adevărat bună este neguţătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, cele nestricăcioase aţi luat; şi cu îngerii dănţuind, lăudaţi neîncetat pe Treimea cea de o Fiinţă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Podobie : Prealăudaţilor Mucenici...

Curata Fecioară, oarecând văzând pe lemn, pe Cel ce L-a născut din pântece fără sămânţă nerăbdând rănirea inimii, mâhnindu-se a zis : Cela ce cu voia ţii toată făptura, cum Te-ai ridicat pe Cruce ca un osândit ? Vrând cu adevărat să mântuieşti pe om.

Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., *Şi după* Tatăl nostru..., *Troparele :* Născătoare de Dumnezeu... *(o metanie)* Slavă..., Botezătorul lui Hristos..., *iarăşi o metanie* Şi acum..., Rugaţi-vă pentru noi..., *încă o metanie,* Sub milostivirea ta..., *fără metanie.* Doamne miluieşte ! *de 40 ori.* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru, numele Domnului binecuvintează părinte, *Preotul :* Cel ce este binecuvântat Hristos, Dumnezeul nostru... *Şi noi zicem rugăciunea :* Împărate ceresc, pe credinciosul... *şi trei metanii mari, cu rugăciunea Sfântului Efrem :* Doamne şi Stăpânul vieţii mele... *şi celelalte 12 închinăciuni; şi sfârşind iar zicem rugăciunea, precum s-a zis mai sus :* Doamne şi Stăpânul vieţii mele... *şi o metanie mare. Apoi* Sfinte Dumnezeule..., *şi după* Tatăl nostru..., *Doamne miluieşte ! de 12 ori,* Slavă..., Şi acum.... Doamne miluieşte ! *de trei ori,* Binecuvintează ! *Şi otpustul. Pavecerniţa cea mare, cu metanii. După,* Cade-se să te fericim..., *Troparele zilei şi al hramului şi otpustul cel mic. Tot aşa facem şi Joi seara.*

Să se ia aminte : De-se va-întâmpla înainte-prăznuirea întâmpinării Domnului Miercuri sau Vineri, în săptămâna brânzei, caută la sfârşitul cărţii la litera G. Iar de se va întâmpla Praznicul întâmpinării Miercuri sau Vineri, în săptămâna brânzei, să se caute la sfârşitul cărţii la litera H.

În Miercurea brânzei

Miezonoptica, cu metaniile ei.

LA UTRENIE

Cântăm Aliluia, *pe glasul Octoihului, şi troicinele glasului. Apoi, două Catisme, cele obişnuite.*

SĂ SE ŞTIE CĂ : Miercuri şi Vineri, în săptămâna brânzei, cântăm Aliluia *şi facem metanii şi seara şi dimineaţa precum s-a arătat mai sus; şi ajunăm după rânduială. Mijloceasurile nu le citim, chiar dacă s-ar întâmpla vreun sfânt, şi ar avea el Tropar; fără numai dacă va fi praznicul întâmpinării sau Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan înainte Mergătorul, sau hramul Sfântului; că atunci cântăm Troparul, şi nu facem decât numai trei metanii mari.*

După întâia Catismă, cântăm Sedelnele, din Octoih, ale Crucii.

După a doua Catismă, Sedealna Triodului glasul al 2-lea.

Podobie : Ceea ce eşti izvorul milei...

Binevoieşte, Hristoase Dumnezeule, cu nespusa Ta iubire de oameni, să trecem noi smeriţii cu pace săptămâna cea curăţite are dinaintea postului; surpă meşteşugurile vrăjmaşului, şi cu Crucea Ta pe toţi ne mântuieşte, Cela ce însuţi ştii ale inimilor.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei Crucii.*

Stând înaintea Crucii Tale, ceea ce Te-a născut fără sămânţă, şi nesuferind a Te vedea fără dreptate pătimind, s-a tânguit cu plângere şi a strigat : Cum pătimeşti Cela ce eşti din fire nepătimitor, prea-dulcele meu Fiu ? Laud bunătatea Ta cea preamultă.

Apoi, citim Cuvântul marelui Vasilie despre post, cu începutul : Mângâiaţi-vă, mângâiaţi-vă poporul meu..., *Psalm 50.*

Canoanele se cântă : din Octoih al Crucii cu Irmosul pe 6, din Minei al Sfântului pe 4, şi din Triod pe 4. Iar în care Cântare ne vine Tripeznețul, cântăm din Triod, cu Irmosul pe 6, şi Tripeznețul pe 8, Apoi Irmosul : În acest fel de Cântare se lasă Canonul Ootoihului şi ai Sfântului din Minei; şi cântăm Mineiul în cântările cele ce sunt mai sus, în acest chip : Întâia Cântare a Canonului din Octoih cu Irmosul pe 4, şi din Minei al Sfântului, Cântarea 1-a şi a 3-a, pe 6, şi în Triod pe 4. Asemenea cântăm Cântarea 8-a cu a 6-a, şi a 9-a cu a 7-a.

CANONUL Triodului

Facere a lui Andrei Criteanul.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos :

Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit căruţele lui Faraon şi puterea lui.

Postind Domnul după omenire spre învăţătura noastră, a biruit pe ispititorul; arătând cele ce sunt ale firii noastre şi hotar punându-ne nouă.

Dumnezeiescul Moise prin postire s-a învrednicit în Sinai a vorbi cu Dumnezeu faţă către faţă; aceluia credincioşii să râvnim.

Milostiveşte-te, Doamne, spre poporul Tău, şi căutând, ca un Dumnezeu, cu ochi milostiv, cercetează pe toţi cu mulţimea îndurărilor Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Toţi la tine alergăm, Născătoare de Dumnezeu, ca la o ajutătoare tare, spre rugăciuni îndemnându-te, ca să scapi turma ta, de toată primejdia.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Întru Domnul Dumnezeul meu s-a întărit inima mea, pentru aceasta cei neputincioşi s-au încins cu putere.

Minunatul Enoh prin postire s-a mutat de pe pământ aceluia râvnind, să ne mutăm de la stricăciune la viaţă.

Cu rugăciuni şi cu posturi să facem milostiv pe Mântuitorul; că se bucură Ziditorul de pocăinţa făpturilor Sale.

Găteşte-te, o suflete, şi te curăţeşte mai-nainte de patima lui Hristos, ca să prăznuieşti la înviere duhovniceşte, împreună cu El.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu, roagă-L neîncetat pentru noi; că la tine năzuim, Născătoare de Dumnezeu, noi păcătoşii.

Apoi Tricântarea lui Iosif.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea,

Irmos : Pe poarta credinţei...

Întinsu-Ţi-ai palmele pe Cruce, omorât-ai blestemul cu moartea Ta şi ai înviat cu patima Ta pe oameni, Pentru aceasta lăudăm dumnezeiască răstignirea Ta, Iisuse Iubitorule de oameni, Dumnezeul nostru.

Cu mâncarea cea din lemn omorându-ne, cu lemnul Crucii Tale ne-am înviat. Ci aceasta o aducem Ţie spre rugăciune, trimite-ne nouă dar şi milă, făcătorule de bine, Stăpâne mult-Îndurate.

Uşile cele dinaintea postului s-au deschis, nevoinţa înfrânării se apropie; cu călduroasă voinţă să ne sculăm ca să luăm darul cel dat de Dumnezeu, care potoleşte arsura păcatului.

Vremea cea fericită a postului, care străluceşte razele pocăinţei a răsărit; sa ne apropiem cu grabă, scuturând întunericul cel prea adânc al lenevirii, toţi veselindu-ne.

Postul să-l sfinţim cu dragoste; să propovăduim oprirea poftelor, să strigăm cu lacrimi către Stăpâ-

nul : Dă-ne Doamne dar, să ne ajutorezi spre voile Tale, mult-Îndurate.

Primind darul postului, să preaslăvim pe Cel ce ni l-a dat spre mântuire; şi să-l lucrăm cu dinadinsul, ca să luăm iertarea greşalelor noastre, din mâna Celui ce ne-a făcut.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Potoleşte tulburarea poftelor mele, tămăduieşte rănile sufletului meu, ridică-mă din somnul lenevirii cu mijlocirea ta, cu ajutorul tău Preasfântă Stăpână, Maică Fecioară.

Altă Tricântare,

Irmos, acelaşi glas : Mintea, mea cea stearpă...

Înălţându-Te de voie pe Cruce, Mântuitorule, toată făptura pământului s-a clintit, şi s-a rupt catapeteasma Bisericii.

Rănitu-Te-ai pe Cruce, Iisuse al meu, pentru mine, şi Te-ai împuns în coastă, Bunule; pentru aceasta cu credinţă mă închin dumnezeieştii stăpânirii Tale.

Slavă..., *a Treimii :*

Plecând genunchii la pământ, mă închin Tatălui, pe Fiul slăvesc, şi pe Duhul laud, stăpânirea cea cu o voie şi în trei Ipostasuri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Necuprinsă este taina naşterii tale, preacurată Marie, că ai născut pe Dumnezeu fără ispită bărbătească, şi ai rămas nestricată.

Slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Sfinţind, Hristoase, vremea postului cu puterea Ta, mântuieşte-ne pe noi, cei ce ne închinăm Ţie, de toate laturile vrăjmaşului.

Irmosul :

Mintea mea cea stearpă fă-o roditoare de bunătăţi, Lucrătorule al celor bune, Săditorule al celor folositoare, cu milostivirea Ta.

Sedealna din Minei, a Sfântului. Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei.*

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Auzit-am auzul Tău şi m-am temut, cunoscut-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne.

Avraam, prin bunătăţi şi prin iubirea de străini, a primit pe Treimea, Care a venit la el îngereşte.

Bogăţia nefurată este darul postului, şi cel ce se îmbogăţeşte cu aceasta, se va îmbogăţi de Dumnezeire.

Veniţi să plângem împreună cu cuvântul, prin credinţă strigând : Dumnezeule, fii milostiv nouă, celor ce am greşit mult.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Maică fără prihană, binecuvântată Fecioară curată, roagă pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru pentru lume.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Cela ce ai răsărit lumina şi ai luminat zorile, şi ai arătat ziua, slavă Ţie; slavă Ţie, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu.

Postind odinioară Moise în muntele Sinai, văzător de Dumnezeu s-a făcut, şi Ilie pe căruţă de foc s-a înălţat.

Prin postire a gustat odinioară înţeleptul Isaia din cărbunele acela, când s-a atins cu cleştele de buzele lui.

Postind mai-nainte Daniil împreună cu cei trei tineri, fălcile leilor au sfărâmat şi au călcat văpaia cea arzătoare.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Curată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce fără stricăciune ai purtat pe Dumnezeu în pântecele tău, păzeşte turma ta şi o fereşte nevătămată.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Precum ai mântuit pe Iona Proorocul, Hristoase Dumnezeule, aşa şi pe mine scoate-mă dintru adâncul greşalelor şi mă mântuieşte, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe Iona, cinstitul post l-a păzit de chit oarecând; să postim dar din inimă, ca să scăpăm de nevoia gheenei.

Ninivitenii, cu pocăinţă fierbinte şi cu dragoste, au prefăcut urgia lui Dumnezeu; acelora, cu pofta, toţi să urmăm.

Postul de acum ne cheamă pe noi la pocăinţă; să alergăm dar toţi, cu dragoste, şi să cunoaştem ce este darul postirii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai născut cu mijlocire nespusă pe Mântuitorul lumii Hristos, Dumnezeul nostru, pe Acela nu înceta rugându-L, să mântuiască tot neamul celor ce te laudă pe tine.

După a 6-a cântare, Condacul Sfântului; iar dacă nu are Sfântul Condac, zicem; a mucenicilor, de la Sedelne.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Dumnezeul părinţilor, nu ne ruşina pe noi, Iubitorule de oameni, rugămu-ne; ci fă cu noi după blândeţile Tale în veci.

Să ne facem şi noi ca Daniil acela, care prin post a îmblânzit în groapă pe leii cei ce răcneau.

Celor trei tineri să urmăm cu frică, ca să scăpăm şi noi de focul gheenei, precum şi aceia de cuptorul Babilonului.

Să postim şi noi cu inima curată, şi să ne curăţim trupul, şi tot duhul cu totul lui Dumnezeu să-i închinăm.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară Maică curată, nu înceta rugând pe Cuvântul cel mai-nainte de veacuri, Carele S-a întrupat din tine, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Să slăvim pe Împăratul Hristos, Domnul, pe care L-au mărturisit în cuptor tinerii cei robiţi, cu glas mare grăind : Toate lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Postind mai-nainte Iosif, a scăpat de amestecarea femeii celei fărădelege, şi împărăţia a dobândit. Pentru aceasta şi noi să stingem, cu postul, săgeţile cele aprinse ale vrăjmaşului Veliar.

Cu postul, David a căpătat biruinţă asupra celui de alt neam şi împărăţia a aflat. Pentru aceasta şi noi, prin înfrânare, să luăm biruinţă asupra vrăjmaşilor, şi întru Domnul să ne încununăm.

Să păzim şi noi bunătăţile acestora : bărbăţia lui Iov, neviclenia lui Iacov, credinţa lui Avraam, curăţia lui Iosif şi vitejiile lui David.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Împăratul Hristos, pe Care L-a născut nouă Fecioara Maria, şi după naştere a rămas Fecioară curată, toate lucrurile lăudaţi-L, ca pe un Domn, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Dumnezeu Cel ce S-a pogorât...

În chipul Crucii ridicându-şi Moise palmele, în munte, a biruit pe vrăjmaşi; iar Tu, Mântuitorule, pe Cruce mâinile întinzându-Ţi, ai omorât tăria iadului cea atot pierzătoare.

Cu piroane pe Cruce pironindu-Te şi în coastă împuns fiind, Hristoase Mântuitorul meu, ai izbăvit pe pământeni din blestem şi bucuriei celei fără de sfârşit părtaşi i-ai arătat; pentru aceasta binecuvântăm iubirea Ta de oameni.

Răsărind vremea postului, duhovniceşte luminează simţirile sufletului şi goneşte negura patimilor. Pentru aceasta să-l cuprindem din inimă, înălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Postul omoară patimile cele de suflet pierzătoare, şi desfătările cele omorâtoare, şi cu adevărat aşează pornirile şi mişcările inimii. Deci, să-l primim cu credinţă şi cu osârdie.

Nu ca pe o începere de post, ştiind credincioşii această sfântă zi, o cinstim cu gând curat, ci pentru că este intrare şi mergere către uşile cele dinaintea postului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Deschide-ne nouă, celor ce batem, şi mila ta chemăm Fecioară, ceea ce eşti a oamenilor grabnică scăpare şi întru toate tare ajutătoare, şi celor din nevoi adevărată sprijinitoare.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce a închipuit...

Ridicându-Te pe Cruce, Stăpâne al tuturor, iarăşi ai chemat pe Adam împreună cu Eva, Hristoase Mântuitorule, şi ducându-i în rai, Te laudă pe Tine întru toţi vecii.

Înălţându-te Tu, Hristoase, pe Cruce de voie, razele soarelui de frică s-au stins şi ziua a apus. Pentru aceasta tâlharul Te-a mărturisit pe Tine, Dumnezeu întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Întocmai cu Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt credem a fi, Sfânta Treime întru o Dumnezeire, Căreia cu credinţă ne închinăm, învăţătura lui Arie pururea călcând-o.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cum te voi lăuda după cuviinţă, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, eu cel întunecat acum cu multe păcate ? Ci o Preasfântă ! Iartă-mi îndrăzneala proastei mele cântări.

Slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie !

Cruce, nădejdea credincioşilor, arma împăraţilor, slava preoţilor, tăria sihaştrilor, cu puterea ta pe toţi cei ce te slăvesc mântuieşte-i în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce a închipuit mai-nainte oarecând în rug, lui Moise, minunea Fecioarei în muntele Sinai, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită...

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Slăvim toţi iubirea Ta de oameni, Hristoase Mântuitorul nostru, Cela ce eşti slava robilor Tăi şi cununa credincioşilor; Cel ce ai slăvit proslăvirea celeia ce Te-a născut pe Tine.

Moise în Egipt marea a desfăcut şi pe popor l-a trecut şi l-a hrănit în pustia cea neumblată, cu postul făcând minuni.

Iisus al lui Navi cu înfrânare a a sfinţit pe popor şi cu sorţi le-a împărţit pământul făgăduinţei, trecându-i mai-nainte Iordanul.

Ghedeon acela numai cu trei sute de bărbaţi, cu luminile, a biruit pe cei de alt neam, cu înfrânarea şi cu rugăciunea; aceluia şi noi râvnind să ne asemănăm.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Bucură-te Curată, preacinstită, lauda fecioriei, întărirea îngerilor, ajutătoarea oamenilor, bucuria lumii, Marie, Maica şi slujitoarea Dumnezeului nostru.

Apoi Tricântarea,

Irmos : Pe Dumnezeu Cuvântul...

Pe Cruce dumnezeieştile palme întinzându-Ţi ai împreunat cele de mai-nainte osebite, Mântuitorule; şi mijlocind, ai adus ca un dar Tatălui fiinţa omenească cea osândită. Pentru aceasta lăudăm preacurată răstignirea Ta.

Darul Sfântului Post strălucind, ne trimite nouă raze, curăţind mai-nainte curgerea gândurilor şi gonind întunericul saţiului. Pentru aceasta cu osârdie să-l primim credincioşii.

Postul cel purtător de lumină plinind, paharul

dumnezeieştilor daruri astăzi mai-nainte ni-l arată tuturor; ci vrând să luăm şi noi parte din acestea, spre folosul sufletului, să ne rugăm Stăpânului tuturor ca să ne ajute.

Cu piroanele dumnezeieştilor Tale mâini, ai pironit Îndurate păcatele noastre pe Cruce, şi cu suliţa coastei Tale ai rupt viclenele scrisori ale păcatelor şi smintelilor celor rele; pentru aceasta lăudăm preacurata Ta răstignire.

Cărarea cea bună a bunătăţilor se deschide, nevoinţa dumnezeieştilor posturi, iată, tuturor se găteşte; cei ce voiţi să vă nevoiţi după lege, rugaţi pe Hristos să ne dăruiască nouă pace de sus.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cu rugăciunea cea prea grabnică, cu acoperământul tău cel priveghetor, cu ajutorul tău cel tare Stăpână curată, păzeşte acum pe credincioşii robii tăi, de toată asupreala potrivnică, de patimi, de greşeli, şi de ispite mântuieşte-ne.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe ceea ce a zămislit...

Pe lemnul Crucii de voie pironindu-Te, pe noi pe toţi ne-ai mântuit din blestemul legii. Pentru aceasta după datorie pe Tine Te slăvim, Hristoase.

Toţi ne închinăm patimilor Tale, Mântuitorule, care de bunăvoie le-ai primit, ca să scapi neamul omenesc din robia vrăjmaşului.

Slavă..., *a Treimii :*

Din veac şi fără stricăciune a născut Tatăl pe Fiul şi Duhul este de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Cuvântul, Treime nedespărţită.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prea binecuvântată Marie, roagă pe Mântuitorul, Cel ce S-a întrupat din tine, ca să ne dea iertarea păcatelor, nouă păcătoşilor.

Slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe cei ce te iubesc pe tine, Cruce, învredniceşte-i cu puterea ta de a trece vremea postului cu pace, şi-i scapă de robia vrăjmaşului.

Irmos :

Pe ceea ce a zămislit după trup în pântece, mai presus de fire, pe Cuvântul, Cel ce a strălucit mai-nainte fără de ani din Tatăl, pe singură Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii să o slăvim.

Luminânda glasului din Octoih, a Treimii, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul 1.

De bucate postind, suflete al meu, şi de pofte necurăţindu-te, în deşert te lauzi cu nemâncarea; că de nu ţi se va face ţie pricină spre îndreptare, ca un mincinos vei fi urât de Dumnezeu, şi răilor draci te vei asemăna, care nici odinioară nu mănâncă. Deci caută să nu faci netrebnic postul, păcătuind; ci nemişcat să rămâi spre pornirile cele fără cale, părându-ţi că stai înaintea Mântuitorului, Celui ce S-a răstignit, şi mai ales că te răstigneşti împreună cu Cel ce S-a răstignit pentru tine; strigând către El : Pomeneşte-mă, ! Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Şi aceiaşi Stihiră.

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

A Mucenicilor :

Pe voi prealăudaţilor mucenici nici scârba, nici strâmtorarea, nici foamea, nici goana, nici primejdia, nici mânia fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea ce aţi avut către Dânsul nevoindu-vă, ca şi cum aţi fi fost cu trupuri străine, nu v-aţi adus aminte de fire, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta după vrednicie, pentru durerile voastre, aţi luat plată; împărăţiei cerurilor moştenitori v-aţi făcut. Rugaţivă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Podobia : Ceea ce eşti bucuria... *(a Crucii)*

Fecioara cea fără prihană dacă a văzut pe Mielul înălţat pe Cruce, plângând a strigat : Prea-dulcele meu fiu, ce vedere nouă şi preaslăvită este aceasta ? Cum, Cela ce ţii toate cu mâna, Te-ai pironit pe lemn cu trupul ?

Apoi : Bine este a ne mărturisi... Sfinte Dumnezeule... *după* Tatăl nostru... *Troparul :* În Biserica slavei Tale stând..., Doamne miluieşte ! *(de 40 de ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită...., Întru numele Domnului binecuvintează părinte. *Preotul :* Cel ce este bine cuvântat Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin. *Apoi :* Împărate ceresc, pe credinciosul..., *Şi facem trei metanii mari, cu rugăciunea Sfântului Efrem :* Doamne şi stăpânul vieţii mele... *După aceasta, facem 12 închinăciuni mici, zicând în taină la fiecare închinăciune :* Dumnezeule curăteşte-mă pe mine păcătosul. *Şi sfârşitul închinăciunile, zicem iarăşi rugăciunea toată :* Doamne şi stăpânul vieţii mele..., *Şi o metanie mare. Adăugăm şi ceasul întâi, la care citim învăţătura pentru credinţă a Sfântului Teodor Studitul. La ceasul întâi, Troparul :* Dimineaţa auzi glasul meu..., *fără cântare.* Paşii mei..., *şi;* Să se umple rugăciunea..., *După* Sfinte Dumnezeule..., *Troparul,* Degrab ne întâmpină pe noi..., Doamne miluieşte ! *de 40 ori. Şi rugăciunea :* Cela ce în toată vremea..., Doamne miluieşte ! *de 3 ori,* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului binecuvintează părinte. *Şi metaniile obişnuite.* Sfinte Dumnezeule..., Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)* Hristoase, Lumina cea adevărată..., *Şi Otpustul. Apoi Litie în pridvor şi ecteniile pentru morţi.*

Întru aceeaşi Miercuri a brânzei, citim ceasul al 3-lea şi al 6-lea, cu metanii şi cu Troparele postului. La ceasuri, în clopot nu lovim.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 8-lea.

Împărate Sfinte, Atotputernice, de Care se înfricoşează şi se cutremură toate, mântuieşte-ne pe noi; că poţi ierta păcatele ca un milostiv.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Apoi Prochimen, glasul al 6-lea :
Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta.
Stih : Către Tine, Doamne, voi striga, Dumnezeul meu să nu taci de către mine.

Din proorocia lui Ioil citire :
Cap. 2, Vers. 12-26.

Acestea grăieşte Domnul : Întoarceţi-vă la Mine din toată inima voastră, cu post şi cu plângere şi cu tânguire, şi vă rupeţi inimile voastre, iar nu hainele voastre. Şi vă întoarceţi la Domnul Dumnezeul vostru; că milostiv şi îndurat este, îndelung răbdător şi mult-Milostiv; şi-i pare rău de răutăţile oamenilor. Cine ştie, doară se va întoarce şi se va căi, şi va lăsa după sine binecuvântare şi aducere de jertfe şi de dar Domnului Dumnezeului vostru. Trâmbiţaţi cu trâmbiţă în Sion, sfinţiţi postul, vestiţi vindecarea, adunaţi popor, sfinţiţi adunare, alegeţi preoţi, adunaţi pruncii care sug ţâţă. Să iasă mirele din aşternutul său şi mireasa din cămara sa. Între tindă şi între altar vor plânge preoţii, care slujesc Domnului, şi vor zice; îndură-Te, Doamne, de poporul Tău, şi nu da moştenirea Ta spre ocară, ca să o stăpânească pe dânsa păgânii ? Ca să nu se zică în neamuri; Unde este Dumnezeul lor ? Şi s-a făcut Domnului milă de pământul Său, şi s-a îndurat de poporul Său. Şi a răspuns Domnul, şi a zis poporului Său; Iată Eu vă voi trimite vouă grâu şi vin şi untdelemn, şi vă veţi sătura de dânsele, şi nu vă voi mai da pe voi spre ocară între neamuri, şi pe cela ce este despre miazănoapte îl voi goni de la voi şi-l voi alunga în pământ fără apă, şi voi pierde faţa lui la marea cea dintâi, şi dosul lui în marea cea de apoi; şi se va înălţa putrejunea lui, şi se va ridica putoarea lui; că Şi-a slăvit Domnul lucrurile Sale. Cutează pământule, bucură-te şi te veseleşte; că a mărit Domnul ca să facă. Îndrăzniţi voi, dobitoacele câmpului, că au încolţit câmpiile pustiei, că pomul şi-a dat rodul, via şi smochinul şi-au dat tăria lor. Şi voi, fii Sionului, bucuraţi-vă şi vă veseliţi întru Domnul, Dumnezeul vostru; că va da vouă bucate întru dreptate, şi va trimite vouă ploaie timpurie şi târzie, ca şi mai înainte. Şi se vor umple ariile de grâu, şi se vor vărsa teascurile de vin şi de untdelemn. Şi voi răsplăti vouă pentru anii care l-au mâncat lăcustele, omizile şi gândacii şi pălitura; puterea mea cea mare care am trimis-o asupra voastră. Şi mâncând veţi mânca, şi vă veţi sătura, şi veţi lăuda numele Domnului Dumnezeului vostru, Care a făcut minuni cu voi; şi nu se va ruşina poporul meu în veac.

Prochimen, glasul al 7-lea :
Domnul va da tărie poporului Său. Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.
Stih : Aduceţi Domnului pe fii lui Dumnezeu, aduceţi Domnului mieii oilor, aduceţi Domnului slavă şi cinste.

Apoi : Degrab să ne întâmpine îndurările Tale..., Sfinte Dumnezeule..., *Şi celelalte obişnuite ale postului. Apoi rugăciunea :* Dumnezeule şi Doamne ai puterilor... *Şi citim împreună şi Ceasul al 9-lea. După aceasta, Obedniţa şi Fericirile, fără cântare,* Slavă..., Şi acum..., Pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., *Şi închinăciuni trei,* Ceata cerească..., *Şi celelalte. Şi după,* Tatăl nostru..., *Condacul hramului şi al Sfântului,* Slavă..., Cu sfinţii odihneşte, Hristoase..., Şi acum..., Ceea ce eşti folositoare creştinilor..., Doamne miluieşte..., *(de 40 de ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., *Trei metanii mari, şi cele 12 închinăciuni. După aceasta se începe Vecernia :* Veniţi să ne închinăm..., *(de trei ori)*

JOI
În săptămâna lăsatului sec de brânză

LA VECERNIE MIERCURI SEARA

La Doamne strigat-am... *Punem stihirile după obicei.* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 5-lea :
Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă, şi întru puterea Ta mă judecă.
Stih : Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia în urechi graiurile gurii mele.

Din proorocia lui Ioil citire :
Cap. 4. Vers. 12-21.

Acestea grăieşte Domnul : Să se scoale şi să se suie toate neamurile la valea lui Iosafat; că acolo voi şedea să judec toate neamurile dimprejur. Trimiteţi cosoare, că a sosit culegerea de struguri; intraţi şi călcaţi, că este plin jgheabul; se varsă tocitorile, că s-au înmulţit răutăţile lor. Glasuri au răsunat în valea uciderii; că aproape este ziua Domnului, în valea judecăţii. Soarele şi Luna se vor întuneca, şi stelele îşi vor ascunde lumina lor; şi Domnul din Sion va striga, şi din Ierusalim îşi va da glasul Său. Şi se va clăti cerul şi pământul, şi Domnul nu se va îndura de poporul Său, şi va întări pe feciorii lui Israil. Şi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, Cel ce locuiesc în Sion, în muntele cel sfânt al Meu, şi va fi Ierusalimul sfânt, şi străinii nu vor mai trece printr-însul. Şi va fi în ziua aceea, pica-va din munţi dulceaţa şi din dealuri va curge lapte, şi din toate izvoarele Iudeii vor izvorî ape, şi izvorî din casa Domnului va ieşi şi va adăpa Valea Sitimului. Egiptul spre pierdere va fi şi Idumeea un câmp pustiu, pentru nedreptăţile făcute feciorilor Iudei, căci au vărsat sânge drept în pământul lor. Şi Iudeea în veci va avea locuitori, şi Ierusalimul din neam în neam. Şi voi cere înapoi sângele lor şi nu-l voi curăţi; şi Domnul va locui în Sion.

Prochimen, glasul al 6 lea :
Să nădăjduiască Israil spre Domnul de acum şi până în veac.
Stih : Doamne, nu s-a înălţat inima mea, nici s-au înălţat ochii mei.

Apoi : Învredniceşte-ne Doamne în seara aceasta...

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 3-lea.

Răsărit-a primăvara postului şi floarea pocăinţei. Deci să ne curăţim pe noi fraţilor de toată spurcăciunea, şi Dătătorului de lumină cântând să-i zicem : Slavă Ţie, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi iarăşi Samoglasnica.

Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

A Mucenicilor :

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credinţă întărindu-se, cu nădejdea adeverindu-se şi cu dragostea Crucii Tale sufleteşte unindu-se, au stricat tirania vrăjmaşului, şi dobândind cununile, cu cei fără de trup se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti mai întâi Sfântă curată, lauda cetelor cereşti, cântarea Apostolilor, plinirea proroocilor, Stăpână primeşte rugăciunile noastre.

Acum slobozeşte..., *după* Tatăl nostru..., *Troparul Sfântului,* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, Apoi Ecteniile :* Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., *Şi trei metanii mari.* Fie numele Domnului..., Bine voi cuvânta pe Domnul..., Cade-se să te fericim..., *Apolisul, ieşirea în Pridvor, şi Litie pentru cei morţi, după, obicei.*

CADE-SE A ŞTI : Că în Palestina, care este în părţile Ierusalimului, nu am apucat de la Sfinţii Părinţi să se facă nici Liturghie obişnuită, nici Liturghia mai înainte sfinţită, Miercurea şi Vinerea, în săptămâna brânzei; că întru aceste două zile cântăm Aliluia ! *cu metanii seara şi dimineaţa, precum s-a arătat mai sus. Iar după Vecernie, în aceste două zile mâncăm brânzâ şi ouă, păzind pravila celui între sfinţi Părintelui nostru Nichifor, Patriarhul Constantinopolului, mărturisitorul.*

SĂ SE ŞTIE DEASEMENEA : Că în Miercurea brânzei seara citim Pavecerniţa mică şi cântăm din Minei slujba Sfântului ce se va întâmpla Sâmbătă la rând; Canonul şi Stihirile Vecerniei.

PENTRU PRAZNICUL AFLĂRII CINSTITULUI CAP AL SF. IOAN ÎNAINTE MERGĂTORUL : De se va întâmpla Luni sau Marţi sau Joi în săptămâna brânzei, să se caute tipicul la sfârşitul cărţii, la litera I. Iar de se va întâmpla Miercuri sau Vineri în săptămâna brânzei, să se caute la sfârşitul cărţii, la litera J.

Joi la Utrenie

După întâia Catismă, Sedelnele din Octoih ale Apostolilor.

După a doua Catismă, Sedelnele Triodului, glasul al 5-lea.

Podobia : Pe Cuvântul cel împreună...

Astăzi încununează toţi Apostolii postul cel de patru-zeci de zile şi mai înainte curăţitor, şi sfinţesc vremea postului cu puterea lui Hristos Mântuitorului, vestind mai-nainte tuturor învierea Lui şi se roagă Domnului, ca să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum... *a Născătoarei :*

Fecioară Preacurată, ceea ce eşti acoperământ celor ce necurmat nădăjduiesc întru tine, mântuieşte-i de tot felul de ispite şi de nevoi şi de primejdii cumplite, rugându-te Fiului Tău împreună cu Apostolii Lui; şi mântuieşte pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Apoi citim Cuvântul Sfântului Anastasie egumenul muntelui Sinai. Şi psalmul 50. Iar Canoanele cântăm, precum este obiceiul, din Octoih şi din Minei, iar la Cântările care au tricântare, lăsăm la o parte cântările din Octoih.

Tricântarea lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul al 4-lea,

Irmos : Auzit-a Proorocul...

Luminat-au lumea cu raza cunoştinţei de Dumnezeu ucenicii Tăi, Doamne, şi rătăcirea o au întunecat, risipind întunericul înşelăciunii; cu rugăciunile lor mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Uşile cele dinaintea postului, ce sunt încununate cu bunele roduri ale nevoinţelor, primesc pe cei ce aleargă cu trezvie. Deci să alergăm împreună toţi credincioşii degrab, cu laude şi cu cântări de taină.

Pentru îndrăzneala neînfrânării, primind haine de muritor, m-am îmbrăcat în ele, eu ticălosul; ci Tu, Fiul lui Dumnezeu, îmbracă-mă cu veşmântul luminat al naşterii de-a doua.

Viaţa mea s-a sfârşit cu vicleşuguri şi cu toată necurăţia, ci scap la Tine, Cel prea îndurat; apucă înainte şi mă mântuieşte, Hristoase, Dumnezeule, cu bunătatea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Zămislit-ai în pântece, mai presus de cuvânt, şi ai născut mai presus de fire, de Dumnezeu Născătoare, pe Stăpânul făpturii. Căruia neîncetat te roagă, să ne mântuiască de toată mânia, pe noi cei ce te fericim pe tine.

Altă Tricântare,

Irmos, glasul al 2-lea : Venit-ai din Fecioară...

Risipind întunericul neînfrânării cu razele învăţăturilor voastre, Apostoli aţi luminat cu înfrânarea pe toţi cei păcătoşi şi pe cei drepţi, ca nişte prealăudaţi.

Ca nişte mărgăritare luminoase, Apostoli ai Cuvântului, toate marginile le-aţi împodobit cu postirea şi aţi înfrumuseţat acum cu adevărat spiţa cea de bun neam a sufletelor noastre.

Cuptorul poftelor cu roua postului răcorindu-l Apostoli, pe toţi oamenii i-aţi învăţat să-l aibă ca o cetate nejefuită şi locuinţă de sfinţenie.

Slavă...

Greşit-am mai mult decât toţi oamenii, eu ticălosul, şi am păcătuit fără căinţă, ca Manase; ci fă-mi,

Doamne, mijlocire de pocăinţă, mai înainte de a mă topi moartea.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine liman de mântuire şi zid nemişcat, toţi credincioşii te ştim, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu; că tu cu rugăciunile tale, scapi din primejdii sufletele noastre.

Irmos :

Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger; ci Tu însuţi, Domnul, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine tot omul. Pentru aceasta strig Ţie : Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Toate le-ai aşezat...

Tot pământul s-a umplut de lauda Ta, Doamne, că peste el a trecut dumnezeiasca vestire a dumnezeieştilor Tăi ucenici; din adâncul necunoştinţei întorcându-l la cunoştinţă, ca să cânte : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul, şi-L preaînălțați în veci.

Darul pocăinţei cel dumnezeiesc s-a arătat, mântuire aducând celor ce petrec întru nevoinţele şi în luptele sudorilor şi ostenelilor ei. Pentru aceasta aleargă sufletul meu către Stăpânul tău, cerând să iei iertare păcatelor tale celor multe.

Curgerea postului celui dat de Dumnezeu s-a deschis. Deci să-l întâmpinăm luminat, cei ce avem trebuinţă de milă; că însetează Înduratul de mântuirea noastră, şi se întinde să dea iertare celor ce-L caută cu osârdie şi Îi slujesc cu dragoste.

Suflete, opreşte-ţi gura cu postul şi cu cuget de pace şi hrăneşte pe Domnul cu facerea de bine, aducându-i Lui bucatele bunătăţilor, ca nişte jertfe bine mirositoare, şi strigă neîncetat : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Sfântă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce stăpâneşti pe toţi, primind rugăciunile robilor tăi, mântuieşte-mă de întuneric şi de focul cel nestins, curăţind mulţimea răutăţilor mele cu mijlocirea ta, şi cu singură dumnezeiască rugăciunea ta.

Altă Tricântare,

Irmos : Înfricoşatu-s-au de nespurcatul...

Pe voi Apostoli, dându-vă Hristos ca pe o lumină în toate marginile lumii, v-a zis : Mergând între neamuri învăţaţi ca să Mă ştie pe Mine, că fiind cu trup M-am hrănit cu postul, şi călcând toată puterea vrăjmaşului, am arătat oamenilor calea cea dreaptă.

Arătat-ai, Hristoase, postul spre iertarea oamenilor, şi spre lepădarea poftelor; că printr-însul Apostolii Tăi bine Ți-au plăcut, şi luminători luminaţi pe pământ s-au arătat; propovăduind pe Domnul în trei Feţe şi întru o Fiinţă tuturor celor ce-L laudă.

Trimişi aţi fost de învăţătorul Hristos, o ucenicilor, propovăduitori neamurilor, ca să le luminaţi cugetele cu dumnezeieştile învăţături, să se oprească de pofte şi de bucate, să iubească înfrânarea, şi să-L cunoască pe Dânsul, Domn şi Ziditor lumii şi Făcător de bine tuturor.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Precum Cain ucigaşul oarecând, aşa şi eu, nu am adus jertfa sufletului meu fără prihană, Hristoase, fiind biruit de cuget necurat; ci nu mă urî pe mine cel ce vin cu post către Tine, preabunule Mântuitorul meu. Caută spre darurile care cu dragoste le aduc Ţie, Dumnezeul meu, în vremea postului.

Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Fericit s-a făcut pântecele Maicii lui Dumnezeu de vreme ce a primit pe Cuvântul, Carele S-a amestecat cu chipul omenesc după ipostas, prin grosimea trupului ce a luat dintr-însa; şi s-a arătat cetate lui Dumnezeu, întru care a binevoit a locui Cel Preaînalt şi Domnul Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm ţie : Bucură-te, cea plină de Dar, curată Născătoare de Dumnezeu.

Irmos : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup, cel întru o podoabă cu sufletul, al tinerilor celor cu bunăcredinţă, şi s-a depărtat focul cel neostenitor, ce se hrănise cu multă materie; şi văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare veşnică se cântă : Pe Domnul toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi se cântă : Ceea ce eşti mai cinstită...

Cântarea a 9-a,

Irmos : Că mi-a făcut mie mărire...

Pentru că v-a trimis ca pe nişte luminători neînşelători în lume, ca să ne scoateţi din adâncul păcatelor, lăudăm cu bucurie pe Cel ce v-a întărit pe voi, ca pe nişte Apostoli ai Săi.

Pentru că v-a trimis Hristos pe voi înţelepţilor, ca nişte sare în lumea cea dedemult neînţeleaptă, ca să o înţelepţiţi spre cunoştinţa Lui, Îl lăudăm cu credinţă.

Pentru că mulţimea greşelilor celor cumplite m-a cuprins, cu lacrimi cad înaintea Ta, Hristoase, cerând să-mi dai loc de iertare în vremea postului.

Pentru că sunt legat cu lanţuri nedezlegate ale poftelor mele, suspin şi strig către Tine, Mântuitorule : Slobozeşte-mă şi pe mine, ca să laud cu bucurie milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fiindcă te-a arătat Dumnezeu pe tine, Fecioară Curată, ajutătoare neamului omenesc, nu lipsi rugându-L cu deadinşul pentru noi credincioşii.

Altă Tricântare,

Irmos : Ceea ce ai încăput în pântece...

Postul a arătat ceata Apostolilor în toată lumea, strălucind cu raza Ta cea dumnezeiască şi luminând neamurile.

Ceata Ucenicilor Tăi, Iisuse, Iubitorule de oameni, a învăţat neamurile păgânilor să strângă bogăţia postului.

Glăsuirea cea de douăsprezece strune, adică adunarea Apostolilor Tăi, dăruieşte oamenilor bogăţia înfrânării şi izvorul mântuirii.

Slavă...

Cu glasul desfrânatului strig către Tine, Doamne, Părinte îndurate : Greşit-am, mântuieşte-mă; să nu mă desparţi de slava Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce ai purtat în pântecele tău pe Dumnezeu, ca pe un om, şi viaţa lumii ai izvorât; pe tine te lăudăm, preasfântă Fecioară.

Irmos :

Ceea ce ai încăput în pântece pe Dumnezeu cel neîncăput, şi ai născut bucuria lumii, pe tine te lăudăm preasfântă Fecioară.

Luminânda glasului.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei glasul al 3-lea.

Strălucit-a buna podoabă a înfrânării, care goneşte negura cea drăcească; sosit-a cinstea postului, aducând tămăduirea patimilor sufleteşti. Cu aceasta oarecând Daniil şi tinerii cei din Babilon într-armându-se, acela a înfrânat gura leilor, iar aceştia au stins văpaia cuptorului. Cu care împreună mântuieşte-ne şi pe noi prin acelaşi post, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Tot Stihira aceasta.

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

A Mucenicilor :

Ca nişte luminători în lume străluciţi şi după moarte, sfinţilor, cu nevoinţă bună nevoindu-vă; deci având îndrăzneală, rugaţi pe Hristos, să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti între femei sfântă, Născătoare de Dumnezeu, Maică care nu ştii de nuntă, roagă pe împăratul şi Dumnezeul, pe carele L-ai născut, să ne mântuiască pe noi, ca un iubitor de oameni.

Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului..., *Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru..., *Troparul;* Slavă..., Şi

acum... *A Născătoarei de Dumnezeu : ceasul 1, după obicei şi* *Otpustul.*

VINERI
În săptămâna lăsatului sec de brânză

LA VECERNIE, JOI SEARA

Începem slujba cu metanii, şi celelalte toate; precum am arătat şi mai înainte, în Marţea brânzei. La Doamne strigat-am..., *Stihirile după obicei.* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu.* Lumină lină... *Prochimenul zilei,*

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 2-lea.

Crucea Domnului este înfrânarea a toată desfătarea, şi lege de postire celor ce se închină ei fără încetare. Că cei ce privesc neîncetat la Cel ce S-a pironit pe dânsa, îşi răstignesc trupul împreună cu patimile şi cu poftele. Dintru care să ne sârguim să ne facem şi noi curaţi prin post; să ne împărtăşim cu Cela ce S-a împărtăşit nouă cu iubirea de oameni prin patimi şi dintru a Sa nepătimire a împărţit firii noastre, Cela ce are mare milă.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi iar aceasta :

Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

A Mucenicilor :

Mucenicii cei ce n-au poftit desfătarea pământească, cereştilor bunătăţi s-au învrednicit şi s-au făcut împreună cetăţeni cu îngerii. Doamne, cu rugăciunile lor miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobie : Când de pe lemn...

Pe Strugurul cel prea copt, pe Care nelucrat L-ai purtat în pântece, Curată, dacă L-ai văzut spânzurat pe lemn, plângând te-ai tânguit şi ai strigat : Fiule, pentru mine, ceea ce Te-am născut, pică dulceaţă, făcătorule de bine, prin care să se curăţească toată beţia patimilor, cu dumnezeieştile mângâieri, ca un milostiv.

Acum slobozeşte pe robul Tău..., *Troparul :* Născătoare de Dumnezeu..., *şi celelalte, făcând metaniile cele mari. Apoi Apolisul Citim Pavecerniţa cea mare cu metanii, precum s-a arătat Marţi.*

În Vinerea Brânzei

LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi, cântăm : Aliluia ! *pe glasul Octoihului şi Treimicele glasului :*

După întâia Catismă, Şezândele Crucii, din Octoih,

După a doua Catismă, Şezândele Triodului. Glasul al 7-lea.

Înalţă cornul Bisericilor, cinstită Cruce, surpă trufia ereticilor cu puterea ta şi veseleşte cetele ortodocşilor; învredniceşte-ne să ajungem şi noi toţi la înălţarea ta şi să ne închinăm ţie, aşternutului picioarelor lui Hristos, că întru tine ne lăudăm lemn binecuvântat.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Ca ceea ce ai îndurare spre smerenia noastră şi vezi pe cei de pe pământ, milostiveşte-te spre poporul cel ce este în primejdii, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, petreci neîncetat rugându-te

ca să nu pierim rău. Roagă, ca o preacurată, pe Dumnezeu, Cel lesne iertător, să mântuiască sufletele noastre, Preasfântă Fecioară.

Apoi citim cuvântul marelui Vasilie. Despre post, al căruia început este : Trâmbiţaţi cu trâmbiţa la lună nouă..., *Psalmul 50. Canoanele se pun : Din Octoih, din Minei, şi ale Triodului, iar la Cântările care au Tricântare, lăsăm acele Cântări ale Octoihului şi ale Mineiului, şi urmăm după cum s-a arătat în Miercurea aceasta.*

CANONUL Triodului

Facere a lui Iosif.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Apa trecându-o...

Vremea cea dumnezeiască a postului a strălucit tuturor lumina cunoştinţei, risipind întunericul păcatelor. Să-l primim dar cu inima umilită.

Iată, frumuseţea pocăinţei preface sufletele cu venirea postului. Să intrăm într-însul cu trezvie noi, credincioşii, ca să luăm dezlegare păcatelor.

Slavă...

Domnii, stăpânii şi heruvimi şi toate puterile, rugaţivă, ca să săvârşim noi cu pocăinţă vremea postului, şi cu toată curăţia.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sfântă Fecioară, ceea ce singură eşti sprijin credincioşilor, dă-ne rugăciunea ta ajutătoare în vremea postului, tuturor celor ce te ştim pe tine, curată Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Doamne, Cela ce ai făcut cele...

Să fugim cu primirea postului de patimile cele pierzătoare de suflet, şi să arătăm roduri de umilinţă, cei ce mai-nainte am mâniat cu păcatele pe Dumnezeul cel îndurat.

Toţi să poftim cu osârdie, să ne aprindem acum candelele cu untuldelemn al faptelor bune, ca să intrăm cu fecioarele cele înţelepte în luminata cămară, bucurându-ne.

Slavă...

Grăitorilor de Dumnezeu profeţi, cuvioşilor mucenici şi dumnezeieştilor ucenici ai Mântuitorului, rugaţi-L pe Dânsul să începem bine şi să sfârşim cu plăcere vremea postului, rugămu-vă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca pe o pricină a tuturor bunătăţilor, pe tine, Stăpână, toţi cu dinadinsul te rugăm, ca să vii împreună cu noi în lupta postului şi prin mijlocirea ta să ne dăruieşti şi sfârşitul lui mântuitor.

Irmos :

Doamne, Cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc, şi al Biserica, Ziditorule, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi întărirea credincioşilor, Unule, Iubitorule de oameni.

După a 3-a Cântare, Şezânda Mineiului, Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei.*

Cântarea a 4-a,

Irmos : Auzit-am Doamne taina...

În ce chip se ivesc zorile, aşa şi darul postului acum ne pune înainte vremea pocăinţei, risipind întunericul păcatelor.

Să hrănim pe săraci, ca să luăm milă în loc de milă; şi cu apa cea dumnezeiască a postului să ne spălăm întinăciunile sufleteşti.

Slavă...

Cereştilor îngeri, rugaţi pe Dătătorul de bine să primească; nevrednica noastră pocăinţă, cu nemăsuratele îndurări.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Curată, curăţitoarea celor ce greşesc, Sfântă Stăpână, cu mijlocirea ta rupe zapisul păcatelor mele.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cela ce eşti

lumină neapusă, şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul ? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogumă.

Tot în această zi făcând început curăţirii vieţii, să ne gătim cu bucurie credincioşilor spre nevoinţă; aducând ostenelile trupului şi bună rodirea sufletului Stăpânului tuturor.

Pe Moise postul l-a arătat părtaş minunatei vederi de Dumnezeu. Acestuia dar suflete al meu urmând, primeşte postul, punând întru tine dumnezeieşti suiri, ca să vezi lumina lui Dumnezeu.

Cu rugăciunile Sfinţilor Apostoli şi cu ale Sfinţilor Mucenici, învredniceşte-ne pe noi, Iisuse îndurate, să trecem vremea postului cu pocăinţă şi cu toată părăsirea de păcate, rugămu-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Vrând să intrăm prin uşa postului, te rugăm pe tine, uşa lui Dumnezeu, Stăpână, să intri împreună cu robii tăi şi să ne lăţeşti cu adevărat gândurile şi cugetele, ca să facem voile cele mântuitoare.

Apoi Tricântare, a lui Iosif.

Cântarea a 5-a, Glasul al 6-lea,

Irmos : Cu dumnezeiască lumina Ta...

Pironindu-Ţi mâinile pe Cruce, împungându-Te cu suliţa în coastă, Iubitorule de oameni, ai rupt zapisul lui Adam cel căzut Pentru aceasta Dătătorule de viaţă, cu laude Te slăvim.

Punându-mi asupra cu vicleşug şarpele cel viclean patimi sufleteşti, m-a alungat din rai; iar Tu, Mântuitorule, pironindu-ţi palmele pe Cruce, m-ai tras la înălţimea nestricăciunii.

Dumnezeiasca vreme a postului, care curăţeşte sufleteştile patimi şi spală rănile cele trupeşti, a sosit acum credincioşilor. Să alergăm dar cu toţii, şi cu dragoste să o primim.

Vremea cea bună s-a arătat, care îmbracă toată faţa cu dumnezeiască veselia sufletului; deci veniţi să o primim bucuroşi, cu post şi cu rugăciuni mai înainte curăţindu-ne.

Post, lacrimi, rugăciuni şi deprinderi smerite să aducem Celui ce S-a smerit pentru noi, ca în ziua postirii să ne dea iertare de cele ce am greşit.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cu strălucirile tale cele luminoase, Stăpâna lumii cea bună, goneşte întunericul sufletului meu şi noaptea păcatului meu, ca să-ţi cânt cu dragoste şi să te fericesc.

Altă Tricântare,

Glasul al 8-lea :

Irmos : Pentru ce m-ai lepădat...

Crucii Tale mă închin, Doamne Iubitorule de oameni, prin care m-am izbăvit şi laud mântuitoarele şi dumnezeieştile patimi, Stăpâne, prin care am scăpat din patimile mele cele cu durere, Cuvinte, mutându-mă la viaţa ce nevătămătoare.

Nădăjduindu-ne în Cruce, lepădăm de la noi înşelăciunea potrivnicilor, şi întru dânsa credincioşii întărindu-ne, cunoscuţi ne-am făcut lui Dumnezeu, şi ca nişte miei aleşi de curând născuţi, am băut laptele cel neînşelător.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl şi pe Cuvântul şi pe Sfântul Duh, toţi slăvim, întru o Fiinţă; cunoştinţă luminată punând, închinăciunea de obşte şi despărţirea după feţe, fără amestecare şi fără schimbare.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea marginilor lumii şi bucuria robilor tăi tu eşti, Fecioară curată. Păzeşte, Preacurată, pe cei ce cinstesc chipul tău cu dragoste, şi cu rugăciunile tale pe noi pe toţi ne mântuieşte de cel străin, ca o preamilostivă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie !

Calea Ta cea dreaptă, îndreptează-o, Doamne, tuturor robilor Tăi, celor ce cinstesc cu dragoste nevoinţa postului, şi pe noi ne întăreşte cu îndemnurile cele mai spre bine, învrednicindu-ne împărăţiei Tale celei sfinte.

Irmosul : Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta...

Cântarea a 6-a,

Irmos : Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Postind Răscumpărătorul, ne-a hotărât nouă această vreme curăţitoare de spurcăciunile sufleteşti. Deci să ne apropiem credincioşii cu inimă fierbinte, ca să luăm iertare.

Hristoase, Cela ce ai primit suspinul vameşului şi ai primit plângerea păcătoasei, cea din suflet, primeşte ca un iubitor de oameni şi rugăciunile noastre, dăruindu-ne iertare.

Slavă...

Cu rugăciunile propovăduitorilor şi ale proorocilor, ale mucenicilor şi ale Apostolilor Tăi, ale cuvioşilor, ale arhiereilor şi ale tuturor drepţilor tăi, trimite Hristoase sufletelor noastre iertare de păcate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce singură ai întărit neputinţa fiinţei omeneşti cu dumnezeiască naşterea ta, Preacurată, arată-te ajutătoare mie celui ce intru în dumnezeiască curgerea postului.

Irmos :

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi dintru adâncul răutăţilor mă scoate, rogu-mă, căci către Tine am strigat şi m-ai auzit, Dumnezeul mântuirii mele.

După Cântarea a 6-a, Condacul Sfântului; iar dacă nu are Sfântul condac, zicem a mucenicilor de la glasul de rând.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Coconii evreieşti în cuptor...

Luminându-se Ilie odinioară cu postul, o suflete, s-a înălţat în căruţă de foc. Acestuia asemănându-te, omoară nestâmpărările cu înfrânarea.

Iată vremea postirii îţi arată lumina mântuirii; nu te lenevi, o suflete al meu, văzând că Dumnezeu rabdă îndelung; ci strigă cu dinadinsul : Preabunule, miluieşte-mă.

Slavă...

Postul întărind pe tineri, i-a păzit focul nearşi. Ci cu rugăciunile lor, Iisuse, izbăveşte-mă de focul cel veşnic, cu multă milostivirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti singură ajutătoarea oamenilor, fii nouă, robilor tăi, ajutătoare în vremea postirii; ca întru pocăinţă spre plăcerea ta făcând, să luăm Împărăţia Cerurilor.

Cântarea 8-a.

Irmos :

De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Izbăvitorului au strigat : Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Cuptorul pocăinţei să-l aprindem cu osârdie, şi într-însul să ardem toate desfătările trupului şi să ne rugăm celui bogat întru milă, să nu luăm ispita focului celui ce va să fie, strigând : Preoţi bine-L cuvântaţi, popoarelor preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Vremea postului ce vine ne va fi nouă îndemn a părăsi tot păcatul. Ci să nu ne plecăm în jos, nici cu lene să alergăm, ca în scurte şi în puţine zile să spălăm spurcăciunile cele de mulţi ani, cu umilinţa inimii, pe unul Dumnezeul nostru lăudând întru toţi vecii.

Cetele îngerilor, adunarea mucenicilor, sfântul sobor al dumnezeieştilor Apostoli, mulţimea cuvioşilor, a arhiereilor şi a proorocilor, pe Tine Te roagă Bunule, preaîndurate, dă pocăinţă adevărată robilor Tăi în vremea postului ce am intrat acum.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Născătoare de Dumnezeu preacurată, la tine scăpăm, miluieşte-ne pe noi cu rugăciunea ta cea bună şi fă îndurat nouă, tuturor, pe Fiul tău şi Domnul, în vremea postului ce vine acum; spre mântuirea credincioşilor, celor ce te laudă pe tine întru toţi vecii.

Tricântarea,

Glasul al 6-lea,

Irmos : Pentru legile părinteşti...

Nepăzind moştenirea părintească, ne-am robit legii păcatului; dar întinzându-Ţi palmele Tale pe dumnezeiasca Cruce, slobozire tuturor ai dăruit printr-însa; pe care cu credinţă o aducem Ţie în zilele cele sfinte. Miluieşte-ne, Îndurate, pe noi cei ce Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Cela ce cu Crucea Ta ai stricat despărţirea şi peretele cel din mijloc al vrajbei, înnoind în marginile lumii pace bogată; dă-ne, Hristoase, să trecem postul ce vine cu pace; noi cei ce Te lăudăm pe Tine, Domnul, neîncetat şi Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Astăzi darul postului raze de soare revarsă tuturor, curăţind mai întâi întunericul cel din păcat. Deci cei cuprinşi de multe feluri de patimi, cu bucurie apropiindu-ne, să primim darul cu dragoste, strigând : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu amărăciune culegând cel întâizidit, în Rai, odinioară mâncarea cea fără socoteală, s-a lepădat, şi osândindu-se s-a alungat din desfătare. Dar pironindu-Te Tu, Hristoase, cu piroane pe lemn, ai pironit înscrisul cel viclean al păcatului aceluia. Pentru aceea lăudăm milostivirea Ta cea multă întru toţi vecii.

Legea postului lepădând, ne-am alunecat în groapa păcatului. Deci trebuia să fie postul de acum, ca săvârşindu-l noi, Îndurate, să ne trimiţi nouă dar din cer şi pace bogată, celor ce strigă : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preasfântă Fecioară ceea ce eşti celor căzuţi îndreptare, păcătoşilor mijlocitoare, străinilor odihnă, celor întristaţi mângâiere, risipeşte, Preacurată, întristarea sufletului meu şi te roagă să mi se dea mângâiere de sus de la Dumnezeu, mie celui ce-ţi cânt cu osârdie şi te laud întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Îngerii şi cerurile...

Văzându-Te firea zidirilor îndurate pironit pe Cruce cu trupul, s-a mutat lumina zilei întru întuneric, pământul s-a clintit şi toate s-au cutremurat.

Pe înălţimea Crucii împreună ai înălţat firea omenească, şi din dumnezeiasca Ta coastă bogăţie de mântuire ai izvorât, Mântuitorule, celor ce se închină cu credinţă preacuratelor Tale patimi.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Un Dumnezeu este Treimea nemutându-Se Tatăl în ipostasul Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci osebite şi dimpreună pe câte trele; o Lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Spune cum ai născut pe Cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, pe Cel împreună cu Duhul Sfânt lăudat ? Într-alt chip nu, ci numai precum ştie singur Cel ce bine a voit a Se naşte dintru tine, în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie !

Primind pocăinţa noastră, ca Cela ce eşti bun din fire, izbăveşte-ne, Doamne, de cursele vrăjmaşului, ca prin credinţă şi cu dragoste să lăudăm acum sfântă stăpânirea Ta.

Irmos : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Îngerii şi cerurile, pe Cel ce şade pe scaunul slavei şi ca un Dumnezeu este lăudat neîncetat, bine-L cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi se cântă : Ceea ce eşti mai cinstită...

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Spăimânta-tu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat; că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât ceţurile. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile îngereşti şi omeneşti pe tine te măresc.

Iată vremea cea luminătoare a venit, ziua cea sfântă a strălucit. Fugi de întunecatele tale patimi,

o suflete, şi primeşte razele câte te povăţuiesc la lumină, bea umilinţa ca nişte vin, veseleşte-te şi urăşte beţia desfătărilor.

Cu adevărat foarte bună este vremea postului, care o ai dat, Hristoase, tuturor credincioşilor spre biruinţa păcatelor, spre iertarea cea de mântuire şi spre primirea darurilor; întru care Te rugăm, Mântuitorule, fă-ne părtaşi pe toţi bunătăţilor Tale.

Varsă spre noi, Îndurate, milele Tale cele bogate, după obicei, dă-ne lacrimi curăţitoare de spurcăciuni şi gânduri a Te iubi pe Tine, credinţă şi dragoste curată, pocăinţă din-destul şi apropiere desăvârşit către Tine, Unule, Cel mult îndurat.

Dumnezeiasca mulţime a tuturor, îngeri şi cete prealăudate ale sfinţilor, rugaţi-vă acum cu dinadinsul Celui bun, să ne întărească pe noi, să alergăm fără împiedicare această dumnezeiască călătorie a postului, şi purtători de biruinţă să ne facă.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Iubitoare de bine Fecioară, ceea ce ai născut pe Mântuitorul cel bun, îmbunătăţeşte-ne Stăpână pe noi cei plini de răutăţile patimilor şi ale gândurilor cele nemăsurate, şi îngreuiaţi cu sarcini de păcate cu anevoie a se purta. Ca după datorie să te slăvim, ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Tricântarea

Irmos : Nu se pricepe toată limba...

Nu se pricepe nici o fire a oamenilor şi a îngerilor să mulţumească milostivirii Tale, Făcătorule de bine; căci cu trupul de voie pentru noi ai sărăcit şi pe lemn pentru noi Te-ai răstignit, blestem făcându-Te ca să ridici blestemul cel dintâi al omenirii.

Luminata zi a postirii a sosit, vino să o întâmpinăm, suflete al meu, cu faţă luminată, cerând de la Stăpânul să ne trimită nouă de sus dar şi să aflăm îndreptare de multe greşeli; ca să nu ne ispitim acolo întru înfricoşata gheenă.

Sosit-a acum sfânta intrare a pocăinţei, luminând sufletele tuturor celor ţinuţi întru întunericul păcatelor. Pentru aceasta, suflete al meu, abătându-te de la întunecarea saţiului poftelor, sârguieşte-te a afla acolo-desfătarea cea veşnică.

Pe lemn întinzându-Ţi de voie mâinile, toate cele depărtate le-ai adunat, Dătătorule de viaţă, şi cu suliţa în coastă împungându-Te, îndelung-Răbdătorule, ai îndreptat răutatea ce a răsărit din coastă. Pentru aceasta mulţumind, lăudăm îndurarea Ta.

Venind acum purtătorul de lumină post, ne cheamă la masă de nevoinţă. Pentru aceasta şi noi credincioşii cu toţii să primim cu trezvie cinstitul lui pahar, cel de lacrimi curăţitor, ca să nu ne ispitim acolo cu lacrimile cele fără tămăduire.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce eşti sprijinitoarea tuturor celor ce nădăjduiesc întru tine şi folositoare neadormită celor din nevoi, Născătoare de Dumnezeu, scapă-ne pe noi de gheena cea veşnică şi de amarele munci care ne aşteaptă; ca după datorie să lăudăm măririle tale.

Altă Tricântare,

Irmos : Străin lucru este maicilor...

Rănilor Tale ne închinăm, Dătătorule de viaţă, prin care ne-am mântuit din păcatul patimilor; că prin cinstită Crucea Ta, ne-am cunoscut pecetluiţi spre mântuirea şi apărarea, despre toată cursa vrăjmaşului.

Luminează cu strălucirea Crucii Tale, Cela ce Te-ai răstignit de bunăvoie pentru mântuirea tuturor, sufletele care laudă patimile Tale, întrutot îndurate; îndreptează-le şi le povăţuieşte pe cărarea vieţii.

Am greşit călcând poruncile Tale şi de la începerea dumnezeieştii Tale cărări, Mântuitorule, departe ne-am abătut cu neîngrijire, Iubitorule de oameni; ci Îndurate, cheamă din înşelăciune sufletele noastre.

Slavă...

Laudă, cinste şi slavă Treimii se cuvine, ca unei Dumnezeiri şi unei Împărăţii neamestecată, netăiată; unei Dumnezeiri închinându-ne, că netăiată este cu firea, şi neîncetat Se slăveşte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Milostiveşte-Te întrutot Îndurate, Împărate al slavei, pentru rugăciunile preacinstitei Tale Maici, când vei veni să judeci pe robii Tăi, ca un milostiv; că întru Tine toţi am crezut, şi pe Tine, Dumnezeu Te ştim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie !

Postul cel purtător de lumină acum sosind, urmează a se primi masa nevoinţelor cea pusă înainte. Pentru aceasta dar cu trezvire şi cu curăţitoare lacrimi, credincioşii să primim acest pahar, ca să nu ne ispitim acolo cu lacrimile cele nesecate.

Irmosul :

Străin lucru este maicilor fecioria, străină este şi fecioarelor naşterea de fii; iar întru tine Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta toate seminţiile pământului, pe tine neîncetat te slăvim.

Luminânda, Treimica glasului, de trei ori, şi celelalte,

LA STIHOAVNĂ

Cântăm Samoglasnica zilei, glasul al 6-lea.

Mai-nainte de Crucea cea mântuitoare, păcatul împărăţind, păgânătatea stăpânind, se fericea desfătarea cea trupească a oamenilor şi poftele cele trupeşti puţini le defăimau; iar de când s-a petrecut taina Crucii şi s-a stins tirania drăcească, cu cunoştinţa de Dumnezeu, bunătatea cerurilor petrece pe pământ. Pentru aceasta postul se cinsteşte, înfrânarea străluceşte, rugăciunea se săvârşeşte, şi mărturie este vremea aceasta, care ni s-a dat de la Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit, spre mântuirea sufletelor noastre.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Şi repetăm tot aceasta.

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Şi a Mucenicilor :

Doamne, întru pomenirea sfinţilor Tăi toată zidirea prăznuieşte; cerurile se veselesc cu îngerii şi pământul se bucură cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Preacurata, dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, plângând a strigat ca o Maică : Fiul meu şi Dumnezeul meu, preadulcele meu Fiu, cum rabzi patimă de ocară ?

Apoi : Bine a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru... *Troparul :* În Biserica slavei Tale stând... Doamne miluieşte ! *de 40 ori Preotul :* Cel ce este bine cuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin. Împărate ceresc..., *şi facem 8 metanii mari cu rugăciunea Cuviosului Părintelui nostru Efrem Sirul :* Doamne şi Stăpânul vieţii mele..., *Apoi celelalte închinăciuni. După care, Ceasul întâi după obicei, şi după metaniile cele obişnuite, citim învăţătura Cuviosului Părintelui nostru. Teodor Studitul apoi Apolisul.*

Întru aceiaşi Vineri a brânzei

Citim ceasurile cu metanii, precum am arătat Miercuri.

La ceasul al şaselea

Cântăm troparul Profeţiei, glasul al 8-lea,

Dă-ne nouă ajutor celor din necaz, Doamne, şi ne mântuieşte pe noi, Cela ce Te-ai născut din Fecioară, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul 1.
Fie, Doamne, mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine.
Stih : Bucuraţi-vă dreptilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă.

Din proorocia lui Zaharia citire :
Cap. 8, Vers. 7-17.

Aşa grăieşte Domnul, Atotstăpânitorul : Iată Eu voi mântui pe poporul meu din pământul răsăritului, şi din pământul apusului, şi-l voi aduce pe dânsul în ţara lui, şi-l voi aşeza în mijlocul Ierusalimului, şi-mi va fi mie popor şi Eu voi fi lui Dumnezeu întru adevăr şi întru dreptate. Acestea zice Domnul, Atotstăpânitorul : Să se întărească mâinile voastre care au zidit în zilele acestea cuvintele acestea din gura proorocilor, din ziua dintru care s-

a întemeiat casa Domnului, Atotstăpânitorul, şi de când s-a zidit Biserica. Pentru că mai-nainte de zilele acestea plata oamenilor n-a fost spre folos, şi preţ nu aveau dobitoacele; şi nici cela ce intra, nici cela ce ieşea nu avea pace de necaz. Şi am trimis pe toţi oamenii, fiecare asupra vecinului său. Iar acum, nu precum în zilele cele dintâi, voi face Eu în zilele acestea rămăşiţei poporului acestuia, zice Domnul, Atotstăpânitorul; ci voi face pace. Via îşi va da rodul său, şi pământul îşi va da pâinea sa, şi cerul îşi va da roua sa; şi cu sorţi voi împărţi rămăşiţei poporului meu toate acestea. Şi va fi, în ce chip aţi fost, blestem între neamuri, casa Iudei şi casa lui Israil; aşa vă voi mântui pe voi, şi veţi fi întru binecuvântare, îndrăzniţi şi să se întărească mâinile voastre ! Pentru că aşa zice Domnul, Atotstăpânitorul : În ce chip am gândit să vă necăjesc pe voi când m-au mâniat pe mine părinţii voştri, zice Domnul, Atotstăpânitorul, şi nu mi-a părut rău; aşa am aşezat şi am gândit în zilele acestea, să fac bine Ierusalimului, şi casei Iudei. Îndrăzniţi ! Acestea sunt cuvintele care să le faceţi; Grăiţi adevărul fiecare către vecinul său; adevăr şi judecată de pace, şi drept judecaţi în porţile voastre şi nimenea din voi răul vecinului său să nu gândească în inima sa; şi jurământul cel mincinos să nu-l iubiţi; pentru că toate acestea le-am urât, zice Domnul, Atotstăpânitorul.

Prochimen, glasul al 3-lea :

Cântaţi Dumnezeului nostru, cântaţi; cântaţi, Împăratului nostru, cântaţi

Stih : Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Apoi : Degrab să ne întâmpine îndurările Tale..., Sfinte Dumnezeule..., *Şi celelalte obişnuite ale postului. Apoi rugăciunea :* Dumnezeule şi Doamne ai puterilor... *Şi citim împreună şi Ceasul al 9-lea. După aceasta, Obedniţa şi Fericirile, fără cântare,* Slavă..., Şi acum..., Pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., *Şi închinăciuni trei,* Ceata cerească..., *Şi celelalte. Şi după,* Tatăl nostru..., *Condacul hramului şi al Sfântului,* Slavă..., Cu sfinţii odihneşte, Hristoase..., Şi acum..., Ceea ce eşti folositoare creştinilor..., Doamne miluieşte..., *(de 40 de ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., *Trei metanii mari, şi cele 12 închinăciuni. După aceasta se începe Vecernia :* Veniţi să ne închinăm..., *(de trei ori)*

SĂ SE ŞTIE : Că în Sâmbăta şi Duminica brânzei, Mineiul nu se cântă; ci slujba sfinţilor ce se vor întâmpla o cântăm la Pavecerniţă mai-nainte, sau când va vrea maimarele Bisericii.

SÂMBĂTĂ
În săptămâna lăsatului sec de brânză

Facem pomenire tuturor cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţi, cei ce au strălucit întru nevoinţă.

LA VECERNIE, VINERI SEARA

Cântăm Vecernia mai de timpuriu. După Psalmul începător, Catisma : Către Domnul când m-am necăjit... *La* Doamne strigat-am..., *cântăm Stihirile podobnice, punându-le pe 8, şi repetându-le.*

Podobie, glasul al 8-lea : Veniţi toţi credincioşii...

Veniţi toţi credincioşii să lăudăm cetele cuvioşilor părinţi : Pe Antonie căpetenia, pe luminatul Eftimie; pe fiecare deosebi şi pe toţi împreună, şi vieţile acestora, ca alt rai al desfătării cu gândul socotindu-le, cu bucurie să strigăm : Aceşti pomi care i-a sădit Dumnezeul nostru, aceştia înflorind, rodurile vieţii cele nestricăcioase le-au adus lui Hristos, ca să hrănească sufletele noastre. Către care să strigăm : Fericiţi purtători de Dumnezeu, rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre. *(de două ori)*

Bucură-te, Egipte credincioase, bucură-te, Libie preacuvioasă, bucură-te, Tebaido aleasă, bucură-te, tot locul şi cetatea şi latura, care aţi hrănit pe cetăţenii împărăţiei cereşti; şi pe aceştia cu înfrânarea şi cu ostenelile crescându-i, i-aţi făcut doririlor lui Dumnezeu bărbaţi desăvârşiţi, aceştia; luminători

sufletelor noastre s-au arătat; aceştia, cu raza minunilor şi cu semnele faptelor, au strălucit înţelepţeşte în toate laturile. Către care să strigăm : Părinţi preafericiţi, rugaţi-vă ca să ne mântuim noi ! *(de două ori)*

Cine din pământeni va spune minunatele voastre vieţi, părinţi din toată lumea ? Şi ce limbă va povesti sfinţitele întru duhul nevoinţele şi sudorile voastre ? Nevoinţele bunătăţilor, topirea trupului, luptele patimilor cele din privegheri, rugăciuni şi lacrimi. Voi în lume ca nişte îngeri cu adevărat v-aţi arătat; voi înşivă puterile drăceşti desăvârşit le-aţi surpat, făcând minunate şi preavestite semne. Pentru aceasta rugaţi-vă cu noi, preafericiţilor, ca să aflăm bucuria cea fără sfârşit. *(de două ori)*

Slavă... *glasul al 6-lea.*

Sufletul, cel după chipul lui Dumnezeu, ferindu-l nevătămat şi mintea, prin pustnicie, puind-o stăpână peste patimile cele pierzătoare, v-aţi urcat cât s-a putut la cea după asemănare. Că vitejeşte silindu-vă firea, v-aţi nevoit să supuneţi cel mai rău celui mai bun şi trupul să-l faceţi rob Duhului. Pentru aceasta, sihaştrilor, v-aţi arătat înălţime locuitorilor pustiei, celor ce bine se nevoiesc ajutători, îndreptători bunătăţilor prea-adevăraţi. Şi acum preacuvioşilor, sfărâmându-se oglinzile, curat vedeţi în ceruri pe Sfânta Treime; rugându-vă fără mijlocire, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste vă cinstesc pe voi.

Şi acum..., *a Născătoarei, cea dintâi a glasului de rând de la Octoih.*

Lumină lină...

Prochimen, glasul al 7-lea :
Dumnezeule, sprijinitorul meu eşti Tu şi mila Ta mă va întâmpina.
Stih : Scoate-mă de la vrăjmăşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală asupra mea mă mântuieşte.

Din profeţia lui Zaharia citire :
Cap. 8, Vers. 19-23.

Acestea grăieşte Domnul, Atotstăpânitorul : Postul al patrulea, şi postul al cincilea, şi postul al şaptelea, şi postul al zecelea, vor fi casei Iudei spre bucurie şi spre veselie şi de serbări voioase. Să vă veseliţi dar, şi adevărul şi pacea să o iubiţi. Aceasta zice Domnul, Atotstăpânitorul : Vor veni încă popoare multe şi cei ce locuiesc în cetăţi multe şi locuitorii unei cetăţi se vor aduna la altă cetate zicând : Mergând, să mergem să ne rugăm feţei Domnului, şi să căutăm faţa Dumnezeului Atotstăpânitorul în Ierusalim; merge-voi şi eu. Şi vor veni popoare multe, şi neamuri multe, şi vor căuta faţa Domnului, Atotstăpânitorul, în Ierusalim, ca să facă milostivă faţa Domnului, Atotstăpânitorul. Acestea zice Domnul Atotţiitorul : În zilele acelea apuca-se-vor zece oameni din toate limbile străine, şi se vor apuca de poalele hainei bărbatului iudeu, zicând : Merge-vom cu tine, pentru că am auzit, că Dumnezeu cu voi este.

Prochimen, glasul al 8-lea : *(îl cântăm cu dulce cântare)*
Să nădăjduiască Israil spre Domnul, de acum şi până în veac.
Stih : Doamne nu s-a înălţat inima mea, nici s-au înălţat ochii mei.

Învredniceşte-ne Doamne...

LA STIHOAVNĂ

Stihira Samoglasnică, glasul al 2-lea.

Să ne curăţim, fraţilor de toată spurcăciunea trupului şi a sufletului; făcliile sufletelor noastre să le luminăm cu iubirea de săraci, nemâncând unul pe altul cu clevetirea; că a sosit vremea, întru care Mirele va veni să răsplătească tuturor după fapte. Să intrăm cu Hristos împreună cu fecioarele cele înţelepte, cu glasul acela al tâlharului, strigând către Dânsul : Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi iarăşi această Stihiră.

Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

A Mucenicilor :

Sfinţii mucenici, rugându-se pentru noi şi pe Hristos lăudând, toată înşelăciunea a încetat, şi neamul omenesc prin credinţă se mântuieşte.

Slavă..., *Glasul al 8-lea,*

Mulţimile călugărilor pe voi, îndreptătorilor Părinţi cuvioşi, vă cinstim; că prin voi pe cărarea cea dreaptă, cu adevărat, a umbla, am cunoscut. Fericiţi sunteţi că lui Hristos aţi slujit şi puterea vrăj-

maşului aţi biruit; cei ce sunteţi cu îngerii împreună vorbitori, cu drepţii şi cu sfinţii împreună locuitori. Cu care rugaţi-vă Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Podobia : O preaslăvită minune...

Bucură-te, odorul curăţiei ! Bucură-te, sălăşluirea cea curată a lumii celei fără de materie ! Bucură-te, capul mântuirii noastre ! Bucură-te, propovăduirea Apostolilor ! Bucură-te lauda mucenicilor ! Bucură-te, preacurată plinire a profeţilor, ceea ce eşti cu totul fără prihană, lumina pustnicilor şi a sihaştrilor şi mântuirea credincioşilor.

Apoi : Acum slobozeşte pe robul Tău...

Şi după Sfinte Dumnezeule..., *zicem troparul, glasul al 4-lea.*

Dumnezeul părinţilor noştri carele faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi, ci prin rugăciunile lor în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, ce lor de pe pământ s-a arătat; Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-Se, şi Crucea de voie pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

Tot acest tropar îl zicem şi la : Dumnezeu este Domnul..., *şi la sfârşitul Utreniei. După aceasta, Ectenia :* Miluieşte-ue pe noi, Dumnezeule..., *Şi trei metanii mari. Apoi :* Fie numele Domnului..., *(de trei ori)* Bine voi cuvânta pe Domnul..., Cade-se să te fericim... *Şi Apolisul. Şi se face masă după obicei, precum s-a arătat şi în Miercurea brânzei. La Pavecerniţă, Canonul morţilor cel de rând al glasului, la cimitir.*

Vezi : De va fi odovania praznicului Întâmpinării în Sâmbăta aceasta, să se caute Tipicul la litera E.

În Sâmbăta brânzei

LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi şi după întâia Catismă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie : Porunca cea cu taină...

Cu strălucire, părinţilor, luminându-ne şi ca într-un râu vesel acum intrând, din pârâul desfătării să ne îndulcim; vitejiile acestora cu mirare socotindule, să urmăm bunătăţilor lor, Mântuitorului strigând : Cu rugăciunile lor, Dumnezeule, fă-ne pe noi părtaşi împărăţiei Tale celei cereşti.

Slavă..., *asemenea.*

Pe începătorul sihaştrilor, Pavel, şi pe Antonie, înţeleptul, şi pe Eftimie şi pe ceilalţi părinţi, cu un glas să-i lăudăm toţi, şi pe dânşii să-i rugăm, ca să roage neîncetat pe Hristos pentru noi, care săvârşim dumnezeiască şi prealuminată pomenirea lor; slăvind cu cântări pe Mântuitorul şi Domnul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mulţumim ţie, pururea, Născătoare de Dumnezeu, şi te slăvim curată şi ne închinăm ţie, lăudând naşterea ta, ceea ce eşti plină de daruri, strigând neîncetat : Mântuieşte-ne pe noi, Fecioară, întru tot milostivă şi preabună, şi ne răpeşte de la înfricoşata pâră a dracilor, în ceasul întrebării; ca să nu ne ruşinăm noi robii tăi.

După a doua Catismă, Sedealna glasul al 4-lea.

Podobie : Fluierele păstoreşti...

Pe Antonie şi pe Eftimie şi pe toţi ceilalţi purtători de Dumnezeu părinţi, toţi să-i lăudăm cu cântări, prăznuind pomenirea lor; că aceştia se roagă Domnului pentru toată lumea, ca să ne mântuim de blestemul cel dedemult şi să scăpăm de muncă.

Cu rugăciunile îngerilor, proorocilor, Apostolilor, mucenicilor, aleşilor arhierei şi ale tuturor cuvioşilor, trimite milele Tale tuturor, Mântuitorule, şi pace lumii, şi Bisericii linişte dăruieşte-i; Cela ce pentru noi de bunăvoie ai luat trup din Fecioară.

Slavă..., *altă Sedealnă; glasul al 8-lea.*

Podobie : Porunca cea cu taină...

Ca întru o livadă, plină de florile bunătăţilor, a pusnicilor celor purtători de Dumnezeu umblând, ne umplem de mirosul cel dulce; căci cu nevoinţele supărărilor întărindu-se, trupul prin postire şi-au supus duhului, ca pe un rob, viaţă îngerească pe

pământ vieţuind; pentru aceasta slavei s-au învrednicit.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu rugăciunile celor fără de trup ai Tăi, Hristoase, şi ale Mergătorului înainte, ale Apostolilor, proorocilor şi mucenicilor; ale tuturor sfinţilor şi cuvioşilor şi ale bunei Maicii Tale, celei neispitită de bărbat, fiind îmblânzit, dă-ne nouă să umblăm întru lumina Ta şi ne învredniceşte să aflăm împărăţia Ta, pentru milostivirea îndurărilor Tale.

Apoi citim cuvintele Sfântului Efrem despre părinţii cei ce s-au săvârşit; şi facem trei părţi.

CANOANELE

Al hramului, cu Irmosul pe 6, şi al sfinţilor pe 8.

CANONUL Părinţilor

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Cântare să înălţăm popoare...

Toţi împreună cu cântări duhovniceşti, cu un glas, să lăudăm pe dumnezeieştii părinţii noştri, cei ce au strălucit întru sihăstrie; pe care i-au izvodit Egiptul, Tebaida şi Libia, tot locul, cetatea şi latura.

Bucură-te, începătorule al sihaştrilor, preaslăvite Antonie, Amoane de Dumnezeu purtătorule, lauda Nitriei, Arsenie îngere, puternicul tăcerii, şi Amona, purtătorule de duh.

Veseleşte-te vasul lui Dumnezeu, cu adevărat, Agatoane cel cu suflet sfinţit, Ahila şi Amonie, florile pustiului, Anuvie şi Alonie, Amonata şi Antime, luminate mărgăritare ale bunătăţilor.

Sfeşnicele alegerii, astăzi să se laude de noi, Aris şi Apolos cel mare; luminile ascultării, Atre şi Acachie; cu aceştia şi Avvachir, împreună străluceşte ca un luceafăr.

Hotar vieţii celei înalte s-a arătat Auxentie, şi nevoitor al curăţirii, Avramie cel mare; cu care Afrodisie, stâlp înfrânării, împreună cu Atinodor, se cinstesc.

Străluceşte ca o stea pe cer între sihaştri, Amonie şi dumnezeiescul Anina; luminează împreună cu aceştia şi marele Antioh şi Agapit, cel foarte luminat şi alţii strălucind împreună cu aceştia.

Cu cântări sfinţite să lăudăm pe marele Atanasie, care luminat a sihăstrit în muntele Atonului, pe luminătorul cel mare a toată lumea; cu ale căruia rugăciuni, toţi să ne mântuim.

Cu vieţile, cele insuflate de Dumnezeu, v-aţi arătat rai Bisericii, cu adevărat, înţelepţilor fericiţi părinţi, toţi după nume. Faceţi rugăciuni pentru noi către Domnul, neîncetat.

Veniţi credincioşilor, iubitori de mucenici, să cinstim pe răbdătorii de chinuri cu cântări peste ani; şi cu laude, întru credinţă, lui Hristos, Dumnezeul nostru, cântând să strigăm : Să cântăm Ţie unuia Stăpânului.

Slavă... *a Treimii :*

Trei Feţe, prin sine singure, Ipostatice ale unei Fiinţe, laud : pe Tatăl, Cel nenăscut, pe Fiul, Cel ce S-a născut, şi pe Sfântul Duh; o Împărăţie fără început, o Stăpânire şi o Dumnezeire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, prea sfânt locaş, lâna de Dumnezeu rourată, izvorule cel pecetluit al apei celei fără de moarte. Păzeşte Stăpână cetatea ta nebiruită de nici un fel de vrăjmaşi.

Catavasie :

Cântare să înălţăm popoare minunatului Dumnezeului nostru, Cel ce a scăpat din robie pe Israil, care cânta cântare de biruinţă şi striga : Să cântăm Ţie unuia Stăpânului.

Iar a doua Cântare din Psaltire nu o cântăm; ci cântăm Pripeala : Cuvioşilor părinţi rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeul vostru, Care M-am născut mai-nainte de veci din Tatăl, şi din Fecioară, fără de bărbat, mai pe urmă M-am întrupat, şi am dezlegat păcatul strămoşului Adam;

ca un iubitor de oameni.

Acum ne umplem de mireasmă, alergând ca în alt rai al bunătăţilor sihăstreşti, cele sădite de Dumnezeu; care cu postirea şi cu lacrimi le-au înflorit, în multe feluri roduri de vieţi alese aducând lui Dumnezeu, preacuvioşii.

Marele Visarion, care vieţuind viaţa pasărilor, ca alt înger; noul Iov, încă şi tarele Veniamin, încă şi Vitalie luminătorul, care a mântuit pe desfrânata, şi dumnezeiescul Vitimie, şi măritul Vavila, cu aceştia să se laude.

Cu înălţimea vieţii, cer te-ai făcut, o Benedicte şi casă a înţelepciunii, păstorule Vasian; încă şi oarecare Vasilie a luat cununa ascultării, că în mormânt de viu locuind, arată nouă lumina ascultării.

Cinste să se dea lui Ghelasie, căci acest pururea pomenit a domnit peste patimi. Laudă lui Gherasim, căruia i-a slujit fiara, că a venit la dânsul pentru săvârşirea bunătăţilor; slavă şi lui Ghermano, Părintele, împreună şi lui Gaie, înţeleptul, slujitorul lui Hristos.

David, carele este cinstea şi lauda Tesalonicului, primitorul de Dumnezeu Daniil, să se laude cel mult întru minuni şi cu lucrul şi cu cuvântul; Daniil al schitului, Dia şi Dalmat, mai marii sihaştrilor, întărirea credinţei.

Ascultarea, cu mult mai buni decât lumina stelelor, a arătat pe Dometian şi pe Dometie, gânditorii de Dumnezeu, ca pe doi luminători, luminându-ne pe noi; cu aceştia împreună şi cei nenumiţi, cu cinste să se laude.

Ca o bogăţie neîmpuţinată este credincioşilor, a cuprinde sicriul cu moaştele celor ce s-au nevoit pentru Domnul, cu bunăcredinţă. Veniţi, fraţilor, să-i lăudăm ca pe nişte mucenici, luând prin credinţă tămăduiri sufletelor şi trupurilor.

Slavă... *a Treimii :*

Unime, Ceea ce eşti prea desăvârşită, Preaînalte Dumnezeule, în trei Ipostasuri : Părinte, Cela ce eşti nenăscut, şi Fiule Unule-Născut, Duhule, Cel ce purcezi din Tatăl şi prin Fiul Te arăţi; o Fire, o Fiinţă, o Domnie, o Împărăţie, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Singură tu ai adus omenirii naştere străină, singură n-ai luat stricăciunea cea firească, primind naşterea neasemănată, fără stricăciune. Pentru aceasta credincioşii pe tine curată, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, după datorie, te preaslăvim.

Catavasie : Vedeţi vedeţi, că Eu sunt...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Nu este sfânt ca Domnul...

Într-alt Rai de bunătăţi al minunaţilor părinţi intrând, să gustăm din însufleţită dulceaţă a acestuia, cea pururea dătătoare de viaţă, cu credinţă lăudându-i pe ei.

Să se cinstească Eftimie steaua cea prealuminoasă, luceafărul Eladei, Efrem cel de Dumnezeu insuflat, cu Evloghie, cel foarte luminos, care au strălucit la marginile lumii, cu faptele şi cu minunile.

Să se laude cu cântări minunatul Zosima şi Zaharia, preacinstitul, şi Zinon şi Zoii; Isaia cel mare, şi Ilie cel slăvit, cu aceştia să se cinstească.

Laud pe măritul Teodor al Termei, şi pe Ennat prealăudatul, cu care dimpreună vestesc şi pe Teodul cu Teona; cinstesc pe minunatul şi marele Teodosie.

Lăudat să fie Teoctist, păstorul cel prea-ales, şi înaltul la gând Talasie, marele Teodor, ce s-a numit Sicheotul, care s-a arătat mare pe pământ cu semnele şi cu minunile.

Alte stele răsar iarăşi prealuminoase : Colibaşul Ioan, împreună cu cei trei din Scară, purtători de lumină, şi cu alţii mai mulţi, care cu laudă au strălucit.

Să cinstim, cu cântări şi cu versuri duhovniceşti, noi cei ce ne-am adunat, iubitori de prăznuire, preacinstita şi cea de peste ani pomenirea mucenicilor; că pururea se roagă lui Hristos pentru neamul nostru.

Slavă... *a Treimii :*

Treime de o Fiinţă şi Unime, preaînaltă Dumnezeire, Ceea ce Unimea o ai cu despărţire, iar firea nedespărţită, cu feţele; uneşte-ne pe noi întru o voie a poruncilor Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cort, făcut de Dumnezeu, mai înainte te-a însemnat Moise, care acoperea cu serafimii Sfintele Sfintelor, închipuind mai-nainte, Fecioară, a ta curată naştere, din care era să se hrănească Hristos după trup.

Catavasie :

Nu este sfânt, ca Domnul, şi nu este drept ca Dumnezeul nostru, pe care Îl laudă toată făptura; şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie : Degrab ne întâmpină pe noi...

Hristos, Soarele dreptăţii, v-a trimis pe voi sfinţilor, ca pe nişte raze, să luminaţi pământul; pentru aceasta luminaţi sufletul meu, cel întunecat întru răutate, prin dumnezeieştile voastre rugăciuni, cu dumnezeiască lumina cunoştinţei de Dumnezeu, cei ce sunteţi de Dumnezeu fericiţi.

Alta, glasul al 6-lea.

Podobie : Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Blândeţele şi curăţia lui Antonie, mărirea şi minunile lui Eftimie, smerenia şi tăcerea lui Pavel şi a lui Arsenie, şi lauda lui Teoctist, şi cetele tuturor celorlalţi cuvioşi, credincioşii să-i slăvim şi să-i lăudăm cu cântări; cu care împreună şi cu fecioara, Eupraxia, să o lăudăm, cu toate femeile cele de Dumnezeu înţelepţite. Şi cu un glas să strigăm : Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., *asemenea.*

Legăturile patimilor rupându-le, v-aţi lipit de dragostea bunătăţilor, şi v-aţi îmbrăcat întru Hristos cu slava cea mai presus de lume, aflând odihnă în ostenelile voastre şi cu nevoinţele înfrânării dobândind viaţa cea de sus. Pentru aceasta după vrednicie vă bucuraţi, împreună cu puterile cele de sus, stând şi veselindu-vă înaintea lui Dumnezeu, întru cântare. Purtătorilor de Dumnezeu, părinţi ai noştri, cereţi iertare greşalelor, celor ce serbează cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În noroiul păcatelor m-am împlântat şi nu este întru mine statornicie. Rău m-a înecat viforul greşalelor mele. Ci, ca ceea ce ai născut pe Cuvântul cel unul iubitor de oameni, caută rogu-mă spre mine, robul tău. Mântuieşte-mă de păcat şi de patimile cele vătămătoare de suflet şi de toată răutatea vrăjmaşului, Stăpână; ca să cânt veselindu-mă : Roagă-te lui Hristos, Dumnezeu, să-mi dea iertare de greşale, că pe tine te am nădejde, eu robul tău.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Vrând să Te întrupezi, Cuvinte...

Luminătorul în lume arătat este dumnezeiescul Ilarion, munte cunoscător marele Iustin; cu care şi Ierax să se cinstească, şi Ivistion cu Iosif, vitejii cei aleşi.

Ieremia încă a strălucit în viaţa, şi Ishirion s-a arătat cu mare tărie. Cu care străluceşte Carion, Copris, Castor şi Casian cel prea frumos.

Mă minunez de vorba cea blândă a lui Calist, laud facerile de bine ale lui Lavrentie, şi vestesc fapta cea bună a lui Loghin, şi lui Lot îi cinstesc bunătăţile.

Pe Leontie, adâncul teologiei, laud şi slăvesc pe Maxim noianul învăţăturilor; mă fălesc cu Marchian şi laud pe Marco cel supus şi ascultător de Dumnezeu.

Cinstea bunătăţilor, Macarie cel mare, şi Politic odorul credinţei se proclamă; cu aceştia şi Marco cel foarte lăudat, şi cu Dalmatoe, arapul Moise.

Măresc nevoinţele lui Martinian şi ale lui Malhu, şi umbletele cele pentru curăţia şi faptele bune ale lui Marcel, mai marele păstorilor; cinstesc şi pe Milli, învietorul morţilor.

Mucenici ai lui Hristos, aduceţi rugăciuni neîncetate Făcătorului şi Ziditorului pentru pacea lumii

şi pentru cei ce cinstesc pomenirea voastră cu cântări.

Slavă..., *a Treimii :*

Minune, se vede că Dumnezeirea este una şi trei, toată în trei Feţe fără despărţire, că Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, dăm închinăciune întru o Fire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu cea desfătată; bucură-te, sicriul legii celei noi; bucură-te, năstrapă din care s-a dat tuturor oamenilor mana cea cerească.

Catavasie :

Vrând să Te întrupezi, Cuvinte, din muntele cel umbros, din singură Născătoarea de Dumnezeu, profetul a cunoscut cu vederea dumnezeiască, şi cu frică a slăvit puterea Ta.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Din negura patimilor...

Veniţi să vedem florile cele pururea vii ale raiului celui din Eden, cele odrăslite de Dumnezeu, nevoinţele părinţilor, a cărora singur lucrător este Domnul.

Cu izvoarele cuvintelor lui Nil se adapă tot sufletul cel înţelegător; cu sfintele vieţi a lui Neucratie şi a lui Nicon se luminează, şi Natanail cu Nistenor îl înfrumuseţează.

Xenofont cu fiii săi întru bunătăţi strălucind, ne luminează, şi marele Orsisie, iar mai ales Onufrie; dar pe Pimen, cine din oameni îl va lăuda după cuviinţă ?

Pamvo şi cu fapta şi cu cuvântul să se fericească după vrednicie ca un înalt, şi Puplie măritul, cel ce opreşte dracii, să se laude, şi întocmai cu el şi luminatul Pinufrie.

După vrednică datorie să se cinstească Pafnutie cu adevărat preamăritul, Pior, Patermutie, Pavel prostul, Pitirun cel mare şi exarhul părinţilor.

Luminat să se laude luminătorul luminătorilor Pahomie, Palamon împreună pătimitorul, dumnezeiescul Petronie; şi împreună cu aceştia să se laude Passarion cu cântări dumnezeieşti.

Slavă..., *a Treimii :*

Deşi după fire Dumnezeirea este una după feţe însă este întreită; întru Care ne-am botezat şi întru Care credem : Tatăl, Cuvântul şi Duhul cel de o Fiinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preacurată, ceea ce ai născut prin cuvânt pe Cuvântul, mai presus de cuvânt, pe Acela rugându-L nu înceta, rugămu-ne, să se mântuiască pururea din primejdii turma ta.

Catavasia :

Din negura patimilor, ca dintr-o noapte preaadâncă, mântuindu-mă, învredniceşte-mă să mânece duhul meu, rogu-mă, la lumina zilei poruncilor Tale, Hristoase.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Pe mine cel cuprins...

Minunaţi sunt preacinstiţii părinţii noştri, ale cărora le sunt dumnezeieştile nevoinţe, ale cărora luptele, ale cărora tămăduirile; că cine mai mult decât aceştia au arătat tăria minunilor.

Ravula cel minunat, Ruf împreună, şi Sisoie cel întocmai cu îngerii, să se laude; cu care şi dumnezeiescul Erid şi Siluan.

Cer cu patru luminători s-a arătat pe pământ, această de două ori îndoită, cu acelaşi nume numirea Simeonilor, din care trei sunt stâlpnici şi unul cel nebun pentru Hristos.

Prin mijlocul stelelor ca soarele au strălucit aceia, cărora era povăţuitor sfinţitul Sava; cu care străluceşte Serapion, şi Silvan cu faptele.

Sarmat şi Timotei, şi Titoe împreună cu Iperchie, şi Farmutie, Foca, Hariton, Herimon, Psoe şi înţeleptul Or, să se laude.

Sfântă şi lăudată mulţimea părinţilor, cea aminti-

tă şi cea nenumită, scapă de primejdii pe cei ce săvârşesc pomenirile voastre cu dragoste.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Treimea cea mai presus de toată stăpânirea, şi Dumnezeiască Unime, lumină şi lumini, Te laud, viaţă şi vieţi, pe Mintea, pe Cuvântul şi pe Duhul Sfânt, un Dumnezeu întreit, Sfânt.

Şi acum... *A Născătoarei :*

Iessee, strămoşule, saltă, că din rădăcina ta, din curata Fecioara, a răsărit floarea vierii, Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit lumea.

Catavasie :

Pe mine cel cuprins de multe greşeli, care cad la îndurăriie Tale, primeşte-mă, Iubitorule de oameni, Doamne, ca pe proorocul, şi mă mântuieşte.

CONDACUL Glasul al 8-lea.

Podobie : Ca nişte pârgă a firii...

Ca pe nişte propovăduitori ai bunei credinţe şi înfrânători ai păgânătăţii, ai luminat, Doamne, adunarea purtătorilor de Dumnezeu, care partea cea de sub soare o au strălucit. Pentru rugăciunile lor, în pace desăvârşită, pe cei ce Te slăvesc pe Tine şi Te laudă, păzeşte-i, ca să-Ţi cânte Ţie : Aliluia.

ICOS

La cele frumoase ale vieţii m-am uitat, văzând cu gândurile cele ce se fac, socotind cele de întristare ale lor, am plâns viaţa oamenilor şi numai pe voi v-am fericit, care aţi ales partea cea bună, adică a pătimi cu Hristos şi a petrece împreună cu Dânsul, şi a cânta împreună cu profetul David : Aliluia.

Şi citim la Prolog.

SINAXAR
În sâmbăta brânzei

În aceeaşi zi facem pomenirea tuturor sfinţilor bărbaţi şi femei, care au strălucit prin sihăstrie.

Stih : Sufletele drepţilor sunt întru nemurire,
Pentru aceea le facem sfântă pomenire.

Prin sărbătorile de până acum purtătorii de Dumnezeu, părinţii, ne-au condus cu cumpătare şi ne-au pregătit să intrăm în marea luptă a postului; prin frica de Judecata viitoare ne-au îndepărtat de la desfătare şi îmbuibare şi ne-au învăţat cele dintâi stihii ale postului; iar prin săptămâna brânzei, curăţindu-ne mai dinainte după cum se cuvine, au rânduit în chip potrivit în mijlocul săptămânii două zile de post, ca să ne îndemne puţin câte puţin la post. Iată că au mai pus înaintea noastră şi pe toţi bărbaţii şi femeile care, prin multe nevoinţe şi osteneli, au trăit eu cuvioşie. Asta, ca, prin pomenirea lor şi a luptelor lor, să ne facă să intrăm cu mai mult curaj în marea luptă a postului. Având ca pildă şi călăuză viaţa lor şi dobândind sprijinul şi ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovniceşti, mai cu seamă când ne gândim că şi ei au avut aceeaşi fire ca şi noi. Şi după cum generalii când îşi pornesc oştile la război, aşezându-se în fruntea lor, îşi îmbărbătează oastea, prin cuvintele, pildele şi viaţa bărbaţilor din vcchime, care au luptat cu bărbăţie şi în chipul cel mai strălucit, iar ostaşii, îmbărbătaţi fiind prin aceste pilde atacă din tot sufletul pe duşman cu nădejdea biruinţei. Tot aşa fac acum şi purtătorii de Dumnezeu Părinţi; îmbărbătează pentru luptele cele duhovniceşti atât pe bărbaţi cât şi pe femei prin viaţa celor care au trăit cu cuvioşie şi aşa îmbărbătaţi îi conduc spre marea luptă a postului. În chipul acesta uitându-ne cu luare aminte la pilda vieţii lor, să săvârşim, fiecare după putere, multele şi feluritele virtuţi; mai întâi dragostea şi depărtarea minţii de la lucrările şi faptele necuviincioase; apoi însuşi postul; dar să nu postim numai de mâncări, ci să postim şi cu limba şi cu mânia şi cu ochii şi, ca să spun pe scurt, să ne oprim şi să ne îndepărtăm de la orice fapta rea. Sfinţii Părinţi au aşezat în acestă zi pomenirea tuturor sfinţilor spre a ne înfăţişa pe cei care, prin post şi prin celelalte fapte bune şi folositoare, au bineplăcut lui Dumnezeu, spre a ne împinge, prin pilda lor, spre nevoinţa virtuţilor şi a ne înarma cu vitejie împotriva patimilor şi a dracilor. Sfinţii Părinţi ne dau a înţelege oarecum că dacă şi noi vom arăta aceeaşi râvnă ca şi ei nimic nu ne va împiedica de a săvârşi fapte tot atât de mari ca şi ei şi de a fi învredniciţi de aceleaşi răsplăţi, căci şi ei au avut aceeaşi fire ca şi noi. Unii spun că împăratul Iraclie a rânduit această săptămână a brânzei; înainte de el se mânca în ea carne. Fiind de şase ani în război cu Chorsoe şi cu Perşii, a făgăduit lui Dumnezeu, că dacă-i va birui va schimba aceasta săptămână şi o va pune între post şi dulce, lucru pe care l-a şi făcut. Dar eu socotesc că s-a întâmplat

asta pentru că a fost izvodită de sfinţii Părinţi ca un fel de curăţire de mai înainte : ca nu cumva, trecând deodată de la carne şi lăcomie la o mare înfrânare de la mâncare, să ne simţim rău şi să ne vătămăm astfel buna stare trupească; cu încetul şi treptat, îndepărtându-ne de mâncăruri grase şi plăcute să primim, ca nişte cai nărăviţi, şi frâul postului printr-o mâncare mai uşoară. Şi ceea ce au făcut prin pilde cu privire la cele sufleteşti, aceea au meşteşugit şi cu privire la cele trupeşti, tăind câte puţin piedicile ce ne opresc de la post.

Pentru rugăciunile tuturor cuvioşilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi !

Cântarea a 7-a,

Irmos : Cela ce ai răcorit pe tineri...

Veniţi să aducem cântări după datorie femeilor, celor ce au vieţuit cu cuviinţă şi întocmai cu îngerii, şi să strigăm : Pentru ale lor rugăciuni, Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Purtătoarea de Hristos Vriena, cu dumnezeiasca Fevronia să se cinstească, şi Tomaida cu Ieria şi Platonida să se laude cu credinţă; împreună cu acestea şi Melania.

Laudă fie Eupraxiilor celor cu minte îngerească, şi celor două Teodore; Anastasiilor celor preafericite, mărire şi laudă neîncetată, care au servit minunat lui Dumnezeu.

Maria Egipteanca a fost ca o lumină în lume, şi cel ce s-a numit Marin, stea lumii s-a arătat, şi Eufrosina ca un soare strălucind cu bunătăţile.

Luminoasă ca focul a fost Teodula întru viaţă şi a strălucit întru pustnicie Iulita, şi împreună cu acestea luminează întru fapte preafericita Isidora.

Cugetătoarea de cele cereşti Marina acum să se cinstească cu Matrona cea mare; Singlitichia şi Sarra cu Iusta, întru cântări, ca nişte înţelepte să se laude.

Pelaghia, îngerul Domnului; Taisia, sfeşnicul pocăinţei; şi oricare alta din femeile, ce au strălucit în sihăstrii, să se laude.

Slavă..., *a Treimii :*

Tatălui, împreună şi Fiului, şi Sfântului Duh, cu un gând ne închinăm, şi mărindu-L cu credinţă, strigăm : Slavă Ţie Treime, Unime, Dumnezeul nostru.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care ai născut pe Mântuitorul lumii şi Stăpânul, pe Acela roagă-L, pururea să miluiască sufletele noastre.

Catavasie :

Cela ce ai răcorit pe tineri în cuptor şi ai păzit pe ceea ce Te-a născut, Fecioară după naştere, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Cela ce S-a preaslăvit...

Pe păstorii şi pe înţelepţii dascăli; pe arhiereii Bisericii lui Hristos şi pe cuvioşi, toţi să-i lăudăm, pe Domnul lăudându-L şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

După datorie Vasilie cel mare, şi cel după adevăr mult nevoitorul Atanasie să se laude întru cântări, cu Grigorie cel mai ales decât toţi în teologie.

Pe Ioan cel cu gura de aur şi pe Kiril, stâlpii cei de Dumnezeu înţelepţiţi, să-i lăudăm; asemenea şi pe Isichie, alt teolog, şi pe dumnezeiescul Meletie, grăitorul de cele dumnezeieşti.

Grigorie ale Nisenilor, şi ceilalţi doi făcători de minuni părinţi, şi înţeleptul întru cele dumnezeieşti Epifanie, împreună cu Amfilohie, luminatul luminător să se laude în veci.

Pe Mitrofan, lauda preoţi lor, cu Nectarie, cu Attic şi cu Ghenadie, împreună şi pe Anatolie să lăudăm, pe strălucitorii cei vii, împreună cu Evsevie şi cu Proclu preaînţelepţii.

Pe Nicolae, sfinţitul propovăduitor, pe Sofronie cel adevărat cu limba de miere, şi pe Evlavie laud, şi pe Diadoh, împreună cu Eustatie şi cu Iuvenalie, căpeteniile părinţilor.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Ca pe o Unime în Fiinţă, Te laud, ca pe o Treime în Fețe, Te cinstesc, Părinte, Fiule şi Preasfinte Duhule; stăpânirea cea fără început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu, munte al lui Dumnezeu te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, întru care Hristos locuind, dumnezeieşti locaşuri a făcut pe cei ce cântă : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, şi a arătat lui Moise în rug taina pururea Fecioarei prin foc, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Şi cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită...

Cântarea a 9-a,

Irmos : Naşterea pururea Fecioarei...

Cine va spune îndrăzneala lui Ambrozie, şi înţelepciunea lui Ierotei cum o va povesti ? Dar tăria cea pentru credinţă a Alexandrilor, de Dumnezeu înţelepţilor părinţi ?

Fedim dumnezeiescul, Spiridon purtătorul de Dumnezeu, cu Antipatru, cu Pamvo, Paladie şi Nonos, dimpreună cu Ieronim şi cu Ghermano prea cinstitul, ca nişte luminători dumnezeieşti să se laude,

Dionisie, cel avut în cele dumnezeieşti, să se cinstească ca un tăinuitor al celor cereşti; asemenea Clement, mult pătimitorul, Flavian şi Pavel cel mare, vestitorii mărturisirii.

Mihail al Sinadelor împreună cu Tarasie; Nichifor iarăşi cu Teodor cel foarte minunat şi Teofan cel cu nume adevărat sfinţit, să se laude, ca apărători icoanelor lui Hristos.

Petru şi Ignatie purtătorii de Dumnezeu, ca nişte adevăraţi Apostoli ai lui Hristos şi sfinţiţi nevoitori, să se laude împreună cu Policarp şi cu Ciprian, martirii Mântuitorului.

Preacuvioşi părinţi şi arhierei ai Domnului, împreună cu Sfinţii Mucenici şi cu sfintele femei, toţi cei numiţi şi cei nenumiţi, rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă... *a Treimii :*

Unule în Treime Dumnezeule, slavă Ție neîncetat, că deşi este Dumnezeu fiecare faţă, dar unul eşti în Fiinţă, Tatăl, Fiul şi Duhul, cu cele trei luminate osebiri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Rug aprins cu foc şi nearzând a văzut Moise mai-nainte, în muntele Sinai, pântecele tău Fecioară cel primitor de Dumnezeu, care a primit focul cel nepieritor.

Catavasie :

Naşterea pururea Fecioarei ce s-a arătat legiuitorului mai-nainte prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări fără tăcere să o slăvim.

LUMINÂNDA

Podobie : Femei auziţi...

Mulţimea cuvioşilor părinţi, care v-aţi lepădat de lume şi Crucea aţi ridicat împreună cu cetele mucenicilor, adunarea arhiereilor şi ceata femeilor, luminaţi-ne ca să lăudăm după vrednicie prealuminată pomenirea voastră.

Slavă..., Şi acum..., *altă Podobie :* Cu Apostolii să ne suim...

Pe purtătorii de Dumnezeu părinţi, care au strălucit în sihăstrie, şi pe ierarhi împreună şi pe cuvioasele femei, şi cetele Sfinţilor Mucenici, cu cântări luminat să-i lăudăm, ca să ne sfinţim; şi cu rugăciunile lor şi ale Născătoarei de Dumnezeu, lesne să săvârşim călătoria postului.

LA LAUDE

Punem Stihiri patru şi cântăm Stihirile, Glasul al 8-lea.

Podobie : În Raiul cel din Eden...

Mulţimea părinţilor, care au sihăstrit cu cuviinţă, toţi credincioşii cu cântări să o lăudăm. Şi pe ierarhii lui Hristos să-i cinstim întru laude, cu un dumnezeiesc cuget şi cu un suflet, fraţilor; că întru ajunare au vieţuit, şi întru post curat, şi cu Evanghelia lui Hristos ne-au luminat. Cu care dimpreună să lăudăm şi pe purtătoarele de Dumnezeu şi luminatele femei, vieţii lor din suflet râvnind, cu dumnezeiască cuviinţă, ca să aflăm acolo iertarea greşalelor.

Pe cei ce luminat au strălucit în sihăstrie şi cu cuviinţă au vieţuit, să-i lăudăm cu preamărire, fraţilor; ca pe cei ce au vieţuit bine şi la viaţa veşnică cu bunăcredinţă s-au mutat, bucurându-se; şi la odihna cea nepieritoare şi fericită, care este acolo, prin bunătăţi şi prin curăţie drept au alergat. Deci după vrednicia lor să-i cinstim, ca să aflăm milă de la Dumnezeu, prin rugăciunea lor, şi veşnică mărire şi bucurie; şi să scăpăm acolo de muncile cele neîmblânzite.

Ceata tuturor ierarhilor, adunarea dreptilor şi a sihaştrilor şi a cuvioaselor femei, care aţi vieţuit cu bunăcredinţă, milostivindu-vă după dar, rugaţi pe Cel singur bun, preaînduratul Domn, să ne miluiască şi pe noi; de osânda cea de acolo, cu rugăciunile voastre, înţelepţilor, să ne mântuim toţi; şi întru desfătarea ce va să fie să ne îndulcim fără sfârşit în veci, bucurându-ne şi noi, şi neîncetată cântare strigând Dătătorului de viaţă.

Cuvioasă prăznuire lui Dumnezeu astăzi credincioşii să prăznuim, întru pomenirea din-destul a sfinţilor arhierei şi a sihaştrilor, a Sfinţilor Mucenici şi cuvioaselor şi bine credincioaselor femei. Că cele stricăcioase şi trecătoare le-au defăimat cu adevărat şi ca nişte păianjeni şi gunoaie le-au socotit; ca să dobândească pe Hristos şi împărăţia Lui şi dumnezeieştile acelea bunătăţi, care ochiul nu le-a văzut, nici urechea nu le-a auzit cândva. Cu ale cărora rugăciuni, Dumnezeule, scoate din stricăciune sufletele noastre.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Cuvioşilor părinţi în tot pământul a ieşit vestirea faptelor voastre, prin care în cer aţi aflat plata ostenelilor voastre; risipit-aţi taberele dracilor; ajunsaţi la cetele îngerilor, a cărora viaţă fără prihană aţi râvnit; şi acum îndrăzneală având către Domnul, cereţi pace sufletelor noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii; pe tine te rugăm : Roagă-te, Stăpână, cu cuvioşii părinţi şi cu toţi sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

Doxologia cea mare, Ecteniile. Apolisul şi Ceasul 1.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul părinţilor, Cântarea a 3-a şi a 6-a, pe opt. Apostolul zilei, din cartea cea către Romani : Fraţilor, pacea să o iubim..., *Şi altul al părinţilor, din cea către Galateni :* Fraţilor, roada Duhului este dragostea... *Evanghelia de la Matei :* Zis-a Domnul, luaţi aminte milostenia voastră... *Şi altă Evanghelie a cuvioşilor, tot de la Matei :* Zis-a Domnul : Toate-mi sunt date Mie de la Tatăl Meu... *CHINONICUL :* Bucuraţi-vă drepţi întru Domnul...

Să se ştie : De se va întâmpla praznicul întâmpinării în Sâmbăta lăsatului de brânză să se, caute tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera M.

De se va întâmpla Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan înainte Mergătorul în Sâmbăta lăsatului brânzei, să se caute tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera M.

Iarăşi să se ştie : Că de la Duminica vameşului şi a fariseului până la Duminica tuturor Sfinţilor, în fiecare Sâmbătă se citeşte Apostolul şi Evanghelia : întâi, Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei de rând şi apoi ale Sfântului.

DUMINICA
LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

IZGONIREA LUI ADAM DIN RAI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

La Vecernia mare, după psalmul cel obişnuit, cântăm : Fericit bărbatul... *Catisma toată. La* Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10, cântând din Octoih 3 Stihiri ale învierii, 3 ale lui Anatolie şi patru ale Triodului.*

Glasul al 6-lea,

Podobie : Toată nădejdea...

Făcătorul meu Domnul, luând ţărână din pământ şi însufleţindu-mă cu suflare de viaţă, m-a înviat şi m-a cinstit a fi stăpânitor pe pământ tuturor celor văzute şi locuitor împreună cu îngerii. Iar satana, înşelătorul, lucrând cu şarpele, ca printr-o unealtă m-a amăgit prin mâncare, şi de mărirea lui Dumnezeu m-a osebit, şi m-a dat morţii celei mai dedesubt în pământ. Ci Tu ca un stăpân şi îndurat, iarăşi mă cheamă.

De veşmântul cel de Dumnezeu ţesut, m-am dezbrăcat eu, ticălosul, prin sfatul vrăjmaşului, neascultând porunca Ta cea dumnezeiască, Doamne. Şi m-am îmbrăcat acum cu frunze de smochin şi cu haine de piele; căci m-am osândit a mânca prin sudori pâine cu muncă; şi pământul s-a blestemat să-mi rodească spini şi pălămidă. Ci Tu, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în anii cei de apoi, chemându-mă, iarăşi mă bagă în rai.

Raiule preacinstite, podoaba cea frumoasă, locaşul cel de Dumnezeu zidit, veselia cea nesfârşită şi desfătarea, slăvirea drepţilor, frumuseţea profeţilor şi sălăşluirea sfinţilor, cu sunetul frunzelor tale, roagă pe Ziditorul tuturor, să-mi deschidă uşile care cu neascultarea le-am închis; şi să mă învrednicesc a mă împărtăşi pomului vieţii şi bucuriei, cu care mai-nainte întru tine m-am desfătat.

Adam s-a scos din rai pentru neascultare, şi din desfătare s-a lepădat, de vorbele femeii amăgindu-se, şi gol a şezut în preajma locului, vai mie ! tânguindu-se. Deci să ne sârguim toţi, să primim vremea postului supunându-ne evangheliceştilor rânduieli; ca printr-însele făcându-ne plăcuţi lui Hristos, să dobândim iarăşi sălăşluirea raiului.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Şezut-a Adam în preajma raiului şi de goliciunea sa plângând, se tânguia : Vai mie, celui ce m-am supus înşelăciunii celei viclene, şi m-am furat şi de mărire m-am depărtat. Vai mie, celui dezbrăcat de nevinovăţie şi lăsat în sărăcie. Ci, o raiule, de acum nu mă voi mai desfăta întru dulceaţa ta. Nu voi mai vedea pe Domnul şi Dumnezeul şi Ziditorul meu; căci în pământ voi merge, din carele m-am şi luat. Milostive îndurate, strig către Tine : Miluieşte-mă pe mine, cel ce am căzut.

Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului ce va fi de rând.*

Vohod : **Lumină lină...**

Prochimen : Domnul a împărăţit...

LA LITIE

După obicei, Stihira hramului.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Soarele razele şi-a ascuns, luna cu stelele în sânge s-au schimbat, munţii s-au înfricoşat, dealurile s-au cutremurat, când s-a închis raiul, ieşind Adam cu mâinile bătându-şi faţa şi zicând : Milostive, miluieşte-mă pe mine cel ce am căzut.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu taină te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că te-ai arătat scaun al marelui Împărat, cort preasfânt mai desfătat decât cerurile, căruţă de heruvimi, şi mai presus decât serafimii, cămară a măririi; că din tine a ieşit întrupându-Se Dumnezeul tuturor. Pe Acela roagă-L, să se mântuiască sufletele noastre.

STIHOAVNA OCTOIHULUI

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Scosu-s-a Adam din rai pentru mâncare; pentru aceasta şi şezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, şi cu glas de umilinţă zicea : Vai mie, ce am pătimit eu ticălosul. O poruncă am călcat, a Stăpânului meu, şi de tot binele m-am lipsit raiule preasfinte, cel ce eşti pentru mine sădit şi pentru Eva încuiat, roagă pe Cela ce te-a făcut pe tine şi pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale. Pentru aceasta şi Mântuitorul către dânsul a

zis : Zidirea mea nu voi să piară, ci voi să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi goni afară.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Făcătorul şi Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a scăpat. Pentru aceasta ţie, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul : Bucură-te ! Bucură-te Stăpână, folositoarea şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

Acum slobozeşte pe robul Tău... *După* Sfinte Dumnezeule..., *Troparul :* Născătoare de Dumnezeu..., *(de trei ori) Şi cealaltă urmare a Privegherii. Iar de nu este Priveghere, Troparul Învierii şi A Născătoarei de Dumnezeu.*

VEZI : Iar slujba Sfântului de la Minei se cânta la Pavecerniţă.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., *Troparul învierii, de două ori, şi al Născătoarei. Apoi obişnuitele Catisme şi Polieleul, precum s-a arătat în Duminica fiului celui risipitor. Şi începem a citi cartea, cea despre cele şase zile ale Facerii a lui Ioan Gură de aur. Apoi :* Bine eşti cuvântat Doamne..., *şi Antifoanele glasului,* Toată suflarea..., *Şi Evanghelia Utreniei cea de rând.* Învierea lui Hristos văzând... *Psalmul 50.*

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea Sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi cu lenevite mi-am cheltuit toată viaţa mea; ci cu rugăciunile tale spală-mă de toată necurăţia.

Apoi : Glasul al 6-lea,

Stih : Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.

Şi Stihira aceasta :

La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ţie : Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta.

CANONUL ÎNVIERII

Din Octoih, al Crucii învierii cu al Născătoarei de Dumnezeu pe 8, iar din Triod pe 6.

Facere a lui Hristofor Protasicritul.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Ca pe uscat umblând Israil...

Vino, ticălosul meu suflet, de plângi astăzi, de cele ce s-au făcut cu tine, aducându-ţi aminte de goliciunea cea dintâi din Eden, prin care te-ai scos din desfătare şi din bucuria cea neîncetată.

Pentru milostivirea cea multă şi îndurările tale, Ziditorule al lumii şi Făcătorule al tuturor, viu făcându-mă întâi din ţărână, mi-ai poruncit să Te laud împreună cu îngerii Tăi.

Pentru bogăţia bunătăţilor, Tu ai sădit, Ziditorule şi Doamne, desfătarea raiului în Eden, poruncindumi să mă desfătez întru rodurile cele frumoase, veselitoare şi nestricăcioase.

Slavă...

Vai mie ticălosul meu suflet, că ai luat volnicie de la Dumnezeu să te îndestulezi de cele ce sunt în Eden, şi ţi s-a poruncit să nu mănânci din rodul cunoştinţei. Pentru ce ai călcat legea lui Dumnezeu ?

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca ceea ce eşti după neam fiica lui Adam, iar după dar Născătoare lui Hristos Dumnezeu, pe mine, cel alungat din Eden, mă cheamă iarăşi.

Iar Catavasii cântăm Irmoasele acestui Canon.

Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat : Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Nu este sfânt...

Şarpele cel viclean oarecând pizmuind cinstea mea, a şoptit în urechile Evei cu înşelăciune; de care eu amăgindu-mă, vai mie, m-am lepădat din veselia vieţii.

Mâna cu obrăznicie întinzându-mi, am gustat din pomul cunoştinţei, din care mi-a poruncit Dumnezeu să nu gust nicidecum, şi din dumnezeiasca mărire m-am lepădat cu amar.

Vai mie, ticăloase suflete ! Cum n-ai cunoscut vicleşugul ? Cum n-ai simţit înşelăciunea şi zavistia vrăjmaşului ? Ci mintea ţi-ai întunecat şi ai călcat porunca Ziditorului tău.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea şi acoperământul meu, cinstită, ceea ce singură ai acoperit dedemult, prin naşterea ta, goliciunea lui Adam celui căzut, curată, cu nestricăciune iarăşi îmbrăcându-mă.

Catavasie :

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glasul al-4-lea.

Podobie : Spăimânta-tu-s-a Iosif...

Lepădatu-s-a Adam din desfătarea raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, şi s-a osândit să lucreze pământul dintru care s-a luat şi cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din rai ca şi acela, ci să intrăm într-însul.

Slavă... Şi acum.. *a Născătoarei :*

Podobia : Cel ce Te-ai înălţat...

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile Tale noi nevrednicii; că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii ? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi ? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că Tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Hristos este puterea mea...

Cinstei m-am învrednicit eu, ticălosul, de la Tine, Stăpâne, în Eden. Vai mie, cum m-am înşelat, şi de diavolul fiind zavistuit, m-am lepădat de la faţa Ta.

Plângeţi-mă, cete îngereşti, frumuseţile raiului şi podoaba pomilor celor de acolo, pe mine cel înşelat rău şi de la Dumnezeu depărtat.

Livadă fericită, pomi sădiţi de Dumnezeu, frumuseţi ale raiului, acum vărsaţi lacrimi din frunze ca din nişte ochi, pentru mine cel golit şi înstrăinat de mărirea lui Dumnezeu.

Slavă...

Nu te voi mai vedea, nici mă voi mai îndestula de preadulcea şi dumnezeiasca strălucire a ta, preacinstite raiule; că gol la pământ m-am lepădat, mâniind pe Făcătorul meu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preasfântă Stăpână, ceea ce ai deschis tuturor credincioşilor uşile raiului, pe care le-a încuiat Adam odinioară cu neascultarea, deschide-mi uşile milei tale.

Catavasie :

Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând : Din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Zavistuindu-mă vrăjmaşul, dedemult, pentru petrecerea cea norocită din rai, urâtorul de oameni în chip de şarpe m-a amăgit şi străin de mărirea cea veşnică m-a arătat.

Plâng şi mă tânguiesc cu sufletul şi cer să se adauge ochilor mei mulţime de lacrimi; când privesc şi văd goliciunea mea, pe care am câştigat-o

prin călcarea poruncii Domnului.

Slavă...

Din pământ am fost zidit cu mâna lui Dumnezeu, şi am auzit că iarăşi am să mă întorc în pământ eu, ticălosul. Cine nu mă va plânge pe mine, cel lepădat de la Dumnezeu, şi care am schimbat raiul cu iadul ?

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cămară de taină a slăvirii, toţi credincioşii te vestim, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană. Pentru aceasta te rog, Curată, pe mine, cel căzut din cămara raiului, fă-mă iarăşi primit într-însul.

Catavasie :

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, Cela ce chemi din negura greşalelor.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Marea vieţii văzându-o...

Cu veşmânt de Dumnezeu ţesut m-ai îmbrăcat, Mântuitorule, în Eden, ca un milostiv; iar eu am călcat porunca Ta, plecându-mă vrăjmaşului, şi gol m-am văzut eu, ticălosul.

Suflete al meu preaticăloase, depărtatu-te-ai de Dumnezeu pentru neînfrânarea ta; lipsitu-te-ai de desfătarea raiului; de îngeri te-ai despărţit; în stricăciune te-ai pogorât; o, ce cădere !

Slavă...

Îndură-te, miluieşte făptura mâinilor Tale, Atotţiitorule Dumnezeule; nu mă trece cu vederea, rogu-mă Ţie, Bunule, pe mine cel ce m-am despărţit de ceata îngerilor Tăi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Marie, ceea ce eşti de Dumnezeu chemată şi Doamnă a tuturor, ca ceea ce ai născut pe Domnul, Împăratul tuturor şi Mântuitorul, pe mine cel ce sunt robit iarăşi mă cheamă în desfătarea raiului.

Catavasie :

Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine : Scoate din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive !

CONDAC Glasul al 6-lea :

Al înţelepciunii îndreptătorule şi de ştiinţă dătătorule, al celor neînţelepţi învăţătorule şi al săracilor sprijinitorule, întăreşte, înţelepţeşte inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată buzele mele nu le opresc a striga către Tine : Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut !

ICOS

Şezut-a Adam atunci în preajma desfătării raiului şi a plâns, şi cu mâinile bătându-şi faţa, zicea : Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut !

Văzând Adam pe înger alungându-l şi încuind uşa dumnezeieştii grădini, tare a oftat şi a zis : Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut !

Simte durere, raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit, şi cu sunetul frunzelor tale roagă pe Făcătorul să nu-ţi încuie uşa. Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut !

Raiule prea îmbunătăţite, preasfinte, preafericite, cela ce eşti sădit pentru Adam şi încuiat pentru Eva, roagă pe Dumnezeu pentru cel căzut. Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut !

SINAXAR
LA DUMINICA LĂSATULUI DE BRÂNZĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi facem pomenire de izgonirea din raiul desfătării a lui Adam cel dintâi zidit.

Stih : Împreună cu strămoşii, lumea să jelească,
Căci prin o dulce mâncare, a căzut deodată.

Sfinţii Părinţi au aşezat pomenirea izgonirii lui Adam din rai la începutul Sfântului post de patruzeci de zile spre a arăta prin asta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului şi iarăşi

cât de ruşinos lucru este lăcomia şi neascultarea. Aşadar Părinţii lăsând la o parte pe celelalte nenumărate făpturi care pentru om au fost făcute, ne-au pus în faţă pe Adam cel dintâi zidit ca să ne arate lămurit întâi ce mare rău a pătimit, pentru că n-a postit puţin, al doilea că de atunci răul a fost introdus şi în firea noastră şi al treilea că cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu dată oamenilor este virtutea postului. Adam n-a păzit porunca, ci ascultând de pântece, dar mai bine de vicleanul şarpe prin Eva, nu numai că n-a ajuns Dumnezeu, ci şi-a atras asupra sa moartea şi a dat pieirii pe tot neamul omenesc. Din pricina desfătării şi neascultării celui dintâi Adam, Domnul a postit patruzeci de zile şi a ascultat. Pentru aceasta a şi fost izvodit de sfinţii Apostoli acest post de patruzeci de zile pentru ca noi, prin paza poruncii, să dobândim cu ajutorul postului nestricăciunea pierdută de Adam, care a pătimit pentru că n-a păzit porunca. Sau altă explicare; după cum am spus mai sus, scopul sfinţilor Apostoli a fost de a cuprinde pe scurt toate faptele săvârşite de Dumnezeu de la începutul până la sfârşitul lumii. Pricina tuturor relelor din viaţa noastră este călcarea poruncii şi căderea lui Adam, din pricina gustării din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Pentru acest motiv sfinţii Părinţi ne pun înainte acest fapt ca să fugim, dar mai bine zis ca să nu trăim în desfrâu. Adam a fost plăsmuit de mâna lui Dumnezeu în ziua a şasea; prin suflarea în faţă a fost cinstit să fie chip al lui Dumnezeu; a primit îndată porunca şi a locuit în rai până în ceasul al şaselea din zi. În urmă a călcat porunca şi a fost izgonit de acolo. Filon Evreul spune că Adam a stat în rai o sută de ani. Alţii spun că a stat şapte zile sau şapte ani din pricina cinstei ce o are numărul şapte. Dar că Adam a întins mâinile şi s-a atins de fruct în ceasul al şaselea din zi, a arătat-o şi noul Adam, Hristos, care şi-a întins mâinile pe Cruce în ceasul al şaselea din zi, tămăduind nenorocirea lui Adam. Omul a fost creat între stricăciune şi nostricăciune, spre a dobândi pe acea spre care va înclina prin voinţă. Lui Dumnezeu îi era cu putinţă să facă pe om să nu păcătuiască deloc. Totuşi pentru ca nestricăciunea să fie şi fapta voinţei lui îi dă porunca de a se atinge de toţi pomii din rai, afară de pomul cunoştinţei binelui şi răului. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cugete asupra tuturor făpturilor săvârşite de puterea dumnezeiască, dar nu i-a îngăduit de fel să cugete asupra fiinţei lui Dumnezeu. Grigorie Teologul spune că pomii din rai sunt ideile dumnezeieşti, iar fructul este contemplaţia. Cu alte cuvinte, spune Grigorie Teologul, Dumnezeu i-a îngăduitului Adam să cerceteze şi să cugete asupra tuturor celorlalte stihii ale lumii şi asupra însuşirilor lor, lor prin asta să slăvească pe Dumnezeu. Aceasta este adevărata desfătare. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cerceteze şi firea sa omenească, dar nu i-a îngăduit deloc să cerceteze care este fiinţa lui Dumnezeu, de unde şi cum a adus totul la fiinţă din nefiinţă. Adam însă a lăsat la o parte pe toate celelalte stihii ale lumii şi a început să cerceteze pe cele cu privire la Dumnezeu, iscodind cu deamănuntul firea dumnezeiască. Fiindcă era încă nedesăvârşit şi prunc în astfel de lucruri, a căzut, pentru că satana prin Eva i-a băgat în cap gândul de a ajunge Dumnezeu. Iar marele şi dumnezeiescul Hrisostom spune că pomul acela are o îndoită putere. El spune că raiul a fost pe pământ şi gândeşte că este şi spiritual şi material, după cum era şi Adam. Amândoi, şi raiul şi Adam, erau la mijloc între stricăciune şi nestricăciune. Prin această interpretare se păstrează şi sensul literal al Scripturii şi totuşi nu se rămâne numai la litera Scripturii. Alţii spun că pomul acela era smochin, pentru motivul că îndată ce au cunoscut că sunt goi s-au acoperit întrebuinţând frunze de smochin. De asta şi Hristos l-a blestemat ca unul ce a fost pricină călcării poruncii. Smochinul are întradevăr oarecare asemănare cu păcatul. Mai întâi, dulceaţa; apoi asprimea frunzelor şi lipiciunea din pricina laptelui lui. Sunt unii care spun că pomul acela simbolizează împreunarea şi cunoaşterea lui Adam şi a Evei. Dar interpretarea aceasta nu-i dreaptă. Aşadar Adam, după ce a călcat porunca, după ce s-a îmbrăcat cu trup muritor şi şi-a primit blestemul, a fost izgonit din rai. Dumnezeu a poruncit ca sabia de foc să păzească poarta raiului. Adam, stând în faţa raiului plângea că a fost lipsit de atâtea bunătăţi, din pricină că n-a postit la timp. Prin Adam s-a împărtăşit tot neamul omenesc aceloraşi necazuri ca şi el până ce cel care ne-a creat ne-a ridicat din nou la vechea vrednicie, l-a fost milă de firea noastră pângărită de satana, s-a născut din sfânta Fecioară şi, vieţuind într-un chip nespus de bun, ne-a arătat calea cea adevărată prin fapte cu totul potrivnice celor ale lui Adam, adică prin post şi prin smerenie şi a biruit cu miestrie pe cel care ne-a înşelat. Voind aşadar purtătorii de Dumnezeu Părinţi să ne înfăţişeze toate aceste lucruri în tot cursul Triodului, mai întâi a pus înainte laptele Vechiului Testament. Cel dintâi fapt din acestea este crearea şi căderea lui Adam din pricina desfătării, despre care facem acum pomenire; apoi facem pomenire şi de celelalte fapte săvârşite de Moise şi de profeţi dar mai cu seamă facem pomenire de cuvintele proorocului David, adăugând ceva şi din cele ale harului. Apoi, cu rânduială, facem pomenire şi de laptele Noului Testament.

Cea dintâi din acestea este Buna Vestire, care prin nespusa iconomie a lui Dumnezeu, cade aproape totdeauna în Sfântul post de patruzeci de zile. Apoi facem pomenire de minunea să vârşită cu Lazăr, de primirea Domnului cu stâlpări şi de sfânta şi marea săptămână când se citesc sfintele Evanghelii şi se cântă cu glas dulce sfintele şi mântuitoarele patimi. În sfârşit facem pomenire de înviere şi de celelalte fapte prin citirea Faptelor sfinţilor Apostoli, până la pogorârea Sfântului Duh, când a început predicarea creştinismului şi a adunat pe toţi sfinţii. În adevăr Faptele sfinţilor Apostoli ne încredinţează despre învierea Domnului prin minunile săvârşite de Apostoli. Prin urmare am pătimit atâtea pentru că Adam n-a postit o singură dată. De aceea se pune acum, la începutul Sfântului post de patruzeci de zile, pomenirea lui Adam, pentru ca, aducându-ne aminte ce mare rău a adus nepostirea lui Adam, să ne străduim să primim postul cu multă bucurie şi să-l păzim spre a dobândi cu ajutorul lui ceea ce n-a reuşit Adam. Adică îndumnezeirea. Să plângem cu amar, să postim, să ne umilim până ce ne va cerceta Dumnezeu; căci fără acestea nu căpătăm cu uşurinţă ce am pierdut. Trebuie să se ştie că acest sfânt şi mare post este ca o zeciuială a întregului an. Pantru că din lene nu ne place să postim totdeauna şi să ne îndepărtăm de rele, sfinţii Apostoli şi dumnezeieştii Părinţi au rânduit acest post ca un fel de seceriş. În chipul acesta vom şterge acum, zdrobindu-ne inima şi umilindu-ne prin post, toate faptele noastre rele ce le-am săvârşit în cursul întregului an; de asta trebuie să-l păzim cu mai multă grijă. Dar nu numai pe acesta, ci şi pe celelalte trei posturi, adică postul sfinţilor Apostoli, postul Sântămăriei şi postul Naşterii Domnului, căci dumnezeieştii Părinţi au rânduit aceste posturi în legătură cu cele patru anotimpuri ale anului. Mai mult decât pe celelalte însă trebuie să cinstim postul acesta de patruzeci de zile din pricina sfintelor patimi şi din pricină că Hristos a postit acest post şi s-a proslăvit. Moise a postit patruzeci de zile şi a primit legea şi l-au postit şi Ilie şi Daniil şi toţi câţi au fost plăcuţi înaintea lui Dumnezeu. Şi Adam arată că postul este bun prin aceea că a fost izgonit din rai pentru că n-a postit. Pentru această pricină deci a fost aşezată la începutul postului mare pomenirea izgonirii lui Adam din rai.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeul nostru, învredniceşte-ne de desfătarea raiului şi ne miluieşte, ca un iubitor de oameni, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Dătător de rouă...

Cela ce stăpâneşti toate veacurile, Doamne, Cela ce m-ai zidit pe mine cu voia Ta, nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, pe mine cel zavistuit de vicleanul balaur oarecând şi care Te-am mâniat, Mântuitorule; ci iarăşi mă cheamă.

Cu îmbrăcăminte de ruşine fiind îmbrăcat, vai mie, în loc de veşmânt luminat, plâng pierderea mea, Mântuitorule, şi cu credinţă strig Ţie, Bunule : Nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, ci iarăşi mă cheamă.

Slavă...

Rănit-a şarpele cel prea viclean tot sufletul meu, cu vicleşug, şi m-a izgonit din desfătarea raiului; ci o, îndurate Mântuitorule, nu mă trece cu vederea; ci, ca un Dumnezeu, iarăşi mă cheamă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Rugăciunea mea cea smerită primeşte-o cu milostivirea Ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi-mi dă, curată, iertare de greşale mie, celui ce strig neîncetat cu plângere : Nu mă trece cu vederea preabună, ci iarăşi mă cheamă.

Catavasie :

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Din văpaie cuvioşilor...

Cu daruri de multe feluri, odinioară, ai cinstit lucrul mâinilor Tale, Unule, Iubitorule de oameni; iar cumplitul balaur cu şuierarea m-a înşelat, vai mie, golindu-mă de bunătăţile ce am avut.

Pentru ce ai ascultat sfatul cel amar şi dumnezeieştii porunci neascultător te-ai făcut ? Vai mie, smerite suflet, pe Dumnezeu ai scârbit, pe Carele pururea a-L slăvi cu îngerii te-a rânduit.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Şerpilor şi fiarelor te-ai făcut stăpân; cum dar, ai

vorbit cu şarpele cel pierzător de suflet, luând sfetnic pe vrăjmaşul ca pe un prieten adevărat ? Vai de a ta înşelăciune ticălosul meu suflet !

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, cortul cel purtător de lumină al întrupării lui Dumnezeu, te lăudăm, Marie, de Dumnezeu dăruită. Pentru aceasta, mie, celui rău întunecat de patimi, arată-mi lumina îndurării, nădejdea celor deznădăjduiţi.

Catavasie : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Dulce la gustare mi s-a arătat în rai rodul cunoştinţei; iar săturându-mă de mâncare, venin s-a făcut sfârşitul lui. Vai, suflete ticăloase ! Cum neînfrânarea ta, te-a înstrăinat din locaşul raiului.

Dumnezeule al tuturor, Doamne al îndurării, caută spre smerenia mea cu milostivire şi nu mă trimite departe de dumnezeiescul rai; ca văzând frumuseţile de unde am căzut, să mă nevoiesc cu plângeri, să iau iarăşi cele ce am pierdut.

Plâng, suspin şi mă tânguiesc, văzând pe heruvim că este rânduit a păzi cu sabia cea de văpaie intrarea în Eden, cea neapropiată tuturor călcătorilor de poruncă; vai, de nu mi-o vei face tu neoprită, Mântuitorule.

Slavă...

Îndrăznesc spre mulţimea milei Tale, Hristoase Mântuitorule, şi spre sângele dumnezeieştii coastei Tale, prin carele ai sfinţit firea omenească şi celor ce slujesc Ţie, Bunule, le-ai deschis uşile raiului, pe care mai înainte le-a încuiat Adam.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce eşti uşă a vieţii neumblată şi înţelegătoare, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, care nu ştii de nuntă; deschide-mi cu rugăciunile tale uşile raiului cele încuiate mai dinainte; ca să te slăvesc pe tine, ajutătoarea mea cea după Dumnezeu, şi scăparea cea tare.

Catavasie :

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe Carele slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

LUMINÂNDA învierii

Slavă..., *aceasta stihiră :*

Podobia : Femei auziţi...

Porunca Ta, Doamne, nu am ascultat-o eu ticălosul, şi golindu-mă de mărirea Ta, vai mie, m-am umplut de ruşine, şi din desfătarea raiului m-am depărtat; Îndurate Bunule, miluieşte-mă pe mine cel lipsit, după dreptate, de a Ta bunătate.

Şi acum...

Podobie : Cu Apostolii să ne suim...

Depărtaţi fiind, Doamne, din rai mai înainte pentru mâncarea cea din lemn, iarăşi ne-ai adus pe noi prin Crucea şi prin patima Ta, Mântuitorule şi Dumnezeul meu. Prin care întăreşte-ne să săvârşim postul, cu cuvioasă curăţie, şi să ne închinăm dumnezeieştii învieri, Paştilor celor mântuitoare; cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine.

LA LAUDE

Din Octoih, 4 stihiri ale învierii şi una a lui Anatolie iar din Triod aceste samoglasnice, glasul al 5-lea.

Adam cu plângere a strigat : Vai mie, că şarpele şi femeia de la dumnezeiască îndrăzneală m-a gonit, şi din desfătarea raiului mâncarea din pom m-a înstrăinat. Vai mie, nu mai pot răbda ocara. Cel ce eram odinioară împăratul tuturor făpturilor celor pământeşti ale lui Dumnezeu, acum rob m-am făcut, dintr-o sfătuire fărădelege. Şi cel ce eram oarecând îmbrăcat cu mărirea nemuririi, cu piele de om muritor cu jale sunt înfăşurat. Vai mie, ce plângere îmi voi lua întru ajutor ? Ci Tu, Iubitorule de oameni, Cela ce din pământ m-ai făcut, cu milostivirea îmbrăcându-Te, din robia vrăjmaşului iarăşi mă cheamă şi mă mântuieşte.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Călătoria bunătăţilor s-a deschis. Cei ce voiţi să vă nevoiţi intraţi, încingându-vă cu nevoinţa cea bună a postului. Că cei ce se luptă după lege, după dreptate se şi încununează. Şi luând toată întrarmarea Crucii să ne luptăm împotriva vrăjmaşului, ca un zid nestricat ţinând credinţa, şi ca o platoşă rugăciunea, şi ca un coif milostenia. În loc de sabie, postul carele taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea, va primi cununa cea adevărată de la Împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecăţii.

Glasul al 6-lea.

Stih : Veselimă-voi şi mă voi bucura întru Tine, cânta-voi mumele Tău, înalte.

Adam din rai a fost izgonit, cu mâncarea împărtăşindu-se, ca un neascultător. Moise văzător de Dumnezeu s-a făcut, cu postul, curăţindu-şi ochii sufletului. Pentru aceasta cei ce poftim să fim locuitori raiului, să ne lepădăm de hrana cea nefolositoare; şi dorind să vedem pe Dumnezeu, să postim ca Moise patruzeci de zile. Cu rugăciuni şi cu cereri, stăruind din toată inima, să potolim patimile cele sufleteşti, să gonim zburdările cele trupeşti. Uşori să trecem spre călătoria cea de sus, unde cetele îngerilor cu glasuri fără tăcere laudă pe nedespărţita Treime; să vedem neasemănata şi stăpânească frumuseţe. Acolo învredniceşte-ne, Fiule al lui Dumnezeu, Dătătorule de viaţă, pe noi cei ce nădăjduim întru Tine, să dănţuim împreună cu oştile îngereşti. Pentru rugăciunile Maicii, celeia ce Te-a născut, Hristoase, şi ale Apostolilor, şi ale mucenicilor, şi ale preacuvioşilor.

Stih : Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Sosit-a vremea, începutul luptelor celor duhovniceşti, biruinţa cea împotriva dracilor, înfrânarea cea într-armată, podoaba îngerilor, îndrăznirea cea către Dumnezeu. Că prin aceasta, Moise s-a făcut vorbitor cu Ziditorul şi nevăzut a primit glas în urechile lui. Doamne, prin aceasta învredniceşte-ne şi pe noi, să ne închinăm patimilor Tale şi Sfintei Învieri, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :* Prea binecuvântată eşti... *Doxologia cea mare. Şi obişnuita Litie, în pridvor, la care cântăm* Slavă..., Şi acum..., *Stihira Evangheliei. Apoi ceasul 1. Şi se citeşte învăţătura pentru credinţă a Cuviosului Părintelui nostru Teodor Studitul. Apolisul.*

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 8 şi, din Canonul Triodului, Cântarea 6-a. pe 4. Apostol : Din Cartea cea către Romani. Evanghelia de la Matei. Şi dumnezeiasca Liturghie a lui Ioan Gură de-aur. CHINONICUL : Lăudaţi pe Domnul din ceruri...

CADE SE A ŞTI : Că dintru această Duminică până la înălţarea cinstitei Cruci se părăseşte Polieleul şi se cântă numai la Privigherile Praznicelor stăpâneşti şi la sfinţii cei mari.

ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LUNI
În săptămâna întâia a Sfântului şi Marelui Post

DUMINICĂ SEARA

După Psalmul obişnuit, la Doamne strigat-am..., *punem stihiri 10, şi cântăm Stihiri ale pocăinţei din Octoih, ale glasului de rând 4. Acestea sunt scrise, din toate glasurile, la sfârşitul cărţii, din Triod 3, şi de la Minei 3.*

Stihirile, glasul al 2-lea.

Podobia : Când de pe lemn...

Facere a lui Iosif.

Cu înfrânare să ne sârguim toţi a smeri trupul, trecând dumnezeiască măsura postului celui fără prihană. Şi cu rugăciuni şi cu lacrimi să căutăm pe Domnul, Cel ce ne mântuieşte pe noi, şi uitare răutăţii desăvârşit să facem, strigând : Greşit-am Ţie, mântuieşte-ne ca odinioară pe Niniviteni, Hristoase Împărate, şi ne fă părtaşi împărăţiei cereşti, mult-Îndurate.

Mă deznădăjduiesc, aducându-mi aminte de lucrurile mele, Doamne, cele vrednice de toată munca; că iată neuitându-mă la cinstitele Tale porunci, Mântuitorule, rău mi-am cheltuit viaţa mea. Pentru aceasta mă rog, curăţindu-mă cu ploile pocăinţei, luminează-mă prin post şi prin rugăciuni, ca un îndurat, şi nu Te scârbi de mine Făcătorule de bine al tuturor, şi preabunule.

Alte, a lui Teodor Studitul, glas acelaşi.

Podobia : Darurilor celor mai presus...

Vremea postului să o începem luminat, supunându-ne pe noi nevoinţelor celor duhovniceşti. Să ne lămurim sufletul, să ne curăţim trupul. Să postim precum de bucate, aşa şi de toată patima, desfătându-ne cu bunătăţile Duhului. Întru care petrecând cu dragoste, să ne învrednicim toţi a vedea preacinstită patima lui Hristos Dumnezeu, şi Sfintele Paşti, duhovniceşte bucurându-ne.

Apoi din Minei ale Sfântului 3 Podobnice Slavă..., *de are; iar de nu,* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas. Din Minei.*

Ieşire cu cădelniţa : **Lumină lină...**

Prochimen mare, glasul al 8-lea :
Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, şi-l mântuieşte pe el.

Stih : Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.
Stih : Vadă săracii şi să se veselească.
Stih : Căutaţi pe Dumnezeu şi va fi viu sufletul vostru.

Şi iarăşi cu glas mai înalt : Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta...

CADE-SE A ŞTI : Că în toate Duminicile sfintelor patruzeci de zile, la Vecernie se face ieşirea pentru Prochimenul cel mare. Apoi Învredniceşte-ne Doamne..., *trei metanii mari şi ectenia.*

LA STIHOAVNĂ

Stihira aceasta, glasul al 4-lea.

Strălucit-a darul Tău Doamne, strălucit-a luminarea sufletelor noastre. Iată vreme bineprimită, iată vremea pocăinţei. Să lepădăm lucrurile întunericului, şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Ca trecând noianul cel mare al postului, să ajungem la Învierea cea de a treia zi, a Domnului şi Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, Cel ce mântuieşte sufletele noastre.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi cântăm tot acea Stihiră.

Apoi Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

Şi Martirica :

Cel ce Te preaslăveşti întru pomenirea sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânşii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă... *a Sfântului din Minei, de are;* Şi acum..., *a Născătoarei, după glasul Mineiului; iar de nu are,* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, glas acelaşi.*

Podobia : Ca pe un viteaz...

Cetele îngerilor te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu. Că pe Dumnezeu, Preacurată, L-ai născut, pe Cel ce este pururea cu Tatăl şi cu Duhul şi Carele a aşezat oştile îngereşti din nefiinţă cu voia; pe Care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele celor ce te laudă pe tine cu dreaptă credinţă, Preacurată.

Acum slobozeşte pe robul Tău... Sfinte Dumnezeule..., *cu trei metanii,* Prea Sfântă Treime..., Tatăl nostru..., *şi aceste tropare, glasul 1 :* Născătoare de Dumnezeu..., *(o metanie)* Slavă..., Botezătorul lui Hristos.. *(o metanie)* Şi acum..., Rugăţivă pentru noi..., *încă o metanie Apoi cel mai mare zice cu glas lin şi regulat aceasta, fără metanie.* Sub milostivirea ta scăpăm noi..., Doamne miluieşte *(de 40 de ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte : *Preotul zice ecfonisul :* Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru..., *Amin. Apoi, rugăciunea* : Împărate ceresc..., *Şi facem trei metanii mari, zicând rugăciunea Cuviosului Efrem Sirul :*

Doamne şi Stăpânul vieţii mele, duhul trândăvi-

rii, al grijirii de multe, al iubirii de stăpânire şi al grăirii în deşert nu mi-l da mie. *(o metanie)*

Iar duhul curăţiei şi al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei, dăruieşte-l mie robului Tău. *(o metanie)*

Aşa, Doamne, Împărate, dăruieşte-mi ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osândesc pe fratele meu; că bine eşti cuvântat în vecii vecilor, Amin. *(o metanie)*

Apoi sărutăm icoanele, la locurile noastre, după obicei, şi zice cel mai mare : Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. *Şi se face rugăciunea de preot şi Apolisul deplin.*

Apoi Pavecerniţa cea mică, după obicei, cu închinăciuni şi cu metaniile postului. La Slavă întru cei de sus..., *trei metanii. Canonul Născătoarei de Dumnezeu.* Cade-se să te fericim..., Sfinte Dumnezeule..., *trei metanii Apoi obişnuitele tropare* Doamne miluieşte *(de 40 ori)* Cela ce în toată vremea..., *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-te..., *trei metanii mari. Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul :* Doamne şi stăpânul vieţii... *cu celelalte 12 închinăciuni mici. Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru..., Doamne miluieşte *(de 12 ori) Şi rugăciunea :* Nespurcată, neîntinată..., Şi ne dă nouă Stăpâne..., *Apolisul.*

Spre ştiinţă : Toate Vecerniile şi Pavecerniţele din Duminicile următoare până la Duminica a cincea a Sfântului post se vor săvârşi întocmai, ca în această Duminică, neschimbând nimic, afară de locurile unde se arată ce trebuie schimbat.

ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

LUNI ÎNTÂIA SĂPTĂMÂNĂ

Toacă paraclisierul la ziuă din pricina întârzierii cu mângâierea de seara, şi adunându-ne toţi după obicei în Biserică, citim Miezonoptica fără metanii; numai la sfârşit, trei metanii mari cu rugăciunea : Doamne şi Stăpânul..., *Aceasta o facem numai la ziua cea dintâi, în celelalte zile ale Sfântului şi marelui post, citim Miezonoptica cu 16 metanii după obicei. Apoi sculându-se preotul face obişnuita metanie celui mai mare, intră în Sfântul Altar şi luând cădelniţa, stă înaintea sfintei mese şi cădind în chipul Crucii, zice :* Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., *şi noi răspundem,* Amin. *Şi iese preotul şi cădeşte, iar cititorul Psalmilor, ce este rânduit, zice :* Sfinte Dumnezeule..., *tot fără metanii; după* Tatăl nostru..., *Preotul zice ecfonisul :* Că a Ta este Împărăţia..., *şi după* Amin, Doamne miluieşte, *(de 12 ori)* Veniţi să ne închinăm..., *de trei ori şi Psalmii 19 şi 20. După sfârşitul lor.* Sfinte Dumnezeule..., *fără de metanii După,* Tatăl nostru..., *obişnuitele Tropare. Acestea cântându-le, cădeşte preotul Sfântul Altar şi toată Biserica. Apoi Ectenia :* Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule..., Pentru Arhiereul, pentru..., *Apoi Ecfonisul :* Că milostiv şi iubitor..., *Citeţul :* Amin, *Şi îndată zice :* Întru numele Domnului..., *şi preotul;* Slavă Sfintei şi Celei de o Fiinţă..., *Iar fratele, cel rânduit, zice,* Amin ! *şi citeşte cei şase Psalmi, fără metanii cu toată luarea aminte, şi cu frica lui Dumnezeu ca şi cum ar vorbi, nevăzut, cu Dumnezeu, nefiind voie să se şoptească, nici să scuipe sau să tuşească. Ci mai vârtos să ia aminte fiecare cele ce se citesc, având mâinile strânse la piept, capetele plecate, cu ochii căutând în jos dar cu ochii inimii căutând la răsărit; rugându-ne pentru păcatele noastre şi aducându-ne aminte de moarte, de munca ce va să fie şi de viaţa veşnică. La începutul Psalmului 102, zice preotul rugăciunile Utreniei. După sfârşitul Psalmilor,* Slavă..., Şi acum..., Aliluia ! *(de trei ori) Apoi Ectenia cea mare. Şi cântă cântăreţul cel rânduit,* Aliluia ! *pe glasul ce se întâmplă în Octoih.*

Stih 1 : De noapte mânecă duhul meu către Tine Dumnezeule; pentru că lumină sunt poruncile Tale pe pământ.
Stih 2 : Dreptate vă învăţaţi cei ce locuiţi pe pământ.
Stih 3 : Pizmuire va lua pe poporul cel neînvăţat şi acum focul pe cei potrivnici va mânca.
Stih 4 : Adaoge lor rele Doamne; adaoge rele celor măriţi ai pământului.

Şi după fiecare Stih, Aliluia ! *de trei ori, apoi Treimica glasului; şi le cântăm cu umilinţă şi cu glas mare şi rar. La al 2-lea Tropar,* Slavă..., *iar al 3-lea,* Şi acum.... *Apoi citim o catismă a Psaltirii, şi după fiecare stare, la* Aliluia ! *facem câte trei închinăciuni toţi întocmai, urmând Egumenului sau Eclesiarhului.*

După întâia Catismă, Şezândele, cele de umilinţă, din Octoih. Apoi citim pe Sfântul Efrem Sirul. (Din această zi se începe cititul din Sfântul Efrem, care ţine până în Vinerea Stâlpărilor).

După a doua Catismă, Şezânda Triodului, a lui Iosif. Glasul al 2-lea.

Podobie : Ceea ce eşti izvorul milei...

Cu dumnezeiescul început al postului să câştigăm umilinţă sufletească, strigând : Stăpâne Hristoase, primeşte rugăciunea noastră, ca nişte tămâie aleasă, şi ne mântuieşte pe noi de împuţita stricăciune, rugămu-ne, şi de înfricoşata muncă; ca Cela ce eşti însuţi bine primitor.

Slavă..., *tot aceasta;* Şi acum..., *a Născătoarei, asemenea.*

Ceea ce eşti izvorul milei, milostivirii ne învredniceşte pe noi Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos, arată, precum dea-pururea, puterea ta; că spre tine nădăjduind, bucură-te, strigăm ţie, precum oarecând Gavriil mai marele voievod al celor fără de trupuri.

Şi iarăşi citim din Sfântul Efrem.

După a treia Catismă, Şezânda lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobia : Preacuratului Tău chip...

Preacinstitul post să-l începem luminat, strălucind noi cu razele sfintelor porunci, ale lui Hristos, Dumnezeul nostru, care sunt : Strălucirea dragostei, fulgerul rugăciunii, sfinţenia curăţiei, tăria bunei vitejii. Ca să ajungem luminaţi la sfânta şi de a treia zi Înviere, care luminează lumea cu

nestricăciunea.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Rugăciunea ta cea nebiruită câştigându-o în nevoi, scap minunat, mai presus de nădejde, de cei ce mă necăjesc, o Maică a Dumnezeului nostru ! Că tu apuci înainte totdeauna, gonind întunericul multelor păcate, ale celor ce se roagă ţie cu credinţă. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm ţie : Primeşte Stăpână aceste scurte laude de mulţumire, pentru că-mi eşti mie întru toate ajutătoare.

Apoi citim din Lavsaicon sau din cuvintele Sfântului Ioan Scărarul. Psalmul 50. Şi obişnuita rugăciune : Mântuieşte Dumnezeule, poporul Tău..., *După care, începem :* Să cântăm Domnului..., *pe glasul Canonului din Minei al Sfântului zilei, cântând Canonul cu Irmosul pe 6. Iar de la Stihul :* Atunci s-au grăbit voievozii Edomului..., *se încep cele din Triod, cântând 4 tropare ale lui Iosif. De la Stihul :* Domnul, Cela ce împărăteşte veacurile..., *se încep troparele lui Teodor cântând o strană un tropar şi a doua strană alt tropar.* Slavă..., *Treimica;* Şi acum..., *a Născătoarei : Apoi zicem, cu glas mai înalt :* Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie..., *cântând celelalte tropare ale lui Teodor. După care, zicem Catavasia, care-i Irmosul Canonului al 2-lea. În acest fel cântăm Cântarea 8-a şi 9-a, în tot timpul postului, iar a 3-a Cântare o cântăm aşa : Strana cea mare zice stihul :* Domnul s-a suit în ceruri..., *cu troparul canonului din Minei. Iar a doua strană, Stihul :* Şi va da tărie împăraţilor noştri..., *şi al doilea tropar al Canonului din Minei. Apoi :* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei cu troparele Canonului. Iar la urma Canonului, cântă strana cea mare Irmosul de la a 3-a Cântare a Mineiului. În acest fel, cântăm şi a 6-a cântare. După a 3-a Cântare. Şezânda de la Minei şi A Născătoarei : Iar Cântările a 4-a, a 5-a şi a 7-a le cântăm aşa : Zicem Irmosul Canonului din Minei şi cele două Stihuri de la sfârşitul Cântării cu două tropare ale Mineiului şi* Slavă..., Şi acum...., *Iar între Cântări nu socotim şi Irmosul, pentru că Irmosul se zice la începutul Cântărilor. Irmoasele Mineiului se cântă după Canon, numai după a 3-a şi a 6-a Cântare, pentru că la aceste Cântări nu se cântă Irmosul la început. După a 6-a Cântare se pune Martirica glasului şi Sinaxarul de la Minei.*

Să se ştie : că aşa cântăm în tot postul Cântările Psaltirii în cele şase zile ale săptămânii. Numai în săptămâna întâia, a cincea şi a şasea cântăm : Luni, Cântarea 1-a; Marţi, Cântarea a 2-a; Miercuri, Cântarea a 3-a; Joi, Cântarea 4-a; Vineri, Cântările a 5-a, a 6-a, a 7-a, a 8-a şi a 9-a. La cântarea a 9-a, totdeauna rostim : Măreşte suflete al meu pe Domnul..., *Iar în săptămâna a 2-a, a 3-a şi a 4-a, Sâmbăta cântăm toată Cântarea a 6-a pe glasul de rând. La fel, Cântarea a 7-a, a 8-a şi a 9-a.*

Cuvine-se să ştim că de va cădea în zilele de peste săptămână, afară de Sâmbătă şi Duminică, la Minei doi sfinţi la rând, cântăm Stihirile unuia la Vecernie iar ale celuilalt la Laude, pe 4. Canoanele lor se citesc amândouă, pe 6. Iar unde Triodul are Tricântare, cântăm o singură dată Irmosul Sfântului dintâi şi după Irmos zicem 2 Tropare, unindu-le într-un singur Tropar, şi Troparul cel dinaintea Troparului Născătoarei; pe acesta lăsându-l la o parte. Apoi de la Sfântul al doilea zicem : 2 Tropare într-unul, Troparul al 3-lea dinaintea Troparului Născătoarei şi Troparul Născătoarei; iar de la Triod, amândouă Canoanele pe 8, precum s-a zis mai sus.

Să se ştie, de-asemenea, că în postul mare se cântă Mineiul şi Tricântarea; Octoihul fiind întrebuinţat numai Duminica, unde nu este Tricântare se cântă, numai Mineiul. După a 3-a Cântare, preotul zice Ectenia mică; apoi Şezânda Sfântului, o dată; Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei şi citire de la Sfântul Ioan Scărarul. După a 6-a Cântare, Ectenia mică şi Martirica glasului. Dacă Sfântul are Condac, îl zicem după Cântarea a 6-a; iar Martirica o zicem după întâia Catismă. Apoi Sedealna Octoihului cu pripeala :* Minunat este Dumnezeu întru sfinţii săi... *şi Sinaxarul zilei din Minei.*

Tricântarea

Facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, Glasul al 2-lea,

Irmos : Veniţi popoare...

Aici se citeşte Întâia Cântare *din Psaltire.*

Cum voi plânge acum căderea mea ? Ce început voi pune mântuirii mele ? Eu cel ce desfrânat am vieţuit, Îndurate, cu judecăţile care ştii, mântuieşte-mă.

Iată vremea pocăinţei, iată ziua mântuirii, intrarea postului; suflete priveghează şi intrările poftelor închide-le, către Domnul uitându-te.

Întreitul val al păcatelor învăluindu-se, întru adâncul deznădăjduirii mă trage; ci la noianul îndurării Tale alerg, Doamne, mântuieşte-mă.

Însumi eu păcatului m-am făcut rob, însumi eu mi-am deschis uşa poftelor. Lesne iertătorule, Cuvinte, întoarce-mă, mântuieşte-mă, cu milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară, ceea ce ai născut izvorul nepătimirii, tămăduieşte-mă pe mine, cel rănit de patimi, şi din focul cel veşnic mă scoate, ceea ce singură eşti de Dumnezeu dăruită.

Altă Tricântare, a lui Teodor,

Glasul şi Irmosul aceleaşi.

Veniţi popoare să primim astăzi darul posturilor, ca o vreme a pocăinţei de Dumnezeu dăruită, şi cu aceasta pe Mântuitorul să-L milostivim.

Sosit-a acum vremea nevoinţelor, intrat-a călăto-

ria postului; să-l începem toţi cu dragoste, aducând Domnului bunătăţi, ca nişte daruri.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime nealcătuită, întreit luminătoare, singură prea stăpânitoare, atotputernică, atotvieţuitoare, Dumnezeule şi Doamne, Părinte atotţiitorule, Fiule şi Duhule, mântuieşte pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Să lăudăm Sfântul munte al lui Dumnezeu, pe Maria cea nespurcată, dintru care a răsărit Soarele dreptăţii celor din întuneric, Hristos, viaţa tuturor.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Căruţă de foc a luat pe Ilie cel luminat, cu postul fiind într-armat, pe Moise l-a arătat văzător celor negrăite, şi noi pe acesta primindu-l, vom vedea pe Hristos.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Adam a mâncat mâncare şi l-a alungat din rai neînfrânarea, iar pe noi, Doamne, primindu-ne postul, ne va arăta vrednici de pocăinţă, Iubitorule de oameni.

Irmosul :

Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a scăpat din robia egiptenilor, că S-a preaslăvit.

După a 6-a Cântare, Martirica Glasului.

Cântarea a 8-a,

Irmos : În cuptorul cel de foc...

Pe mine cel aprins de pofte şi întunecat la vederea sufletului înnoindu-mă, Hristoase, cu focul temerii Tale, mă luminează cu lumina mântuirii; ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

Saţiul poftelor urând, hrăneşte-te smeritul meu suflet cu dulceaţa bunătăţilor şi te îndulceşte mai mult cu desfătarea postului, abătându-te de la amărăciunea dulceţilor şi viază în veci.

Fiind orbit la suflet şi de beţia patimilor întunecat, nicicum nu pot căuta către Tine, unul Dumnezeu. Pentru aceasta îndură-Te şi mă luminează, şi-mi deschide mie uşile pocăinţei.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Curată, ceea ce ai făcut cerească firea noastră cea pământească şi stricăcioasă, cu călduroasa ta rugăciune, fă să se îndrepteze rugăciunile şi cererile noastre, către al Tău Fiu şi al tuturor Dumnezeu şi Împărat.

Altă Tricântare,

Irmos : Cel ce ai răcorit dedemult..

Luminat să primim, credincioşilor, intrarea postului, şi să nu ne mâhnim, ci să ne spălăm feţele noastre cu apa nepătimirii, binecuvântând şi preaînălţând pe Hristos în veci.

Cu untuldelemn al milostivirii ungându-ne capul sufletului, să nu grăim multe către Tatăl nostru Cel ce este în ceruri, rugăciuni trimiţând, binecuvântând şi preaînălţându-L în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul, şi pe Sfântul Duh Domnul.

Pe Tatăl, Cel fără început şi pururea veşnic să-L lăudăm credincioşii şi pe Fiul, Cel împreună fără început, şi pe Duhul, Cel ce împreună este strălucit din Tatăl; fiind feţe de o fiinţă ale unei Stăpânii şi Puteri preaputernice.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Marie, ceea ce eşti chemată de Dumnezeu, şi cu adevărat credincioşilor curăţitoare, că din tine se dă iertare tuturor din-destul, nu înceta îmblânzind pe Fiul tău şi Domnul, pentru cei ce te laudă pe tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Postind Domnul numărul cel de patruzeci de zile, a cinstit şi a sfinţit aceste zile de acum, fraţilor, la care ajungând strigăm : Binecuvântaţi şi preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul, Cel ce a răcorit dedemult în văpaie

pe tinerii evreilor şi a ars într-însa pe haldei cu preamărire; să-L lăudăm zicând : Binecuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Apoi cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită...

Irmos : Pe Dumnezeu Cuvântul...

Ziua postului părăsire păcatelor să-ţi fie ţie, suflete, şi către Dumnezeu plecare şi apropiere; ca să scapi dintru adâncul răutăţii şi să iubeşti numai căile, care duc la repausul de acolo.

Şi cu cugetele alunecând, şi cu trupul greşind, mă tânguiesc, suspin şi strig : Mântuieşte-mă, Doamne, mântuieşte-mă, Cela ce eşti singur fără de răutate, şi nu mă osândi în focul gheenei, pe mine vrednicul de osândă.

Cu luminatul veşmânt al postului îmbrăcându-ne, să ne dezbrăcăm de haina cea întunecată şi rău îngreuiată a beţiei; şi luminaţi făcându-ne, prin dumnezeieştile bunătăţi, cu credinţă să vedem luminatele patimi ale Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe ticălosul meu suflet, cel bolnăvit de toate asuprelile răilor draci, tămăduieşte-l, preacurată Stăpână, ceea ce ai născut pe tămăduitorul Hristos, Răscumpărătorul nostru, al celor ce te slăvim pe tine curată, Fecioară nestricată.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe ceea ce mai presus de fire...

Acum a sosit vremea sfintelor posturi, să le începem cu bune petreceri, că zice : Cu judecăţi şi cu gâlcevi să nu vă postiţi.

În muntele Horeb, cu postul curăţindu-se Ilie, a văzut pe Dumnezeu. Să ne curăţim şi noi inima cu postul, şi vom vedea pe Hristos.

Slavă... *a Treimii :*

Unei Firi mă închin, trei Feţe laud, pe un Dumnezeu al tuturor; pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, stăpânirea cea vecuitoare.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Curată ai născut prunc, Fecioară ai hrănit cu lapte, şi întru acestea amândouă, după ce ai născut, ai rămas fecioară. Dumnezeu este Cel ce a făcut aceasta. Nu o întreba de la mine, în ce chip ?

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

O zi, se zice că este toată viaţa pământenilor celor ce se ostenesc din dragoste; patruzeci sunt zilele postului, care să le săvârşim cu bucurie.

Irmosul :

Pe ceea ce mai presus de fire cu trup a zămislit în pântece, pe Cuvântul, Cel ce fără de ani, mai înainte a strălucit din Tatăl cu neîncetate laude să o slăvim credincioşii.

Apoi :

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi cu totul fără prihană şi Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii, şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii; care fără de stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut; pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

O metanie şi Ectenia : Iară şi iară cu pace Domnului... *Şi Luminânda, Treimica glasului (de trei ori) La* Toată suflarea... *Stihiri nu cântăm, ci numai :* Lăudaţi pe Domnul din ceruri... *Apoi : Cei trei Psalmi obişnuiţi; Iar de sunt la Minei doi sfinţi la rând, cântăm seara, la Vecernie, Stihirile unuia; iar ale celuilalt le cântăm dimineaţa la Laude, 4 Stihiri, de vor fi; iar de nu sunt, zice fratele cel de rând :*

Ţie slavă se cuvine, Doamne Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul : Slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina..., Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., *şi celelalte. Şi facem trei metanii toţi deodată, la locurile noastre unde stăm. După aceasta, preotul :* Să plinim rugăciunile noastre Domnului..., *Şi Ecfonisul. Şi unindu-se amândouă stranele, cântăm :*

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 5-lea, singur glasul.

Venit-a postul, maica curăţiei, defăimătoarea păcatului şi vestitoarea pocăinţei, petrecerea îngerilor şi mântuirea oamenilor; să strigăm credincioşii :

Dumnezeule miluieşte-ne pe noi.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Şi zicem tot aceeaşi.

Apoi, Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

A Mucenicilor :

Binecuvântată este oastea Împăratului Ceresc. Că de au şi fost pământeni mucenicii, dar s-au sârguit a ajunge la vrednicia îngerească; de trupuri negrijindu-se şi, prin pătimiri, cinstei celor fără de trupuri învrednicindu-se. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine Maică a lui Dumnezeu şi Fecioară curată şi decât heruvimii mai sfântă, cu glasuri de cântări te slăvim; căci cu sufletul şi cu trupul te mărturisim, Născătoare de Dumnezeu, ca pe ceea ce ai născut cu adevărat pe Dumnezeu întrupat. Roagăte, Preacurată, pentru sufletele noastre.

Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului şi a cânta numelui Tău, Preaînalte, a vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea. *(de două ori)* Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... *Şi după ce zice preotul :* Că a Ta este împărăţia...

Zicem Troparul :

În Biserica slavei Tale stând, în cer ni se pare că stăm, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti uşă cerească; deschide-ne nouă uşile milei tale.

Şi zicem : Doamne miluieşte... *(de 40 de ori) Preotul iese şi rosteşte :* Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru..., Amin. Împărate ceresc..., *După care facem trei metanii mari, cu rugăciunea Cuviosului Părintelui nostru Efrem; iar după aceasta, facem 12 închinăciuni, zicând în taină la fiecare închinăciune : Stihul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul. *Apoi încheiem cu o metanie mare, zicând rugăciunea toată a Sfântului Efrem. După metanie, începe cel mai mare :* Veniţi să ne închinăm... *(de 3 ori) Ceasul 1. Iar la sfârşitul Psalmului al treilea, zicem;* Slavă..., Şi acum..., Aliluia *cu trei metanii.*

Cade-se a şti : Că în toate Lunile Sfântului post, la Ceasul 1 nu citim Catismă; iar în celelalte zile citim. De asemenea, Vineri la ceasul întâi şi la al nouălea ceas, nu se citeşte Catismă.

Apoi, Troparul, glasul al 6-lea :

Dimineaţa vei auzi glasul meu, Împăratul meu şi Dumnezeul meu.

Cântându-l, facem metanii cu genunchii la pământ, ca şi la următoarele două Stihuri.

Stih 1 : Graiurile mele ia-le în urechi, Doamne, înţelege strigarea mea.
Stih 2 : Căci către Tine mă voi ruga, Doamne.

Şi iarăşi : Dimineaţa vei auzi glasul meu...

Slavă..., Şi acum....

Ce te vom chema, o, ceea ce eşti cu dar dăruită ! Cer ? Că ai răsărit pe soarele dreptăţii. Rai ? Că ai odrăslit floarea nestricăciunii. Fecioară ? Că ai rămas nestricată. Maică curată ? Că ai avut în sfintele tale braţe Fiu pe Dumnezeul tuturor. Pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Şi trei metanii; apoi :

Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească toată fărădelegea. *(de două ori)*

Scapă-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale. *(de două ori)*

Faţa Ta arăta-o peste robul Tău, şi mă învaţă îndreptările Tale. *(de două ori)*

Şi cu glas mai înalt se zice :

Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviinţa Ta. *(de trei ori)*

Apoi : Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru; *Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., *şi după Amin, zicem Troparul.*

Luni, Marţi şi Joi, zicem acest tropar :

Pe mărita Maică a lui Dumnezeu şi mai sfântă decât sfinţii îngeri, fără tăcere, o lăudăm cu inima şi cu gura; Născătoare de Dumnezeu, pe dânsa mărturisind-o, ca pe ceea ce după adevăr a născut pe Dumnezeu întrupat şi se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

Iar Miercuri şi Vineri, se zice :

Degrab ne întâmpină pe noi, mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi

ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Doamne miluieşte..., *(de 40 de ori)* Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul..., Doamne miluieşte *(de 3 ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită... *(o închinăciune)* Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvintează; luminează faţa Ta peste noi, şi ne miluieşte. *Şi facem trei metanii mari, cu rugăciunea Sfântului Efrem, precum s-a arătat mai înainte. Apoi, tăcând puţin, începe cel mai mare;* Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte ! *de 12 ori, şi rugăciunea :*

Hristoase, Lumina cea adevărată, carele luminezi şi sfinţeşti pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feţei Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Şi îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale, şi ale tuturor sfinţilor Tăi Amin.

Apărătoarei Doamne..., *Preotul :* Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. *Iar noi :* Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte, *de trei ori,* Binecuvintează. *Şi Apolisul.*

Apoi Polihroniu. Şi sărutăm cinstita Cruce, pe care o purtăm la piept fiecare, şi Sfintele Icoane, ce sunt la locurile noastre unde stăm. Ieşim apoi în pridvor, făcând Litie, zicând obişnuitele rugăciuni şi citind învăţătura pentru credinţă a Cuviosului Părintelui nostru Teodor Studitul, precum mai înainte s-a scris; adică Miercuri şi Vineri. Şi se face sfârşit şi Apolis.

În acest chip se face în tot Sfântul post, la Utrenie şi la Ceasul întâi. Iar după Apolis, ieşind din Biserică, mergem cu linişte în chiliile noastre sau la ascultare; şi nu se cade să facem vorbă unul cu altul prin mânăstire, că s-a oprit aceasta de la Sfinţii Părinţi.

Ceasul al treilea

Paraclisierul lovind în toacă de trei ori, ne adunăm în Biserică şi, înainte de începerea slujbei, facem trei metanii înaintea sfintelor uşi, sărutăm sfintele icoane şi încheiem cu o metanie mare către altar şi două către stranele din dreapta şi stânga. Preotul binecuvântând, zicem : Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., *Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., Amin ! Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)* Veniţi să ne închinăm... *(de 3 ori) şi se citeşte al treilea ceas, după obicei. Şi la sfârşitul Psalmului al treilea, după* Aliluia ! *începem Catisma; la fiecare stare a Catismei, făcând câte trei închinăciuni. După sfârşitul Catismei, citeţul rânduit cântă :*

Tropar, glasul al 6-lea.

Doamne, cela ce pe Preasfântul Tău Duh, în ceasul al treilea L-ai trimis Apostolilor Tăi; pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi ci Îl înnoieşte întru noi cei ce ne rugăm Ţie.

În acest timp, noi facem închinăciuni cu genunchii până la pământ; asemenea şi la celelalte două Stihuri :

Stih : Inimă curată zideşte întru mine Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
Stih : Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta, şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm, roagă-te, Stăpână, cu Sfinţii Apostoli, să se miluiască sufletele noastre.

Şi citim din Sfântul Ioan Scărarul. De aici înainte începe fratele cel rânduit a deştepta fraţii tot timpul Sfântului post şi umblă binişor şi vede pe cei ce dorm, sculându-i la ascultarea citirii, după învăţătura celui ce-l rânduieşte.

Iar după citire :

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat. Bine este cuvântat Domnul ziua, în toate zilele; să sporească nouă Dumnezeul mântuirilor noastre; Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântui.

Sfinte Dumnezeule... *(trei metanii) Şi după* Tatăl nostru..., *Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., Amin !

Cântăm Troparele, glasul al 8-lea.

Bine eşti cuvântat, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce preaînţelepţi pe pescari ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt, şi printr-înşii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Slavă...

Grabnică şi tare mângâiere dă robilor Tăi, Iisuse; când se mâhnesc duhurile noastre, nu te osebi de sufletele noastre, întru necazuri. Nu te depărta de gândurile noastre întru primejdii, ci pururea ne întâmpină pe noi. Apropie-te de noi, apropie-Te, Cela ce eşti pretutindenea. Precum şi cu Apostolii Tăi ai fost pururea, aşa şi cu cei ce doresc de Tine, Te uneşte, Îndurate, ca fiind uniţi, să Te lăudăm pe Tine, şi să slăvim pe Duhul Tău cel întrutot Sfânt.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea şi folosirea şi scăparea creştinilor, zid nebiruit celor slabi, liman neviforat, tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată. Ci precum lumea o mântuieşti cu neîncetată rugăciunea ta, pomeneş-

te-ne şi pe noi, Fecioară, întrutot lăudată.

Doamne miluieşte..., *(de 40 de ori)* Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul..., Doamne miluieşte *(de 3 ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., *(o închinăciune)* Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvintează; luminează faţa Ta peste noi, şi ne miluieşte. *Şi facem metanii, precum s-a scris la Ceasul 1. Iar cel mai mare începe rugăciunea :* Stăpâne, Dumnezeule, Părinte atotţiitorule..., *Iar paraclisierul face obişnuita metanie starețului şi loveşte în toacă de 6 ori. După sfârşitul rugăciunii :* Veniţi, să ne închinăm... *(de trei ori) Şi citim ceasul al şaselea.*

Ceasul al şaselea

După sfârşitul Psalmului al treilea, la Aliluia ! *închinăciuni trei, şi se începe Catisma; la toată starea,* Aliluia ! *şi trei închinăciuni. După Catismă, fratele cel rânduit cântă :*

Tropar, glasul al 2-lea :

Cela ce în ziua şi în ceasul al şaselea pe Cruce ai pironit păcatul cel, cu îndrăzneală, făcut de Adam în rai; şi zapisul greşalelor noastre rupe-l, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi.

Stih 1 : Auzi Dumnezeule glasul meu, şi nu trece cu vederea rugăciunea mea.
Stih 2 : Eu către Dumnezeu am strigat, şi Domnul m-a auzit.

Şi facem trei metanii, precum mai înainte s-a scris.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre; tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată, că milostiv este şi poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

Apoi, Troparul profeţiei, glasul al 5-lea.

Doamne, Doamne, de Carele toate se înfricoşează şi se cutremură de faţa puterii Tale, înaintea Ta cădem, Nemuritorule, şi Ţie ne rugăm Sfinte : Mântuieşte sufletele noastre, pentru rugăciunea sfinţilor Tăi.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Ştie Domnul calea drepţilor, şi calea necredincioşilor va pieri. *(ps. 1, 6)*
Stih : Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioşilor, şi în calea păcătoşilor n-a stătut. *(ps. 1, 1)*

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 1, Vers 1-20.

Vedenia, care o a văzut Isaia feciorul lui Amos, care o a văzut asupra Iudeii, şi asupra Ierusalimului, întru împărăţia lui Ozie, şi a lui Ioatam, şi a lui Ahaz, şi a lui Ezechie, care au împărăţit în Iudeea. Auzi, cerule şi ascultă, pământule, că Domnul a grăit : Fii am născut şi am ridicat, iar aceia s-au lepădat de Mine. Cunoscut-a boul pe stăpânul său, şi asinul ieslea domnului său; iar Israil nu M-a cunoscut pe Mine, şi poporul Meu n-a înţeles. Vai neamului celui păcătos, poporului celui plin de păcate, seminţiei celei rele, feciorilor celor fărădelege ! Lăsat-aţi pe Domnul, şi aţi mâniat pe Sfântul lui Israil; întorsu-v-aţi înapoi. Căci încă vă răniţi, adăugând fărădelege ? Tot capul spre întristare, şi toată inima spre durere. De la picioare până la cap, nu este într-însul întregime, nici bubă, nici vineţeală, nici rană ci puroi; nu este unde pune doctorie, nici unt-de-lemn, nici legături. Pământul vostru pustiu, cetăţile voastre s-au ars cu foc, ţara voastră străinii o mănâncă, şi se va pustii risipită fiind de neamuri străine. Rămânea-va faţa Sionului ca o colibă în vie, şi ca un pătul în grădină, şi ca o cetate prădată. Şi de nu ne-ar fi lăsat nouă Domnul Savaot sămânţă, am fi fost ca Sodomul, şi ne-am fi asemănat Gomorului. Ascultaţi cuvântul Domnului. Domnii Sodomului, şi luaţi în urechi legea lui Dumnezeu, popoarele Gomorului. Ce-Mi este Mie de mulţimea jertfelor voastre, zice Domnul ? Plin sunt de arderile întregi ale berbecilor, şi seul mieilor, şi sângele taurilor, şi ale ţapilor, nu voiesc, nici măcar de aţi veni să vă arătaţi Mie; că cine a cerut aceasta din mâinile voastre ? Nu veţi mai adăuga a umbla prin curtea Mea ! Măcar de veţi aduce Mie făină de grâu, în zadar, tămâia urâciune-Mi este Mie. Lunile cele nouă ale voastre, şi Sâmbetele, şi ziua cea mare, nu le voi suferi; postul, şi sărbătorile, şi praznicele voastre, le-a urât sufletul Meu; făcutu-v-aţi Mie spre saţiu; nu voi mai suferi păcatele voastre. Când veţi tinde mâinile voastre la Mine, întoarce-voi ochii Mei despre voi, şi de veţi înmulţi rugăciunea, nu vă voi asculta; că mâinile voastre sunt pline de sânge. Spălaţi-vă şi vă curăţiţi, ştergeţi răutăţile din sufletele voastre, înaintea ochilor Mei părăsiţi-vă de vicleşugurile voastre învăţaţi-vă a face bine; căutaţi judecata, mântuiţi pe cei năpăstuiţi, judecaţi pe săracul, şi faceţi dreptate văduvei. Şi veniţi să ne întrebăm zice Domnul; Şi de vor fi păcatele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voi albi; şi de vor fi ca roşeala, ca lâna le voi face albe. Şi de veţi vrea şi Mă veţi asculta pe Mine, bunătăţile pământului veţi mânca; iar de nu

veţi vrea şi nu mă veţi asculta, sabia vă va mânca pe voi; că gura Domnului a grăit aceasta.

Prochimen, glasul al 7-lea :
Slujiţi Domnului cu frică, şi vă bucuraţi lui cu cutremur. *(ps. 2, 9)*
Stih : Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte. *(ps. 2, 1)*

Şi se face citire din Sfântul Ioan Scărarul.

Apoi Troparul :

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slăvirea numelui Tău. Doamne, mântuieşte-ne pe noi, şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia...,

Şi Troparele, glasul al 2-lea :

Mântuirea ai lucrat cu mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins preacuratele mâinile Tale, adunând toate neamurile cele ce strigă : Doamne, slavă Ţie.

Slavă...

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşalelor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie bine ai voit cu trupul a te sui pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmaşului, pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm Ţie : Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cela ce ai venit să mântuieşti lumea.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti izvorul milei, milostivirii învredniceşte-ne pe noi, Născătoare de Dumnezeu. Caută spre poporul cel păcătos, arată precum dea-pururea puterea Ta; că întru Tine nădăjduind, strigăm Ţie : Bucură-te, ca oarecând Gavriil, al celor fără trupuri maimarele voievod.

Iar Miercuri şi Vineri, zicem a Născătoarei Crucii.

Preamărită eşti Născătoare de Dumnezeu Fecioară, lăudămu-te pe tine; că prin Crucea Fiului tău s-a supărat iadul şi moartea s-a omorât, şi cei morţi ne-am sculat şi vieţii ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea dedemult. Pentru aceasta mulţumind, slăvim ca pe Cel puternic, pe Hristos, Dumnezeul nostru, şi Unul mult-Îndurat.

Doamne miluieşte ! *De 40 ori.* Cela ce în toată vremea..., Doamne miluieşte, *de 3 ori.* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi..., *Şi facem metaniile după obicei. Şi după ce împlinim metaniile, începe cel mai mare :* Sfinte Dumnezeule..., *şi sărutăm sfintele icoane. După* Tatăl nostru..., Doamne miluieşte ! *De 12 ori : apoi* Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. *Şi se face Apolis.*
Această rânduială se păstrează în tot Sfântul post, la şi treilea şi la al şaselea ceas. Iar unde nu se face ieşire, după rugăciunea : Dumnezeule şi Doamne al puterilor..., *îndată zicem :* Veniţi să ne închinăm..., *De 3 ori. Şi ceasul al 9-lea.*

Ceasul al nouălea

Paraclisierul loveşte în toacă de 9 ori, ne adunăm în Biserică şi binecuvântând preotul, începem : Sfinte Dumnezeule... *După* Tatăl nostru... *Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., Doamne miluieşte ! *(de 12 ori) ;* Veniţi să ne închinăm..., *(de 3 ori) şi citim ceasul al nouălea, trei Psalmi; apoi începem a citi Catisma şi după sfârşitul Catismei cântăm :*

Troparul, pe glasul al 8-lea :

Cela ce în ceasul al nouălea, pentru noi, cu trupul moarte ai gustat, omoară cugetul trupului nostru, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi.

Stih 1 : Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău mă înţelepţeşte.
Stih 2 : Să intre cererea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău mă mântuieşte.

Şi la acestea facem metanii 3.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Cela ce pentru noi te-ai născut din Fecioară, şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi învierea ai arătat ca un Dumnezeu; nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Şi iarăşi se face citire din Sfântul Ioan Scărarul; iar după citire zicem :

Nu ne da pe noi până în sfârşit, pentru numele Tău cel Sfânt, nu strica legătura Ta, şi nu depărta mila Ta de la noi; pentru Avraam cel iubit de Tine şi pentru Isaac robul Tău şi Israil Sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., *Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., *şi cântăm Troparele acestea :*

Glasul al 8-lea.

Văzând tâlharul pe Începătorul vieţii pe Cruce, spânzurând, a zis : De n-ar fi fost Dumnezeu întrupat, Carele cu noi S-a răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clintit pământul cutremurându-se. Ci, Cela ce toate le-ai suferit, pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Slavă...

În mijlocul a doi tâlhari, cumpănă a dreptăţii s-a aflat Crucea Ta; acela adică, pogorându-se în iad cu îngreuierea hulei, iar celălalt uşurându-se de greşeli spre cunoştinţa cuvântării de Dumnezeu. Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Şi acum...

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul lumii pe Cruce văzându-L ceea ce L-a născut, a zis lăcrimând : Lumea se bucură luând mântuire, iar pântecele meu arde, văzând răstignirea Ta, care pentru toţi o rabzi, Fiule şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte ! *de 40 ori.* Cela ce în toată vremea..., Doamne miluieşte ! *de trei ori,* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi..., *şi facem trei metanii mari, zicând rugăciunea Cuviosului Efrem. Iar celelalte 12 nu facem ci zicem rugăciunea aceasta :* Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru...

Deci începe strana, căreia îi este rândul a cânta, pe glasul al 8-lea : Întru împărăţia Ta pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., *Şi cântăm fericirile cu cântare dulce şi cu glas mare şi rar, pe acelaşi glas :* Fericiţi cei săraci cu Duhul, că acelora este Împărăţia Cerurilor..., Pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni intru împărăţia Ta. *Şi celelalte Stihuri toate până la :* Slavă Tatălui..., Pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., Şi acum..., Pomeneşte-ne pe noi, Doamne...

Apoi unindu-se amândouă stranele, cântă cu glas mai înalt şi cu capetele descoperite :

Pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta. *(o metanie)*

Pomeneşte-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăţia Ta. *(iarăşi o metanie)*

Pomeneşte-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăţia Ta. *(şi iarăşi o metanie)*

Apoi citim :

Ceata cerească Te laudă pe Tine şi zice : Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Ta.

Stih : Apropiaţi-vă către Dânsul şi vă veţi lumina şi feţele voastre nu se vor ruşina.

Şi iarăşi zice : Ceata cerească..., Slavă...

Ceata sfinţilor îngeri şi a arhanghelilor cu toate cereştile puteri, Te laudă pe Tine şi zice : Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Ta.

Şi acum..., *Crezul,* Cred întru Unul Dumnezeu..., Slăbeşte lasă iartă Dumnezeule..., *Apoi :* Tatăl nostru..., *După Ecfonis, urmează Condacele : cele din zilele săptămânii şi al Sfântului care este hramul Bisericii. Iar de este hramul lui Hristos, zicem : al hramului, al zilei şi al Sfântului din acea zi; dacă Sfântul are Condac.* Şi acum..., Ceea ce eşti folositoare..., Doamne miluieşte ! *(de 40 de ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită... Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi..., *Şi facem cele 16 metanii, însemnate mai sus, cu rugăciunea Sfântului Efrem. Iar paraclisierul, făcând metanie celui mai mare şi luând binecuvântare merge şi trage clopotul. Apoi începe cel mai mare :* Veniţi să ne închinăm..., *(de 3 ori) şi Psalmul 108, cu glas lin şi blând, iar preotul citeşte rugăciunile Vecerniei înaintea sfintelor uşi. După Psalm,* Slavă..., Şi acum..., Aliluia *(de 3 ori). Ectenia cea mare şi citim Catisma :* Către Domnul, când m-am necăjit..., *Şi la fiecare Antifon :* Slavă..., Şi acum..., Aliluia ! *(de 3 ori) şi facem trei metanii.*

MARŢI
În săptămâna întâia a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

La Doamne strigat-am... *punem Stihira pe 6, glasul al 2-lea, facere a lui Iosif.*

Podobie : Pe toţi i-am întrecut...

Tot păcatul am făcut, pe toţi i-am întrecut cu dezmierdarea. De aş vrea să mă pocăiesc, nu am râuri de lacrimi. De voi vieţui şi acum cu lene, sunt vinovat muncii. Ci-mi dă mie îndreptare, Unule, Bunule Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Dă-mi, Hristoase, ploi de lacrimi, în ziua cea veselă a postului; ca să plâng şi să-mi spăl spurcăciunea cea din pofte şi să mă arăt Ţie curăţit, când vei vrea să vii din cer Judecător, Doamne, să judeci pe oameni, ca un judecător şi singur drept.

Alta a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobie : Cuvioase Părinte...

Veniţi credincioşilor cu dragoste având ca o pavăză arma cea tare a postului, să întoarcem înapoi tot meşteşugul înşelăciunii vrăjmaşului; să nu ne îndulcim cu dezmierdările poftelor, ca să nu ne temem de focul ispitelor; prin care post Hristos, Iubitorul de oameni, cu darurile răbdării ne va încununa pe noi. Pentru aceasta, cu îndrăzneală rugându-ne, cădem înaintea Lui strigând şi cerând sufletelor noastre pace şi mare milă.

Iar de la Minei, trei Stihiri. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Vohod : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 6-lea :
A Domnului este mântuirea şi peste poporul Tău binecuvântarea Ta. *(ps. 3, 8)*
Stih : Doamne, căci s-au înmulţit cei ce mă necăjesc. *(ps. 3, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 1, Vers 1-13.

Întru început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era nevăzut şi netocmit şi întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apei. Şi a zis Dumnezeu : Să se facă lumină ! Şi s-a făcut lumină. Şi a văzut Dumnezeu lumina că este bună; şi a despărţit Dumnezeu între lumină şi între întuneric; şi a numit Dumnezeu lumina ziuă şi întunericul l-a numit noapte; şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă zi una. Şi a zis Dumnezeu : Să se facă tărie în mijlocul apei şi să fie despărţind apă de apă. Şi s-a făcut aşa. Şi a făcut Dumnezeu tăria şi a despărţit Dumnezeu între apă, care era deasupra tăriei şi între apă, care era sub tărie; şi a numit Dumnezeu tăria cer. Şi a văzut Dumnezeu că este bine şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, ziua a doua. Şi a zis Dumnezeu : Să se adune apa cea de sub cer într-o adunare şi să se arate uscatul şi s-a făcut aşa. Şi s-a adunat apa cea de sub cer întru adunările sale, şi s-a arătat uscatul. Şi a numit Dumnezeu uscatul pământ, şi adunările apelor le-a numit mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a zis Dumnezeu : Să răsară pământul iarbă verde, care să semene sămânţă după fel şi după asemănare, şi pom roditor, care face roade, căruia sămânţa lui este într-însul, după fel pe pământ; şi s-a făcut aşa. Şi a dat din sine pământul iarbă verde, care seamănă sămânţa după fel şi după asemănare şi pom roditor, care face roade, căruia sămânţa lui este într-însul după fel, pe pământ; şi a văzut Dumnezeu că este bine, şi s-a făcut seară, şi s-a făcut dimineaţă ziua a treia.

Prochimen, glasul al 5-lea :
Domnul mă va auzi când voi striga către Dânsul. *(ps. 4, 3)*
Stih : Când am strigat eu auzitu-m-ai, Dumnezeul dreptăţii mele. *(ps. 4, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 1, Vers. 1-20.

Pildele lui Solomon, fiul lui David, carele a împărăţit în Israil. A cunoaşte înţelepciunea şi învăţătura, a înţelege cuvintele măiestriei, a pricepe învăluielile vorbelor şi dezlegarea cuvintelor celor întunecoase, şi a socoti dreptatea şi adevărul, şi judecată a face. A da celor fără de răutate meşteşugire, şi pruncului tânăr ştiinţă şi cunoştinţă. Acestea auzindu-le înţeleptul, mai înţelept va fi, şi cel înţelegător îndreptare va dobândi. Şi va cunoaşte pilda şi cuvântul întunecos, şi vorbele înţelepţilor şi întrebările cele ascunse. Începerea înţelepciunii este frica Domnului, şi cunoştinţă bună este tuturor celor ce o fac pe ea. Credinţa în Dumnezeu este începerea priceperii; iar cei necredincioşi defăimează înţelepciunea şi învăţătura. Ascultă, fiule, învăţătura tătâne-tău, şi nu lepăda legile maicii tale. Că cununa darurilor vei lua pe creştetul tău, şi lanţ de aur împrejurul grumazului tău. Fiule, să nu te înşele pe tine oamenii cei necredincioşi, nici să voieşti lor. De te vor ruga, zicând : Vino cu noi, însoţeşte-

ne la sânge, şi să ascundem în pământ cu strâmbătate pe omul cel drept; să-l înghiţim pe el ca iadul de viu, şi să stingem pomenirea lui de pe pământ. Averea lui cea de mult preţ să o apucăm, şi vom umple casele noastre de dobânzi; pune-ţi soarta ta cu noi şi o pungă obştească să avem toţi, şi un sac să se facă nouă tuturor. Fiul meu, să nu mergi în cale cu dânşii, ci să-ţi abaţi piciorul tău de la cărările lor. Că picioarele lor la răutate aleargă, şi grabnice sunt a vărsa sânge. Că nu fără dreptate se întind mrejele păsărilor; pentru că aceia ce se însoţesc sângiurile, îşi agonisesc loruşi rele, şi sfărâmarea oamenilor călcători de lege este rea. Acestea sunt căile tuturor celor ce fac fărădelegi. Căci cu păgânătatea îşi răpesc sufletul său. Înţelepciunea în răspântii se laudă, şi prin uliţe îndrăzneala aduce.

Apoi : Învredniceşte-ne Doamne în seara aceasta..., *Trei metanii, după care preotul :* Să plinim rugăciunile noastre...

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, glasul al 3-lea.

Să postim post primit, bineplăcut Domnului; postul cel adevărat este înstrăinarea de răutăţi, înfrânarea limbii, lepădarea mâniei, depărtarea de pofte, de clevetire, de minciună şi de jurământul mincinos. Lipsirea acestora este postul cel adevărat şi bineprimit.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi cântăm tot acea Stihiră.

Apoi Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

A Mucenicilor :

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminte zac şi duhurile gonesc; şi au stricat puterea vrăjmaşului cu credinţa Treimii, nevoindu-se pentru buna-credinţă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, folositoare tuturor celor ce se roagă, întru tine ne lăudăm, întru tine ne este toată nădejdea noastră. Roagă pe Cel ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

Apoi Canonarhul face obişnuita metanie în mijloc, asemenea şi la strane. Acum slobozeşte pe robul tău..., Sfinte Dumnezeule..., *(3 închinăciuni) Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., *Şi după,* Amin ! *cântăm Troparele glasul al 5-lea :*

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău; că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. *(o metanie)*

Slavă...

Botezătorul lui Hristos pe noi pe toţi ne pomeneşte, ca să ne mântuim de fărădelegile noastre. Că ţie s-a dat dar a te ruga pentru noi. *(o metanie)*

Şi acum...

Rugaţi-vă pentru noi Sfinţilor Apostoli şi sfinţii toţi, ca să ne ferim de nevoi şi de necazuri. Că pe voi calzi folositori către Mântuitorul v-am câştigat. *(o metanie)*

Apoi se zice de cel mai mare, fără metanie, cu glas blândişor şi cu dulceaţă :

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea întru necazuri, ci din primejdii ne scapă pe noi, una curată, una binecuvântată.

Doamne miluieşte *(de 40 ori),* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită... Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru..., *Iar noi :* Împărate ceresc..., *Şi zicem rugăciunea Cuviosului Efrem :* Doamne şi Stăpânul vieţii mele..., *(3 metanii şi 12 închinăciuni) Şi Iarăşi zicem rugăciunea de mai sus cu (o metanie) Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)*

Apoi rugăciunea :

Preasfântă Treime, Stăpânie de o Fiinţă, Împărăţie nedespărţită, Ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor, binevoieşte şi pentru mine păcătosul, întăreşte şi înţelepţeşte inima mea şi şterge toată întinăciunea mea. Luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc, să Te laud, să mă închin Ţie şi să zic : Unul Sfânt, unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl, Amin.

Apoi : Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac. *(de trei ori) Şi trei metanii. Apoi :* Bine voi cuvânta pe Domnul... *Şi când punem masă, zicem şi Psalmul 144 :* Înălţa-Te-voi Dumnezeul meu..., *Şi se face Apolis. Şi ieşind în tindă, cântăm după obicei Stihira hramului iar preotul rosteşte rugă-*

ciunile cele obişnuite, pomeneşte pe cei morţi şi face desăvârşitul Apolis.

Să se ştie : Această rânduială se face, după Vecernie, în tot Sfântul post nefiind Liturghia cea mai înainte sfinţită. Şi n-am luat obicei să facem această Liturghie până Miercuri, ca să postească, după predanie, toată frăţimea; iar cei ce vor putea, să postească până Vineri. Iar când se face Liturghia cea mai înainte sfinţită, zice preotul la fiecare slavă a Stihologiei : Iară şi iară...

Cade-se a şti : Că în Lavra Cuviosului Părintelui nostru Sava nu cântăm Pavecerniţa în Biserică; ci o citeşte fiecare în chilie. Aşa am apucat.

Iar în Chinoviile din Palestina, se cântă Pavecerniţa aşa :

În ceasul al zecelea, intră paraclisierul, face o metanie celui mai mare şi merge şi loveşte în toacă (de 12 ori) După care ne adunăm toţi în Biserică, făcând fiecare metaniile cele orânduite; şi aşteptăm puţintel, până se strâng toţi sau mai mulţi. Şi sculându-se preotul din strana lui, face obişnuita metanie Egumenului, şi începe : Binecuvântat este Dumnezeul nostru... *iar noi zicem :* Amin ! Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Veniţi să ne închinăm..., *(de 3 ori), şi îndată Psalmul 69.* Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte..., *Apoi începem canonul cel mare făcându-l în patru părţi cu Irmoasele şi-l sfârşim Joi seara. Irmoasele, de câte două ori.*

CANONUL CEL MARE

Facerea Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Facem la fiecare Tropar trei închinăciuni.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea.

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El; Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi înălţa pe El, căci cu mărire S-a preaslăvit.

Pripeala pe care o zicem : Miluieşte-mă Dumnezeule, miluieşte-mă.

De unde voi începe a plânge faptele vieţii mele ticăloase ? Care începere voi pune Hristoase, acestei tânguiri de acum ? Ci ca un milostiv dă-mi iertare greşalelor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturiseşte la Ziditorul tuturor. Părăseşte de acum dobitocia cea dinainte şi du lui Dumnezeu lacrimi de pocăinţă.

Râvnind neascultării lui Adam, cel întâi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăţia cea veşnică şi de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete ! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi ? Că ai căzut rău şi te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom şi ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

În locul Evei celei simţite, făcutu-s-a mie Evă înţelegătoare cugetul cel cu poftă trupească; arătându-mi cele dulci şi gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate s-a lepădat Adam din Eden, nepăzind o poruncă a Ta, Mântuitorule. Dar eu ce voi pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele Tale cele de viaţă.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Fiinţă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folosirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o Stăpână, curată, mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc.

Şi iarăşi Irmosul cel dintâi, în loc de Catavasie, o dată. Aşa facem la toate cântările.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Ia aminte cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos. Carele a venit din Fecioară cu trup.

Ia aminte cerule, şi voi grăi pământule, primeşte în urechi glasul celui ce se pocăieşte faţă de Dumnezeu, şi-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul tău cel blând şi-mi primeşte mărturisirea mea cea călduroasă.

Greşit-am mai mult decât toţi oamenii, însumi am greşit Ţie; ci Te milostiveşte, Mântuitorule, ca un Dumnezeu spre făptura Ta.

Chip făcând grozăviei patimilor mele, cu pofte iubitoare de dezmierdare, mi-am stricat frumuseţea minţii.

Viforul răutăţilor m-a cuprins, Milostive Doamne; ci ca lui Petru, tinde-mi şi mie mâna Ta.

Întinatu-mi-am haina trupului meu, şi mi-am spurcat podoaba cea după chipul şi după asemănarea ta, Mântuitorule.

Întunecatu-mi-am frumuseţea sufletului cu dulceţile poftelor, şi cu totul, toată mintea, ţărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum veşmântul cel dintâi, carele mi l-a ţesut mie Ziditorul din început, şi pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am în haină ruptă, pe care mi-a ţesut-o mie şarpele cu sfătuirea, şi mă ruşinez.

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, şi eu le vărs înaintea Ta; milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Căutat-am spre frumuseţea pomului şi mi s-a amăgit mintea, şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Lucrat-au pe spatele mele toţi începătorii răutăţilor, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine unul, Dumnezeul tuturor, în trei Feţe Te laud; pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prealăudată, roagă-te cu dinadinsul, să ne mântuim.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte mintea mea.

Foc de la Domnul plouând oarecând, a ars Domnul dedemult pământul Sodomitenilor.

În munte scapă suflete, ca Lot acela, şi fugi în Sigor.

Fugi de aprindere o suflete ! Fugi de arderea Sodomului ! Fugi de strălucirea dumnezeieştii văpăi.

Greşit-am Ţie singur eu, greşit-am mai mult decât toţi, Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă pe mine mielul, şi rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule mă voi îndrepta.

Mărturisescu-mă Ţie, Mântuitorule : Greşit-am Ţie fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi, ca un îndurat.

Slavă..., *a Treimii :*

O, Treime Unime, Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi de înşelăciune şi de ispite şi de primejdii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu; bucură-te, scaunul Domnului; bucură-te, Maica vieţii noastre.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut, că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, drepte Judecătorule; că de am şi greşit eu însumi, ca un om, şi mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârşitul se apropie, şi nu te grijeşti; nu te găteşti. Vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uşi este Judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieţii. Pentru ce în deşert ne tulburăm.

Deşteaptă-te o sufletul meu ! Ia seama faptelor tale care ai făcut, şi le dă pe ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale şi cugetele tale lui Hristos, şi te îndreptează.

N-a fost în viaţă păcat, nici faptă, nici răutate, care să n-o fi săvârşit eu, Mântuitorule, cu mintea şi cu cuvântul, cu voinţa şi cu gândul, şi cu ştiinţa; şi cu fapta păcătuind, ca altul nimenea, nici odinioară.

Dintru aceasta m-am judecat, dintru aceasta m-am osândit eu, ticălosul, adică din cunoştinţa mea, decât care nimic nu este în lume mai silnic; Judecătorule, Mântuitorul meu şi cunoscătorul, milostiveşte-Te şi mă scapă şi mă mântuieşte pe mine, robul Tău.

Scara care a văzut dedemult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare, şi a înălţării gândului. Deci, de voieşti să vieţuieşti cu lucrarea şi cu cunoştinţa, şi cu înălţarea gândului, înnoieşte-te.

Arşiţa zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă, şi gerul nopţii a suferit, în toate zilele făcând câştigare, păstorind, trudindu-se şi slujind, ca să-şi ia amândouă femeile.

Două femei se înţeleg : lucrarea şi cunoştinţa întru gândire. Însă, prin Lia lucrarea, ca pe ceea ce a fost cu mulţi copii; iar prin Rahela gândirea, ca pe cea cu multă osteneală. Că fără de osteneli, nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârşi, suflete.

Slavă..., *a Treimii :*

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te recunosc pe Tine, Dumnezeire, una în Treime, ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Şi ai născut, şi eşti fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea fecioară. Cel ce S-a născut înnoieşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă, şi mă îndreptează la poruncile Tale, şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

În noapte viaţa mea mi-am trecut pururea, că întuneric s-a făcut mie şi negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă, eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios şi călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tătâne-său.

Mărturisescu-mă Ţie, Hristoase Împărate; greşit-am, ca mai înainte fraţii lui Iosif, vânzând rodul curăţiei şi al înţelepciunii.

De cei de un sânge s-a dat, s-a vândut în robie, dulcele suflet cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu suflete cu totul te-ai vândut răutăţilor tale.

Lui Iosif celui drept şi minţii lui celei curate urmează, ticăloase şi neiscusite suflete, şi nu te spurca cu pornirile cele fără pricepere, pururea făcând fărădelege.

De s-a şi sălăşluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării şi a scularii Tale a fost aceasta; iar eu, ce-Ţi voi aduce Ţie întru acest chip vreodată ?

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, Fiinţă singură prin sine, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat; şi a împreunat luişi firea omenească.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cel mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, şi suspinuri dintru adânc curat aduc Ţie, strigând inima mea : Dumnezeule, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai suflete, de la Domnul Tău, ca Datan şi ca Aviron; ci din toată inimă strigă : Iartă-mă ! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junice sălbătăcită asemănatu-te-ai suflete lui Efrem; ca o căprioară păzeşte-ţi viaţa de curse, înălţându-ţi cu aripi mintea, cu lucrarea şi cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că, poate Dumnezeu viaţa cea leproasă să o albească şi să o cureţe; nu te deznădăjdui dar, măcar deşi eşti lepros.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime sunt, neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe, şi Unime sunt din fire unită; Tatăl, zice, şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDAC glasul a 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală ! Pentru ce dormi ? Sfârşitul se apropie, şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Greşit-am, păcătuit-am şi am lepădat porunca Ta; că întru păcate m-am zămislit, şi am adăugat rănilor mele, rană. Ci Tu mă miluieşte ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ţie, judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul meu, şi ia aminte acum la judecata mea; şi Tu mă miluieşte ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Saul, oarecând, dacă a pierdut asinii tătâne-său, suflete, degrab a aflat împărăţia după întâmplare; ci păzeşte-te să nu greşeşti, alegând mai cu dinadinsul poftele tale cele dobitoceşti, decât împărăţia lui Hristos.

David dumnezeiescul părinte, de a şi greşit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata preacurviei săgetându-se şi cu suliţa robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat preacurvia cu uciderea; dar îndată îndoită pocăinţă a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriindu-o ca într-o icoană, prin care-şi mustra fapta care a lucrat, strigând : Miluieşte-mă ! Că Ţie unuia am greşit, Dumnezeului tuturor; însuţi mă curăţeşte.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nedespărţită, de o Fiinţă, Unime Sfântă; lumini şi lumină, şi trei Sfinte şi unul Sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu; ci laudă şi preaslăveşte, suflete, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu, şi tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe

pământ, cele cereşti.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, Îl binecuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Miluieşte-mă pe mine, cel ce am greşit, Mântuitorule; ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluieşte-mă pe mine, cel ce strig : Greşit-am Ţie, mântuieşte-mă, nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Ilie cel ce s-a purtat în car, suindu-se în căruţa bunătăţilor, s-a înălţat ca spre cer oarecând, mai presus de cele pământeşti. Deci la suirea acestuia cugetă suflete al meu.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul dar îndoit; iar tu o, suflete al meu, acestui dar nu te-ai împărtăşit pentru neînfrânare.

Curgerea Iordanului, oarecând, a stătut de o parte şi de alta prin lovirea cojocului lui Ilie, prin Elisei; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit pentru neînfrânare.

Samariteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o suflete; n-ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară de cămară, tânguindu-te.

Minţii celei spurcate a lui Ghiezi, pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrâneţe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutăţile tale.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Părinte, Cela ce eşti fără început; Fiule, Cel împreună fără de început; Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanuel, înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică, Mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, viaţa s-a omorât, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face, când va veni Judecătorul să cerce ale tale ?

Adusu-ţi-am aminte, suflete, de Ia Moise facerea lumii şi toată Scriptura cea aşezată de acela; care îţi povesteşte ţie de cei drepţi şi de cei nedrepţi; din care celor de al doilea, adică celor nedrepţi ai urmat, o suflete, greşind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, şi toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeţii au slăbit şi tot cuvântul celui drept. Şi rănile tale, o suflete, s-au înmulţit, nefiind doctor să te vindece.

Pildele Scripturii celei noi îţi aduc ţie, ca să te aducă pe tine suflete spre umilinţă. Râvneşte dar dreptilor, iar de păcătoşi te leapădă; şi îmblânzeşte pe Hristos, cu rugăciunile şi cu postul şi cu curăţia şi cu smerenia.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăinţă pe tâlhari şi pe desfrânate. Suflete, pocăieşte-te că s-a deschis uşa împărăţiei acum şi o apucă mai-nainte fariseii şi vameşii şi desfrânaţii, pocăindu-se.

Hristos S-a făcut om, împreunându-Se cu mine prin trup şi toate câte sunt ale firii, cu voia le-a împlinit, afară de păcat; arătându-ţi ţie, o suflete, pilda şi închipuirea smereniei Sale.

Hristos pe vrăjitori i-a mântuit, pe păstori i-a

chemat, mulţimea pruncilor o a făcut mucenici, pe bătrânul l-a mărit şi pe văduva cea bătrână. Cărora n-ai râvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieţii. Ci vai ţie, când te vei judeca !

Postind Domnul patru zeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi ! De va năvăli asupra ta vrăjmaşul, cu rugăciunea şi cu postul departe îl goneşte de la picioarele tale.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl să-L lăudăm, pe Fiul să-L preaînălţăm, Dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii Celei nedespărţite, Unimii după Fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor, Făcătoarei de viaţă şi luminătoare marginilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetatea ta păzeşte-o, preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea, robeşte pe vrăjmaşi şi îndepărtează pe supuşii ei.

Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă; ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm Irmosul în amândouă stranele. După sfârşitul Canonului, începem Psalmul al patrulea. Când am strigat eu, auzitu-m-ai... *şi ceilalţi Psalmi ai Pavecerniţei. La* Aliluia, *trei metanii şi îndată începem a doua stare :* Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu..., *Şi alţi doi Psalmi, zicând la sfârşitul acestora,* Aliluia *cu trei închinăciuni. Apoi începe strana mare :* Cu noi este Dumnezeu..., *Şi zicem aceste Stihuri cu glas mare şi cu dulce cântare, zicând o strană unul şi răspunzând cealaltă altul. Asemenea zicem şi :* Firea color fără de trupuri..., *Şi, cu glas lin :* Cred întru unul Dumnezeu... *Apoi preotul zice :* **Preasfântă Stăpână...** *Zice şi citeţul tot aceeaşi. Şi facem toţi câte (o metanie) Asemenea facem şi la celelalte Stihuri de rugăciune la toate. Iar când zicem :* Dumnezeule, curăţeşte-ne pe noi păcătoşii..., *(de 3 ori) facem trei metanii. Apoi,* Sfinte Dumnezeule..., *şi aceste Tropare pe glasul al 2-lea, pe care le cântăm cu glas mare şi cu cântare dulce.* Luminează ochii mei, Hristoase Dumnezeule... Slavă... Sprijinitor sufletului meu, fii Dumnezeule..., Şi acum..., Că nu avem îndrăzneală... *Şi sunt şi alte Tropare care se cântă peste zile. Marţi şi Joi seara, sunt acestea :* Neadormirea nevăzuţilor mei... *Stih :* Caută şi mă auzi, Doamne... Cât va fi de înfricoşată judecata Ta, Doamne..., Slavă... . Lacrimi dă-mi mie, Dumnezeule..., Şi acum..., Neruşinată nădejdea ta... Doamne miluieşte ! *(de 40 ori) Preotul :* Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noştri... *Şi rugăciunea :* Doamne, Doamne, Cela ce ne mântuieşti pe noi..., *Apoi :* Veniţi să ne închinăm..., *(de 3 ori) Psalmul 50,* Miluieşte-mă Dumnezeule... *Psalmul 101 :* Doamne, auzi rugăciunea mea... *Şi* Doamne atotputernice, Dumnezeul părinţilor noştri... *Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., *Preotul :* Că a Ta este împărăţia..., *Şi după,* Amin ! *zicem aceste Tropare degrab pe glasul al 6-lea :* Miluieşte-ne, pe noi, Doamne... Slavă..., Doamne, miluieşte-ne pe noi... Şi acum..., Uşa milostivirii deschide nouă... Doamne miluieşte ! *(de 40 ori).* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită... Întru numele Domnului binecuvintează părinte. *Preotul :* Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noştri... *Şi rugăciunea aceasta :* Stăpâne, Dumnezeule, Părinte... *Apoi :* Veniţi să ne Închinăm..., *(de trei ori) , Şi;* Doamne, auzi rugăciunea mea..., Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace..., Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă... Învredniceşte-ne, Doamne, în noaptea..., *Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... *Preotul :* Că a Ta este împărăţia.

Apoi cântăm rar şi frumos, pe glasul al 7-lea : Doamne al puterilor fii cu noi... *Şi în cealaltă strană tot aceasta, şi zice strana cea care a început, Stih :* Lăudaţi pe Dumnezeu întru sfinţii Lui..., *Şi iarăşi cântă :* Doamne al puterilor... *Apoi cealaltă strană, zice Stih :* Lăudaţi pe El întru puterile Lui, lăudaţi..., Doamne al puterilor fii cu noi... *Şi încă :* Lăudaţi pe Dumnezeu întru sfinţii Lui, lăudaţi pe El întru tăria puterii Lui. Doamne al puterilor fii cu noi... *Apoi strana ce a început :* Slavă... Doamne. De n-am avea pe sfinţii Tăi... Şi acum... Multe sunt mulţimile greşalelor mele... Preasfântă Născătoare de Dumnezeu..., Toată nădejdea mea spre tine o pun..., Doamne miluieşte *(de 40 ori),* Cela ce în toată vremea..., Doamne miluieşte *(de trei ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi..., *Şi facem 16 metanii, după obicei, cu rugăciunea Sfântului Efrem, făcându-le rar, ca să se potrivească toţi : Apoi începe cel mai mare :* Sfinte Dumnezeule..., *şi după* Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, *de 12 ori, şi zicem rugăciunea, facere a lui Pavel Monahul, din Mânăstirea făcătoarei de bine.* Nespurcată, neîntinată..., Şi ne dă nouă, Stăpâne, fără de osândă..., *Şi îndată îngenunche toţi la pământ, şi zice preotul cu glas mare rugăciunea de la Vecernia mare :* Stăpâne mult-Milostive..., *Şi după rugăciune, face închinăciune cel mai mare către fraţi, şi zice :* Binecuvântaţi părinţi sfinţiţi, şi-mi iertaţi, mie păcătosului, toate câte am greşit cu cuvântul, cu lucrul, cu cugetul, şi cu toate simţirile mele. *Iar noi răspundem :* Dumnezeu să te ierte părinte sfinţite. *Şi începe din strana stângă, după rânduială, unul după altul să facă asemenea, a cere şi a lua iertăciune, până când se sfârşesc toţi. Şi aşa începe preotul a zice :* Să ne rugăm pentru binecredinciosul..., *Şi celelalte precum s-au aşezat dedemult în vechile rânduieli; şi aşa merge fiecare la chilia sa.*

Această rânduială se face în tot Sfântul post la Pavecerniţă.

Marţi întâia săptămână.

LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele din Octoih. După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea.

Podobia : Prea binecuvântată eşti...

Binecuvântat este darul preacinstitului post, că Moise printr-însul s-a mărit şi legea cea scrisă cu slove pe lespezi a luat, şi tinerii mai puternici decât focul s-au arătat. Deci, cu aceasta să stingem patimile trupului cele arzătoare, lui Hristos Mântuitorului strigând : Dăruieşte-ne nouă tuturor întoarcere, şi ne scapă de gheenă.

Slavă..., *glas acelaşi.*

Podobia : Ceea ce eşti izvorul milei...

Sosit-a vremea pocăinţei, arată rodurile înfrânării, o suflete al meu. Caută spre cei ce mai-nainte s-au pocăit. Strigă către Hristos; greşit-am, mântuieşte-mă, precum ai mântuit, Bunule Stăpâne, pe vameşul, carele a suspinat din inimă; Cela ce unul eşti mult-Îndurat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti folositoare călduroasă creştinilor, roagă pe Fiul tău, pururea Născătoare de Dumnezeu, să ne mântuiască de toată răutatea cumplită a vrăjmaşului, şi să ne dea iertare de cele ce am greşit; pentru milostivirea îndurărilor, prin rugăciunile tale Maică Fecioară.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 5-lea.

Doamne, ajungând la ziua a doua a mântuitorului post, strigăm către Tine : Umileşte inimile noastre ale robilor Tăi şi primeşte rugăciunile noastre cele cu frică, dă-ne nouă a alerga prealesne călătoria postului, iertare şi mare milă.

Slavă..., *aceeaşi.*

Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Rădăcină, ceea ce ai odrăslit floarea cea dumnezeiască, sicriule şi sfeşnice, şi năstrapă cu totul de aur, sfântă masă care porţi Pâinea vieţii; ca pe un Fiu al tău şi Dumnezeu, roagă-L pe El dimpreună cu Sfântul înainte Mergătorul, să miluiască şi să mântuiască pe cei ce te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

CANONUL din Minei

Se citeşte A doua cântare *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 2-a, glasul al 2-lea,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Cel ce am mântuit în mare şi am săturat în pustie pe poporul Israelitenesc şi apă din piatră am izvorât oamenilor; ca îmbrăcându-Mă întru cel ce a căzut în stricăciune dedemult, să-l trag la Mine, pentru nespusa milă.

Pripeală : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Trezeşte-te, priveghează, suspină, lăcrimează prin post; leapădă toată sarcina păcatului, suflete; ca prin călduroasă pocăinţă să scapi de foc, şi cu plângere pentru patimi să rupi haina cea de jale, luând veşmântul cel dumnezeiesc.

Spre muntele faptelor celor alese să ne apropiem toţi prin post, lăsând năvălirile desfătărilor, care râvnesc la cele de jos. Şi în norul cinstitelor vedenii intrând, să vedem singură frumuseţea cea dorită a lui Hristos; îndumnezeindu-ne cu taină prin dumnezeieştile suiri.

Vai mie, ce voi să fiu ? Ce voi să mă fac lucrând păcatul, şi de Stăpânul neînfricoşându-mă eu, necunoscătorul ? Pentru aceasta mai-nainte de judecată sunt osândit. Drepte Judecătorule, Bunule, întorcându-mă, mântuieşte-mă pe mine, cel ce Te-am mâniat mai mult decât toţi oamenii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pământe nelucrate, cela ce ai odrăslit pe Hrănitorul tuturor, Carele-şi deschide mâna şi de bunăvoinţa Lui se satură tot vieţuitorul cu puterea cea dumnezeiască, întăreşte cu pâinea vieţii inimile cele slăbănogite prin saţiul greşalelor celor rele.

Altă Tricântare,

Glasul al 5-lea :

Irmos : Vedeţi, vedeţi...

Veniţi să ne adunăm în cămara sufletului, dând rugăciuni Domnului, şi strigând : Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, slăbeşte, lasă, datoriile noastre şi le iartă, Cela ce eşti unul mult-Îndurat.

Blândeţile sufletului nostru în post arătându-le, să nu ne mâhnim pentru schimbarea doritelor zile; că ne strălucesc nouă faptele evlaviei.

Slavă..., *a Treimii :*

Ceea ce eşti fără de început nezidită, în trei feţe, Unime, Doamnă, Împărăţie a veacurilor, pe Tine, Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Te slăveşte mulţimea îngerilor şi toată firea oamenilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine mărirea neamului nostru, cea cu toate bunătăţile, te lăudăm. Că prin tine, Fecioară, ne-am îndumnezeit; că ai născut nouă pe Hristos, Mântuitorul şi Dumnezeu, Carele ne-a dezlegat pe noi din blestem.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cine a stins focul ? Cine a încuiat gurile fiarelor ? Postul cel ce a mântuit pe tineri din cuptor şi pe proorocul Daniil de la mâncarea leilor; pe carele să-l cuprindem şi noi, fraţilor.

Irmosul :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, Cela ce M-am îmbrăcat cu trup de a Mea bunăvoie, ca să mântuiesc pe Adam, cel căzut prin amăgirea şarpelui, cu călcarea poruncii.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Cel ce a închipuit lui Moise...

Leapădă, suflete, somnul lenevirii celei rele şi cu dragoste priveghează spre dumnezeieştile porunci; se apropie Mirele, deci purtând lumină, sârguieşte-te, să-L întâmpini.

Pe mine, cel rănit rău cu sabia desfătărilor, cu doctoria voii milostivirii Tale, Îndurate, tămăduieşte-mă, Cuvinte, ca să Te slăvesc în veci cu mulţumire.

De patimi vătămătoare, de pizmă şi urâciune, şi de toată răutatea opreşte-te, suflete, hrănindu-te cu bucatele cele ce aduc desfătarea cea de sus, fără materie.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Născătoare de Dumnezeu curată, tămăduieşte rănile sufletului meu, şi patimile inimii, şi răzvrătirea minţii; ca ceea ce eşti singură ajutătoare păcătoşilor, şi zidul celor sfărâmaţi.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Făcătorul făpturii...

Cu postirea înălţându-ne sufletele toţi la ceruri, rugăciuni bineprimite să aducem Domnului.

Duhul umilinţei luând, să lăcrimăm pentru răscumpărarea sufletelor, lăudând pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Treime, Ceea ce eşti de o Fiinţă şi Unime nezidită, şi Dumnezeul tuturor, pe Tine Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fă rugăciune pentru noi cei ce te lăudăm pe tine preacurată, să ne apărăm de tot felul de ispite şi de primejdii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Desfătarea bogatului defăimându-o, veniţi să postim cu Lazăr, ca şi pe noi să ne încălzească sânul lui Avraam.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului...

Pe Făcătorul a toată făptura, de Carele se spăimântează îngerii, cântaţi-L popoare, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Din pământeni cine...

Cine din pământeni alunecându-se, aşa a mâniat pe Dumnezeu cândva ? Cine a urmat pornirile răutăţii şi s-a arătat sălaş păcatului, precum eu ticălosul ? Ci Dumnezeule, voitorul milei, Tu mă miluieşte.

Puterilor îngereşti, cele de Dumnezeu văzătoare, rugaţi pe Dumnezeu cel lesne iertător, să mântu-

iască sufletul cel înviforat în luciul desfătărilor lumeşti şi în valurile patimilor, şi care se primejduieşte prin năvălirile duhurilor celor potrivnice.

Vino suflete, scoală-te din răutatea cea râvnitoare spre cele de jos. Cu aripile bunătăţilor, prin postire uşurându-te, desfătează-te întru gândirile cele luminoase, care pricinuiesc desfătarea bunătăţilor, făcându-te prin credinţă cuvios lui Dumnezeu.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cine va face auzite laudele tale, Preacurată ? Ceea ce ai născut mai presus de tot gândul pe lăudatul Stăpânul şi Domnul, pe Care Îl laudă cetele îngereşti. Pe Acela roagă-L, Fecioară nenuntită, pentru poporul cel păcătos.

Altă Tricântare,

Irmos : Isaie, dănţuieşte...

Vreme este bineprimită. Să aducem, fraţilor, lui Dumnezeu daruri de bunătăţi, sosit-a ziua mântuirii, întru care lepădând lucrurile întunericului să ne îmbrăcăm în lucrurile luminii, precum strigă Pavel.

Precum a ucis Domnul cu post pe vrăjmaşul, aşa şi noi veniţi să sfărâmăm tot cu acesta săgeţile şi vicleniile lui, fiecare zicând : Mergi înapoia mea, satano când va vrea să ne ispitească.

Slavă..., *a Treimii :*

Întru o Fiinţă Te laud pe Tine, Treime fără de început, cinstită, începătoare de viaţă, nedespărţită Unime. Părinte, Cela ce eşti nenăscut, Cuvinte şi Fiule, Cela ce eşti născut şi Sfinte Duhule, mântuieşte-ne pe noi cei ce Te lăudăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu. Că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat, şi după naştere ai rămas fecioară. Dumnezeu este Cel ce S-a născut, pe Carele slăvindu-L, pe tine Fecioară te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu postul apropiindu-ne spre muntele rugăciunilor, să vedem şi noi cu inimă curată pe Dumnezeu, lespezile poruncilor primindu-le înlăuntru ca şi Moise; strălucindu-ne cu slavă prin faţa dragostei Lui.

Irmosul :

Isaie dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emanuel, pe Dumnezeu şi omul. Răsăritul este numele Lui, pe Carele slăvindu-L pe Fecioara o fericim.

Luminânda : Treimica glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 3-lea, însuşi glasul.

Să începem, popoare, postul cel fără prihană, carele este mântuirea sufletelor; să servim Domnului cu frică, cu untul-de-lemn al facerii de bine să ne ungem capetele şi cu apa curăţiei să ne spălăm feţele. Să nu grăim multe întru rugăciuni; ci precum ne-am învăţat, aşa să strigăm : Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, iartă-ne nouă greşalele noastre, ca un iubitor de oameni.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Şi zicem tot aceeaşi.

Apoi, Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Apoi Martirica :

Frica împăraţilor şi a tiranilor o au lepădat ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăzneală şi bărbăteşte pe El L-au mărturisit Domn al tuturor, Dumnezeu şi Împărat al nostru; şi se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti folositoare tuturor celor ce se roagă ţie, spre tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

Apoi celelalte şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul 1.

Pentru că suntem nemernici pe pământ, ca toţi părinţii noştri, viaţa noastră cea scurtă păzeşte-o fără păcat, Mântuitorul nostru, şi ne miluieşte pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Ia aminte glasul rugăciunii mele, Împăratul meu şi Dumnezeul meu. *(ps. 5, 2)*
Stih : Graiurile mele ia-le în urechi, Doamne înţelege strigarea mea. *(ps. 5, 1)*

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 1, Vers. 19, Cap. 2, Vers. 3.

Aşa zice Domnul. De veţi vrea şi de veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca; iar de nu veţi vrea, şi de nu mă veţi asculta, sabia vă va mânca pe voi, că gura Domnului a grăit acestea. Cum s-a făcut păcătoasă cetatea cea credincioasă Sionul, plină de judecată, întru care a domnit dreptatea, şi întru care acum sunt ucigaşi ! Argintul vostru nu este lămurit; cârciumarii tăi amestecă vinul cu apă. Domnii tăi nu se pleacă; părtaşi sunt furilor, iubitori de daruri, şi umblă după mită; pe cei săraci nu-i judecă, şi judecata văduvelor nu o socotesc. Pentru aceasta aşa zice Stăpânul, Domnul Savaot, Cel puternic al lui Israil : Vai, celor puternici ai lui Israil, că nu va înceta mânia Mea asupra celor potrivnici, şi judecată pentru vrăjmaşii Mei voi face. Şi voi aduce mâna Mea peste tine, şi te voi lămuri spre curăţenie; iar pe cei necredincioşi îi voi pierde, şi voi lepăda pe toţi cei fărădelege de la tine, şi pe toţi semeţii voi smeri. Şi voi pune judecătorii tăi ca şi mai-nainte. Şi sfetnicii tăi ca din început. Şi după aceasta te vei chema cetatea dreptăţii, Mitropolie credincioasă, Sionul; căci cu judecată şi cu milostivire se va mântui robia lui. Şi se vor sfărâma cei fărădelege, şi păcătoşii împreună, şi cei ce au părăsit pe Domnul se vor sfârşi. Pentru că acum se vor ruşina întru idolii săi, pe care i-au făcut, şi se vor ruşina pentru grădinile lor care le-au iubit. Şi se vor ruşina pentru lucrurile mâinilor sale, întru care ei au voit. Că vor fi ca un stejar ce şi-a lepădat frunzele sale, şi ca o grădină fără apă. Şi va fi virtutea lor ca puzderiile câlţilor, şi lucrurile lor împreună ca scânteile focului; şi vor arde cei fărădelege, şi păcătoşii împreună, şi nu va fi cine să-i stingă. Cuvântul care s-a făcut către Isaia, feciorul lui Amos, pentru Iudeea şi pentru Ierusalim : Şi va fi în zilele cele de apoi arătat muntele Domnului, şi casa lui Dumnezeu pe vârfurile munţilor; şi se va înălţa mai presus de dealuri, şi vor veni la Dânsul toate neamurile. Şi vor merge neamuri multe, şi vor zice : Veniţi să ne suim în muntele Domnului, şi la casa Dumnezeului lui Iacov; şi ne va spune nouă calea Sa şi vom merge pe dânsa.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine. *(ps. 6, 1)*
Stih : Miluieşte-mă, Doamne, că neputincios sunt. *(ps. 6, 2)*

MIERCURI
În întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MARŢI SEARA

La Doamne strigat-am..., *Stihirile Triodului, glasul al 2-lea.*

Podobie : Precum Te-ai arătat, Hristoase...

Cei ce am fost scoşi din rai pentru mâncarea cea amară oarecând, acum prin oprirea poftelor să ne silim a intra iarăşi; strigând Dumnezeului nostru : Cela ce Ţi-ai întins pe Cruce palmele, oţet bând şi fiere gustând, şi Cela ce ai răbdat durerile piroanelor, scoate toate desfătările cele prea-amare din sufletele noastre; şi pentru milostivirea îndurărilor, mântuieşte pe robii Tăi.

Cei ce am fost izgoniţi din Rai oarecând pentru mâncarea din pom, acum prin Crucea Ta într-însul ne-am sălăşluit; care Cruce, spre rugăciune o aducem Ţie, mult-Îndurate, şi cu credinţă toţi ne rugăm : Izvoare de lacrimi acum trimite-ne nouă, în vremea postirii, curăţind toată întinăciunea patimilor, şi a păcatelor noastre. Ca toţi să strigăm Ţie cu dinadinsul : Doamne, slavă Ţie.

Altă Stihiră, glasul al 2-lea.

Podobie : La răutăţile lucrurilor mele...

Dăruieşte-mi şi mie Cuvinte desfătarea postirii, precum lui Adam raiul odinioară şi a gusta din toate poruncile Tale, Dumnezeul nostru, şi a mă feri pururea de rodul păcatului, carele ai oprit. Ca să ajung cu bucurie la purtătoarea de viaţă patima Ta cea de pe Cruce.

Iar de la Minei, punem 3 Stihiri.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei Crucii.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Doamne, Dumnezeul meu, spre Tine am nădăjduit. *(ps. 7, 1)*
Stih : Mântuieşte-mă, de toţi cei ce mă gonesc scapă-mă. *(ps. 7, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 1, Vers. 14-23.

Zis-a Domnul : Să se facă luminători pe tăria cerului, să lumineze pământul, şi să despartă între zi şi între noapte; şi să fie spre semne, spre vremi şi spre zile şi spre ani. Şi să fie spre luminare pe tăria cerului ca să lumineze pe pământ, şi s-a făcut aşa. Şi a făcut Dumnezeu doi luminători mari, luminătorul cel mai mare spre stăpânirea zilei, şi luminătorul cel mai mic spre stăpânirea nopţii, şi stelele. Şi i-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, şi să stăpânească peste zi şi peste noapte, şi să despartă între lumină şi între întuneric. Şi a văzut Dumnezeu cât este bine şi s-a făcut seară, şi s-a făcut dimineaţă, ziua a patra. Şi a zis Dumnezeu să rodească apele vietăţi cu suflete vii, şi păsări zburătoare pe pământ sub tăria cerului, şi s-a tăcut aşa. Şi a făcut Dumnezeu chiţii cei mari, şi tot sufletul vietăţilor ce viază, cate le-au rodit apele dintru sine după felul lor, şi toată pasărea zburătoare după fel; şi a văzut Dumnezeu că este bine; şi le-a binecuvântat Dumnezeu, zicând; creşteţi şi vă înmulţiţi, şi umpleţi apele mărilor, şi păsările să se înmulţească pe pământ. Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă ziua a cincea.

Prochimen, glasul al 5-lea :
Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul. *(ps. 8, 1)*
Stih : Cât s-a înălţat mare cuviinţa Ta mai presus de ceruri. *(ps. 8, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 1. Vers 20-33.

Înţelepciunea pe uliţă se laudă, şi pe căi îndrăznire aduce. Pe vârfurile zidurilor se vesteşte, şi la porţile celor puternici străjuieşte, şi în porţile cetăţii cutezând grăieşte. Câtă vreme cei fără de răutate se vor ţine de dreptate, nu se vor ruşina; iar cei nepricepuţi, fiind poftitori de batjocoră, necredincioşi făcându-se au urât ştiinţa, şi vinovaţi s-au făcut cercetărilor. Iată vă pun înainte graiul sfatului meu, şi voi învăţa pe voi cuvântul meu. Că am strigat, şi nu m-aţi auzit, şi am tins cuvinte, şi n-aţi luat aminte; ci netrebnice aţi făcut sfaturile mele, şi n-aţi băgat seamă de cercetările mele. Pentru aceasta şi eu voi râde de pieirea voastră, şi mă voi bucura când va veni vouă pierderea, şi când va năvăli asupra voastră fără de veste tulburarea, şi va veni supărarea asemenea viforului; şi când va veni vouă necazul şi înconjurarea cetăţii. Că va fi când mă veţi chema, eu nu vă voi auzi pe voi; căuta-mă-vor pe mine cei răi, şi nu mă vor afla; că au urât înţelepciunea, şi frica Domnului nu o au primit, nici au voit să ia aminte la sfaturile mele, şi au batjocorit învăţăturile mele. Pentru aceasta vor mânca rodurile căilor lor, şi se vor sătura de păgânătatea lor. Pentru că făceau strâmbătatea pruncilor, se vor omorî, şi cercetarea va pierde pe cei necredincioşi. Iar cela ce mă va asculta pe mine, va locui spre nădejde, şi se va odihni fără frică de tot răul.

Apoi : Învredniceşte-ne, Doamne... *şi Ecteniile.*

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, singur glasul.

Să nu săvârşim postul numai cu părăsirea mâncărilor, ci cu înstrăinare de toată patima cea pământească; ca robind trupul, carele tirăneşte stă împotriva noastră, vrednici să ne facem împărtăşirii Mielului, Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a junghiat de bunăvoie pentru lume; şi duhovniceşte să prăznuim cea din morţi Învierea Mântuitorului; la înălţime ridicându-ne, întru lumina bunătăţilor, şi cu desfătarea faptelor noastre celor alese, veselind pe Iubitorul de oameni.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Şi cântăm tot acea Stihiră.

Apoi Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hulă celor mândri.

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viaţă, şi nebăgând seamă de munci pentru viaţa ce va să fie, aceleia s-au făcut moştenitori. Pentru aceasta şi împreună cu îngerii se bucură; pentru rugăciunile lor, dăruieşte poporului Tău mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei, însăşi Podobia.*

O ! preaslăvită minune; O taină nouă ! O, înfricoşată rânduială ! Fecioara a zis, dacă Te-a văzut răstignit în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine pe Carele fără durere cu minuni Te-a născut. Şi a plâns, zicând : Vai mie, preaiubite Fiule ! Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit şi nemulţumitor.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat Marţi întâia săptămână.

LA PAVECERNIŢĂ

După ce zicem Psalmul 69 : Dumnezeule, spre ajutorul meu..., *Cântăm :*

CANONUL cel mare.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Ajutor şi acoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El; Dumnezeul Părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit. *(de două ori)*

Covârşind cu uciderea lui Cain, din bună voinţă m-am făcut ucigaş sufleteştii cunoştinţe, hrănindumi trupul şi oştind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptăţii lui Abel. Daruri primite nu Ţi-am adus Ţie nici odinioară, nici fapte dumnezeieşti, nici jertfă curată nici viaţă fără prihană.

Precum Cain, aşa şi noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor, şi jertfă cu prihană, şi viaţă netrebnică; pentru acestea ne-am osândit dimpreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup şi oase, şi suflare de viaţă; ci, o Făcătorul meu, Mântuitorul meu şi Judecătorule, primeştemă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ţie, Mântuitorule, păcatele care am făcut, şi rănile sufletului şi ale trupului meu, care tâlhăreşte mi-au pus mie asupra cugetele cele ucigătoare dinlăuntru.

De am şi greşit, Mântuitorule, dar ştiu că eşti iubitor de oameni; baţi cu milă şi Te milostiveşti fierbinte, pe cel ce plânge îl vezi, şi alergi ca un Părinte, chemând pe cel pierdut.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Fiinţă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică dedeasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o Stăpână curată, mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Ia aminte cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, Carele a venit din Fecioară cu trup. *(de două ori)*

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi ţesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de ruşine, ca şi cu nişte frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele cele de bunăvoia mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină împestrită şi sân-

gerată, prin curgerea vieţii celei cu pătimi şi iubitoare de desfătări.

Căzut-am întru întristarea patimilor şi în stricăciunea cea trupească, şi pentru aceasta acum vrăjmaşul mă necăjeşte.

Viaţă iubitoare de cele pământeşti şi iubitoare de averi, prin neînfrânare alegând eu, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcăminte de multe feluri de cugete grozave, şi mă osândesc.

Grijitu-m-am cu dinadinsul numai de podoaba mea cea dinafară, nebăgând seamă de cortul dinlăuntru cel după chipul lui Dumnezeu.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumuseţea chipului celui dintâi; ci precum drahma oarecând, aşa mă caută şi mă află.

Greşit-am, ca şi păcătoasa strig Ţie, însumi am greşit Ţie; primeşte-mi, Mântuitorule, ca mir şi lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ţie ca şi vameşul; Mântuitorule, curăţeşte-mă; că nimenea din cei din Adam n-au greşit Ţie precum eu.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, unul Dumnezeul tuturor, în trei Feţe, Te laud : Pe Tatăl, şi pe Fiul, şi pe Sfântul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prealăudată; roagă-te cu dinadinsul, să ne mântuim.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn. *(de două ori)*

Izvor de viaţă Te-am câştigat pe Tine surpătorul morţii şi strig Ţie din inima mea mai-nainte de sfârşit : Greşit-am ! Milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; că nu este cineva între oameni, din cei ce au greşit, pe carele să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Păcătoşilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moştenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Lui Ham aceluia, batjocoritorului de tată, urmând suflete, n-ai acoperit ruşinea celui de aproape, cu faţa înapoi întorcându-te.

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca şi Lot. Fugi de Sodoma şi de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta dobitocească.

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă, strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplăteşti tuturor după vrednicia faptelor.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea Feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină, că alăptând ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vreai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut : Slavă puterii Tale, Doamne.

Priveghează o, suflete al meu, şi te fă lăudat, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândeşti lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu şi să ajungi în norul cel neapus cu gândirea şi să te faci neguţător de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ţi-a făcut ţie cu taină, suflete al meu,

scară spre suirea cea de lucrare; pe fiii săi, ca pe nişte temeiuri şi trepte, ca nişte suişuri, preaînţelepţeşte aşezându-i.

Lui Isav celui urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naştere, a frumuseţii celei dintâi; şi de la binecuvântarea părintească ai căzut şi îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea şi cu gândirea; pentru aceasta acum pocăieşte-te.

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverşunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se şi cu dezmierdările spurcându-se, Edom s-a numit, care va să zică, înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel din gunoi, auzind o, suflete al meu, că s-a îndreptat, n-ai râvnit bărbăţiei aceluia; n-ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai ştiut şi în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai înainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulţi fii şi mărit, de năprazna fără de fii şi de casă lipsit; că socotea gunoiul palat şi rănile mărgăritar.

Slavă..., *a Treimii :*

Nedespărţită în Fiinţă, neamestecată în Feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire una Treime; ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Şi ai născut şi eşti fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea fecioară; Cel ce S-a născut înnoieşte legile firii şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii, că face câte voieşte.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta. *(de două ori)*

Auzit-ai de sicriul lui Moise, suflete, cel purtat de apele şi de valurile râului, că s-a păzit dedemult ca întru o cămară, fugând de lucrul cel amar al sfatului lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moaşele ce ucideau oarecând lucrarea curăţiei cea bărbătească fără de vârstă, suge acum înţelepciune, ca marele Moise.

Nu ţi-ai omorât mintea lovindu-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticăloase suflete; şi cum te vei sălăşlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăinţă ?

În pustietăţi a locuit marele Moise; vino dar suflete de urmează vieţii lui; ca să te învredniceşti a vedea şi arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuieşte, suflete, carele a lovit marea şi a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeieştii Cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleşug; iar Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viaţă spurcată şi străină.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, Fiinţă singură prin sine, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit Luişi firea omenească.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea. *(de două ori)*

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni şi pe voievozi.

Voie slobodă fără pricepere ai avut, suflete, ca şi Israil mai înainte; că mai mult decât dumnezeiasca mană ai ales neînţelepţeşte lăcomia patimilor cea iubitoare de dulceţuri.

Puţurile hananeeştilor gânduri, mai mult ai cinstit suflete decât vâna pietrei, din care izvorul înţelepciunii varsă curgerile teologiei.

Cărnurile cele de porc şi căldările şi bucatele cele egipteneşti, mai vârtos decât cele cereşti ai voit, suflete al meu; ca şi dedemult necunoscătorul popor în pustie.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai-nainte a însemnat coasta Ta cea de viaţă făcătoare; din care toţi băutură de viaţă scoatem, Mântuitorule.

Cearcă suflete şi iscodeşte, ca Iisus al lui Navi, ce fel este pământul făgăduinţei şi locuieşte într-însul cu bună legiuire.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime sunt, neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe; şi Unime sunt din fire unită, Tatăl, zice şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi, deci ca pe un Ziditor al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDAC glasul al 7-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală; pentru ce dormi ? Sfârşitul se apropie şi vrei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Purtându-se sicriul în car, când s-au întors junicile, numai cât s-a atins Uza acela de dânsul, s-a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinsteşte bine cele dumnezeieşti.

Auzit-ai de Abesalom, cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David, tătâne-său; ci şi tu; ai urmat pornirilor lui pătimaşe şi iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău, vrednicia ta cea nerobită şi ca alt Ahitofel, aflând pe vrăjmaşul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pe acestea însuşi Hristos, ca tu să te mântuieşti adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de darul înţelepciunii, acesta, făcând vicleşug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la dânsul; căruia şi tu ţi-ai asemănat blestemată viaţa ta, suflete.

De desfătările poftelor sale silindu-se, s-a întinat, vai mie; iubitorul înţelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se şi înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări spurcate.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tătânesău, ai râvnit suflete, împreună şi lui Ieroboam, slugii celei rele ce s-a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor şi strigă lui Dumnezeu : Greşit-am, miluieşte-mă.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nedespărţită, de o Fiinţă, Unime Sfântă; lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu; ci laudă şi preaslăveşte, suflete, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu, şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe Cel ce-L slăvesc oştile cereşti, şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii; toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugeţi şi cele fărădelege faci; lasă cele ce ai şi aleargă la pocăinţă.

De Niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac şi cu cenuşă. Acestora n-ai urmat; ci te-ai arătat mai rău decât toţi, cei ce au greşit mai-nainte de lege şi după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului şi lacrimi a vărsat. Urmează vieţii lui celei plângătoare şi te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând mai-nainte întoarcerea Ninivitenilor, că a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

De Daniil ai auzit, o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înţeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria, au stins, prin credinţă, văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toţi cei din Legea Veche i-am adus ţie, suflete, spre pildă; urmează faptele celor iubite de Dumnezeu ale drepţilor, şi fugi de păcatele celor vicleni.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Părinte, Cela ce eşti fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără de început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca din nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanuil, înlăuntru în pântecele tău Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce-L slăvesc oştile cereşti, şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii; toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită; rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim. *(de două ori)*

Hristos s-a ispitit, diavolul îl ispitea, arătându-i pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit, să vadă toate împărăţiile lumii întru o clipeală. Temete, o suflete, de înşelăciune, trezeşte-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeşnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă, a glăsuit predicând pocăinţa; Irod a făcut fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fărădelege, ce cuprinde pocăinţa.

În pustie a locuit Mergătorul înainte al darului şi locuitorii din toată Iudeea şi Samaria auzind au alergat şi şi-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioşi; cărora tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este şi patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-se trupeşte şi în Cana Galieii la nuntă apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o suflete.

Hristos a întărit pe paraliticul cel ce şi-a ridicat patul şi pe tânărul cel mort l-a înviat şi pe fiul văduvei, şi pe al sutaşului, şi samarinencei arătându-Se, a închipuit mai-nainte ţie, suflete, închinarea cea în duh.

Pe ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit Domnul, cu atingerea de poala Lui; pe cei leproşi i-a curăţit; pe orbi şi pe şchiopi ia luminat şi i-a îndreptat; pe surzi şi pe muţi şi pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuieşti, ti-

căloase suflete.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preaînălţăm, Dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm; Treimii celei nedespărţite, Unimei după fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor, făcătoarei de viaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetatea ta păzeşte-o, preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ca întru tine aceasta cu credinţă împărăţind întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea şi robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite, de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea; şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm în amândouă stranele Irmosul : Naşterea zămislirii...

Şi cealaltă rânduială a Pavecerniţei.

Miercuri întâia săptămână.

LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, Glasul al 2-lea.

Podobie : Iosif cel cu bun chip...

Cela ce ai dat tuturor nepătimire cu patimile Tale, Iubitorule de oameni, omorând patimile trupului meu cu Crucea Ta, învredniceşte-mă a vedea dumnezeiasca patimă, prin post plăcând slavei Tale; ca să iau din-destul mare milă.

Slavă..., *tot aceasta;* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei, glas acelaşi.*

Podobie : Ceea ce eşti izvorul milei...

Fecioara şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te întins pe lemn, mort, plângând cu amar zicea : Fiul meu, ce taină înfricoşată este aceasta ? Cela ce dăruieşti tuturor viaţă veşnică, cum mori de voie pe Cruce cu moarte de ocară ?

După a treia Catismă, Sedealna. Glasul al 2-lea.

Podobie : Făcătoarei de viaţă cruci...

Vremea cea dătătoare de lumină a postului, care acum o ai sfinţit şi o ai dăruit nouă, Doamne, învredniceşte-ne pe noi toţi, cu umilinţă curată, să o săvârşim în pace, prin puterea Crucii, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei.*

Podobia : Milostivire având...

Cu cinstită Crucea Fiului tău fiind păziţi, Stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, toată năvala vrăjmaşului prea lesne o întoarcem înapoi. Pentru aceasta după datorie pe tine te fericim, ca pe Maica luminii şi singură nădejdea sufletelor noastre.

Apoi citire diu Lavsaicon, sau din Sfântul Ioan Scărarul. Psalmul 50.

Canonul Mineiului.

Şi Tricântarea.

Se citeşte a treia cântare *din Psaltire.*

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea,

Irmos : Înflorit-a pustiul...

Să ne răstignim mădularele prin postire, să ne trezim întru rugăciuni precum scrie, şi să vieţuim pe urma Celui ce a pătimit şi patimile a omorât.

Vărsând păcatul cel amar, să ne nevoim a plăcea lui Hristos, Celui ce a gustat fiere de bunăvoie şi a surpat cu Crucea pe începătorul răutăţii.

Luând păcatul obicei, mă trage la pierderea cea desăvârşită; ci Tu mă scapă de dânsul, cu Crucea Ta, Îndurate, mult-Milostive.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Doamnă, ceea ce stăpâneşti toate făpturile, ca ceea ce ai născut pe Mântuitorul, scapă-mă de robia vicleanului şi singur luptătorului.

Altă Tricântare,

Irmos, glasul acelaşi : Întăreşte-ne pe noi...

Lemnul Crucii înfrânare lumii a înflorit; pe care cu dragoste sărutându-o, să culegem toată rodirea dumnezeieştilor porunci ale lui Hristos.

Purtând înfrânarea patimilor, să ne răstignim acum Domnului trupul, şi gândul nostru să-l omorâm prin dumnezeiasca viaţă.

Slavă..., *a Treimii :*

Trei Feţe slăvesc ale unui Chip; pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul; o stăpânire a Dumnezeirii, o împărăţie a tuturor şi lumină.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Naşterea ta, Preacurată, s-a arătat înfricoşată; că Dumnezeu este Cel ce S-a făcut om; Carele S-a născut fără început din Tatăl şi din tine mai pe urmă S-a întrupat fără de bărbat.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Laud răstignirea şi împungerea dumnezeieştii Tale coaste, din care scoţi băutură fără de moarte în toate zilele, Hristoase, şi mă sfinţesc.

Irmosul :

Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 8-a,

Irmos : În cuptorul cel cu foc...

Cuptorul patimilor arde sufletul meu, ci cu roua milei Tale potoleşte-l, Cela ce ai izvorât izvoare de nepătimire, din nestricata coasta Ta, răstigninduTe, Făcătorule de bine, pentru multă plecăciunea Ta.

Înălţatu-ne-ai pe noi cei căzuţi în răutate, cu înălţarea Ta pe Cruce, Hristoase. Pentru aceasta ridicămă pe mine, cel ce m-am alunecat întru adâncurile păcatului, şi mă întăreşte pe piatra mântuirii, ca să slăvesc stăpânirea Ta.

Cu suliţa Ta, Hristoase, curăţind putrejunea inimii mele, vindecă-mă de tot pe mine, pe carele m-a vătămat şarpele cu dinţii cei veninaţi, şi-mi dă ca să umblu nemişcat în dumnezeieştile cărări.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine, făclia cea luminoasă şi sfeşnicul, întru carele sălăşluindu-Se Focul Dumnezeirii, a luminat pe cei cuprinşi de noaptea stricăciunii, te cinstim toţi, Preacurată, binecuvântând naşterea ta.

Altă Tricântare,

Irmos : Cela ce ai închipuit...

Pe Cel ce S-a răstignit pe lemn în mijlocul tâlharilor şi cu suliţa S-a împuns în coasta cea izvorâtoare de viaţă, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cela ce judeci tot pământul, înaintea judecăţii ai stătut; cu palme Te-au bătut, Te-au batjocorit, pe Cruce Te-au spânzurat, scoţându-mă din stricăciunea păcatului celui dedemult, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Treime, ceea ce eşti o Dumnezeire, fire nedespărţită şi despărţită după feţe, stăpânire neclintită, Părinte, Fiule şi Duhule, pe Tine Te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, curată, ceea ce eşti poartă cerească, uşa mântuirii tuturor creştinilor, primeşte rugăciunea celor ce te fericesc întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce a lui Hristos, ceea ce ai îndreptat pe tâlharul spre credinţă, învredniceşte-mă şi pe mine, cu întărire, spre călătoria postului, să ajung la închinarea ta şi să mă fac viu.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi

vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Fiul Părintelui...

Mai luminat decât soarele strălucind postul, darul, cel cu multă lumină vesteşte tuturor razele Crucii şi strălucirile cinstitei patimi şi ziua învierii cea mântuitoare.

Curăţia să o iubim, de păcat să fugim, mijloacele cu curăţie să ne încingem, ca să ne arătăm curaţi, Celui ce numai El însuşi, din toţi, este curat şi cearcă curăţia, Mântuitorul sufletelor noastre.

Hristoase, cu frica Ta pironeşte trupul meu, Cel ce ai pironit pe Cruce păcatul lui Adam; dezleagă legătura răutăţilor mele; frânge săgeţile vicleanului, cu suliţa Ta, Stăpâne, şi mă păzeşte de vătămarea acestuia.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară preacurată, ceea ce ai născut pe unul Judecătorul cel prea drept şi lesne iertător, pe Hristos Domnul, scapă-mă de judecata şi de focul şi de munca care mi-a pricinuit mie îndulcirea păcatului.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Maica, Fecioara...

O, milostivirea Ta, Doamne, că ai răbdat Cruce, piroane şi suliţă, pentru mine cel osândit spre stricăciune; pentru aceasta Te laud pe Tine, Hristoase.

Crucii, trestiei, piroanelor, suliţei şi patimilor Tale, cele de viaţă făcătoare, toate popoarele închinându-ne cu cântări Te lăudăm, Hristoase.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Ipostasuri, Treime prea una singură, Domnie stăpânitoare, fire întocmai slăvită, Părinte, Fiule şi dumnezeiescule Duhule, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, curăţitoarea lumii, Născătoare de Dumnezeu; către care năzuind toţi păcătoşii, află pururea împăcare cu Dumnezeu.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Crucea Ta, Doamne, întărindu-mă şi pe mine, dăruieşte-mi Bunule să săvârşesc stadiul postului cu bună nevoinţă.

Irmosul :

Pe Maica Fecioara, cea curată şi fără prihană, cu cântări de laude, toţi credincioşii, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, cu evlavie o slăvim.

Luminânda, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 8-lea.

Veniţi prin post să supunem patimile gândurilor, acoperindu-ne cu aripi duhovniceşti. Ca trecând uşor viforul vrăjmaşului cel pornit, să ne facem vrednici a ne închina Crucii Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a junghiat de voie pentru lume. Şi duhovniceşte să prăznuim învierea cea din morţi a Mântuitorului. În munte suindu-ne, împreună cu Apostolii să slăvim pe Fiul cel iubitor de oameni, Carele a luat toată puterea de la Tatăl.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Şi zicem tot aceeaşi.

Apoi, Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Martirica :

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiţi, biruind rătăcirea cu puterea Crucii, aţi luat darul vieţii veşnice. De îngrozirile tiranilor nu v-aţi spăimântat; rănindu-vă cu munci, v-aţi veselit. Şi acum sângiurile voastre s-au făcut tămăduiri sufletelor noastre. Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei Crucii :*

Podobie : O, preaslăvită minune...

Ce priveală este aceasta ce se vede, care se arată ochilor mei, o Stăpâne ? Cela ce ţii toată făptura,

pe lemn Te-ai ridicat. Şi mori, Cela ce dai viaţă tuturor Născătoarea de Dumnezeu, cea preacurată, plângând a zis, când a văzut pe Cruce pe Cela ce a strălucit negrăit dintr-însa, Dumnezeu şi om.

Şi celelalte. Ceasul întâi cu Catisma, obişnuitele metanii şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul profeţiei, glasul al 4-lea,

Ştii făptura noastră, ştii neputinţa noastră, Iubitorule de oameni; greşit-am, dar nu ne-am depărtat de la Tine, Dumnezeule, nici am tins mâinile noastre către Dumnezeu străin; fie-ţi milă de noi cu bunătatea Ta, Îndurate.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Apoi Prochimen, glasul al 4-lea :
Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea spune-voi toate minunile Tale. *(ps. 9, 2)*
Stih : Veselimă-voi şi mă voi bucura de Tine; cânta-voi numele Tău, Preaînalte. *(ps. 9, 1)*

Din profeţia lui Isaia citire :
Cap. 2, Vers. 3-11.

Acestea grăieşte Domnul : Din Sion va ieşi legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim. Şi va judeca între neamuri, şi va hotărî între popoare multe, şi-şi vor face săbiile lor fiare de plug şi suliţele lor seceri; şi nu va ridica neam împotriva altui neam sabie, şi nu se vor mai învăţa a se bate. Şi acum tu, casa lui Iacov, veniţi să umblăm întru lumina Domnului. Că a lepădat pe poporul său, pe casa lui Iacov, pentru că s-a umplut ţara lor de vrăji ca şi a celor străini, şi fii mulţi străini s-au născut lor. Că s-a umplut ţara lor de argint şi de aur şi nu au număr vistieriile lor. Şi s-a umplut pământul lor de cai şi n-au număr căruţele lor, şi s-a umplut pământul lor de idoli, lucrurile mâinilor lor, şi s-au închinat acelor pe care a făcut degetele lor. Şi s-a plecat omul şi s-a smerit bărbatul şi nu mi se va face milă de dânşii. Şi acum intraţi în pietre şi vă ascundeţi în pământ de la faţa îngrozirii Domnului şi de slava tăriei Lui; când Se va scula să sfărâme pământul. Că ochii Domnului sunt înalţi, iar omul este smerit şi se va pleca înălţarea oamenilor şi se va înălţa Domnul însuşi în ziua aceea.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Drept este Domnul și dreptate iubește, îndreptări a văzut fața Lui. *(ps. 10, 7)*
Stih : Spre Domnul am nădăjduit, cum veţi zice sufletului meu : Mută-te în munți ca o pasăre ? *(ps. 10, 1)*

Şi cealaltă rânduială a ceasurilor, precum s-a arătat mai înainte şi Apolisul.

JOI
În întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

După obişnuitul Psalm, Catisma 18. (Când se face liturghia cea mai-nainte sfinţită, zice preotul după fiecare stare a Catismei, ectenia mică). La Domnе strigat-am..., *punem stilurile pe 10 de la :* Scoate din temniță... *De la glasul de rând, Stihira zilei, repetându-o. Apoi Martirica de la acelaşi glas. Apoi trei podobnice ale Triodului, şi trei de la Minei, repetând una.*

Stihira zilei, glasul al 8-lea, singur glasul.

Postindu-ne, fraţilor, trupeşte, să ne postim şi duhovniceşte. Să dezlegăm toată legătura nedreptăţii. Să rupem încurcăturile tocmelilor celor silnice. Tot înscrisul nedrept să-l spargem. Să dăm flămânzilor pâine şi pe săracii cei fără case să-i aducem în casele noastre; ca să luăm de la Hristos Dumnezeu mare milă. *(de două ori)*

Apoi Martirica.

De este vreo cuviinţă, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor; că săbiilor şi-au plecat grumazii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât. Vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micşorat pe Tine însuţi şi chipul robului ai luat. Smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu ale cărora rugăciuni, după mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Apoi podobnice ale lui Iosif, Stihira. Glasul al 2-lea.

Podobia : Precum Te-ai arătat, Hristoase...

Ca pe nişte fulgere strălucitoare, trimiţându-vă pe voi în toată lumea, Iisus, Soarele dreptăţii cel înţelegător, a gonit, cu strălucirile dumnezeieştii predicii voastre, întunericul înşelăciunii, văzătorilor de Dumnezeu Apostoli; şi a luminat pe cei ţinuţi întru întunericul necunoştinţei. Pe Carele rugaţi-L să ne trimită şi nouă luminare şi mare milă.

A aceluiaşi.

În dumnezeiasca căruţă a bunătăţilor suindu-se Ilie, cu postul fiind luminat, s-a suit spre înălţimea cerului. Acestuia râvneşte smeritul meu suflet, şi posteşte de toată răutatea, pizma şi vrajba şi de desfătarea cea trecătoare şi îndulcitoare. Ca să scapi de întristarea cea cumplită şi veşnică a gheenei, strigând lui Hristos : Doamne, slavă Ţie.

Alta a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobie : Cuvioase Părinte...

Apostoli dumnezeieşti, rugătorii cei preafierbinţi ai lumii şi părtinitorii drept-măritorilor, având puterea îndrăznirii către Hristos, Dumnezeul nostru, rugaţi-L pentru noi, rugămu-ne vouă, preacinstiţilor, ca să trecem lesne vremea cea bună a postului, şi să luăm darul Treimii celei de o fiinţă. Prealăudaţilor, mari predicatori, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Şi din Minei 4, Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, Şi se face ieşire cu cădelniţa, fără Evanghelie. Iar când este să se citească Evanghelia, atunci şi cu Evanghelia.*

Vohod : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 5-lea :
Tu Doamne ne vei păzi, şi ne vei apăra de neamul acesta în veac. *(ps. 11, 7)*
Stih : Mântuieşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-a împuţinat adevărul de la fiii oamenilor. *(ps. 11, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 1, Vers. 24, Cap. 2, Vers. 3.

Zis-a Domnul, să rodească pământul suflet viu după el, de cele cu patru picioare şi de cele ce se târăsc şi fiare pe pământ, după fel; şi s-a făcut aşa. Şi a făcut Dumnezeu fiarele pământului după felul lor, şi dobitoacele după felul lor, şi toate cele ce se târăsc pe pământ după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că sunt bune. Şi a zis Dumnezeu : Să facem om după chipul şi după asemănarea noastră, ca să stăpânească peştii mării şi păsările cerului şi dobitoacele şi tot pământul şi toate cele ce se târăsc pe pământ. Şi a făcut Dumnezeu pe om; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut pe dânsul; bărbat şi femeie i-a făcut pe ei. Şi i-a binecuvântat Dumnezeu, zicând : Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi pe el; şi stăpâniţi peştii mării şi păsările cerului şi toate cele ce se târăsc pe pământ. Şi a zis Dumnezeu : Iată am dat vouă toată iarba ce face sămânţă de semănat, care este deasupra pământului; şi tot pomul care are în sine rod cu sămânţă de semănat, ca să fie de mâncare vouă şi tuturor fiarelor pâmântului şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor vietăţilor ce se târăsc pe pământ, care au în sine suflet viu; şi toată iarba verde, ca să aibă de mâncare; şi s-a făcut aşa. Şi a văzut Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau bune foarte; şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă ziua a şasea. Şi s-a săvârşit cerul şi pământul şi toată podoaba lor. Şi a sfârşit Dumnezeu în ziua a şasea lucrurile sale, care a făcut. Şi S-a odihnit în ziua a şaptea de toate lucrurile Sale care a făcut. Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi o a sfinţit pe ea; că întru aceea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, care a început Dumnezeu a face.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Caută şi mă auzi Doamne, Dumnezeul meu, luminează ochii mei, ca nu cumva să adorm în moarte. *(ps. 12, 4)*
Stih : Până când Doamne, mă vei uita până în sfârşit ? Până când întorci faţa Ta de către mine ? *(ps. 12, 1)*

Şi după aceasta zice Diaconul : Porunceşte ! *Iar preotul luând cu amândouă mâinile cădelniţa şi sfeşnicul cu făclia, stă înaintea sfintei mese, căutând spre Răsărit şi însemnând Cruce, zice :* Cu înţelepciune drepţi !

Apoi întorcându-se spre apus către popor, zice : Lumina lui Hristos luminează tuturor.

Citeţul : De la pilde citire :

Diaconul : Să luăm aminte !

Cap. 2, Vers 1-22.

Fiule, de vei primi graiurile mele şi de vei ascunde poruncile mele la tine, va auzi urechea ta înţelepciunea şi vei lipi inima ta de cunoştinţă şi o vei pune fiului tău spre învăţătură. Că de vei chema înţelepciunea şi de vei da glasul tău cunoştinţa şi de vei căuta măiestria cu glas mare; şi de o vei căuta pe dânsa ca argintul, şi de o vei cerca ca pe nişte comori, atunci vei cunoaşte frica Domnului şi cunoştinţa lui Dumnezeu vei afla. Că Domnul dă înţelepciunea şi din gura Lui iese cunoştinţa şi ştiinţa. El păstrează ajutor celor ce lucrează mântuire şi apără mergerea lor. El păzeşte căile dreptăţilor şi veghează asupra căii celor ce se tem de Dânsul. Atuncea vei cunoaşte dreptatea şi judecata şi vei face toate căile bune. De va veni înţelepciunea în gândul tău şi de va plăcea ştiinţa sufletului tău, atunci sfatul bun te va păzi şi cugetul drept te va apăra. Ca să te scape de calea rea şi de omul ce nu grăieşte nimica de crezut; de cei ce au lăsat căile cele drepte şi umblă în căile întunericului. De cei ce se veselesc de rele şi se bucură de răutăţile celor răi. Ale căror cărări sunt întortochiate şi strâmbe umbletele lor. Aceia te vor depărta de calea dreaptă şi te vor înstrăina de la gândul cel bun. Fiule, nu te apuce pe tine sfatul rău, care lasă învăţătura tinereţilor şi uită legea lui Dumnezeu. Că şi-a pus lângă moarte casa sa şi lângă iad cu cei pământeşti cărările sale. Toţi cei ce umblă pe dânsa nu se vor întoarce, nici vor ajunge la cărări drepte; că nu-i vor apuca pe ei anii vieţii. Că de ar fi umblat pe căi bune, ar fi aflat cărările celor drepţi netede; cei buni vor fi locuitori pe pământ şi cei fără răutate vor rămâne pe el. Că drepţii vor moşteni pământul, şi cei curaţi vor rămâne pe dânsul. Iar căile necredincioşilor vor pieri de pe pământ, şi cei fărădelege vor pieri dintr-însul.

După Paremii, zice preotul : Pace ţie ! *Şi diaconul :* Înţelepciune ! *Şi se cântă :* Să se îndrepteze rugăciunea mea..., *Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţită.*

Cade-se a şti : Când se face Ieşirea mare cu sfintele daruri, cântăreţii cântă : Acum puterile cereşti...

Să se ştie asemenea : Când preotul poartă la Ieşirea mare dumnezeieştile taine, cad jos şi se închină şi cântăreţii şi tot poporul şi fac dumnezeiasca închinăciune lui Hristos Dumnezeu, carele este desăvârşit în taine; pentru că sunt sfinţite mainainte. După sfârşitul Heruvicului, fecem trei metanii, cu capetele descoperite. CHINONICUL : Gustaţi şi vedeţi, că bun este Domnul. Aliluia ! *(de trei ori) După deschiderea uşilor, zice Diaconul :* Cu frica lui Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi.

Iar noi făcând o metanie, cântăm :

Bine-voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea. Pâinea cea cerească şi paharul vieţii gustaţi, şi vedeţi că bun este Domnul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

După ce zice preotul Ecfonisul : Totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor. *Strana :* Amin ! Să se umple gura noastră..., Aliluia ! *(de 3 ori) După rugăciunea Amvonului, zicem :* Fie numele Domnului binecuvântat..., *Şi trei închinăciuni.* Bine voi cuvânta pe Domnul..., *Şi ni se dă Anaforă, şi se face Apolisul deplin. Această rânduială se ţine în tot Sfântul post când este Liturghia cea mai înainte sfinţită.*

Iar unde nu este Liturghie, se cântă la Vecernie Stihiri 6 : din Triod şi din Minei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, după glasul Mineiului, Stihoavna din Triod. Idiomela zilei de două ori şi Martirica, care este la :* Doamne strigat-am..., Slavă..., Şi acum..., *acelaşi glas. Şi obişnuitul Apolis.*

La masă ni se dă puţină mâncare uscată. Nici Joi în această săptămână masă nu punem, ci rămânem postind până Vineri, şi atunci mergând la masă, mâncăm.

Miercuri întâia săptămână

LA PAVECERNIŢĂ

Început ca şi în zilele ce au trecut; şi cântăm acest Canon din cel mare.

Al Cuviosului Părintelui nostru Andrei Criteanul, Ierusalimiteanul. Şi facem la fiecare Tropar trei închinăciuni, zicând şi Stihul : Miluieşte-mă. Dumnezeule, miluieşte-mă.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit. *(de două ori)*

Din tinereţe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat şi mi-am trecut toată viaţa cu pofte, negrijindu-mă şi lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ţie, Mântuitorule; măcar la sfârşit, mântuieşte-mă.

Pe mine, cel lepădat înaintea uşilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrâneţe, nu mă lăsa în iad deşert; ci mai-nainte de sfârşit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Avuţia mea, Mântuitorule, cheltuindu-o în desfrânări, pustiu sunt de roduri evlavioase, şi flămânzind strig : Părinte al îndurărilor, apucând Tu înainte miluieşte-mă.

Eu sunt cel căzut în tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dânsele şi plin de bube. Ci Tu însuţi venind de faţă, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzându-mă mai-nainte, m-a trecut, şi Levitul, văzându-mă gol întru răutăţi, nu m-a băgat în seamă, iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de faţă, miluieşte-mă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu îmi dă dar luminător din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor, şi să laud din inimă faptele vieţii tale cele frumoase, Marie.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Fiinţă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o stăpână curată, mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Ia aminte cerule şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, Carele a venit din Fecioară cu trup.

Alunecatu-m-am curveşte ca şi David şi m-am înoroit; ci mă spală şi pe mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Nici lacrimi, nici pocăinţă nu am, nici umilinţă. Ci Tu însuţi acestea, Mântuitorule, dăruieşte-mi-le, ca un Dumnezeu.

Pierdut-am frumuseţea cu care am fost zidit întâi şi nevinovăţia mea. Şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Uşa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne, ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Ascultă suspinurile sufletului meu şi primeşte picăturile ochilor mei, Doamne, şi mă mântuieşte.

Iubitorule de oameni, Cela ce voieşti să se mântuiască toţi, Tu mă cheamă ca un bun şi mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prealăudată, roagă-te cu dinadinsul, ca să ne mântuim.

Alt Canon,

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeu, Carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât dedemult în pustie poporului Meu, cu singură dreapta şi cu tăria Mea.

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pe Domnul cel ce strigă şi te depărtează de la păcatul cel mai dinainte, şi te teme, ca de un nefăţarnic judecător şi Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat mult păcătoase suflete ? Vai de mine; lui Cain celui dintâi şi lui Lameh aceluia, ucigându-ţi cu pietre trupul, cu fapte rele, şi omorându-ţi mintea cu pornirile cele dobitoceşti.

Pe toţi cei mai-nainte de lege trecându-i, o suflete; lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe. Ci te-ai arătat sărac de viaţa drepţilor.

Tu însuţi, suflete al meu, ai deschis jgheaburile mâniei Dumnezeului tău şi ţi-ai înecat trupul, ca şi tot pământul şi faptele şi viaţa, şi ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia şi cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului, şi în pustiile cele neumblate hrănindu-te, şi poruncile Lui cele dumnezeieşti curat săvârşindu-le.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime fără de început, nezidită, nedespărţită Unime, primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte pe cel ce am greşit. A Ta zidire

sunt, nu mă trece, ci mă iartă şi mă scapă de osânda focului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor înviforaţi, pe milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău, fă-L milostiv şi mie, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Binecuvântarea lui Sem nu o ai moştenit, ticăloase suflete, şi moştenire desfătată n-ai luat ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, eşti suflete al meu, şi vino la pământul, carele izvorăşte de-a pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moştenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele şi-a lăsat oarecând pământul părinţilor şi s-a făcut nemernic. Ci voirii aceluia urmează.

La stejarul din Mamvri, ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrâneţe vânatul făgăduinţei.

Înţelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s-a jertfit, cu taină, jertfă nouă Domnului, urmează voinţei lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismail, că s-a gonit ca un fecior din roabă; trezeşte-te, vezi ca nu cumva păcătuind, să păţeşti ceva asemenea.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuprins sunt de furtuna şi de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu, Maică, acum mântuieşte-mă şi mă scoate la limanul dumnezeieştii pocăinţe.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum Cuvioasă, către preamilostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieştile intrări.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum... *A Născătoarei :*

Pe Fiul cel fără de ani, din Tatăl sub vreme L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină ! Că alăptând, ai rămas fecioară.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăinţă le tămăduieşte, spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău şi sângele, răstignindu-Te, pentru toţi Ţi-ai pus Cuvinte; trupul adică, ca să mă înnoieşti, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ţi-ai dat, ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, Îndurate, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe lemn Te-ai răstignit; Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile minunându-se, se închină Ţie.

Să-mi fie mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună şi băutură şi apa iertării ceea ce a izvorât. Ca să mă curăţesc cu amândouă, ungându-mă şi bând şi ca o ungere şi băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viaţă.

Pahar, Biserica a câştigat coasta Ta cea purtătoare de viaţă, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării şi al cunoştinţei, spre închipuirea celei vechi şi celei noi, a amânduror legilor, Mântuitorul nostru.

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt şi de a merge la nuntă şi la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis, dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini şi de picioare, m-am lepădat afară.

Slavă..., *a Treimii :*

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine, Dumnezeire, una în Treime; ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Şi ai născut şi eşti fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea fecioară; Cel ce S-a născut înnoieşte legile firii şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Greu la minte m-am făcut, Doamne, ca şi Faraon cel cumplit, Ianis şi Iamvri la suflet şi la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ţie, albă făcând haina trupului meu, ca zăpada.

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Milostiveşte-Te, milostiveşte-Te, Doamne, spre zidirea Ta; greşit-am, iartă-mă, Cela ce eşti însuţi din fire curat, şi afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pe cei leproşi şi întărind pe cei slăbănogi; curgerea celeia ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceaţa trupească cea cu durere; din care şi pe noi scoate-ne cu rugăciunile tale Cuvioasă.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine Treime Te slăvim pe unul Dumnezeu, Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a împreunat Luişi firea omenească.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Strigat-am cu toată inima mea, către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Stai împotrivă şi te oşteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pe gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mainainte corabia, şi te fă moştenitor pământului aceluia al făgăduinţei, suflete; Dumnezeu porunceşte.

Precum ai mântuit pe Petru cel ce a strigat, mântuieşte-mă, aşa apucând înainte, Mântuitorule; scapă-mă şi pe mine de fiară, tinzându-Ţi mâna Ta, şi mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te cunosc liman liniştit Stăpâne, Stăpâne Hristoase. Ci apucând înainte, mântuieşte-mă dintru adâncurile păcatului, cele neumblate, şi din deznădăjduire.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe şi Unime sunt din fire unită; Tatăl zi-

ce şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDAC, glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală ! Pentru ce dormi ? Sfârşitul se apropie, şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea 7-a,

Irmos :

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Greşelile lui Manase ţi-ai câştigat cu voinţa, suflete, punând ca nişte chipuri patimile, şi înmulţind idolii; ci pocăinţei lui râvnind cu osârdie, câştigă umilinţă.

Necurăţiilor lui Ahaav ai râvnit, suflete al meu. Vai mie ! Te-ai făcut locaş spurcăciunilor trupeşti şi vas urât patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Încuiatu-s-a ţie cerul, suflete, şi foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca şi Ahaav oarecând. Ci sareptencei asemănându-te, hrăneşte sufletul proorocului.

Ars-a Ilie oarecând pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat şi pe proorocii cei de ruşine ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi, şi te întăreşte.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime sfântă. Lumini şi Lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu. Ci laudă şi preaslăveşte suflete, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu; şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Cântarea 8-a,

Irmos :

Pe Cela Ce-l slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluieşte-mă şi mă scapă de foc şi de groaza ce voi să petrec la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârşit, prin fapte bune şi prin pocăinţă.

Ca tâlharul strig Ţie, pomeneşte-mă; ca Petru plâng cu amar. Iartă-mă, Mântuitorule, strig ca vameşul; lăcrimez ca păcătoasa. Primeşte-mi tânguirea, ca oarecând a hananeencei.

Tămăduieşte putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare şi untdelemn şi vin, lucrurile cele de pocăinţă şi umilinţă cu lacrimi.

Hananeencei şi eu urmând strig, miluieşte-mă, Fiul lui David ! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta şi ca Maria pentru Lazăr.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Părinte, Cela ce eşti fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca din nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanoil, în lăuntru în pântecele tău Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta,

Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Bolile tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos Cuvântul. Pe şchiopi i-a vindecat, împreună cu vameşii a mâncat, cu păcătoşii S-a amestecat; sufletul fetei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameşul s-a mântuit şi păcătoasa s-a înţelepţii, iar fariseul lăudându-se s-a osândit. Că vameşul striga : milostiveşte-Te, şi păcătoasa : miluieşte-mă. Iar fariseul se trufea zicând : Dumnezeule, mulţumescu-Ţi şi celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zacheu vameş a fost, dar s-a mântuit; şi fariseul Simon s-a smintit şi păcătoasa şi-a luat dezlegare de iertare, de la Cel ce are putere a ierta păcatele; căreia sârguieşte de urmează, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului şi cu părul le-a şters. Căci i-a rupt înscrisul păcatelor ei celor dedemult.

Cetăţile cărora le-a dat Hristos bunavestire, ştii, suflete al meu, cum s-au blestemat; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; care asemănându-le Stăpânul cu cele din Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăţi, o sufletul meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credinţa hananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca şi aceea lui Hristos : Fiul lui David, mântuieşte-mă şi pe mine.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preaînălţăm, Dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, Unimii după fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor făcătoarei de viaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetatea ta păzeşte-o, preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi, prin tine biruind, înfrânge toată supărarea şi robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm Irmosul în amândouă corurile : Naşterea zămislirii..., *Asemenea şi cealaltă rânduială a Pavecerniţei.*

Joi întâia săptămână.

LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor din Octoih, şi a Născătoarei, Apoi citire.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea.

Podobia : Cela ce ai înţelepţit pe pescari...

Cela ce ai arătat pe Apostoli luminători în marginile lumii, Cuvinte al lui Dumnezeu, luminează prin propovăduirea lor inimile noastre cu lumina bunătăţilor şi cu postul le curăţeşte, dând pocăinţă de întoarcerea robilor Tăi; ca să Te slăvim Mântuitorule, pe Tine, Cela ce eşti însuţi prea bun.

Slavă..., *aceeaşi.*

Şi acum..., *a Născătoarei, asemenea.*

Născătoare de Dumnezeu, nu mă trece cu vederea, pe mine cel ce am nevoie de sprijinul tău. Că întru tine a nădăjduit sufletul meu, miluieşte-mă.

După a treia Catismă, Sedealna glasul al 5-lea.

Podobie : Pe tine cea mai sfântă...

Rugămu-ne vouă celor doisprezece Apostoli, rugați-vă ca să trecem cu pace postul cel mai luminat

decât alte bunătăţi şi locuitorul cerurilor şi să luăm rodurile mântuirii. Că voi cu adevărat sunteţi întărirea pământenilor şi scăparea sufletelor noastre.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, mai sfântă decât heruvimii şi mai înaltă decât cerurile, prealăudată Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat mărturisindu-te, te avem păcătoşii mântuire şi te aflăm întru primejdii folositoare. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, ceea ce eşti întărirea şi scăparea sufletelor noastre.

Psalmul 50.

Şi cântăm CANONUL Mineiului *pe 6; iar Tricântările după rânduiala lor; şi se citeşte* a patra Cântare *din Psaltire.*

Tricântarea

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 4-a, gtasul al 2-lea,

Irmos : Venit-ai din Fecioară..

Razele postului primindu-le, străluceşte suflete şi fugi de întunericul păcatului; ca să-ţi răsară ţie lumina iertării prin Dumnezeiescul Duh.

Cu undiţa dulceţii amăgindu-mă vicleanul, rob m-a răpit; ci voi, Apostolilor, care aţi vânat lumea cu cuvântul, din răutatea lui scăpaţi-mă.

Arătatu-v-aţi raze ale Soarelui slavei, prealăudaţilor Apostoli, gonind întunericul înşelăciunii. Luminaţi-mă dar şi pe mine, cel întunecat de toată răutatea.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Striga-voi noaptea şi ziua către tine, fiind necăjit şi mă voi mântui şi voi trece zidul desfătărilor, cu ajutorul şi cu puterea ta, Fecioară, fiind îngrădit.

Altă Tricântare,

Facere a lui Teodor.

Glasul al 5-lea :

Irmos : Lucrurile rânduielii Tale, Doamne...

Raze prealuminoase ale Soarelui dreptăţii fiind, Apostolilor, aţi luminat lumea cea pământească, gonind întunericul înşelăciunii.

Alăută a Mântuitorului cu adevărat mişcată de Duhul, Apostoli, cunoscându-vă pe pământ, cântaţi cântarea voastră cea cu glas frumos şi lumea la Dumnezeu o întoarceţi.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Treimea întru o fiinţă slăvindu-o, pe unul Domnul Dumnezeu să-L lăudăm; pe Tatăl cel născut, pe Fiul cel născut, şi pe Duhul cel viu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioara în pântece Te-a zămislit, Doamne, şi Te-a născut pe Tine, Emanoil; că ai ieşit spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuieşti pe unşii Tăi, Iubitorule de oameni.

Slavă Ţie, Dumuezeul nostru, slavă Ţie.

Dumnezeiescule şi preacinstite număr al celor doisprezece Apostoli, roagă-te lui Hristos pentru noi, rugămu-te, ca să trecem cu putinţă măsura acestor patruzeci de zile.

Irmosul :

Lucrurile iconomiei Tale, Doamne, au spăimântat pe profetul Avacum; că ai ieşit spre mântuirea poporului Tău; ca să mântuieşti pe unşii Tăi ai venit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Porunca muncitorului...

Să postim de toată dulceaţa, îngrăşându-ne simţirile cu postul şi băutura umilinţei; cu căldură să bem, cântând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Rugaţi-vă Apostolilor să mă fac părtaş stării celei dea-dreapta eu, cel vinovat de multe păcate şi de judecată, când veţi şedea cu Hristos să judecaţi pe oameni.

În căruţa dumnezeieştilor bunătăţi să ne suim, curăţindu-ne prin post şi să ne înălţăm gândul spre înălţimea văzduhului, cântând : Binecuvântaţi lu-

crurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Rămas-ai Fecioară nevătămată, născând Focul Dumnezeirii. Deci arde patimile sufletelor celor ce strigă ţie întru credinţă, cu glasul îngerului : Tu singură eşti pricina bucuriei.

Altă Tricântare,

Irmos : Cuvioşii Tăi tineri...

Pe trâmbiţile Duhului, pe Apostolii lui Hristos lăudându-i, strigăm : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Ca pe nişte rugători ai lumii şi surpători înşelăciunii, pe Apostolii lui Hristos să-i lăudăm, strigând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Pe Treimea cea Preasfântă în Tatăl, în Fiul şi în Duhul, lăudându-o cântăm : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Naşterea ta cea nespusă, Curată, toţi oamenii o lăudăm cu bunăcredinţă, strigând : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apostoli rugaţi-vă, ca să săvârşim noi în pace zilele cele curăţitoare, strigând : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cuvioşii Tăi tineri în cuptor, Hristoase, cântând au zis : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe Dumnezeu cel neîncăput...

Aruncat fiind în luciul cel adânc al desfătărilor, chem adâncul milostivirii Tale, Îndreptătorule, mântuieşte-mă.

Izvorule al milostivirii, dă-mi acum umilinţă şi suspinuri, ca să plâng noianul cel fără margini al răutăţilor mele.

Cu cinstitele rugăciuni ale Apostolilor Tăi, Iisuse, dă-mi să mă închin cinstitei învieri, şi dumnezeieştii Tale patimi.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai făcut cerească frământătura noastră cea pământească, cu sălăşluirea lui Dumnezeu întru tine; ceea ce eşti cu totul fără prihană, mântuieşte-ne de primejdii.

Altă Tricântare,

Irmos : Slăvim, Hristoase, pe cea cu totul...

Din fântânile cele mântuitoare, precum zice proorocul, scoţându-şi Apostolii apa nemuririi, pe cei însetaţi adapă pururea cu învăţăturile vieţii.

Făcându-vă domni ai Împăratului Ceresc, Apostoli, aţi supus toată lumea să-L cinstească numai pe El, să se închine şi să-L slăvească ca pe un Dumnezeu.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime nedespărţită, Unime atotfăcătoare şi atotputernică, Părinte, Fiule şi Duhule Sfinte, Tu eşti Dumnezeul meu, Domn şi lumină; şi Ţie mă închin lăudându-Te !

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, Maică, Fecioară curată, te fericim neamurile neamurilor; că te-ai făcut curăţitoare lumii, născând nespus pe Mântuitorul şi Făcătorul.

Slavă Ţie, Dumnezeu nostru, slavă Ţie.

Ceată a Apostolilor, păzeşte-ne pe noi, cei ce vă lăudăm şi ne învredniceşte, ca să trecem întru umilinţa inimii, toate zilele postului celui de lumină purtător.

Irmosul :

Slăvim, Hristoase, pe cea cu totul fără prihană,

curata Maica Ta; că mai presus de fire Te-a născut după trup, pe Tine, Cel ce ne-ai scos pe noi din toată rătăcirea şi stricăciunea.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, după obicei, (de două ori)

Glasul al 3-lea, Samoglasnica :

Doamne, Tu mi-ai pus mie păcătosului pocăinţa, vrând să mă mântuieşti pe mine nevrednicul, cu mila Ta cea nemăsurată. Înaintea Ta cad rugându-mă : Smereşte cu postirile sufletul meu; căci către Tine, Cel unul mult-Milostiv, am năzuit.

Martirica :

Ca nişte luminători, în lume luminaţi şi după moarte Sfinţilor Mucenici, după ce cu bună nevoinţă v-aţi nevoit. Deci având îndrăzneală, rugaţi pe Hristos să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, folositoarea tuturor celor ce se roagă ţie, la tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

Şi celelalte ale Utreniei şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul 1.

Mântuieşte-ne pe noi, Doamne, de vrăjmaşii cei nevăzuţi, ca nu cândva să zică păgânii : Unde este Dumnezeul lor ? Să cunoască, Stăpâne, că treci păcatele poporului Tău, celui ce se pocăieşte.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Când va întoarce Domnul robia poporului său, bucura-se-va Iacob şi se va veseli Israel. *(ps. 13, 7)*
Stih : Zis-a cel nebun întru inima sa, nu este Dumnezeu. *(ps. 13, 1)*

Din profeţia lui Isaia citire :
Cap. 2, Vers. 11-21.

Înălţa-se-va Domnul însuşi în ziua aceea. Că ziua Domnului Savaot va veni peste tot semeţul şi trufaşul şi peste tot cel înalt şi măreţ; şi se vor smeri. Şi peste tot cedrul Libanului cel înalt şi prea înălţat şi peste tot stejarul Vasanului. Şi peste tot muntele înalt şi peste tot dealul înalt. Şi peste tot turnul înalt şi peste tot zidul înalt. Şi peste toată corabia mării şi peste toată vederea frumuseţii corăbiilor. Şi se va smeri tot omul şi va cădea înălţimea oamenilor şi se va înălţa Domnul însuşi în ziua aceea. Şi-şi vor ascunde toţi idolii săi, băgându-i în peşteri şi în crăpăturile pietrelor şi în găurile pământului, din naintea feţei înfricoşării Domnului şi din naintea slavei tăriei Lui, când se va scula să sfărâme pământul. Aşa în ziua aceea va lepăda omul idolii săi cei de argint şi de aur, care i-a făcut luişi, ca să se închine celor deşarte şi liliecilor; şi îi va băga în gaură de piatră vârtoasă şi în crăpăturile pietrelor de faţa mâniei Domnului şi de slava puterii Lui, când Se va scula să piardă pământul.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, cine va locui în locaşul Tău, şi cine se va sălăşlui în muntele cel sfânt al Tău. *(ps. 14, 1)*
Stih : Cela ce umblă fără prihană şi lucrează dreptate, cel ce are adevărul în inima sa. *(ps. 14, 2)*

VINERI
În întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Catismă, La Doamne strigat-am..., *Stihiri samoglasnice ale Triodului, a lui Iosif, glasul al doilea.*

Podobie : Pe luminătorul nostru...

Pe mine, cel întunecat de înşelăciunile luptătorului, luminează-mă, Hristoase al meu, Cela ce ai întunecat oarecând soarele răstignindu-Te pe Cruce şi ai strălucit cu adevărat credincioşilor lumina cea adevărată a iertării. Ca umblând întru lumina poruncilor Tale, să ajung curat la raza cea mântuitoare a învierii Tale.

Pe lemn, Mântuitorule, spânzurându-Te ca o viţă ai adăpat lumea, Hristoase, cu vinul nestricăciunii. Pentru aceasta strig : Adăpându-mă cu mustul umilinţei celei adevărate, pe mine, cel întunecat pururea cu beţia păcatelor, întăreşte-mă acum a posti de dulceţi, Mântuitorule, ca un bun şi de oameni iubitor.

Altă podobie a lui Teodor, glas acelaşi.

Podobie : O taină prea mare !...

O, câtă este puterea Crucii Tale ! Aceasta a înflorit Bisericii înfrânarea, smulgând din rădăcină neînfrânarea lui Adam cea din Eden, oarecând. Că aceea a adus oamenilor moarte; iar aceasta fără stricăciune izvorăşte lumii nemurire, ca din alt izvor al raiului, cu vărsarea izvorâtorului de viaţă sângele Tău şi a apei. Pentru acestea toate s-au înviat. Prin carele şi nouă îndulceşte-ne desfătarea postului, Dumnezeul lui Israil, Cel ce ai mare milă.

Şi de la Minei 3.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Bine voi cuvânta pe Domnul, cel ce m-a înţelepţit pe mine. *(ps. 15, 7)*
Stih : Păzeşte-mă, Doamne, că spre Tine am nădăjduit. *(ps. 15, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 2, Vers. 4-19.

Aceasta este cartea facerii cerului şi a pământului, când s-a făcut, în care zi a făcut Domnul Dumnezeu cerul şi pământul şi toată verdeaţa câmpiilor, mai înainte de a răsări pe pământ şi toată iarba ţarinei mai-nainte de ce s-a făcut. Că nu dăduse Dumnezeu ploaie pe pământ şi omul nu era să-l lucreze. Şi izvor ieşea din pământ şi adăpa toată faţa pământului. Şi a făcut Dumnezeu pe om, ţărână luând din pământ, şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă, şi s-a făcut omul cu suflet viu. Şi a sădit Dumnezeu rai în Eden spre răsărit şi a pus acolo pe omul, pe carele l-a făcut. Şi a mai făcut Dumnezeu să răsară încă din pământ tot pomul frumos la vedere şi bun la mâncare şi pomul vieţii în mijlocul raiului şi pomul ştiinţei binelui şi al răului. Şi râu ieşea din Eden, spre udarea raiului, carele de acolo se împarte în patru capete. Numele unuia Fison; acesta înconjură tot pământul Evilatului; acolo este aur şi aurul pământului aceluia este bun şi acolo este rubin şi piatră verde. Şi numele râului celui de al doilea Gheon; acesta înconjură tot pământul Etiopiei. Şi râul cel de al treilea Tigrul; acesta merge împotriva Asirilor. Iar râul al patrulea Eufrat. Şi a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care l-a făcut şi l-a pus în raiul desfătării să-l lucreze şi să-l păzească. Şi a poruncit Domnul Dumnezeu lui Adam, zicând : Din tot pomul carele este în rai să mănânce mâncare; iar din pomul cunoştinţei binelui şi al răului să nu mâncaţi dintr-însul, că ori în ce zi veţi mânca dintr-însul cu moarte veţi muri. Şi a zis Domnul Dumnezeu : Nu este bine să fie omul singur, să-i facem lui ajutor asemenea lui. Şi a mai făcut Dumnezeu încă din pământ toate pasările cerului, şi toate fiarele ţarinei şi le-a adus la Adam, să vadă cum le va numi. Şi tot sufletul viu, cum l-a numit Adam, acesta este numele lui.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Păzeşte-mă, Doamne, ca lumina ochiului. *(ps. 16, 8)*
Stih : Auzi, Doamne, dreptatea mea, ia aminte cererea mea, ascultă rugăciunea mea, din buze fără de viclenie. *(ps. 16, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 1, Vers. 1-18.

Fiule, nu uita legile mele şi cuvintele mele să le păzească inima ta. Că lungime zilelor şi anii vieţii şi pace vor adăuga ţie. Milostenia şi credinţa să nu-ţi lipsească şi le înfăşoară pe dânsele pe grumazii tăi. Şi le scrie pe lespezile inimii tale şi vei afla milă. Şi să gândeşti bine înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Să aibi nădejde cu toată inima în Dumnezeu şi cu înţelepciunea ta nu te mări. Întru toate căile tale să-L cunoşti pe Dânsul, ca să îndrepleze căile tale şi să nu se poticnească piciorul tău. Nu fii înţelept întru tine însuţi, ci te teme de Dumnezeu şi te fereşte de tot rău. Atunci vindecare va fi trupului tău şi pază oaselor tale. Cinsteşte pe Domnul din ostenelile tale cele drepte şi-i dă Lui pârgă din toate rodurile tale cele drepte. Ca să umple jitniţile

tale de mulţime de grâu şi să se verse teascurile tale de vin. Fiule, nu defăima învăţăturile Domnului, nici slăbi, fiind certat de Dânsul. Că pe care iubeşte Domnul, pe acela îl şi ceartă şi bate pe tot fiul pe carele primeşte. Fericit este omul, carele a aflat înţelepciunea şi muritorul carele a cunoscut ştiinţa. Că mai bună este neguţătoria acestuia, decât vistieriile aurului şi ale argintului. Că mai scumpă este decât pietrele cele de mult preţ. Nu-i stă ei nimica împotrivă ce este rău; cunoscută este tuturor celor ce o iubesc şi tot ce este scump, nu este vrednic ei. Pentru că lungimea zilelor şi anii vieţii sunt în dreapta ei şi în stânga ei bogăţie şi slavă. Din gura ei iese dreptatea, legea şi mila pe limbă le poartă. Căile ei sunt căi bune şi toate cărările ei cu pace. Pom de viaţă este tuturor celor ce se lipesc de dânsa şi cei ce se reazimă de ea, sunt ca pe Domnul întemeiaţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 4-lea, însuşi glasul.

Cei ce dorim să ne împărtăşim Paştilor dumnezeieşti, care nu se încep din Egipt, ci din Sion, să ridicăm din mijloc aluatul păcatului prin pocăinţă. Să ne încingem mijloacele noastre cu omorârea plăcerilor. Să ne împodobim picioarele cu încălţăminte opritoare despre toată calea rea, şi să ne întărim cu toiagul credinţei; să nu râvnim vrăjmaşului Crucii Stăpânului, făcându-ne pântecele Dumnezeu. Ci să urmăm Celui ce prin post ne-a arătat biruinţă asupra diavolului, Mântuitorului sufletelor noastre.

Martirica :

Cela ce Te preaslăveşti întru pomenirea mucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânşii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobie : Ca pe un viteaz...

Dacă Te-a văzut pironit pe Cruce, Doamne, mieluşeaua şi Maica Ta, s-a mirat şi a zis : Ce vedere este aceasta, preaiubite Fiule ? Acestea Ţi-a răsplătit Ţie poporul cel neplecat şi fărădelege, carele s-a îndulcit din multe minunile Tale ? Ci slavă smereniei Tale celei nespuse, Stăpâne !

Şi cealaltă rânduială, după obicei.

Joi întâia săptămână.

LA PAVECERNIŢĂ

Cântăm acest Canon, din cel mare, al Cuviosului Părintelui nostru, Andrei Criteanul Ierusalimiteanul. Şi facem la fiecare Tropar trei închinăciuni, zicând Stihul acesta : Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Ajutor şi acoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El, Dumnezeul Părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El; căci cu slavă S-a preaslăvit. *(de două ori)*

Mielule al lui Dumnezeu, Cela ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un milostiv dă-mi lacrimi de umilinţă.

Înaintea Ta cad, Iisuse, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Să nu intri cu mine la judecată, văzând faptele mele, iscodind cuvintele şi îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale trecând cu vederea răutăţile mele, mântuieşte-mă Atotputernice.

Vremea este a pocăinţei, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Bogăţia sufletului cheltuindu-o întru păcate, pustiu sunt de creştineşti bunătăţi şi flămânzind, strig : Dătătorule de milă, apucând înainte, miluieşte-mă.

Cuvioasa Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Plecându-te dumnezeieştilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite şi toată fapta cea bună, foarte cu cucernicie, ca pe una ai săvârşit.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Fiinţă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu

al păcatului, şi ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi ca o Stăpână curată mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, Carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât dedemult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta şi cu tăria Mea. *(de două ori)*

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie şi tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o suflete al meu, întinându-ţi trupul şi mintea spurcându-ţi.

Turn te-ai meşteşugit să zideşti, o suflete; şi întărire să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, şi de n-ar fi surpat până la pământ meşteşugurile tale.

O, cum am râvnit lui Lameh, ucigătorul cel mai dinainte; sufletul, ca pe un bărbat, mintea, ca pe un tânăr, şi ca pe un frate trupul mi-am ucis, ca şi Cain ucigaşul, cu pornirile cele poftitoare de desfătări.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a Sodomenilor; iar tu ţi-ai aprins focul gheenei, întru carele vei să arzi o suflete !

Rănitu-m-am, vătămatu-m-am, iată săgeţile vrăjmaşului au pătruns sufletul meu şi trupul ! Iată rănile şi bubele şi zdruncinăturile strigă, şi vătămăturile patimilor mele celor de bunăvoie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăţilor şi ţi-a tins mână de ajutor cu milostivire, ca şi lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime fără început, nezidită, nedespărţită, Unime, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte pe mine, cel ce am greşit; a Ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă şi mă scapă de osânda focului.

Şi acum.... *A Născătoarei :*

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, şi limanul celor înviforaţi; pe milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău, fă-L îndurat şi mie cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn. *(de două ori)*

Agarei celei dedemult, egiptencei, te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bună voia ta şi născând semeţia ca pe un nou Ismail.

Scara lui Iacov o ştii, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ până la cer; pentru ce n-ai avut treaptă tare, buna-credinţă ?

Preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui înstrăinat între oameni de viaţa lumii, urmează, adică închipuirile lui Hristos.

Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai-nainte până ce nu ia sfârşit zborul vieţii; mai-nainte până ce nu-ţi încuie Domnul uşa cămării celei de nuntă.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoşeze pilda Sodomului; sus în Sigor mântuieşte-te.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostiveşte, Iubitorule de oameni, şi dăruieşte iertare celor ce se roagă Ţie cu credinţă.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea Feţelor, mântuieşte-ne pe

noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Fiul cel fără de ani, din Tatăl, sub ani L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină; că alăptând ai rămas fecioară.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne. *(de două ori)*

Timpul vieţii mele este scurt şi plin de dureri şi de vicleşug; ci întru pocăinţă primeşte-mă şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare şi mâncare celui străin; Mântuitorule, însuţi Tu mă miluieşte.

După vrednicia împărătească, fiind îmbrăcat cu diademă şi cu porfiră, omul cel cu multă avere şi dreptul cel îndestulat de bogăţie şi de dobitoace, degrab sărăcind de avere, de mărire şi de împărăţie, s-a stins.

De a fost acela drept şi mai fără prihană decât toţi şi n-a scăpat de cursele şi vicleşugurile înşelătorului, dar tu fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face, de se va întâmpla să-ţi vină ţie ceva asupra din cele negândite ?

Falnic sunt acuma şi semeţ cu inima, în deşert şi în zadar. Să nu mă osândeşti împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameşului, Unule, Îndurate, drepte Judecătorule, şi cu acesta împreună mă numără.

Ştiu Îndurate că am greşit; de am ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Însu-mi idol m-am făcut, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În adânc de necuviinţe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo; ci te-ai suit cu preaslăvire, vederat cu gândul mai bun, la bunătatea cea desăvârşită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Slavă..., *a Treimii :*

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine, Dumnezeire una în Treime, ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu tronul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Şi ai născut şi eşti fecioară, şi ai rămas întru amândouă cu firea fecioară. Cela ce S-a născut înnoieşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează pe mine la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta. *(de două ori)*

Celei gârbovite urmează, o suflete ! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Deşi eşti fântână adâncă, Stăpâne, izvorăşte-mi ape din preacuratele Tale vine. Ca bând, ca şi samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viaţă izvorăşti.

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne, Doamne, ca să-mi spăl şi eu luminile inimii şi să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, preafericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit doririi; învredniceşte-mă dar şi pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Părinte, Fiule, şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit Luişi firea omenească.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea. *(de două ori)*

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, care o ai pierdut dedemult; ci aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută şi află chipul Tău.

Stai împotrivă şi te oşteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pe gavaoniteni.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ţi sufletul. Al căror dar dă-mi-l şi mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin vieţuirea cea preaînaltă de pe pământ, Maică; pentru aceasta roagă-te să se mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, cei ce te laudă pe tine.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe şi Unime sunt, din fire unită : Tatăl zice, şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi. Deci ca pe un ziditor al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale, să ne îndreptăm.

CONDAC glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală ! Pentru ce dormi ? Sfârşitul se apropie şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit Dumnezeul părinţilor. *(de două ori)*

Stinsu-s-au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete, fără numai Dumnezeul tuturor.

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie ca nişte lacrimi cuvintele mele : Greşit-am, precum nici păcătoasa n-a greşit; şi am făcut fărădelege, ca nimenea altul pe pământ. Ci, fie-Ţi milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă cheamă.

Îngropat-am chipul Tău şi am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s-a întunecat şi cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Ci, milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse, grăieşte lui Dumnezeu, Celui ce ştie toate. Însuţi, Mântuitorule, Tu ştii cele ascunse ale mele; ci însuţi Tu mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către preacurata Maica lui Dumnezeu,

mai-nainte ai gonit tulburarea poftelor celor cu sila supărătoare şi ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te-a viclenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri şi mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Hristos, pe Carele ai iubit, de Carele ai dorit, pentru Carele ţi-ai topit trupul Cuvioasă, roagă-L acum pentru noi robii tăi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea viaţă paşnică celor ce-L cinstim pe El.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime Sfântă; lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu. Ci laudă şi preaslăveşte, suflete, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu şi tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cereşti.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii. *(de două ori)*

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca nişte mir, strig ca păcătoasa care cerea milă, rugăciune aduc şi cer să iau iertare.

De n-a şi greşit nimenea precum eu, totuşi primeşte-mă, milostive Mântuitorule, şi pe mine carele cu frică mă pocăiesc şi cu dragoste strig : Greşit-am Ţie unuia, nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Milostiveşte-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta şi mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, şi rătăcit fiind, răpeşte-mă de la lup şi mă fă oaie întru păşunea oilor Tale.

Când vei şedea Judecător ca un milostiv şi vei arăta slava Ta cea înfricoşată, Hristoase, o, ce frică va fi atunci, cuptorul arzând şi toţi temându-se de nesuferită judecata Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-le lui Dumnezeu pentru noi.

Maica luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu darul Duhului, luminează Marie pe cei ce te laudă cu credinţă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Minune nouă cu adevărat văzând întru tine Maică, dumnezeiescul Zosima, s-a spăimântat; că înger în trup vedea şi cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Părinte, Cela ce eşti fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorule, Cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca din nişte vopsele mohorâte, s-a ţesut trupul lui Emanuil, înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevătat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită, rodul maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim. *(de două ori)*

Milostiveşte-Te, mântuieşte-mă, Fiul lui David, miluieşte-mă, cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciţi şi glasul cel milostiv ca şi tâlharului grăieşte-mi : Amin zic ţie, cu Mine vei fi în rai, când voi veni întru slăvirea Mea.

Tâlharul Te-a hulit, tâlharul Dumnezeu Te-a cunoscut; că amândoi împreună pe Cruce erau spân-

zuraţi. Dar, o mult-Îndurate ! Ca şi tâlharului celui credincios, carele Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi şi mie uşa slavei împărăţiei Tale.

Făptura s-a mâhnit, văzându-Te răstignit; munţii şi pietrele de frică s-au despicat şi pământul s-a cutremurat şi iadul s-a golit; şi s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roduri vrednice de pocăinţă să nu ceri de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruieşte-mi inimă pururea umilită şi sărăcie a duhului; ca să-Ţi aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.

Judecătorul meu şi cunoscătorule, Cela ce vei să vii iarăşi cu îngerii să judeci lumea toată, atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostiveşti şi să mă miluieşti, Iisuse, pe mine carele am greşit mai mult decât toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai spăimântat cu viaţa ta cea minunată, ca cei fără de trup vieţuind şi firea covârşind; pentru care, ca şi cum ai fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, şi Iordanul ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăţi şi de necazurile care împrejur ne cuprind. Ca mântuindu-ne, să slăvim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul şi stricăciunea, şi de greşeli necuvioase noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta cu credinţă.

Slavă...

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preaînălţăm, Dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, Unimii după fiinţă, ca unei lumini şi luminilor, vieţii şi vieţilor, făcătoarei de viaţă, şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetatea ta păzeşte-o, preacurată Născătoare de Dumnezeu; Că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind înfrânge toată supărarea şi robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Apoi cântăm Irmosul în amândouă stranele : Naşterea zămislirii... *Şi cealaltă urmare a Pavecerniţei şi Otpustul.*

Vineri întâia săptămână.

LA UTRENIE

Troicinicele. După întâia Catismă, zicem Sedelnele Crucii, din Octoih, şi a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, Sedealna lui Iosif, glasul al 2-lea.

Podobie : Iosif cel cu bun chip...

Cela ce cu patimile Tale ai dat tuturor nepătimire, omorând patimile trupului meu cu dumnezeiasca Cruce, învredniceşte-mă a vedea şi cinstită Învierea Ta, Doamne.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Cu cinstită Crucea Fiului tău fiind păziţi, Stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, toată năvala vrăjmaşului, toţi prea lesne o întoarcem înapoi. Pentru aceasta, după datorie pe tine pururea te fericim, ca pe Maica lui Dumnezeu şi singură nădejdea sufletelor noastre.

După a treia Catismă, Sedelna lui chir Teodor, glasul al 2-lea.

Podobie : Ceea ce eşti izvorul milei..

Cela ce eşti fântâna curăţiei, cu postul păzeşte-ne pe noi, Milostive; caută spre noi, care cădem înaintea Ta. Ia aminte la ridicarea mâinilor noastre, Cel ce Ţi-ai întins palmele pe lemn, răstignindu-Te pentru toţi pământenii, însuţi Cela ce eşti Domnul celor fără de trup.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Fecioara şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, plângând cu amar a zis : Fiul meu, ce taină înfricoşată este aceasta ! Cela ce dăruieşti tuturor viaţă veşnică, cum mori de bunăvoie pe Cruce, cu moarte de ocară ?

Psalmul 50.

Canonul Mineiului, *cu Irmosul pe 6, şi Tricântarea după regulă.*

Şi se citeşte a cincea Cântare *din Psaltire, după obicei.*

Tricântarea

Cântarea a 5-a, glasul al 2-lea,

Irmos : Lumina celor ce zăceau întru...

Văzând păcatul ce este întru mine, înşelătorul se sileşte şi ajută păcatului; că se bucură cu adevărat de pierirea mea. Ci Tu îmi dă îndreptare, rogu-mă, Mântuitorule, spre ruşinarea lui.

Cela ce ai biruit stăpâniile întunericului cu Crucea Ta, scoate-mă din răutatea lor pe mine, cel căzut întru adâncul păcatului şi în groapa faptelor celor necuvioase; pe mine, cel ce nădăjduiesc spre mila Ta, ca să mă mântuiesc.

Cela ce Te-ai omorât, fiind întins pe Cruce, înviază sufletul meu cel omorât cu păcatul. Şi mă învredniceşte, Hristoase, să ajung cu pace la cinstită învierea Ta, pe mine cel ce fac cu osârdie îndreptările Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce eşti luminarea neputinţei mele, mântuirea întunecatului meu suflet, Preacurată, mântuieşte-mă Fecioară, mântuieşte-mă pe mine cel pierdut, şi cu haina nestricăciunii îmbracă-mă pe mine, cel stricat cu greşeli cumplite.

Altă Tricântare,

Glasul acelaşi.

Irmos : Noaptea trecând...

Tu în locul Căpăţânii ai primit a Te răstigni cu trupul, Unule fără de moarte, făcând nemuritor neamul omenesc, şi din nou înfrumuseţându-l, Doamne.

Ocara pătimirii Tale lumea văzându-o, toată s-a schimbat, Doamne, tânguindu-se pentru uciderea Ta cea de la iudei. Ci ai răbdat ca să mântuieşti neamul nostru.

Slavă..., *a Treimii :*

Tu eşti, o Treime Preasfântă ! Căreia îţi slujim noi; Tu eşti şi scăparea şi întărirea noastră. Deci trimite iertare greşelilor, celor ce Te laudă pe Tine întru o fire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară, ceea ce eşti în multe chipuri numită, bucurăte Născătoare de Dumnezeu, sicriule şi năstrapă şi masă; sfeşnice purtător de lumină, rugule cel cu chipul de foc, muntele lui Dumnezeu cel umbrit.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Lepădându-ne de lume şi de cele din lume şi împreună cu Hristos, ca şi cum ne-am răstigni acum, să răbdăm ocară, batjocori şi altele; ca împreună cu Dânsul să ne proslăvim.

Irmosul :

Noaptea trecând, s-a apropiat ziua şi lumina lumii s-a arătat. Pentru aceasta Te laudă cetele îngereşti şi toate Te slăvesc pe Tine, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 8-a,

Irmos : În cuptorul cel de foc...

Cela ce Te-ai smerit şi Te-ai înălţat pe Cruce pentru milostivire, înălţând pe cel ce a căzut oarecând prin mâncare din lemn; pe Tine, Unule Preabunule, Cel ce însuţi eşti preaslăvit, Te lăudăm în veci.

Cu dormitarea nepurtării de grijă, am suferit somnul cel greu al păcatului; ci Tu, Carele ai adormit pe Cruce pentru mine, Hristoase al meu, ridică-mă pe mine cel căzut, ca să nu mă cuprindă noaptea morţii.

Orbindu-mă cu desfătările, îmi port sufletul în-

tunecat şi, văzându-mă, râde de mine vrăjmaşul, născocitorul răutăţii. Pentru aceasta luminează-mă şi mă izbăveşte de răutatea lui, Hristoase în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cu lene viaţa cheltuindu-mi, mi-am îngreuiat sufletul cu dormitarea păcatului; ci alerg la neadormită rugăciunea ta, nu mă lăsa, Fecioară preacurată, să adorm spre moarte.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce a închipuit...

Cu spini încununându-Te, şi cu haină de porfiră îmbrăcându-Te, Te-ai arătat mai frumos, Hristoase, cu chipul decât toţi fiii omeneşti, cu slavă strălucind.

Fiere şi oţet bând, două izvoare ai izvorât, al vieţii şi al nestricăciunii, din dumnezeiască coasta Ta celor ce Te laudă cu credinţă şi Te slăvesc întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Treime, Dumnezeire una, fire nedespărţită şi despărţită în feţe, stăpânie nepieritoare, Părinte, Fiule şi Duhule, pe Tine Te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu curată, uşa cea cerească, poarta cea de mântuire, primeşte rugăciunea tuturor creştinilor, celor ce te fericesc pe tine întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce, ceea ce eşti sceptrul lui Hristos, cornul Bisericii, biruinţa împăraţilor, păzitoarea creştinilor; tu eşti luminarea mea, tu şi lauda mea întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe luceafărul cel înaintea...

Sufletul cel stricat cu necuvioase gânduri, curăţeşte-l cu stropirea sângelui Tău, dumnezeiescule Cuvinte, şi mă fă părtaş slavei Tale, Hristoase, Cela ce pentru mine ai răbdat neslăvită răstignire.

Cu totul m-am împilat Hristoase prin greutatea necuvioaselor fapte. Şi întristându-mă, strig către Tine, Iubitorule de oameni : Vindecă cu cinstit sângele Tău rănile sufletului meu cele nevindecate, ca să laud Dumnezeirea Ta.

Având răutatea ca mâncare şi lenevirea băutură, eu cel ce rămân neîndreptat în toate, în deşert mă bucur de oprirea mâncărilor; că n-a zis Domnul să fie postul de acest fel.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine, ceea ce eşti pierzătoarea osândirii celei cumplite dedemult şi mijlocitoarea apropierii neamului nostru către Dumnezeu şi punte către Făcătorul, Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Maica, Fecioara...

Pe lemn răstignindu-Te Tu, făptura s-a clintit, că Dumnezeu fiind, ai pătimit trupeşte, pentru milostivirea îndurărilor, ca să ne mântuieşti pe noi.

Puterea Crucii Tale, Doamne este mare; că închipuindu-o întru noi, îndată şi gonim puterea dracilor.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Ipostasuri, Treime prea una singură, domnească Stăpânie, fire întocmai slăvită, Părinte, Fiule şi dumnezeiescule Duhule, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, curăţitoarea lumii, Născătoare de Dumnezeu, la care năzuind toţi păcătoşii, aflăm pururea împăcare cu Dumnezeu.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu dumnezeiască puterea Crucii Tale, Doamne, întăreşte-mă, ca să-Ţi aduc Ţie vremea postului fără prihană şi curată.

Irmosul :

Pe Maica Fecioară, cea curată şi fără prihană, cu cântări de laude toţi credincioşii, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, cu evlavie o slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea, singur glasul.

Vestirea postului să o primim cu bucurie, că de l-ar fi păzit strămoşul, n-am fi suferit căderea cea din Eden. Că frumos era la vedere şi bun la mâncare rodul, carele m-a omorât. Să nu ne amăgim cu vederea, nici să se îndulcească gâtlejul nostru cu bucate scumpe, care după mâncare sunt fără de cinste. Să fugim de neînfrânare, şi după săturare să nu ne supunem patimilor. Să ne însemnăm cu sângele Celui ce S-a adus pentru noi de bunăvoie la moarte, şi nu se va atinge de noi pierzătorul. Şi vom mânca paştele lui Hristos cele preasfinţite, spre mântuirea sufletelor noastre.

Martirica :

Ce vă vom numi pe voi sfinţilor ? Heruvimi ? Că întru voi S-a odihnit Hristos. Serafimi ? Că neîncetat L-aţi slăvit pe El. Îngeri ? Că de trup v-aţi lepădat. Sau puteri ? Că minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi încă mai mari darurile. Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobie : O preaslăvită minune...

Dacă Te-a văzut răstignit în locul Căpăţânii, Mântuitorule, făptura toată s-a schimbat şi s-a mâhnit clătindu-se, neputând suferi. Iar preacurata Fecioară şi Maica Ta, tânguindu-se, a strigat către Tine : Vai mie, o Fiul meu ! Preadulce Mântuitorul meu ! Ce este această nouă, preaslăvită şi străină vedere ?

Bine este o ne mărturisi Domnului..., *Şi cealaltă rânduială. Ceasul 1, fără Catismă. Tot aşa şi în celelalte Vineri ale Sfântului post.*

Întru această Vineri.

LA CEASUL AL ŞASELEA

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea

Viaţa noastră cea mult păcătoasă şi năravul cel nepocăit, întâmpină-le Doamne cu îndurările Tale. Că afară de Tine pe altul nu ştim să stăpânească viaţa şi moartea; mântuieşte-ne ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 7-lea :
Iubi-te-voi Doamne vârtutea mea, Domnul este întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu. *(ps. 17, 1)*
Stih : Dumnezeul meu, ajutorul meu şi voi nădăjdui spre Dânsul. *(ps. 17, 2)*

Din Proorocia lui Isaia citire :
Cap. 3, Vers. 1-13.

Iată stăpânul, Domnul Savaot, va lepăda din Iudeea şi din Ierusalim pe cel tare şi pe cea tare, şi puterea apei, pe uriaşul şi pe cel puternic şi pe omul ostaş şi pe judecător şi pe prooroc şi pe vrăjitor şi pe bătrân şi pe căpetenie peste cincizeci şi pe sfetnicul cel minunat şi pe mai marele meşter de lemn cel înţelept şi pe ascultătorul de întrebări cel ştiutor. Şi voi pune lor domni tineri, şi cei batjocoritori îi vor stăpâni pe ei şi va năvăli popor, om asupra omului şi om asupra vecinului său, şi se va scula cu sfadă pruncul asupra celui bătrân şi cel necinstit asupra celui de cinste. Că se va apuca omul de fratele său sau de casnicul tatălui său, zicând; haină ai, fii căpetenie nouă, şi bucatele mele să fie sub tine. Şi răspunzând acela în ziua aceia va zice; nu voi fi ţie căpetenie, că în casa mea nu este pâine, nici haină, nu voi fi căpetenie poporului acestuia. Că s-a pustiit Ierusalimul, şi Iudeea a căzut, şi limbile lor sunt cu fărădelege, neascultând de Domnul, pentru că acum s-a smerit mărirea lor. Şi ruşinea feţei lor a stătut împotriva lor, şi păcatul său ca al Sodomei l-a vestit şi l-a arătat. Vai sufletului lor ! Că au sfătuit sfat rău ei asupra sa, zicând : Să legăm pe cel drept, că nu ne este nouă de nici o treabă; drept aceea, rodurile mâinilor sale vor mânca. Vai celui fărădelege ! Că rele îi vor veni după lucrul mâinilor lui. Poporul meu ! Cârmuitorii voştri vă jefuiesc pe voi, şi cei ce vă silesc vă stăpânesc pe voi. Poporul meu ! Cei ce vă fericesc vă înşeală pe voi, şi cărarea picioarelor voastre o strică. Ci acum va sta Domnul la judecată şi va pune la judecată pe poporul său. Însuşi Domnul la ju-

decată va veni, cu bătrânii poporului şi cu domnii lui.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Doamne, ajutorul meu şi Mântuitorul meu eşti Tu. *(ps. 18, 15)*
Stih : Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria. *(ps. 18, 1)*

În ştiinţă să fie : Că slujba Sfântului din Minei, care se va întâmpla Sâmbătă şi Duminică, se cântă la Pavecerniţă sau când va socoti cel mai mare. De se va întâmpla în această Sâmbătă Aflarea capului Sfântului Ioan, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera N.

SÂMBĂTĂ
În întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Catismă.

La Doamne strigat-am..., *punem Stihiri 10 şi cântăm Stihira zilei, de două ori Glasul al 5-lea, singur glasul.*

Veniţi credincioşilor să lucrăm la lumină lucrurile lui Dumnezeu; să umblăm cu chip smerit ca ziua. Toată scrisoarea nedreaptă a celui de aproape să o lepădăm de la noi, nepunându-i împiedicare spre sminteală. Să lăsăm desfătarea trupească, să creştem darurile sufletului, să dăm celor lipsiţi pâine şi să ne apropiem către Hristos cu pocăinţă, strigând : Dumnezeul nostru miluieşte-ne pe noi.

Apoi cântăm şi patru martirice, ale glasului ce se întâmplă la Octoih. Şi îndată patru idiomele ale Sfântului Teodor, glasul al 2-lea.

Veniţi toţi iubitorii de mucenici să ne veselim duhovniceşte şi să serbăm. Că astăzi, ne pune înainte masa de taină Mucenicul Teodor, veselindu-ne pe noi iubitorii de prăznuire, şi să strigăm către dânsul : Bucură-te, purtătorule de chinuri cel nebiruit, cela ce ai surpat pe pământ îngrozirile tiranilor. Bucură-te, cela ce ţi-ai dat trupul tău cel de ţărână muncilor, pentru Hristos Dumnezeu. Bucură-te, cela ce te-ai arătat în multe feluri de primejdii ostaş iscusit al oştii celei cereşti. Pentru aceasta te rugăm pe tine, lauda mucenicilor : Roagă-te pentru sufletele noastre.

Darul cel de Dumnezeu dăruit al minunilor tale, Mucenice Teodore, îl întinzi tuturor celor ce aleargă către tine cu credinţă. Pentru care te lăudăm pe tine zicând : Pe cei robiţi îi mântuieşti, pe bolnavi tămăduieşti, pe cei săraci îmbogăţeşti şi mântuieşti pe cei ce înoată cu corăbiile. Alergarea spre cele zadarnice a robilor o opreşti, şi arăţi, pătimitorule, pagubele celor ce li s-a furat. Pe ostaşi îi înveţi să se ferească de răpire. Pruncilor dăruieşti cu milostivire cererile. Fierbinte ajutător te afli celor ce săvârşesc sfinţită pomenirea ta. Pentru care, preasfinţite pătimitorule, şi nouă celor ce lăudăm mucenicia ta cere-ne de la Hristos mare milă.

Dar al lui Dumnezeu prea-mare te-ai arătat, Mucenice Teodore; că şi după sfârşit, ca un viu, dai cererile celor ce aleargă la tine; pentru că şi fiul femeii, răpindu-se odinioară rob în oaste păgânească, venind înaintea ta văduva şi udând cu lacrimi Biserica ta, tu ca un milostiv pe cal alb încălecând ai pus pe fiul ei înaintea ei, nevăzut. Şi după aceasta, şi cu aceasta, n-ai încetat lucrând minuni. Ci roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Pe tine, cel numit cu numele dumnezeieştilor daruri, te cinstesc de trei ori, fericite Teodore. Că arătându-te luminător neapus al luminii celei dumnezeieşti, ai strălucit cu chinurile tale în toată lumea; şi arătându-te decât focul mai puternic, văpaia ai stins şi capul vicleanului balaur l-ai sfărâmat. Pentru aceasta spre chinurile tale Hristos uitându-Se, a încununat dumnezeiescul tău cap. Mare Mucenice biruitorule, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, cu dinadinsul roagă-te pentru sufletele

noastre.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Lucrând vrăjmaşul cu tiranul cel ca şi dânsul viclean, ca printr-un organ, prin rea izvodire se ispitia să spurce cu bucate, din jertfele cele necurate, pe prea-creştinul popor, cel ce se curăţea cu postul. Ci tu ai stricat meşteşugirea lui cu chibzuială mai înţeleaptă şi în vis arătându-te arhiereului celui de atunci, i-ai descoperit adâncul gândului, arătându-i meşteşugirea cea necuvioasă a vicleanului. Pentru aceasta aducându-ţi ţie mulţumire, te numim mântuitor şi facem în toţi anii pomenirea minunii ce s-a făcut. Şi încă ne rugăm să ne păzim nevătămaţi de meşteşugirile vicleanului, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Mucenice Teodore.

Şi acum..., *a Născătoarei, a glasului ce se va întâmpla de rând.*

Ieşire, fără Evanghelie : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 6-lea :
Auză-te Domnul în ziua necazului. *(ps. 19, 1)*
Stih : Scutească-te numele Dumnezeului lui Iacov. *(ps. 19, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 2, Vers. 20, Cap. 3, Vers. 20.

Şi a pus Adam nume tuturor dobitoacelor. Şi tuturor pasărilor cerului şi tuturor fiarelor pământului; iar lui Adam nu s-a aflat ajutor asemenea lui. Şi a pus Dumnezeu somn în Adam şi a adormit; şi a luat o coastă dintru ale lui şi a plinit cu carne locul ei. Şi a făcut Dumnezeu coasta, care o a luat din Adam, femeie, şi o a adus pe ea la Adam. Şi a zis Adam : Iată acum os din oasele mele şi trup din trupul meu, aceasta se va chema femeie, pentru că din bărbatul său s-a luat. Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup. Şi erau amândoi goi şi Adam şi femeia lui, şi nu se ruşinau. Iar şarpele era mai înţelept decât toate fiarele cele de pe pământ, care le-a făcut Domnul Dumnezeu. Şi a zis şarpele către femeie : Ce este, că a zis Dumnezeu să nu mâncaţi din tot pomul Raiului ? Şi a zis femeia către şarpe : Din tot pomul care este în Rai mâncăm, iar din rodul pomului, care este în mijlocul Raiului a zis Dumnezeu : Să nu mâncaţi dintr-însul, nici să vă atingeţi de dânsul, ca să nu muriţi. Şi a zis şarpele către femeie : Nu veţi muri cu moarte. Că ştie Dumnezeu, că ori în ce zi veţi mânca dintr-însul, se vor deschide ochii voştri şi veţi fi ca nişte dumnezei, cunoscând binele şi răul. Şi a văzut femeia că bun este pomul la mâncare şi plăcut ochilor la vedere, şi cum că frumos este a cunoaşte; şi luând din rodul lui a mâncat şi a dat şi bărbatului său şi a mâncat cu dânsa. Şi li s-au deschis ochii amândorura şi au cunoscut că erau goi. Şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperământ împrejurul trupului. Şi au auzit glasul Domnului Dumnezeu umblând prin Rai după miazăzi, şi s-au ascuns Adam şi femeia lui de către faţa Domnului Dumnezeu între pomii Raiului. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi a zis lui : Adame, unde eşti ? Iar el a zis : Glasul Tău am auzit umblând prin Rai şi m-am temut, că gol sunt şi m-am ascuns. Şi i-a zis Dumnezeu : Cine ţi-a spus ţie că eşti gol ? Fără numai că ai mâncat din pomul, din carele ţi-am poruncit numai dintru acesta să nu mănânci. Şi a zis Adam : Femeia care mi-ai dat să fie cu mine aceea mi-a dat din pom şi am mâncat. Şi a zis Domnul Dumnezeu femeii : De ce ai făcut aceasta ? Şi a zis femeia : Şarpele m-a amăgit şi am mâncat. Şi a zis Domnul Dumnezeu şarpelui : Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii tu din toate dobitoacele şi din toate fiarele pământului; pe pieptul tău şi pe pântece te vei târî şi pământ vei mânca în toate zilele vieţii tale. Vrăjmăşie voi pune între tine şi între femeie şi între sămânţa ta şi între sămânţa ei; aceea va păzi capul tău şi tu vei păzi călcâiul ei. Femeii a zis : Înmulţind voi înmulţi necazurile tale şi suspinul tău, în dureri vei naşte fii şi spre bărbatul tău va fi întoarcerea ta; şi el te va stăpâni. Iar lui Adam a zis : Pentru că ai ascultat glasul femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit ţie, numai dintru acela să nu mănânci, şi ai mâncat dintr-însul, blestemat să fie pământul întru lucrurile tale; întru necazuri vei mânca dintr-însul în toate zilele vieţii tale. Spini şi pălămidă va răsări ţie, şi vei mânca iarba pământului. Întru sudoarea feţei tale vei mânca pâinea ta, până când te vei întoarce în pământ din care eşti luat : Că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce. Şi a pus Adam numele femeii sale Eva, adică viaţă, pentru că ea este mamă tuturor celor vii.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Înalţă-Te Doamne întru puterea Ta; cânta-vom şi vom lăuda puterile Tale. *(ps. 20, 14)*
Stih : Doamne întru puterea Ta se va veseli Împăratul şi în mântuirea Ta se va bucura foarte. *(ps. 20, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 3, Vers. 19-34.

Dumnezeu cu înţelepciune a întemeiat pământul, şi a gătit cerurile cu priceperea. Întru cunoştinţa lui adâncurile s-au deschis şi norii au izvorât apă. Fiu-

le să nu treci, ci păzeşte sfatul meu şi gândul. Ca să fie viu sufletul tău, şi să fie har împrejurul tău, şi va fi vindecare trupului tău, şi purtare de grijă de oasele tale. Ca să umble în pace, având nădejde în toate căile tale, şi ca să nu se poticnească piciorul tău. Că de vei şedea, fără de frică vei fi, şi de vei dormii, dulce vei dormii. Şi nu te vei teme de frica ce va veni asupră-ţi, nici de năvălirile necredincioşilor cele împresurătoare. Că Domnul va fi întru toate căile tale, şi va întări piciorul tău, ca să nu te clătеşti. Nu te lepăda a face bine celui lipsit, când poate a ajuta mâna ta. Nu zice; du-te şi să te întorci şi mâine îţi voi da, putând tu face bine, că nu ştii ce va aduce ziua ce vine. Nu meşteşugi rele asupra prietenului tău, carele vine de aiurea şi nădăjduieşte spre tine. Nu fii iubitor de vrajbă împotriva omului în zadar, ca să nu-ţi facă ţie ceva rău. Nu-ţi agonisi ocările oamenilor răi, nici urma căilor lor. Că necurat este înaintea Domnului tot călcătorul de lege, şi cu cei drepţi nu se împreună. Blestemul Domnului în casele celor necredincioşi. Iar curţile drepţilor bine se cuvintează. Domnul mândrilor le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă dar.

După aceasta : Să se îndrepteze rugăciunea mea..., *Şi cealaltă rânduială, a Liturghiei celei mai înainte sfinţite. Iar după rugăciunea Amvonului cântăm acest canon de rugăciune, al Sfântului Teodor. Aducându-se şi coliva, începem cu :* Doamne, auzi rugăciunea mea..., *Apoi :* Dumnezeu este Domnul...

Şi îndată Troparul, glasul al 2-lea.

Mari sunt isprăvile credinţei, în izvorul văpăii, ca întru o apă de odihnă, Sfântul Mucenic Teodor s-a bucurat; căci cu foc tot arzându-se ca nişte pâine dulce Treimii s-a adus. Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită şi cu fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Carele, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi îndată Psalmul 50. Apoi acest Canon :

CANONUL

Compunere a lui Ioan Damaschin,

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Apa trecându-o ca pe uscat...

Pe tine, Teodore, ştiindu-te iubitor de Dumnezeu şi fiind legat cu dragostea ta cea nedepărtată, sufletul şi trupul meu şi cuvintele laudelor, ţie închin.

Se scria porunca cea urâtă lui Dumnezeu, a aduce jertfe idolilor, iar nu lui Dumnezeu celui viu. Ci tu ai venit, nu ca să jertfeşti lor, purtătorule de biruinţă. Ci ca să te aduci jertfă lui Dumnezeu.

Slavă...

Fiind pătruns cu dumnezeiasca dragoste a lui Dumnezeu Celui Preaînalt, Mucenice Teodore, te-ai făcut ostaş Fiului, Celui Unuia-Născut şi darurile nu le-ai greşit.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetele îngereşti şi omeneşti, Maică ce nu ştii de mire, te laudă neîncetat; pentru că ai ţinut în braţele tale pe Ziditorul lor, ca pe un prunc.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Tu eşti întărirea...

Cântare din buzele mele şi din sufletul meu rugăciune cu durere aduc ţie, milostiveşte-te spre mine purtătorule de chinuri, Teodore.

Trupul ţi-ai supus minţii celei singure stăpânitoare, mare Mucenice, şi cu amândouă slujeşti Ziditorului.

Slavă...

Stătut-ai la judecata cea tirănească, vestind Dumnezeu pe Hristos Împăratul; şi te-ai lepădat a jertfi celor spurcaţi, Teodore.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine toţi creştinii te-am câştigat scăpare şi zid pururea; pe tine te slăvim fără tăcere, ceea ce nu ştii de mire.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Auzit-am, Doamne...

Din tainele cele dumnezeieşti gustând cu cunoştinţa, Mucenice Teodore, fără sfială ai propovăduit naşterea lui Dumnezeu şi o ai mărturisit.

Cei ce slujeau patimilor, socoteau Dumnezeirea pătimitoare, pe care, cu duhul luminându-te, i-ai mustrat, pătimitorule Teodore.

Slavă...

Rugămu-ne, fericite Teodore, să ne fii cu rugăciunea ta ajutător nouă, celor ce te lăudăm. Scapă-ne din tot felul de primejdii şi de patimi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce, fiind brazdă nearată, ai odrăslit Spicul cel de viaţă făcător, Care dăruieşte lumii viaţă, Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte pe cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Mânecând către Tine...

Iubiţi pe Domnul, Cel ce vă iubeşte ! Strigat-ai, viteazule Teodore, către mucenicii cei ce au pătimit împreună cu tine.

Aprinzându-ţi inima cu râvnă, purtătorule de biruinţă, ai ars pe dumnezeiţa cea cu numire mincinoasă, împreună, cu capiştea ei.

Slavă..., *a Treimii :*

Cu puterea ta cea nebiruită purtătorule de chinuri, Teodore, pierde îndrăzneala barbarilor şi patimile mele.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară, după naştere, te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut lumii pe Dumnezeu-Cuvântul cu trup.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Curăţeşte-mă pe mine...

Ca o slabă, ca o neputincioasă ce era întărâtarea mincinoşilor dumnezei, spre izbândirea sa cerea ajutor de la oameni; de vreme ce se biruia de împotrivirea nemincinoşilor Mucenici, care propovăduiau adevărul. *(de două ori)*

Slavă..., *a Treimii :*

Întărindu-te cu puterea lui Dumnezeu, lauda mucenicilor Teodore, muncile cele de la păgâni ca nişte săgetături de prunci, Fericite, le-ai socotit, trăinicia celor viitoare mai înainte văzându-o.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fă să ne mântuim de greşeli cu rugăciunile tale, curată Născătoare de Dumnezeu, şi să aflăm, Preacurată, dumnezeiască strălucirea Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat din tine negrăit.

CONDAC, glasul al 8-lea.

Credinţa lui Hristos, ca o pavăză înlăuntru în inima ta primind, puterile cele potrivnice le-ai călcat, multpătimitorule; şi cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Din Iudeea venind tinerii...

Rănitu-te-ai la trup, pentru Cuvântul cel ce S-a rănit după trup pentru noi, şi Acestuia cu mulţumire veselindu-te, ai strigat, Mucenice Teodore : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Precum S-a pus în mormânt şi de bunăvoie S-a pecetluit Mântuitorul tuturor, aşa te-ai sălăşluit în temniţă pecetluită, purtătorule de biruinţă, Teodore, strigând : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Omorât fiind şi de patimile trupeşti de bunăvoie scuturându-te, nu cu mâncarea, purtătorule de chinuri, ci cu dragostea cea dumnezeiască hrănindu-te, ai cântat : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă..., *A Treimii :*

În temniţă, ca în cuptorul tinerilor oarecând, Unul din nestricata Treime arătându-Se, ţi-a dat îndrăzneală ţie, purtătorule de chinuri, celui ce cântai : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Când ai vrut să rânduieşti mântuirea noastră, Mântuitorule, Te-ai sălăşluit în pântecele Fecioarei, pe care o ai arătat folositoare lumii; Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De şapte ori cuptorul...

Orbit fiind la minte, mai-marele nelegiuitorilor te îngrozea pe tine păgâneşte, cinstitorule de Dumnezeu; pentru ce în deşert ţi-ai pus nădejdile nebune, spre omul carele cu sila a murit ? Iar tu ai strigat : Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Ca un priceput şi înţelept iconom al darului, cu darul ce s-a dăruit ţie de la Dumnezeu ai strigat, Teodore, celui ce poruncea păgâneşte : Această ruşine să fie mie şi celor ce cântă : Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Vitejeşte te-ai nevoit, cu îndrăzneală ai mustrat, strigând către tiranul : Pentru ce eşti fără de minte, poruncind să lăsăm pe Făcătorul şi să slujim cu minciună făpturilor ? Iar eu cânt : Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu închipuiri trupeşti, cu multe feluri de graiuri ascunse şi cu arătări înseninătoare şi închipuitoare, au vestit mai înainte grăitorii de Dumnezeu naşterea ta, Fecioară, cea mai presus de fire şi minunată. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine cu bunăcredinţă te lăudăm, preaînălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe tine cea neispitită...

Pricina muceniciei tale, Teodore a fost dragostea lui Dumnezeu. Pentru aceasta trupul tău s-a dat focului celui material, şi prin aceasta ai mers la focul cel dumnezeiesc, bucurându-te purtătorule de biruinţă, cinstitorule de Dumnezeu, Teodore.

Mucenic preaslăvit, ai ars, dar nu te-ai ars; că tu ai ars înşelăciunea, şi stai viu înaintea lui Dumnezeu, şi întru Dânsul ca un Mucenic te veseleşti, purtătorule de biruinţă, şi cinstitorule de Dumnezeu, Teodore.

Slavă...

Pe Tine un Hristos, Te ştim, pe unul din Treime în două firi desăvârşit; păzeşte pe poporul Tău acesta, pe carele l-ai câştigat cu scump sângele Tău; pentru rugăciunile lui Teodor, purtătorul de biruinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine mântuitoare întru primejdii, ceea ce ai purtat în braţe pe Dumnezeu cel nevăzut şi lăudat în ceruri de toate puterile, şi Carele pe Sine S-a dăruit nouă, pururea te slăvim.

Irmosul :

Pe tine, Maica lui Dumnezeu şi Fecioara cea neispitită de nuntă, pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte prin cuvânt pe Dumnezeu cel adevărat, pe cea mai înaltă decât preacuratele puteri, cu neîncetate doxologii te slăvim.

Şi îndată : Sfinte Dumnezeule...,

Apoi Troparul Sfântului :

Mari sunt isprăvile credinţei, în izvorul văpăii, ca întru o apă de odihnă, Sfântul Mucenic Teodor s-a bucurat; căci cu foc tot arzându-se ca nişte pâine dulce Treimii s-a adus. Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *Condacul.*

Credinţa lui Hristos, ca o pavăză înlăuntru în inima ta primind, puterile cele potrivnice le-ai călcat, mult pătimitorule; şi cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

Şi acum..., *a Născătoarei, glasul acelaşi.*

Ca pe o folositoare şi sprijineală tare, toţi cei ce am greşit am câştigat ajutorul tău cel fierbinte, Preacurată Fecioară, Maică Marie, mântuirea creştinilor. Pentru aceasta nu înceta rugând pe Mântuitorul, ca să ne dăruiască iertare.

Şi se face binecuvântarea colivei.

Apoi : Fie numele Domnului... *(de trei ori),* Bine voi cuvânta pe Domnul... *Şi se dă anafură de preot. Şi Apolisul. Iar unde nu se face Liturghia cea mai înainte sfinţită, sfârşim ceasurile aşa : După :* Slăbeşte, lasă, iartă Dumnezeule... *Şi după metaniile cele de pe urmă. Zicem :* Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte *(de 12 ori) , Apoi rugăciunea aceasta :* Preasfântă Treime, Stăpânie...

Şi începem Vecernia : Veniţi să ne închinăm... *(de trei ori)*

Şi Psalmul 103. Apoi obişnuita Catismă. Cântăm, la Doamne strigat-am... *stihirile pe 6 : Martirice 3, din Octoih, ale glasului ce va fi de rând, şi ale Sfântului Teodor 3.* Slavă..., *a Sfântului Teodor;* Şi acum..., *a Născătoarei, a glasului ce va fi de rând. Ieşire nu facem.* Lumină lină... *Paremiile.*

LA STIHOAVNĂ Stihira idiomelă a zilei (de două ori) ; Apoi Martirica, glasul al 5-lea : Binecuvântată este oastea..., Slavă..., *a Sfântului Teodor, glasul al 2-lea :* Al dumnezeieştilor daruri... *(Caută la stihirile Vecerniei)* Şi acum..., *a Născătoarei :* Toată nădejdea mea..., Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., După Tatăl nostru..., *Troparul :* Mari sunt isprăvile credinţei..., Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :* Toate tainele tale..., *Apoi, Ecteniile şi trei metanii.*

Se îmbracă preotul în felon mohorât şi începe : Binecuvântat este Dumnezeul nostru... *Iar noi citim psalmul 142 şi celelalte, precum mai înainte am arătat, Canonul pe 4. Şi după sfârşitul canonului, în loc de :* Cade-se să te fericim... *Cântăm Irmosul Cântării a 9-a :* Pe tine, Maica lui Dumnezeu..., *Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., *Troparul :* Mari sunt isprăvile credinţei..., Slavă..., *Condacul :* Credinţa lui Hristos, ca o pavăză..., Şi acum..., *a Născătoarei :* Ca pe folositoarea..., *Apoi rugăciunea şi binecuvântare a colivei. După aceasta :* Fie numele Domnului binecuvântat..., Bine voi cuvânta pe Domnul... *Apolisul. Intrând la masă, gustăm vin şi untdelemn, pentru ziua Sfântului.*

Obiceiul acesta este luat după datinile din Lavra Cuviosului Părintelui nostru Sava şi din Mănăstirile de obşte ale Cuviosului Eftimie cel mare şi altele. Dar pentru cinstea zilei, nu facem aşa. Ci mâncăm prune fierte, fără de untdelemn, şi varză; Iar cei ce vor voi, mănâncă mâncare uscată ca şi Miercuri.

Spre ştiinţă : În Vinerile Sfântului post, la Vecernie şi Pavecerniţă, nu facem metanii; numai unde sunt însemnate, la Liturghia cea mai înainte sfinţită, adică; după, Să se îndrepteze rugăciunea mea..., *3 metanii; după Ieşirea cu Sfintele daruri, metanii 3; la* Fie numele Domnului..., *3 metanii. Iar Pavecerniţa o citim pe cea mare, la care cântăm, Canonul morţilor, la gropniţă, al glasului de rând. Iar Canoanele Mineiului, ce se vor întâmpla întru această Sâmbătă şi Duminică, le cântăm când va socoti cel mai mare; unul îl cântăm la Pavecerniţa Vinerii, iar altul la Pavecerniţa Duminicii; aşa facem la toate Vinerile seara, în tot Sfântul post.*

SÂMBĂTĂ
ÎNTÂIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI POST

LA UTRENIE

După cei şase Psalmi, cântăm : Dumnezeu este Domnul..., *pe glasul al 2-lea. Şi zicem Troparul Sfântului Teodor :* Mari sunt isprăvile credinţei... *(de 2 ori)* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :* Toate tainele tale... *Şi obişnuitele Catisme.*

După întâia Catismă, cântăm Sedelnele mucenicilor, din Octoih ale glasului de rând.

După a doua Catismă, cântăm aceste Sedelne ale Sfântului Teodor, glasul al 8-lea :

Podobie : Pentru mărturisirea...

Înfierbântat fiind de adevărul credinţei, ai stins înşelăciunea păgânătăţii, surpând dumnezeirea idolilor; şi jertfă dumnezeiască făcându-te, cu minunile răcoreşti marginile lumii, slăvite Mucenice. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să dăruiască nouă mare milă.

Slavă...

Dar dumnezeiesc te-a dat pe tine, spre mântuirea a toată lumea, Domnul, Cel ce te-a întărit întru pătimire; bolile noastre cele sufleteşti tămăduindu-le şi patimile trupeşti biruindu-le, Mucenice Teodore, roagă pe Hristos Dumnezeu să dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară curată, ceea ce ai purtat în pântecele tău pe Dumnezeu cel ce a răsărit din Tatăl fără patimă mai-nainte de veci, pe Cuvântul cel într-un ipostas, şi Fiul cel de o fiinţă, pe Acesta roagă-L, cu profeţii şi cu mucenicii, cu cuvioşii, pustnicii şi dreptii, să ne dea nouă dezlegare greşalelor.

Apoi citim viaţa Sfântului Teodor. După aceea, Psalmul 50 şi canonul hramului, cu Irmosul pe 6, şi al Sfântului Teodor pe 8, cântând : Să cântăm Domnului...

CANONUL

Facere a lui Ioan, Mitropolitul Evhaitenilor.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos : Deschide-voi gura mea...

Cel ce este mai presus de toate, pe tine, ceea ce L-ai născut negrăit, te-a pus mai-nainte decât toţi aleşii Lui; pentru aceasta astăzi lăudând pe cel încununat de Dânsul, ţie prealăudată, mai înainte începem laudă.

Pe marele între Mucenici Teodor, pe viteazul cel prealuminat, pe cel prea numit şi preaslăvit, pe cel întru minuni vestit de la marginile pământului până la margini, cu cântări îl vom lăuda.

Zi de veselie a strălucit întru cele de întristare şi mâhnirea lor o a veselit, luminând de departe cu darul dumnezeiescului Mucenic începuturile şi zilele cele dinaintea sărbătorilor.

Cel ce s-a jertfit şi în jertfă a primit sfânta înjunghiere, stropeşte Biserica pe care o a ales, ca şi cu nişte curăţiri, cu sângele Celui ce a pătimit pentru dumnezeiască slăvirea Lui.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Frumos lucru s-a legiuit a prăznui, măcar şi fără vreme. Pentru că Stăpâna ceea ce împodobeşte toate, şi acum s-a arătat de faţă la pomenirea celui ce mai înainte s-a primejduit pentru dânsa prin sânge.

Alt Canon,

Facere tot al aceluiaşi Părinte.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Ca pe uscat umblând Israil...

Dumnezeule, cela ce eşti minunat întru sfinţi cu adevărat, minunează întru mine milele Tale, Hristoase, dăruindu-mi cuvânt ca să laud minunile Mucenicului Tău.

Tărie întru pătimire şi răbdare în dureri ai arătat, Mucenice al lui Hristos; şi iarăşi grabnic ajutorul tău spre noi ţi-ai arătat, Teodore.

Slavă...

Dreapta credinţă a părinţilor din sufletul său tiranul lepădându-o, a voit a umbla deapururea în sfat păgânesc, împotrivindu-se lui Dumnezeu.

Şi acum.... *A Născătoarei :*

Proorociile bărbaţilor, ce au grăit de Dumnezeu mai dedemult, întru tine arătat s-au împlinit, Maică Fecioară, că ai născut Dumnezeu adevărat şi om adevărat, mai presus de fire şi cu minune.

Catavasie : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Pe ai tăi cântăreţi...

Dorind creştinescul popor a vedea ziua Fiului tău, spre închipuirea ei Stăpână prăznuieşte acum mai înainte, punându-te pe tine pricina prăznuirii şi pe măritul Mucenicul tău.

Biruiesc în tot chipul cele mai bune; că cel preamare între Mucenici spre veselie a întors întristarea vremii, schimbând greutatea curatului post spre odihnă.

Osebit al tău şi cuvios îţi este darul; că dintru ale tale este, pătimitorule. Şi noi, pe care ne-ai sălăşluit în această latură a ta, cu bucurie îţi aducem daruri de laude.

Pus-ai preabună temelie cu vitejiile tale, viteazule, surpând ca pe o nimica, cu bărbăţia cea mai presus de fire, fiara cea atotpierzătoare, care sufla cu foc şi cu uciderи.

Tulburându-se cumplit noul vrăjmaş, întocmai ca şi cel dedemult, a amestecat în bucate sângele jertfelor ca nişte otravă. Ci înşelându-se ticălosul, s-a biruit cu înţelepciunea Mucenicului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Umplutu-s-a tot pământul, Fecioară, a cunoaşte pe Domnul, Cel ce S-a arătat lumii din tine. Mulţumită ţie şi dumnezeieştilor mucenici, căci printr-înşii s-a întărit adevărul.

Alt Canon,

Irmos : Nu este sfânt precum Tu, Doamne...

Cela ce mai înainte a şoptit cu vicleşug în urechile Evei şi pe Adam printr-însa cu înşelăciune l-a amăgit; acela şi acum şi-a vărsat veninul răutăţii, spre înşelăciune.

Ură având în sine, hrănind tulburarea împotriva celor ce drept vieţuiau, nelegiuitul căuta timp potrivit, în care cugeta să isprăvească viclenia.

Slavă...

Sosit-a începutul zilelor Sfântului Post, în care tot creştinul prin multă postire se curăţeşte pe sine, de toate ferindu-se.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea lumii cea tare, acoperământul şi folosinţa, Preasfântă bună Fecioară, nu trece cu vederea rugăciunea robilor tăi, celor ce din dragoste te fericesc pe tine pururea.

Sedealna, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Dumnezeiasca întrarmare luând şi înşelăciunea idolilor surpând, pe îngeri ai îndemnat să laude luptele tale. Căci cu dumnezeiasca dragoste aprinzându-ţi mintea, moartea prin foc, ca un viteaz, întru nimica o ai socotit. Pentru aceasta, după numirea numelui tău, dai dumnezeieştile daruri celor ce cer de la tine dar de tămăduiri, purtătorule de biruinţă Teodore. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă...

Neplecându-te amăgirilor lui Maximin, ci cu cuvintele lui Hristos îmbărbătându-te, capiştile idoleşti prin foc în cenuşă le-ai întors, şi vitejeşte biruind pe cel potrivnic, după zisa proorocului, ai trecut prin foc şi prin apă. Pentru aceasta, după vrednicia nevoinţelor, ai luat răsplătire a izvorî tămăduiri celor ce cer cu credinţă, purtătorule de biruinţă Teodore. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca o mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu ştii de bărbat, ca ceea ce eşti locaş Celui Preaînalt, prealăudată, pe mine cel ce m-am făcut sălăşluire spurcată fărădelegilor întru cunoştinţă batjocură dracilor, sârguieşte de mă scapă din răutatea acestora, şi mă fă luminată sălăşluire, prin fapta bună, Preacurată primitoare de lumină. Goneşte-mi norul patimilor, şi strălucirii celei de sus mă învredniceşte, şi luminii tale celei curate şi neînserate, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Cela ce şade în slavă...

O nouă şi preaslăvită amestecare şi împreunare ! Naşterea cu fecioria le-a unit Cel ce S-a născut Dumnezeu şi om. Şi cu zilele de întristare a amestecat ziua cea veselă, cinstind pe Mucenicul Său.

Vezi cum a iubit pe Domnul său, cel ce era ostaş lui Hristos. Că pe vrăjmaşii lui cu râvnă şi cu foc i-a pierdut şi mai la urmă pe sine s-a adus, cu dragoste, jertfă bună şi junghiere bineprimită Lui.

Purtător de biruinţă a scăpat din munci viteazul, cu îndrăznirea cuvintelor şi cu defăimarea muncilor, minunând pe cei ce priveau; şi făcându-se la toată lumea nouă şi preaslăvită vedere.

Os al lui Dumnezeu şi stăpânului meu, pătimind nu s-a sfărâmat nici după moarte. O, îndelungă răbdare ! Tot aşa şi de ostaşul lui, primindu-l focul şi roata, s-au temut a se atinge de el şi mort fiind.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Slugile vieţii, care au murit împreună cu Stăpânul şi împreună au înviat, viază acum la Dânsul veşnic şi pe Maica împreună cu Fiul o slăvesc, binecuvântând pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt.

Alt Canon,

Irmos : Hristos este puterea mea...

Sfat s-a sfătuit prea-păgânul, şi socotiţi cât este un adevăr de înfricoşat, că a gândit ticălosul să spurce prin bucate necurate pe poporul lui Hristos.

La îndeplinire a adus acel sfat fărădelege, poruncind să oprească mâncarea bucatelor celor curate şi să pună din cele ce le spurcase el cu sângiurile.

Slavă...

Făcut-a vestită şi cunoscută fărădelegea la toţi creştinii. Pentru aceea cum au înţeles, s-au adunat toţi împreună, în Sfântă Biserica Domnului.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe ceea ce Te-a născut pe Tine, Cel mai înainte de veci născut din Tatăl, acum credincioşii o punem rugătoare. Deci pentru rugăciunile ei îmblânzindu-Te, fii milostiv robilor Tăi.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Spăimânta-tu-s-au toate...

Astăzi se deschid uşile cele dinaintea darului. Şi această zi de odihnă acum mai înainte închipuieşte învierea; cinstind aşa de luminat pe luminata Stăpână, şi pe preaslăvitul Mucenic.

Dăruieşte Dumnezeu dar pe Teodor cel numit cu numele darului, celor ce iubesc arătarea celui iubit ce s-a arătat, făcându-l lucrător de preaslăvite, şi săvârşitor de puteri dumnezeieşti.

Nimica nu pot asupra Mucenicului arcurile şi săgeţile tale, vrăjmaşule al mântuirii omeneşti; că şi mort fiind, viază şi priveghează, şi răutăţilor tale stând împotrivă, mântuieşte pe tot ortodoxul.

Străină era mai-nainte minunea fiicei lui Dumnezeu; iar cu mărturisirile mucenicilor a luat credinţă neîndoită şi aceea ce se crede pururea rămâne minunată, şi cu credinţă închinată.

Alt Canon,

Irmos : Cu dumnezeiasca lumină...

Arhiereul cel de atunci cu totul minunându-se, dacă a cunoscut sfatul păgânului, cu laude de toată noaptea a rugat pe Dumnezeu, ca să nu treacă cu vederea, până în sfârşit, pe poporul carele este moştenirea Sa.

Dar grabnicul ajutător al celor ce L-au chemat în adevăr şi cu căldură, rugăciunile lor nu le-a trecut cu vederea nicidecum; ci degrab le-a dat lor mijlocul spre stricarea acelei viclenii.

Slavă...

Dintru înălţime s-a trimis ajutător cât mai degrab pe pământ purtătorul de biruinţe Teodor, şi mai marelui păstor arătându-se, l-a învăţat cum să strice sfatul celui fărădelege.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nimenea din cei ce aleargă cu căldură, Stăpână, la a ta folosinţă, niciodată nu se ruşinează; ci cere milă şi primeşte darul, spre folosul cel grabnic al cererii.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Înţelepţii lui Dumnezeu...

Nu pot posti, Mântuitorule, fiii nunţii Tale şi prietenii; că fiind de faţă Tu, Mirele, cu Maica Ta şi cu prietenul Tău, pe Tine Te ospătează şi-Ţi slujesc.

Depărtatu-s-a de la Dumnezeul cel ce mântuieşte, depărtatu-s-a şi din minte cel cu nume rău, şi cu nebunie s-a sculat asupra credinţei; ci în locul acesteia, a aflat pe cel cu nume mare.

Pătimind, s-a făcut mai înţelept şi lucrând viteazul, s-a făcut mai călduros; că deprinzându-se bine cu lupta şi cu biruinţa asupra tiranilor, nici după moarte nu s-a depărtat de buna faptă.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Scăpând astăzi Stăpână din primejdia cea stricătoare de suflet, prin minunea Mucenicului tău, după dumnezeiasca ta rânduială, amândurora mulţumire vă aducem.

Alt Canon,

Irmos : Marea vieţii văzându-o...

De vederea Ta cea străină minunându-se arhiereul a întrebat : Cine eşti Tu, Doamne, cel ce grăieşti cu mine ? Arată-ne şi ne învaţă, cum vom afla mai degrab ajutor.

Eu sunt însuşi Teodor Mucenicul, a zis. Ci ascultă : Grâu fiert să împărţiţi poporului; şi aşa se vor feri de bucatele cele spurcate ale vrăjmaşului.

Slavă...

Cât este de mare minunea ta, şi preamărită folosinţa ta, Teodore ! Pentru aceasta îndrăznind toţi, alergăm către tine şi ne rugăm : Mântuieşte pe robii tăi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Locaş luminii şi sălăşiuire curată Cuvântului teai făcut, cu bunăvoirea Tatălui, şi cu cercetarea Duhului Sfânt. Pentru aceasta luminează-mă.

CONDAC glasul al 8-lea :

Credinţa lui Hristos ca o pavăză înlăuntru, în

inima ta, primind, puterile cele potrivnice le-ai călcat, mult-pătimitorule. Şi cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

ICOS

Pe Tine, Cela ce Te porţi pe scaunul luminii, cu mulţumită întru credinţă Te lăudăm. Că dumnezeiesc dar ne-ai dăruit pe Teodor cel viteaz în chinuri, pe cel în viaţă de trei ori fericit, ca pe cel ce este apărător al adevărului. Carele cu gând creştinesc câştigând pe Hristos, s-a arătat puternic biruitor asupra înşelătorului, ca un nebiruit.

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA ÎNTÂIA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Sâmbăta celei dintâi săptămâni a postului mare, prăznuim neobişnuita minune săvârşită cu ajutorul colivei de Sfântul şi slăvitul mare Mucenic Teodor Tiron.

Ssth : Cu hrană de colivă, Tiron cetatea hrăneşte.
Şi hrana pângărită, o nimica o vădeşte.

Mare prigoană s-a pornit împotriva creştinilor, pe faţă şi pe ascuns, pe timpul lui Iulian Paravatul. El a stăpânit sceptrul împărăţiei romane după Constantin, fiul lui Constantin cel Mare şi trecuse de la Hristos la închinarea de idoli. Necredinciosul împărat n-a vrut să-i osândească dintr-odată nici cu cruzime şi nici cu neomenie; dimpotrivă încerca cu astfel de purtări să-i facă păgâni, căci pe de o parte îi era ruşine să se poarte crud cu ei, iar pe de altă parte se temea să nu se înmulţească mai mult creştinii. De aceea s-a gândit vicleanul şi nelegiuitul să-i spurce oarecum pe ascuns. Şi ştiind că poporul nostru al lui Hristos mai cu seamă în săptămâna întâia a postului mare caută să se curăţească şi să se apropie mai mult de Dumnezeu, a chemat pe prefectul cetăţii şi i-a poruncit să ridice din piaţă obişnuitele cumpărături de mâncare, adică pâine şi băutură, şi să pună în locul lor altele, după ce au fost mai întâi amestecate cu sângele jertfelor idoleşti şi au fost spurcate la facerea lor. A poruncit asta cu gândul că se vor spurca mai cu seamă în aceste zile de curăţie cei ce vor cumpăra aceste mâncări de post. Prefectul a adus la îndeplinire îndată porunca; a pus în toată piaţa mâncări şi băuturi pângărite de jertfele şi spurcăciunile lor idoleşti. Dar ochiul lui Dumnezeu, care vede totul, care prinde pe cei deştepţi în vicleniile lor şi are grijă totdeauna de noi robii lui, a răsturnat planurile cele spurcate ale Paravatului. Dumnezeu a trimis la Eudoxie, arhiereul cetăţii, care nu ştia nimic de planul împăratului, pe marele lui Mucenic, pe Tiron, care a fost ostaş din ceata Tironilor, numit de aceea şi Tiron. Tiron a stat înaintea episcopului aievea şi nu în vis şi i-a spus aşa : Scoală-te cât mai repede, adună turma lui Hristos şi porunceşte cu tărie să nu cumpere nimeni nimic din cele puse în piaţă, căci sunt spurcate de necredinciosul împărat cu sângele jertfelor idoleşti ! Episcopul, nedumerit, l-a întrebat : Cu ce au să se hrănească cei care n-au merinde acasă, dacă nu vor cumpăra din cele ca se vând în piaţă ? Fă-le colivă, i-a răspuns Sfântul, ca să le potoleşti nevoia ! Episcopul, nedumerit iarăşi, şi neînţelegând ce-i spune, l-a întrebat : Ce-i asta colivă ? Grâu fiert, i-a răspuns Marele Teodor. Aşa numim noi Evhaitenii grâul fiert ! Patriarhul a vrut să ştie cine este acesta care poartă grijă de poporul creştin. Sfântul i-a spus din nou : Teodor Mucenicul lui Hristos, trimis de el în ajutorul vostru. Patriarhul s-a sculat îndată şi a vestit mulţimii cele văzute. Lucrând aşa, a păzit nepângărită turma lui Hristos de planurile împăratului duşman şi paravat. El, când a văzut că este vădită viclenia lui şi că n-a putut face nimic, destul de ruşinat, a poruncit să pună din nou în piaţă obişnuitele cumpărături. După ce a trecut săptămâna, poporul lui Hristos, înălţând mulţumiri binefăcătorului lor şi Mucenicului, au săvârşit în această Sâmbătă cu colivă pomenirea lui. Şi de atunci şi până acum, noi credincioşii, înnoind minunea, cinstim cu colivi pe Marele Teodor, ca să nu se uite cu timpul o faptă aşa de mare a Mucenicului. Pe acest Mare Teodor l-a muncit cumplit păgânul Vringa pe timpul împăratului Maximie. Mai întâi a fost supus la mari suferinţe. În urmă Sfântul a dat foc templului zeiţei păgânilor, iar podoabele templului le-a împărţit la săraci. Cu toate că unii au venit la el cu scopul de a-l sfătui să se lepede de credinţă, totuşi n-a vrut. Aşadar, după ce a pătimit multe, în urmă a fost aruncat într-un cuptor foarte încins. Nepătimind nimic din pricina aceluia, şi-a dat lui Dumnezeu duhul său în mijlocul cuptorului.

Cu rugăciunile lui, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : N-au slujit făpturii...

Zis-ai drepte Stăpâne; că nu este lege drepţilor Tăi. Pentru aceasta Maica Ta şi mult minunat robul Tău acesta, cu lumina pomenirii lor, astăzi dezleagă legile postului.

Cât este de dulce, mare şi vesel praznicul de acum, carele cel mai mare şi mai viteaz din Mucenici, ne-a însemnat nouă cu o minune, păzind pe poporul lui Hristos curat despre cele necurate.

Pe cel ce a stătut împotriva balaurilor celor răi şi a biruit pe cel stricător de suflete şi vătămător de trupuri însufleţite, să-l încununăm cu cântări de biruinţă şi cu cununi de laude.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Începătorul neamului cunoscând mai înainte mâncarea cea pierzătoare de suflet, nu s-a ferit; iar credinciosul tău popor de la Mucenicul tău mai înainte învăţându-se şi ferindu-se de hrana pierzătoare, cu el împreună, Stăpână, jertfeşte mulţumitele cele de mântuire.

Alt Canon,

Irmos : Dătător de rouă...

Răcoritor întristării şi nor văpăi ei te-ai arătat, prealăudate, şi ai mântuit din cuptorul cel tirănesc pe toţi credincioşii, care strigă : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Împărate prea-fărădelege, ruşinează-te. Şi să se îngrădească gura ta care a gândit asupra noastră sfat fărădelege. Că Împăratul împăraţilor şi Domnul tuturor a stricat puterea ta.

Slavă...

Iuliane fără minte, inima ta toată s-a umplut de răutate; dar înţeleptul Dumnezeul nostru zădărniceşte ceea ce s-a vărsat dintr-însa cu vicleşug asupra noastră, celor ce strigăm către Dânsul : Dar ne dai nouă cu adevărat !

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de cuvânt a fost zămislirea ta şi mai presus de minte naşterea ta, Preacurată; că ai născut pe Dumnezeu după trup, Carele a mântuit pe toţi din stricăciune, ceea ce eşti binecuvântată. Pentru aceasta acum, de Dumnezeu Născătoare, pe tine te mărim.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Mântuitorule al tuturor...

Ceea ce a umplut de bucurie cu naşterea cele cereşti şi cele pământeşti, în această vreme de întristare, dar de folos dă celui încununat, săvârşind luminat prăznuirile.

Să ne odihnim în Sâmbăta de astăzi, oamenilor, încetând de ostenelile cele de ieri, pentru Cel ce a binecuvântat această zi cu odihna şi cu prăznuirea cea de acum a Mucenicului.

Cu adevărat, aceasta s-ar putea zice cea întâia între sâmbete şi sâmbăta sâmbetelor; plină de dar mucenicesc şi de dumnezeiască putere şi pomenire de mare mântuire.

Cu mâncările cele curate ale împăratului Dumnezeu, a făcut netrebnice Cel curat spurcăciunile împărăţiei celei fărădelege şi cu preamărita mijlocire a facerii de minuni, a sfinţit a şaptea zi.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Moartea cea cu dragoste a mucenicilor adeverează taina ta, Fecioară; căci crezând ei lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut, Carele a suferit de bunăvoie patimă, singuri pe sineşi viteji s-au jertfit.

Alt Canon,

Irmos : Din văpaie cuvioşilor...

Precum ai scăpat din văpaie, Mucenice Teodore, cu dumnezeiasca putere, aşa şi acum pe noi ne-ai mântuit însuţi, cu dumnezeiască folosinţa ta, de sfatul celui fărădelege şi răului viclean.

Aseară s-a sălăşluit plângere robilor tăi, prin vicleană meşteşugirea potrivnicului nostru; iar întru această dimineaţă bucurie a strălucit, Mucenice răbdătorule, prin căldurosul tău ajutor.

Slavă...

Mântuitor pe tine aflându-te noi cei ce am căzut

în primejdii şi scutitor de vicleşugul vrăjmaşului, Mucenice al lui Hristos, purtătorule de biruinţă Teodore, pe tine te slăvim întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu se pricepe mintea omenească a spune taina naşterii tale, Preacurată. Pentru aceasta cu dreaptă credinţă, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, pe tine te cinstim şi te slăvim întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Naşterea cea nestricată...

Aleargă împreună mulţimea de pretutindenea la cortul mărturiei şi la darul cel ajutător al Celui ce a strălucit întru slavă mai mult decât toţi mucenicii; pe carele împreună cu stăpâna tuturor îl slăvim.

Îmbărbătează-te, Biserica lui Hristos, şi biruieşte pe cei ce se luptă cu tine în zadar. Că prietenii lui Hristos şi de faţă şi departe fiind de tine se grijesc, ca şi viteazul căruia îi cânţi laudele.

Pe cel ce se părea dedemult a fi mort, lucrurile îl arată că trăieşte şi după sfârşit şi că este iarăşi părtinitor credinţei, cu aceeaşi râvnă. Pe carele câştigându-l făcător de bine, îl slăvim.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine, cartea lui Dumnezeu cea pecetluită, avându-te ca pe o pecete dumnezeiască, te pun mai presus de toate cântările şi aduc la tine, Fecioară, toate laudele, aşa preamult slăvind pe Mucenicul tău.

Alt Canon,

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Ca un mare viteaz te-ai arătat prealăudate şi mare sprijin nouă celor ce cinstim acum preacinstită şi fericită pomenirea ta şi isprăvile vitejiilor tale şi dumnezeiescul ajutor ce ni s-a făcut.

Minunea ta, preafericite Teodore, ce s-a săvârşit prin sfintele tale îndestulări, în toată lumea se laudă. Pentru aceasta adunându-ne în tot anul, laudă înălţăm lui Hristos, Celui ce te-a preaslăvit.

Slavă...

Văzând dragostea celor ce te laudă pe tine, Mucenice al lui Hristos, dăruieşte-ne şi mai mare dar. Ştiind şi credinţa câtă este, slăvite Mucenice, nu înceta a fi rugător preafierbinte şi mijlocitor către Dumnezeu pentru noi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu încetăm a te lăuda pe tine, Fecioară, ajutătoarea, acoperământul, grabnica sprijineală şi folositoarea noastră cea neruşinată. Păzeşte pe rugătorii tăi de toată răutatea, izbăvindu-ne pururea de tot vicleşugul înşelătorului.

LUMINÂNDA

Podobie : Cu Apostolii să ne suim...

Purtătorule de cunună, Sfinte, împreună cu îngerii stând acum înaintea scaunului lui Hristos şi de lumina cea de acolo umplându-te, biruitorule, roagă-te neîncetat pentru pacea lumii şi pentru mântuirea noastră, celor ce cu bunăcredinţă săvârşim purtătoarea de lumină pomenirea ta, Teodore prea-fericite, Mucenice prealăudate. *(de două ori)*

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

În pântecele tău, de Dumnezeu Născătoare, S-a sălăşluit Domnul precum Însuşi ştie, vrând să cheme din stricăciune lumea cea pierdută. Deci aflând toţi mântuire, strigăm ţie ca îngerul : Bucură-te prealăudată între toate femeile binecuvântată; că ai născut bucuria la toată lumea.

LA LAUDE

Punem Stihiri 4, glasul 1.

Podobie : Ceea ce eşti bucuria cetelor...

Pe viteazul oştirii celei de sus, ca pe un bărbat întrarmat al credinţei noastre, adunându-ne credincioşii, cu cântări de taină să-l lăudăm, zicând : Vrednicule de minune, Mucenice al lui Iisus, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Cu numirea ta cea după nume, dar lui Dumnezeu cu adevărat, tuturor celor scârbiţi mângâiere te-ai dat Teodore de trei ori fericite. Căci cu adevărat tot cel ce aleargă la Biserica ta, cu bucurie luând răsplătirile minunilor tale, cinsteşte pe Hristos.

Bogăţia şi lumina creştinătăţii, cu ostenelile cele mucenicesti, adunându-o întru tine, toată tăria ta dar primit lui Dumnezeu ai adus, plinind cu osârdie prin chinuri, chemarea ta cea de Dumnezeu dăruită.

Cu prealuminată prăznuirea dumnezeiescului Mucenic, să ne ospătăm toţi şi cu credinţă să ne veselim, iubitorilor de prăznuire; şi cinstind luminată pomenirea sfârşitului lui, să lăudăm cu cântări pe Iisus, Cel ce l-a preaslăvit.

Slavă..., *glasul al 6-lea :*

Dar de sfinţenie şi bogăţie de dumnezeiască viaţă te-ai arătat lumii, Teodore; că Hristos a preaslăvit pomenirea ta, Înţelepte; întru care credincioşii bucurându-ne, cu un glas lăudăm nevoinţele ostenelilor tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii. Ţie ne rugăm : Roagă-te, Stăpână, împreună cu purtătorul de biruinţă şi cu toţi sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Sfântului, glasul al 4-lea, singur glasul.

Dănțuiesc adunările mucenicilor cu bucurie acum, în Biserica ta, purtătorule de biruinţă, Teodore, şi cetele îngerilor săvârşesc nevoinţele răbdării tale; şi însuşi Dătătorul de cununi, Hristos, stă de faţă, daruri bogate cântăreţilor tăi cu dreapta Sa dăruindu-le. Pe carele iubindu-L, L-ai căutat şi aflând pe Acela de Carele ai dorit, viezi împreună cu Dânsul. Pe Carele roagă, să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Stih : Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Postul cel curat şi fără prihană, la noi acum ajungând, săvârşire de minuni mucenicesti a adus cu sine. Că prin post ne curăţim de spurcăciunile şi întinăciunile cele sufleteşti şi prin chinuri vitejeşti asupra patimilor ne îmbărbătăm. Pentru aceasta şi cu darul sfintei ajunări luminându-ne şi cu minunile Mucenicului Teodor, ne întărim prin credinţă întru Hristos; cerând de la dânsul să dea mântuire sufletelor noastre.

Stih : Răsădit fiind din casa Domului, în curţile casei Dumnezeului nostru va înflori.

Cu mucenicească ta îndrăznire cea către Dumnezeu, Teodore, ai făcut netrebnică meşteşugirea vicleanului cea împotriva credinţei lui Hristos, apărător făcându-te poporului celui creştinesc, păzindu-l, prin înştiinţarea minunată, de bucatele cele spurcate ale jertfelor idoleşti. Pentru aceasta pe tine ca pe un surpător al idolilor şi mântuitor şi păzitor şi turmei lui Hristos şi folositor al nostru lesne ascultător, cinstindu-te cu cântări, te rugăm : Să se dăruiască prin tine sufletelor noastre iertare şi luminare.

Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Cu bărbăţie mucenicească creştineşte întrarmându-te, Mucenice al lui Hristos, şi slujba cea adevărată tainic apărându-o cu puterea Lui, ai arătat neputincioasă păgânătatea idolilor şi cumplirea tiranilor; nebăgând seamă de munci şi de focul cel vremelnic. Ci, o ! cela ce eşti al dumnezeieştilor daruri şi cu fapta şi cu numele, de toată primejdia mântuieşte cu rugăciunile tale, pe cei ce săvârşesc pomenirea ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Stăpână primeşte rugăciunile nevrednicilor robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială; apoi Ceasul întâi şi Apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Sfântului : Cântarea 3-a şi a 6-a, pe 8. Prochimen, glasul al 7-lea : Veseli-se-va dreptul de Domnul şi va nădăjdui întru Dânsul. *Stih :* Auzi Dumnezeule glasul meu, când mă rog către Tine. *Apostolul zilei şi al Sfântului.* Aliluia, glasul al 4-lea : Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi. *Stih :* Răsădit fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru va înflori. *Evanghelia de la Marcu şi a Sfântului, de la Ioan. CHINONICUL :* Întru pomenire veşnică va fi dreptul. Aliluia.

La masă citim Cuvântul cel de laudă pentru Sfântul Teodor, al Sfântului Grigorie Nisis. Şi mâncăm bob fiert, măsline albe şi negre şi fierturi cu untdelemn; de se va întâmpla şi colivă, bem şi vin câte două pahare, pentru Sfântul. Acest obicei l-am luat din Lavrele Cuviosului Părintelui nostru Sava şi din ale purtătorului de Dumnezeu Părintelui nostru Eftimie.

Cade-se a şti : Că numai de două ori se îngăduie să mâncăm peşte întru acest mare post : la Buna Vestire şi la Duminica Floriilor. Când Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan Botează-

torul sau 40 de Mucenici, cade în Duminica cea dintâi a postului, caută Tipicul la sfârşitul cărţii la litera O.

SĂPTĂMÂNA A 2-A DIN POSTUL MARE

DUMINICA
CEA DINTÂI A SFÂNTULUI POST
ÎN CARE SE POMENEŞTE DREAPTA CREDINŢĂ

SÂMBĂTĂ SEARA

Facem obişnuita priveghere

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am...,*Punem patru Stihiri şi cântăm podobnice, facere a lui Nicolae. Glasul 1.*

Podobie : Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti...

Acum s-a întins lumina bunei credinţe spre toţi, risipind ca un nor înşelăciunea păgânătăţii şi luminând inimile celor credincioşi. Veniţi toţi să cădem cu gând bine cinstitor închinându-ne, noi dreptcredincioşii, cinstitelor icoane ale lui Hristos.

Cu sfintele icoane se luminează acum, împodobindu-se ca o mireasă, Biserica lui Hristos, şi pe toţi îi cheamă să prăznuiască duhovniceşte. Să ne adunăm dar cu un gând şi cu o credinţă, cu bucurie slăvind pe Domnul.

Lumea toată se veseleşte, că iată Domnul a surpat din înălţime stăpânia păgânătăţii, cu nespusă rânduială; şi cei smeriţi ne-am înălţat astăzi la dreapta credinţă, fiind îndreptaţi de drept cinstitoarea împărătească.

Cinstea icoanei se înalţă la chipul cel dintâi, zice Sfântul Vasilie. Pentru aceasta cu dragoste cinstim icoanele Mântuitorului Hristos şi ale tuturor sfinţilor; ca nu cumva adunându-ne acum, să cădem despre dânsele în păgânătate.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cel ce este nevăzut, după firea cea fără început şi dumnezeiască, om S-a văzut, Fecioară, din preacurate sângiurile tale pentru milostivirea cea preaînaltă. A Căruia asemănare trupească scriind, cu cinste ne închinăm Lui toţi credincioşii şi cu bunăcredinţă Îl slăvim.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 2-lea.

Podobie : Casa Eufratului...

De pierzarea necredincioşilor, cea făcătoare de stricăciune scăpând, cu lumina dreptei credinţe inimile să ne luminăm credincioşilor, slăvind pe Dumnezeu.

Stih : Aduceţi Domnului slavă şi cinste, aduceţi Domnului slavă numelui Lui.

Înşelăciunea cea întunecată a lui Arie a încetat, a lui Macedonie, a lui Petru, a lui Sevir şi a lui Pir; şi luminează lumina cea întreit luminătoare.

Stih : Închinaţi-vă Lui în curtea cea sfântă a Lui.

Nu se mai laudă mincinoasa învăţătură a necredincioşilor. Că Dumnezeu cu dreptcredincioasa aşezare a Teodorei toiag de tărie dă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Înălţat-ai cornul celor smeriţi, Născătoare de

Dumnezeu, născând pe Dumnezeu Cuvântul. Pentru aceasta toţi cu credinţă cinstindu-te, pe tine te slăvim.

Troparul, glasul al 2-lea : Preacuratului Tău chip...

Ectenia mică . Apolisul.

LA VECERNIA MARE

După obişnuita Catismă, La Doamne strigat-am..., *punem stihiri 10, cântând : 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie şi, din Triod, patru podobnice, glasul al 6-lea.*

Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

Pe Tine cel necuprins, Carele ai strălucit mai înainte decât luceafărul, fără început, din pântecele cel nematerial şi fără de trup al Părintelui, prooroci cei insuflaţi cu Duhul Tău, Doamne, Te-au propovăduit a fi Prunc-întrupat, din ceea ce n-a ştiut de nuntă, unit cu oamenii şi aici pe pământ văzut. Pentru care ca un îndurat, învredniceşte luminii Tale, pe cei ce laudă învierea Ta cea nespusă şi cinstită.

Cu cuvântul propovăduindu-Te, grăitorii de Dumnezeu prooroci, şi cu lucrurile cinstându-Te, viaţa cea fără sfârşit au câştigat; că nesuferind a sluji făpturii, Stăpâne, fără numai Ţie, Făcătorului, de lume toţi evangheliceşte s-au lepădat şi s-au făcut părtaşi patimii Tale, pe care mai înainte o au vestit. Pentru ale cărora rugăciuni învredniceşte-ne, să trecem fără prihană măsura postului, unule mult-Milostive.

Din firea Ta cea dumnezeiască, nefiind cuprins, Stăpâne, mai pe urmă întrupându-Te, ai binevoit a Te cuprinde. Căci cu luarea trupului, ai luat şi toate osebirile lui. Pentru aceasta scriind chipul asemănării Tale, cu dor îl sărutăm, spre dragostea Ta înălţându-ne; şi dintr-însul luăm darul tămăduirilor, urmând dumnezeieştilor aşezăminte ale Apostolilor.

Preacinstită podoabă a luat Biserica lui Hristos, din înălţarea cea prealuminată a cinstitelor şi sfintelor icoane ale Mântuitorului Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor. Prin care se luminează şi se împodobeşte cu darul şi se leapădă de adunarea ereticilor. Şi bucurându-se, slăveşte pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, Carele pentru dânsa a răbdat patimi de bunăvoie.

Slavă..., *glasul al 2-lea.*

Strălucit-a darul adevărului; cele ce s-au însemnat dedemult întunecat, acum arătat s-au săvârşit. Că iată Biserica se împodobeşte cu chipul cel după trup al lui Hristos ca şi cu o podoabă mai presus de lume, chipul cortului mărturiei cel mai de înainte însemnându-l şi credinţa cea dreaptă cinstind. Ca ţinând icoana Aceluia pe Carele cinstim, să nu ne înşelăm. Să se îmbrace cu ruşine cei ce nu cred aşa ! Că nouă ne este spre laudă chipul Celui ce S-a întrupat; Căruia cu bunăcredinţă ne închinăm, fără să-l facem Dumnezeu. Pe acesta credincioşii sărutându-l, să strigăm : Dumnezeule, mântuieşte poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei glasului, din Octoih.*

LA LITIE

După obicei, Stihira Hramului Slavă..., *glasul al 2 lea.*

Bucuraţi-vă cinstiţi prooroci, care legea Domnului bine aţi rânduit şi cu credinţă v-aţi arătat legii celei noi a lui Hristos. Şi mutându-vă la cer, pe Acela Îl rugaţi să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei, glas acelaşi.*

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

STIHOAVNA din Octoih.

Slavă..., *glasul al 2-lea, însuşi glasul.*

Cei ce am trecut din necredinţă la bunăcredinţă şi cu lumina cunoştinţei ne-am luminat, să plesnim cu mâinile, precum zice Psalmistul, aducând laudă de mulţumire lui Dumnezeu. Şi cu cinste să ne închinăm sfintelor icoane ale lui Hristos şi celor ale Preacuratei şi ale tuturor sfinţilor, care sunt însemnate pe pereţi, pe scânduri şi pe sfinţitele vase; lepădând păgânească credinţă a celor necredincioşi. Pentru că cinstea icoanei, precum zice Vasilie, trece la chipul carele s-a închipuit. Cerând pentru rugăciunile Preacuratei maicii Tale, Hristoase Dumnezeul nostru, şi ale tuturor sfinţilor, să ne dăruieşti nouă marea milă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

O, minune mai nouă decât toate minunile cele dedemult ! Că cine a cunoscut să fi născut Maică fără bărbat şi să poarte în braţe pe Cela ce cuprinde toată făptura ? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut. Pe Carele ca pe un prunc, Preacurată, în braţele tale purtându-L, şi îndrăzneală ca o Maică către Dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc; ca să miluiască şi să mântuiască sufletele noastre.

Troparul : Născătoare de Dumnezeu..., *Şi cealaltă urmare a Privegherii. Iar de nu este Priveghere, după* Tatăl nostru..., *zicem întâi Troparul învierii, apoi* Slavă..., *glasul al 2-lea :*

Preacuratului Tău chip ne închinăm Bunule, cerând iertare greşalelor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmaşului pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm Ţie : Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cela ce ai venit să mântuieşti lumea.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget; toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită şi cu fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Carele roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... *Troparul Învierii, (de două ori)* Slavă..., Preacuratului Tău chip..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :* Toate tainele tale sunt..., *Apoi obişnuitele Catisme şi cealaltă rânduială după obicei.*

CANOANELE

Ale învierii, ale Crucii învierii şi al Născătoarei de Dumnezeu, toate pe 8; şi din Triod pe 6.

CANONUL Triodului

Compunere a lui Teofan.

Cântarea a 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos : Adâncul Mării Roşii...

Săltând cu veselie astăzi noi, credincioşii, strigăm : Cât sunt de minunate lucrurile Tale, Hristoase, şi puterea cât este de mare; Cela ce ai făcut înţelegerea şi unirea noastră.

Veniţi gânditorilor de Dumnezeu să săvârşim ziua de bucurie; acum cerul şi pământul se veselesc, cetele îngereşti şi adunările omeneşti prea-ales prăznuind.

Prea mare facere de bine văzând, adică mădularele lui Hristos cele despărţite, adunate întru una, cu mâinile să plesnim şi să lăudăm pe Dumnezeu, Cel ce a îndreptat pacea.

Slavă...

Datu-s-au astăzi Bisericii biruinţele, cu voia şi cu sfatul cel din îndemnul lui Dumnezeu, al lui Mihail şi al Teodorei, împăraţilor, care au ţinut credinţa cu bună creştinătate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Armele păgâneştilor eresuri adevărat au pierit; că văzând locaşul tău, Preacurată cinstită, împodobit cu icoane, după obiceiul creştinesc, acum cu prea-sfinţenie ne bucurăm.

Catavasie :

Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israil cel dedemult cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalic în pustie a biruit.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Veseleasca-se de tine...

Nu se mai înalţă acum sprânceana păgânilor eretici; căci puterea lui Dumnezeu a întărit ortodoxia.

Norii, după zisa profeţiei, să ne stropească nouă din cer astăzi roua făcătoare de viaţă, pentru înălţarea credinţei.

Cu bun vers să vestească trâmbiţele cele de taină ale Apostolilor lui Hristos, mai presus de fire, înălţarea cinstitelor icoane.

Slavă...

Să lăudăm pe Hristos, Cel ce ne-a arătat o împărătească binecredincioasă şi de Hristos iubitoare,

împreună cu odrasla ei cea de Dumnezeu încununată.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Locaşul tău cel sfinţit luându-l noi credincioşii, Preacurată, ne rugăm să ne luminăm acum cu darul cel luminos.

Catavasie :

Veseleasca-se de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând : Tu eşti puterea mea, Doamne şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glasul 1.

Podobie : Ceata îngerească...

Dumnezeiescul Tău chip în icoană însemnându-l, naşterea Ta, Hristoase, luminat o vestim, minunile cele negrăite şi răstignirea cea de bunăvoie; prin care dracii se gonesc cu frică şi necredincioşii cu cutremur se tânguiesc, ca nişte părtaşi ai acelora.

Slavă...

Cu chipurile profeţilor, cu feţele Apostolilor, cu icoanele şi cu închipuirile Sfinţilor Mucenici şi ale tuturor sfinţilor, cu sfinţenie se împodobeşte; cu ale Mirelui celui netrupesc şi cu strălucirile cele înţelegătoare ale miresei se luminează maica, Sionul cel de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Celor ce cu dragoste cinstesc sfântă icoana ta, Preacurată şi adevărat Maică a lui Dumnezeu, te vestesc cu un glas şi cu credinţă se închină ţie, arată-te păzitoare şi tare sprijineală, gonind toată răutatea departe de la dânşii, ca ceea ce toate le poţi.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Ridicat pe Cruce...

Cu dumnezeiască cercetarea Mângâietorului sfinţeşte Biserica Ta şi cu venirea Lui goneşte înşelăciunea eresului, cuvinte al lui Dumnezeu, mult-Milostive.

De păgânătatea cea preasilnică mântuind pe poporul Tău, fă-l să se aprindă cu râvna creştinătăţii şi cu credinţă să strige : Slavă puterii Tale; Doamne.

Văzând că se luminează dumnezeieştile locaşuri cu sfinţitele chipuri ale icoanelor lui Hristos şi ale Născătoarei de Dumnezeu, cu sfinţită cuviinţă ne bucurăm.

Slavă...

Împărăteasa cea împodobită cu cunună, dorind de adevărată împărăţia lui Hristos, a zugrăvit preacurată icoana Lui şi chipurile sfinţilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Întrupat născând pe dumnezeiescul cuvânt, ceea ce eşti plină de daruri, sfinţenie cuvioasă lui Dumnezeu te-ai arătat; pentru aceasta Biserica ta cea luminată o înnoim.

Catavasie :

Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine, Soarele dreptăţii, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând : Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Tu Doamne lumina mea...

Pune Doamne Bisericii Tale întărire, ca să petreacă în veacul veacului, neclintită de valul eresurilor.

Peste tot pământul a strălucit lumina veseliei, şi a dumnezeiescului ajutor, celui dat de sus credincioşilor.

Cela ce eşti unul bun şi izvor bunătăţii, Tu înalţă cornul drept cinstitorilor împăraţi, al celor ce cinstesc icoana Ta.

Slavă...

Lumina cea neapusă a bunei credinţe ne-a răsărit nouă, cu porunca cea de Dumnezeu insuflată a credincioşilor împăraţi, şi cu voia cea gânditoare de Dumnezeu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Înnoieşte-ne nouă frumuseţea cea dintâi, preacu-

rată Maica lui Dumnezeu; şi casa ta aceasta sfinţeşte-o cu darul tău.

Catavasie :

Tu, Doamne, lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, Care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă...

Scrie-se şi se cinsteşte cu închinăciune credincioasă chipul Stăpânului; şi iarăşi ia îndrăzneală Biserica preaslăvind cu multă credinţă pe Mântuitorul.

Goleşte-se de întristare şi de întunericul eresului Biserica lui Hristos, şi se îmbracă cu haină de veselie, şi cu dumnezeiesc şi purtător de lumină Dar se acoperă.

Slavă...

Bună slăvire strălucirii dedemult, a dobândit adunarea dreptslăvitorilor, cu voia împărătesei Teodora şi a Fiului ei, binecredinciosului autocrator, Mihail.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce a poruncit dedemult să se facă cortul mărturiei, ca într-un cort cuvântător întru tine a locuit, Cel singur preaslăvit, Carele preaslăveşte Fecioară locaşul tău cu minuni.

Catavasie :

Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac glasul al 8-lea

Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de Dumnezeu, S-a cuprins întrupându-Se şi chipul cel întinat, la chipul cel dintâi întorcându-l, cu dumnezeiasca podoabă l-a amestecat. Deci mărturisind mântuirea, îl închipuim cu fapta şi cu cuvântul.

ICOS

Această taină a rânduielii, de la Dumnezeu fiind insuflaţi, dedemult proorocii, şi dobândind strălucirea ei, mai înainte o au vestit, pentru noi cei ce am ajuns la sfârşitul veacurilor. Deci luând din ea dumnezeiasca cunoştinţă, un Domn pe Dumnezeu cunoaştem în trei Feţe slăvit; şi Acestuia slujind, o credinţă şi un botez, întru Hristos ne-am îmbrăcat. Deci mărturisind mântuirea, cu fapta şi cu cuvântul pe Acesta închipuim.

SINAXAR
LA DUMINICA ÎNTÂIA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica întâia a postului mare, facem pomenire de înălţarea sfintelor şi cinstitelor icoane, petrecută pe timpul de veşnică pomenire a împăraţilor Constantinopolului, Mihail şi a maicii lui, Teodora, în vremea patriarhului Constantinopolului, Sfântul Metodie mărturisitorul.

Stih : Icoanele gonite fiind mai-nainte cu necuviinţă,
Mă bucur, văzându-le acum cinstite cu credinţă.

Leon Isaurul, potrivit îngăduinţei lui Dumnezeu, din păzitor de asini şi lucrător cu palmele, a pus stăpânire pe sceptrul împărăţiei Constantinopolului, pe vremea când cel întru sfinţi Gherman a luat în mână cârma Bisericii, îndată Leon a poruncit de l-a chemat la el şi i-a zis :
Mi se pare, înalt Preasfinţite Stăpâne, că icoanele nu se deosebesc întru nimic de idoli. Porunceşte, deci, să le scoată repede din Biserici. Iar dacă sunt adevărate icoanele sfinţilor, atunci să fie ridicate mai sus, pentru ca să nu le spurcăm necontenit sărutându-le şi să cădem astfel în păcat. Patriarhul a respins aceste cuvinte groaznice ale împăratului şi i-a spus : Să nu fii tu acela, împărate ! Am auzit că s-a pornit odată cineva cu furie împotriva sfintelor icoane; iar numele aceluia este Conon.
Eu mă numeam aşa, a răspuns împăratul, pe când eram copil. Pentru că Gherman n-a vrut să asculte de porunca sa, împăratul l-a surghiunit de pe scaunul patriarhal şi l-a înlocuit cu Anastasie, care-i împărtăşea gândul. Şi aşa s-a ivit atunci lupta împotriva sfintelor icoane. Se spune că evreii i-au băgat în cap lui Leon aceste gânduri groaznice. Pe când Leon era sărac şi-şi câştiga hrana împreună cu ei păzind asinii, i-au prezis, printr-o vrăjitorie, că are să ajungă împărat. După ce Leon şi-a sfârşit rău viaţa, a urmat tronului împărătesc, dar mai

mult încă, furiei împotriva sfintelor icoane, puiul de leu cel mai cumplit, născut din el, Constantin Copronim. Pentru ce să mai spunem câte fapte şi ce fel de fapte groaznice a săvârşit şi acest nelegiuit ? Dar şi el şi-a sfârşit viaţa şi mai ruşinos şi-i urmează pe tronul împărătesc fiul său născut cu Hazara. Dar pentru că şi el şi-a trăit rău viaţa, i-au urmat la conducerea împărăţiei Irina şi Constantin. Aceştia, sfătuiţi fiind de preasfinţitul patriarh Tarasie, au adunat al şaptelea sobor ecumenic şi Biserica lui Hristos a căpătat iarăşi sfintele icoane. După ce au părăsit şi aceştia tronul împărătesc, s-a urcat Nichifor patricianul, apoi Stavrachie, fiul lui, după care a urmat Mihail Rangabe. Toţi au cinstit sfintele icoane. Lui Mihail îi urmează sălbaticul Leon Armeanul. Acesta porneşte o a doua luptă împotriva icoanelor, înşelat fiind de un monah eretic ce locuia închis într-o peşteră. Şi iarăşi este lăsată fără podoabă Biserica lui Dumnezeu. După Leon Armeanul vine pe tronul împărătesc Mihail Amoreul. După el a venit Teofil, fiul său, care i-a lăsat în urmă pe înaintaşii săi în nebunia sa împotriva icoanelor. Acest Teofil a dat la osânde şi munci groaznice pe mulţi dintre Sfinţii Părinţi. După ce şi-a săturat cruzimea timp de doisprezece ani, s-a îmbolnăvit de dizenterie; când era aproape de moarte îşi deschidea atât de mult gura încât se puteau vedea măruntaiele. Împărăteasa Teodora era foarte întristată din pricina asta. Copleşită de durere a adormit şi vede în vis pe preacurata Născătoare de Dumnezeu cu pruncul cel mai-nainte de veci în braţe, înconjurată de îngeri strălucitori, care loveau şi-şi băteau joc de Teofil, bărbatul ei. Când s-a sculat din somn, Teofil şi-a venit puţin în simţire şi a strigat : Vai de mine ticălosul ! Din pricina sfintelor icoane sunt bătut ! Îndată împărăteasa a pus la căpătâiul lui icoana Născătoarei de Dumnezeu şi s-a rugat ei cu lacrimi. Iar Teofil, deşi-i era grozav de rău, văzând pe unul din cei ce stăteau în jurul lui că poartă engolpion l-a smuls şi l-a sărutat. Şi îndată gura lui, care scrâşnea împotriva icoanelor, şi neruşinatul lui gâtlej, care stătea deschis, au venit la starea lor firească de mai-nainte, s-au potolit necontenitele dureri şi chinuri şi a adormit mărturisind că bun lucru este a cinsti şi a ne închina sfintelor icoane. Scoţând deci împărăteasa din lăzile ei cinstitele şi sfintele icoane, l-a făcut pe Teofil să le sărute şi să le cinstească din tot sufletul. După puţină vreme Teofil a murit. Teodora a chemat pe toţi cei din surghiun, a dat drumul celor din închisori şi le-a poruncit să trăiască în libertate. A izgonit de pe scaunul patriarhal pe Ioan, numit şi Ianis, care era mai mult căpetenia vrăjitorilor şi căpetenia dracilor, decât căpetenia creştinilor. Pe tronul patriarhal s-a suit mărturisitorul lui Hristos, Metodie, care a pătimit multe mai-nainte şi în groapă de viu fusese îngropat. Aşa stând lucrurile, Ioanichie cel mare, care a sihăstrit în munţii Olimpului, a avut o cercetare dumnezeiască. A venit la el marele sihastru Arsaachie şi i-a spus : Dumnezeu m-a trimis la tine ca să mergem la preacuviosul bărbat Isaia, care sihăstreşte închis într-o peşteră din Nicomidia spre a învăţa de la el cele ce-s plăcute lui Dumnezeu şi potrivite Bisericii Lui. Şi într-adevăr, când au ajuns la el, au auzit din gura lui : Acestea zice Domnul : Iată s-a apropiat sfârşitul duşmanilor icoanei Mele. Duceţi-vă la împărăteasa Teodora, dar şi la patriarhul Metodie şi le grăiţi aşa : Să opriţi pe toţi cei nesfinţiţi şi aşa împreună cu îngerii să-mi aduceţi jertfă, cinstind icoana chipului Meu şi Crucea. Când au auzit acestea s-au dus îndată la Constantinopol şi au vestit cele ce li s-au spus patriarhului Metodie şi tuturor aleşilor lui Dumnezeu. Iar ei adunându-se s-au dus la împărătească, pe care au aflat-o cu totul încredinţată, căci din părinţi era evlavioasă şi iubitoare de Dumnezeu. Împărăteasa îndată şi-a scos icoana Născătoarei de Dumnezeu ce-i atârna la gât şi în văzul tuturor a sărutat-o spunând : Să fie anatema toţi cei care nu se închină şi nu sărută icoanele, nu ca pe Dumnezeu, ci ca pe nişte icoane ale acelora care au iubit pe Dumnezeu ! Toţi cei care erau acolo s-au bucurat cu bucurie mare. Împărăteasa, la rândul el, i-a rugat şi ea să facă rugăciuni pentru Teofil, bărbatul ei. Au fost înduplecaţi cin pricina credinţei ei, eu toate că la început nu voiau. Şi în adevăr cel întru sfinţi Metodie a adunat poporul, tot clerul şi pe arhierei în marea Biserică a lui Dumnezeu, printre care erau şi aceşti bărbaţi aleşi : cei din Olimp, Marele Ioanichie, Arsaachie şi Navcratie, ucenicii lui Teodor Studitul, Teofan şi Teodor scriitorii şi mărturisitorii, Mihail aghiopolitul şi sinchelul. Cu toţii au făcut toată noaptea rugăciuni către Dumnezeu pentru Teofil, rugându-se cu toţii cu lacrimi şi cu încordată rugă. Aşa au făcut timpul celei dintâi săptămâni a postului mare. Acelaşi lucru l-a făcut şi împărăteasa Teodora împreună cu femeile şi cu celălalt popor. În timp ce făceau aceste rugăciuni, Vineri, pe la revărsatul zorilor, împărăteasa a adormit şi se părea că se găseşte la picioarele Crucii şi că treceau pe cale, cu mult zgomot, nişte oameni care duceau felurite unelte de chin. În mijlocul lor era dus legat cu mâinile la spate şi împăratul Teofil. Când l-a văzut, a mers şi ea după cei care-l duceau pe Teofil. Ajungând la poarta cea de aramă, a văzut un bărbat strălucitor la faţă, care sta înaintea icoanei lui Hristos. Teofil s-a oprit înaintea lui. Împărătea-

sa s-a atins de picioarele acelui bărbat şi se ruga pentru împărat. Dar numai ce a deschis Teodora gura, că acel bărbat i-a şi zis : Mare este, femeie, credinţa ta ! Află că pentru lacrimile şi pentru credinţa ta, încă şi pentru rugile şi rugăminţile robilor Mei şi ale preoţilor Mei, iert pe Teofil, bărbatul tău ! După aceea a spus şi celor care-l duceau pe Teofil : Dezlegaţi-l şi daţi-l femeii lui ! Împărăteasa l-a luat şi a plecat bucurându-se şi veselindu-se. Şi îndată s-a trezit din somn. Acestea a văzut împărăteasa Teodora. Iar patriarhul Metodie, în timp ce se făceau rugăciuni şi cereri pentru Teofil, a luat o hârtie curată şi a scris pe ea numele tuturor împăraţilor eretici, între care a pus şi numele lui Teofil. Această hârtie a pus-o sub Sfânta Masă fără să ştie nimeni. Vineri vede şi el un înger înfricoşător că intră în Biserica cea mare. Se apropie de el şi pare că-i spune : Ţi-a fost ascultată rugăciunea, episcope; împăratul Teofil a căpătat iertare ! Nu mai supăra pe viitor Dumnezeirea cu el ! Patriarhul vrând să ştie de-i adevărată vedenia, s-a sculat din locul unde era, a luat hârtia şi-a desfăcut-o. O, judecăţile lui Dumnezeu ! A găsit şters cu totul de Dumnezeu numele lui Teofil. Mult s-a bucurat împărăteasa când a auzit acestea şi a cerut patriarhului să adune întreg poporul cu sfintele cruci şi cu sfintele icoane în Biserica cea mare, ca s-o împodobească din nou cu sfintele icoane şi să facă tuturora cunoscută această nouă minune. Şi într-adevăr îndată s-au adunat toţi în Biserică cu lumânări în mâini. A venit şi împărăteasa cu fiul ei. Şi făcând litanie au pornit de acolo până la aşa numitul Miliu, cu sfintele icoane, cu dumnezeieştile şi cinstitele lemne ale Crucii, cu sfânta şi dumnezeiasca Evanghelie, strigând : Doamne, miluieşte-ne ! Şi tot aşa s-au întors din nou în Biserică şi au săvârşit dumnezeiasca Liturghie, aşezând la locul lor sfintele şi cinstitele icoane cu ajutorul unor bărbaţi cu o viaţă deosebit de sfântă. Apoi au fost proclamaţi cei evlavioşi care au crezut drept şi au fost îndepărtaţi şi anatematizaţi cei neevlavioşi şi care n-au primit cinstirea sfintelor icoane. Şi aceşti sfinţi mărturisitori au hotărât atunci ca în fiecare an să se facă aşa această sfântă prăznuire, ca nu cumva să cădem din nou în aceeaşi rătăcire.

Pentru rugăciunile sfinţilor tăi mărturisitori, Icoană întru totul asemenea Tatălui, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : În cuptorul persienesc...

Să dănţuiască împreună cu veselia Bisericii, întru dumnezeiasca dragoste, oastea cea îngerească, cu dumnezeiesc gând, cântând : Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Biserica celor întâi născuţi şi adunarea se bucură, văzând acum pe dumnezeiescul popor cu un gând cântând : Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă...

Scăpând de negura eresului, cu voia Teodorei, împărăteasa cea vrednică de cinste, cântăm : Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus decât cetele cele de sus te-ai înălţat, Preacurată, tu una făcându-te Maica Făcătorului tuturor. Deci bucurându-ne, strigăm : Bine eşti cuvântată tu între femei, preacurată Stăpână.

Catavasie :

În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu pofta bunei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat : Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Mâinile întinzându-şi Daniil...

Legile pământeşti ale Bisericii păzindu-le, scriem icoanele lui Hristos şi ale sfinţilor Lui şi le sărutăm cu gurile, cu inima şi cu vrerea, strigând : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cinstea şi închinăciunea icoanei, cu adevărat aducându-o la acela al cui este chipul, o cinstim, urmând învăţăturilor grăitorilor de Dumnezeu şi lui Hristos cu credinţă strigăm : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Mintea luminându-şi cu lumina Dumnezeiescului Duh cinstita împărătească şi roduri dumnezeieşti având, a iubit bună podoaba Bisericii lui Hristos şi frumuseţea : Binecuvântând împreună cu credin-

cioşii pe Iisus, Dumnezeu şi om.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu razele luminii celei înţelegătoare strălucindu-se casa Ta cea dumnezeiască, umbreşte acum pe toţi cu norul Duhului şi sfinţeşte pe cei credincioşi, care cu glas cântă : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se tinerii cei iubitori de buna-credinţă, strigând : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Hristos, Piatra cea nestricată...

Cu sfinţitele zugrăveli ale icoanelor împodobită văzând iarăşi cinstita Biserică, cu cucernicie toţi să alergăm şi lui Hristos să strigăm : Pe Tine Te slăvim întreit-Sfinte.

Podoabă şi cinste câştigând Biserica : Crucea Ta şi cinstitele icoane şi închipuirile sfinţilor, cu veselie, Stăpâne, şi cu bucurie Te slăveşte.

Slavă...

Luminează cu dumnezeiasca Ta slăvire pe împăraţii noştri, Îndurate, şi cu tabere îngereşti şi cu tot felul de întrarmare îngrădeşte-i, supunându-le lor Stăpâne semeţia păgânilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ridicatu-s-a osândirea strămoaşei Eva, de Dumnezeu Născătoare, că tu curată ai născut pe Stăpânul tuturor cu chip negrăit; a Căruia asemănare acum pe icoane o sărutăm.

Catavasie :

Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite; pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

LUMINÂNDA învierii.

Slavă..., *aceasta.*

Podobia : Cu Apostolii să ne suim...

Săltaţi, bucuraţi-vă, cu veselie cântaţi strigând : Cât sunt de minunate şi de slăvite lucrurile Tale, Hristoase ! Şi cine va putea să spună puterile Tale, Mântuitorule ? Cela ce ai împreunat unirea voinţei şi întocmirea noastră într-o Biserică.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Armele vrăjmaşului eres acum au lipsit şi pomenirea lui a pierit cu sunet; că văzând Biserica ta, Preacurată, foarte frumos împodobită cu odorul cinstitelor icoane, de bucurie toţi ne umplem.

LA LAUDE

Stihiri : 4 ale învierii, 1 a lui Anatolie, şi din Triod 3 podobnice, glasul al 4-lea :

Podobia : Dat-ai semn celor ce se tem...

Întru Tine se bucură acum Biserica, Iubitorule de oameni, întru Mirele şi Ziditorul său; Carele cu dumnezeiasca voie ai scăpat de înşelăciunea idolească, şi Ţie însuţi o ai logodit prin cinstitul Tău sânge. Cu veselie primind sfinţită înălţarea icoanelor şi bucurându-se. Pe Tine Te laudă şi Te slăveşte cu credinţă.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Închipuirea trupului Tău înălţându-o, Doamne, cu dragoste o sărutăm, arătând taina cea mare a rânduielii Tale. Că nu Te-ai arătat nouă, Iubitorule de oameni prin părere, precum zic luptătorii de Dumnezeu, ucenicii lui Manent; ci după adevăr şi cu fire trupească, printr-însa suindu-ne spre a Ta dorire şi dragoste.

Stih : Veseli-mă-voi şi mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte.

Zi plină de bucurie şi de veselie astăzi s-a arătat, că luminează lumina dogmelor celor prea-adevărate şi străluceşte Biserica lui Hristos, împodobindu-se acum cu înălţarea sfintelor icoane, şi cu strălucirile chipurilor, şi se face credincioşilor unire de Dumnezeu dăruită.

Stih : Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna

Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârşit.

Şi cântăm Stihira zilei, glasul al 6-lea.

Moise în vremea postului a luat legea şi pe popor l-a tras la sine; Ilie postindu-se, cerurile a încuiat; şi cei trei tineri ai lui Avraam pe tiranul cel fărădelege prin post l-a biruit. Printr-înşii şi pe noi, Mântuitorule, învredniceşte-ne să ajungem la învierea Ta, care strigăm aşa : Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul.

Şi Litie în Pridvor, după obicei. Cântând; Slavă..., Şi acum..., *Stihira Evangheliei. Ceasul 1 şi Învăţătura Sfântului Teodor Studitul, Apolisul.*

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6, şi din Canonul zilei Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimen, glasul al 4-lea : cântarea părinţilor : Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeul părinţilor noştri... *Stih :* Că drept eşti întru toate... *Apostolul, din Epistola către Evrei. Evanghelia de la Ioan. Şi se săvârşeşte Liturghia marelui Vasilie. Asemenea şi în celelalte Duminici ale Sfântului Post, afară de Duminica Stâlpărilor. CHINONICUL :* Lăudaţi pe Domnul din ceruri... *Sau;* Bucuraţi-vă drepţilor... *La masă mâncăm fierturi cu untdelemn, iar nu peşte.*

LUNI
În a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul începător, la Doamne strigat-am..., *Stihirile pe 10, cântând, din Octoih, 4 Stihiri de umilinţă, ale pocăinţei, şi din Triod 3 Podobnice, ale lui Iosif. Glasul al 4-lea.*

Podobia : Dat-ai semn celor ce se tem...

Dă-mi umilinţă şi înstrăinare de răutăţi, şi îndreptare desăvârşită, mie celui cufundat acum în patimile trupului şi depărtat de la Tine, Dumnezeule, Împăratul tuturor; că n-am nădejde de nicăieri. Şi mă mântuieşte pe mine desfrânatul, pentru multă bunătatea Ta, Iisuse atotputernice, Mântuitorule al sufletelor noastre.

Dumnezeiescul Moise cu postul curăţindu-se, a văzut pe Cel dorit. Deci acestuia râvnind smeritul meu suflet, sârguieşte a te curăţi de răutăţi în ziua postului, ca să vezi pe Domnul dându-ţi ţie iertare; pe Cel ce este bun şi iubitor de oameni, şi întrutot puternic.

Alta, a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobie : Arhangheliceşte să lăudăm...

Să începem acum a doua săptămână a postului cu faţă luminată, săvârşindu-l din zi în zi fraţilor; făcându-ne căruţă de foc, ca şi Ilie Tesviteanul, cele patru bunătăţi mari : Gândul să-l înălţăm cu nepătimirea, trupul să-l întrarmăm cu curăţia, gonind şi biruind pe vrăjmaşul.

Din Minei, trei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu;*

Ieşire : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 8-lea :
Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.
Stih 1 : De la marginile pământului, către Tine am strigat.
Stih 2 : Ascunde-mă-voi întru acoperământul aripilor Tale.
Stih 3 : Aşa voi cânta numele Tău în veci.

Şi iarăşi : Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Să se ştie : Că aceste două Prochimene mari : Să nu întorci

faţa Ta... *şi* Dat-ai moştenire..., *cu stihurile lor, se cântă în tot Sfântul Post, unul după altul, începând de la săptămâna brânzei până la Duminica a cincea din post. Şi de la,* Învredniceşte-ne Doamne..., *se încep metaniile.*

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, (de două ori) Glasul al 8-lea, singur glasul.

Veniţi să ne curăţim pe noi înşine, cu milostenii şi cu îndurări spre săraci; nu trâmbiţând facerea noastră de bine. Să nu ştie stânga lucrul dreptei; să nu risipească trufia rodul milosteniei; ci întru ascuns să strigăm către Cel ce ştie cele ascunse : Părinte, iartă greşalele noastre, ca un iubitor de oameni.

Martirica :

Mucenicii Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetele cereşti te laudă pe tine cea plină de dar, Maică, care nu ştii de mire şi noi slăvim naşterea ta cea necuprinsă. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, după obicei.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi a Născătoarei.

După a doua Catismă, Sedealna glasul al 4-lea.

Podobie : Spăimânta-tu-s-a Iosif...

Pe mine cel omorât cu sufletul, prin rodul călcării de poruncă, înviază-mă Hristoase ca un îndurat, prin post adevărat şi prin pocăinţă, rogu-mă; şi-mi dă să umblu pururea în căile cele drepte şi bune ale cinstitelor Tale porunci; ca dobândind dumnezeiască slăvirea Ta, împreună cu toţi cei ce Te iubesc pe Tine, să laud Iisuse bunătatea Ta pentru toate.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În întreitele valuri ale patimilor înviforat fiind eu, nepriceputul, Preacurată, te chem pe tine cu căldură : Nu mă lăsa să pier pe mine, ticălosul, ceea ce ai născut adâncul milei; că afară de tine altă nădejde n-am câştigat. Să nu mă arăt dar batjocură şi râs vrăjmaşilor, eu cel ce nădăjduiesc spre tine. Că poţi câte voieşti, ca ceea ce eşti Maica Dumnezeului tuturor.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 6-lea.

Podobie : Doamne, miluieşte-ne pe noi...

Doamne, îndreptează-ne pe noi care începem postul săptămânii a doua; străluceşte-ne nouă sfinţenia şi lumina îndreptărilor Tale. Şi ne învredniceşte, pe noi cei ce plecăm genunchii, să aducem Ţie rugăciune bineprimită; că Tu eşti Tatăl nostru şi noi fiii Tăi şi pe Tine cu frică Te lăudăm şi numele Tău chemăm.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Începătură mântuirii s-a făcut vorba lui Gavriil către Fecioara. Că auzind aceasta : Bucură-te ! nu s-a ferit de această heretisire; nu s-a îndoit ca Sarra în cort, ci aşa a zis : Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău.

Psalmul 50.

Canonul Mineiului *şi Tricântarea lui Iosif. Şi se citeşte* Cântarea întâia, *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 4 lea,

Irmos : Pe voievozii cei tari...

Unule Bunule, Izvorul milei, Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele lumii ca un Dumnezeu, mântuieşte-mă pe mine, cel ce mă înec în întreitul val al păcatelor, îndreptându-mă la limanul pocăinţei.

Postul cel curat este : Depărtarea de păcate, înstrăinarea de patimi, dragostea cea către Dumnezeu, nevoinţa spre rugăciune, lacrimile cu umilinţă şi grijirea de săraci; aşa a poruncit Hristos în Scripturi.

Pe mine, cel ce sunt rănit la suflet cu sabia păcatului şi vătămat cu multe răutăţi, Tămăduitorule al sufletelor noastre, tămăduieşte-mă ca un făcător de

bine, punându-mi doctoriile înţeleptelor Tale porunci, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce eşti cort nespurcat, Preasfântă Fecioară, curăţeşte-mă pe mine cel cuprins de asuprelile cumplitelor patimi, cu izvorul milei tale. Şi-mi dă ploi de umilinţă, Stăpână, pierzându-mi adâncul păcatului.

Altă Tricântare, Al lui Teodor.

Irmos, Glasul al 6-lea : Ajutor şi acoperitor...

Ca o bucurie de sărbătoare, primind, fraţilor, a doua săptămână a făcătorului de lumină post, cu dragoste să lăudăm pe Hristos, dumnezeieşte veselindu-ne.

Vremea cea de umilinţă a postului aflându-o acum, să plângem foarte şi să suspinăm, şi să tindem mâinile către însuşi Mântuitorul, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Ipostasuri, prea stăpânitoare Doamnă a tuturor, desăvârşit cârmuitoare; Ceea ce eşti mai presus de toată domnia, Tu ne mântuieşte pe noi, Părinte, Fiule şi Duhule Preasfinte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine a născut fiu nesemănat după legea părintească ? Însă pe Acesta îl naşte Tatăl fără de mamă; preaslăvită minune ! Că, tu, Precurată, ai născut Dumnezeu şi om.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cum voi suferi mânia Ta, Hristoase al meu, când vei veni la judecată ? Şi ce răspuns voi afla să dau acolo, nelucrând, nici făcând voia Ta, Doamne ? Pentru aceasta mai înainte de sfârşit iartă-mă.

Irmosul :

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El, Dumnezeul Părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El; căci cu slăvire S-a preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Mântuitorule al tuturor...

Trecând prin nestatornicia vieţii, am căzut în gânduri tâlhăreşti şi rănindu-mă m-am stricat. Tămăduitorule al bolnavilor, dă-mi mână de ajutor, cu rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi.

Viforul cumplitului păcat tulbură mintea mea; ci ca pe Petru, Iisuse, mântuieşte-mă pe mine cel ce cânt : Toate lucrurile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul.

Cu înfrânare să omorâm patimile, cu postul duhul, cu aripi să-l înălţăm spre cer şi să strigăm întru umilinţa inimii : Greşit-am Ţie, Dumnezeule; ca un îndurat iartă-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu :

În pântecele tău sălăşluindu-se Cel Preaînalt, mai desfătată decât cerurile te-a arătat Fecioară şi părtinitoare nebiruită celor ce strigă : Toate lucrurile binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce-L slăvesc...

Arată-mi sufletul, Doamne, nerobit de tirania patimilor, ca slobod făcând voia Ta să mă bucur şi să slăvesc stăpânirea Ta în veci.

Neînfrânarea lui Isav urăşte-o, suflete al meu, şi râvneşte celor bune ale lui Iacov; împiedică pe Veliar prin post; îmbogăţeşte-te cu cele dumnezeieşti şi laudă în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Pe un Dumnezeu după Fiinţă cinstesc, trei Ipostasuri laud cu osebire, altele, iar nu de altfel; deoarece Dumnezeirea este una, stăpânire în trei Feţe; pentru că este Tatăl şi Fiul şi Duhul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din luminatul tău pântece, ca un mire din cămară ieşind Hristos, a strălucit lumină mare celor din întuneric; că strălucind Soarele dreptăţii, Preacurată, a luminat lumea.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apă bând nu s-a nebunit nimenea, iar Noe cercând vinul s-a aflat gol; şi Lot din acesta a născut seminţele răutăţii. Deci fugi, o suflete al meu, de asemănarea acestora, lăudând pe Hristos.

Irmosul : Să lăudăm, bine şi cuvântăm...

Pe Cel ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Eva cu neputinţa neascultării...

Să postim de patimile mâniei, să ne ospătăm cu dragoste nemincinoasă, să hrănim pe cei săraci cu pâine, hrănindu-ne noi cu dumnezeiescul Dar şi cu lacrimile să stingem lacrimile răspunsului ce va să fie.

Ticăloase suflete, suspină, mâhneşte-te, arată chipuri de pocăinţă; acum este ziua lângă uşi; Cel ce judecă fără făţărie vine să dea fiecăruia cele vrednice după fapte, precum este scris.

N-am câştigat fapte bune, întinatu-mi-am haina, care o am luat cu îmbrăcarea dumnezeiescului Botez; întru întunericul necunoştinţei umblu. Ci îndreptează-mă acum, cu lumina feţei Tale, Doamne, pe mine cel deznădăjduit.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Marie, Doamnă a toate, pe mine cel ce m-am făcut rob tuturor păcatelor, scapă-mă Fecioară; că tu ai născut, mai presus decât tot, Cuvântul, pe Mântuitorul sufletelor noastre; pe Acel ce este bunătate în fiinţă.

Altă Tricântare,

Irmos : Naşterea zămislirii...

Să pătimim acum ca nişte ostaşi ai lui Hristos, că pe cât trece vremea, se împletesc cununile celor ce se nevoiesc, care va da Hristos, când va veni cu slavă, să judece tot pământul.

Cu totul m-am rănit, Hristoase, tot m-am umplut de bube. Vindecă-mi rănile şi bubele mele, şi patimile şi muşcăturile cele din păcat; ca să aud şi eu ca leprosul glasul Tău cel sfânt : Voiesc, curăţeşte-te !

Slavă..., *a Treimii :*

Unule născătorule al Unuia, Părinte al Fiului Unul-Născut, şi unule Fiule al Unuia, lumină şi raza luminii, şi unul Duhule Sfinte numai al unuia Dumnezeu, Carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime Unime Sfântă; mântuieşte-mă pe mine cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sămânţă, pe Cel necuprins ? Spune cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o Maică ? Acest lucru ce este mai presus de fire, primindu-l cu credinţă, închină-te Celui ce S-a născut; căci câte le voieşte le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Postul a făcut pe Moise văzător de Dumnezeu; pe Ilie oarecând mergător în căruţă de foc, şi pe Pavel minunat călător la cer. Pentru aceasta, suflete al meu, să postim de răutăţi, şi ne vom răpi şi noi la înălţimea nepătimirii.

Irmosul :

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat, este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Minunată armă este rugăciunea şi postul. Acestea pe Moise l-au făcut scriitor de lege şi pe Ilie întru jertfe râvnitor. Întru acestea petrecând credincioşii, să strigăm Mântuitorului : Ţie unuia am greşit, miluieşte-ne pe noi. *(de 2 ori)*

Martirica :

Binecuvântată este oastea Împăratului Ceresc ! Că de au şi fost pământeni mucenicii, dar s-au nevoit a ajunge la vrednicia îngerească; de trupuri nebăgând seamă, prin pătimire s-au învrednicit cinstei celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ţie ne rugăm ca Maicii lui Dumnezeu binecuvântată : Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, după obicei.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei. Glasul al 5-lea.

Cela ce ai zidit însuţi inimile noastre, adu-Ţi aminte că ţărână suntem; nu ne osândi pe noi întru cele de desubtul pământului, Cela ce eşti fără de păcat.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Cei ce vă temeţi de Domnul, lăudaţi-L pe El. *(ps. 21, 25)*
Stih : Dumnezeule, Dumnezeul meu, ia aminte spre mine, pentru ce m-ai uitat. *(ps. 21, 1)*

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 4, Vers. 2. Cap. 5, Vers. 7.

Aşa zice Domnul : În ziua aceea va lumina Dumnezeu întru sfat cu slavă pe pământ, ca să înalţe şi să slăvească rămăşiţă lui Israil. Şi va fi cel rămas în Sion şi cel rămas în Ierusalim, sfinţi se vor chema toţi cei ce s-au scris spre viaţă în Ierusalim. Că va spăla Domnul spurcăciunea fiilor şi a fetelor Sionului şi sângele Ierusalimului va curaţi din mijlocul lor cu duhul judecăţii şi cu duhul căldurii. Şi va veni şi va fi fot locul muntelui Sionului şi toate cele din prejurul Lui le va umbri nor ziua, şi ca fumul şi ca lumina focului ce arde noaptea. Cu toată mărirea se va acoperi şi va fi la umbră ziua asupra căldurii şi acoperământ şi ascundere de vifor şi de ploaie. Cânta-voi acum celui iubit cântarea iubitului meu corn, de loc gras. Şi o am îngrădit şi am făcut împrejur şanţ, şi am sădit viţă aleasă, şi am zidit turn în mijlocul ei, şi teasc am săpat într-însa; şi am aşteptat să facă struguri şi a făcut spini. Şi acum omule cel din Iuda, cei ce locuiţi în Ierusalim, judecaţi între mine şi între via mea. Ce voi face încă viei mele, ce nu i-am făcut ei ? Că am aşteptat să facă struguri şi a făcut spini. Şi acum voi spune vouă, ce Voi face viei mele ? Luavoi gardul ei şi va fi de jaf şi voi surpa şanţul ei şi va fi spre călcare. Şi voi părăsi via mea şi nu se va tăia, nici se va săpa, şi vor creşte într-însa spini ca întru o ţelină, şi voi porunci norilor să nu plouă peste dânsa. Că via Domnului Savaot casa lui Israil este, şi omul din Iuda odraslă tânără şi iubită.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat. *(ps. 22, 5)*
Stih : Domnul mă va paşte şi nimica nu-mi va lipsi. *(ps. 22, 1)*

MARŢI
În a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

După Psalmul începător, citim Catisma : Către Domnul când m-am necăjit... *La* Doamne strigat-am..., *punem stihirile pe 6 şi cântăm podobiile Triodului, Glasul al 8-lea.*

Facere a lui Iosif.

Podobie : Ce vă vom numi pe voi...

Cui te-ai asemănat, o ticăloase suflete, lenevindu-te şi nefăcând cele bune, ci primind pururea a petrece în rele ? Judecata este lângă uşi, căieşte-te ! Cu postul şi cu rugăciunea curăţeşte-te; şi strigă Stăpânului tău : Greşit-am Ţie, iartă-mă ca un îndurat şi-mi dăruieşte mântuire.

Cela ce ai noianul bunătăţii, noianurile cele rele ale păcatelor mele usucă-le, Hristoase, ca un Dumnezeu fără de păcat, şi dă inimii mele umilinţă, oprind izvoarele nelegiuirii. Ca să laud şi să slăvesc milostivirea Ta cea nespusă, îndelung-Răbdătorule, făcătorule de bine al sufletelor noastre.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glas acelaşi.

Podobie : În raiul cel din Eden...

Dumnezeule, Cela ce ne-ai adus pe noi şi acum a săvârşi stadiul cinstitului post, şi ne-ai dăruit a intra în sfânta călătorie a săptămânii a doua; însuţi Doamne învredniceştene să trecem lesne şi spre cea viitoare; trupului şi sufletului nostru bine făcându-le, şi tărie dându-le. Ca săvârşind alergarea bărbăteşte, să ajungem toţi cu bucurie la stăpânească zi a învierii Tale, şi purtând cununi să Te lăudăm neîncetat.

Şi din Minei 3. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul 1 :
Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel tare în războaie. *(ps. 23, 8)*
Stih : Al Domnului este pământul şi plinirea Lui. *(ps. 23, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 3, Vers. 21. Cap. 4, Vers. 7.

Şi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii lui îmbrăcăminte de piele şi i-a îmbrăcat pe ei. Şi a zis Dumnezeu : Iată Adam s-a făcut ca unul din Noi cunoscând binele şi răul ! Şi acum, ca nu cumva să-şi tindă mâna sa şi să ia din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăiască în veci. L-a scos pe el Domnul Dumnezeu din Raiul desfătării, ca să lucreze pământul din care s-a luat. Şi a scos Domnul Dumnezeu afară pe Adam şi l-a pus pe el în preajma Raiului desfătării; şi a pus Heruvimi şi sabie de foc învârtitoare, ca să păzească calea pomului vieţii. Iar Adam a cunoscut pe Eva, femeia sa, şi zămislind ea a născut pe Cain, şi a zis : dobândit-am om prin Dumnezeu. Şi a mai născut pe Abel, păstor de oi; iar Cain a fost lucrător de pământ. Şi a fost după câteva zile a adus Cain din rodurile pământului jertfă lui Dumnezeu. Şi a adus şi Abel din cele întâi născute ale oilor sale şi din grăsimea lor; şi a căutat Dumnezeu spre Abel şi spre darurile lui. Iar spre Cain şi spre jertfele lui nu s-a uitat, şi s-a întristat Cain foarte şi s-a mâhnit faţa lui. Şi a zis Domnul Dumnezeu lui Cain : De ce te-ai întristat şi pentru ce s-a mâhnit faţa ta ? De ai fi adus drept şi ai fi împărţit drept, n-ai fi păcătuit. Taci, la tine se va întoarce şi tu îl vei stăpâni pe acela.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Caută spre mine şi mă miluieşte, că părăsit şi sărac sunt eu. *(ps. 24, 17)*
Stih : Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu, Dumnezeul meu. *(ps. 24, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 3, Vers. 34. Cap. 4, Vers. 22.

Domnul mândrilor le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă dar. Cei înţelepţi vor moşteni slavă, iar cei necredincioşi au înălţat ocară. Ascultaţi fii învăţătura Părintelui şi luaţi aminte să cunoaşteţi ştiinţa. Că dar bun dăruiesc vouă, legea mea să nu o părăsiţi. Că şi eu am fost ascultător tatălui meu, şi iubit înaintea feţei maicii mele. Care mă învăţau şi ziceau : Să se întărească cuvântul nostru în inima ta, păzeşte poruncile şi nu le uita. Agoniseşte-ţi înţelepciune, câştigă-ţi ştiinţă, nu uita, nici trece cu vederea cuvintele gurii mele, nici te abate de la graiurile gurii mele. Nu o părăsi pe dânsa, şi te va ţine pe tine, iubeşte-o şi te va păzi. Începerea înţelepciunii este a câştiga înţelepciune, şi întru toată agoniseala ta, agoniseşte-ţi ştiinţă. Primeşte-o, şi o cuprinde pe ea, şi te va înălţa, cinsteşte-o ca să te cuprindă. Ca să dea capului tău cunună de daruri, şi să te acopere cununa mângâierii. Auzi fiule şi primeşte cuvintele mele, şi se vor înmulţi anii vieţii tale, ca să fie multe căile vieţii tale. Că te învăţ căile înţelepciunii şi te îndreptez pe cărări drepte. Că de vei umbla, nu se vor împiedica paşii tăi, şi de vei alerga nu te vei osteni. Ţine-te de învăţătura mea, şi nu o lăsa, ci păzeşte-o pe ea ţie, spre viaţa ta. În căile necredincioşilor nu merge, nici să râvneşti căile celor fărădelege. Ori în care loc se adună tabăra, să nu mergi acolo, fugi de la dânşii şi te depărtează. Că nu dorm până nu fac rău şi se ia somnul de la dânşii şi nu adorm. Că aceia se hrănesc cu păcatele necurăţiei, şi se îmbată cu vinul călcării de lege. Iar căile drepţilor, ca lumina luminează, merg şi luminează până când se plineşte ziua. Iar căile necredincioşilor sunt întunecate, că nu ştiu cum se împiedică. Fiule, ia aminte graiurile mele şi de cuvintele mele alătură-ţi urechea ta. Ca să nu scadă izvoarele tale, păzeşte-le în inima ta.

Că viaţă sunt tuturor celor ce le află pe ele, şi vindecare a tot trupul.

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, glasul al 4-lea.

Postul cel duhovnicesc să-l postim, să rupem toată încurcătura şi să fugim de smintelile păcatului; să iertăm şi fraţilor noştri datoriile, ca şi nouă să se ierte greşalele noastre. Că aşa vom putea striga : Să se îndrepteze rugăciunea noastră, ca tămâia înaintea Ta, Doamne. *(de două ori)*

Martirica :

Proorocii şi Apostolii lui Hristos şi mucenicii au învăţat să se laude Treimea cea de o Fiinţă, şi au luminat neamurile cele rătăcite şi părtaşi îngerilor au făcut pe fiii omeneşti.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu uita pe săracii tăi până în sfârşit, Stăpână; ci cu rugăciunile tale scuteşte-ne pe noi de îngrozirea cea viitoare şi de vătămarea cea de acum; şi din mânia Domnului răpeşte pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu.

Să se ştie : Ca din această Luni, a doua săptămână a Postului, se cântă la Pavecerniţă canoanele Sfinţilor din Minei care se întâmplă din Sâmbăta lui Lazăr până în Duminica Tomei împreună cu canonul Născătoarei de Dumnezeu; şi anume : Întâi Canonul Născătoarei de Dumnezeu şi apoi al Sfântului din Minei.

Marţi a doua săptămână

LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobia : Înviat-ai din morţi...

Oprind patimile cu frâul curatului post, să ne sârguim toţi să ne înălţăm mintea spre cinstite vederi dumnezeieşti, cu desăvârşită credinţă. Ca să defăimăm desfătarea vieţii celei pământeşti şi să dobândim viaţă cerească şi strălucire dumnezeiască.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

În noianul cel cumplit al întristării căzând, pentru mulţimea faptelor mele celor rele şi fărădelege, am venit în nepricepere şi acum sunt cuprins de deznădăjduire; stăpână Născătoare de Dumnezeu, tu mă mântuieşte, tu-mi ajută. Că tu eşti milostivire păcătoşilor şi curăţire de mântuire.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobia : Înviat-ai din morţi...

Punându-ne înainte postul, masă de taină, ne cheamă pe noi să ne săturăm din-destul. Deci să mâncăm ca nişte bucate darurile Duhului cele de-a pururea vii; să bem ca o băutură izvoarele lacrimilor cele ce dumnezeieşte izvorăsc, şi veselindu-ne să aducem laudă lui Dumnezeu neîncetat.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

De toată groaza şi răutatea oamenilor mântuieşte-ne pe noi, Preasfântă Fecioară; că pe tine te avem acoperământ şi folositoare, cei ce scăpăm la tine, Maica lui Dumnezeu şi la Cel ce S-a născut din tine, Dumnezeul nostru. Pe Carele roagă-L, să ne scutească pe noi de primejdii şi de chinuri.

Apoi, Psalmul 50.

Tricântarea

Facere a lui Iosif

Şi se citeşte cântarea a doua *din Psaltire.*

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeul vostru, Carele M-am născut mai înainte de veci din Tatăl. Şi din Fecioară mai pe urmă, fără de bărbat, M-am născut, şi am dezlegat păcatul strămoşului Adam, ca un iubitor de oameni.

Suspină, lăcrimează, suflete, întoarce-te, căieşte-te; s-a apropiat ziua; lângă uşi este judecătorul; găteşte-te spre răspuns şi strigă : Greşit-am Ţie, îndurate, milostive, bunule, Tu mă miluieşte.

Saţiul păcatului cel pierzător urăşte-l, suflete al meu, desfătează-te întru saţiul postului cu dinadinsul; fă-ţi mâncare mântuitoarele porunci, care îţi

mijlocesc îndulcirea bunătăţilor celor veşnice prin credinţă.

Îngeri, puteri, căpetenii, arhangheli, domnii, scaune, voi stăpânii, heruvimi şi serafimi, rugaţi pe Dătătorul de bine şi Dumnezeu, ca să ne dăruiască nouă iertare de greşale, şi scăpare de patimi.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce singură ai născut pe Cuvântul cel fără început, fiind cu totul fără început, fiind cu totul fără prihană, întrupându-Se din tine, iar nu schimbându-Se din ceea ce a fost, rămânând tu Fecioară după naştere care nu ştii de mire; roagă-te pentru toţi, să se scoată viaţa noastră din stricăciune.

Altă Tricântare, a lui Teodor.

Irmos, glas acelaşi : Vedeţi, vedeţi, că eu sunt...

Văzut-am, cunoscut-am că bună este nouă spre pocăinţă vremea care ai hotărât. Deci întru aceasta, Dumnezeule, primeşte rugăciunile noastre şi le îndreptează înaintea Ta, ca nişte tămâie bună, ca o jertfă primită.

Mă înfricoşez şi mă tem cugetând câte am greşit Cum Te voi întâmpina ? Cum mă voi arăta Ţie, Celui înfricoşat şi cum voi sta înaintea nefăţarnicei Tale judecăţi ? Pentru aceasta milostiveşte-Te spre mine, Îndurate, în ceasul când vei vrea să judeci tot pământul.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime prea desăvârşită, Dumnezeire preaînaltă, în trei Feţe, Părinte, Cela ce eşti nenăscut şi Fiule Unule-Născut, Duhule, Cela ce purcezi din Tatăl şi prin Fiul Te arăţi; o fiinţă şi o fire, o Domnie, o Împărăţie, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Negrăită este minunea naşterii tale, Maică Fecioară; că în ce chip oare ai şi născut şi petreci curată precum ai fost ? Cum ai născut prunc şi nu ştii nicicum ispita de bărbat ? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine mai presus de fire, cu cuvioasă înnoire.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Tu ai scos din mânia cea îngrozitoare pe Ninivitenii ce s-au pocăit şi au postit. Iar pe sodomenii desfrânaţi cu foc i-ai ars; mântuieşte-mă Hristoase de groaza acestora.

Irmos :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeul vostru, Carele am sfinţit vouă început primit, zeciuiala zilelor a tot anul; şi aceasta o am dat poporului meu, spre omorârea patimilor şi spre început al mântuirii.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De Dumnezeu grăitorii...

Cela ce ai îndreptat pe vameşul, cel ce a suspinat şi Te-ai milostivit spre păcătoasa, care a lăcrimat din inimă, mântuieşte, miluieşte, Mântuitorule, sufletele celor ce Te laudă pe Tine.

Să aducem Domnului roduri de fapte bune prin post şi să ne ferim de gândurile cele vătămătoare, ca să aflăm desăvârşit dumnezeiasca desfătare.

Cetele îngereşti se roagă Ţie, adunarea Apostolilor şi mulţimea mucenicilor : Iisuse, dăruieşte iertare poporului Tău.

Pe Fecioara ceea ce este munte netăiat, sfeşnic purtător de lumină, scară lesne de suit şi locaş al lui Dumnezeu, credincioşii să o fericim.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce S-a preaslăvit...

Veniţi toţi să trâmbiţăm cu laude, toţi în această zi binevestită a postului şi ospătându-ne cu dumnezeieştile cântări, ca şi cu un ospăţ, să lăudăm şi să preaînălţăm pe Hristos în veci.

Cine a mâncat pe omul lui Dumnezeu odinioară ? Fiara, leul; că, neascultând a primit mâncările de la profetul cel mincinos. Păzeşte-te dar, suflete al meu, să nu te înşele şarpele lăcomiei pântecelui.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Ca pe o Unime în Fiinţă Te laud, ca pe o Treime în Feţe Te cinstesc, Părinte, Fiule şi Preasfinte Du-

hule. Stăpânia cea fără de început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu te-ai arătat munte al lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, întru carele Hristos sălăşluindu-Se, a făcut locaşuri dumnezeieşti pe cei ce cântă : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cinstind postul ca pe un păzitor al curăţiei şi ca pe o Maică a nepătimirii, veniţi popoarelor să-l primim cu dragoste; pe Domnul lăudându-L şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în numele cel sfânt şi în rug prin foc a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Naşterea pururea Fecioarei...

Postul cel bun hrănind inima, odrăsleşte dumnezeieşte spic copt de bunătăţi; pe carele să-l iubim întru aceste sfinte zile, primind sfinţenie.

Văzându-mă întinat cu multe păcate, rănit şi osândit, Milostive, mântuieşte-mă cu mila Ta, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi.

Vai mie, preaticăloase suflete ! Cum vrei să răspunzi ? Ce frică va să te cuprindă, când va şedea Judecătorul, milioane de îngeri stându-i înainte ! Sârguieşte-te dar mai înainte de sfârşit, de te pocăieşte.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine căruţa cea împărătească, norul cel luminos, muntele cel prea gras, muntele cel închegat, neispitită de nuntă Fecioară, te rugăm : Tămăduieşte patimile sufletelor noastre.

Altă Tricântare,

Irmos acelaşi :

Post adevărat să postim Domnului, precum prin înfrânare de mâncări, aşa şi de limbă, de mânie, de minciună şi prin înstrăinarea a toată altă patimă; pentru ca să vedem Paştile curaţi.

Postule, tu ai înflorit rodul lui Samuil, tu ai crescut pe Samson viteazul cel mare, tu săvârşeşti preoţi şi profeţi. Tu ne sfinţeşte pe noi, cinstite postule.

Slavă..., *a Treimii :*

Întreită lumina unei stăpâniei Tale, Doamne, străluceşte-o în mintea noastră cu străluciri de taină; ca să ne întoarcem noi de la înşelăciunea cea de multe feluri la unirea Dumnezeirii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, arma noastră şi zidul, tu eşti sprijinul celor ce aleargă la tine. Pe tine şi acum spre rugăciune te îndemnăm, ca să ne mântuim de vrăjmaşii noştri.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Având pe Duhul Sfânt în post ospătător bogat, să ne săturăm de darurile Lui şi dindestul să ne ospătăm, lăudându-L ca pe Dumnezeul nostru.

Irmosul :

Naşterea pururea Fecioarei, ceea ce s-a arătat mai înainte puitorului de lege în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Pentru ce lenevindu-te, suflete al meu, slujeşti păcatului ? Şi pentru ce bolnav fiind, nu alergi la doctor ? Iată vreme bineprimită; iată acum ziua mântuirii cea adevărată. Scoală-te, spală-ţi faţa ta cu lacrimile pocăinţei, şi cu untul-de-lemn al facerii de bine luminează-ţi candela; ca să afli îndurare de la Hristos Dumnezeu şi mare milă. *(de două ori)*

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngereşti urmând, ca fără trupuri, au răbdat muncile, numai singură nădejdea având, numai singură nădejdea spre desfătarea bunătăţilor celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, pace dăruieşte lumii Tale şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, şi te slăvim credincioşii după datorie, pe tine cetatea cea neclintită şi zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului... *Ceasul 1 şi celelalte.*

La ceasul al şaselea.

Troparul Profeţiei, glasul al 6-lea.

Nu putem să Te lăudăm pe Tine după vrednicie, ci cerem rugându-ne, să nu ne pierzi pe noi cu fărădelegile noastre, lesne iertătorule, Doamne.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, iubit-am buna cuviinţa casei Tale şi locul locaşului slavei Tale. *(ps. 25, 8)*
Stih : Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutatea mea am umblat. *(ps. 25, 1)*

Din Proorocia lui Isaia citire :

Cap. 5, vers. 7-16.

Aşa zice Domnul : Că via Domnului Savaot casa lui Israil este, şi omul din Iuda odraslă tânără şi iubită. Aşteptat-am ca să facă judecată şi au făcut fărădelege; şi nu dreptate, ci ţipet. Vai, celor ce lipesc casă lângă casă şi împreună ţarină lângă ţarină, ca să ia ceva de la vecin; au doar veţi locui voi singuri pe pământ ? Că s-au auzit acestea în urechile Domnului Savaot; că de se vor şi face case multe, mari şi frumoase, spre pustiire vor fi şi nu vor fi locuitori într-însele. Că unde lucrează zece perechi de boi, vor face un ulcior şi cel ce seamănă şase oboroace, va face trei măsuri. Vai, celor ce se scoală dimineaţa şi umblă după băutură beţivă, aşteptând până seara, că vinul îi va arde pe ei. Că cu chitare, cu alăute, cu timpane şi cu fluiere beau vinul; iar spre lucrurile Domnului nu caută, şi lucrurile mâinilor lui nu le socotesc. Pentru aceasta s-a luat în robie poporul meu, că n-a cunoscut pe Domnul şi mulţi au murit de foame şi de sete de apă. Şi şi-a lărgit iadul sufletul său, şi şi-a deschis gura sa fără de încetare, şi se vor pogorî în ea cei măreţi şi cei mari şi cei avuţi şi cei ce se bucură, şi se va smeri omul, şi se va defăima bărbatul, şi se vor smeri ochii cei semeţi. Şi se va înălţa Domnul Savaot întru judecată, şi Dumnezeul cel Sfânt se va slăvi întru dreptate.

Prochimen, glasul al 3-lea :
Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme ? *(ps. 26, 1)*
Stih : Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa ? *(ps. 26, 2)*

MIERCURI
În a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MARŢI SEARA

Seara la, Doamne strigat-am..., *Stihirile lui Iosif. Glasul 1.*

Podobie : Prealăudaţilor Mucenici...

Pe Cruce Ţi-ai întins, Hristoase, preacuratele Tale mâini, adunând marginile. Pentru aceasta strig

Ţie : Mintea mea cea risipită adună-o, fiind trasă de poftă ca o roabă şi părtaş patimilor Tale mă arată, curăţindu-mă cu totul prin înfrânare.

Pe tineri oarecând întărindu-i postul, i-a arătat mai puternici decât focul cel arzător, precum scrie. Posteşte dar, smeritul meu suflet, aprinzând întru tine dragostea Stăpânului, prin care vei putea să scapi de gheena ce va să fie şi să-ţi arzi patimile cele pierzătoare.

Altă Stihiră a lui Teodor, Glasul al 3-lea.

Podobia : Vitejilor mucenici...

Vremea postului este veselă. Pentru aceasta săturându-ne din-destul de curăţia cea luminată, de dragostea cea curată, de rugăciunea cea luminoasă şi de alte toate bunătăţi, să strigăm luminat : Cruce a lui Hristos preasfântă, ceea ce ai odrăslit desfătarea vieţii, învredniceşte-ne pe toţi a ne închina ţie cu inimă curată, dându-ne iertare şi mare milă.

Şi din Minei, trei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei;*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Psalmul 27 : Mântuieşte Doamne poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta. *(ps. 27, 12)*
Stih : Către Tine Doamne voi striga, Dumnezeul meu, la aminte. *(ps. 27, 1)*

De la Facere citire :
Cap. 4, Vers. 8-15.

Zis-a Cain către fratele său Abel : Să mergem, la câmp. Şi a fost când erau ei în câmp, s-a sculat Cain asupra fratelui său Abel şi l-a omorât. Şi a zis Domnul Dumnezeu către Cain : Unde este fratele tău Abel ? Iar el a zis : Nu ştiu, au doară păzitor sunt fratelui meu ? Şi a zis Dumnezeu : De ce ai făcut aceasta ? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine de pe pământ. Şi acum vei fi tu blestemat pe pământul carele şi-a deschis gura sa şi a primit sângele fratelui tău din mâna ta; când vei lucra pământul, nu va adăuga a-ţi da puterea sa; gemând şi tremurând vei fi pe pământ. Şi a zis Cain către Domnul : Mai mare este vina mea, decât a se ierta mie ? De mă scoţi astăzi de pe faţa pământului şi de la faţa Ta mă voi ascunde şi voi fi gemând şi tremurând pe pământ şi va fi tot cel ce mă va afla, mă va omorî. Şi a zis lui Domnul Dumnezeu : Nu aşa; tot cel ce va omorî pe Cain, şapte răsplătiri va lua. Şi a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca să nu-l omoare, oricine-l va afla pe el.

Prochimen, glasul al 7-lea :
Domnul tărie poporului său va da; Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace. *(ps. 28, 11)*
Stih : Aduceţi Domnului fiii lui Dumnezeu, aduceţi Domnului mieii oilor, aduceţi Domnului slavă şi cinste. *(ps. 28, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 5, Vers 1-15.

Fiule ! Ia aminte la înţelepciunea mea şi la cuvintele mele pleacă urechea ta. Ca să păzeşti cugetul bun şi ştiinţa buzelor mele poruncesc ţie. Nu te uita la femeia rea, că miere pică din buzele femeii curve, care până la o vreme îndulceşte gâtlejul tău. Iar mai pe urmă mai amară decât fierea o vei afla şi mai tăioasă decât sabia cea de amândouă părţile ascuţită. Că picioarele nebuniei pogoară pe cei ce se lipesc de dânsa cu moarte la iad. Şi urmele ei nu sunt stătătoare, că pe căile vieţii nu umblă, Şi rătăciţi sunt paşii ei, şi nu bine cunoscuţi. Deci fiule ascultă-mă pe mine, şi să nu faci netrebnice cuvintele mele. Depărtează-ţi calea ta de la dânsa, şi nu te apropia de uşile casei ei. Ca să nu dai altora viaţa ta, şi zilele tale celor nemilostiri. Ca să nu se bucure străinii de averea ta, şi să nu intre ostenelile tale în casă străină, şi-ţi va părea rău pe urmă, când se va topi carnea trupului tău, şi vei zice : Cum am urât învăţătura, şi de la mustrări s-a depărtat inima mea. N-am ascultat glasul celui ce mă certa, şi la cel ce mă învăţa nu mi-am plecat urechea mea. În puţină vreme m-am făcut întrutot răul, în mijlocul adunării şi al soborului. Fiule ! Bea apă din vasele tale, şi din izvorul fântânilor tale.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, de două ori; glasul al 3-lea.

Doamne, Cela ce Te-ai răstignit cu trupul şi împreună cu Tine ai răstignit pe omul nostru cel vechi; şi cu suliţa în coastă împungându-Te, ai împuns şi pe şarpele cel pierzător de oameni. Pătrunde cu frica Ta carnea mea şi cu dragostea Ta răneşte sufletul meu. Ca privind la patima Ta, cu înfrânare să săvârşesc măsura postului, oprind nu numai pântecele, ci şi alte năvăliri ale păcatului; şi să jertfesc Ţie umilinţa inimii şi smerenia duhului, pentru greşelile ce am făcut mai înainte; de care curăţeşte-mă, Iubitorule de oameni.

Martirica :

Proorocii şi Apostolii lui Hristos şi mucenicii au învăţat să se laude Treimea cea de o Fiinţă; şi au luminat neamurile cele rătăcite şi părtaşi îngerilor

au făcut pe fiii omeneşti.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei Crucii.*

Podobie : Mare este puterea Crucii Tale...

Văzând pe Cel ce S-a născut din tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, spânzurat pe lemn, te-ai tânguit strigând : Preaiubite al meu Fiule, unde a apus frumuseţea Ta cea luminată, care a împodobit firea omenească.

Şi celelalte după obicei.

Spre ştiinţă : Pomenirea Sfinţilor 40 de Mucenici se începe de Marţi săptămâna cea dintâi a postului şi se suie până Luni a 6-a săptămână din post. Şi aşa de Luni din săptămâna cea dintâi a postului, cântăm Vecernia şi Liturghia cea mai înainte sfinţită, Utrenia postului şi canoanele aşa precum am arăta la Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan Mergătorul înainte, la litera O.

Miercuri a doua săptămână

LA UTRENIE

Treimicele. După întâia Catismă, Sedelnele Crucii din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna glasul 1,

Podobia : Mormântul Tău...

Doamne, întinzându-Te pe Cruce Te-ai omorât, omorând pe vrăjmaşul şi pe şarpele, începătorul răutăţii şi înviind pe cei omorâţi cu muşcarea aceluia. Pentru aceasta mă rog înviază sufletul meu cel omorât, Mântuitorule, carele caut spre Tine, cu rugăciune şi cu post.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei-Crucii.*

Dacă Te-a văzut mieluşeaua, pe Tine, Mielul, pe Cruce răstignit, Hristoase, în mijlocul făcătorilor de rele, a strigat lăcrimând şi cu amar s-a tânguit : Fiule preaiubite ! Ce minune este aceasta ce se vede ? Iar Tu ai răspuns : Maică Preacurată, întru aceasta se va cunoaşte viaţa a toată lumea.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 3-lea :

Podobie : De frumuseţea fecioriei tale...

Cu trâmbiţă de cântări să trâmbiţăm ziua cea vestită, trecând adică vremea postului. Şi să glăsuim strigând : Aceasta a înflorit viaţa noastră în lume, veştejind moartea neînfrânării. Cu puterea Crucii Tale, Hristoase Cuvinte, întru aceasta păzeşte pe robii Tăi.

Slavă..., *tot aceasta.*

Şi acum..., *a Născătoarei Crucii.*

Moarte de ocară prin răstignire de bunăvoie ai răbdat, Îndurate; pe Carele văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, s-a rănit la inimă; că plângând ca o Maică s-a tânguit. Cu ale căreia rugăciuni, pentru îndurările milei Tale, milostiveşte-Te şi ne mântuieşte, Cela ce ai ridicat păcatul lumii.

CANOANELE

Ale Mineiului *şi aceste Tricântări, după rânduiala lor. Şi se citeşte* Cântarea a treia *din Psaltire.*

Tricântarea

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 3-a, glasul 1,

Irmos : Să se întărească inima mea...

Pe Cruce Ţi-ai întins palmele, scoţând din mijloc păcatul mâinii lui Adam, celei ce s-a tins la pomul cunoştinţei dedemult, pentru milostivirea îndurărilor, cuvinte al lui Dumnezeu preabunule.

Întăreşte gândul meu cel clintit de pizma şarpelui, opreşte năvălirile patimilor cu patima Ta, Cela ce ai pătimit şi nepătimire ai dăruit credincioşilor.

Darul postului a strălucit, gonind întunericul neînfrânării; iată vreme bineprimită şi zi de mântuire. Să arătăm roduri de pocăinţă şi vom fi vii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce eşti îndreptarea celor ce cad, pe mine cel surpat în surpătura desfătărilor şi prin păcate cumplite căzut în prăpastie, ridică-mă Preacurată şi la viaţă mă îndreptează.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 3-lea.

Irmos : Întăreşte Doamne inimile...

Întăreşte Doamne inimile noastre cu Crucea Ta, ca să nu se abată de la Tine la cuvinte viclene sau la lucruri urâte.

Patima Ta, Stăpâne, cerul şi pământul simţindu-o, s-au schimbat arătat, Împărate al tuturor, cu adevărat pe Tine arătându-Te.

Slavă..., *a Treimii :*

Întocmai cinstită, fără început, Preasfântă Treime, făcătoare de viaţă şi Unime începătoare de lumină, Părinte, Fiule şi Duhule, mântuieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maica lui Dumnezeu, numai tu una ai născut fără bărbat pe Dumnezeu, nestricându-ţi curăţia fecioriei, rămânând curată precum ai fost mai-nainte de naştere.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Hainei Tale celei roşii, piroanelor şi Crucii, buretelui şi suliţei, Iisuse, mă închin şi le laud, că au înviat toată lumea.

Irmosul :

Întăreşte, Doamne, inimile robilor Tăi şi le luminează spre lauda Ta, ca să Te slăvim pe Tine, Mântuitorule în veci.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Tinerii cei cuvântăreţi...

Cela ce ai primit pentru mulţimea milei a Te socoti cu cei fărădelege, şterge păcatele mele, ca să Te slăvesc cu credinţă întru toţi vecii.

Zapisul păcatelor mele rupe-l cu suliţa Ta şi tămăduieşte durerile inimii mele, Doamne, că este rănită cu săgeţile răutăţii viclenilor draci.

Inima mea cea înegrită cu întinarea păcatului, spală-o cu sângele cel ce a curs din coasta Ta, Hristoase al meu; ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai odrăslit nearat Spicul cel ceresc, Carele hrăneşte toate cu dumnezeiasca putere, Fecioară, satură smeritul meu suflet cel flămând.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe cel ce s-a pogorât...

Bucură-te, Cruce, prin care s-a cunoscut întru o clipeală tâlharul cuvântător de Dumnezeu strigând : Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta ! Din a căruia parte fă-ne şi pe noi părtaşi.

Tu împungându-Te cu suliţa, ai întors sabia cea de văpaie Hristoase şi iarăşi ai deschis oamenilor raiul; în carele intrând, ne îndulcim pururea de viaţa Ta cea fără de moarte.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Tatălui ne închinăm, împreună şi Fiului şi Duhului Sfânt, întru o Fiinţă; fără tăcere strigând cu guri de lut : Slavă lui Dumnezeu în Treime, Celui din înălţime.

Născut-ai prunc, rămânând fecioară, numai tu una de Dumnezeu dăruită. Taina este mare, minune înfricoşată ! Că ai născut pe Mântuitorul lumii Dumnezeu întrupat.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce a lui Hristos, nădejdea marginilor lumii, învredniceşte-ne pe noi ca să trecem lin noianul preabunului post, mântuindu-ne din valurile păcatelor.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce S-a pogorât în văpaie la tinerii evreieşti, cu putere dumnezeiască, pe Domnul, Cel ce s-a arătat, preoţi bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Izvorul cel primitor...

Postind Elisei, a înviat pe pruncul cel mort, precum este scris. Şi noi postindu-ne, să ne sârguim credincioşilor a omorî gândurile cele trupeşti, ca să dobândim acolo viaţă.

Vai mie, suflete, groaznică va fi judecata şi răs-

punsul Judecătorului înfricoşat ! Sârguieşte, pocăieşte-te, împacă-te cu Hristos, Cel ce S-a răstignit pe Cruce pentru tine şi a scăpat pe credincioşi din osândă.

Deschide-mi uşile pocăinţei şi închide intrările patimilor mele, Hristoase, Cela ce ai arătat tâlharului intrare în rai, fără de opreală, cu răstignirea Ta; ca să slăvesc bunătatea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pentru că sunt aruncat întru adâncul răutăţii şi de cugete potrivnice înviforat, dracilor plecându-mă şi de desfătări fiind robit, ajută-mi, curată fecioară Maică; povăţuindu-mă la calea mântuirii.

Altă Tricântare,

Irmos : La muntele Sinai...

Datu-Te-ai de bunăvoie, şi Te-ai adus pe Tine ucigaşilor; la judecată ai stătut de faţă, bătut fiind de mâinile care le-ai zidit; răstignitu-Te-ai, batjocoritu-Te-ai, împuns cu suliţa fiind, Doamne. Pătimit-ai cu trupul, toate răbdându-le cu milostivire, ca să ne mântuieşti pe noi.

Adunarea îngerilor s-a cutremurat, văzându-Te pe Cruce; luminătorii lumină şi-au ascuns şi pământul s-a cutremurat; clătitu-s-au toate de dosădirea Ta, Doamne; cu dumnezeieştile Tale patimi ne-ai făcut mântuire, Dumnezeule.

Slavă..., *a Treimii :*

În fiinţă este unimea nedespărţită, Treimea, Dumnezeul cel Preaînalt, Care unindu-Se în fire, Se împarte în Feţe după osebiri; că nedespărţindu-Se, Se desparte; una fiind Se întreieşte : Aceasta este Tatăl şi Fiul şi Duhul cel viu, Care păzeşte toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine a auzit, Fecioară, Născătoare de prunc şi Maică fără bărbat ? Marie, tu ai săvârşit minunea aceasta. Dar spune-mi în ce chip ? Nu cerca adâncurile naşterii de prunc; că aceasta fiind foarte adevărată, cuprinderea ei este neajunsă de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu rana Ta toţi ne-am vindecat de patimile păcatelor; că pe Cruce înălţându-Te, ai rănit pe vrăjmaşul începătorul răutăţii. Deci învredniceşte-ne pe noi să ajungem şi învierea fără osândă, trecând vremea postului.

Irmosul :

La muntele Sinai, în rug Te-a văzut Moise, pe Tine, care ai zămislit în pântece Focul Dumnezeirii, fără ardere; iar Daniil Te-a văzut munte netăiat; Isaia Te-a numit toiag odrăslit, din rădăcina lui David.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira, de două ori, glasul al 7-lea.

Doamne, Cela ce cu Crucea Ta ai stricat moartea, care a venit în lume pentru mâncarea pomului, carele l-ai oprit în rai. Însuţi cu postul de acum fereşte-ne pe noi de toată dulceaţa cea stricătoare de suflet; şi ne învredniceşte a lucra mâncarea ce va să fie întru viaţa veşnică; ca să dobândim cununile desfătării celei nestricăcioase, care le-ai gătit postitorilor celor adevăraţi, rugămu-ne.

Martirica :

Luminători s-au arătat lumii prealăudaţii mucenici ai lui Hristos, strigând : Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Podobie : Nu ne vom opri...

Dacă Te-a văzut Preacurata pironit pe lemn de bunăvoie, tânguindu-se a lăudat puterea Ta, Doamne.

Şi celelalte ale Utreniei şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul proorociei, glasul al 3-lea.

Înalte, Cel ce locuieşti în ceruri, Carele ai zidit toată suflarea, mântuieşte-ne pe noi, Dumnezeule; că spre Tine am nădăjduit, Mântuitorul nostru.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 5-lea :
Psalmul 29 : Către Tine, Doamne voi striga şi Dumnezeului meu mă voi ruga. *(ps. 29, 8)*
Stih : Înălţa-Te-voi, Doamne, că m-ai sprijinit pe mine. *(ps. 29, 1)*

Din profeţia lui Isaia citire :
Cap. 5, vers 16-25.

Şi se va înălţa Domnul Savaot întru judecată, şi Dumnezeul cel Sfânt se va slăvi întru dreptate. Şi vor paşte cei risipiţi ca taurii, şi pustiile celor robiţi le vor mânca mieii. Vai de cei ce-şi trag păcatele lor ca şi cu o funie lungă, şi ca şi cu o curea a unui jug de boi fărădelegile lor. Cei ce zic : degrab să se apropie cele ce va face, ca să le vedem şi să vină sfatul Sfântului lui Israil, ca să-l cunoaştem. Vai celor ce zic răului că este bun şi bunului că este rău, celor ce pun lumina întuneric şi întunericul lumină, celor ce pun amarul dulce şi dulcele amar. Vai celor înţelepţi întru sine singuri şi înaintea lor ştiuţi. Vai celor puternici ai voştri, celor ce beau vinul şi celor tari, care amestecă băutura beţivă. Cei ce îndreptează pe cei nedrepţi pentru daruri, lepădând dreptatea dreptului. Pentru aceasta în ce chip arde trestia de cărbunii focului, şi se aprinde de flacără; aşa rădăcina lor ca ţărâna va fi şi floarea lor ca pulberea se va înălţa; că n-au voit să facă legea Domnului Savaot, ci cuvântul Sfântului lui Israil l-au întărâtat. Şi s-a mâniat Domnul Savaot cu iuţime asupra poporului Său, şi Şi-a pus mâna Sa peste dânşii, şi i-a bătut şi s-au întărâtat munţii, şi s-au făcut morţii lor ca gunoiul în mijlocul drumului, şi întru toate acestea nu s-a întors mânia Lui, ci încă mâna Lui este înaltă.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Psalmul 30 : Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinezi în veac. *(ps. 30, 1)*
Stih : Întru dreptatea Ta mântuieşte-mă şi mă scoate. *(ps. 30, 1)*

JOI
În a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

La Doamne strigat-am..., *Stihirile pe 10, şi cântăm această Stihiră de două ori; apoi Martirica şi trei Podobnice.*

Stihira, glasul 1, singur glasul.

Postul cel duhovnicesc primindu-l, fraţilor, cu limba să nu grăiţi cele înşelătoare, nici să puneţi împiedicarea fratelui spre sminteală; ci cu pocăinţa luminându-ne făclia sufletului, cu lacrimi să strigăm lui Hristos : Iartă-ne nouă greşalele noastre, ca un iubitor de oameni.

Martirica :

Prealăudaţilor mucenici, pe voi pământul nu v-a tăinuit, ci cerul v-a primit; deschisu-s-au vouă uşile raiului şi înlăuntru fiind, de pomul vieţii vă îndulciţi. Lui Hristos rugaţi-vă, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Alte Stihiri podobnice. Ale lui Iosif, glasul al 3-lea.

Podobie : Mare este puterea Crucii...

Cu rugăciunile dumnezeieştilor Apostoli, Doamne, învredniceşte-ne pe noi să săvârşim bine vremea postului întru umilinţa gândului, ca un îndurat; că mântuindu-ne, toţi să Te preaslăvim pe Tine.

Mare şi înfricoşată este venirea Ta, Doamne, întru care şezând vei să faci judecată dreaptă. Deci să nu mă osândeşti pe mine, cel osândit; ci ca un Dumnezeu să-Ţi fie milă de mine; pentru rugăciunile cele bineprimite ale Apostolilor Tăi.

Altă Stihiră a lui Teodor. Glasul al 6-lea.

Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

Apostoli ai lui Hristos, luminătorii pământenilor, vistieriile care aţi îmbogăţit lumea cu preaînţeleaptă cunoştinţa Dumnezeului nostru, scăpaţi de supărări pe cei ce vă laudă pe voi, cu sfinte rugăciunile voastre şi ne îndreptaţi vremea postului, păstrându-ne viaţa în pace şi cu tărie; ca ajungând, cu bună plăcere, la patima lui Hristos, cu îndrăzneală să aducem cântări Dumnezeului nostru.

Şi din Minei, patru. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei : Vohod :* **Lumină lină...**

Prochimen. Glasul al 6-lea :
Veseliţi-vă întru Domnul şi vă bucuraţi drepţilor. *(ps. 31, 12)*
Stih : Fericiţi cărora s-au iertat fărădelegile şi cărora s-au acoperit păcatele. *(ps. 31, 1)*

De la Facere citire :
Cap 4. Vers 16-26.

Şi a ieşit Cain de la faţa lui Dumnezeu şi a locuit în pământul Neid, în preajma Edenului. Şi a cunoscut Cain pe femeia sa, şi zămislind a născut pe Enoh; şi a zidit cetate şi a chemat cetatea pe numele fiului său Enoh. Şi s-a născut lui Enoh Gaidad; şi Gaidad a născut pe Maleleil; şi Maleleil a născut pe Matusala; Matusala a născut pe Lameh. Şi a luat Lameh două femei : numele uneia Ada şi numele celeilalte Sella. Şi a născut Ada pe Iovii, acesta a fost tată hrănitorilor de dobitoace, care locuiesc în colibe. Şi numele fratelui lui Iuval; acesta a fost care a izvodit canonul şi lăuta. Iar Sella a născut pe Tovel; acesta a fost bătător cu ciocane, faur de aramă şi de fier. Iar sora lui Tovel, Noema. Şi a zis Lameh femeilor sale, Adei şi Sellei; ascultaţi glasul meu, femeile lui Lameh, băgaţi în urechi cuvintele mele, că bărbat am omorât spre rană mie şi tânăr spre vătămare mie. Că de şapte ori s-a izbândit despre Cain; iar despre Lameh de şaptezeci de ori câte şapte. Şi a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, şi zămislind a născut fiu; şi a chemat numele lui Set, zicând : că mi-a ridicat mie Dumnezeu altă sămânţă în locul lui Abel, pe care l-a omorât Cain. Şi lui Set s-a născut fiu şi i-a pus numele lui Enos. Acesta a nădăjduit a chema numele Domnului Dumnezeu.

Prochimen, glasul 1 :
Fie Doamne mila Ta spre noi, precum am nădăjduit spre Tine. *(ps. 32, 21)*
Stih : Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă. *(ps. 32, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 5, Vers 15. Cap. 4, Vers 3.

Fiule, bea apă din vasele tale şi din izvorul fântânilor tale. Să se verse ţie apele din izvorul tău şi prin uliţele tale să treacă apele tale. Să-ţi fie avere numai ţie singur şi nimenea străin să nu se împărtăşească cu tine. Izvorul apei tale să fie al tău şi te veseleşte cu femeia cea din tinereţile tale. Cerbul dragostei şi puiul de cerb al darurilor tale să vorbească cu tine şi a ta să-ţi urmeze ţie şi să fie cu tine în toată vremea. Că petrecând împreună întru dragostea ei, te vei înmulţi. Nu fii mult cu cea străină; nici să te cuprinzi în braţele celeia ce nu este a ta. Că înaintea ochilor lui Dumnezeu sunt căile omului, şi toate urmele lui le vede. Fărădelegile vânează pe omul, şi se strânge fiecare cu lanţurile păcatelor sale; aceasta se sfârşeşte cu cei neînvăţaţi, şi din mulţimea averii sale se va lepăda şi va pieri pentru nebunie. Fiule, de vei lua în chezăşie pe prietenul tău, da-ţi-vei vrăjmaşului mâna ta; că cursă tare sunt omului buzele lui, şi se vânează cu cuvintele gurii lui. Fă fiule cele ce-ţi poruncesc, şi te vei mântui.

Şi celelalte ale liturghiei celei mai-nainte sfinţite.

Joi a doua săptămână.

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, din Octoih, cu a Născătoarei.

După a doua Catismă, cântăm aceste Sedelne, glasul al 3-lea.

Podobie : De frumuseţea fecioriei tale...

Hristos via, pe voi v-a rodit struguri frumoşi, ca să picaţi pe pământ vin de mântuire, Apostoli de Dumnezeu purtători. Pentru aceasta scăpaţi-mă de beţia dulceţilor, rogu-mă, dăruind sufletului meu râuri de umilinţă în ziua cea dumnezeiască a postului; ca mântuindu-mă să aflu viaţă.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Bogăţia cea nemăsurată a milostivirii tale şi tăria cea nebiruită a puterii tale în minte luând, am alergat la acoperământul tău, de necaz fiind cuprins şi încurcat, strig dintru adâncul inimii mele cu lacrimi : Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi ceea ce una eşti folositoare lumii.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 6-lea.

Podobia : Doamne, stătut-au de faţă...

Doamne, fii nouă lesne iertător, întru această dumnezeiască vreme şi ne învredniceşte a izvorî Ţie pururea lacrimi din inimă, spre spălarea necurăţiilor sufleteşti şi spre odrăslirea sfintelor porunci. Ca aşa postind, după vrednicie să plăcem Ţie. Şi binevoieşte să vedem toţi preacinstită pătimirea Ta; pentru rugăciunile mântuitorilor lumii, Apostolilor Tăi, slavă Ţie.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Podobie : Uşa milostivirii...

Preacurată cinstită Fecioară, Maică Născătoare de Dumnezeu, varsă izvorul milostivirii tale dindestul spre noi, şi ne dăruieşte iertare de greşale; că tu eşti folositoarea noastră şi dumnezeiesc acoperământ.

Psalmul 50.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi aceste Tricântări, ale lui Iosif, după rânduiala lor.*

Se citeşte Cântarea a patra *din Psaltire.*

Tricântarea

Facere a lui Iosif

Cântarea a 4-a, glasul al 3-lea,

Irmos : Au doară în râuri te vei mânia...

Beţia desfătărilor celor stricătoare de suflet stingându-o, să ne săturăm de băutura umilinţei din post.

Posteşte suflete de neînfrânarea mâncării, desfătează-te întru privirea celor bune, ca să dobândeşti masa cea de sus.

Cărbuni ai focului celui fără materie fiind, ardeţi materia patimilor mele, dumnezeieşti Apostoli ai Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai dat lui Hristos trup din trupul tău, omoară patimile trupului meu, Născătoare de viaţă, preacurată Fecioară.

Altă Tricântare,

Facere a lui Teodor,

Glasul al 6-lea.

Irmos : Auzit-a proorocul de venirea Ta...

Cei doisprezece Apostoli : Petre, Pavele, Iacove şi Ioan, Andreie, Bartolomee, Filipe, Toma şi Mateie şi Iacove, cu Simon şi cu Iuda, faceţi rugăciune către Hristos, să ne mântuiască pe noi.

Mrejele învăţăturilor aruncându-le în marea vieţii, minunat aţi vânat o sută şi cincizeci şi trei, adică pe neamuri tainic, ca pe nişte peşti, ca şi mainainte; pe acestea aducându-le Domnului, Sfinţilor Apostoli.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Fiul din Tatăl şi pe Duhul slăvesc, ca din soare lumina şi raza; însă pe Fiul după naştere, că şi naştere este; iar pe Duhul după purcedere, că şi purcedere este; pe Dumnezeiasca Treime cea împreună fără de început, Căreia se închină toată făptura.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară să nască prunc şi curăţia să-şi păzească, numai tu cinstită te-ai arătat, născând pe Dumnezeu şi omul, pe unul şi acelaşi într-amândouă firile. Minunea ta, Fecioară Maică, minunează tot auzul şi cugetul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Voi sunteţi lumina lumii, precum v-a zis Hristos, cu strălucirea cuvântului; ci rugaţi-vă Apostoli, ca să trecem noi cu suflet voios măsura postului şi să ne închinăm învierii Lui.

Irmosul :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vreai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-

am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : În văpaia pruncilor evreieşti...

Omorându-mă cu multe păcate, aduc sufletul meu mort în viaţă. Pentru aceasta miluiţi-mă cu purtătoarele de viaţă rugăciunile voastre, văzătorilor de Dumnezeu ucenici ai Mântuitorului.

Cuprins fiind de negura păcatului, de iadul deznădăjduirii m-am apropiat cu adevărat. Pentru aceasta luminaţi-mă, cei ce sunteţi raze de taină ale Soarelui slăvirii, văzătorilor de Dumnezeu.

Opreşte-te de patimi şi te mântuieşte, ticăloase suflete. Că numai ferirea de bucate este post neprimit la cei ce cearcă dreptatea, de nu va fi şi îndreptare de greşeli.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Rug, arzând cu foc, mai înainte te-a văzut Moise pe tine, Fecioară, Maica lui Dumnezeu. Pentru aceasta stinge cuptorul patimilor mele şi din focul gheenei răpeşte-mă şi mă mântuieşte.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce-L slăvesc...

Din Tine, ca şi din Iacov cele douăsprezece seminţii, s-au arătat Hristoase în lume cei doisprezece Apostoli. Prin care s-a născut a doua oară tot credinciosul prin cuvânt, carele Te laudă pe Tine în veci.

Căruţele lui Faraon celui ce se înţelege cu taină înecându-le, ca în Marea Roşie, aţi scos Apostolilor pe poporul Domnului la pământul cunoştinţei de Dumnezeu, lăudându-L pe El în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Pe un Dumnezeu după fiinţă cinstesc; trei Feţe laud cu osebiri; altele, iar nu de alt fel; de vreme ce Dumnezeirea este una, o Stăpânie în trei Feţe, pentru că este Tatăl şi Fiul şi Duhul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din luminatul tău pântece, ca un mire din cămară ieşind Hristos, a strălucit lumină celor din întuneric; pentru că răsărind Soarele dreptăţii, a luminat lumea Preacurată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cei ce sunteţi tăinuitori ai lui Hristos şi împreună şezători, care vă rugaţi cu dinadinsul totdeauna pentru noi, păcătoşii, rugaţi-vă şi acum să trecem tot postul întru curăţie.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : În muntele Sinai...

Apostoli, cei ce sunteţi râuri ale izvorului Celui înţelegător şi care vă îndestulaţi cu apa cea vie în inimă curată, uscaţi izvoarele păcatului meu cu rugăciunile voastre şi mă povăţuiţi la căile mântuirii.

Viforul păcatului înviforează ticălosul meu suflet. Tinde-mi dreapta ca şi lui Petru, Ocârmuitorule bune; ca să nu mă acopere adâncul deznădăjduirii şi să nu mă fac mâncare chitului celui stricător de suflet, Hristoase mult-Milostive.

Ceata Apostolilor Te roagă pe Tine, Iisuse, Împărate al tuturor, şi adunarea îngerilor, pentru mulţimea îndurărilor Tale, dăruieşte poporului Tău scăpare de răutăţi, îndreptare vieţii şi împărtăşirea împărăţiei Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioria şi naşterea s-au împreunat mai presus de fire, întru tine, sicriule al cinstitei sfinţenii, Maică Fecioară curată. Pentru aceasta cu credinţă strig ţie : Pe mine tot mă sfinţeşte, pe mine tot mă apără de toată lucrarea patimilor, celor ce mă necăjesc.

Altă Tricântare,

Irmos : Naşterea zămislirii...

În lume, ca cei fără de trupuri, şi în trup ca nişte îngeri, prin singur Cuvântul, în inimă purtându-L,

aţi tras pe păgâni la credinţa lui Hristos; pe cei înţelepţi şi ritori, ca pe nişte nebuni mustrându-i cu ştiinţa, preafericiţi Apostoli.

Petre, piatra credinţei şi temelia, Pavele propovăduitorule şi învăţătorule al păgânilor, fii ai lui Zevedei, împreună cu ceilalţi opt, rugaţi-vă cu dinadinsul lui Hristos, ca să trecem cu bună sănătate măsura postului.

Slavă..., *a Treimii :*

Unule născătorule al Unuia, Părinte al Fiului, Cel Unul-Născut, şi unule Fiule al Unuia, lumină şi raza luminii, şi unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, Carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; O Treime, Unime Sfântă ! Mântuieştemă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sămânţă pe Cel necuprins ? Spune, cum ai rămas fecioară, după ce ai născut ca o Maică ? Acest lucru ce este mai presus de fire, cu credinţă primindu-l, Celui ce S-a născut te închină; căci câte le voieşte le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie,

Cu puterea Duhului la împăraţi şi la domni mergând, nicidecum temându-vă nici de foc, nici de sabie, aţi biruit toată înşelăciunea şi aţi mântuit pe oameni, voievozi ai Domnului fiind, preafericiţi Apostoli.

Irmosul :

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta, pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira de două ori, glasul al 8-lea.

Vreme de pocăinţă şi pricinuitoare de viaţă veşnică este nouă nevoinţa postului, numai de vom tinde mâinile spre facere de bine; că nimica aşa nu mântuieşte sufletul, ca darea la cei săraci; că milostenia unită cu postul scapă pe om din moarte. Pe aceasta să o cuprindem, că acesteia nimica nu este asemenea. Că puternică este să mântuiască sufletele noastre.

Martirica :

Cu zaua credinţei îmbrăcându-vă bine şi cu însemnarea Crucii într-armându-vă, ostaşi viteji v-aţi arătat; tiranilor bărbăteşte aţi stat împotrivă şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; şi biruitori făcându-vă, cununilor v-aţi învrednicit. Rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară Sfântă, Născătoare de Dumnezeu, la acoperământul tău alergând, ştiu că voi afla mântuire; că poţi Preacurată să-mi ajuţi.

Şi celelalte ale Utreniei şi Apolisul.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul 1.

Pe noi cei căzuţi ridică-ne; pe cei ce ne-am depărtat, întoarce-ne la Tine, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni; Cela ce împreună ţii marginile pământului.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Căutat-am pe Domnul şi m-a auzit şi din toate necazurile mele m-a scăpat. *(ps. 33, 4)*
Stih : Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea. *(ps. 33, 1)*

Din profeţia lui Isaia citire :
Cap. 6, vers 1-12.

Şi a fost în anul, în care a murit împămpăratul Ozia, văzut-am pe Domnul şezând pe scaun înalt şi preaînălţat, şi plină casa de slava Lui. Şi serafimii stau împrejurul Lui, şase aripi la unul şi şase aripi la altul şi cu două îşi acopereau faţa, şi cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau. Şi striga unul către altul şi ziceau; Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui. Şi s-a ridicat pragul cel de sus al uşii de glasul cu care striga şi casa s-a umplut de fum. Şi am zis : O, ticălosul de mine că m-am umilit, fiindcă sunt om; şi buze necurate având şi locuiesc între popor,

care are buze necurate, şi pe Împăratul, Domnul Savaot, L-am văzut cu ochii mei. Şi s-a trimis la mine unul din serafimi, şi în mână avea un cărbune de foc, care îl luase cu cleştele din altar. Şi l-a atins de gura mea şi a zis : Iată s-a atins acesta de buzele tale, şi va şterge fărădelegile tale, şi păcatele tale va curăţi. Şi am auzit glasul Domnului zicând : Pe cine voi trimite ? Şi cine va merge la poporul acesta ? Şi am zis : Iată eu sunt, trimite-mă. Şi a zis : Mergi şi zi poporului acestuia : Cu auzul veţi auzi şi nu veţi înţelege, şi uitându-vă vă veţi uita şi nu veţi vedea. Că s-a îngroşat inima poporului acestuia şi cu urechile sale greu au auzit şi ochii săi i-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi cu urechile să audă, şi cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă, şi să-i vindec pe ei. Şi am zis : Până când, Doamne ? Şi a zis : Până când se vor pustii cetăţile, ca să nu fie cine să locuiască într-însele şi casele ca să nu fie cu oameni, şi pământul va rămâne pustiu. Şi după aceasta va îndelunga Dumnezeu oamenii şi se vor înmulţi cei ce au rămas pe pământ.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Scoală-te, Doamne, şi ia aminte spre judecata mea. *(ps. 34, 22)*
Stih : Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate. *(ps. 34, 1)*

VINERI
În a doua săptămână a Sfântului şi marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 6. Şi cântăm aceste trei podobnice din Triod ale lui Iosif, glasul al 4-lea.*

Podobie : Dat-ai semn celor...

În coastă împuns fiind şi pe lemn răstignindu-Te, viaţă mi-ai izvorât mie, celui omorât prin răutatea şarpelui cu mâncarea din pom. Pentru aceasta Te slăvesc pe Tine, Hristoase, şi mă rog îndurării Tale, arată-mă închinător patimilor şi învierii Tale, pe mine carele săvârşesc cu umilinţă curgerea postului.

Izgonit-ai din rai pe cel dintâi zidit, carele a cules din pom durere. Dar pironindu-Te ca un om pe lemn, Mântuitorule, iarăşi înlăuntru l-ai sălăşluit. Pentru aceasta strig Ţie, Doamne : Scoate-mă acum din dureri, curăţindu-mă cu postul, cu pocăinţă şi cu lacrimi, Iisuse preabunule, Mântuitorul sufletelor noastre.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobia : Doamne pe vremea lui Moise...

Doamne, Crucea Ta cea făcătoare de viaţă o lăudăm. Că aceasta a înflorit viaţă în lume, moartea omorând; care şi acum spre rugăciune o aducem Ţie. Întăreşte-ne pe noi, care postim întru aceste sfinte zile şi ne dăruieşte tărie asupra patimilor şi semn de pace, pentru mulţimea milei Tale, Iubitorule de oameni.

Şi din Minei trei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne în cer este mila Ta şi adevărul Tău până la nori. *(ps. 35, 5)*
Stih : Dreptatea Ta ca munţii lui Dumnezeu, judecăţile Tale adânc mult. *(ps. 35, 6)*

De la Facere citire :
Cap. 5, vers 1-24.

Aceasta este cartea facerii oamenilor, în care zi a făcut Dumnezeu pe Adam; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut pe el; bărbat şi femeie i-a făcut pe ei şi i-a binecuvântat. Şi i-a pus numele Adam, în ziua ia care i-a făcut pe ei. Şi a trăit Adam două sute treizeci de ani şi a născut fiu după chipul şi după asemănarea sa şi a pus numele lui Set. Şi au fost zilele lui Adam care le-a trăit, după ce a născut pe

Set, ani şapte sute şi a născut fii şi fete. Şi au fost toate zilele lui Adam, care le-a trăit, nouă sute treizeci de ani şi a murit. Şi a trăit Set ani două sute cinci şi a născut pe Enos; şi a trăit Set, după ce a născut pe Enos, ani şaptesute şapte şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Set, ani nouă sute doisprezece şi a murit. Şi a trăit Enos ani o sută nouăzeci şi a născut pe Cainan. Şi a trăit Enos după ce a născut pe Cainan ani şapte sute cincisprezece şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Enos, ani nouă sute cinci şi a murit. Şi a trăit Cainan ani o sută şi şaptezeci şi a născut pe Maleleil. Şi a trăit Cainan, după ce a născut pe Maleleil, ani şapte sute patruzeci şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Cainan ani nouă sute zece, şi a murit. Şi a trăit Maleleil ani o sută şasezeci şi cinci, şi a născut pe Iared. Şi a trăit Maleleil, după ce a născut pe Iared, ani şapte sute treizeci, şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Maleleil ani opt sute nouă zeci şi cinci, şi a murit. Şi a trăit Iared ani o sută şaizeci şi doi şi a născut pe Enoh. Şi a trăit Iared după ce a născut pe Enoh, ani opt sute şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Iared ani nouă sute şasezeci şi doi şi a murit. Şi a trăit Enoh ani o sută şaizeci şi cinci şi a născut pe Matusal şi bine a plăcut Enoh lui Dumnezeu. Şi a trăit Enoh după ce a născut pe Matusal ani două sute, şi a născut fii şi fete; şi au fost toate zilele lui Enoh ani trei sute şaizeci şi cinci. Şi bine a plăcut Enoh lui Dumnezeu şi nu s-a aflat, pentru că l-a mutat pe dânsul Dumnezeu.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Aşteaptă pe Domnul şi păzeşte calea Lui. *(ps. 36, 34)*
Stih : Nu râvni celor ce viclenesc, nici pizmui celor ce fac fărădelege. *(ps. 36, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 6, Vers 3-20.

Fă Fiule cele ce-ţi poruncesc eu şi te vei mântui, că vei merge în mâinile celor răi pentru prietenul tău; nu slăbi, ci lasă să se mânie prietenul tău, pe carele l-ai luat în chezăşie. Să nu dai somn ochilor tăi, nici să dormitezi cu genele tale. Ca să te mântuieşti ca o căprioară din cursă, şi ca o pasăre din laţ. Mergi la furnică, o leneşule ! Şi urmează văzând căile ei, şi fii mai înţelept decât dânsa. Că aceea nefiind lucrătoare de pământ, nici având pe cineva să o îndemne, nici sub stăpân fiind, îşi găseşte vara hrană, şi multă strânsoare face în vremea secerişului. Sau mergi la albină, şi vei cunoaşte cât este de lucrătoare şi cât de curat lucru face, ale căreia osteneli împăraţii şi proştii le întrebuinţează spre sănătate, şi de toţi este iubită şi mărită, măcar de este şi slabă de putere; ci pentru înţelepciune cinstindu-o, o au adus înainte. Până când o, leneşule, zaci ? Şi când te vei scula din somn ? Puţin să dormi şi puţin să şezi şi puţin să dormitezi şi puţin să-ţi îmbrăţişezi pieptul cu mâinile. Că apoi îţi va veni ţie ca un călător rău sărăcia, şi lipsa ca un bun alergător. Iar de nu vei fi leneş, veni-va ca un izvor secerişul tău, şi sărăcia ca un călător rău va fugi de la tine. Omul cel fără de minte şi fărădelege umblă în căile rele, şi acela face semn cu ochiul, şi bate cu piciorul, şi învaţă ameninţând cu degetul. Şi cu inima îndărătnică meşteşugeşte rele; în toată vremea unul ca acela tulburări face cetăţii. Pentru aceea fără de veste va veni la pierire, la tăiere şi la sfărâmare nevindecată. Că se bucură de toate cele ce urăşte Dumnezeu şi se va sfărâma pentru necurăţia sufletului. Ochiul semeţului, limba nedreaptă, mâinile cele ce varsă sânge nevinovat, şi inima ceea ce meşteşugeşte gânduri rele, şi picioarele cele grabnice a face rău, se vor pierde. Aţâţă minciună mărturia nedreaptă şi scorneşte judecăţi între fraţi. Fiule ! Păzeşte legile tatălui tău, şi nu lepăda învăţăturile maicii tale.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea.

Nepostindu-se de pomul cunoştinţei, după porunca Făcătorului, cei întâi zidiţi şi-au agonisit moartea cea pentru neascultare, şi s-au înstrăinat de pomul vieţii şi de raiul desfătării. Pentru aceasta să postim credincioşilor de mâncările cele ce strică, şi de patimile cele pierzătoare, ca să culegem viaţă din dumnezeiasca Cruce. Şi împreună cu tâlharul cel cu minte să ne întoarcem la patria cea dintâi luând de la Hristos Dumnezeu mare milă. *(de două ori)*

Martirica :

Toate cele pământeşti defăimându-le şi spre munci bărbăteşte îndrăznind, nu v-aţi lipsit de fericitele nădejdi; ci împărăţiei cereşti v-aţi făcut moşteni, prealăudaţilor mucenici; având îndrăzneală către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereţi pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobia : Bucură-te cămara...

Mieluşeaua văzând pe Mielul său oarecând, grăbindu-Se spre junghiere, cu osârdie i-a urmat, acestea strigând către Dânsul : Unde mergi acum

Fiul meu, preadulce Hristoase ? Pentru ce alergi aşa voios în această grabnică călătorie, îndelung-Răbdătorule ? Iisuse preadorite, Tu, Cela ce eşti fără de păcat, mult-Milostive Doamne ? Dă-mi cuvânt mie, roabei Tale, Fiul meu preaiubite; nu mă trece cu vederea, tăcând, pe mine care Te-am născut preaslăvit, pe Tine Dumnezeule dătătorule de viaţă, Cela ce dăruieşti lumii mare milă.

Şi celelalte ale Vecerniei, după obicei.

Vineri a doua săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, din Octoih, cu a Născătoarei, tot de acolo.

După a doua Catismă, cântăm aceste Sedelne, glasul al 4-lea.

Podobia : Degrab ne întâmpină...

Cu postul înălţându-ne din patimile cele râvnitoare de cele de jos, să înălţăm pe Domnul, Cel ce S-a înălţat pe Cruce şi lumea a înălţat; să bem în simţire băutura umilinţei; să luăm în minte ziua şi ceasul în carele avem să stăm de faţă, înaintea veşnicului Judecător.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Maica Ta, ceea ce nu ştie de mire, dacă Te-a văzut înălţat pe Cruce, tânguindu-se cu amar acestea a zis : Ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiul meu ? Cum Te-a răstignit poporul cel fărădelege pe Cruce, pe Tine viaţa tuturor, lumina mea cea preadulce ?

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobie : Străluceşte astăzi...

Străluceşte Doamne darul Crucii Tale fulgerând în toată lumea; pierde tăria dracilor şi uşurează acum călătoria postului; prin acesta întărindu-ne, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu, glasul acelaşi.*

Podobie : Cuvântul cel împreună...

Dacă Te-a văzut înălţat pe lemn Maica Ta, ceea ce Te-a născut fără dureri, s-a tânguit cu plângere, şi a strigat : Vai mie, preadulce Fiule, mă rănesc acum la suflet, văzându-Te pe Cruce pironit, ca un rău în mijlocul a doi făcători de rele.

CANOANELE

Cântăm Canonul din Minei *şi aceste Tricântări, ale lui Iosif, după rânduiala lor.*

Citim Cântarea a cincea *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 5-a, glasul al 4-lea,

Irmos : Necredincioşii nu vor vedea...

De bunăvoie Stăpâne Te-ai înălţat pe Cruce şi ai surpat pe vrăjmaşul. Pentru aceasta pe mine cel surpat de voia mea în prăpăstiile desfătărilor, cu milostivirea Ta ridică-mă.

Pe mine cel întunecat la suflet cu patimile cele necuvioase, luminează-mă Iisuse, Cela ce ai întunecat soarele, răstignindu-Te pe Cruce, şi ai luminat toate plinirile lumii.

Învredniceşte-mă, Hristoase, a trece noianul postului cu linişte, alinând valurile gândului meu, şi la limanul învierii mă îndreptează.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe cea curată, cu minte curată să o cinstim, pe frumuseţea lui Iacov, cu fapte dumnezeieşti împodobindu-ne, cu bunăcredinţă să o lăudăm, ca pe Maica Dumnezeului nostru.

Altă Tricântare,

Facere a lui Teodor,

Glasul al 3-lea,

Irmos : Pe cei ce se închină Ţie...

Tu răstignindu-Te, m-ai scos din stricăciune şi cu suliţa împungându-Te, m-ai făcut nemuritor. Laud mila Ta cea nespusă, că ai venit Hristoase să mă mântuieşti.

Pe Cruce întinzându-Ţi palmele, ai ucis pe Amalic cel netrupesc, mântuind pe poporul Tău, Doamne. Pentru aceasta lăudăm stăpânirea Ta.

Slavă..., *a Treimii :*

O Dumnezeire în trei Feţe, o Stăpânie mai presus cu Fiinţa să o lăudăm, pe Tatăl cel fără început şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Cela ce nu putea să-L încapă cerurile zămislindu-L tu în pântece, L-ai născut. O, înfricoşată şi nespusă minune ! Pentru aceasta toţi te lăudăm pe tine, Preacurată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce pentru mine ai răbdat răstignire, bând oţet şi zicând : Săvârşitu-s-a ! Săvârşeşte-mi măsura postului, învredniceşte-mă a vedea învierea Ta.

Irmos :

Pe cei ce se închină Ţie de noapte, Hristoase milueşte-i, şi le dăruieşte pace; pentru că poruncile Tale s-au făcut lumină şi tămăduire robilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe tinerii cei binecredincioşi...

Răstignindu-Te pe Cruce pentru milostivire, ai deschis tâlharului raiul; şi eu acum fiind jefuit prin răutate drăcească şi luând rană în suflet, vindecă-mă peste tot, deschizându-mi mie uşile pocăinţei, cu iubirea Ta de oameni.

Cu postul luminându-ne trupul, să ne hrănim sufletul cu fapte bune; să ospătăm pe săraci, cumpărând bogăţie nedeşartă în ceruri; şi să strigăm : Lăudaţi făpturile pe Domnul, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Pentru patima Ta s-a clintit făptura, văzându-Te pe Cruce pironit, preabune Mântuitorule. Pentru aceasta mă rog Ţie, Îndurate, întăreşte mintea mea cea clătită pururea de bântuielile şarpelui, pe piatra cea neclintită a voii Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Uşa lui Dumnezeu cea încuiată, prin care singur Domnul a trecut, îndreptează-mă spre cărările cele dumnezeieşti, şi-mi deschide uşile mântuirii, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită; că la tine năzuiesc Fecioară, care eşti singură folositoare neamului omenesc.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Făcătorul făpturii...

Lăudând lemnul cel preasfânt, pe carele Tu, Hristoase al meu Te-ai răstignit, Te binecuvintez întru toţi vecii.

Răstignindu-Te Hristoase cei fărădelege în Golgota, Te-au omorât; dar viezi şi ne mântuieşti pe noi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Cu cuviinţă luminată se desparte Treimea şi rămâne nedespărţită ca un Dumnezeu. Pe Carele Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fă rugăciune pentru cei ce te laudă pe tine, Preacurată, să se mântuiască de toate supărările şi primejdiile.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Întărindu-mă pe mine cu puterea Crucii Tale, Doamne, învredniceşte-mă să sfârşesc cu veselie călătoria postului.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Făcătorul a toată făptura, de Carele se spăimântează îngerii, cântaţi-L popoare şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Hristos, Piatra cea netăiată...

Piatră netăiată Te-a văzut mai înainte proorocul din muntele Fecioarei, Mântuitorule, pe Tine, Care ai sfărâmat pietrele cu răstignirea Ta. Pentru aceasta liberează-mă pe mine cel îngreuiat cu piatra nesimţirii, ca un prea îndurat.

Postește-te de răutate, suflete al meu, desfătându-te întru dumnezeiasca dragoste; deschide uşa tuturor felurilor de bunătăţi, încuind intrarea vicleniei, prin înfrânare şi prin rugăciune.

Mântuieşte-mă pe mine cel osândit, Stăpâne, Mântuitorul meu, Cela ce ai osândit vrajba cu Crucea Ta, şi să nu mă arăţi vinovat gheenei, pe mine cel întinat cu patimile şi întunecat cu păcatele.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Să Te înduri de mine, Hristoase, când vei veni cu slavă să judeci lumea. Risipeşte negura răutăţilor mele, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, şi moştenitor mă fă împărăţiei Tale celei cereşti.

Altă Tricântare,

Irmos : Isaie dănţuieşte...

Răstignindu-Te, mi-ai deschis îndată raiul, întru carele luând viaţă mă bucur, scăpând de moartea cea veşnică a neascultării. Pentru aceasta, Iubitorule de oameni, ca pe Dumnezeul meu Te slăvesc.

Organul blestemului s-a arătat pecete binecuvântării, Crucea Ta, Doamne, cea făcătoare de viaţă; pe care văzându-Te înviem cei ce am fost mai înainte morţi, şi lăudându-Te, ca pe un Stăpân, Te slăvim.

Slavă..., *a Treimii :*

Întru o Fiinţă Te laud Treime fără de început, preacinstită, de viaţă începătoare, nedespărţită Unime, Părinte, Cela ce eşti nenăscut, Cuvinte şi Fiule, Cel ce Te-ai născut, şi Duhule Sfinte; mântuieşte-ne pe noi cei ce Te lăudăm pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea a fost fără de bărbat şi naşterea întru feciorie; că Dumnezeu este Cel ce S-a născut; pe Carele slăvindu-L, pe tine Fecioară te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce cinstită, tăria mea şi scăparea, fii mie luminare acum întru acest post, veselindu-mă şi curăţindu-mă, şi păzindu-mă de ispite; ca lăudându-te pe tine, să slăvesc pe stăpânul Hristos.

Irmosul :

Isaie dănţuieşte ! Fecioara a avut în pântece şi a născut fiu pe Emanuil, pe Dumnezeu şi omul. Răsărit este numele Lui, pe Carele slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira de două ori, glasul al 8-lea.

Postul cel omorâtor de patimi fiind de faţă, vesteşte vindecare celor vătămaţi de păcate; pe carele să-l cinstim ca pe un ajutor de Dumnezeu dăruit, luând lespezile cele scrise de Dumnezeu prin Moise. Să nu cinstim mai mult neînfrânarea care l-a sfărâmat, ca să nu ne facem părtaşi celor ce le-au căzut oasele în pustie. Să nu ne mâhnim ca Iudeii, ci în Biserică să ne luminăm; să nu ne făţărnicim ca fariseii, ci să ne împodobim după cuvântul Evangheliei, lăudându-ne cu Crucea lui Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Martirica :

Ce vă vom numi pe voi sfinţilor ? Heruvimi ? Că întru voi S-a odihnit Hristos. Serafimi ? Că neîncetat L-aţi preaslăvit pe El. Sau îngeri ? Că de trup v-aţi lepădat. Sau puteri ? Că întru minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre, şi mai mari darurile ! Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei, glasul acelaşi.*

Ce lucru minunat şi neauzit este acesta ? Fecioara către Domnul a strigat ca o Maică : Durerile care n-am avut când Te-am născut, Fiule, iute s-au atins de inima mea. Nu sufăr a Te vedea pe Cruce pironit, lumina ochilor mei ! Grăbeşte dar de Te scoală, ca să slăvesc împreună cu lumea înfricoşată rânduiala Ta.

Şi cealaltă rânduiala a Utreniei.

La ceasul al şaselea.

Troparul Profeţiei, glasul 1.

În noapte şi în zi cădem înaintea Ta, Doamne, să dai iertare de păcate sufletelor noastre; ca în pace să ne închinăm Ţie şi să Te lăudăm, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi. *(ps. 37, 1)*
Stih : Că săgeţile tale s-au înfipt în mine şi mâna Ta apasă peste mine. *(ps. 37, 2)*

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 7, Vers 1-14.

Fost-a în zilele lui Ahaz, feciorul lui Ioatan, feciorul lui Ozie împăratul Iudeilor, sculatu-s-au Rasin, împăratul Aramului, şi Fachee, feciorul lui Romelie, împăratul lui Israil, asupra Ierusalimului, ca să-l bată şi n-au putut să-l biruiască. Şi s-a făcut veste în casa lui David zicând : Sfătui-tu-s-au Aram cu Efrem; şi s-a spăimântat sufletul lui şi sufletul poporului lui în ce chip se clătişte în pădure copacul de vânt. Şi a zis Domnul către Isaia : Ieşi întru întâmpinarea lui Ahaz, tu şi feciorul tău, Iasub cel rămas, la fântâna drumului celui de sus din ţarina nălbitorului şi să zici lui : Păzeşte-te să taci şi nu te teme, nici să slăbească sufletul tău, pentru aceşti doi tăciuni de lemne ce fumegă; căci, când va fi întărirea mâniei mele tot eu voi tămădui; şi feciorul lui Aram şi feciorul lui Romelie pentru că au sfătuit sfat rău cu Efrem împotriva ta, zicând : Să ne suim asupra Iudei şi să-i facem rău şi vorbind cu dânşii, să-i întoarcem pe ei la noi şi vom pune împărat într-însa pe feciorul lui Saveil. Aşa zice Domnul Savaot : Nu va rămâne sfatul acesta, nici va fi. Ci capul lui Aram, Damascul şi capul Damascului, Rasin; şi încă şaizeci şi cinci de ani lipsi-va împărăţia lui Efrem din popor. Şi capul lui Efrem, Samaria şi capul lui Samaria, feciorul lui Romelie. Şi de nu veţi crede, nu veţi înţelege. Şi a adăugat Domnul a grăi către Ahaz, zicând : Cere ţie semn de la Domnul Dumnezeul tău, întru adânc şi întru înălţime. Şi a zis Ahaz : Nu voi cere, nici voi ispiti pe Domnul. Şi a zis Isaia : Ascultaţi dar casa lui David : Au doar puţin vă este vouă a da împotrivire oamenilor, pentru că Domnului daţi împotrivire ? Pentru aceasta singur Domnul va da vouă semn.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Ascultă, Doamne ruga mea şi rugăciunea mea ascult-o; lacrimile mele să nu le treci. *(ps. 38, 16)*
Stih : Zis-am, păzi-voi căile mele, ca să nu greşesc eu cu limba mea. *(ps. 38, 1)*

SÂMBĂTĂ
În a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne strigat-am... *Stihirile pe 10 şi cântăm Stibira, de două ori şi patru Martirice ale glasului, şi din Minei patru.* Slavă..., *a morţilor,* Şi acum..., *a Născătoarei glasului, Dogmatica.*

Stihira, glasul al 4-lea, singur glasul.

Acum este vreme bineprimită, acum este ziua mântuirii; cu mulţimea milei Tale cercetează sufletul meu şi sarcina fărădelegilor mele uşurează-o, Unule, Iubitorule de oameni. *(de două ori)*

Apoi Martiricile din Octoih şi de la Minei.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Mila Ta şi adevărul Tău pururea să mă sprijinească. *(ps. 39, 15)*
Stih : Aşteptând, am aşteptat pe Domnul şi S-a plecat spre mine. *(ps. 39, 1)*

De la Facere citire :
Cap 5, Vers 32. Cap 6, Vers 8.

Când a fost Noe de cinci sute de ani, a născut trei feciori, pe Sem, pe Ham şi pe Iafet. Şi a fost când au început oamenii a se înmulţi pe pământ, şi li s-au născut lor fete. Văzând fiii lui Dumnezeu pe fetele oamenilor că erau frumoase, şi-au luat femei

din toate care au ales. Şi a zis Domnul Dumnezeu : Nu va petrece Duhul meu în oamenii aceştia, pentru că trupuri sunt, şi vor fi zilele lor o sută şi douăzeci de ani. Şi erau uriaşi pe pământ în zilele acelea. Şi după aceea când intrau fiii lui Dumnezeu la fetele oamenilor şi năşteau ele, aceia erau uriaşi oameni vestiţi din veac. Iar văzând Domnul Dumnezeu că se înmulţise răutăţile oamenilor pe pământ şi cum că fiecare gândea cu dinadinsul numai rele în inima sa în toate zilele, i-a părut rău că făcuse pe om şi S-a căit. Şi a zis Dumnezeu : Pierdevoi pe omul carele am făcut de pe faţa pământului, de la om până la dobitoc şi de la vietăţi până la păsările cerului; că-mi pare rău că l-am făcut. Iar Noe a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Eu am zis; Doamne, miluieşte-mă, vindecă sufletul meu că am greşit Ţie. *(ps. 40, 4)*
Stih : Fericit este cela ce se uită spre săracul şi mişelul; în ziua cea rea îl va mântui Domnul. *(ps. 40, 1)*

De la Pilde citire :
Cap. 6, Vers 20-35.

Fiule, păzeşte legea tătâne-tău şi nu lepăda învăţăturile maicii tale. Lipeşte-le de inima ta pururea şi le înfăşoară în jurul grumazului tău. Şi ori când umbli, le poartă şi cu tine să fie, ca să te păzească când vei dormi şi când te vei scula să vorbească cu tine. Pentru că porunca este sfeşnic şi lege şi lumină; şi învăţătura şi cercetarea este calea vieţii, spre a te feri de femeia cu bărbat şi de pâra limbii străine. Fiule să nu te biruiască pofta frumuseţii celei străine, nici să te vâneze cu ochii săi, nici să te înşele genele ei. Că preţul femeii rele este cât şi al unei pâini; şi femeia vânează sufletele bărbaţilor celor de cinste. Au doară va ascunde cineva foc în sân şi să nu-şi ardă hainele sale ? Sau de va călca cineva pe cărbuni de foc, au doară nu-şi va arde picioarele ? Aşa cela ce intră la femeia cu bărbat, nu va fi fără de muncă pentru răutăţi. Asemenea şi tot cela ce se atinge de dânsa, nu va fi fără vină. Nu este minune de prind pe cineva furând, că fură ca să-şi sature sufletul său cel flămând şi de se va prinde va plăti de şapte ori şi toate agoniselile sale dându-le, va scăpa. Iar desfrânatul pentru lipsa minţii, pieire sufletului îşi câştigă; dureri şi ocară pătimeşte şi batjocura lui în veci nu se va şterge. Că umplându-se de otrava mâniei bărbatului ei, nu se va milostivi în ziua judecăţii. Nu va lăsa vrajba nici pentru o plată, nici se va îmblânzi pentru multe daruri. Fiule, cinsteşte pe Domnul şi te vei întări şi afară de Dânsul nu te teme de altul.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

Iar unde nu se face Liturghie, sfârşim Ceasurile aşa : După; Slăbeşte, lasă, iartă..., *zicem;* Tatăl nostru..., *Condacul zilei, al hramului şi al Sfântului, de va avea.* Slavă..., Cu sfinţii odihneşte, Hristoase..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., *şi metaniile obişnuite. Apoi începem* **Vecernia**, *cu :* Veniţi să ne închinăm..., *(de 3 ori)* Binecuvintează suflete al meu pe Domnul..., *Ectenia cea mare. Catisma 18. La* Doamne strigat-am..., *punem 6 stihiri : 3 Martirice pe glasul de rând al Triodului şi 3 din Minei.* Slavă..., *A morţilor :* Şi acum..., *Dogmatica glasului de rând. Prochimenul zilei şi Paremiile. LA STIHOAVNĂ, Stihira zilei, care este pusă întâi şi cu Stihurile :* Către Tine am ridicat ochii mei..., *Şi aceiaşi Stihiră. Apoi Stih :* Miluieşte-ne pe noi, Doamne..., *Şi Martirica, după glasul Stihirei.* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu : asemenea.* Acum slobozeşte pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., *Troparele, glasul al 2-lea.* Apostoli, profeţi şi mucenici... *Slavă...,* Pomeneşte Doamne ca un bun..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :* Maică Sfântă a luminii..., *Apoi preotul :* Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., *Şi trei metanii şi rugăciunea :* Preasfântă Treime..., *Apoi;* Fie numele Domnului binecuvântat. *(de trei ori) , Psalmul 33 :* Bine voi cuvânta pe Domnul... *Şi Psalmul 144 :* Înălţa-Te-voi Dumnezeul meu..., *Şi îndată :* Cade-se să te fericim..., *Şi Apolisul. Aşa facem în toate Vinerile Sfântului Post, când nu se face Liturghia cea mai înainte sfinţită.* **La Pavecerniţă** *după,* Sfinte Dumnezeule..., *cel dintâi, Troparul :* Apostolilor, mucenicilor şi profeţilor...., Slavă..., Pomeneşte Doamne..., Şi acum..., Maică Sfântă..., *După al doilea,* Sfinte Dumnezeule..., Miluieşte-ne pe noi, Doamne..., *După;* Cade-se să te fericim..., *şi după,* Sfinte Dumnezeule..., *şi* Tatăl nostru..., *Condacul :* Cu sfinţii odihneşte..., *şi celelalte ale Pavecerniţei. Şi Apolisul cel mic. De se vor întâmpla sfinţii 40 de Mucenici în Sâmbăta a doua, a treia sau a patra, să se caute tipicul de la sfârşitul cărţii la litera P.*

Sâmbătă a doua săptămână

LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 2-lea.

Stih 1 : Fericiţi pe care i-ai ales şi l-ai primit Doamne. *(ps. 64, 4)*
Stili 2 : Şi pomenirea lor în neam şi în neam. *(ps. 137, 27 şi ps. 101,13)*
Stih 3 : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui. *(ps. 24, 14)*

Troparele, glasul al 2 lea.

Apostolilor, mucenicilor şi proorocilor, ierarhilor, cuvioşilor şi drepţilor, care bine aţi săvârşit lupta şi credinţa aţi păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe un bun, rugaţi-L pentru noi, ca să mântuiască, rugămu-vă, sufletele noastre.

Slavă..., *a morţilor :*

Pomeneşte, Doamne, ca un bun sufletele robilor Tăi, şi câte în viaţă au greşit iartă-le. Că nimenea

nu este fără de păcat, fără numai Tu, cel ce poţi şi celor răposaţi a le da odihnă. *(de două ori)*

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maică Sfântă a luminii celei negrăite, cu îngereşti cântări pe tine cinstindu-te, cu bunăcredinţă te slăvim.

Şi citim Catisma a 16-a, Zis-a Domnul Domnului meu... *Apoi cântăm Sedelnele mucenicesti din Octoih.* Slavă..., *A morţilor :* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu : Şi citim la Exaimeron. Apoi;* Fericiţi cei fără prihană..., *în două stări. Şi pomeneşte preotul pe cei morţi după cum este obiceiul; iar la sfârşitul Catismei cântăm :* Bine eşti cuvântat, Doamne..., Ceata sfinţilor a aflat izvorul vieţii..., *Şi celelalte. După* Slavă..., Şi acum..., *Ectenia pentru cei morţi. Şi rugăciunea :* Dumnezeul duhurilor şi a tot...

Şi îndată Sedealna, glasul al 5-lea.

Odihneşte Mântuitorul nostru cu dreptii pe robii Tăi şi-i sălăşluieşte pe dânşii în curţile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greşalele lor cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele întru neştiinţă şi întru ştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă..., *sfârşitul.* Şi acum...

Cela ce ai răsărit din Fecioară lumii, Hristoase Dumnezeule, şi fii luminii printr-însa ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Psalmul 50.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *cu Irmosul pe 6, al hramului Sfântului pe 4. Şi se zice Irmosul şi un Tropar fără Stih şi începem Stihurile de la* Atunci s-au grăbit voievozii Edomului...

Ştiut să fie : Că nu cântăm Stihirile dintru început până la a 6-a Cântare în toate Sâmbetele Sfântului post, până la Acatist. Iar de este hramul lui Hristos sau al Născătoarei de Dumnezeu, cântăm Canonul Hramului cu Irmosul pe 6, şi al Mineiului pe 4. Iar de la Cântarea a 6-a, se începe Patrucântarea Triodului. Atunci se lasă Canonul hramului, citindu-se întâi Canonul Sfântului din Minei, cu Irmosul pe 6, şi Patrucântarea şi se cântă şi Stihurile.

Patrucântarea

Facere a lui Iosif

Cântarea a 6-a. Glasul al 8-lea,

Irmos : Rugăciune vărs către Domnul...

Sfinţii pentru prea multe munci s-au învrednicit asupra multor milioane de vrăjmaşi, Mântuitorule; şi aşa au dobândit multe bunătăţi ale Tale. Deci pentru rugăciunile lor, ca un bun, şterge greşalele mele cele multe.

Să lăudăm pe mucenicii lui Hristos, şi să strigăm către dânşii cu un gând : Următori ai patimilor celor stăpâneşti, tămăduiţi patimile sufletelor noastre şi ne întăriţi pe noi, să postim de obiceiul cel rău.

Schimbat-ai durerea morţii spre somn, adormind Tu în mormânt, şi ai dăruit morţilor viaţă. Deci învredniceşte, Mântuilorule, în starea celor aleşi, pe cei ce s-au mutat; pentru rugăciunile Sfinţilor Mucenici.

Întăreşte-mă, Fecioară, să postesc şi să mă depărtez de tot păcatul, ceea ce ai născut negrăit întrupat pe Cuvântul cel puternic şi fără de păcat. Şi-mi dă lacrimi curăţitoare de păcate, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Altă Patrucântare,

Facere a lui Teodor,

Glasul al 3-lea,

Irmos : Adâncul patimilor...

Pomenirea mucenicilor săvârşind dumnezeieşte, veniţi iubitorilor de mucenici, să ne bucurăm şi cu cântări încununându-i, să binecuvântăm pe dătătorul de biruinţă, Hristos.

Luând întâi ispită prin bătăi, iar după aceea cu pietre fiind ucişi, ferăstruindu-vă, fiarelor v-aţi dat spre mâncare. Junghiatu-v-aţi ca nişte miei ai lui Hristos, dar trăiţi pururea purtătorilor de chinuri.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Cele trei întru o Fiinţă împreunând şi pe unul în trei Feţe împărţind, care este Dumnezeirea, fug de prăpăstiile cele de o măsură ale lui Sabelie şi ale lui Arie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară te-ai arătat şi după naştere petreci curată; că amândouă ai, şi ai născut şi ai rămas fecioa-

ră; minunată vedere este şi ceea ce se grăieşte şi ceea ce se gândeşte întru tine Maică Fecioară.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Martirica :

Sângele răbdării voastre se roagă Domnului neîncetat pentru noi, mucenicilor; pentru aceasta şi acum, rugaţi-vă ca să postim de patimile cele fără de cinste.

Al morţilor :

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cela ce vei să judeci toată lumea înaintea a multe milioane de îngeri, atunci învredniceşte pe cei ce au adormit întru credinţă, să stea fără de osândă înaintea Ta, Preaîndurate.

Irmosul :

Adâncul patimilor şi viscolul vânturilor celor potrivnice s-au sculat asupra mea; ci întâmpinându-mă Tu, Mântuitorule, mântuieşte-mă şi mă scoate din stricăciune, precum ai mântuit din fiară pe proorocul.

CONDAC glasul al 6-lea.

Cu sfinţii odihneşte Hristoase sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci viaţă fără de sfârşit.

ICOS

Tu însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ suntem zidiţi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit Cela ce m-ai zidit şi mi-ai zis : Că pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguirea cea de deasupra gropii, cântare : Aliluia. *(de trei ori)*

Cântarea a 7-a,

Irmos : Tinerii evreieşti în cuptor...

Cu ploile sângiuirilor voastre, preaslăviţilor, aţi stins văpaia înşelăciunii. Deci mântuiţi-ne pe noi de focul ce va să fie, cu rugăciunile cele către Hristos, mucenici ai Domnului.

Gurile leilor astupând şi arderea muncilor răbdând, mucenicilor, aţi moştenit desfătarea cea mai bună. Care rugaţi-vă să o dobândim şi noi în veci.

Cu toată lumina duhului fiind luminaţi vitejilor mucenici, cereţi odihnă şi intrare în rai şi împărtăşirea vieţii credincioşilor, celor ce s-au mutat.

Cântare aduc ţie Fecioară, nu mă trece pe mine cel cuprins de răutăţi; ci-mi dă Preacurată îndreptare desăvârşit, prin post şi prin toată petrecerea cea cu fapte bune.

Altă Patrucântare,

Irmos : Cela ce ai rourat văpaia...

Focul şi sabia şi fiarele, ca nişte desfătări socotindu-le, purtători de chinuri, aţi făcut de s-au mirat ucigaşii voştri; lăudând voi pe Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu amănuntul tăindu-vă mădularele şi arzându-vă, v-aţi adus lui Hristos jertfă bine mirositoare, mucenici ai Domnului. Deci rugaţi-vă Lui, pentru noi pururea.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe un Dumnezeu în Treime slăvesc, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul, Unime neamestecată, Treime cinstită, începere prea fără început şi de o Fiinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, primind rugăciunile robilor tăi, le du la Dumnezeul tuturor, ca să ne mântuiască pe noi de toată supărarea.

Stih : Sfinţilor care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Adunările mucenicilor din cer, venind de faţă la cei ce vă laudă pe voi, binecuvântaţi-i şi-i sfinţiţi, ca să săvârşească cu dragoste vremea postului.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Iertând greşalele, cele de voie şi cele fără de voie, ale celor ce s-au mutat cu credinţă la Tine, Cela ce ştii faptele oamenilor, odihneşte-i ca un Dum-

nezeu.

Irmosul :

Cela ce ai rourat văpaia cuptorului şi pe tineri nearşi i-ai păzit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Biruitori asupra tiranului...

Tot felul de munci cu slăbiciunea trupului răbdând, vindecători bolnavilor v-aţi arătat, purtătorilor de chinuri. Pentru aceasta strig : Tămăduiţi sufletul meu cel bolnav, prin pocăinţă în vremea postului.

Vai mie, cum au trecut toate zilele mele în lenevire ! Şi iată că soseşte sfârşitul să mă ia, nesăvârşit fiind prin fapte bune. Ci voi mucenicilor, cei ce bine aţi săvârşit călătoria, rugaţi-vă, ca să mi se dea sfârşit bun.

Cu picăturile sângiurilor voastre, aţi stins arderea Dumnezeirii, dumnezeieşti mucenici; şi celor ce au ieşit din viaţa aceasta le cereţi cu adevărat iertare de cele ce au lucrat, şi dumnezeiască odihnă în veci.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Iezechil te-a văzut mai înainte pe tine, Preacurată, uşă neumblată, care deschizi uşile pocăinţei tuturor celor deznădăjduiţi. Pentru aceasta mă rog ţie : Deschide-mi şi mie cărările care duc la odihnele cele de acolo.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Dumnezeu Cel ce S-a...

Munci cu multe chinuri în multe feluri răbdând, unii fiind arşi, alţii ferăstruiţi, iar alţii tăiaţi, v-aţi veselit vitejilor, cântând lui Hristos : Lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu sângiurile voastre, sfinţiţi marginile lumii, cu picături mici râuri de tămăduiri tuturor izvorând, prealăudaţi mucenici. Pentru aceasta strigaţi pururea : Lăudaţi, binecuvântaţi, şi-L preaînălţaţi, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Unime în trei Feţe, Părinte, şi Fiule, şi Duhule cel viu, o Dumnezeire, o împărăţie, pe Tine lumina cea neapusă Te laudă oştile îngereşti şi noi aceştia de pe pământ Te lăudăm, bine Te cuvântăm, şi Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Iată toate neamurile te fericim pe tine, Preacurată, văzând slăvirile tale; că tu ai născut mai presus de fire pe Făcătorul tuturor, pe Cel ce este Dumnezeu şi om. Pentru aceasta bine te cuvântăm, şi te preaînălţăm întru toţi vecii.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Ceată a mucenicilor, cereţi ca să ne mântuiască pe noi, făcând şi acum rugăciuni către Mântuitorul, ca să slujim lui curat prin înfrânare, strigând : Lăudaţi, binecuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi sămânţa lor va moşteni pământul.

Pe cei ce au adormit cu bunăcredinţă întru nădejdea învierii, învredniceşte-i Doamne a se scula spre viaţă veşnică, ca să Te laude curat şi să Te slăvească cu cântări : Lăudaţi, binecuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl, Cel fără de început, şi mai pe urmă S-a îmbrăcat cu trup din Născătoarea de Dumnezeu; ca pe un om desăvârşit şi Dumnezeu adevărat, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Trecut-ai peste legile firii...

Arătatu-v-aţi ca nişte cărbuni dumnezeieşti, arzând pădurea cea întunecoasă a nedumnezeirii şi cetele dracilor cu sabia tăindu-le, vitejilor mucenici cei ce sunteţi luminători inimilor noastre.

Întunericul muncilor l-aţi trecut şi la lumina cea înţelegătoare v-aţi mutat, vitejilor mucenici; pentru aceasta luminaţi sufletul meu cel întunecat cu pă-

catele.

Răbdat-au dureri prealăudaţii mucenici, aducând lui Dumnezeu durerile trupului lor; şi acum cer credincioşilor, celor ce s-au mutat, odihna cea fără de durere şi desfătarea raiului.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Arată-te, preacurată Dumnezeiască Stăpână, ajutătoare netrebnicilor robilor tăi, în vremea postirii, ducând rugăciunile noastre Domnului, Celui ce împărăţeşte veacurile.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Tine, Izvorul nemuririi...

Ca nişte foc fiind aruncaţi de la Dumnezeu pe pământ, aţi ars toată înşelăciunea idolilor, aprinzând lumina bunei credinţe în toate marginile lumii, mucenici ai lui Hristos.

Pe voi mucenicilor, nici văpăile, nici junghierile, nici roţile, nici ruperea mădularelor, nici împroşcările cu pietre, nici teascurile, nici altă muncă amară nu v-au despărţit de dragostea lui Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

Una şi întreită laud Dumnezeirea cu bunăcredinţă, unindu-o după fire, şi despărţindu-o după feţe : Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, una sunt.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, ceea ce ai odrăslit toiag din rădăcina lui Iessei şi a lui David strămoşului, Preasfântă, preacurată, te slăvim; că mântuieşti sufletele noastre.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Cinstită mulţime a mucenicilor, roagă-te lui Hristos, ca săvârşind noi cu pace călătoria postului, să vedem şi să ne închinăm patimilor Lui.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Cela ce ai omorât moartea celor morţi şi a celor vii, ca un Dumnezeu, şi ai dat tuturor viaţă prin scularea Ta, Hristoase; odihneşte şi pe robii Tăi, pe care i-ai mutat.

Irmosul :

Pe Tine, Izvorul cel nemuritor, care prin sfinţi dăruieşti tămăduiri neamului omenesc, Te slăvesc; că mântuieşti sufletele noastre.

LUMINÂNDA

Cela ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul ai luminat, Făcătorule a toate, pe cei ce Te laudă pe Tine mântuieşte-i.

Slavă..., *a morţilor :*

Cela ce stăpâneşti pe cei morţi şi pe cei vii, ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul luminezi, Ziditorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti veselia îngerilor bucuria celor necăjiţi, folositoare creştinilor, Fecioară, Maica Domnului, apără-ne pe noi şi ne scapă de muncile cele veşnice.

LA LAUDE, Martiricile glasului, care vor fi de rând; Slavă..., *Idiomela pentru morţi;* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu : LA STIHOAVNĂ Stihirile morţilor. Ale glasului din Octoih, ce va fi de rând, a lui Teofan.* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu.*

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6. După Ieşire, Troparele : Apostoli, mucenici... Pomeneşte Doamne ca un bun..., Slavă..., Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele..., Şi acum..., Pe tine zid şi liman te avem..., Prochimen, glasul al 8-lea : Veseliţi-vă întru Domnul şi vă bucuraţi drepţilor..., *Stih :* Fericiţi sunt pe care i-ai ales... *Altul, glasul al 6-lea :* Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui..., *Stih :* Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu..., *Apostolul zilei şi al morţilor, către Coloseni.* Aliluia, glasul al 4-lea : Strigat-au drepţii..., *Stih :* Fericiţi sunt pe care i-ai ales... *Evanghelia de la Marcu şi Evanghelia de la Ioan. CHINONICUL :* Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul... *Altul :* Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne, *şi Stih :* Pomenirea lor în neam şi în neam. *În acest chip se face slujba pentru cei morţi în trei Sâmbete ale Sfântului Post, când nu cade niciunul din aceste trei praznice : Al Sfântului Ioan înainte Mergătorul, al Sfinţilor 40 de Mucenici sau Buna Vestire.*

SĂPTĂMÂNA A 3-A DIN POSTUL MARE

DUMINICA
A DOUA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

ÎN CARE SE CÂNTĂ RÂNDUIALA CELUI ÎNTRE SFINŢI PĂRINTELE NOSTRU GRIGORIE PALAMA, ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI, AŞEZATĂ DE PREASFINŢITUL FILOTEI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10, cântând : trei Stihiri ale învierii, trei ale lui Anatolie şi aceste patru ale Sfântului. Glasul al 2-lea,*

Podobie : Cu ce cununi de laude...

Cu ce cântări de laude vom lăuda pe ierarhul ? Trâmbiţa teologiei, gura cea insuflată de focul darului, cinstitul locaş al Duhului, stâlpul Bisericii cel nemişcat, bucuria cea mare a lumii, râul înţelepciunii, sfeşnicul luminii, steaua cea luminoasă, care luminează lumea.

Cu ce flori de laude, vom încununa pe ierarhul ? Pe apărătorul creştinătăţii şi împotrivitorul păgânătăţii, pe folositorul cel călduros al credinţei, pe marele îndreptător şi învăţător; vioara cea bine tocmită a Duhului, limba cea strălucitoare ca aurul, izvorul care izvorăşte ape de vindecări credincioşilor; pe marele şi minunatul Grigorie.

Cu ce buze noi, pământenii, vom lăuda pe ierarhul ? Pe învăţătorul Bisericii, pe vestitorul dumnezeieştii lumini, pe tăinuitorul cel ceresc al Treimii. Podoaba cea mare a monahilor; pe cel ce a strălucit cu fapta şi cu gândirea la cele de sus; lauda Tesalonicului, carele are în ceruri pe cel dintru aceeaşi cetate, pe izvorâtorul de mir, dumnezeiescul şi preaminunatul Dimitrie.

Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Cuvioase de trei ori fericite, preasfinte Părinte, păstorule cel bun şi discipol al lui Hristos, mai marele păstorilor, cel ce ţi-ai pus sufletul pentru oi; însuţi şi acum Grigorie de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru, cu rugăciunile tale, cere să se dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu; cea dintâi a glasului.*

LA LITIE

Stihira hramului, Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :*

LA STIHOAVNĂ

Stihirile învierii, după Alfa-Vita.

Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Limba cea deşteaptă spre învăţătură, răsunând în urechile inimilor, ridică sufletele celor leneşi şi prin cuvintele tale cele grăitoare de Dumnezeu scară se află, suind pe cei de pe pământ la Dumnezeu. Pentru aceasta, Grigorie, minunea Tesaliei, nu înceta rugându-te lui Hristos, să lumineze, cu dumnezeiasca lumină, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară ce nu ştii de mire, care ai zămislit negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, primeşte rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care dăruieşti tuturor curăţire de greşale; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Acum slobozeşte pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru..., *Troparul :* Născătoare de Dumnezeu..., *(de trei ori) , Şi cealaltă urmare a Privegherii. Iar unde nu este Priveghere, zicem Troparul învierii.* Slavă..., *a Sfântului, glasul al 8-lea :* Luminătorule al dreptei credinţe..., Şi acum..., *a Născătoarei :* Cela ce pentru noi Te-ai născut...,

LA UTRENIE

După cei şase Psalmi, la, Dumnezeu este Domnul..., *troparul învierii, (de două ori)* Slavă..., *al Sfântului, glasul al 8-lea.*

Luminătorule al dreptei credinţe, întărirea Bisericii şi învăţătorule, podoaba monahilor, apărătorule cel nebiruit al teologilor; făcătorule de minuni Grigorie, lauda Tesalonicului, propovăduitorule al darului, roagă-te pururea să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei :* Cela ce pentru noi Te-ai născut... *Obişnuitele Catisme şi citire din Exaimeron. Apoi Antifoanele glasului.* Toată suflarea..., *Evanghelia Utreniei ce va fi de rând.* Învierea lui Hristos..., *Psalmul 50.*

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea Sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi cu lenevite mi-am cheltuit toată viaţa mea; ci cu rugăciunile tale spală-mă de toată necurăţia.

Apoi : Glasul al 6-lea,

Stih : Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.

Şi Stihira aceasta :

La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ţie; Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta.

CANOANELE

Din Octoih al Învierii cu Irmosul pe 4, al Triodului pe 4 şi al Sfântului pe 6.

Canonul Triodului.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Pe Faraon cel ce se purta...

Luând noi glasul desfrânatului, cu fierbinţi lacrimi cădem către Tine, Părintele şi Dumnezeul tuturor, strigând : Am greşit depărtându-ne de la Tine, necurăţiei slujind. Deci primeşte pocăinţa noastră.

Starea cea împărătească care o ai dăruit mie defăimându-o, Cuvinte, rău m-am osândit, ca cel ce iubind dulceaţa păcatului m-am asemănat dobitoacelor. Ci Tu, Mântuitorule, Cela ce pentru mine om Te-ai făcut, păzeşte-mă cu îndurarea Ta.

În genunchi cad ca şi dedemult desfrânatul, Stăpâne Doamne. Deci Tu grăbind primeşte-mă, şi îmbrăţişându-mă cu mâinile, dăruieşte-mi chipul mântuirii Tale, şi în loc de argat, Iubitorule de oameni, iarăşi fiu al Tău mă fă.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Dumnezeieştii arătări, firea omenească prin tine s-a învrednicit, că tu una părtinitoare ai fost Fecioară către Dumnezeu omul. Pentru aceasta ca pe o Născătoare de Dumnezeu, toţi, după vrednicie te slăvim.

Alt Canon, al Sfântului.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos : Deschide-voi gura mea...

Veniţi dumnezeieşti ritori şi cei mai aleşi dintre teologi, veniţi limbile cele de Dumnezeu grăitoare, adunaţi-vă întru una, ca să lăudaţi după vrednicie

pe ritorul Duhului, pe dumnezeiescul Grigorie.

Să se laude de mine stâlpul credinţei, apărătorul Bisericii, marele Grigorie, prea-alesul păstor al Tesalonicului, podoaba cea adevărată a cetei ierarhilor.

Slavă...

Din pruncie ai poftit viaţa cea mai bună, şi din tinereţe ai iubit Părinte înţelepciunea cea desăvârşită; şi întocmai cu obiceiurile şi cu gândul te-ai arătat cu cel de un nume cu tine, dumnezeiescul Grigorie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fii mie, Preacurată, cale vieţii mele, povăţuindu-mă spre dumnezeieştile locaşuri, că am rătăcit şi m-am alunecat în surpăturile răutăţii, din care ridică-mă cu mijlocirea ta.

Catavasie : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Doamne, Cela ce ai făcut...

Înfricoşându-mă de lucrurile mele şi de înstrăinarea cea cu depărtare şi de risipirea bogăţiei Tale, pe care am cheltuit-o în desfrânări, întru pocăinţă strig către Tine, Dumnezeule şi Părintele meu : Greşit-am, mântuieşte-mă.

Greşind pe pământ, mă înfricoşez de cer; că am să fiu mustrat la judecată, când toţi vor sta de faţă, Cuvinte, judecându-se cu dreapta Ta judecată.

Întunecatele şi spurcatele mele gânduri mă hrăneau, când de la Tine, Mântuitorule, mă depărtasem eu, păcătosul. Iar acum strig : Greşit-am ! Greşit-am, mântuieşte-mă, pe cel ce cu căldură alerg la îndurarea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Frământătura lui Adam s-a îndumnezeit, Fecioară; că din pântecele tău purtător de trup S-a arătat Dumnezeu, prin Carele am fost chemaţi din osânda dedemult cei înşelaţi cu nădejdea îndumnezeirii.

Alt Canon,

Irmos : Pe ai tăi cântăreţi...

Păzind curgerile dumnezeieştilor tale învăţături, scăpăm de toată măiestria celor de rea credinţă şi gonim toate cetele lor, cu sfinţitele tale scrisori, Grigorie.

Înţelepciunea nebunească a celor de rea credinţă o ai stricat, Iericite, având în inima ta înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică; prin care cu sunet ai sfărâmat deşarta lor întărâtare.

Slavă...

Omorându-ţi toată zburdarea trupului celui stricăcios, Înţelepte, sihăstreşte ţi-ai înviat mişcările sufletului şi l-ai făcut pe el organ dumnezeiesc al teologiei.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu cunoştinţa minţii şi cu voinţa am iubit cu dinadinsul viaţa, cea de ruşine şi păcătoasă; ci cu dumnezeiasca dragoste, leagă-mă Fecioară, mireasă a lui Dumnezeu, prin dumnezeiască rugăciunea ta.

CONDACUL glasul al 4-lea.

Acum s-a arătat vremea cea de lucrare, lângă uşi stă judecata, să ne sculăm dar postindu-ne, să aducem lacrimi de umilinţă, împreunate cu milostenie, strigând : Greşit-am mai mult decât nisipul mării. Ci slăbeşte, Făcătorule al tuturor, ca să luăm cununile nestricăciunii.

Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobia : Degrab ne întâmpină...

Înşelăciunea celor rău credincioşi o ai ars, Înţelepte, şi credinţa ortodocşilor bine o ai arătat şi ai luminat lumea. Pentru aceasta purtător de biruinţă te-ai arătat, stâlp Bisericii şi arhiereu adevărat. Deci nu înceta rugându-te lui Hristos, să ne mântuiască pe noi pe toţi. *(de două ori)*

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Primeşte degrab rugăciunile noastre, Stăpână, şi le du Fiului şi Dumnezeului tău, Doamnă cu totul fără prihană. Stinge supărările hulitorilor, doboară vicleniile şi surpă, Preacurată, îndrăzneala celor fără de Dumnezeu, care se întrarmează asupra robi-

lor tăi.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Tu eşti puterea mea...

Lepădând părinteştile porunci, dumnezeiasca bogăţie care mi-ai dăruit, în dulceţile patimilor o am cheltuit; pentru aceasta ca cel ce cu mărturisire mă căiesc, nu Te scârbi asupra mea, Stăpâne.

Cu dumnezeiască cuviinţă primind sărăcie, pe mine cel ce demult m-am fost depărtat, cheamă-mă către Tine; şi spre veselie mă rânduieşte Iubitorule de oameni, ajutând cu trupul Tău, cel dumnezeiesc, Cuvinte, chemării mele.

Prin lacrimi neîncetate să ne mântuim de veşnicele munci, pe care le-a gătit Dumnezeu viclenilor duhuri. Ca fiul cel pierdut, strigând : Greşit-am Ţie, Părinte ! Ci primeşte-ne pe toţi cei ce alergăm la milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cuvântul, Cel ce este fără început cu Tatăl şi cu Duhul, din Fecioara cea neispitită de bărbat Se naşte afară de legea firii; şi a rămas ceea ce era şi în ceea ce a primit de la noi, iarăşi a rămas. Că este un Fiu în două firi, păzind întru amândouă cele ale firii.

Alt Canon,

Irmos : Sfatul cel neurmat...

Deschizându-ţi gura ta, Părinte înţelepte, ai propovăduit înţelepciunea lui Dumnezeu la care ai gândit în inima ta pururea; şi pe Varlaam cel deşert, neînţelept şi fără minte l-ai arătat.

Apus-ai sub pământ, după legea firii, soare cel prea dulce; ci vei răsări de dimineaţă cu Hristos, Soarele cel neapus, Cel ce caută spre toţi prin rugăciunile tale.

Slavă...

Arătatu-te-a darul lui Dumnezeu, pe tine, Fericite, laudă şi întărire preamare ortodocşilor; păstor bun şi al doilea teolog şi turmei păzitor prea deştept.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Deschide-mi urechile sufletului, Maică a lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Cel ce a deschis mai înainte urechile surdului şi mă învredniceşte a lua în urechi dumnezeieştile cuvinte şi a le împlini.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Pentru ce m-ai lepădat...

De bogăţiile şi de dumnezeieştile daruri m-am lipsit, ducându-mă departe, unde m-am topit de foamea bunătăţilor vieţii; ci Tu, Părinte, ca un bun umple-mă de dulceaţa şi mărirea cea dedemult, pentru bună îndurarea Ta.

Primind gândul celui pierdut, carele şi-a cheltuit viaţa întru desfrânări, să alergăm către milostivul Părinte cu neîndoită credinţă şi cu inimă înfrântă, ca să primim lăsarea păcatelor.

Nu întârzia suflete al meu petrecând în locuri depărtate, ci degrab aleargă mărturisindu-te lui Dumnezeu şi Tatălui, ca să iei dezlegare pentru relele ce le-ai lucrat, viaţa cheltuindu-ţi.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Soarele dreptăţii, Cel ce Se poartă pe nor luminos, întru tine Îl vedem preacurată Fecioară purtându-Se, Carele goneşte întunericul nebuniei idoleşti şi luminează cu adevărată înţelegere.

Alt Canon,

Irmos : Spăimânta-tu-s-au toate...

Cu secerea cuvintelor tale şi cu sfinţitele scrisori, ai tăiat eresurile cele spinoase şi odraslele neghinelor străine; şi ai semănat seminţele ortodoxiei cele de bunăcredinţă, Ierarhe Grigorie.

Cuvintele tale cele preaînţelepte şi cinstitele scrisori sunt rouă cerească, miere din piatră, pâine îngerească celor ce aleargă la tine; mursă de miere, mâncare plină de dulceaţă şi izvor de apă vie, Grigorie.

Slavă...

Învăţător te cunoaşte pe tine pământul şi marea, stâlp sfinţit al ortodoxiei şi cinstită cămară a dum-

nezeieştilor dogme, sfinţit înţelept cuvântător de Dumnezeu, împreună locuitor şi părtaş şi întocmai la obicei cu Apostolii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu râurile umilinţei spală întinăciunea inimii mele, Fecioară preacurată, şi-mi dăruieşte mijloace de pocăinţă cu sfinţitele tale rugăciuni, cele către înduratul Dumnezeu, pe Carele negrăit L-ai născut.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Rugăciunea mea voi vărsa...

Fiul Tău cel mai tânăr am fost şi bogăţia Ta prin deprinderea relei vieţuiri o am cheltuit şi darurile Tale le-am pierdut şi de bunătăţile Tale m-am lipsit. Vin deci către Tine, Părintele şi Dumnezeul meu, cerându-mi iertare.

Înstrăinare fără omenie am aflat şi a paşte porcii m-am osândit şi bogăţia mea pe care pentru milostivire mi-ai fost dat-o, degrab o am risipit şi am rămas gol despre toate. Ci Tu, ca Dumnezeul meu, miluieşte-mă !

Nu am îndrăzneală, Iubitorule de oameni, a privi şi a vedea nemăsurată înălţimea cerului, fiindcă am greşit; nici a mă numi fiu al Tău, eu păcătosul. Ci în dar mă iartă, Cel ce ai nemăsurată milă.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Negrăită este naşterea ta şi nepovestit este chipul naşterii, Fecioară, ceea ce ai născut mai presus de minte pe Dumnezeu, avându-ţi fecioria neîntinată. Pentru aceasta pe tine, ca pe o adevărată Născătoare de Dumnezeu, după vrednicie te mărim.

Alt Canon,

Irmos : Înţelepţilor de Dumnezeu...

Ruptu-s-a deşarta întărâtare şi limba lui Varlaam celui fără minte, cu cuvintele şi cu dogmele şi cu ascuţirea minţii înţeleptului împărat şi cu a ta, Grigorie.

Dumnezeiasca alăută a Duhului, trâmbiţa care a vestit luminat tainele lui Dumnezeu, pe marele ierarh al Tesalonicului, limba cea de Dumnezeu cuvântătoare, cu cântări să o cinstim.

Slavă...

Povăţuind pe popor oarecând ca un stâlp de foc, ai ars pe vrăjmaşii credinţei; iar adunările credincioşilor le-ai luminat, de Dumnezeu înţelepţite, Părinte Grigorie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Stăpână preacurată, fii mie linişte şi liman de mângâiere, trecându-mă la dumnezeiescul ţărm cel fără de valuri şi alinându-mi viforul patimilor mele.

CONDAC glasul al 8-lea.

Podobia : Apărătoarei Doamne...

Pe tine, organul înţelepciunii cel sfinţit şi dumnezeiesc, trâmbiţa teologiei cea luminoasă, cu un glas te lăudăm, Grigorie, de Dumnezeu grăitorule. Ci cela ce stai ca o minte înaintea Minţii celei dintâi, către Dânsul îndreptează mintea noastră, Părinte, ca să strigăm : Bucură-te, propovăduitorule al darului.

ICOS

Înger te-ai arătat pe pământ, vestind oamenilor cele dumnezeieşti, ce nu se pot grăi. Ca având minte omenească şi trup, cu glasurile ca ale celor fără de trupuri, ne-ai făcut pe noi de ne-am minunat, de Dumnezeu grăitorule, a striga ţie acestea : Bucură-te, prin carele s-a gonit întunericul ! Bucură-te, prin carele a venit lumina ! Bucură-te, vestitorule al Dumnezeirii celei nezidite ! Bucură-te, văditorul al celei zidite şi nebune cu adevărat ! Bucură-te, cela ce ai spus că firea lui Dumnezeu este înălţime neajunsă ! Bucură-te, cela ce ai zis că lucrarea Lui este adâncime, care nu se poate lesne vedea ! Bucură-te, că slăvirea lui Dumnezeu bine o ai vestit ! Bucură-te, că părerile făcătorilor de rele le-ai mustrat ! Bucură-te, luminătorule, cela ce ai arătat Soarele ! Bucură-te, paharule, carele dai băutură nemuritoare ! Bucură-te, prin carele străluceşte adevărul ! Bucură-te, prin carele s-a întunecat minciuna ! Bucură-te, învăţătorule al darului.

SINAXAR
LA DUMINICA A DOUA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica a doua a postului mare, facem pomenirea celui întru sfinţi Părintelui nostru Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului.

Stih : Spre lumina cea neînserată îl duce acum al luminii izvor,
Pe cel cu adevărat mare şi strălucitor al luminii predicator.

Acest fiu al dumnezeieştii şi neînseratei lumini, cu adevărat om al lui Dumnezeu şi minunat serv şi slujitor al lui Dumnezeu, se trăgea din Asia, din părinţi de neam şi slăviţi, s-a silit să-şi împodobească cu virtute şi învăţătură nu numai omul cel din afară şi văzut, ci cu mult mai mult pe cel lăuntric şi nevăzut. Pe când era încă în fragedă copilărie i-a murit tatăl lui. Mama sa l-a învăţat şi l-a crescut atât pe el cât şi pe fraţii şi surorile lui în învăţătura şi în legea Domnului şi în Sfintele Scripturi. A ajuns încă bun cunoscător şi al învăţăturii laice, căci a urmat la dascăli învăţaţi. Grigorie, isteţ din fire, având o râvnă potrivită, a adunat în scurtă vreme tot felul de cunoştinţe, încât ajungând la vârsta de douăzeci de ani, şi socotind pe toate o nimica şi mai înşelătoare decât visurile, căuta să alerge sus la Dumnezeu, pricina şi dătătorul oricărei înţelepciuni, şi printr-o vieţuire mai desăvârşită să-şi afierosească lui Dumnezeu toată fiinţa sa. De aceea descoperă mamei sale scopul său iubitor de Dumnezeu, dorul şi dragostea înflăcărată de Dumnezeu ce-o avea de multă vreme. Cu acest prilej a aflat că şi ea nutreşte demult aceleaşi gânduri şi căşi găseşte desfătarea în aceleaşi lucruri ca şi el. A adunat deci mama îndată în jurul ei pe copiii săi şi le-a zis cu veselie : Iată eu şi pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu ! Apoi încearcă să afle ce părere au ei despre cele bune şi le descoperă ţelul fratelui lor mai mare. Acesta, întrebuinţând mai mult cuvinte din inimă decât din minte, i-a convins să urmeze cu bucurie aceleaşi dorinţe ca şi el şi să fugă de lume. De aceea după ce şi-a împărţit, după sfatul evanghelic, toată averea la săraci şi a părăsit cu suflet uşurat favorurile împărăteşti şi cinstea şi zgomotele din palatele împărăteşti, a urmat lui Hristos. Pe mama şi pe surorile sale le-a băgat într-o mânăstire de călugăriţe, iar el împreună cu fraţii săi s-a dus în muntele sfinţeniei, supranumit Atos. Dar pentru că timpul n-a îngăduit să trăiască la un loc, a sfătuit pe fraţii săi să rămână în alte mănăstiri şi acolo să-şi ducă viaţa după plăcerea lui Dumnezeu, iar el s-a dat în ascultarea unui bătrân minunat numit Nicodim, care trăia în isihie numai pentru Dumnezeu. De la acesta a învăţat cu fapta, în umilinţa sufletului, toată porunca şi toată virtutea. A mai dobândit aici, în descoperire tainică, şi sprijinul şi ajutorul nebiruit de nimeni al preacuratei Născătoarei de Dumnezeu. După mutarea lui Nicodim către Dumnezeu, a trăit câţiva ani în Marea Lavră cu multă râvnă şi cu minte încărunţită. De dragul isihiei, însă, pleacă din Marea Lavră şi îmbrăţişează pustia. Adăugând totdeauna dor lângă dor şi dorind necontenit cu tărie să fie cu Dumnezeu, se dă pe sineşi unei vieţi covârşitor de aspre. Înfrânându-şi de pretutindeni prin rugăciune stăruitoare simţurile, înălţându-şi mintea la Dumnezeu, petrecându-şi tot timpul în rugăciune, studiind cele dumnezeieşti şi întocmindu-şi într-un chip foarte bun viaţa, învingea cu mare putere, prin ajutorul lui Dumnezeu, luptele ce le dau demonii; curăţindu-şi sufletul cu izvoare de lacrimi prin privegheri de nopţi întregi a ajuns vas ales al harurilor Dumnezeiescului Duh şi avea adeseori vedenii dumnezeieşti şi ceea ce-i mai minunat este că nu şi-a schimbat felul lui aspru de viaţă, cu toate că a plecat, din pricina năvălirilor ismaeliţilor, în Tesalonic şi a fost silit să locuiască în unele oraşe. După mulţi ani, după ce şi-a curăţit desăvârşit şi trupul şi sufletul, cu voia lui Dumnezeu, a primit marele har al preoţiei. Şi săvârşea tainele preoţiei ca unul care n-avea trup şi era, ca să spun aşa, în afară de el însuşi, încât sufletele celor care se uitau la el, se pocăiau numai văzându-l. Era cu adevărat mare şi era cunoscut de cei care trăiau după plăcerea lui Dumnezeu ca un purtător de Duh. Se arăta un astfel de om şi celor care vedeau faptele lui; avea putere împotriva dracilor; izbăvea pe cei cuprinşi de înşelăciunea şi uneltirea lor; făcea ca pomii neroditori să dea roade; vedea mai dinainte cele viitoare şi era împodobit şi cu celelalte haruri şi roade ale Dumnezeiescului Duh. Dar pentru că săvârşirea virtuţii stă în puterea noastră, iar căderea în încercări nu stă în puterea noastră, şi fără încercări nu este nici desăvârşire şi nici arătarea credinţei noastre în Dumnezeu căci împreună lucrarea faptei bune şi a dorinţei de bine desăvârşeşte pe omul care trăieşte după Dumnezeu a îngăduit Dumnezeu să cadă acest mare bărbat în felurite şi necontenite încercări, pentru ca prin toate acestea să se arate cu adevărat desăvârşit. Ce minte poate să-şi închipuie câte s-au întâmplat ? Ce cuvânt poate să rostească uneltirile mai mari decât cele dinainte ale cumplitului vrăjmaş şi acuzaţiile şi bârfelile aduse lui de noii luptători împotriva lui Dumnezeu ? Cine poate să spună cât de mult a luptat pentru credinţă timp de douăzeci şi trei de ani, suferind din partea vrăjmaşilor vătămări şi felurite necazuri ? Fiara italiană, Varlaam din Calabria, care se credea grozav în înţelepciunea laică şi socotea în deşertăciunea pro-

priilor lui gânduri că ştie toate lucrurile, a pornit război cumplit împotriva Bisericii lui Hristos, a dreptei noastre credinţe, şi a tuturor celor care o ţineau cu tărie. Varlaam învăţa nebuneşte că harul comun Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi lumina veacului ce va să fie, prin care vor străluci şi drepţii ca soarele, în chipul în care şi Hristos a arătat-o strălucind ca soarele pe Muntele Taborului şi pe scurt toată puterea şi lucrarea Dumnezeirii trei ipostatice, este cu totul deosebită de firea dumnezeiască şi este creată. Iar cei care cugetau drept că acea dumnezeiască lumină este necreată şi că toată puterea şi lucrarea dumnezeiască nu sunt nicidecum însuşiri noi printre însuşirile fireşti ale lui Dumnezeu, pe toţi aceştia, prin cuvinte şi prin scrieri mari îi numea închinători la doi Dumnezei şi închinători la mai mulţi Dumnezei, după cum ne numesc şi iudeii, Sabelie şi Arie. Pentru a vădi rătăcirea lui Varlaam, Biserica a trimis la Constantinopol pe dumnezeiescul Grigorie, ca un luptător al credinţei şi ca un cunoscut apărător, dar mai bine spus şi ca acuzator şi ca acuzat. Dumnezeiescul împărat Andronic al patrulea Paleologul, apărător al dreptei credinţe, a adunat un sfânt Sinod. Când a venit la acest sinod şi Varlaam cu învăţăturile lui eretice spuse mai sus şi cu acuzaţiile aduse împotriva credincioşilor marele Grigorie, plin de Dumnezeiescul Duh, şi îmbrăcat cu putere nebiruită de sus, a astupat acea gură deschisă împotriva lui Dumnezeu şi în sfârşit a biruit-o; a prefăcut la cenuşă, prin cuvântări arzătoare şi prin scrieri, ereziile lui asemănătoare spinilor. Pentru că n-a mai putut suferi ruşinea, vrăjmaşul dreptei credinţe a fugit la latini, de unde a şi venit. În sinod Grigorie, după ce a mustrat pe Varlaam, mustră şi pe Polichindin şi prin cuvântări contradictorii a nimicit scrierile lui. Cu toate acestea partizanii pierzaniei acelora nu încetau de a purta război Bisericii lui Dumnezeu. Spre a le fi stavilă, silit mai mult de Sfântul sinod şi chiar de împărat, şi înainte de toate prin voia dumnezeiască, Grigorie a fost înduplecat să se urce pe tron arhiepiscopal şi să fie păstor sfintei Biserici a Tesalonicului. Îmbrăcat cu acest bar, a dat cu bărbăţie şi stăruinţă cu mult mai multe lupte decât înainte pentru credinţa ortodoxă. Pe mulţii, cumpliţii şi viclenii partizani al lui Achindin şi Varlaam, care se arătau ca nişte pui înverşunaţi al unor înverşunate fiare sălbatice, ca şi pe învăţăturile şi scrierile lor, i-a combătut cu fel de fel de argumente, prin cuvântări şi scrieri de Dumnezeu insuflate, nu odată sau de două ori sau de trei ori, ci de multe ori şi în multe împrejurări, nici numai în timpul unui împărat sau patriarh, ci în timpul a trei împăraţi, care au luat sceptrul împărăţiei unul după altul şi în timpul tot atâtor patriarhi şi a multor sinoade. Dar în sfârşit i-a biruit. Unii îndărătnici, socotind o nimica dreptatea dumnezeiască, au rămas în rătăcirea lor. Aşa s-a întâmplat cu toate ereziile. Mai sunt încă şi azi din toate ereziile rămăşiţe, care n-au nicio ruşine de sfinţii care le-au pus pe fugă, ca să nu mai vorbesc de neamul obraznic al iudeilor, care şi până azi se porneşte cu furie împotriva lui Hristos. Pe scurt, acestea şi atât de mari sunt biruinţele marelui Grigorie împotriva necredincioşilor. Dar Dumnezeu, pe căi nespuse, îl trimite învăţător şi în răsărit. Din Tesalonic este trimis sol în Constantinopol ca să potolească certurile dintre împăraţi. A fost prins însă de agareni şi ţinut în stăpânirea lor un an întreg. Ca un luptător a mers din loc în loc şi din oraş în oraş, învăţând ca mult curaj Evanghelia lui Hristos. Pe cei tari îi întărea încă şi mai mult şi-i sfătuia să stăruie în credinţă, iar pe cei şovăielnici, care aveau unele îndoieli şi-i puneau întrebări cu privire la cele ce se petreceau pe acea vreme, îi sprijinea cu înţelepciunea dumnezeiască şi le dădea cea mai bună dezlegare tuturor întrebărilor ce le puneau. Iar cu ceilalţi necredincioşi, care s-au rupt în chip nenorocit de creştini şi-şi bat joc de dogmele noastre; de iconomia Întrupării Domnului şi Dumnezeului nostru, de cinstita Cruce, de cinstitele icoane cărora ne închinăm, de multe ori le vorbea cu îndrăzneală. Mai mult încă vorbea şi despre Mahomed şi despre multe alte întrebări ce-i erau puse. Prin răspunsurile pe care le dădea pe unii îi uimea, iar pe alţii îi înfuria împotriva lui, şi-şi întindeau mâinile spre el şi i-ar fi pus mucenicește capăt zilelor, dacă, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, n-ar fi fost cruţat cu nădejdea răscumpărării sale cu bani. Acest lucru s-a întâmplat şi marele Grigorie a fost eliberat de nişte creştini iubitori de Hristos. Şi aşa a plecat îndată, Mucenic nesângerat la turma sa. Pe lângă multe şi mari daruri şi merite deosebite ce avea, a fost împodobit şi el cu semnele lui Hristos, având în el, după cum spune Pavel, lipsurile lui Hristos (Coloseni, 24). Iar ca să arătăm însuşirile lui deosebite le vom numi pe acestea : Era peste măsură de blând şi smerit, însă nu când era vorba de Dumnezeu şi de cele dumnezeieşti; în acestea era mare luptător; era fără ură şi îngăduitor; căuta, atât cât îi sta în putinţă, să răsplătească cu bine pe cei care se purtau rău cu el; nu primea cu uşurinţă cuvintele ce se spuneau împotriva unora; era răbdător şi cu suflet mare în greutăţile ce veneau asupra lui de fiecare dată; era mai presus de orice plăcere şi slavă deşartă; era totdeauna simplu în toate trebuinţele trupului, deşi cu timpul trupul lui se slăbise cu totul; blândeţea, liniştea şi necontenita lui bunăvoin-

ţă a tăriei sufletului său se desăvârşise atât de mult în el, încât aceste însuşiri se arătau şi pe dinafară celor care-l priveau; în toate totdeauna înţelegător, atent şi ordonat. Ca o urmare a acestor însuşiri aproape niciodată ochii lui nu-i erau seci de lacrimi, ci purtau în ei izvoare de lacrimi. Deci aşa a luptat vitejeşte de la început până la sfârşit împotriva patimilor şi a dracilor; a alungat departe de Biserica lui Hristos pe eretici, înfăţişând limpede în cuvântări şi în scrieri credinţa ortodoxă, iar prin ele a pecetluit oarecum toată Scriptura cea, insuflată de Dumnezeu, după, cum şi ea, care-i sfârşit şi pecete a vieţii şi cuvântului sfinţilor, a pecetluit viaţa şi cuvântul lui; a păstorit apoi, Apostoleşte şi bine plăcut lui Dumnezeu, turma lui timp de treisprezece aci, a împodobit-o cu predici morale şi a condus-o spre tăria cea cerească. Şi, ca să spunem aşa, spre a se arăta ajutător deobşte şi al ortodocşilor în viaţă şi al celor ce vor veni, s-a mutat la viaţa cea mai presus de lume în anul 1362 de la Hristos, trăind în total 68 de ani. Duhul şi l-a dat în mâinile lui Dumnezeu, iar trupul, sfintele lui moaşte, le lasă turmei. Sfintele lui moaşte şi astăzi se păstrează în Mitropolia din Tesalonic, neobişnuit de străluci-te şi de slăvite, ca o moştenire şi comoară nepreţuită. De fiecare dată fac minuni celor ce se apropie de ele cu credinţă, dăruiesc izbăvire de tot felul de boli, despre care povesteşte multe istoria Sfântului Grigorie.

Cu ale lui rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Tinerii cei ce merseseră...

Îndrăzneală nu am, a mă numi fiu al Tău, Părinte, Iubitorule de oameni, ci mă fă ca pe unul din argaţii Tăi, rogu-Te şi nu Te îngreţoşa de mine cel ce strig : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Spurcându-ne viaţa prin vieţuirea păcătoasă şi pierzându-ne bunul neam cel dintâi, prin fierbinte pocăinţă să alergăm către Cel unul Părinte al nostru şi Dumnezeu; ca să luăm mântuire.

Aspru stăpân este căruia m-am osândit a-i robi; tare şi nesuferită foame am răbdat, plăcând porcilor. Ci întorcându-mă, strig : Mântuitorule mântuieşte-mă.

A Născătoarei :

Firea cea muritoare o ai înviat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce una ai născut Viaţa; drept aceea, pe tine credincioşii mântuire te ştim, ca ceea ce ai născut cu trup pe Dumnezeul părinţilor.

Alt Canon,

Irmos : N-au slujit făpturii...

Cei ce cinstesc cuvintele şi scrisorile tale, Grigorie, se învaţă cunoştinţa lui Dumnezeu, plini se arată de înţelepciunea cea duhovnicească şi teologiceşte propovăduiesc darul cel nezidit şi lucrarea lui Dumnezeu.

Sabia şi arcele celor rău credincioşi, tu de tot le-ai sfărâmat şi trufia lui Varlaam şi toată puterea ereticilor, ca o ţesătură de păianjen o ai risipit ca şi cu o piatră, prea-mare Ierarhe.

Slavă...

Pecetluitu-s-a cu cuvintele şi cu dogmele şi cu scrisorile tale, Grigorie, credinţa celor binecredincioşi şi îndrăzneala eresurilor a contenit şi ameninţarea dreptei credinţe şi tăria celor rău credincioşi a încetat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Noi cei uscaţi de bolile patimilor ştiindu-te cu adevărat izvor de tămăduiri, scoatem ape de mântuire dumnezeieşti şi strigăm : Bine este cuvântat Preacurată rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De şapte ori cuptorul...

Bogăţia cea nemăsurată şi multă milostivirea Ta o vedem, Stăpâne, cei ce credem întru Tine. Pentru aceasta toţi cu căldură împreună cu desfrânatul cădem către Tine. Primeşte pe cei ce Ţi-au greşit şi la Tine au alergat; că nu este, Milostive, păcat, care să poată birui iubirea Ta de oameni.

Pentru milostivire, Stăpâne, pe sine Te-ai smerit, şi Te-ai apropiat fiilor Tăi celor căzuţi; că însuţi Iubitorule de oameni pe cei căzuţi îi întâmpini şi sărutându-i, mântuire le dăruieşti. Şi deşi cineva va cădea jos, milostiv fiind ca un iubitor de oameni,

nu Te mânii.

Cea mai înfricoşată judecată mă va întâmpina, o, Stăpâne ! Că văzându-Te fără răutate şi iubitor de oameni, nu alerg către Tine ca să strig cu glasul desfânatului, ci în lenevire îmi petrec viaţa. Tu dar fii mie milostiv şi de osânda aceea mântuieşte-mă prin pocăinţă, Îndurate.

Nu trei dumnezei slăvim, ci o Dumnezeire, iar trei Ipostasuri cinstim cu adevărat. Pe Tatăl nenăscut, pe Fiul născut din Tatăl, şi pe Duhul Sfânt purces din Tatăl, pe Dumnezeu unul în trei; deşi numirea fiecăruia, ca un Dumnezeu ce este, cu credinţă Se slăveşte.

A Născătoarei de Dumnezeu :

La multe năpaste, sunt supus, şi cu viforul întristărilor înecat. Ci cu rugăciunile tale mântuieşte-mă, ceea ce eşti limanul mântuirii. Preacurată, şi din toate răpindu-mă, mă mântuieşte. Ca pe tine, după vrednicie, ca pe o caldă folositoare, şi de Dumnezeu Născătoare, să te slăvesc întru toţi vecii.

Alt Canon,

Irmos : Tinerii cei binecredincioşi...

Stai acum împreună cu teologii lângă scaunul Celui prea îndurat, fiind asemenea cu dânşii, şi întocmai la obiceiuri, preaînţelepte Grigorie, mai întâi şezătorule pe scaunul Tesalonicului, podoaba ierarhilor, luminat împodobit fiind cu mărirea arhieriei, şi servind lui Dumnezeu.

Ştiind Dumnezeu curăţia gândului tău şi mai înainte de pântece şi de zămislire, a grăit curat credinciosului şi dumnezeiescului împărat, că erai să fii apărător nebiruit al Bisericii. Pentru aceasta, prin întărire canonicească te-ai uns cu mirul arhieriei.

Slavă...

Biruieşte-se arătat şi se spulberă adunarea lui Polichindin de mâna ta, şi de înţeleptele tale cuvinte, prealăudate Grigorie, mai întâi şezătorule pe scaunul Tesalonicuiui. Şi precum piere fumul, aşa a pierit adunarea cea putredă, prin limba ta cea cu glas de tunet şi de teolog.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cuvântul lui Dumnezeu din bunătatea Sa cea desăvârşită, întru tine, Fecioară, a împodobit, firea omenească cea cufundată în patimi şi toată o a înnoit şi o a sfinţit. Pentru aceasta cei prin tine mântuiţi, te slăvim întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Spăimânta-tu-s-au de aceasta...

Bucurie şi veselie se face acum pentru mine, junghiindu-se viţelul Tău; umple de aceasta şi sufletul meu cel ce nădăjduieşte spre Tine, Dumnezeule. Primeşte-mă pe mine rătăcitul, şi la viaţă mă ridică pe mine cel omorât, şi mă îmbracă întru dumnezeiasca haină a mântuirii şi a nestricăciunii.

Sufletelor depărtate de la Dumnezeu şi lipsite de dumnezeieştile daruri, veniţi cu căldură, şi luând în minte întoarcerea desfrânatului, să strigăm : Părinte bunule ! Cela ce eşti din ceruri, greşit-am cu toţii, curăţeşte-ne şi ne mântuieşte, pe cei ce alergăm la mila Ta.

Ca unul ce ai mulţime multă de îndurări, nu Te îngreţoşa Doamne, Doamne, de mine, carele în multe desfătări am cheltuit bogăţia, şi acum alerg şi strig către Tine : Greşit-am Ţie ! Mântuieşte-mă, pe cel ce scap la mila Ta.

A Născătoarei :

Liman de mântuire, de călăuzire şi de părtinire, te am pe tine eu, robul tău; scapă-mă de toate împiedicările cele cumplite, ca una ce eşti bună, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Stăpână. Că spre tine cu dragoste toată nădejdea mi-am pus; ca să te slăvesc cu credinţă.

Alt Canon,

Irmos : Tot neamul pământesc...

Oglindă dumnezeiască te-ai făcut Grigorie; că pe cel după chipul Lui neîntinat l-ai păzit, şi mintea punându-ţi bărbăteşte, stăpân asupra patimilor trupeşti, al luat chipul Cel după asemănare. Pentru aceasta te-ai şi făcut casă prealuminată Sfintei Treimi.

Împăratul cel binecredincios, te-a arătat pe tine, ca şi cum ai fi fost cu aripi zburând prin văzduh; că

împreună cu dânsul te-ai luptat, ca un plin de Dumnezeiescul Duh asupra lui Varlaam, celui cu minte deşartă şi nebun, carele a grăit nedreptate asupra înălţimii lui Dumnezeu; pe carele pe dreptate l-ai biruit.

Slavă...

Cu totul fiind plin de înţelepciunea cea bună, Mărite, ai strălucit lumină în lume, izvorând dogmele ortodoxiei; căci cu iubirea filosofiei celei alese, Înţelepte, ai luat în pântece dumnezeiasca frică şi ai născut cuvintele Duhului.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cântare de mulţumire cu un glas aducem ţie noi credincioşii, de Dumnezeu Născătoare; că tu ai dezlegat blestemul nostru cel dedemult şi toţi luăm prin tine dumnezeiasca binecuvântare, mântuire, luminare, milă şi bucuria cea veşnică.

LUMINÂNDA ÎNVIERII

Slavă..., *a Sfântului.*

Podobia : Cu Apostolii să ne suim...

Bucură-te, lauda părinţilor, gura teologilor, sălăşluirea tăcerii, casa înţelepciunii, căpetenia învăţătorilor, adâncul cuvântului. Bucură-te, organul lucrării, înălţimea gândirii la cele de sus, tămăduitorule al bolilor omeneşti. Bucură-te, locaşul Duhului, viu fiind şi după moarte Părinte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Stăpână, a tuturor stăpână, apucă înainte întru primejdii, sârguieşte întru necazuri, fii de faţă în nevoi; ca să nu ne apuce pe noi în ziua sfârşitului nici satana, nici iadul, nici pierirea. Ci să stăm toţi nevinovaţi înaintea înfricoşatului divan al Fiului tău, o Maica lui Dumnezeu stăpână ! Căci câte voieşti, le şi faci.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe opt şi cântăm : cinci Stihiri ale învierii şi aceste trei, glasul 1.

Podobia : Ceea ce eşti bucuria...

Fericită viaţă ai petrecut în lume şi acum te veseleşti împreună cu adunările celor fericiţi şi pe pământul celor blânzi ca un blând locuieşti, Ierarhe Grigorie, îmbogăţindu-te de la Dumnezeu cu darul minunilor, care dai celor ce te cinstesc.

Stih : Gura dreptului va deprinde înţelepciune şi limba lui va grăi judecata.

Dogmele dreptei credinţe le-ai sădit, tăind, Fericite, spinii relei învăţături şi sămânţa credinţei bine înmulţindu-o, cu ploaia cuvintelor tale spic însutit ai adus lui Dumnezeu, ca un plugar iscusit.

Stih : Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

De strălucirea vieţii tale celei fără de prihană, s-au mirat adunările îngerilor şi ale oamenilor, Fericite; că de bunăvoie te-ai arătat tare nevoitor şi pustnic şi arhiereu; vrednic slujitor lui Dumnezeu şi prieten adevărat.

Stih : Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Şi Stihira Triodului, glasul al 6-lea.

Celor ce umblă întru întunericul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă şi ziua cea vestită a patimii Tale, ca să strigăm Ţie : Scoală-Te, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *tot aceasta;* Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu :* Prea binecuvântată eşti... *DOXOLOGIA MARE, Ecteniile şi Apolisul. Apoi Litie în Pridvor, după obicei, Cântând,* Slavă..., Şi acum..., *Stihira Evangheliei. Ceasul întâi şi învăţătura Sfântului Teodor Studitul. Apolisul deplin.*

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6, şi ale Sfântului. Cântarea a treia, pe 4. Prochimen, glasul al 6-lea : Tu, Doamne, ne vei feri şi ne vei păzi de neamul acesta în veac. *Stih :* Mântuieşte-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios. *Apostolul :* Din cartea cea către Evrei. *Aliluia glasului. Evanghelia de la Marcu şi a Sfântului, toată slujba arhierească. CHINONICUL :* Lăudaţi pe Domnul din ceruri.Aliluia.

LUNI
În a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul începător; La Doamne strigat-am... *punem 10 stihiri : patru din Octoih, cele de umilinţă; iar din Triod, Podobnicele lui Iosif. Glasul al 8-lea.*

Podobie : Fără de măsură este...

Fără de măsură greşind Ţie, nenumărate munci aştept, scrâşnirea dinţilor şi plângere fără mângâiere; gheena focului şi întunericul şi tartarul. Deci preadrepte Judecătorule, dăruieşte-mi lacrimi prin care să aflu iertare, şi dezlegarea de răutăţile mele, postind şi strigând Ţie : Stăpâne Hristoase, milostiveşte-Te spre mine, pentru mare şi bogată mila Ta.

Pe mine cel rătăcit în munţii relei neascultări, caută-mă Cuvinte, şi la Tine mă cheamă gonind departe năravurile cele rele ale gândului meu. Şi fiind mort, înviază-mă iarăşi, şi cu postul mă curăţeşte pe mine, cel ce strig cu plângere neîncetat : Stăpâne Hristoase ! Milostiveşte-Te spre mine, pentru mare şi bogată mila Ta.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul acelaşi.

Podobie : Pe cea slăvită...

Începând postul săptămânii a treia, pe cinstita Treime să o lăudăm credincioşii, săvârşind cu bucurie cealaltă vreme a lui; şi patimile trupeşti slăbindu-le, să culegem din sufletele noastre flori dumnezeieşti, ca să împletim cununi stăpânei zilelor. Ca toţi purtând cununi, să lăudăm pe Hristos ca pe un biruitor.

Şi din Minei, trei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei; După Ieşire :* **Lumină lină...**

Prochimen mare, glasul al 8-lea :
Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, şi-l mântuieşte pe el.

Stih : Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.
Stih : Vadă săracii şi să se veselească.
Stih : Căutaţi pe Dumnezeu şi va fi viu sufletul vostru.

Şi iarăşi cu glas mai înalt : Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta...

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Frâiele părinteşti lepădându-le, cu minte nestatornică am vieţuit în gândurile cele dobitoceşti ale păcatului; toată viaţa mea rău cheltuindu-o, ticălosul; şi de hrana care întăreşte inima lipsindu-mă, am mâncat dulceaţa poftei, care satură în scurtă vreme. Ci Preabunule Părinte, să nu-mi închizi mie milostivirile cele iubitoare de oameni; ci deschizându-le, primeşte-mă ca pe fiul cel pierdut, şi mă mântuieşte. *(de două ori)*

Martirica :

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cele cereşti te laudă pe tine cea plină de dar, Maică, ceea ce nu ştii de mire; şi noi doxologim naşterea ta cea neurmată, Născătoare de Dumnezeu; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica lăsatului de brânză.

Luni a treia săptămână.

LA UTRENIE

Troişnicele glasului. După întâia Catismă zicem Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, ale glasului ce se va întâmpla.

După a doua Catismă, zicem această Sedelnă, a lui Iosif. Glasul al 8-lea.

Podobie : Porunca cea cu taină...

Cu focul înfrânării să ardem toţi ca pe nişte uscăciuni, zburdările patimilor şi văpaia cea nestinsă, să o stingem acum cu izvoare de lacrimi; strigând Celui ce va sa judece tot pământul : Mântuitorule milostive, Doamne, păzeşte-ne pe noi neosândiţi, dându-ne iertare de greşale.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei, asemenea.*

Ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită curată binecuvântată, roagă neîncetat, pentru noi, pe Cel ce S-a născut din tine pentru milostivirile îndurărilor, cu puterile cele de sus, cu arhanghelii şi cu toţi cei fără de trupuri, să ne dea nouă iertare mai-nainte de sfârşit, şi curăţire de păcate, şi îndreptare vieţii, ca să aflăm milă.

După a treia Catismă, Sedelna lui Chir Teodor, asemenea.

Treime Sfântă şi cinstită, păzeşte-ne întregi şi neosândiţi, pe noi cei ce săvârşim postul de a treia săptămână, ca să trecem cu vrednicie şi celălalt ce urmează, şi să îndeplinim toate poruncile Tale. Ca aşa urmând, să ajungem fără osândă a vedea slăvită învierea Ta, aducându-Ţi cântare şi laudă.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti folositoare credincioşilor şi bucuria celor necăjiţi, mângâierea prea mare celor întristaţi; roagă neîncetat, pentru noi, pe Cel ce S-a născut mai presus de fire din pântecele tău cel preasfânt. Fecioară, împreună cu îngerii şi cu stăpâniile, să scăpăm în ceasul întrebării de cumplita osândire.

Psalm 50.

Canonul Mineiului, *după rânduiala lui. Şi acest Tripesneţ al lui Chir Iosif. Şi se citeşte* Cântarea întâia *din Psaltire, glasul al 8-lea.*

Tripezneţ

Irmos : Cântare să înălţăm popoare...

Cela ce ai milostivire ca un Dumnezeu, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, carele mi-am cheltuit viaţa desfrânat. Strig către Tine; greşit-am ! Nu trebuiesc pârâşi, căci eu însumi vădesc ruşinea faptelor mele.

Lăsând hrana cea îngerească, m-am asemănat dobitoacelor, hrănindu-mă cu netrebnica răutate. Dar primeşte-mă pe mine cel ce mă întorc, ca pe unul din argaţii Tăi, cerescule Părinte.

Noaptea dulceţurilor care vine din desfătări lăsându-o, toţi credincioşii să ne apropiem cu osârdie spre lumina adevărului; ca să ne învrednicim mesei celei luminoase.

A Născătoarei :

Bucură-te, preasfântă biserică, lâna cea de Dumnezeu rourată, izvorule cel pecetluit al râului celui fără de moarte. Păzeşte Stăpână turma ta, de toţi luptătorii nebiruită.

Alt Tripezneţ,

Al lui Chir Teodor.

Glasul acelaşi.

Irmos : Să cântăm lui Dumnezeu...

Acum întru aceasta a treia săptămână curăţindune, fraţilor, ca şi Israel dedemult în trei zile, să ajungem la muntele rugăciunilor şi acolo auzind dumnezeieştile glasuri, să lăudăm pe Hristos.

Veniţi popoare ca întărindu-ne cu postul ca Samson, să ucidem pe demonul pântecelui, ca pe altă fiară şi să nu-şi râdă Dalila patimilor, înşelându-ne pe noi.

Slavă..., *a Treimii :*

Ca heruvimii Te laud pe Tine, Dumnezeire, trei lumini şi o lumină, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeu, Cel ce a născut, pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut şi pe Dumnezeu Duhul cel viu, Carele din Tatăl purcede.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, bucuria Evei; că întristarea aceleia prin naşterea ta Curată a încetat. Bucură-te, nor luminat al luminii celei neapuse, din carele a răsărit Hristos Dumnezeu.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Într-armându-ne şi noi ca David prin credinţă, să surpăm cu smerenia gândul cel trufaş, ca pe alt Goliat; să tăiem şi mulţimea patimilor.

Irmosul :

Să cântăm lui Dumnezeu, Celui ce a scos pe Israil din robia cea amară a lui Faraon şi cu stâlp de foc şi cu nor luminat l-a povăţuit, că S-a preamărit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De Dumnezeu grăitorii tineri...

Cheltuindu-mi averea părintească în păcate, m-am lepădat afară din curţile darului; ci primeşte-mă, Părinte, pentru nemăsurata îndurarea Ta.

Întru prealuminată strălucirea postului, prin rugăciuni luminându-ne, să ne nevoim, ca să scăpăm de întunericul păcatului.

Cucereşte-se Ţie ceata celor fără de trupuri, heruvimii se roagă, precum şi adunările sfinţilor; mântuieşte sufletele noastre Hristoase mult-Îndurate.

Ceea ce ai zămislit Strugurul cel nelucrat, trezeşte-mă pe mine cel întunecat cu beţia păcatului, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, nădejdea sufletelor noastre.

Alt Tripezneţ,

Irmos : Cel ce acoperi cu ape cele...

Veniţi să ne desfătăm fraţilor cu postul, că el este odorul cel părintesc, avuţia cea minunată, maica tuturor celor ce au slujit Stăpânului Hristos; că acesta întăreşte trupul, luminează gândul şi inima.

Lui Ghedeon celui minunat asemănându-te, suflete, având bunătăţi, credinţă, nădejdea şi dragostea lui Hristos; ieşi ca să ucizi patimile cele de alt neam, precum şi acela cu trei sute a ucis neamul madiamitenilor.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Şi ca pe o Treime Te măresc şi ca pe o Unime, Te laud pe Tine, Dumnezeire una, Părinte Atotţiitorule, însuţi Stăpânitorule, Fiule, şi Duhule Sfinte, putere atot-stăpânitoare; o fire, o împărăţie, Căreia în trei Feţe ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Durerile de care a scăpat, mai presus de fire întru naşterea Ta ceea ce Te-a născut, le-a cunoscut întru cinstită patima Ta, că s-a pătruns de durere, văzându-Te pe Cruce pironit de bunăvoie de iudei, pe Tine, Cel ce ai întemeiat pământul pe ape.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Când vei veni întru slava Ta, cu mii şi cu milioane de puteri, să judeci tot pământul, atunci Doamne să-Ţi fie milă de mine, să mă ierţi şi să mă cruţi de osândă; să nu mă ruşinezi, nici să mă osândeşti în focul cel veşnic.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cela ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra ale Tale, Cela ce pui mării hotar nisipul şi toate le ţii. Pe Tine Te laudă soarele, pe Tine Te slăveşte luna, Ţie îţi aduce toată făptura laudă, ca Făcătorului tuturor în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe cel ce s-a arătat în munte...

Pe mine, cel ce m-am depărtat de la dragostea Ta, Părinte, şi m-am făcut rob pornirilor celor din voie ale desfătărilor, întorcându-mă acum mă primeşte ca pe cel pierdut; că însuţi eşti mult-Îndurat.

Smochin neroditor m-am arătat lucrând eu ticălosul numai răutatea, care îmi pricinuieşte focul; ci Tu, Doamne, fă-mă roditor, ca să-Ţi aduc roduri de fapte bune.

Posteşte-te suflete al meu de răutate şi de vicleşug, opreşte-te de mânie şi de iuţime şi de tot păcatul; că post ca acesta voieşte Iisus, prea iubitorul de oameni, Dumnezeul nostru.

A Născătoarei :

Tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, arma noastră şi zidul; tu eşti sprijineala celor ce aleargă la tine; şi acum te îndemnăm spre rugăciune, ca să ne mântuim de vrăjmaşii noştri.

Alt Tripezneţ,

Irmos : Slăvimu-Te pe tine...

Post curat, adică lepădarea răutăţilor, ca nişte daruri bineprimite să aducem lui Hristos Dumnezeului nostru.

Ştiind suflete cum a hrănit Elisei dedemult pe prooroci, hrăneşte-te prost, mulţumind lui Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

O Treime în Feţe, pe Tine Dumnezeire Te laud. Pe Tatăl fără de început, pe Fiul şi pe Duhul cel viu.

Maica lui Dumnezeu, Fecioară, cămara cerescului Împărat, Hristos, mântuieşte cu rugăciunea ta pe cei ce te laudă cu dragoste.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Daniil în groapă a îmblânzit fiarele cu zăbala postului şi noi postindu-ne să supunem patimile.

Irmosul :

Slăvimu-te pe tine, cea fără prihană Maica lui Hristos Dumnezeu, întru care a umbrit Duhul Cel Preasfânt.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ Stihira zilei, glasul al 4-lea.

Îmbrăcatu-m-am cu întinăciunea cea rea a greşalelor mele şi din bucuria cămării m-am izgonit. Milostiveşte-Te spre mine cu negrăită îndurarea Ta, ca spre fiul cel pierdut, Dumnezeule, şi mă miluieşte. *(de două ori)*

Apoi Martirica :

Cine nu se minunează, Sfinţilor Mucenici, văzând nevoinţa cea bună cu care v-aţi nevoit ? În ce chip fiind cu trup, aţi biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos şi cu Crucea întrarmându-vă ? Pentru aceasta, după vrednicie v-aţi arătat prigonitori dracilor şi luptători împotriva barbarilor. Neîncetat rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Candelă nestinsă, scaunule al dreptăţii, Preacurată Stăpână, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 4-lea.

Pentru că suntem neputincioşi şi slăbănogiţi de păcate, vindecă zdrobirile noastre, Doctore al sufletelor; Cela ce ştii gândul oamenilor, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Psalm 29 : Rugăciunea Dumnezeului vieţii mele : Zice-voi lui Dumnezeu, sprijinitorul meu eşti Tu, pentru ce m-ai uitat ?. *(ps. 41, 12)*
Stih : În ce chip doreşte cerbul spre izvoarele apelor, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. *(ps. 41, 1)*

Din Prorocia lui Isaia citire :
Cap. 8, vers 13. Cap. 9, vers 6.

Pe Domnul puterilor Însuşi, pe Acela sfinţiţi şi de Acela vă temeţi şi de vei nădăjdui într-însul, Acela va fi ţie spre sfinţenie. Şi nu vă veţi apropia de El, ca de piatra cea de sminteală, nici ca de piatra cea de cădere; iar casa lui Iacov, cei ce şed în Ierusalim în laţ şi în surpătură. Pentru aceasta vor slăbi mulţi dintr-înşii şi vor cădea şi se vor sfărâma şi se vor încurca şi se vor prinde oamenii, cei ce sunt întru întărire. Atunci se vor vădi cei ce pecetluiesc legea, ca să nu înveţe. Şi va zice; aşteptavoi pe Dumnezeu, cei ce şi-au întors faţa lor de la casa lui Iacov şi voi nădăjdui întru Dânsul. Iată eu şi pruncii, care mi-a dat Dumnezeu şi vor fi semne şi minuni în casa lui Israil de la Domnul Savaot, Cel ce locuieşte în muntele Sionului. Şi de vor zice către voi; întrebaţi pe vrăjitori şi pe cei ce strigă din pământ, pe cei ce grăiesc deşertăciuni, care glăsuiesc din pântece. Au doar nu întreabă un popor pe Dumnezeul său ? Pentru ce să întrebe pe cei morţi despre cei vii ? Că legea o au dat spre ajutor. Ca să nu zică, precum este cuvântul acesta, că atunci nu vor mai fi daruri pentru El. Şi va veni asupra voastră foamete grea şi va fi dacă veţi flă-

mânzi, vă veţi mâhni şi veţi blestema pe boieri şi pe cele părinteşti şi vor căuta la cer sus şi pe pământ jos vor privi. Şi iată necaz, îmbulzeală, scârbă, nevoie şi întuneric, ca să nu vadă şi nu va lipsi cel ce este în necaz până la o vreme. Aceasta întâi bea, degrab fă ţara Zabulonului, pământul Neftalimului şi ceilalţi, care locuiesc pe lângă mare şi de cealaltă parte de Iordan, Galileea neamurilor. Poporul cel ce umbla întru întuneric a văzut lumină mare, cei ce locuiţi în latura şi în umbra morţii, lumină va străluci peste voi. Mulţimea poporului o ai scos întru veselia Ta şi se vor veseli înaintea Ta, ca cei ce se veselesc la seceriş şi ca cei ce împart dobânzi. Că se va lua jugul cel pus peste dânşii şi toiagul cel pus peste grumajii lor; că toiagul celor silnici l-a sfărâmat Domnul, ca şi în zilele lui Madiam. Că toată haina luată cu vicleşug şi îmbrăcămintea jefuită, o vor da înapoi şi ar fi dorit să fi fost arse cu foc. Căci prunc S-a născut nouă, Fiul şi S-a dat nouă, a Căruia stăpânire s-a făcut peste umărul Lui şi se cheamă numele lui Înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn păcii, Părinte veacului ce va să fie, că voi aduce pace peste domni şi sănătate lui. Şi mare va fi stăpânirea Lui şi păcii Lui nu va fi hotar, pe scaunul lui David şi întru împărăţia lui va şedea, ca să o îndrepteze şi să apere cu judecată şi cu dreptate, de acum şi până în veac, râvna Domnului Savaot va face acestea.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Psalm 42. Mântuirea feţei mele şi Dumnezeul meu. (*ps. 42, 7*)
Stih : Judecă-mă Doamne şi alege dreptatea mea de neamul necuvios. (*ps. 42, 1*)

MARŢI
În a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

La Doamne strigat-am... *punem Stihirile pe 6 : 3 ale Triodului şi din Minei, trei.*

Stihiri podobnice ale lui Chir Iosif, glasul 1.

Podobia : Prealăudaţilor Mucenici...

Să iubim postul, carele stinge cu ajutorul Duhului patimile sufletului cele cumplite şi ne întăreşte a lucra lucruri dumnezeieşti; şi mintea o înalţă spre cer şi soleşte iertare, de cea dăruită de la Dumnezeu, de cele ce am greşit.

Cheltuindu-mi Doamne urât toată viaţa mea eu, ticălosul, ca desfrânatul strig cu umilinţă : Părinte ceresc, greşit-am ! Milostiveşte-Te şi mă mântuieşte; nu mă lepăda pe mine, carele de la Tine m-am depărtat şi de lucruri dumnezeieşti acum am sărăcit.

Altă Stihiră a lui Chir Teodor, glasul al 8-lea.

Podobia : Veniţi toate neamurile...

Veniţi toţi să glăsuim în chimvale de cântări, cuprinzând cinstitul post; că printr-însul gânditor vom surpa pe şarpele, începătorul răutăţii. Pentru aceasta cu îndrăzneală să strigăm lui Hristos : Dăne, Mântuitorule, să vedem fără osândă preasfântă Crucea Ta şi să ne închinăm ei şi în psalmi şi în cântări să prăznuim luminat.

Şi din Minei, trei. Slavă..., Şi acum..., *A Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Întru Dumnezeu ne vom lăuda toată ziua şi întru numele Tău ne vom mărturisi în veac. (*ps. 43, 10*)
Stih : Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, căci părinţii noştri ne-au spus nouă. (*ps. 43, 1*)

De la Facere citire :
Cap. 6, Vers. 9-22.

Acestea sunt naşterile lui Noe : Noe, om drept şi desăvârşit fiind în neamul său, a plăcut lui Dumnezeu. Şi a născut Noe trei feciori : Pe Sem, pe Ham şi pe Iafet. Şi se stricase pământul înaintea lui Dumnezeu şi se umpluse de nedreptate. Şi a văzut Domnul Dumnezeu pământul şi era stricat, pentru că-şi stricase tot trupul calea sa pe pământ. Şi a zis Domnul Dumnezeu lui Noe : Sfârşitul a tot omul vine înaintea mea, că s-a umplut pământul de nedreptate de la dânşii şi iată voi pierde pe ei şi pământul. Iar tu fă ţie corabie neputrezitoare în patru muchii, despărţituri vei face prin corabie; şi o vei smoli pe dinlăuntru şi pe din afară cu smoală. Şi aşa vei face corabia; de 300 coţi va fi lungimea corabiei, de cincizeci de coţi lăţimea şi de treizeci de coţi înălţimea ei. Strâmtând o vei face corabia şi deasupra de un cot o vei sfârşi; şi uşa corabiei vei face în coaste şi cămări câte cu două şi câte cu trei rânduri de poduri vei face într-însa. Şi iată eu voi aduce potop de apă pe pământ, ca să strice tot trupul în care este suflet viu sub cer; şi ori câte vor fi pe pământ, vor muri. Şi voi pune legătura mea cu tine; şi vei intra în corabie tu şi feciorii tăi şi femeia feciorilor tăi cu tine. Şi din toate dobitoacele şi din toate cele ce se târăsc şi din toate fiarele şi din tot trupul, câte două din toate să iei în corabie, ca să le hrăneşti cu tine, parte bărbătească şi femeiască să fie. Şi din toate pasările cele zburătoare după fel şi din toate dobitoacele după fel şi din toate vietăţile ce se târăsc pe pământ după felul lor, câte două din toate vor intra la tine să se hrănească împreună cu tine, parte bărbătească şi femeiască. Şi tu să-ţi iei din toate bucatele de care mâncaţi; şi vei aduna la tine şi vor fi ţie şi lor de mâncare. Şi făcu Noe toate câte i-a poruncit lui Domnul Dumnezeu, aşa a făcut.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Pomeni-voi numele Tău, întru tot neamul şi neamul. (*ps. 44, 20*)
Stih : Răspuns a inima mea cuvânt bun. (*ps. 44, 1*)

De la Pilde citire :
Cap. 8, Vers 1-21.

Fiule ! Pentru aceea tu mărturiseşte înţelepciunea, ca înţelepciunea să te asculte pe tine. Că pe vârfurile cele înalte este, şi stă în mijlocul cărărilor. Şi la porţile celor puternici şade, şi întru intrări să audă. Pe voi o oamenilor vă rog, şi dau glasul meu fiilor omeneşti. Înţelegeţi cei fără de răutate măiestria, şi cei neînvăţaţi puneţi la inimă. Ascultaţi-mă pe mine, ce lucruri de cinste voi grăi, şi voi scoate din buze cele drepte. Că adevărul va învăţa gâtlejul meu, şi urâte sunt înaintea mea buzele mincinoase. Cu dreptate sunt toate graiurile gurii mele, nimic nu este întru dânsele strâmb, nici încâlcit. Toate sunt netede celor ce cunosc, şi drepte celor ce află ştiinţa. Luaţi învăţătură, şi nu argint, şi ştiinţa mai vârtos decât aurul lămurit, şi agonisiţi cunoştinţa mai mult decât aurul curat. Că mai bună este înţelepciunea decât pietrele cele de mult preţ, şi tot ce este scump nu este vrednic ei. Eu, înţelepciunea am sălăşluit; sfatul şi cunoştinţa şi gândul eu l-am chemat. Frica Domnului urăşte nedreptatea şi semeţia şi căile viclenilor şi gura cea necredincioasă, o am urât eu, şi căile cele răzvrătite ale celor răi. Al meu este sfatul şi îndreptarea, a mea este înţelepciunea şi a mea este tăria. Prin mine împăraţii împărăţesc, şi cei puternici scriu dreptatea. Prin mine cei mari se măresc, şi stăpânii prin mine stăpânesc pământul. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc pe mine, şi cei ce mă caută vor afla dar. Bogăţia şi mărirea a mea este, şi agoniseala a multora şi dreptatea. Mai bine este a mă înmulţi pe mine, decât aurul şi piatra scumpă, că rodurile mele mai bune sunt decât argintul cel ales. În căile dreptăţii umblu, şi în mijlocul cărărilor adevărului petrec. Ca să împart avuţia celor ce mă iubesc, şi să umplu visteriile lor de bunătăţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, (de două ori) Glasul al 2-lea.

Părinte bunule, de toate cele ce mi-ai dat m-a golit nebunia mea; depărtatu-m-am de la Tine şi m-am făcut rob cetăţeanului celui străin. Dobitoace necurate am păscut şi nici de mâncarea lor nu m-am săturat. Pentru aceasta am alergat la Tine, ştiind milostivirea Ta. Acoperă goliciunea mea cu iubirea Ta de oameni şi mă mântuieşte.

Martirica :

Sfinţii mucenici rugându-se pentru noi şi pe Hristos lăudându-L, toată înşelăciunea a încetat şi neamul omenesc prin credinţă se mântuieşte.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din coapsele tale cele fecioreşti a strălucit lumii lumină, Cuvântul prin cuvânt. Deci roagă-L pe Dânsul, cinstită Preasfântă Fecioară, să scape sufletele noastre din cursele vrăjmaşului.

Marţi a treia săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului.

După întâia Catismă, zicem Sedelnele de umilinţă din Octoih ale glasului ce se va întâmpla.

După a doua Catismă, zicem această Sedealnă, a lui Chir Iosif. Glasul 1.

Podobia : Piatra fiind pecetluită...

Cu postul şi cu rugăciunea să ne curăţim şi cu grija de săracii lui Dumnezeu să slujim. Să suspinăm, să plângem cu căldură, până avem vreme de întoarcere, ca să scăpăm de plângerea cea veşnică, care va fi în văpaia gheenei; dând slăvire lui Hristos, Celui ce a rânduit pocăinţă tuturor oamenilor, care se întorc cu dreptatea gândului.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tinzându-ţi dumnezeieştile tale mâini, cu care ai purtat pe Făcătorul întrupat pentru, bunătatea Lui, Fecioară Preasfântă, roagă-L să ne mântuiască din supărări şi din patimi şi din primejdii pe noi care cu dragoste te lăudăm şi strigăm ţie : Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine, slavă Celui ce a ieşit din tine, slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin naşterea ta.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, Glasul al 3-lea.

Podobia : Să se veselească cele cereşti...

Cu postul veselindu-ne, cu cântări bucurându-ne şi cu rugăciunile luând putere asupra tuturor patimilor, să călcăm pânditurile lui Veliar, şi urmând lui Hristos să strigăm : Învredniceşte-ne pe noi, Îndurate, să vedem Crucea Ta, dându-ne mare milă.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Podobia : De frumuseţea fecioriei tale...

De Dumnezeu fericită Maică, care nu ştii de mire, tămăduieşte sufletul meu cel bolnav, că rău sunt cuprins de păcate, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta strig ţie din suspinul inimii mele : Primeşte-mă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pe mine cel ce am greşit foarte; ca să strig ţie cu îndrăzneală : Bucură-te, locaşul lui Dumnezeu.

Psalmul 50.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi aceste Tricântări, după rânduiala lor, citindu-se* Cântarea a doua *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 2-a, glasul 1,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi că însumi Eu sunt, Carele am poruncit lui Moise să povăţuiască în pustie pe poporul cel robit al lui Israil, şi l-am mântuit ca un puternic, cu stăpânirea Mea.

Făcându-mă fiu prin baia botezului, preabunul Părinte, m-am împodobit cu bogăţia a tot felul de bunătăţi. Dar apoi m-am făcut rob de bunăvoie gândurilor celor neroditoare; şi pentru aceea am sărăcit.

Milostiv, îndurat şi milostiv fii mie, Doamne; judecă judecata mea, drepte Judecătorule; primeşte puţină suspinarea mea, Hristoase, pentru mare mila Ta, şi nu mă trece cu vederea.

Dezbrăcându-ne de întinatul veşmânt al neînfrânării, să ne îmbrăcăm în veşmântul cel luminat al postului şi făcându-ne luminaţi să ajungem la luminata înviere a Mântuitorului.

A Născătoarei :

Mântuieşte-mă, mântuieşte-mă, ceea ce ai născut pe Mântuitorul; vezi Preacurată necazul meu şi mulţimea nenumăratelor mele răutăţi din toate zilele, şi scapă ticălosul meu suflet din deznădăjduire.

Altă Tricântare,

A lui Chir Teodor, glasul al 3-lea,

Irmos : Vedeţi, vedeţi...

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Cela ce v-am izvorât mântuire ca un Dumnezeu, cu care toţi oamenii prin înfrânare vă adăpaţi.

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Cela ce am hotărât vouă vremea cea sfinţită şi sfântă, spre veselia sufletească, adică curgerea postului.

Treimea să o lăudăm, Unimii să ne închinăm :

Fiului Unul-Născut fără început din Tatăl, Cel fără de început, Duhului Celui împreună pe scaun şezător şi cu Tatăl împreună veşnic.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Roagă neîncetat pe Mântuitorul, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca să scape din toată nevoia, pe cei ce te mărturisesc cu trupul şi cu sufletul, pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Mare eşti Doamne şi minunate sunt lucrurile tale ! Că ai arătat oarecând nemâncat de lei în groapă pe Daniil, cel îngrădit cu postul.

Irmosul :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Mântuitorul lumii, lumina cea adevărată, izvorul vieţii, Fiul lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De carele se întricoşează...

Plâng şi mă tânguiesc, gândind la ceasul întru carele voi să stau înaintea scaunului celui înfricoşat, ca să dau răspunsuri de multe răutăţile mele, care prin neştiinţă, şi prin ştiinţă le-am făcut.

Moise aflând postul curăţitor, a cunoscut pe Dumnezeu, pe Cel singur curat. Suflete al meu, curăţeşte-te şi tu cu postul, ca să te apropii de Dumnezeu, Iubitorul de oameni.

Să iubim postul maica bunătăţilor; să urâm desfătarea roditoare de patimi, şi să strigăm : Părinte, Cela ce eşti în ceruri, mântuieşte-ne pe noi, mântuieşte-ne, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi.

A Născătoarei :

Roagă pe Judecătorul, pe Carele L-ai născut, preacurată Fecioară Marie, să se milostivească în ceasul judecăţii, şi să mă mântuiască pe mine osânditul; ceea ce singură eşti folositoarea neamului omenesc.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Domnul cel ce s-a pogorât...

Primind darul cel prealuminat al postului să ne strălucim cu bunătăţile, arătându-ne feţele blânde şi obiceiurile line, după aşezământul sufletului.

Postindu-se Elisei, a dat viu somanitencei pe fiul ei; din aceasta să cunoaştem fraţilor cât este de bun postul, cât este de mare, ca un dar de Dumnezeu dăruit.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Tatălui şi Fiului ne închinăm, şi Duhului Sfânt; Unimii în Treime, cu îngerii strigând prin guri de lut : Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu celui în Treime.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născut-ai prunc, Fecioară, rămânând tu una ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită. Taina aceasta mare este, minune înfricoşată ! Că ai născut pe Mântuitorul lumii, Dumnezeu întrupat.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Nimenea din noi să nu se dea lenevirii, o, fraţilor ! Că vremea lucrării este, ceasul prăznuirii; cine este dar înţelept, ca într-o zi să câştige toate veacurile !

Irmos : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce S-a pogorât în văpaie, la tinerii evreieşti, cu putere dumnezeiască, pe Domnul, Cel ce S-a arătat, preoţi bine-L cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Norul cel purtător de...

În noianurile păcatului, întru adâncul deznădăjduirii, în întreitele valuri ale gândurilor şi în viforul patimilor căzând, strig : Adâncule al milei, ajută-mi şi cu milostivirea Ta, dă-mi ploaie de iertarea păcatelor.

Prin post trupul, prin înfrânare duhul, prin lacrimi sufletul să ne curăţim credincioşii; şi fiind curaţi să întâmpinăm luminat pe Cel curat; ca să vedem mântuitoarele patimi; care le-a răbdat pentru noi Mântuitorul.

Ca vameşul suspin, ca păcătoasa lăcrimez, ca tâlharul strig : Pomeneşte-mă, Îndurate ! Ca orbul glăsuiesc : Fiul lui Dumnezeu, deschide-mi ochii sufletului, cei orbiţi cu răutatea vicleanului înşelător.

A Născătoarei :

Muntele cel netăiat, uşa cea neumblată, pe ceea ce este mai înaltă decât cerurile şi decât toată zidirea, frumuseţea lui Iacov, năstrapa cea cu totul de aur, podul şi Maica Ziditorului, pe Fecioara credincioşii să o fericim.

Altă Tricântare,

Irmos : La muntele Sinai...

Cunoscând aceste zile de acum, mai presus decât toate zilele, sfinţite rugăciuni să înălţăm lui Dumnezeu cu cunoştinţă curată, neîncetat plecând genunchii şi zicând : Doamne primeşte pururea rugăciunile şi cererile robilor Tăi.

Poporul a şezut precum scrie; a mâncat şi a băut şi s-a sculat de a jucat, slujind idolului Beelfegor. Vezi rodurile cele rele ale nesaţiului pântecelui ! Iar noi să postim şi să ne preamărim ca marele Moise.

Slavă..., *a Treimii :*

În fiinţă Unimea este nedespărţită, Treime, Dumnezeirea cea preaînaltă, Care unindu-se în fire, se împarte după Feţe cu osebirile; că nedespărţită fiind, se desparte; una fiind, se întreieşte. Aceasta este Tatăl, Fiul şi Duhul cel viu, Care păzeşte toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine a auzit fecioară să fie Născătoare de prunc şi Maică fără de bărbat ? Marie tu săvârşeşti minunea aceasta ! Dar spune-mi în ce chip ? Nu cerca adâncurile dumnezeieştii naşterii mele, că aceasta este foarte adevărată; dar înţelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Mânia Ta, fiind nesuferită asupra păcătoşilor, cine va suferi Doamne îngrozirea ei ? Ci Cela ce ai milă nemăsurată, mântuieşte-mă după milostivirea Ta, iar nu după faptele mele cele multe şi rele.

Irmosul :

La muntele Sinai, în rug te-a văzut Moise, pe tine care ai zămislit în pântece Focul Dumnezeirii fără ardere; Daniil te-a văzut munte netăiat, Isaia te-a numit toiag odrăslit din rădăcina lui David.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 7-lea.

Greşit-am, mărturisescu-mă Ţie, Doamne eu păcătosul; nu îndrăznesc să privesc la cer; că de acolo căzând, m-am nenorocit. Greşit-am la cer şi înaintea Ta şi nu sunt vrednic să mă chem fiu al Tău; însu-mi eu mă vădesc; nu-mi trebuiesc pârâşi, nici martori. Neastâmpărarea este care mă dă de faţă; viaţa rea mă dovedeşte; goliciunea-mi stă înainte şi mă ruşinează; şi spre înfruntarea mea stau hainele cele de ocară cu care sunt îmbrăcat. Milostive Părinte, Fiule Unule-Născut, Duhule Sfinte, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc şi mă miluieşte.

Apoi, a Mucenicilor :

În mijlocul priveliştei celor fărădelege bucurându-se, strigau mucenicii : Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născutu-Te-ai negrăit din Fecioară şi ai luminat Hristoase pe cei din întuneric, care strigau : Doamne, slavă Ţie.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 7-lea :

Mântuirea noastră eşti Doamne şi scutitor în ziua necazului; miluieşte-ne pe noi după marea mila Ta, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Domnul puterilor este cu noi, păzitorul nostru Dumnezeul lui Iacov. (*ps. 45, 7*)
Stih : Dumnezeu este scăparea noastră şi puterea noastră, ajutor în necazurile ce ne împresoară. (*ps. 45, 1*)

Din Prorocia lui Isaia citire :

Cap. 9, Vers. 8-20.

Aşa zice Domnul : Şi va cunoaşte tot poporul lui Etraim şi cei ce locuiesc în Samaria cu semeţie şi cu inimă înaltă, zicând : Cărămizile au căzut, ci veniţi să cioplim pietre, şi să tăiem duzi şi cedri, şi să ne zidim nouă turnuri. Şi va sfărâma Dumnezeu pe cei ce se scoală asupra muntelui Sionului şi asupra Ierusalimului şi pe vrăjmaşii lui va risipi. Pe Siria cea despre răsăritul soarelui şi pe elinii cei despre apusul soarelui, cei ce mănâncă pe Israil cu toată gura, întru toate acestea nu s-a întors mânia, ci încă mâna este înaltă. Şi poporul nu s-a întors până când s-a rănit şi pe Domnul puterilor nu l-a căutat şi va lua Domnul de la Israil capul şi coada, şi pe cel mare şi pe cel mic într-o zi. Pe cel bătrân şi pe cel ce se minunează de feţe, acesta este capul, şi pe proorocul, care învaţă fărădelegi, acesta este coada. Şi vor fi cei ce fericesc pe poporul acesta, amăgindu-l îl vor amăgi până-l vor înghiţi pe el. Pentru aceea de tinerii lor nu se va veseli Domnul, şi pe cei săraci ai lor şi pe văduvele lor nu va milui, că toţi sunt fărădelege şi răi, şi toată gura grăieşte nedreptate. Întru toate acestea nu s-a întors mânia, ci încă mâna este înaltă. Şi va arde ca focul fărădelegea, şi ca nişte buruieni uscate se va mistui de foc, şi va arde întru desişurile pădurii, şi va mânca toate rele de primprejurul dealurilor. De iuţimea mâniei Domnului a ars tot pământul, şi va fi poporul ca de foc ars; omului de fratele său nu-i va fi milă. Ci se va pleca spre dreapta, că va flămânzi şi va mânca din cele dea-stânga, şi mi se va sătura omul mâncând carnea braţului său. Că va mânca Manase a lui Efraim şi Efraim a lui Manase; că împreună se vor războ asupra lui Iuda. Şi întru toate acestea nu s-a întors mânia, ci încă mâna este înaltă.

Prochimen, glasul al 3-lea :

Cântaţi Dumnezeului nostru cântaţi, cântaţi Împăratului nostru cântaţi. (*ps. 46, 6*)

Stih : Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie. (*ps. 46, 1*)

MIERCURI
În a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MARŢI SEARA

La Doamne strigat-am... *punem Stihirile pe 6 : Trei ale Triodului şi trei din Minei.*

Stihiri podobnice. Ale lui Iosif Glasul al 3-lea.

Podobia : Pus-au treizeci de arginţi...

Doamne, cela ce cu Crucea ai ucis pe vicleanul, fereşte-mă de înşelăciunea lui, pe mine, păcătosul şi amăgitul, şi cu postul curăţindu-mă, dă-mi să fac voile Tale; ca să văd Stăpâne cinstitele Tale patimi veselindu-mă.

Rănitu-m-am, Doamne, cu sabia desfătării, şi rău de tot m-am omorât; tămăduieşte, înviază sufletul meu cel smerit, Stăpâne, Cela ce Te-ai rănit cu suliţa, şi pe cei răniţi cu săgeata vrăjmaşului, ca un Mântuitor, i-ai vindecat, şi mă fă părtaş cinstitelor Tale patimi.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobie : Să se răstignească strigau...

Cu postul luminându-ne sufletele, Doamne, să ne învrednicim fără de osândă a vedea cu bucurie Crucea Ta, şi a ne închina ei cu frică; că aceasta vesteşte luminat patimile Tale cele de voie; care binevoieşte să le ajungem noi, ca un iubitor de oameni.

Şi trei din Minei. Slavă..., Şi acum..., *A Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 3-lea.

Mare este Domnul şi lăudat foarte, în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel Sfânt al Lui. (*ps. 47, 1*)
Stih : În cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru. (*ps. 47, 7*)

De la Facere, citire :
Cap. 7, Vers 1-5.

Şi a zis Domnul Dumnezeu către Noe; intră tu şi toată casa ta în corabie, că pe tine te-am văzut drept înaintea Mea în neamul acesta. Şi din dobitoacele cele curate ia cu tine înlăuntru câte şapte, parte bărbătească şi femeiască; iar din dobitoacele cele necurate câte două, parte bărbătească şi parte femeiască. Şi din pasările cerului cele curate câte şapte, parte bărbătească şi femeiască; şi din toate păsările cele necurate câte două, parte bărbătească şi femeiască, ca să păstrezi sămânţă peste tot pământul. Că încă şapte zile şi eu voi aduce ploaie pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, şi voi pierde de pe faţa pământului tot ce viază care am făcut. Şi a făcut Noe câte i-a poruncit lui Domnul Dumnezeu.

Prochimen, glasul al 2-lea :
Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere. (*ps. 48, 3*)
Stih : Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume. (*ps. 48, 1*)

De la Pilde citire :
Cap. 8, Vers. 32, Cap. 9, Vers. 11.

Acum dar fiule ascultă-mă pe mine ! Şi fericiţi sunt, care păzesc căile mele. Ascultaţi înţelepciunea şi vă înţelepţiţi, şi nu vă depărtaţi de la dânsa. Fericit este bărbatul cel ce mă ascultă, şi omul, carele va păzi căile mele, şi priveghează la uşile mele pururea, şi păzeşte pragurile uşilor mele. Că ieşirile mele sunt ieşiri de viaţă, şi se găteşte vrerea de la Domnul. Iar cei ce greşesc asupra mea, fac păgânătate în sufletele lor, şi cei ce mă urăsc pe mine, iubesc moartea. Înţelepciunea şi-a zidit eişi casa, şi a întărit şapte stâlpi. Junghiat-a jertfele sale, şi a dres în paharul său vin, şi a gătit ei masă. Trimis-a pe slugile sale să cheme cu înaltă strigare la pahar, grăind : Cel ce este neînţelept să se abată la mine, şi celor lipsiţi de înţelepciune le-a zis : Veniţi de mâncaţi pâinea mea şi beţi vinul, carele l-am dres vouă. Lăsaţi neînţelepciunea şi veţi fi vii, ca în veac să împărăţiţi, şi căutaţi înţelepciunea ca să trăiţi, şi vă îndreptaţi mintea întru cunoştinţă. Cel ce învaţă pe cei răi ia luişi ocară, şi cel ce ceartă pe cel necurat se ocărăşte pe sine, că certările la cel necurat sunt răni lui. Nu mustra pe cei răi, ca să nu te urască, mustră pe cel înţelept, şi te vei iubi pe tine. Dă pricină înţeleptului, şi mai înţelept va fi, arată dreptului, şi va adaoge a primi. Începutul înţelepciunii este frica Domnului, şi sfatul sfinţilor priceperea; iar a cunoaşte legea, este a cugetului bun. Că într-acest chip multă vreme vei trăi, şi se vor adăuga ţie anii vieţii tale.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 2-lea.

Tată şi Făcător, îndrăznesc a Te numi, Doamne, fiind vietate făcută din pământ, de vreme ce am luat chipul Tău, măcar că m-am scăpat de moştenirea fiiască, vieţuind desfrânat şi întru uitarea darurilor Tale cheltuindu-mi avuţia. Deci să nu mă lepezi pe mine, Cela ce ai binevoit ca Fiul Tău, Unul-Născut, să rabde Crucea şi moartea cu trupul pentru mine; ci îndreptându-mă mă primeşte la Tine, Iubitorule de oameni.

Martirica :

Cetele mucenicilor au stătut împotriva tiranilor, zicând : Noi suntem ostaşi ai Împăratului puterilor; măcar de ne-aţi da şi la foc şi la munci, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobia : Când de pe lemn...

Când Te-a înălţat pe lemn poporul cel fărădelege, Mântuitorule, pe Tine viaţa tuturor, atunci Maica Ta cea cinstită şi preacurată stând de faţă s-a tânguit, plângând : Fiul meu preadulce, lumina ochilor mei, vai mie ! Cum ai suferit a Te pironi pe lemn, în mijlocul făcătorilor de rele, Cela ce ai spânzurat pământul pe ape ?

MIERCURI LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă Sedelnele Crucii, din Octoih.

După a doua Catismă, zicem aceste Sedelne ale lui Iosif.

Glasul al 3-lea.

Podobie : De frumuseţea fecioriei tale...

Cu lemnul ai stins Stăpâne văpaia neascultării, pe Cruce înălţându-Te şi ai omorât pe vrăjmaşul, omorându-Te de bunăvoie. Pentru aceasta Te rog, omoară voile trupului meu şi înviază ticăloasa mea inimă; cu postul cel ucigător de patimi, curăţindu-

mă de toată întinarea, ca un milostiv.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Moarte de ocară prin răstignire de bunăvoie ai răbdat Îndurate; şi văzându-Te pe Tine ceea ce Te-a născut Hristoase s-a rănit la inimă şi plângând ca o Maică s-a tânguit. Cu ale căreia rugăciuni, pentru îndurarea milei Tale, milostiveşte-Te şi ne mântuieşte, Cela ce ai ridicat păcatul lumii.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobie : Înviind din mormânt...

Vrând să săvârşim ospăţul cel vesel al postului, strigăm : Păzeşte-ne pe toţi Doamne cu pace, ferindu-ne de tot meşteşugul vrăjmaşului şi ne învredniceşte pe noi ca un preabun, să sărutăm cu frică cinstită Crucea Ta. Cela ce printr-însa dai lumii milele Tale, Unule, mult-Milostive.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Glasul acelaşi.

Podobie : Milostivire având...

Fecioara şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, plângând cu amar şi strigând, a zis : Ce taină înfricoşată este aceasta ? Cela ce dăruieşti tuturor viaţă veşnică, cum mori pe Cruce de bunăvoie, cu moarte de ocară ?

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi această Tricântare, a lui Iosif, după rânduiala ei citindu-se* Cântarea a treia *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 3-lea,

Irmos : Întărirea celor ce nădăjduiesc...

Răstignindu-ne împreună cu Cel ce S-a răstignit pentru noi să ne omorâm toate mădularele trupului, cu posturi, cu rugăciuni şi cu cântări.

Cela ce ai smuls spinul păcatului, cu răstignirea Ta, Doamne, smulge gândurile minţii mele spinoase.

Într-armându-ne gândurile cu postul, să biruim cetele străine ale dracilor, îngrădindu-ne cu puterea Crucii.

A Născătoarei :

Întrupându-Se Cuvântul, a ieşit din tine, Preacurată, îndreptând căderea strămoşilor, pentru milostivirea îndurărilor.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 2-lea,

Irmos : Întăreşte-ne pe noi...

Făcătoarea de viaţă Crucea Ta, Doamne, pecete de mântuire îmi este mie; că cu dânsa surpând pe împotrivă luptătorul, Te laud pe Tine ca pe un Dumnezeu puternic.

Lemnul Crucii a adus lumii roadă de viaţă veşnică; din carele noi gustând, ne mântuim Hristoase din moarte.

Slavă..., *a Treimii :*

Trei Feţe ale unui Dumnezeu slăvesc, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul, o stăpânie a Dumnezeirii; că împărăţeşte şi însuşi stăpâneşte un Dumnezeu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Naşterea ta Preacurată este înfricoşată; că Dumnezeu este Cel ce S-a făcut om, Carele S-a născut fără început din Tatăl şi fără de bărbat din tine mai pe urmă S-a născut.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Darul Crucii mai înainte strălucind lumii, ne cheamă pe toţi spre dumnezeieştile Tale patimi, Îndurate; cărora învredniceşte-ne să ne închinăm cu credinţă.

Irmosul :

Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cela ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, a celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Cu nesuferitul foc...

Dătătorule de lumină, Cela ce cu Crucea ai biruit căpeteniile şi stăpâniile întunericului, când vei veni cu putere să judeci toată lumea, Cuvinte, să nu-mi vădeşti cele ascunse ale mele; ca să slăvesc milostivirea Ta cea multă.

Judecat ai stătut Judecătorule înaintea judecăţilor, osândind vrajba cu Crucea Ta, îndelung-Răbdătorule, drepte Judecătorule. Pentru aceasta scuteşte de osândirea cea veşnică pe cei ce strigă cu frică şi preaînalţă iubirea Ta de oameni.

Cu focul postului întărindu-se tinerii cei binecredincioşi, au stins dedemult cu dumnezeiasca rouă văpaia cea înălţată; şi noi postindu-ne, să stingem cuptoarele patimilor, ca să scăpăm de văpaia gheenei.

A Născătoarei :

Din tine zidindu-şi Înţelepciunea lui Dumnezeu casă, S-a întrupat cu nespusă smerenie, Fecioară ceea ce nu ştii de nuntă; că tu numai din toate neamurile te-ai ales nestricată, spre sălăşluirea Cuvântului celui nestricat.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce a închipuit mai-nainte...

Cela ce porţi toate cu cuvântul, pentru mine le-ai suferit toate, palme, scuipări şi răstignire, Hristoase; laud slăvirile iubirii Tale de oameni întru toţi vecii.

Junghiatu-Te-ai Hristoase ca un miel, împungându-Te în coasta Ta cu suliţa; ca pe mine, oaia cea pierdută, să mă mântuieşti din vânătoarea diavolului şi să mă aşezi în staulul Tău cel bun, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl... *A Treimii :*

Treime ceea ce eşti o Dumnezeire, fire nedespărţită şi despărţită după Feţe, stăpânire vecuitoare, Părinte, Fiule şi Duhule, pe Tine, Te lăudăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu curată, ceea ce eşti poartă cerească, uşă de mântuire, primeşte rugăciunea tuturor creştinilor, celor ce te fericesc pe tine întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu Crucea Ta, Hristoase, preoţii se laudă, împăraţii se întăresc şi tot credinciosul se luminează; învredniceşte-mă să văd, să mă închin ei şi să o laud în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cel ce a închipuit mai-nainte în rug lui Moise, minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : În lege, în umbră...

Înălţând Moise şarpele pe lemn, pe Tine Te-a însemnat, Iisuse, Cela ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie şi ai gonit departe răutatea vicleanului cea veninată şi ai tras pe oameni la Tine, Iubitorule de oameni.

Cu focul temerii Tale curăţeşte-mă, aprinzând în sufletul meu dumnezeiasca Ta dragoste şi îngrădindu-mă cu Crucea Ta pe mine, pe carele m-a amăgit înşelătorul cel vechi, cu dulceţile întunecând mintea mea Hristoase.

Să postim fraţilor de gânduri urâte şi de fapte rele; să ne curăţim inimile, să ne ridicăm ca cu nişte aripi prin dumnezeieştile bunătăţi să ne ferim de pornirile răutăţii celei râvnitoare de cele de jos; ca fiind luminaţi să vedem Paştile cele mari.

A Născătoarei :

Din tine Fecioară voind S-a îmbrăcat cu sărăcia noastră Cel din fire bogat şi S-a făcut nouă văzut, Cel ce Se laudă nevăzut de cetele cele de sus, înnoind cu bunătatea chipul cel sfărâmat.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe tine, scara cea înţelegătoare...

Cela ce Ţi-ai întins pe Cruce mâinile şi ai adunat cele patru margini ale lumii; prin carele am aflat intrare la Tatăl, Fiule al lui Dumnezeu, pe Tine toţi

Te slăvim.

Pe Tine, Hristoase, încununându-Te cu spini cei fărădelege, Te-au bătut şi Te-au răstignit. Pentru Carele cele de sub cer toate s-au clintit; iar noi mântuindu-ne Te slăvim.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Sfântă Dumnezeire, cea întreit strălucitoare, Care cuprinzi toate şi le păzeşti pururea, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel viu cu cântări netăcute Te slăvim.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, norul cel luminat al Duhului, din carele a strălucit nouă lumina cea neapropiată, Hristos, Soarele cel mare al dreptăţii, Născătoare de Dumnezeu cu cântări te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Tu eşti lumina noastră şi semnul cel sfânt, Cruce, lauda biruinţei lui Hristos; tu îndulceşte postul nostru şi ne învredniceşte să ne închinăm ţie.

Irmosul :

Pe tine, scara cea gândită şi însufleţită, pe care S-a întărit Dumnezeul nostru, prin care am aflat suirea la cer, cu cântări Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 2-lea,

Fiind la Tatăl cel bun în cinste fiiască n-am cunoscut eu cel fără minte, ci însumi pe mine m-am lipsit de slăvire, cheltuind rău bogăţia darului. Şi fiind sărac de dumnezeiasca hrană, curtean m-am făcut la spurcatul cetăţean. De acesta fiind trimis la ţarina lui cea stricătoare de suflet, vieţuind dezmierdat, m-am păscut împreună cu dobitoacele şi desfătărilor făcându-mă rob, nu mă săturam. Ci întorcându-mă voi striga către milostivul şi îndăratul Părinte : Greşit-am la cer şi înaintea Ta, miluieşte-mă ! (*de două ori*)

Martirica :

Mulţimea mucenicilor Tăi, Te roagă, Hristoase, miluieşte-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Podobie : Când de pe lemn...

Dureri multe răbdând Preacurată, la răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău, ai suspinat lăcrimând şi ai strigat cu amar : Vai ! Fiul meu prea dulce, cum pătimeşti fără de dreptate, vrând să răscumperi pe pământenii cei din Adam ? Pentru aceasta, Preasfântă Fecioară, pe tine te rugăm cu credinţă, fă-L nouă milostiv.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea.

Nu este întru noi statul faptelor noastre, Doamne; milostiv eşti Iubitorule de oameni, nu trece lucrul mâinilor Tale, Cela ce eşti fără de păcat.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Jertfeşte lui Dumnezeu jertfă de laudă şi dă Celui Preaînalt rugăciunile tale. (*ps. 49, 15*)
Stih : Dumnezeul dumnezeilor, Domnul a grăit şi a chemat pământul. (*ps. 49, 1*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 10. Vers 12-20.

Şi va fi dacă va plini Domnul a face toate în muntele Sionului şi în Ierusalim, va căuta spre mintea cea mare, spre împăratul Asirienilor şi spre înălţimea măririi ochilor lui. Că a zis : cu tăria voi face, şi cu înţelepciunea minţii voi lua hotarele neamurilor, şi puterea lor voi prăda şi voi clăti cetăţile în care locuiesc. Şi toată lumea cu mâna o voi lua ca un cuib, şi ca nişte ouă părăsite voi ridica, şi nu va fi cine să scape de mine, sau să-mi grăiască împotrivă şi să-şi deschidă gura şi să grăiască. Au mărise-va securea fără de cel ce taie cu ea ? Au înălţa-se-va fierăstrăul fără de cel ce-l trage pe el ? Aşijderea de ar lua cineva toiag sau lemn, înălţa-se-va lemnul ? Şi nu aşa. Ci va trimite Domnul Savaot spre cinstea ta ocară, şi spre mărirea ta, foc arzător se va aprinde. Şi va fi lumina lui Israil ca focul, şi-l va sfinţi pe el cu foc arzător, şi va mânca pădurea ca fânul. În ziua aceea se vor stinge munţii şi dealurile şi pădurile, şi va mânca de la suflet până la trup, şi va fi cel ce va fugi, ca cel ce fuge de

pară arzătoare. Şi cei ce vor rămâne dintr-înşii, în număr puţin vor fi, şi un prunc îi va scrie pe ei. Şi va fi în ziua aceea, nu se va mai adăuga rămăşiţa lui Israil, şi cei mântuiţi ai lui Iacov nu vor mai nădăjdui spre cei ce le ziceau strâmbătate; ci vor nădăjdui spre Dumnezeul cel Sfânt al lui Israil întru adevăr.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta. (*ps. 50, 1*)
Stih : Inimă curată zideşte întru mine Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte în cele dinlăuntrul ale mele. (*ps. 50, 11*)

JOI
În a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10 şi cântăm Stihira de două ori, apoi Martirica şi trei podobnice ale Triodului.*

Samoglasnica glasului al 4-lea.

Nebuneşte risipind părinteasca mea bogăţie, pustiu m-am făcut, locuind în locul viclenilor cetăţeni; şi prin nepriceperea mea, m-am asemănat dobitoacelor celor neînţelegătoare şi m-am golit de tot darul cel dumnezeiesc. Pentru aceasta întorcându-mă strig către Tine milostivul şi înduratul Părinte : Greşit-am, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc Dumnezeule, şi mă miluieşte. (*de două ori*)

Apoi Martirica :

Jertfele cele însufleţite, arderile întregi cele cuvântătoare, mucenicii Domnului, junghierile cele desăvârşite ale lui Dumnezeu, oile cele ce cunosc pe Dumnezeu şi se cunosc de Dumnezeu, al cărora staul este necălcat de lupi, rugaţi-vă, ca şi noi să ne paştem împreună cu voi, la apa odihnei.

Altă Stihiră, a lui Iosif; glasul al 6-lea.

Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

Cei ce v-aţi arătat raze ale Soarelui celui înţelegător, văzătorilor de Dumnezeu Apostoli, cereţi luminare sufletelor noastre şi ne izbăviţi de întunericul cel împâclat al patimilor şi vă rugaţi ca să vedem ziua mântuirii, prin rugăciuni şi prin cereri curăţindu-ne inimile, care vicleanul le-a rănit. Ca mântuindu-ne, cu credinţă să vă cinstim pururea, pe voi care cu preaînţeleaptă predică aţi mântuit lumea.

În ţara răutăţii depărtându-mă eu, desfrânatul, rău am cheltuit bogăţia care mi-ai dat, milostive Părinte şi mă topesc de foamea faptelor bune. Iată că m-am îmbrăcat cu ruşinea neascultării, golindu-mă de darul cel dumnezeiesc, şi strig Ţie : Greşit-am ! Ci ştiu bunătatea Ta. Primeşte-mă ca pe unul din argaţii Tăi, îndurate Hristoase, pentru rugăciunile Apostolilor, celor ce Te-au iubit pe Tine.

Altă Stihiră, a lui Teodor; acelaşi glas.

Podobia : Dea-dreapta Mântuitorului...

Apostoli ai Mântuitorului, luminători ai lumii, făcători de bine şi mântuitori, care sunteţi vestitori ai măririi Lui ca nişte ceruri şi împodobiţi cu stelele minunilor şi cu semnele tămăduirilor, aduceţi cu dinadinsul rugăciuni Domnului pentru noi, ca să primească rugăciunile noastre, ca o mireasmă preacurată şi să ne învrednicim să şi sărutăm purtătoarea de viaţă Cruce şi cu frică să o vedem toţi. Pentru închinăciunea ei, trimite-ne nouă milele Tale, Mântuitorule, ca un iubitor de oameni.

Şi din Minei 4, Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :

Nădăjduit-am spre mila lui Dumnezeu în veac şi în veacul veacului. (*ps. 51, 7*)
Stih : Ce te făleşti întru răutate, puternice ? (*ps. 51, 1*)

De la Facere citire :
Cap. 7, Vers. 6-9.

Iar Noe era de şase sute de ani şi potop de apă s-a făcut pe pământ. Şi a intrat Noe şi feciorii lui şi femeia şi femeile feciorilor lui cu dânsul în corabie, pentru apa potopului. Şi din păsările cele curate şi din păsările cele necurate şi din fiare şi din toate cele ce se târăsc pe pământ, câte două din toate au intrat la Noe în corabie, parte bărbătească şi femeiască, precum a poruncit Domnul Dumnezeu lui Noe.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Când va întoarce Dumnezeu robia poporului Său, bucura-se-va Iacob şi se va veseli Israel. (*ps. 52, 8*)
Stih : Zis-a cel nebun întru inima sa : Nu este Dumnezeu ! (*ps. 52, 1*)

De la pilde citire :
Cap. 9, Vers 12-18.

Fiule ! De vei fi înţelept, ţie vei fi înţelept, şi vecinilor tăi; iar de vei fi rău, numai tu singur vei lua cele rele. Fiul învăţat înţelept va fi, şi pe cel neînvăţat slugă îl va avea. Cel ce se reazemă de minciuni, acela paşte vânturile şi goneşte pasări zburătoare, că şi-a părăsit căile viei sale, şi a rătăcit din cărările agonisirii sale, şi umblă prin pustie fără de apă, şi prin pământ desfătat întru sete, şi adună cu mâinile nerodire. Femeia nebună şi fără de omenie, care nu ştie de ruşine, se va lipsi de pâine. Aceea care nu ştie de ruşine, şade în uşile casei sale pe scaun afară în uliţă, chemând pe cei ce trec pe cale, şi-şi fac căile lor; cel ce este întru voi fără de minte abate-se la mine. Şi celor lipsiţi de minte, le porunceşte zicând : Atingeţi-vă cu dulceaţă de pâine ascunsă, şi beţi apă dulce de furtişag. Şi el nu ştie, că pământenii la dânsa pier, şi îi duce în fundul iadului. Ci fugi, nu te zăbovi la locul ei, nici întoarce ochiul tău spre dânsa, că aşa o vei trece ca o apă străină. Şi treci izvorul străin, şi te depărtează de apa altora, şi nu bea din fântâna străină, ca să trăieşti multă vreme, şi să se adauge ţie anii vieţii.

Şi îndată dumnezeiasca Liturghie cea mai înainte sfinţită.

Joi a treia săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, cântăm Sedelnele Apostolilor, din Octoih.

După a doua Catismă, cântăm această Sedealnă a lui Iosif, glasul al 6-lea.

Podobia : Nădejdea lumii...

Luminători ai luminii nerătăciţi, ucenici ai Mântuitorului, luminaţi-mi sufletul cel orbit cu păcatul şi mă faceţi părtaş zilei celei dumnezeieşti, ca să păzesc mântuitoarele porunci. Şi mă scăpaţi de întunericul cel neluminat de acolo, ca să vă măresc pe voi.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sfântă Stăpână, Maica lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca ceea ce ai născut negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te pururea cu Sfinţii Apostoli bunătăţii Lui, să ne mântuiască de patimi şi să ne dea iertare păcatelor.

După a treia Catismă, Sedelnele lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobie : Puterile îngereşti...

Cei ce sunteţi luminători strălucitori lumii, dumnezeieşti Apostoli, luminaţi pe cântăreţii voştri, ca să treacă vremea postului; şi vă rugaţi ca să vedem toţi, după vrednicie, lemnul Crucii celei de viaţă făcătoare şi să-l sărutăm cu buze şi cu ochi nespurcaţi, strigând : Doamne, slavă Ţie !

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, singură folosinţa ta cea înfricoşată o cerem. Milostiveşte-te spre poporul cel lesne primejduitor. Roagă pe milostivul Dumnezeu să izbăvească sufletele noastre de toată groaza; ceea ce eşti singură binecuvântată.

CANOANELE

Canonul Mineiului *şi această Tricântare, a lui Iosif, citindu-se* Cântarea a patra *din Psaltire.*

Tricântarea,

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Hristos este puterea mea...

Post, lacrimi, rugăciuni, milostivire, obicei bine

umilit, minte dreaptă, curăţire vieţii, să arătăm noi credincioşii, ca să dobândim mărire.

Luminători v-aţi arătat, Apostoli, strălucind luminat pe tăria cinstitei Biserici. Pentru aceasta, luminaţi inimile noastre cu Dumnezeiescul Duh.

Ca nişte cărbuni dumnezeieşti, aprinşi de focul cel fără materie, ardeţi uscăciunile cele de patimi ale inimilor noastre, înţelepţi Apostoli ai Dumnezeului nostru.

Făclie nestinsă, cămară cu totul luminoasă, ceea ce eşti mai presus de serafimi; căruţă de heruvimi cu totul fără prihană, liberează-mă din patimile cele rele şi din primejdii.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul acelaşi.

Irmos : Auzit-a proorocul...

Luminători ai dumnezeieştii arătări, arătându-vă Apostoli ai Mântuitorului, aţi stricat noaptea necunoştinţei şi Biserica strălucindu-o, luminaţi lumea prin învăţăturile voastre cele cu vorbe ca focul.

Lumea înconjurând, unul într-o parte, altul într-alta, întru o credinţă aţi adunat Apostoli pe toţi; şi dobândind cele cereşti dănţuiţi, rugând pe Hristos neîncetat, să ne mântuiască pe noi toţi.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Fiul din Tatăl şi pe Duhul slăvesc; ca din soare lumina şi raza; însă pe Fiul după naştere, că şi naştere este; iar pe Duhul după purcedere, că şi purcedere este; o Fiinţă împreună fără început, Căreia se închină toată făptura.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară, prunc născând şi curăţia păzindu-ţi, tu cinstită te-ai arătat, născând Dumnezeu şi om, pe acelaşi unul întru amândouă chipurile. Minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul şi gândul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Prin rugăciunile voastre cele sfinte, Apostoli ai Domnului, să ne învrednicim cu ochi şi cu buze curate a săruta făcătoarea de viaţă Cruce, căreia este pusă înaintea celor din lume şi la toată făptura, spre închinăciune.

Irmosul :

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi; şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Din văpaie cuvioşilor...

Pe Moise postul l-a arătat văzătorul de Dumnezeu, şi pe Ilie cu căruţă de foc l-a luat. Sârguieşte-te suflete de te opreşte de gânduri vătămătoare, ca să scapi de amăgirea cea vătămătoare a celor de jos.

Alunecându-mă am căzut întru cele mai rele şi mi s-a adăugat rană peste rană; vindecă-mi, Hristoase, învârtoşarea inimii cea împietrită, pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Îndurate.

Cei ce sunteţi luminători ai lumii, de Dumnezeu luminaţi, risipiţi norii patimilor noastre şi ne arătaţi închinători luminatei învieri, pe noi care lăudăm pe Soarele slavei.

A Născătoarei :

Neamurile neamurilor pe tine te fericesc de Dumnezeu fericită, precum ai profeţit dedemult; că tu una ai născut oamenilor pe Cuvântul cel fericit, negrăit din tine întrupându-Se.

Altă Tricântare,

Irmos : Cuvioşii Tăi tineri...

Pe cei ce înotau întru adâncul răutăţii vânându-i cu trestia credinţei Apostoli ai Domnului, i-aţi adus pe ei, ca bine să cuvinteze şi să laude şi să preaînalte pe Domnul în veci.

Mare este tăria Ta întru Apostoli, că umbrele şi ştergarele lor tămăduiesc pe bolnavii, care binecuvintează şi laudă şi preaînalţă pe Domnul în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Naşterii celei fără de început şi purcederii mă închin : Tatălui, Celui ce a născut, slăvesc pe Fiul, Cel ce S-a născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu înceta rugând Fecioară, pururea pe Cel ce L-ai născut cu taină negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce scapă la tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cei doisprezece Sfinţi Apostoli învredniciţi-mă să mă închin cinstitei Cruci fără osândă, binecuvântându-o, lăudându-o Şi preaînălţându-o întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cuvioşii Tăi tineri în cuptor, heruvimilor au urmat strigând cântarea cea întreit sfântă : Binecuvântaţi, lăudaţi şi preaînălţaţi pe Domnul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe Dumnezeu a-l vedea...

Dumnezeule şi Doamne mult-Milostive, curăţeşte rănile inimii mele, aşezându-mi leacuri de pocăinţă. Greşit-am, greşit-am Ţie ! Îndură-Te şi mă mântuieşte, pentru rugăciunile Apostolilor Tăi ca un mult-Milostiv.

Pornirilor celor fără de cale am urmat, vătămându-mi mintea şi însumi cu totul mi-am ieşit din fire, hrănindu-mă cu acrimea desfătărilor şi lipsindu-mă de mântuitoarele mâncări, eu dezmierdatul; Hristoase, îndură-Te şi mă mântuieşte.

Necurăţindu-te de răutate şi nedepărtându-te de desfătările cele stricăcioase, pentru ce te veseleşti, suflete, postindu-te fără socoteală ? Că acest post nu-l primeşte Domnul, Carele însuşi voieşte îndreptarea noastră.

A Născătoarei :

Luminează-mă cu lumina cea dumnezeiască, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut Lumina, şi goneşte întunericul sufletului meu; ca să te fericesc pe tine, pe care te fericesc toate neamurile omeneşti, precum ai proorocit.

Altă Tricântare,

Irmos : Naşterea zămislirii...

Cei proşti la vorbă, înţelepţi s-au arătat cu ştiinţa, dezlegând împleticirile cuvintelor filozofilor, îndoirile ritorilor şi meşteşugirile astronomilor. Pentru aceasta, Apostoli ai lui Hristos, singuri voi v-aţi arătat, învăţători a toată lumea.

Frumos vorbeşte Petru, iar Platon tace; învaţă Pavel, iar Pitagora se ascunde. Şi încă grăind de Dumnezeire adunarea Apostolilor, îngroapă vestirea cea moartă a elinilor, şi lumea o ridică spre închinarea lui Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

Unule, Născătorule al unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut; Unule, Fiule al unuia, lumină şi rază luminii şi unule Duhule Sfinte, numai al unui Dumnezeu, Carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime Sfântă, mântuieşte-mă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum.... *A Născătoarei :*

Minunea naşterii Tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană; cum ai zămislit fără de sămânţă pe Cel necuprins ? Spune-mi cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o Maică ? Acest lucru mai presus de fire, cu credinţă primindu-l, Celui ce S-a născut, te închină, căci câte voieşte le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cinstita Cruce, pe Sfântul lemn carele a înflorit mântuirea lumii, să ne învrednicim toţi a o vedea şi a ne închina ei, şi cu buze curate şi cu sufletul, prin rugăciunile voastre, ale tuturor Sfinţilor Apostoli ai lui Hristos.

Irmosul :

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Ma-

ică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 6-lea.

Din moştenirea fiiască căzând eu, desfrânatul, ca un rob împreună cu porcii am petrecut şi nici de hrana lor săturându-mă, mă întorc la Tine, Părintele cel milostiv, de unde am ieşit rău, mă întorc bine, cu pocăinţă strigând : Greşit-am la cer şi înaintea Ta, Părinte, dăruieşte-mi întru întoarcere mare milă.

Martirica :

Pe cei aleşi şi pe cei sfinţi minunaţi i-a făcut Dumnezeul nostru; bucuraţi-vă şi vă veseliţi toate slugile Lui, că v-a gătit vouă cunună şi împărăţia Sa. Deci vă rugăm pe voi, să nu ne uitaţi pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm, roagă-te stăpână, cu Apostolii şi cu toţi sfinţii, să miluiască sufletele noastre.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 7-lea.

De te vei uita la fărădelegile noastre, Iubitorule de oameni, ce nădejde de mântuire va fi nouă ? Ci trimite ajutorul Tău, cel dintru înălţime poporului Tău, ca un îndurat, Doamne.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :

Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă. (*ps. 53, 1*)

Stih : Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia în urechi graiurile gurii mele. (*ps. 53, 2*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 11, Vers. 10. Cap. 12, Vers. 2.

Aşa zice Domnul : Şi va fi în ziua aceea rădăcina lui Iesei, şi cei ce se vor scula să stăpânească neamurile; spre dânsul neamurile vor nădăjdui şi va fi odihna lui cinstea. Şi va fi în ziua aceea, adauge-va Domnul a-şi arăta mâna Sa, ca să râvnească rămăşiţa poporului Său, care va rămâne de la asirieni, de la egipteni, de la Babilon, de la elamiteni, de la răsăriturile soarelui şi de la Arabia. Şi va ridica semn întru neamuri şi va aduna pe cei pierduţi ai lui Israil; şi pe cei risipiţi ai lui Iuda îi va strânge din patru laturi ale pământului. Şi se va şterge pizma de la Efraim şi vrăjmaşii lui Iuda vor pieri. Efraim nu va mai pizmui asupra lui Iuda şi Iuda nu va mai necăji pe Efraim. Şi vor zbura în corăbiile celor de alt neam. Marea împreună vor prăda şi pe cei de la răsăritul soarelui şi Idumeea, şi întâi pe Moab îşi vor pune mâinile, fiii lui Amon întâi se vor supune. Şi va pustii Domnul marea Egiptului, şi-şi va pune mâna sa peste râu cu vânt iute, şi va lovi şapte văi, cât va trece el încălţat. Şi va fi trecerea poporului meu celui rămas în Egipt, şi va fi lui Israil, ca în ziua când a ieşit din pământul Egiptului. Şi vei zice în ziua aceea; bine Te voi cuvânta, Doamne; că Te-ai mâniat pe mine şi Ţi-ai întors mânia Ta, m-ai şi miluit pe mine. Iată Dumnezeul meu, mântuitorul meu, nădăjdui-voi şi mă voi mântui şi nu mă voi teme, pentru că mărirea mea şi lauda mea este Domnul şi s-a făcut mie spre mântuire.

Prochimen, glasul al 4-lea :

Auzi Dumnezeule rugăciunea mea şi nu trece cu vederea ruga mea. (*ps. 54, 1*)

Stih : Ia aminte spre mine şi mă ascultă. (*ps. 54, 2*)

VINERI
În a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 6 : 3 ale Triodului şi trei de la Minei, glasul al 5-lea.*

Podobia : Bucură-te cămara...

Mântuitorule, dulceaţa cea adevărată, Cela ce ai îndulcit oarecând apele Merrei cele amare, închipuind atunci lemnul dumnezeieştii Cruci, pe carele Te-ai întins precum bine ai voit; şi ai gustat şi fiere, în coastă împungântu-Te, din care ai izvorât lumii apa iertării spre înnoirea frământăturii omeneşti. Pentru aceasta slăvim puterea Ta cea negrăită şi, ne rugăm : Dă-ne, Doamne, frica Ta în vremea postului şi iertare păcatelor şi mila cea mare.

Cuvinte, Cela ce Te-ai întins pe Cruce, adunând cele ce erau depărtate de la Tine; înălţând gândul meu din gunoiul patimilor, cu tot felul de bunătăţi îmbogăţeşte-l, dând inimii mele frica Ta, cea preacurată şi sufletului meu dragostea cea desăvârşită, care desparte de dragostea cea trupească; ca să plac Ţie întru aceste zile prin post, prin rugăciune şi prin cerere şi să văd luminat ziua învierii Tale, luând mila cea mare.

Altă Stihiră podobnică, a lui Teodor, glasul 1.

Podobie : Pe Tine nor luminos...

Trecând a treia săptămână a cinstitului post, Hristoase, Cuvinte, învredniceşte-ne să vedem lemnul Crucii celei făcătoare de viaţă, şi cu cinste să ne închinăm şi să cântăm după vrednicie; să slăvim stăpânirea Ta, să lăudăm patimile Tale, să ajungem curat la slăvită şi Sfânta Înviere, la Paştile cele de taină, prin care Adam iarăşi a intrat în rai.

Şi din Minei trei; Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Miluieşte-mă, Dumnezeule, că m-a călcat omul. (*ps. 55, 1*)
Stih : Călcatu-m-au vrăjmaşii mei toată ziua. (*ps.55, 2*)

De la Facere citire :
Cap. 7, Veri 11-24.

În anul şase sute din viaţa lui Noe, în luna a doua, în douăzeci şi şapte ale lunii, în ziua aceea s-au desfăcut toate izvoarele adâncului, şi jgheaburile cerului s-au deschis. Şi a căzut ploaie pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, în ziua aceea intrat-au Noe, Sem, Ham, Iafet feciorii lui Noe şi femeia lui Noe şi trei femei ale feciorilor lui cu dânsul în corabie. Şi toate fiarele după fel şi toate dobitoacele după fel şi toată vietatea ce se mişcă pe pământ după fel şi toată pasărea zburătoare după felul său. Au intrat la Noe în corabie câte două, parte bărbătească şi femeiuşcă din tot trupul în care este suflet viu. Şi cele ce intraseră, parte bărbătească şi femeiască din tot trupul au intrat după cum a poruncit Dumnezeu lui Noe; şi a încuiat Domnul Dumnezeu corabia pe dinafară. Şi a fost potop patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pe pământ, şi s-a înmulţit apa şi a ridicat corabia şi o a înălţat de pe pământ. Şi creştea apa şi se înmulţea foarte pe pământ, şi se purta corabia pe deasupra apei. Iar apa se întărea foarte pe pământ, şi a acoperit toţi munţii cei înalţi, care erau sub cer. De cincisprezece coţi s-a înălţat apa în sus şi a acoperit toţi munţii cei înalţi. Şi a murit tot trupul ce se mişca pe pământ al păsărilor şi al dobitoacelor şi ai fiarelor şi toată vietatea ce se mişca pe pământ. Şi tot omul şi toate câte aveau suflare de viaţă şi tot ce era pe uscat au murit. Şi a pierit tot ce era viu pe faţa a tot pământul de la om până la dobitoc şi cele ce se târăsc şi păsările cerului şi s-au stins de pe pământ; şi a rămas Noe singur şi cei ce erau cu el în corabie. Şi s-a înălţat apa pe pământ o sută cincizeci de zile. Şi şi-a adus aminte Dumnezeu de Noe şi de toate fiarele, de toate dobitoacele şi de toate păsările şi de toate vietăţile, care erau cu dânsul în corabie. Şi a adus Dumnezeu vânt pe pământ şi a încetat apa şi s-au încuiat izvoarele adâncului şi jgheaburile cerului; şi s-a oprit ploaia din cer. Şi cădea apa scurgându-se de pe pământ. Şi s-a împuţinat apa după o sută cincizeci de zile.

Prochimen, glasul al 7-lea :
Miluieşte-mă Dumnezeule, miluieşte-mă, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu. (*ps. 56, 1*)
Stih : Şi în umbra aripilor Tale voi nădăjdui. (*ps.56, 2*)

De la Pilde citire :
Cap. 10, Vers 1-22.

Fiul înţelept veseleşte pe tatăl său, iar fiul nebun întristează pe mama sa. Nu vor folosi avuţiile celor fărădelege; iar dreptatea îi va izbăvi de moarte. Nu va omorî Domnul cu foame sufletul dreptului; iar

viaţa necredincioşilor o va surpa. Sărăcia smereşte pe om; iar mâinile celor vrednici se îmbogăţesc. Fiul certat înţelept va fi, şi pe cel neînvăţat slugă-l va avea. Scapă de zăduf fiul înţelept; iar fiul cel călcător de lege se strică de vânt în vremea secerişului. Binecuvântarea Domnului pe capul dreptului; iar gura necredincioşilor o acoperă plângere fără de vreme. Pomenirea drepţilor cu laude; iar numele necredincioşilor se stinge. Cel înţelept cu inima primeşte poruncile; iar cel neascultător împiedicându-se cu buzele alunecă. Cel ce umblă drept, umblă cu nădejde; iar cel ce strâmbă căile sale, se va cunoaşte. Cel ce face cu ochiul cu înşelăciune, adună întristare oamenilor, iar cel ce mustră cu îndrăzneală, face pace. Izvor de viaţă este în mâna dreptului; iar gurile necredincioşilor le va acoperi pierirea. Ura scorneşte sfadă; iar dragostea acoperă pe toţi cei ce nu iubesc sfăzile. Cel ce scoate din buze înţelepciune, bate cu toiag pe omul cel fără de inimă. Înţelepţii tăinuiesc în sine ştiinţa; iar gura celui fără de socoteală se apropie de sfărâmare. Agoniseala bogaţilor este cetate tare; iar sfărâmarea necredincioşilor este sărăcia. Faptele drepţilor viaţă fac; iar roadele necredincioşilor păcate. Căile vieţii le păzeşte învăţătura; iar învăţătura nemustrată rătăceşte. Buzele cele drepte acoperă vrajba; iar cei ce grăiesc ocări, prea fără de minte sunt. Din vorba multă nu vei scăpa de păcat; iar cel ce-şi ţine buzele, înţelept va fi. Argint lămurit este limba dreptului; iar inima necredinciosului se va stinge. Buzele drepţilor ştiu lucruri înalte; iar cei fără de minte întru lipsă se vor sfârşi. Binecuvântarea Domnului pe capul dreptului, aceasta îl îmbogăţeşte, şi nu se va adauge lui întristare în inimă.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 6-lea.

Hristoase Dumnezeule, Viaţa tuturor cea spânzurată pe lemnul Crucii, înviază sufletul meu cel omorât de greşeli şi să nu laşi să piară până în sfârşit oaia Ta, Păstorule cel bun; că m-am depărtat de la poruncile Tale, şi bogăţia nepăcătuirii care mi-ai dăruit, o am risipit cu voinţă iubitoare de păcate, şi m-am stricat şi urât m-am făcut cu lucrurile dezmierdării. Ci mă înnoieşte, trăgându-mă spre pocăinţă, Cela ce unul eşti mult-Milostiv. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Podobia : A treia zi ai înviat..

Văzându-Te pe Tine, Hristoase, răstignit, ceea ce Te-a născut a strigat : Ce taină străină este aceasta ce o văd eu, Fiule ! Cum mori pe lemn cu trupul fiind spânzurat, Dătătorule de viaţă.

Să se ştie : Că înainte-prăznuirea Bunei Vestiri se începe din Joi a treia Săptămână din postul mare şi se suie până în Sâmbăta lui Lazăr. De se va întâmpla înainte-prăznuirea Bunei Vestiri ori în ce zi afară de Sâmbătă şi Duminică, să se caute Tipicul la sfârşitul cărţii, la litera R.

Vineri a treia Săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, zicem Sedelnele Crucii, din Octoih.

După a doua Catismă, cântăm această Sedealnă a lui Iosif, glasul al 5-lea.

Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Prin lemnul mâncării fiind omorâţi dedemult noi oamenii, prin Crucea Ta iarăşi am înviat, Îndurate; cu a căreia putere, Bunule, întăreşte-ne pe noi, să trecem vremea postului cu umilinţă, făcând voia Ta şi să vedem ziua cea luminoasă a învierii.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu :*

Pe Cruce văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, spânzurat de bunăvoie în mijlocul tâlharilor şi durând-o la cele dinlăuntru, ca o Maică a zis : Fiule, Cela ce eşti fără de păcat, cum Te-ai pironit pe Cruce fără dreptate, ca un făcător de rele ? Vrând să înviezi neamul omenesc, ca un îndurat.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul 1.

Podobia : Piatra fiind pecetluită...

Trupul curăţindu-se cu înfrânarea şi cu rugăciunile luminându-ne sufletele, Doamne, învredniceşte-ne să vedem cinstită şi sfântă Crucea Ta şi cu frică să ne închinăm ei cu cântări cântând şi zicând : Slavă purtătoarei de viaţă Crucii Tale; slavă dumnezeieştii suliţei Tale, prin care iarăşi am înviat, Unule, Iubitorule de oameni.

Mieluşeaua văzându-Te pe Tine, Mielul, înde-

lung-Răbdătorule Cuvinte, răstignit pe lemn împreună cu tâlharii, şi cu suliţa în coastă împuns, ca o Maică s-a tânguit, strigând : Ce taină minunată şi înfricoşată este aceasta, Iisuse al meu ? Cum Te acoperi în mormânt, Dumnezeule cel necuprins ? Negrăit este lucrul, care se săvârşeşte ! Nu mă lăsa singură pe mine ceea ce Te-am născut, Fiul meu cel preadulce.

CANOANELE

Canonul Mineiului *şi această Tricântare a lui Iosif, citindu-se* Cântarea a cincea, *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 5-a, glasul al 5-lea,

Irmos : Cela ce Te îmbraci cu lumina...

Vindecă-mă, Doamne, şi mă voi vindeca, cu rana Ta curăţind rănile sufletului meu, Hristoase, Cela ce ai luat patimi cu trupul.

Pe Tine, Hristoase dacă Te-a văzut soarele spânzurat pe lemn cu trupul, şi-a schimbat lumina întru întuneric şi pământul s-a clintit şi pietrele s-au despicat.

Sufletul meu cel roditor de spini şi înţelenit cu tot felul de patimi, curăţeşte-l Doamne, Cela ce Te-ai încununat cuspini, pentru bunătatea cea desăvârşită.

A Născătoarei :

Ca pe un prunc tânăr ai născut Preacurată pe Ziditorul meu; pe Carele roagă-L să mă înnoiască pe mine, cel învechit în multă răutate, rogu-mă.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul 1,

Irmos : De noapte mânecând...

În locul Căpăţânii răstignindu-Te pe Tine, Hristoase, iudeii au clătinat cu capetele râzând şi batjocorindu-Te; iar Tu ai suferit, ca să ne mântuieşti pe noi.

În titlul Crucii Tale scriind Pilat în trei feluri, Te-a arătat pe Tine, unul din Treime, Carele de bunăvoie ai pătimit pentru mântuirea tuturor, Hristoase.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Soarele cel întreit al prea luminatei Treimi, să-L lăudăm credincioşii, lumină pe Fiul slăvind, lumină şi pe Duhul vestind.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce S-a născut din tine, Curată, te-a arătat mai înaltă decât îngerii; că pe Acela, de Carele ei se cutremură a privi la Dânsul ca la un Dumnezeu, tu L-ai purtat în braţe, ca pe un Fiu al tău, Preacurată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce preacinstită, păzitoarea lumii cea de mântuire, păzeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc şi mă arată vrednic preacuratei închinării tale.

Irmosul :

De noapte mânecând, Te lăudăm pe Tine, Hristoase Dumnezeule, Carele pentru noi ai sărăcit şi Crucea şi moartea ai răbdat cu trupul Tău.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Tine, Făcătorule...

Pe Cruce Ţi-ai întins palmele, Hristoase, pierzând neoprirea mâinii strămoşului; şi cu lemnul ai tămăduit blestemul lemnului; pentru aceasta, Te lăudăm întru toţi vecii.

Înaintea Ta, voitorului mântuirii cad, Cuvinte; potoleşte degrab voile cele prea-viclene din inima mea, Cela ce ai răbdat de bunăvoie Cruce şi patimi.

Viaţă dezmierdată şi trai spurcat iubind eu, păcătosul, m-am întunecat; străluceşte-mi raza întoarcerii, Cuvinte, Cela ce ai întunecat, când ai pătimit, lumina soarelui.

A Născătoarei :

Potoleşte toată răutatea inimii mele cea cu multă durere, Maica lui Hristos Dumnezeu; sfărâmă săgeţile şi arcele dracilor, celor ce se oştesc asupra smeritului meu suflet.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Cel ce a mântuit în cuptor...

Ce-ţi vom aduce noi păcătoşii Ţie, Stăpânul tuturor Cel ce ai pătimit ? Că pentru noi Hristoase ai primit Crucea. Lăudăm darul nemăsuratei milei Tale.

Pe lemnul cel de blestem Hristoase, ucigându-Te iudeii din pizmă, n-au împuţinat călcătorii de lege puterea slavei Tale; că eşti Stăpân al tuturor, pătimind de bunăvoie.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Trei Feţe cinstesc ale Dumnezeirii celei preaînalte în Fiinţă; pe Tatăl cel fără început, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt. O Fiinţă nedespărţită după fire slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe cea mai înaltă decât cerurile şi mai presus decât heruvimii, pe Fecioara cea mai întâi cu sfinţenia şi neîntinată, Maica Dumnezeului tuturor, o lăudăm şi o preaînălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

De trei ori fericită Cruce a lui Hristos, biruinţa cea scrisă pe cer, care din pământ ai odrăslit nouă, fă-ne vrednici închinării tale, pe noi pe toţi care cu postul ne curăţim.

Irmosul : Să lăudăm bine să cuvântăm...

Pe Cela ce a mântuit în cuptor pe tinerii cei cuvântători de cântare şi cuptorul cel cu văpaia ca de tunet, întru răcoreală l-a schimbat : Pe Hristos Dumnezeu, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Isaie dănţuieşte...

Orbirea cea împietrită a sufletului meu, spală-o îndurate Mântuitorule, şi-mi dă, Bunule, izvorul dumnezeieştii umilinţe, Cel ce mi-ai izvorât viaţă din coastă şi ai tras Doamne la Tine firea omenească.

Însu-mi eu m-am aruncat întru adâncurile păcatelor, lăsând înălţimile bunătăţilor; ci mă trage, Doamne, şi mă mântuieşte, Cela ce Te-ai suit pe Cruce şi ai tras la Tine firea omenească.

Dulceaţă fiind, Doamne, şi îndulcire ca un Făcător, fiere ai gustat, Hristoase, îndreptând căderea cea din dulceaţă, a celor din Adam. Pentru aceasta, Te lăudăm noi cei mântuiţi cu patimile Tale.

A Născătoarei :

Preasfântă Stăpână, nădejdea şi scăparea mea, vindecă rănile sufletului meu, luminează mintea mea. Ca şi eu bucurându-mă, să laud măririle tale, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Tine care te-a văzut...

Pe Tine, Hristoase, pe carele Te-au îmbrăcat cei fărădelege în chip de batjocură, cu porfiră şi cu cunună ca pe un împărat, şi cu trestie peste cap Te-au bătut, răstignindu-Te din pizmă şi cu fiere adăpându-Te; noi toţi credincioşii cu cântări Te slăvim.

Pe Tine, pe Carele văzându-Te soarele pătimind pe Cruce, şi-a ascuns lumina, şi toată făptura împreună s-a clintit, pentru ocările Tale, Stăpâne, şi s-au despicat pietrele, cu cântări Te slăvim Hristoase, Mântuitorule.

Slavă..., *a Treimii :*

Lumină şi viaţă şi Făcătoare tuturor este Unimea cea întreit luminătoare, Dumnezeu şi Domnul; întru o lumină strălucind şi dând împreună raze prin trei Feţe întru o Dumnezeire; pe Aceasta toţi credincioşii o slăvim.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, pe care mai-nainte te-a numit David cântăreţul Sion, întru carele S-a sălăşluit Cel neîncăput în ceruri, şi a zidit din pântecele tău curăţirea lumii, cu cântări, Maică curată, te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Crucea Ta cea mântuitoare şi luminătoarea credincioşilor, învredniceşte-ne Doamne prin post alergând, să ajungem să o vedem şi să ne închinăm

ei, spre sfinţirea noastră; ca printr-însa să Te slăvim pe Tine.

Irmosul :

Pe tine care te-a văzut Moise rug nears, scară însufleţită, pe care te-a văzut Iacov şi uşă cerească prin care a trecut însuşi Hristos, Dumnezeul nostru, cu cântări, Maică curată, te slăvim.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Risipind bogăţia darului părintesc, în desfrânări mi-am cheltuit viaţa, dându-mă după gândurile cele rele ale păcatului; şi cu dulceaţa poftei îndulcindu-mă, m-am asemănat dobitoacelor celor neînţelegătoare, prin călcarea mântuitoarelor porunci. Ci Cela ce bine ai voit a Te răstigni pentru mine pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, nu mă lepăda din moştenirea Ta cea fiiască, ci mă primeşte pe mine cel ce mă întorc, ca pe fiul cel pierdut şi mă mântuieşte. *(de două ori)*

Martirica :

Doamne, întru pomenirea mucenicilor Tăi, toată făptura prăznuieşte. Cerurile se bucură cu îngerii şi pământul se veseleşte cu oamenii. Pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei, glasul acelaşi.*

Podobie : A treia zi ai înviat...

Preacurata, dacă Te-a văzut pe Cruce spânzurat, plângând a strigat ca o Maică : Fiul meu, şi Dumnezeul meu, preadulcele meu Fiu, cum suferi patimă de ocară ?

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea.

Prin cuvânt toate le-ai săvârşit cu puterea Ta, Dumnezeule, şi din nefiinţă întru fiinţă ne-ai adus pe noi, pentru fărădelegile noastre, Cela ce eşti fără de păcat, Doamne, rugămu-ne Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Veseli-se-va dreptul, când va vedea izbândă împotriva necredincioşilor. (*ps. 57,10*)
Stih : De grăiţi adică dreptate, drept judecaţi, fii ai oamenilor. (*ps. 57, 1*)

Din Proorocia lui Isaia citire :
Cap. 13, Vers 2-13.

Ridicaţi semn pe vârful muntelui, înălţaţi glas lor, nu vă temeţi, chemaţi cu mâna, deschideţi boieri. Eu voi rândui şi voi povăţui pe dânşii, uriaşi vor veni să plinească mânia mea, bucurându-se şi semenţindu-se. Glas de neamuri multe pe munţi asemenea ca neamuri multe, glas de împăraţi şi de neamuri adunate. Domnul Savaot a poruncit neamului întrarmat, ca să vină din pământ de departe, de la marginea temeliei cerului, Domnul şi întrarmaţii Lui să strice toată lumea. Plângeţi, că aproape este ziua Domnului şi sfărâmare de la Dumnezeu va veni. Pentru aceea toată mâna va slăbi şi tot sufletul omului se va spăimânta, Tulbura-se-vor solii, şi-i vor cuprinde dureri, ca pe femeia ceea ce naşte, şi se vor plânge unul către altul şi se vor spăimânta, şi-şi vor schimba faţa lor în chipul focului. Că iată ziua Domnului vine nevindecată de mânie şi de iuţime ca să facă lumea pustie şi să piardă pe păcătoşi dintr-însa. Că stelele cerului şi Orionul şi toată podoaba cerului nu-şi vor da lumina, şi se va întuneca soarele răsărind şi luna nu-şi va da lumina sa. Şi voi porunci la toată lumea răutăţi şi celor necuraţi păcatele lor, şi voi pierde semeţia celor fărădelege şi trufia mândrilor o voi smeri. Şi vor fi cei rămaşi mai scumpi decât aurul nelămurit şi omul mai scump va fi decât piatra Safirului. Că cerul se va tulbura şi pământul se va clăti din temeliile sale pentru aprinderea mâniei Domnului Savaot, în ziua în care va veni mânia Lui.

Prochimen, glasul al 7-lea :
Dumnezeule, sprijinitorul meu eşti Tu şi mila Ta mă va întâmpina. (*ps. 58, 10*)
Stih : Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Dumnezeule. (*ps. 58, 1*)

SÂMBĂTĂ
În a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE VINERI SEARA

La Doamne strigat-am... *punem Stihiri 10 şi cântăm Stihira zilei de două ori, glasul al 7-lea.*

Ca un dezmierdat m-am depărtat de la darul Tău, Doamne. Şi bogăţia bunătăţii risipindu-o, am alergat la Tine, Îndurate, strigând către Tine : Dumnezeule greşit-am ! Miluieşte-mă.

Apoi patru Martirice ale glasului şi patru din Minei.

Slavă..., *a morţilor :*

Şi acum..., *a Născătoarei, cea întâia a glasului.*

Ieşire : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Dă-ne nouă ajutor din necaz şi deşartă este mântuirea omului. (*ps. 59, 12*)
Stih : Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pe noi şi ne-ai surpat. (*ps. 59, 1*)

De la Facere citire.
Cap. 8, Vers 4-20.

Şi a şezut corabia în luna a şaptea, în douăzeci şi şapte de zile ale lunii, pe munţii Ararat. Iar apa a scăzut până la luna a zecea; iar în luna a zecea, în ziua cea dintâi a lunii, s-au ivit vârfurile munţilor. Şi a fost după patruzeci de zile, deschis-a Noe fereastra corăbiei, care o făcuse. Şi a trimis corbul să vadă de a scăzut apa, şi ieşind nu s-a mai întors, până când s-a uscat apa de pe pământ. Şi a trimis porumbul după dânsul, să vadă de a scăzut apa de pe pământ. Şi neaflând porumbul odihnă picioarelor sale, s-a întors la dânsul în corabie, că era apă peste toată faţa pământului; şi tinzând mâna l-a luat şi l-a băgat la sine în corabie. Şi aşteptând încă şi alte şapte zile, iar a trimis porumbelul din corabie. Şi s-a întors la dânsul porumbul către seară şi avea în gura sa stâlpare de măslin cu frunză; şi a cunoscut Noe, că a scăzut apa de pe faţa pământului. Şi aşteptând încă alte şapte zile, iar a trimis porumbul şi nu s-a mai întors la dânsul. Şi a fost în anul şase sute şi unul din viaţa lui Noe, în luna dintâi. În ziua dintâi a lunii, scăzuse apa de pe pământ; şi a descoperit Noe acoperişul corăbiei, care făcuse, şi a văzut că a scăzut apa de pe faţa pământului. Iar în luna a doua, în ziua a douăzeci şi şaptea, s-a uscat pământul. Şi a grăit Domnul Dumnezeu către Noe zicând : Ieşi din corabie tu şi femeia ta şi feciorii tăi şi femeile feciorilor tăi cu tine. Şi toate fiarele, câte sunt cu tine, şi tot trupul de la pasări până la dobitoace, şi toată vietatea care se mişcă pe pământ, scoate-le cu tine, şi creşteţi şi vă înmulţiţi pe pământ. Şi a ieşit Noe şi femeia lui şi feciorii lui şi femeile feciorilor lui cu dânsul. Şi toate fiarele şi toate dobitoacele şi toată pasărea şi toată vietatea, ce se mişcă pe pământ după felul său, au ieşit din corabie. Şi a zidit Noe altar Domnului; şi a luat din toate dobitoacele cele curate şi din toate păsările cele curate; şi a adus ardere de tot pe altar şi a mirosit Domnul Dumnezeu, miros de bună mireasmă.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Auzi Dumnezeule cererea mea, ia aminte rugăciunea mea. (*ps. 60, 1*)
Stih : De la marginile pământului către Tine am strigat. (*ps. 60, 2*)

De la Pilde citire :
Cap. 10, Vers 31, Cap. 11, Vers 12

Din gura dreptului pică înţelepciune; iar limba nedreptului va pieri. Din buzele oamenilor drepţi pică daruri; iar gura celor necredincioşi se răzvrăteşte. Cumpenele viclene, uriciune sunt înaintea Domnului; iar cumpăra dreaptă primilă este Lui. Ori unde intră strâmbătatea, acolo şi ocara; iar gura smeriţilor cugetă înţelepciune. Săvârşirea drepţilor va îndrepta pe dânşii; iar împiedecarea călcătorilor de lege, îi va prăda pe ei. Nu vor folosi averile în

ziua mâniei, iar dreptatea va izbăvi din moarte; murind dreptul lasă grija, iar pierirea necredincioşilor este urâtă şi de râs. Dreptatea nevinovatului îndreptează căile; iar necredinţa cade întru nedreptate. Dreptatea oamenilor drepţi va izbăvi pe ei; iar cei fărădelege se vânează de păgânătatea lor. Sfârşindu-se omul drept nu-şi pierde nădejdea; iar lauda necredincioşilor va pieri. Dreptul din cursă va scăpa, şi în locul lui se va da cel necredincios. În gura celor necredincioşi laţul cetăţenilor; iar chibzuirea drepţilor cu bună sporire. Întru bunătăţile drepţilor se îndreaptă cetatea, şi întru pierirea necredincioşilor bucurie. Întru binecuvântarea drepţilor se va înălţa cetatea; iar cu gura necredincioşilor se va săpa. Batjocoreşte pe cetăţeni cel lipsit de minte; iar bărbatul înţelept linişte aduce.

SÂMBĂTĂ
A TREIA SĂPTĂMÂNĂ

LA UTRENIE

Aliluia, *pe glasul al 2-lea, cu Stihurile şi Troparele, glasul al 2 lea.* Apostoli, mucenici şi prooroci... Slavă.... Pomeneşte Doamne... Şi acum.... Maică Sfântă... *După întâia Catismă, trei Sedelne ale mucenicilor, din Octoih, ale glasului ce se va întâmpla, a Născătoarei; apoi citire din Exaimeron. Şi îndată :* Fericiţi cei fără prihană... *Apoi Sedealna morţilor, glasul al 5-lea :* Odihneşte Mântuitorul nostru... Şi a Născătoarei : Cela ce ai răsărit... *(Pentru toate acestea am arătat în Sâmbăta ce a trecut).*

CANOANELE

Apoi cântăm Canonul Mineiului, *al hramului şi Patrucântarea, după rândulala lor. Nu zicem :* Să cântăm Domnului... *Ci îndată zicem Irmosul Mineiului, precum am arătat în Sâmbăta a doua.*

Patrucântarea

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea,

Irmos : Venit-am întru adâncul mării...

Cu picăturile sângiurilor aţi adăpat inimile celor binecredincioşi, iar taberele necredincioşilor de faţă le-aţi înecat într-însele, purtătorilor de biruinţă, cei ce sunteţi vrednici de laude.

Preaslăvind cu mădularele voastre pe Stăpânul tuturor, acum vă preamăriţi neîncetat, lauda credincioşilor, fiind voi mucenicilor şi mari sprijinitori.

În groapă prea-adâncă Te-au pus, Cuvinte; pentru aceasta dăruieşte odihnă şi iertare de greşeli, celor ce au murit cu credinţă; pentru sfinţitele rugăciuni ale mucenicilor.

A Născătoarei :

Ca să te lăudăm Fecioară cu glasuri neîncetate, primeşte aceste glasuri ale noastre şi roagă pe Fiul tău să luăm curăţire de greşeli.

Altă Patrucântare,

A lui Teodor, glasul al 8-lea,

Irmos : Pe mine cel cuprins...

Acum este prăznuirea mucenicilor; să ne adunăm şi fericind vitejiile lor cele preacinstite, să lăudăm pe Hristos, Cel ce i-a încununat pe dânşii.

Cu dumnezeiască dragostea lui Hristos, fiind aprinşi, peste cărbuni de foc aţi trecut ca peste nişte rouă, lăudându-L pe Dânsul fericiţi mucenici.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Treimea cea mai presus cu stăpânia şi dumnezeiască Unime, lumină şi lumini Te laud, viaţă şi vieţi; Mintea, Cuvântul şi Duhul Sfânt, întreit sfinte şi unul Dumnezeu.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Iesee, strămoşule, saltă, că din rădăcina ta, din curata fiică a răsărit floarea vieţii, Cel ce a mântuit lumea, Hristos Dumnezeu.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

De foc, de sabie şi de moarte netemându-vă, aţi păzit mărturisirea mântuirii, fiind întăriţi de Hristos, fericiţilor.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cela ce eşti slobod întru cei morţi, fiind stăpânitor vieţii şi morţii, odihneşte pe cei ce i-ai luat şi-i sălăşluieşte în curţile Tale, Iubitorule de oameni.

Irmosul :

Primeşte-mă pe mine cel cuprins de multe păcate, Iubitorule de oameni, carele cad la îndurările Tale şi ca pe proorocul, Doamne, mă mântuieşte.

Apoi Ectenia şi Condacul morţilor : Cu sfinţii odihneşte...

CONDAC glasul al 6-lea.

Cu sfinţii odihneşte Hristoase sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci viaţă fără de sfârşit.

ICOS

Tu însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ suntem zidiţi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit Cela ce m-ai zidit şi mi-ai zis : Că pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguirea cea de deasupra gropii, cântare : Aliluia. (*de trei ori*)

Cântarea a 7-a,

Irmos : Cei trei tineri în Babilon...

Cui te-ai asemănat, suflete, poftind patimile cele cu adevărat dobitoceşti ? Pe cine ai avut să te întreacă cu păcatele ? Strigă dar, lui Hristos : Mântuieşte-mă, Bunule.

Sfinţilor, rugaţi cu dinadinsul pe Cel ce Se odihneşte întru sfinţi, ca să sfinţească întru aceste sfinţite zile gândurile tuturor celor binecredincioşi.

Preaînalte, Cela ce eşti bogat întru milă şi bun, dă iertare robilor Tăi celor ce au adormit mai înainte, rânduindu-i pe ei în cetele sfinţilor, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei :

Născut-ai afară de legile firii pe Ziditorul, Cel ce S-a făcut om. Pe Acela dar roagă-L, Preacurată, să treacă cu vederea nelegiuirea şi păcatele tuturor.

Altă Patrucântare,

Irmos : Cela ce ai mântuit prin înger...

Cela ce ai arătat pomenirile cinstiţilor mucenici a fi bucurie Bisericii Tale şi veselie sufletului, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Nu minţim Ţie, Hristoase, nici Te tăgăduim, strigat-au mucenicii în mijlocul muncilor, spăimântând pe judecătorii cei fărădelege; bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă..., *a Treimii :*

O Fiinţă în trei Feţe cinstim : a Tatălui, a Fiului şi a Duhului, strigând cu proorocul : Bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cum ai născut ca o Maică şi Fecioară ai rămas ? Pe Dumnezeu am născut, nu cerca în ce chip, căci câte voieşte face, zice dumnezeiasca fiică.

Stih : Sfinţilor care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Ceată a mucenicilor de Dumnezeu aleasă, învredniceşte pe robii tăi a fi închinători dumnezeieştii şi de viaţă făcătoarei Cruci a Mântuitorului.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Împărate fără de moarte, vistierul vieţii, învredniceşte vieţii Tale celei veşnice pe robii Tăi, pe care i-ai ales, întru credinţă şi întru nădejde.

Irmosul :

Cela ce ai mântuit prin înger pe tineri din foc şi cuptorul, cel ce suna ca tunetul, l-ai prefăcut în rouă; bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Mântuitorule al tuturor...

Cu minte fără de temere, mergând la luptele cele cu durere, mucenicilor, aţi suferit dureri trupeşti şi mutându-vă la desfătarea cea fără de durere, uşuraţi toată durerea inimii.

Cei ce aţi luat cele de sus în locul acestor stricăcioase, pe mine cel stricat cu patimi trupeşti mântuiţi-mă prin post şi prin nevoinţa rugăciunilor, dumnezeieşti mucenici, rugând pe Dumnezeul tuturor.

Cu rugăciunile mucenicilor Tăi, Hristoase, trimite milele Tale tuturor; şi celor ce s-au mutat din viaţă la Tine, Cel milostiv, dăruieşte-le iertare datorilor şi odihnă dumnezeiască.

A Născătoarei :

Ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel fără de păcat, Născătoare de Dumnezeu, şterge păcatele noastre cu rugăciunile tale cele de Maică şi ne mântuieşte pe noi cei ce strigăm : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Altă Patrucântare,

Irmos : Tinerii cei grăitori...

Muncile cele arzătoare ca focul, suferindu-le ca nişte răcoreală, mucenicilor, cu bucurie aţi strigat : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Tabăra mucenicilor cea din oastea lui Dumnezeu învingând înşelăciunea, ca nişte biruitori au strigat : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Fiului împreună şi Tatălui să ne închinăm şi Preasfântului Duh; şi toţi cu credinţă să strigăm : Treime cea întru o Unime, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu, preacurată, Fecioară şi Maică te-ai arătat, născând fără bărbat pe Dumnezeul tuturor. Deci roagă-L, să mântuiască pe robii Săi.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Cu rugăciunile mucenicilor învredniceşte, Hristoase Mântuitorule, pe robii Tăi, să se închine şi să vadă făcătoarea de viaţă Cruce a bunătăţii Tale.

Stih : Sufletele lor în bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cela ce ai stricat puterea morţii cu învierea Ta cea din morţi, odihneşte cu aleşii Tăi, pe cei ce s-au mutat. Ca să Te laude pe Tine, Doamne.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul şi văpaia călcându-o au săltat : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Eva cu adevărat...

Întărindu-vă mintea pe piatra cea înţelegătoare, mucenicilor, aţi rămas nebiruiţi de toate meşteşugurile vrăjmaşului. Pentru aceasta întăriţi-mă pe mine, cel pornit spre patimile cele stricătoare de suflet, cu rugăciunile voastre cele către Dumnezeu.

Dumnezeiescule şi cu adevărat luminatule cor al mucenicilor, roagă pe Stăpânul cel preabun, să ne dăruiască tuturor, în vremea postului, iertare greşalelor şi bucurie veşnică.

Iubitorule de oameni, Cela ce însuţi eşti bun, învredniceşte pe robii Tăi, cei ce au adormit întru nădejdea învierii, a se împărtăşi luminii Tale celei neînserate şi veşnice şi desfătării celei dulci; ca să Te slăvim pe Tine, cu frică.

A Născătoarei :

Locaş luminii s-a făcut preasfântul tău pântece, Preacurată. Pentru aceasta cu credinţă strig către tine : Luminează luminile ochilor sufletului meu şi-mi arată cărarea cea dreaptă, mie celui ce cu inimă curată te fericesc.

Altă Patrucântare,

Imos : Slăvimu-Te pe Tine...

Să săvârşim credincioşilor pomenirea mucenicilor, ca să ne împărtăşim măririi acelora, lăudând luptele nevoinţelor lor.

De bărbăţia voastră foarte s-au temut fiarele, focul s-a stins, arcele s-au sfărâmat; întru voi mucenicilor minunat este Dumnezeu.

Slavă..., *a Treimii :*

Fire mai presus de toată stăpânia, Unime în trei Feţe, Părinte şi Fiule şi Sfinte Duhule, lumină şi viaţă, Stăpânie dumnezeiască, păzeşte pe cei ce Te

preaslăvesc pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bine Te cuvântăm pe Tine, Dumnezeul lui Israil, Cel ce Te-ai arătat lumii din Fecioară şi ai ridicat cornul mântuirii noastre.

Stih : Sfinţilor, celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Cei ce sunteţi rugători pentru lume, mucenici ai lui Hristos, învredniciţi-ne pe toţi să vedem şi să ne închinăm Crucii Lui, cu rugăciunile voastre.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Unde izvorăşte izvorul vieţii şi cercetează lumina feţei Tale, Fiule al lui Dumnezeu, acolo aşează pe cei ce s-au mutat la Tine.

Irmosul :

Slăvimu-te pe tine, Maica lui Dumnezeu şi te lăudăm Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Luminânda.

Cel ce ai împodobit... Slavă... Cela ce stăpâneşti pe cei morţi... Şi acum... Ceea ce eşti bucuria îngerilor... *(învăţătura pentru Laude şi pentru Stihoavnă, caut-o în Sâmbăta a doua a Sfântului post).* Bine este a ne mărturisi... *Ceasul 1 şi Otpustul.*

LA LITURGHIE

Fericirile glasului; Prochimenul zilei şi al morţilor. Apostol către Evrei şi altul al morţilor. Evanghelia de la Marcu şi alta a morţilor : Chinonicul zilei şi al morţilor.

SĂPTĂMÂNA A 4-A DIN POSTUL MARE

DUMINICA A TREIA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

ÎN CARE SERBĂM ÎNCHINAREA CINSTITEI ŞI DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI CRUCI

SÂMBĂTĂ SEARA LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., *se pun patru stihiri podobnice, glasul al 6-lea :*

Podobie : Îngereştile puteri...

Acum oştile îngereşti cuprind lemnul cel cinstit, cu bună cucernicie înconjurându-l şi cheamă pe toţi credincioşii spre închinăciune. Deci veniţi cei ce vă luminaţi cu postul, să cădem la dânsul cu bucurie şi cu frică, strigând cu credinţă : Bucură-te, cinstită Cruce, întărirea lumii. *(de două ori)*

Ca să pierzi blestemul lui Adam, ai luat trupul nostru, fără de păcat şi Te-ai răstignit şi ai murit, Iisuse preabunule. Pentru aceasta, cinstim cu credinţă Crucea Ta şi suliţa, buretele, trestia şi cuiele; şi cerem să vedem învierea Ta.

Încuiat-a Edenul cel dedemult şarpele, prin lemn; iar lemnul Crucii l-a deschis pe acesta tuturor celor ce voiesc să se curăţească prin post şi prin lacrimi. Deci, văzându-l pe acesta pus înainte, veniţi să cădem la dânsul cu frică credincioşii, strigând : Deschide Cruce, porţile cerurilor celor ce te iubesc pe tine.

Slavă..., Şi acum..., *asemenea.*

Când Te-a văzut pe Tine pironit pe Cruce, Cuvinte al lui Dumnezeu, ceea ce Te-a născut fără de sămânţă, s-a tânguit strigând : Vai mie, Fiul meu preadulce ! Ce smerenie este aceasta, Dumnezeul meu ? Cum rabzi patimă cu judecată nedreaptă, Cela ce eşti fără de patimă ? Laud cu cântări înfricoşata şi nespusă pogorârea Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri Podobnice, glasul al 2-lea.

Podobia : Casa Eufratului...

Dezlegându-ne de legăturile osândirii celei dedemult, noi credincioşii, prin lemnul Crucii, să slăvim pe Hristos, Cel ce S-a pironit pe dânsa.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru, şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Vino acum împreună cu noi, Davide, mişcă-ţi alăuta cântând, înălţaţi pe Hristos, credincioşilor, şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui.

Stih : Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Să înălţăm, popoare, lemnul cel ce este pus înainte, prin carele ne dă nouă Hristos mântuire, şi cu credinţă să-l sărutăm.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu, asemenea.*

Înălţat pe Cruce, pentru oameni, văzând pe Fiul Tău, Fecioară, ai strigat tânguindu-te : Slavă milostivirii Tale !

Apoi; Acum slobozeşte pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., *şi după* Tatăl nostru...,

Troparul, glasul 1.

Mântuieşte Doamne poporul Tău, şi binecuvintează moştenirea Ta; biruinţă binecredinciosului nostru popor, asupra celor potrivnici dăruieşte şi cu Crucea Ta păzeşte pe poporul Tău.

Ectenia mică şi Otpustul.

Iar după Otpust, intră preotul cu diaconul şi cu eclesiarhul în Veşmântărie şi se îmbracă preotul şi diaconul; şi cădind cinstita Cruce, zice diaconul : Binecuvintează Stăpâne ! *Iar preotul :* Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., *Apoi;* Sfinte Dumnezeule..., *şi după :* Tatăl nostru..., *Troparul Crucii;* Mântuieşte, Doamne, poporul Tău..., Slavă..., Şi acum..., *Condacul. Apoi ridică preotul cinstita Cruce cu discul pe cap şi o duce la sfânta masă, mergând înainte paracliserul cu două făclii aprinse. O aşează pe Sfântul Antimis. În locul Evangheliei, pe care o pune mai sus. Înaintea cinstitei Cruci arde lumânare toată noaptea.*

SÂMBĂTĂ SEARA

LA PRIVEGHERE

Binecuvântând Preotul, cântăm după obicei Psalmul începător; apoi citim Catisma întâia. La Doamne strigat-am..., *punem 10 Stihiri : cântând trei Stihiri ale învierii, din Octoh, trei ale lui Anatolie şi patru ale cinstitei Cruci.*

Glasul al 5-lea.

Podobie : Bucură-te cămara...

Străluceşte, Cruce a Domnului, luminate fulgerele darului tău în inimile celor ce te cinstesc pe tine şi cu dragoste dumnezeiască te primesc, ceea ce eşti de lume dorită; prin care s-a pierdut mâhnirea lacrimilor, din cursele morţii am scăpat şi la veselia cea neîncetată ne-am mutat. Arată bunăcuviinţa frumuseţii tale, dăruind răsplătirile postirii robilor tăi, celor ce cer cu credinţă folosinţa ta cea bogată şi mila cea mare.

Bucură-te, Cruce purtătoare de viaţă, raiule cel frumos al Bisericii, pomul nestricăciunii, carele neai înflorit desfătarea slavei celei veşnice, prin care se gonesc taberele dracilor şi împreună se veselesc cetele îngerilor şi adunările credincioşilor prăznuiesc. Arma cea nebiruită, tăria cea neclintită, biruinţa împăraţilor, lauda preoţilor. Dă-ne şi nouă acum să ajungem la patimile lui Hristos şi la înviere !

Bucură-te, Cruce purtătoare de viaţă, semnul cel nebiruit al creştinătăţii, uşa raiului, întărirea credincioşilor, zidul cel dimprejurul Bisericii; prin care s-a pierdut şi a încetat blestemul, s-a înghiţit puterea morţii şi ne-am înălţat de pe pământ la cele cereşti. Armă nebiruită, împotrivirea dracilor, mărirea mucenicilor, podoaba cuvioşilor cu adevărat, limanul mântuirii, ceea ce dăruieşti lumii mare milă.

Veniţi amândoi cei întâi zidiţi, care aţi căzut din ceata cea de sus, prin pizma ucigaşului de oameni, pentru gustarea cea amară a mâncării din pomul

cel dedemult. Iată vine preacinstitul lemn cu adevărat, la carele alergând cu bucurie îmbrăţişaţi-l şi strigaţi către dânsul cu credinţă : Tu eşti sprijinul nostru, Cruce preacinstită, din al căreia fruct gustând, am dobândit nestricăciune, luând adevăratul Eden cel dintâi şi mare milă.

Slavă..., *glasul al 3-lea.*

Hristoase Dumnezeul nostru, Cela ce ai primit răstignire de bunăvoie, spre învierea cea de obşte a neamului omenesc, şi prin trestia Crucii sângerându-Ţi degetele cu vopsele roşii, Te-ai milostivit a iscăli pentru noi, ca un împărat, cele ce sunt de iertare; nu ne trece cu vederea pe noi cei ce suntem ameninţaţi iarăşi cu depărtarea cea de la Tine. Ci Te milostiveşte, unule îndelung-Răbdătorule, spre poporul Tău, cel ce este în nevoi, şi Te scoală şi biruieşte pe cei ce se luptă cu noi, ca un atotputernic.

Şi acum..., *a Născătoarei : Dogmatica glasului. Ieşire :* **Lumină lină...** *Prochimenul :* Domnul a împărăţit..., *Ecteniile şi celelalte, după obicei.*

LA LITIE

Stihirile hramului, Slavă..., Şi acum..., glasul al 5 lea.

Văzându-Te toată făptura răstignit pe Cruce gol, pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor, s-a schimbat de frică, şi s-a tânguit; soarele şi-a oprit lumina şi pământul s-a clintit; pietrele s-au despicat şi catapeteasma Bisericii s-a rupt; morţii din mormânturi s-au sculat şi puterile îngereşti s-au spăimântat, zicând : O, minune ! Judecătorul se judecă şi pătimeşte voind, pentru mântuirea şi înoirea lumii.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului după Alfa Vita.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 4-lea.*

Doamne, Cela ce ai ajutat în război preablândului David, ca să supună pe cel de alt neam, fii împreună, în război, cu credinciosul nostru popor şi cu arma Crucii surpă pe vrăjmaşii noştri. Arată Milostive spre noi milele Tale cele dedemult; şi să cunoască adevărat, că Tu eşti Dumnezeu şi că spre Tine nădăjduind, biruim; rugându-se după obicei preacurată Maica Ta, să se dăruiască nouă mare milă.

Troparul, glasul 1 : Născătoare de Dumnezeu..., *(de două ori) Şi al Crucii, o dată :* Mântuieşte, Doamne, poporul Tău..., *Şi cealaltă urmare a Privegherii.*

Iar de nu este Priveghere, zicem Troparul învierii; Slavă..., *a Crucii,* Şi acum.... *a Născătoarei de Dumnezeu a învierii. De se va întâmpla înainte-prăznuirea Bunei Vestiri în Duminica Crucii, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera R. De se va întâmpla praznicul Bunei-Vestiri în Duminica închinării Crucii, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii la litera S.*

LA UTRENIE

După cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul... *pe glasul Octoihului, Şi cântăm Troparul învierii (de două ori)* Slavă..., *a Crucii.* Şi acum..., *a Născătoarei :* Gavriil zicând ţie, Fecioară... *Şi obişnuitele Catisme. Sedelnele, le cântăm pe ale învierii. De este hram al cinstitei Cruci, după Polieleu, sedealna Crucii, glasul al 8-lea.*

Podobia : Porunca cea cu taină...

Raiul, cu lemnul l-a golit întâi vrăjmaşul, pentru mâncare aducând moarte; iar lemnul Crucii, înfingându-se în pământ, a adus oamenilor îmbrăcăminte de viaţă şi toată lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe care văzându-o pusă spre închinăciune, împreună să strigăm popoare lui Dumnezeu cu credinţă : Plină este de slavă casa Lui.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Antifoanele glasului.

Toată suflarea...

Evanghelia Utreniei, ce va fi de rând, a învierii. Învierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50. Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Slavă..., *Glasul al 8-lea.*

Uşile pocăinţei deschide-mi mie, Dătătorule de viaţă; că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea Sfântă, purtând locaş al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curăţeşte-l, cu mila milostivirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul şi cu lenevite mi-am cheltuit toată viaţa mea; ci cu rugăciunile tale spală-mă de toată necurăţia.

Apoi : Glasul al 6-lea,

Stih : Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după

mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.

Şi Stihira aceasta :

La mulţimea faptelor mele celor rele, cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoşata zi a judecăţii; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Tie : Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta.

CANOANELE

Ale învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu pe 6 şi din Triod, pe 8.

CANONUL Triodului

Facerea Sfântului Părintelui nostru Teodor Studitul.

Cântarea 1-a, glasul 1,

Irmos : Ziua învierii...

Ziua aceasta de prăznuire este că prin învierea lui Hristos moartea s-a arătat deşartă; razele vieţii au răsărit, Adam sculându-se dănţuieşte cu bucurie; pentru aceasta strigăm, cântând, cântare de biruinţă.

Ziua aceasta este a închinării cinstitei Cruci; veniţi toţi la dânsa. Că revărsând razele cele luminoase ale învierii lui Hristos, le pune înainte. Să o sărutăm deci, sufleteşte bucurându-ne.

Arată-te Crucea Domnului cea mare; arată-mi acum dumnezeiescul chip al frumuseţii tale, învrednicindu-mă a fi închinător laudei tale; că strig către tine ca şi către o însufleţită şi te sărut.

Să laude cu un glas cerul şi pământul, că pusă este înaintea tuturor preafericita Cruce, pe care pironindu-Se trupeşte, Hristos, S-a jertfit, pe aceasta să o sărutăm, sufleteşte bucurându-ne.

Slavă..., *a Treimii :*

O Treime după Feţe, Unime după chip, Părinte, Fiule şi Duhule; Unime întocmai puternică în sfat, în voinţă şi înstăpânirea puterii, păzeşte lumea Ta, pace dăruindu-i.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Neştiind nicicum ispită de bărbat, Fecioară, ai născut prunc fără sămânţă; şi prin acea preacurată naştere aduci pe Făcătorul tuturor, pe Hristos Dumnezeu. Deci pe Acela roagă-L, să împace toată lumea.

Catavasie :

Dumnezeiescul Moise a însemnat mai înainte dedemult în Marea Roşie, Crucea Ta, când a trecut pe Israil, tăind marea cu toiagul, cântându-Ţi cântare de ieşire, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Veniţi să bem băutură nouă...

Veniţi să cântăm cântare nouă, prăznuind pierzarea iadului; că Hristos S-a sculat din mormânt, omorând moartea şi mântuind toată lumea.

Veniţi credincioşilor să scoatem apă nu din fântâna care izvorăşte apă stricăcioasă, ci din izvorul luminării; închinându-ne Crucii lui Hristos, întru care ne şi lăudăm.

Sărutând acum Crucea Ta, pe care a închipuit-o oarecând Moise cu palmele, biruim Stăpâne Hristoase, pe Amalic cel netrupesc şi ne şi mântuim prin ea.

Cu ochi şi cu buze curate, începând cântare de bucurie, să ne închinăm credincioşilor cu bucurie Crucii Domnului, întru cântări lăudându-o.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe un Dumnezeu fără început, în trei Ipostasuri, cinstesc, pe Cel nedespărţit după chipul Fiinţei : Pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul cel viu, întru Carele neam botezat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Moise a văzut dedemult în rug, cu închipuire, taina ta, Curară; că precum pe acela văpaia nu l-a ars, aşa nici pântecele tău Focul Dumnezeirii.

Catavasie :

Întăreşte-mă, Stăpâne Hristoase, cu Crucea Ta pe piatra credinţei, ca să nu se clătească gândul meu

de năvălirile răului vrăjmaş; că numai Tu însuţi eşti sfânt.

Sedealna, glasul al 6-lea.

Crucea Ta, Doamne, s-a sfinţit, căci cu dânsa se fac tămăduirile celor bolnavi întru păcate; printr-însa cădem înaintea Ta, miluieşte-ne pe noi.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Astăzi s-a plinit cuvântul proorocului; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne. Şi gustând din lemnul mântuirii, am aflat mântuire din patimile păcatului. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s-au clintit, Doamne; că pe Carele l-a înghiţit iadul cu poftă, L-a liberat cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, Carele de bunăvoie S-a pironit pe Cruce şi a înviat din morţi, pe Hristos, Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 4-a,

Irmos : La dumnezeiasca strajă...

Iată a înviat Hristos ! zis-a îngerul mironosiţelor femei; nu plângeţi; ci mergând spuneţi Apostolilor : Bucuraţi-vă ! Astăzi este mântuirea lumii; tirania vrăjmaşului a pierit cu moartea.

Bucuria cea pentru închinarea Crucii Tale, cea purtătoare de viaţă, astăzi întâmpinându-o Hristoase, întâmpinare facem preasfintelor Tale patimi, pe care le-ai suferit pentru mântuirea lumii, Mântuitorule, ca un puternic a toate.

Astăzi se face bucurie în cer şi pe pământ, că se arată lumii semnul lui Hristos, întreit fericita Cruce; că aceasta punându-se înainte, izvorăşte celor ce se închină ei dar pururea curgător.

Ce-ţi vom aduce Ţie, Hristoase ? Că ne-ai dat cinstita Cruce să ne închinăm ei, pe care s-a vărsat sângele Tău cel preasfânt şi s-a ţintuit trupul Tău cu piroane; pe care acum sărutându-o îţi mulţumim.

Slavă..., *a Treimii :*

Laud trei Ipostasuri ale unei Dumnezeiri, ale firii adică celei singure prin Sine fără despărţire; mărturisind pe Tatăl fără început, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, o Domnie pe un scaun, o Împărăţie întocmai, o Stăpânie veşnică.

Şi acum... *a Născătoarei :*

Numai tu, curată, te-ai arătat între femei odor preaminunat, lucru înfricoşat; că tu ai înnoit firea, născând fără sămânţă, rămânând iarăşi Fecioară ca şi mai-nainte; că Cel ce S-a născut din tine este Dumnezeu adevărat.

Catavasie :

Pe Cruce văzându-Te pe Tine, Puternice, luminătorul cel mare de cutremur cuprinzându-se, şi-a strâns şi şi-a, ascuns razele şi toată zidirea, a lăudat, cu frică, îndelungă răbdarea Ta; că s-a umplut, pământul de lauda Ta.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Să mânecăm, cu mânecare adâncă...

Răsărit-ai din mormânt lumii, Lumina cea neapusă, strălucind nestricăciune şi micşorând, Doamne, mâhnirea cea de moarte din marginile lumii, ca un îndurat.

Să ne apropiem curăţiţi cu postul, cu căldură să sărutăm lemnul cel preasfânt cu laude; pe carele Hristos răstignindu-Se, a mântuit lumea ca un milostiv.

Dănţuiesc cu veselie astăzi cetele îngerilor, pentru închinarea Crucii Tale; căci cu dânsa ai sfărâmat taberele dracilor, Hristoase, mântuind neamul omenesc.

Alt rai s-a cunoscut, Biserica, ca şi cel mai dinainte, având lemn purtător de viaţă, Crucea Ta,

Doamne, din care prin atingere luăm nemurire.

Slavă..., *a Treimii :*

Trei împreună fără de început slăvesc, pe un Dumnezeu întru o Fiinţă; pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul, o Lumină întreit strălucitoare, o Împărăţie întocmai stăpânitoare, în unime neamestecată.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născut-ai după legea firii, dar mai presus de lege; că numai naşterea ta a fost fără de sămânţă. Felul naşterii tale este înfricoşat şi gândindu-se ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Catavasie :

Mânecând, Te lăudăm pe Tine, Mântuitorule îndurate, aflând pace prin Crucea Ta, prin care ai înnoit neamul omenesc, ducându-ne pe noi la lumină neînserată.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Pogorâtu-Te-ai în cele dedesubt...

Sfărâmând moartea, Hristoase, ai înviat ca un Împărat, chemându-ne pe noi din cămările iadului, spre desfătarea Împărăţiei Cerurilor, în pământul nemuririi.

Bucurându-ne întru cântări dumnezeieşti, să strigăm lui Dumnezeu credincioşii, sărutând Crucea Domnului; că izvorăşte izvor de sfinţenie tuturor celor din lume.

Se plineşte glasul scriitorului de cântări : Că iată ne închinăm aşternutului preacuratelor Tale picioare, Atotputernice, cinstitei Cruci, lemnului celui preadorit.

Lemnul pe carele l-a văzut băgat în pâinea Ta proorocul cel plângător, adică Crucea Ta, Îndurate, sărutându-o, lăudăm legăturile Tale, îngroparea, suliţa şi piroanele.

Sfânta Cruce, pe care ai primit, Hristoase, să o porţi pe umeri şi să Te înalţi pe dânsa şi cu trupul să Te răstigneşti, sărutându-o, luăm putere asupra nevăzuţilor vrăjmaşi.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Feţe o laud şi Treimii întru o Fiinţă mă închin; unui Dumnezeu, Unime întreită, unei lumini întreit strălucitoare, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Şi acum... *a Născătoarei :*

Minune mai mare decât toate minunile întru tine s-a arătat, ceea ce eşti mieluşea neîntinată. Că ai născut pe Mielul, Cel ce a şters păcatul lumii. Pe Carele roagă-L cu dinadinsul, pentru cei ce te laudă pe tine.

Catavasie :

Chipul dumnezeieştii Cruci, Iona mai-nainte l-a însemnat în pântecele chitului, cu palmele întinse, şi a ieşit din fiară, mântuindu-se cu puterea Ta Cuvântule.

CONDAC glasul al 7-lea.

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpaie uşa Edenului. Că într-însa a venit preaslăvită legătură, lemnul Crucii; acul morţii şi biruinţa iadului s-a gonit; că de faţă ai stătut Mântuitorul meu, strigând celor din iad : Intraţi iarăşi în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota : două tâlharilor şi una Dătătorului de viaţă. Pe care, văzându-o iadul, a zis celor de jos : O ! Slugile mele şi puterile mele, cine este Cel ce a înfipt piron în inima mea ? Cu suliţă de lemn m-a împuns fără de veste şi mă rup. La cele dinlăuntru ale mele mă doare, pântecele meu se chinuieşte, simţirile îmi tulbură duhul şi mă silesc a lepăda din mine pe Adam şi pe cei din Adam, care îmi sunt daţi prin lemn; că lemnul pe ei iarăşi îi duce în rai.

SINAXAR
LA DUMINICA A TREIA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi, în Duminica a treia a postului mare, prăznuim închinarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci.

Stih : Tot pământul să se-nchine Crucii Cele sfinte,
Prin care-a cunoscut a ţi se-nchina, Cuvinte !

Pentru că în timpul postului celui de patruzeci de zile ne răstignim şi noi oarecum, morţi fiind faţă de patimi, cu simţurile adormite şi potolite, din pricina amărăciunii postului, ni se pune înainte cinstita şi de viaţă făcătoare Cruce ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de patima Domnului nostru Iisus Hristos şi să ne mângâie. Dacă Dumnezeu a fost răstignit pentru noi, oare nu trebuie ca şi noi să lucrăm mai mult pentru el ? Nevoinţele noastre ni se uşurează când ni se aduce aminte şi de nădejdea slavei ce ni s-a dat prin Cruce. Căci după cum Mântuitorul nostru urcându-se pe Cruce, a fost slăvit prin felul necinstit prin care s-au purtat oamenii cu el şi prin amărăciunile ce i-au pricinuit tot aşa trebuie să facem şi noi ca să fim slăviţi împreună cu el, cu toate că îndurăm cu greu nevoinţele postului. Se mai explică prăznuirea de azi şi în alt chip. După cum cei care călătoresc pe o cale aspră şi lungă, zdrobiţi de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros, se odihnesc puţin, aşezându-se sub el, şi oarecum întineriţi termină şi restul drumului, tot aşa şi acum în timpul postului, a fost sădită de sfinţii Părinţi la mijlocul acestei căi obositoare Crucea cea aducătoare de viaţă, spre a ne odihni, a ne răsufla şi a ne face pe noi cei osteniţi sprinteni şi uşori pentru restul ostenelii. Sau altă explicaţie. După cum la venirea unui împărat sunt purtate înainte steagurile lui şi sceptrul, iar în urmă vine şi el, plin de veselie şi de bucurie pentru biruinţa avută, iar împreună cu el se bucură şi supuşii, tot aşa şi Domnul nostru Iisus Hristos, vrând să arate biruinţa asupra morţii şi că are să vină cu slavă în ziua învierii, a trimis înainte sceptrul lui, semnul lui cel împărătesc, Crucea cea de viaţă făcătoare, care ne umple de multă bucurie, ne dă foarte mare uşurare şi ne pregăteşte să fim gata să-l primim pe împărat şi să scoatem strigăte de bucurie întru întâmpinarea Biruitorului. A fost aşezată sfânta Cruce în săptămâna de la mijloc a postului celui de patruzeci de zile pentru următoarea pricină : Sfântul post de patruzeci do zile se aseamănă cu izvorul cel din Mera, din pricina asprimii, amărăciunii şi lipsei de trai bun ce ne face postul. După cum dumnezeiescul Moise, când a băgat lemnul în mijlocul izvorului, l-a îndulcit, tot aşa şi Dumnezeu, care ne trece prin Marea Roşie cea spirituală şi ne scoate de la nevăzutul Faraon, prin lemnul cel de viaţă făcător al cinstitei şi de viaţa făcătoarei cruci, îndulceşte amărăciunea postului celui de patruzeci de zile şi ne mângâie pe noi care trăim ca în pustie până ce ne va duce, prin învierea lui, la Ierusalimul cel spiritual. Sau altă explicaţie. Deoarece Crucea se numeşte şi este pomul vieţii, iar acel pom a fost sădit în mijlocul raiului, în Eden, în chip potrivit şi dumnezeieştii Părinţi l-au sădit pe acesta în mijlocul postului celui de patruzeci de zile ca să ne amintească şi de lăcomia lui Adam, dar în aceiaşi timp să ne arăte, prin pomul acesta şi înlăturarea osândei lui. În adevăr dacă mâncăm din el nu mai murim, ci trăim.

Prin puterea Crucii, Hristoase Dumnezeule, păzeşte-ne de ispitele celui viclean, învredniceşte-ne să ne închinăm dumnezeieştilor tale patimi şi învierii celei purtătoare de viaţă, ducând la capăt cu uşurinţă calea acestui post de patruzeci de zile şi ne mâlueşte pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Cela ce ai izbăvit pe tineri din cuptor...

Înviat-ai din mormânt a treia zi, Doamne, ca cel ce doarme, ucigând pe portarii iadului cu dumnezeiasca putere şi ai sculat pe strămoşii cei dedemult, Dumnezeul părinţilor, Cel ce însuţi eşti binecuvântat şi preaslăvit.

Dănţuind cu alăuta de cântări, să ne bucurăm astăzi popoare întru închinarea Crucii, slăvind pe Hristos, Cel ce S-a răstignit pe dânsa, pe Dumnezeul părinţilor, Cel singur binecuvântat şi preaslăvit.

Cela ce ai arătat organul morţii vistierie de viaţă, pe care lumea o sărută, adică Crucea Ta, Împărate al tuturor; sfinţeşte pe cei ce se închină ei, Dumnezeul părinţilor, Cela ce însuţi eşti binecuvântat şi preaslăvit.

Cela ce însuţi eşti milostiv şi îndurat, Iisuse, luminează, sfinţeşte pe cei ce se închină cu credinţă Crucii Tale şi dumnezeieştilor patimi; Dumnezeul părinţilor, Cel ce însuţi eşti binecuvântat şi preaslăvit.

Slavă..., *a Treimii :*

Laud Unimea, Dumnezeirea cea în trei Ipostasuri; că lumină este Tatăl, lumină Fiul, lumină Duhul, rămânând lumină nedespărţită după unimea cea firească şi cu trei raze ale feţelor strălucind.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti propovăduirea cea cu multe numiri a tuturor proorocilor; că uşă a lui Dumnezeu, năstrapă de aur, pământ sfânt te-ai arătat, Fecioară dumnezeiască Mireasă, născând cu trup pe Iisus Hristos, Dumnezeul părinţilor, Cel preaslăvit.

Catavasie :

Cela ce ai mântuit pe tineri din văpaie, ai venit pe pământ luând trup şi pe Cruce pironindu-Te, mântuire ne-ai dăruit nouă, Hristoase, Cel singur binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Această numită şi sfântă zi...

Pentru ce ţineţi acum miresme în mâini şi pe cine căutaţi ? Cel ce S-a arătat acum femeilor la mormânt, a strigat : S-a sculat Hristos, Dumnezeul nostru, ridicând firea noastră cea omenească din temniţele iadului.

Bucură-te, lemn de trei ori fericit şi dumnezeiesc, Cruce, lumina celor din întuneric, care arăţi mai înainte cu strălucirea ta razele învierii lui Hristos, în lumea cea cu patru părţi; învredniceşte pe toţi credincioşii să ajungă Paştile.

Tot în această zi miros miresmele dumnezeiescului vas de mir, lemnul cel cu mireasmă de viaţă, Crucea lui Hristos. Să mirosim mirosul cel de Dumnezeu însuflat, închinându-ne ei cu credinţă în veci.

Vino Eliseie proorocule, spune de faţă ce lemn a fost acela pe care l-ai băgat în apă ? Crucea lui Hristos, prin care ne-am tras din adâncul stricăciunii, închinându-ne ei cu credinţă în veci.

Mai-nainte închipuind Iacov dedemult Crucea Ta, s-a închinat vârfului dumnezeiescului toiag al lui Iosif, cunoscându-o mai-nainte a fi aceasta sceptrul cel înfricoşat al împărăţiei Tale, Hristoase; căreia acum ne închinăm cu credinţă în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

O Fiinţă în trei Feţe slăvesc, fără amestecare, câte trele osebite după ipostasuri; că după chipul firii nu despart pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul; că un Dumnezeu este peste toate în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu una dumnezeiască Mireasă, Marie, te-ai arătat între maici Fecioară, născând fără bărbat pe Mântuitorul Hristos şi păzind pecetea curăţiei; pe tine te fericim credincioşii în veci.

Catavasie : Să lăudăm bine să cuvântăm...

În groapa leilor aruncat fiind oarecând marele între prooroci Daniil, mâinile, în chipul Crucii întinzându-şi, nevătămat s-a păzit de mâncarea acelora; binecuvântând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Luminează-te, luminează-te...

În mormânt Te-ai pogorât, Dătătorule de viaţă, Dumnezeule, şi ai sfărâmat toate încuietorile şi zăvoarele şi pe morţi i-ai înviat, care strigau : Slavă învierii Tale, Hristoase Mântuitorule atotputernice.

Mormântul Tău, Hristoase, mi-a izvorât viaţă; că venind Tu de faţă, Cel ce ţii viaţa, ai strigat celor ce locuiau în mormânturi : Cei din legături dezlegaţi-vă, că Eu am venit în lume răscumpărare.

Să salte cu laude toate lemnele pădurii, văzând lemnul Crucii, cel de un nume cu dânsele, sărutându-se astăzi; pe carele Hristos şi-a înălţat capul, precum profeţeşte dumnezeiescul David.

Eu, cel ce am murit prin pom, te-am aflat pe tine pom de viaţă, purtătoare de Hristos, Crucea mea, păzitoarea mea cea nebiruită, puterea cea tare asupra dracilor; ţie mă închin astăzi strigând : Sfinţeşte-mă cu mărirea ta.

Veseleşte-te, bucură-te Biserica lui Dumnezeu, închinându-te astăzi de trei ori fericitului lemn al preasfintei Cruci a lui Hristos, căreia slujesc cetele îngereşti, şi cu frică îi stau înainte.

Slavă..., *a Treimii :*

Închinu-mă Ţie, Dumnezeire Sfântă, Treime după feţe, Unimei după fire, Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, unei Stăpânii şi unei împărăţii, care stăpâneşte toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti Fecioară muntele cel mare, întru carele S-a sălăşluit Hristos, precum strigă dumnezeiescul David; prin care noi ne-am înălţat de pe pământ la cer, făcându-ne fii prin Duhul, întrutot fericită.

Catavasie :

O, Maică Fecioară şi adevărată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut fără sămânţă pe Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce s-a înălţat cu trupul pe Cruce, toţi credincioşii Îl slăvim şi te mărim acum după vrednicie.

Luminânda învierii; Slavă..., *a Crucii.*

Podobia : Cu ucenicii să ne suim...

Văzând astăzi pusă înainte cinstită Crucea lui Hristos, să ne închinăm ei şi să ne veselim cu credinţă, cu dragoste sărutându-o; şi rugând pe Domnul, Cel ce S-a răstignit pe dânsa de bunăvoie, să ne învrednicească pe noi pe toţi a ne închina cinstitei Cruci şi a ajunge învierea fără osândire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lemnului, pe carele şi-a întins preacuratele palme Fiul tău, Preacurată, răstignindu-se pentru noi, acum cu credinţă ne închinăm; dăruieşte-ne nouă pace, ca să ajungem şi la preacinstitele patimi cele de mântuirea lumii şi să ne închinăm zilei Paştilor celei luminoase şi lumii de bucurie, celei numite Doamnă şi purtătoare de lumină.

LA LAUDE

Punem Stihiri 8. Cântând : 4 Stihiri ale învierii, din Octoih, şi 4 podobii, din Triod, repetând pe cea dintâi; glasul al 4-lea.

Podobia : Ca pe un viteaz între mucenici...

Cu glasuri să strigăm şi cu cântări să slăvim cinstita Cruce, sărutându-o şi către dânsa să strigăm : Preacinstită Cruce, sfinţeşte sufletele şi trupurile noastre, cu puterea ta, şi ne păzeşte nerăniţi de toată vătămarea potrivnicilor, pe cei ce ne închinăm ţie cu bunăcredinţă.

Apropiaţi-vă de scoateţi ape neîmpuţinate, care se toarnă înaintea voastră, prin darul Crucii. Iată că vedem pus înainte lemnul cel sfânt, izvorul darurilor cel adăpat cu sângele şi cu apa Stăpânului tuturor, Cel ce S-a înălţat pe dânsa de bunăvoie şi a înălţat pe oameni.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Întărirea Bisericii, puterea împăraţilor, lauda monahilor şi mântuirea tu eşti preacinstită Cruce. Pentru aceasta închinându-ne ţie, ne luminăm astăzi inimile şi sufletele cu dumnezeiescul Dar, al Celui ce S-a pironit pe tine şi a surpat puterea vicleanului şi blestemul l-a pierdut.

Stih : Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Repetă Stihira cea dintâi.

Apoi zicem Stihul : Scoală-Te Doamne Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi, până în sfârşit.

Şi cântăm Stihira zilei.

Glasul al 8-lea, singur glasul.

Domnul tuturor ne-a învăţat cu pildă, ca să ne ferim de gândul cel măreţ al fariseilor celor prea răi şi tuturor le-a arătat să nu gândească trufaş, mai mult decât se cade a gândi. Că însuşi făcându-Se pildă şi asemănare, S-a micşorat pe Sine până la Cruce şi la moarte. Deci, mulţumindu-i cu vameşul, să zicem : Dumnezeule, Cela ce ai pătimit pentru noi şi fără patimă ai rămas, izbăveşte-ne pe noi de patimi şi mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum... Prea binecuvântată eşti...

DOXOLOGIA CEA MARE

Iar când încep cântăreţii să cânte : Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... *Preotul se îmbracă în toate veşmintele cele preoţeşti (sau unde va fi mai mare, este dator cel mai mare să o facă) şi luând cădelniţa, cădeşte sfânta masă şi cinstita Cruce, apoi punându-o pe disc, iese pe partea stângă, pe uşa dinspre miazăroapte, mergând înaintea lui cu două sfeşnice şi cu cădelniţa şi merge drept spre uşile împărăteşti; şi sfârşindu-se doxologia şi Aghiosul, zice Preotul :* Cu înţelepciune drepţi..., *Şi cântăm Troparul :* Mântuieşte Doamne poporul Tău..., *(de trei ori) Şi vine Preotul, purtând cinstita Cruce, înaintea sfintelor uşi şi fiind acolo gătit analog, pune deasupra lui cinstita Cruce, apoi luându-i acoperământul, cădeşte în chipul Crucii, în patru părţi.*

Şi îndată, cântă Troparul, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi Sfântă Învierea Ta slăvim. *(de trei ori)*

Apoi îl cântă şi stranele, cu glas mare, tot de trei ori.

De va fi în mânăstire. Egumenul sau locţiitorul său trece între preoţii slujitori şi fac împreună două metanii înaintea Sfintei Cruci de pe analog. Apoi sărută Sfânta Cruce, întâi cel mai mare şi pe urmă ceilalţi, încheind cu a treia metanie. Asemenea fac ceilalţi preoţi din strana dreaptă şi stângă, ca şi fraţii, închinându-se câte doi, după rânduială. În timpul cât se închină fraţii, cântăreţii cântă aceste Stihiri, pe glasul al 2-lea :

Veniţi credincioşii să ne închinăm lemnului celui de viaţă făcător, pe carele Hristos, Împăratul slavei, de bunăvoie mâinile tinzându-Şi, ne-a înălţat la fericirea cea dintâi, pe care mai înainte vrăjmaşul, prin dulceaţă amăgindu-ne, a făcut să fim goniţi de la Dumnezeu. Veniţi credincioşilor, lemnului să ne închinăm, prin carele ne-am învrednicit a sfărâma capetele nevăzuţilor vrăjmaşi. Veniţi toate moştenirile neamurilor, Crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te Cruce, scăparea cea desăvârşită a lui Adam celui căzut; întru tine preacredincioşii împăraţii noştri se laudă, căci cu puterea ta pe popoarele păgâne tare le supun. Pe tine acum cu frică creştinii sărutându-te, şi pe Dumnezeu Cel ce S-a pironit pe tine, îl slăvim grăind : Doamne, Cel ce Te-ai răstignit pe dânsa, miluieşte-ne pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea :

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe Cruce S-a pironit şi în coastă S-a împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii ! Cu cunună de spini S-a încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori. Cu haină de ocară S-a îmbrăcat şi peste obraz S-a bătut cu mâna de ţărână, Cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate S-a bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuipări şi răni a luat şi ocări şi pumni şi toate le-a răbdat pentru mine cel osândit, Mântuitorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Slavă..., *glasul acelaşi.*

Astăzi, Cel neapropiat după fiinţă, mie apropiat S-a făcut şi a pătimit patimi, Cel ce m-a slobozit pe mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fărădelege a fost scuipat şi Şi-a dat spatele spre răni, pentru cei robiţi. Pe carele Curata şi Maica lui pe Cruce văzându-L, cu durere a zis : Vai mie, Fiul meu ! De ce ai făcut aceasta ? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe. Vai mie, lumina mea ! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc şi cumplită sabie prin inima mea trece. Laud patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., *acelaşi glas,*

Astăzi s-a plinit cuvântul proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne. Şi din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi, Ecteniile şi Otpustul.

Stihira Evangheliei, în pridvor, şi Ceasul întâi, la care se citeşte învăţătura lui Teodor Studitul şi Otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 6 şi din Canonul Crucii Cântarea a 3-a, pe 4. În loc de Sfinte Dumnezeule..., *cântăm :* Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi sfântă învierea Ta slăvim. *Prochimenul Apostolului, glasul al 6-lea.* Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta..., *Stih :* Către Tine, Doamne, voi striga, Dumnezeul meu să nu taci de către mine. *Apostolul; din Epistola către Evrei.* Aliluia, glasul al 4-lea : Adu-ţi aminte de adunarea Ta, pe care o ai câştigat din început. *Stih :* Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, a făcut mântuire în mijlocul pământului. *Evanghelia de la Marcu. CHINONICUL :* Însemnatu-s-a peste noi lumina feţei Tale, Doamne. Aliluia.

LUNI
În a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

La Doamne strigat-am... *punem 10 Stihiri cântând 4 stihiri de umilinţă din Octoih, şi podobnice din Triod; ale lui Iosif.*

Glasul al 8-lea.

Podobia : Doamne, de ai și stătut...

Doamne, Cela ce Ţi-ai întins mâinile pe Cruce de bunăvoie, învredniceşte-ne pe noi să ne închinăm ei, întru umilinţa inimii, luminându-ne bine cu postirile, cu rugăciunile şi cu înfrânarea şi cu facerea de bine, ca un bun şi de oameni iubitor.

Doamne, curăţeşte mulţimea păcatelor mele, după mulţimea milei Tale, prea-Îndurate, şi mă învredniceşte a vedea cu suflet curat Crucea Ta şi a o săruta întru această săptămână a postului, ca un iubitor de oameni.

Altă Stihiră podobnică a lui Teodor, Glasul al 8-lea.

Podobie : Mare minune...

Mare minune ! Se vede lemnul pe carele S-a răstignit Hristos cu trupul. Lumea se închină lui şi luminându-se strigă : O, putere a Crucii ! Că numai văzându-se, arde pe draci ! Şi închipuindu-se se arată arzându-i; fericescu-te pe tine, lemnule preacurate; cinstescu-te şi mă închin ţie, cu frică, şi slăvesc pe Dumnezeu, Carele prin tine mi-a dăruit viaţă fără de sfârşit.

Şi din Minei trei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ieşire : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 8-lea :
Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.
Stih 1 : De la marginile pământului, către Tine am strigat.
Stih 2 : Acoperi-mă-voi întru acoperământul aripilor Tale
Stih 3 : Aşa voi cânta numele Tău în veci.

Şi iarăşi : Dat ai moştenire celor ce se tem...

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, singur glasul,

Nu cutez, eu ticălosul, să privesc cu ochii la cer, pentru faptele mele cele viclene. Ci ca vameşul suspinând, strig Ţie : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul, şi de făţărnicia cea fariseiască mă scapă, ca un milostiv. *(de două ori)*

Martirica :

Mucenicii Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Cele cereşti te laudă pe tine, ceea ce eşti plină de dar, Maică, care nu ştii de mire, şi noi preamărim naşterea ta cea neurmată. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

De se va întâmpla Buna-Vestire în Lunea a 4-a sau a 5-a sau a 6-a, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera T.

Luni a patra săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, zicem Sedelnele, cele de umilinţă din Octoih, ale glasului ce se va întâmpla.

După a doua Catismă, zicem această; Sedealnă a lui Iosif, glasul al 8-lea.

Podobia : Înviat-ai din morţi...

Să ne închinăm credincioşii preacinstitului lemn, pe carele S-a înălţat Făcătorul tuturor; că stă înainte sfinţind pe cei ce se apropie de dânsul cu sufletul şi cu trupul, curăţind spurcăciunea păcatului celor ce postesc cu credinţă şi laudă pururea pe Hristos, pe Unul făcătorul de bine.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cuvântul Tatălui pe pământ S-a pogorât şi îngerul luminii a strigat către Născătoarea de Dumnezeu : Bucură-te, binecuvântată, ceea ce ai păzit tu singură cămara, zămislind întru tine pe Dumnezeu şi Domnul cel mai înainte de veci, ca să mântuiască din rătăcire neamul omenesc ca Dumnezeu.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 3-lea.

Podobia : De frumuseţea fecioriei...

Înjumătăţind acum postul şi ajungând, Hristoase al meu, la închinarea purtătoarei de viaţă Crucii Tale, căzând înaintea Ta, strigăm către Tine : Mare eşti Iubitorule de oameni şi mari sunt lucrurile Tale; că ai arătat cinstită Crucea Ta, căreia cu frică închinându-ne strigăm : Slavă marii milostivirii

Tale.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca o viţă nelucrată ai odrăslit, Fecioară, Strugurul cel preafrumos, Carele izvorăşte nouă vinul cel de mântuire, veselind sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta, ca pe o pricină a bunătăţilor, fericindu-te pe tine, pururea cu îngerul strigăm ţie : Bucură-te, cea plină de dar.

Psalmul 50.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul Mineiului *şi această Tricântare. Şi se citeşte* Cântarea întâia *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Pe gonaciul Faraon...

Închinarea cea de lumină purtătoare a Crucii s-a arătat tuturor, împrăştiind ca un soare raze de mântuire şi luminând pe toţi cei cuprinşi de întunecarea patimilor, deci, să alergăm împreună, să o sărutăm pe dânsa cu curăţie.

Curăţindu-ne cu darul postului, veniţi cu gând preacurat să strigăm glas de mulţumire Celui singur curat : Tu, Cuvinte, Ţi-ai dat sângele pentru noi toţi, Tu şi cu Crucea ne sfinţeşte.

Împiedicându-mă de năvălirile şarpelui, zac pururea în cădere necuvioasă, Mântuitorule. Cela ce ai îndreptat căderea celor întâi zidiţi, prin patimă şi prin Cruce, îndreptează-mă şi mă povăţuieşte spre plinirea voilor Tale.

A Născătoarei :

Stând lângă Crucea Ta, Doamne, ceea ce nu ştie de nuntă, şi văzând rănile Tale, Stăpâne, rănindu-se a zis : Vai mie, Fiule ! ceea ce am scăpat întru naşterea Ta, de durere, acum cu dureri mă chinuiesc.

Altă Tricântare,

A lui Teodor. glasul al 3-lea,

Irmos : Să cântăm Domnului...

Această sfântă şi luminată săptămână punând cinstita Cruce înaintea lumii, veniţi să o sărutăm cu frică şi cu dragoste, luminându-ne sufletele şi slăvind cu cântări pe Hristos, Cel ce S-a pironit pe dânsa.

Crucii Tale, Hristoase, toţi ne închinăm, făcând întâmpinare mai-nainte învierii Tale. Lăudăm piroanele Tale, cinstim şi suliţa Ta, curăţindu-ne cu acestea buzele şi ochii sufletului şi ai trupului.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Ceea ce eşti lăudată întru o Fiinţă, Părinte, Fiule, împreună cu Duhul Sfânt, Dumnezeire fără început, pururea vecuitoare, nezidită, izvorule al luminii şi viaţă, Ţie, Ceea ce ai înfiinţat toate, ne închinăm toţi oamenii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te pe tine, Fecioară curată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti căruţă de heruvimi, din care S-a născut Dumnezeu; că numai tu te-ai făcut izvor de nestricăciune, izvorând viaţă tuturor, din carele scoţând, luăm tămăduiri.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Înjumătăţind curgerea celor patruzeci de zile ale postului, veniţi să mergem cu dragoste împreună cu Hristos la dumnezeiasca patimă. Ca împreună cu Dânsul răstignindu-ne, să ne facem părtaşi şi învierii Lui.

Irmosul :

Să cântăm Domnului Celui ce a făcut minuni înfricoşate în Marea Roşie. Căci cu marea a acoperit pe cei potrivnici şi a mântuit pe Israil. Aceluia Unuia să-i cântăm, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De şapte ori cuptorul...

Doamne, miluieşte-mă şi Te milostiveşte spre mine, cel ce mi-am rănit şi sufletul şi mintea cu patimi veninate şi cu Crucea Ta, ca şi cu o platoşă mă într-armez şi cu picăturile cele vărsate din coasta Ta. Ca să cântăm cu osârdie : Preoţi bine-L cuvântaţi, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Pe tine, preacinstită Cruce, te-a închipuit mainainte Moise oarecând în munte, înălţându-şi mâinile şi biruind pe Amalic. Căreia închinându-ne astăzi, înfrângem taberele dracilor cele străine, şi cu credinţă cântăm : Preoţi binecuvântaţi, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Pe mine, cel împilat de patimi şi de vrăjmaşi împiedicat şi de obiceiul meu cel rău tras, Milostive, miluieşte-mă şi cu Crucea Ta mă într-armează, ca să cânt cu inimă întreagă : Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

A Născătoarei :

Cu durere suspinând, ca o Maică tânguindu-te, şi jalea cea de la inimă nerăbdându-o, la Cruce te-ai uitat, strigând către Cel ce S-a născut din pântecele tău : Fiule ! Ce vedere este aceasta ? Cum pătimeşti Cela ce eşti din fire fără patimă, vrând cu adevărat să liberezi din stricăciune neamul omenesc ?

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Dumnezeu cel ce slăveşte...

Văzând Crucea lui Hristos, pusă în Biserică, să ne apropiem cu frică şi cu credinţă fraţilor şi să ne închinăm ei, strigând : Tu ai înflorit viaţă oamenilor, ceea ce eşti purtătoare de lumină.

Purtătoare de biruinţă în războaie te-a arătat pe tine cerul, făcătoare de viaţă Crucea noastră, ceea ce eşti armă nebiruită a împăraţilor, surpare vrăjmaşilor, corn Bisericii şi mântuire credincioşilor.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Pe Tatăl cel Sfânt slăvesc, pe Fiul cel Sfânt cinstesc şi pe Duhul Sfânt laud, pe Treimea cea de o Fiinţă şi singură prin Sine; pe fiecare din acestea Dumnezeu, lumină şi lumini, care ies ca dintr-un soare.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, uşă neumblată; bucură-te, rug nears; bucură-te, năstrapă de aur; bucură-te, munte netăiat; bucură-te, Născătoare de Dumnezeu; nădejdea cea tare şi zidul celor ce nădăjduiesc spre tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Înjumătăţind postul, să luăm îndrăzneală prin Duhul, bine şi bărbăteşte călătorind fraţilor cu Dumnezeu spre cealaltă vreme a lui; ca să vedem cu bucurie şi Paştile lui Hristos, Cel ce a înviat.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Dumnezeu, Cel ce Se slăveşte de îngeri neîncetat întru cei de sus, cerurile cerurilor, pământul şi munţii, dealurile şi adâncul şi tot neamul omenesc, cu cântări, ca pe Făcătorul şi Mântuitorul, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Înfricoşa-tu-s-a tot auzul...

Binecuvântând Iacov dedemult pe nepoţi, arătat a închipuit mai înainte cinstită Crucea Ta, prin care Îndurate binecuvântează-ne pe noi, dăruindu-ne darul cel dătător de sfinţenie, celor ce ne închinăm ei şi pe Tine, Răscumpărătorul tuturor, Te slăvim.

Cu apa postului curăţindu-ne credincioşilor sufletul şi mintea, să sărutăm lemnul cel dătător de viaţă şi dumnezeiesc; că iată stă de faţă înaintea tuturor, izvorând dumnezeiască iertare şi lumină cerească, viaţă şi adevărată bucurie.

Ştiu că vrei să vii, Doamne, Judecător înfricoşat, întru slava Dumnezeirii şi vei să vădeşti, atunci, ascunsul tuturor. Pentru aceasta strig Ţie, Bunule : Greşit-am, iartă-mă ! Să nu vădeşti păcatele mele cele multe şi rele.

A Născătoarei :

Mieluşeaua văzând dedemult pe Mieluşelul trăgându-Se la junghiere şi lumina soarelui întunecându-se, plângând a zis : Soare al slavei, Iisuse, ai apus, murind; să răsară lumina învierii celor ce Te iubesc pe Tine.

Altă Tricântare,

Irmos : La muntele Sinai...

Să ne închinăm toţi astăzi la locul unde a stătut picioarele stăpânului şi Dumnezeu, adică preacinstitei Cruci, precum strigă David cel de Dumnezeu grăitor; căci Cel ce ţine toate în palmă, S-a înălţat pe dânsa.

Cei ce locuiţi pe pământ apropiaţi-vă curaţi prin post şi văzând astăzi pusă înainte preacinstita Cruce, închinaţi-vă cu frică şi cu credinţă vă veseliţi şi vă bucuraţi împreună, luând sfinţire sufletelor.

Slavă...

În Fiinţă, Unime nedespărţită, este Treimea, Dumnezeirea cea peste toate, Care unindu-Se în Fire, se împarte după Feţe cu osebirile; că nedespărţindu-Se Se desparte, una fiind Se întreieşte; Aceasta este : Tatăl, Fiul şi Duhul cel viu, Care păzeşte toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine a auzit, fecioară să fie Născătoare de prunc şi Maică fără de bărbat ? Marie, tu săvârşeşti minunea aceasta. Dar spune-mi în ce chip ? Nu cerca adâncurile naşterii lui Dumnezeu. Aceasta este foarte adevărată, dar înţelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să aducem laudă de mulţumită lui Dumnezeu tot poporul; că văzând acum preasfânta Cruce, o sărutăm. Deci, cunoaşteţi şi vă biruiţi de dânsa dracilor; neamurile cele păgâne, cunoaşteţi şi vă plecaţi, că printr-însa cu noi este Dumnezeu.

Irmosul :

La muntele Sinai, în rug te-a văzut Moise, pe tine, care ai zămislit în pântece Focul Dumnezeirii fără de ardere; iar Daniil te-a văzut munte netăiat, Isaia te-a numit toiag odrăslit din rădăcina lui David.

Luminânda glasului, de trei ori,

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei de două ori, glasul al 6-lea.

Calea prea bună a înălţării ai arătat, Hristoase, a fi smerenia; micşorându-Te însuţi pe Tine şi chip de rob luând, neprimind rugăciunea fariseului cea mult falnică, iar suspinul cel umilit al vameşului primindu-l ca o jertfă fără prihană întru cele de sus. Pentru aceasta şi eu strig către Tine : Milostiveşte-Te, Dumnezeule, milostiveşte-Te Mântuitorul meu şi mă mântuieşte.

Martirica :

Doamne, întru pomenirea mucenicilor Tăi toată lumea prăznuieşte, cerurile se bucură cu îngerii şi pământul se veseleşte cu oamenii; pentru rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cuvântul arhanghelului ai primit şi scaun de heruvimi te-ai arătat şi în braţele tale ai purtat, Născătoare de Dumnezeu, pe nădejdea sufletelor noastre.

La ceasul întâi, facem închinăciune cinstitei Cruci, ca şi Duminica, după felul arătat, şi în loc de : Paşii mei îndreptează-i..., *Cântăm :* Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne..., Tatăl nostru..., *Condacul Crucii :* Nu va mai păzi arma cea de văpaie...,

Lafel Miercuri şi Vineri, întru aceste patru zile. Iar Vineri luăm cinstita Cruce, precum acolo vom arăta.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 7-lea. :

Doamne, să nu mustri cu mânia Ta pe poporul cel greşit; nici cu iuţimea Ta să ne cerţi pe noi, Cela ce eşti bun; că pe Tine Te laudă tot pământul. Şi ne rugăm, milostiveşte-Te spre noi, Sfinte.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Întru Dumnezeu este mântuirea şi mărirea mea. (*ps. 61, 7*)
Stih : Au nu lui Dumnezeu se va supune sufletul meu ? (*ps. 61, 1*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 14, Vers 24-32.

Acestea zice Domnul Savaot : precum am zis, aşa va fi şi în ce chip am sfătuit, aşa va rămâne. Ca să pierd pe asirieni din pământul meu, şi din munţii mei, şi vor fi spre călcare, şi se va lua de la ei jugul lor, şi se va lua sarcina lor de pe umerii lor. Acesta este sfatul, care l-a sfătuit Domnul asupra a toată lumea, şi aceasta este mâna cea înaltă asupra tuturor neamurilor, Că cele ce a sfătuit Dumnezeu cel Sfânt, cine le va strica ? Şi mâna lui cea înaltă, cine o va întoarce ? În anul, în care a murit împăratul Ahaz, s-a făcut cuvântul acesta. Nu vă veseliţi toţi cei de alt neam, că s-a sfărâmat jugul celui ce vă bătea pe voi; că din sămânţa şarpelui vor ieşi pui

de aspidă, şi puii lor vor ieşi şerpi zburători. Şi se vor paşte cei săraci printr-însul, şi oamenii cei săraci în pace se vor odihni, şi va omorî cu foamea sămânţa ta şi rămăşiţa ta o va pierde. Văitaţi-vă porţile cetăţilor, să strige cetăţile cele tulburate, cei de alt neam toţi, că fum vine de la miazănoapte şi nu este scăpare. Şi ce vor răspunde împăraţii neamurilor ? Pentru că Domnul a întemeiat Sionul şi printr-însul se vor mântui cei smeriţi ai poporului.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Aşa bine Te voi cuvânta în viaţa mea. (*ps. 62, 5*)
Stih : Dumnezeule, Dumnezeul meu, către Tine mânec dis-de-dimineaţă. (*ps. 62, 1*)

MARŢI
În a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

La Doamne Strigat-am..., *Stihiri podobnice glasul al 8-lea.*

Podobie : Ce vă vom numi pe voi...

În mijlocul zilelor înfrânării venind astăzi cu puterea Crucii, să preaslăvim pe Cel ce S-a înălţat pe dânsa, în mijlocul pământului, ca pe Mântuitorul şi Dumnezeul cel puternic, strigând : Arată-ne pe noi, Stăpâne văzători patimilor Tale şi cinstitei învieri, dăruindu-ne curăţire şi mare milă.

Să smerim patimile cele trupeşti cu ferirea de mâncări şi cu urârea desfătărilor, şi lemnul Crucii cu credinţă să-l sărutăm; că se vede întru arătare închinat şi pe toţi sfinţeşte cu dumnezeiescul Dar. Domnului să strigăm : Mulţumim Ţie, Îndurate, Cel ce mântuieşti printr-însa sufletele noastre.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul acelaşi.

Podobie : Pe Născătoarea de Dumnezeu...

Acum Crucii închinându-ne, să strigăm toţi : Bucură-te, pomul vieţii; bucură-te, sceptrul cel sfânt al lui Hristos; bucură-te, mărirea cerească a oamenilor; bucură-te, lauda împăraţilor; bucură-te, tăria credinţei; bucură-te, arma cea nebiruită; bucură-te, izgonirea vrăjmaşilor; bucură-te, strălucirea cea luminată de mântuirea lumii; bucurăte, lauda mucenicilor; bucură-te, întărirea drepţilor; bucură-te, luminarea îngerilor; bucură-te, preacinstită.

Şi din Minei trei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei;*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Auzi Dumnezeule glasul meu, când mă rog către Tine. (*ps. 63, 1*)
Stih : De la frica vrăjmaşului scoate sufletul meu. (*ps. 63, 1*)

De la Facere citire :
Cap. 8, Vers. 21. Cap. 9, Vers. 7.

Şi a zis Domnul Dumnezeu : Am socotit şi nu voi adăuga mai mult a blestema pământul pentru faptele oamenilor, pentru că se pleacă cugetul omului cu dinadinsul spre rele din tinereţile lui; deci nu voi mai adăuga a omorî tot trupul viu, precum am făcut. În toate zilele pământului, semănătura şi secerişul, frigul şi căldura, vara şi primăvara, ziua şi noaptea, nu vor înceta. Şi a binecuvântat Dumnezeu pe Noe şi pe feciorii lui şi le-a zis lor : Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi pe el. Şi groaza şi frica voastră va fi peste toate fiarele pământului şi peste toate păsările cerului şi peste toţi peştii mării; sub mâinile voastre le-am dat. Şi tot ce se mişcă şi viază vor fi vouă de mâncare; ca pe nişte buruieni de ierburi le-am dat vouă toate. Fără numai carne cu sângele sufletului să nu mâncaţi. Pentru că şi sângele sufletelor voastre îl voi cere din mâna tuturor fiarelor, şi din mâna fratelui omului voi cere sufletul omului. Cel ce va vărsa sângele omului, pentru sângele aceluia sângele lui se va vărsa, că după chipul lui Dumnezeu am făcut pe om. Iar voi creşteţi şi vă înmulţiţi şi

umpleţi pământul şi-l stăpâniţi pe el.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Auzi-ne pe noi Dumnezeule, Mântuitorul nostru. (*ps. 64, 6*)
Stih : Ţie se cuvine cântarea Dumnezeule în Sion. (*ps. 64, 1*)

De la Pilde citire :
Cap. 11, Vers. 19. Cap. 12, Vers. 6.

Fiul drept se naşte spre viaţă; iar urmarea celui necredincios spre moarte. Uriciune sunt înaintea Domnului căile strâmbe; iar primiţi sunt lui toţi cei nevinovaţi în cale. Cel ce-şi pune mâinile în mână cu strâmbătate nu va fi necertat; iar cel ce seamănă dreptate, va lua plata drepţilor. Precum este cercelul de aur în nările porcului, aşa este frumuseţea femeii celei cu nărav rău. Pofta drepţilor toată este bună; iar nădejdea necredincioşilor va pieri. Sunt care semănând ale sale mai multe fac; sunt şi care adunând cele străine sărăcesc. Tot sufletul drept este binecuvântat; iar omul mânios nu este cu bună-cuviinţă. Cel ce strânge grâul îl ţine neamurilor, şi pe cel ce vinde grâul scump îl blesteamă poporul; iar binecuvântarea este peste capul celui darnic. Cel ce face bine, caută dar bun; iar cel ce caută rele, relele îl vor ajunge pe el. Cel ce nădăjduieşte întru avuţia sa, acela va cădea; iar cel ce sprijineşte pe cei drepţi, acela va răsări. Cel ce nu poartă grijă de casa sa, va moşteni vânturi, şi va sluji cel neînţelept celui înţelept. Din rodul dreptăţii, creşte pomul vieţii; iar sufletele călcătorilor de lege se vor lua fără de vreme. Că de vreme ce dreptul abia se mântuieşte, dar necredinciosul şi păcătosul unde se va afla ? Cel ce iubeşte învăţătura, iubeşte ştiinţa; iar cel ce urăşte certarea, este fără de minte. Cel bun află milă de la Domnul Dumnezeu; iar omul cel fărădelege, uitat va fi. Nu se va ferici omul din fărădelege; iar rădăcinile drepţilor nu se vor smulge. Femeia harnică cununa este bărbatului său; că precum este viermele în lemn, aşa femeia cea făcătoare de rău îşi pierde bărbatul. Gândurile drepţilor sunt adevăruri; iar necredincioşii isprăvesc înşelăciuni. Cuvintele necredincioşilor sunt cu vicleşug spre sânge; iar gura drepţilor va izbăvi pe dânşii.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Fariseul multe grăind lăudându-se, urât s-a făcut; iar vameşul cel smerit, prin tăcere rugându-se, s-a îndreptat. Pentru aceasta cunoscând osebirea amândorura, suflete al meu, primeşte smerenia şi o cuprinde; că Hristos a făgăduit smeriţilor să le dea dar, ca un iubitor de oameni. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenici ai Domnului, rugaţi pe Dumnezeul nostru şi cereţi sufletelor noastre mulţimea îndurărilor şi iertare de multe greşeli, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sub acoperământul tău alerg Fecioară Sfântă, Născătoare de Dumnezeu; că ştiu că voi dobândi mântuire; că poţi, Curată, să-mi ajuţi mie.

Marţi a patra săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, cântăm Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih.

După a doua Catismă, zicem această Sedealnă, glasul al 8-lea.

Podobia : Întărirea cea neclintită...

Cu postirea luminându-ne sufletele, să ne închinăm Crucii celei mântuitoare, pe care Hristos S-a pironit şi să strigăm către dânsa : Bucură-te, desfătarea celor ce postesc şi ajutorul cel tare. Bucură-te, pierzarea patimilor, împotrivitoarea dracilor; bucură-te lemn fericit.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe ceea ce este neclintită, întărirea credinţei şi cinstit dar al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu cu cântări să o slăvim credincioşii : Bucură-te, ceea ce ai încăput Piatra vieţii în pântecele tău; bucură-te, nădejdea marginilor lumii şi sprijinul celor necăjiţi; bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

După a treia Catismă, Sedealna glasul 3 acelaşi.

Podobia : Ca nişte pârgă a firii...

Ca o viaţă a făpturii stând înainte Crucea Ta, Doamne, lumea o sărută şi închinându-se, strigă către Tine : Cu lucrarea ei păzeşte, în pace adâncă, pe cei ce Te laudă şi Te binecuvintează prin înfrânare, mult-Milostive.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, ceea ce prin înger ai luat bucuria lumii; bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău şi Domnul; bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Dumnezeu.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi aceste tricântări, ale lui Iosif, şi se citeşte* Cântarea a doua *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Carele am trecut dedemult pe Israel prin Marea Roşie şi l-am hrănit şi l-am mântuit şi din robia cea amară a lui Faraon l-am liberat.

Crucii Tale, care ai răbdat în mijlocul făpturii Cuvinte al lui Dumnezeu, astăzi întru înjumătăţirea postului cu credinţă ne închinăm, cerând ca să vedem şi învierea Ta.

Cu toiagul puterii, cel mai înainte închipuit de Moise, tăind marea patimilor, să ajungem la pământul făgăduinţei şi să ne săturăm din-destul de mana cea înţelegătoare.

Cine nu te va tângui, cine nu te va plânge pe tine, suflete, carele ai iubit cele rele şi n-ai căutat cu dragoste cele bune şi ai defăimat pururea pe Judecătorul cel drept, Carele îndelung a răbdat pentru tine.

A Născătoarei :

Pe Hristos, Cel ce S-a făcut trup, fără schimbare L-ai născut, Fecioară. Pe Acela roagă-L cu dinadinsul, să scape de patimile trupeşti pe cei ce se închină Crucii, pe care cu trupul a răbdat-o.

Altă Tricântare,

Glasul acelaşi,

Irmos : Vedeţi, vedeţi..., glasul acelaşi.

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Carele am dat lumii Crucea Mea armă de mântuire, să se închine ei acum, ca cei ce o vor săruta, să strice vicleniile vrăjmaşului.

Mare eşti, Doamne şi mult-Milostiv ! Că ai dat făcătoare de viaţă Crucea Ta să ne închinăm ei acum, pe care s-a pironit mâinile Tale şi picioarele. Pe care s-a vărsat sângele din preacurata coasta Ta, izvorându-ne nouă viaţă.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime prea desăvârşită, Dumnezeire preaînaltă, Ceea ce eşti în trei Feţe, Părinte cel nenăscut, Fiule Unul-Născut şi Duhule cel ce purcezi din Tatăl şi prin Fiul Te arăţi o fiinţă şi o fire, o domnie, o împărăţie, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Negrăită este minunea naşterii tale, Maică Fecioară ! Că în ce chip ai născut şi petreci curată ? Cum ai născut prunc şi nu ştii nicicum ispita de bărbat ? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine mai presus de fire, cu înnoire cuvioasă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe tine, Cruce, te-a închipuit nouă mai-naite marele Moise, întinzându-şi mâinile şi biruind pe Amalic; pe tine şi noi în corturi şi în aer închipuindu-te, întoarcem înapoi şi biruim pe vrăjmaşul, începătorul răutăţii, lăudând pe Hristos.

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeul vostru, Carele M-am născut mai-nainte de veci din Tatăl şi din Fecioară, mai pe urmă, fără de bărbat M-am născut şi am dezlegat păcatul strămoşului Adam, ca un iubitor de oameni.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Cel ce ai acoperit cu ape...

Cela ce ai cutremurat temeliile a tot pământul ca un Dumnezeu, înălţându-Te pe lemn, neclintită întărire ai dăruit tuturor credincioşilor, Doamne, arma cea de mântuire a Crucii Tale. Căreia închinându-ne, pe Tine Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Văzând lemnul Crucii strălucind mai mult decât razele soarelui, veniţi acum să-l sărutăm, luminaţi

fiind prin post, luând dar luminos, carele micşorează întunericul celor ce preaînalţă pe Hristos în veci.

Apă vie curgătoare în viaţa veşnică fiind Tu, Cuvinte, ai izvorât din coastă sânge şi apă, Stăpâne, pe Cruce, oprind curgerile păcatului. Pentru aceasta mă rog Ţie, usucă şi viclenele curgeri ale patimilor mele.

Ca o sfinţenie înţelegătoare, Sfântă curată Maica lui Dumnezeu, Fecioară, ai născut pe Dumnezeu, Cel ce Se odihneşte întru sfinţi, Carele sfinţeşte astăzi toate marginile lumii cu dumnezeiasca închinăciune a preasfântului lemn, pe carele cu trupul S-a pironit.

Altă Tricântare,

Irmos : Îngerii şi cerurile...

Veniţi popoarelor să vedem pus înainte acum lemnul cel purtător de viaţă, pe carele S-a pironit Hristos, Dumnezeul nostru; şi cu frică lăudându-L, să ne închinăm Lui întru toţi vecii.

Crucea cea alcătuită din trei lemne să o lăudăm ca pe un semn al Treimii şi închinându-ne ei cu frică să strigăm : Binecuvântaţi, lăudaţi şi preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Un Dumnezeu este Treimea, nici Tatăl mutându-se în ipostasul Fiului, nici Fiul schimbându-se în purcedere; ci osebite şi împreună, pe aceste trei, ca pe un Dumnezeu slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Numai tu ai născut fără stricăciune, numai tu ai alăptat prunc fără dureri; tu una ai născut pe Făcătorul şi Stăpânul tău. Deşi eşti şi Maică şi slujitoare, pe tine Maică Fecioară te lăudăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce ai deschis cu cuvântul ochii celui orb din naştere, deschide încă şi ochiul inimii mele cel orbit, ca să văd lumina poruncilor Tale, Hristoase, în veci.

Irmos : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Îngerii şi cerurile pe Cela ce Se poartă pe scaunul slavei şi ca un Dumnezeu Se laudă neîncetat, bine-L cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Bine este cuvântat Domnul...

Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul lui Israil, Carele cu Crucea Ta ai dezlegat blestemul cel dintâi şi o ai dăruit nouă tărie şi scăpare şi temelie neclintită; prin aceasta acum pe vrăjmaşii noştri, ca şi cu nişte coarne, îi împungem.

Pentru că sunt strâns cu legăturile răutăţilor mele celor nemăsurate şi nu voi să cunosc din voia mea cărările Tale cele mântuitoare, Hristoase, întoarcemă cu Crucea Ta, stricând orbirea mea, pentru mila cea negrăită a milostivirii Tale.

Înălţării fariseului urmând, rău am căzut cădere cumplită şi rea şi zac spre călcarea vrăjmaşilor. Ci milostivindu-Te, Hristoase, mântuieşte-mă, Cela ce pentru îndurare Te-ai smerit pe Tine însuţi, Împărate, preaînalte al slavei.

A Născătoarei :

Toate neamurile te fericesc pe tine, Curată; că însuşi Iisus, Cel ce S-a născut din pântecele tău, Acela precum ştie a făcut măriri cu tine Fecioară Maică. Pe Carele roagă-L să se mântuiască turma şi poporul Său.

Altă Tricântare,

Irmos acelaşi :

Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul lui Israil, Carele ai dezlegat cu Crucea Ta blestemul cel dintâi şi o ai pus nouă spre închinăciune; pe aceasta cu credinţă sărutându-o, pe aceasta şi mărindu-o, neîncetat lăudăm mare mila Ta.

Tu eşti cinstită Cruce lauda Bisericii, arma împărăţiei şi dătătoare de pace a toată lumea, de Dumnezeu lucrată; Cruce, bucuria dreptmăritorilor, păzitoarea lumii, păzeşte, sfinţeş-

te, pe cei ce se închină ţie.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime Sfântă, slavă Ţie, Unime întocmai cinstită, fire dumnezeiască, o împărăţie înfricoşată, Părinte, Fiule, împreună cu Duhul, lumină neapropiată de nimenea, Dumnezeire fără început, mântuieşte pe cei ce slujesc Ţie, Făcătorule a toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Când a stătut mieluşeaua Ta, Iisuse, văzându-Te pe Tine Păstorul şi Stăpânul său pe Cruce, cu amar s-a tânguit şi umilindu-se a strigat către Tine, Hristoase : Ce vedenie minunată este aceasta ? Cum mori Cela ce eşti viaţa ?

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Precum ai mântuit Dumnezeule pe Manase pocăindu-se, mântuieşte-mă şi pe mine, cel ce mă pocăiesc cu lacrimi şi nu mă lepăda pe mine robul Tău, că mi-am depărtat de la Tine sufletul, precum dedemult Israil acela, în toate zilele mele vieţuind întru dezmierdare.

Irmosul :

Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, Cel ce a ridicat nouă corn de mântuire, în casa lui David slugii Sale, întru care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel dintru înălţime şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Luminânda glasului, (de trei ori)

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 2-lea.

Cugetând, suflete al meu, la osândirea cea din trufie a fariseului celui mult falnic, şi ştiind îndreptarea cea prin mărturisirea păcatelor a vameşului cel cu gând smerit, nevoieşte-te a lepăda înălţarea aceluia, cea pentru fapte bune şi a primi mărturisirea acestuia pentru cele ce ai greşit îndeamnă-te aţi câştiga prin umilinţă înălţarea cea smerită de la Hristos, Cel ce are mare milă. *(de două ori)*

Martirica :

Foarte tare v-aţi nevoit, mucenicilor, răbdând vitejeşte munci de la cei fărădelege, pe Hristos mărturisind înaintea împăraţilor şi mutându-vă din viaţă, iarăşi lucraţi în lume puteri şi pe cei bolnavi tămăduiţi din patimile lor, Sfinţilor; rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, este cămară de doctorie duhovnicească; că la dânsul scăpând, ne mântuim de bolile cele sufleteşti.

La ceasul al şaselea

Troparul Profeţiei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi Sfântă Învierea Ta slăvim.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Bine este cuvântat Dumnezeu, Carele n-a depărtat rugăciunea mea şi mila Sa de la mine. (*ps. 65, 1*)
Stih : Binecuvântaţi neamuri pe Dumnezeul nostru. (*ps. 65, 7*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 25, Vers. 1-9.

Doamne Dumnezeul meu, mări-Te-voi şi voi lăuda numele Tău, că ai făcut lucruri minunate; sfatul cel din început adevărat, fie Doamne. Că ai prefăcut cetăţi în ţărână, cetăţi tari, ca să nu stea pe temeliile lor; cetatea necredincioşilor în veac nu se va zidi. Pentru aceasta bine Te va cuvânta poporul cel sărac şi cetăţile oamenilor celor năpăstuiţi Te vor binecuvânta. Că Te-ai făcut ajutor la toată cetatea smerită, şi acoperământ celor slăbiţi de lipsă, izbăvi-i-vei pe ei de oamenii răi, răcoreală celor însetaţi şi duhul oamenilor celor necăjiţi bine Te va cuvânta. Ca nişte oameni puţini la suflet, însetaţi în Sion, că-i vei mântui pe ei de oamenii cei fărădelege cărora ne-ai dat pe noi. Şi va face Domnul Savaot tuturor neamurilor în muntele acesta, ospăta-vor întru veselie, bea-vor vin. Unge-se-vor cu mir în muntele acesta; dă acestea toate neamurile că sfatul acesta este peste toate neamurile. Înghiţita moartea biruind, şi iarăşi a luat Dumnezeu toată lacrima de la toată faţa, ocara poporului o a luat de peste tot pământul, că gura Domnului a grăit acestea. Şi vor zice în ziua aceea : Iată Dumnezeul nostru întru care am nădăjduit, şi ne va mântui pe noi. Acesta este Domnul, aşteptatu-L-am pe El, şi ne vom bucura, şi ne vom veseli de mântuirea noastră.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Binecuvintează-ne pe noi, Dumnezeule Dumnezeul nostru, binecuvântează-ne Dumnezeule. (*ps. 66, vs 6*)

Stih : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvintează. (*ps. 66, 1*)

MIERCURI
În săptămâna din mijlocul Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MARŢI SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihiri 6. Şi cântăm Stihiri podobnice ale Triodului, glasul al 6-lea.*

Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

În mijlocul pământului ai răbdat Cruce şi patimă, Îndurate, tuturor nepătimire şi mântuire dăruind. Pentru aceasta astăzi la înjumătăţirea postului, toţi o punem înainte spre închinăciune şi cu bucurie o sărutăm, ca să ne învrednicim toţi a vedea patimile Tale şi învierea cea de viaţă purtătoare, luminaţi fiind cu dumnezeieşti fapte bune, Cuvinte al lui Dumnezeu, Unule, mult-Milostive.

Mort ai fost pe Cruce întins, cu suliţa împuns şi cu fiere adăpat, îndelung-Răbdătorule, Stăpâne, Cela ce ai prefăcut întru dulceaţă apele Merrei, prin mâna lui Moise. Pentru aceasta mă rog Ţie şi mă cuceresc, smulge patimile cele prea amare din gândul meu şi îndulcind mintea mea cu mierea pocăinţei, fă-mă închinător cinstitei Tale patimi.

Alta, glasul 1.

Podobie : Celui ce dedemult lui Moise...

Pe care mai-nainte închipuindu-o Moise dedemult cu mâinile, a biruit cu dânsa pe Amalic, Crucea cea mare văzându-o astăzi popoare pusă înaintea ochilor noştri, cu frică să ne atingem de dânsa, prin curăţia minţii şi a buzelor. Că pe dânsa s-a înălţat Hristos, omorând moartea; şi unui dar ca acesta toţi învrednicindu-ne, slăvind pe Mântuitorul tuturor cu cântări de Dumnezeu insuflate, să ne rugăm să ajungem şi la însăşi învierea cea mântuitoare.

Alte Stihiri podobnice, glasul al 4-lea.

Podobie : Dat-ai semn celor ce se tem...

Veniţi să ne închinăm lemnului ce s-a arătat astăzi mijlocitor vieţii noastre, Crucii lui Hristos, Dumnezeul nostru, prin care s-a rănit moartea şi s-a înnoit scularea, nouă celor căzuţi cu adevărat; strigând Celui ce ne-a mântuit pe noi : Cela ce ai pătimit de bunăvoie pentru noi, ca să mântuieşti toate, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

Putere nebiruită s-a dat nouă, creştinilor, Crucea Ta Mântuitorul nostru. Prin care se biruieşte mulţimea neamurilor celor păgâne şi pacea bine umbrează Biserica Ta dreptmăritoare, Hristoase. Pe aceasta sărutându-o acum, cu căldură strigăm către Tine : Învredniceşte-ne şi pe noi în partea sfinţilor Tăi.

Cu lacrimi curăţindu-ne simţirile sufletului şi cu postul sfinţindu-ne, veniţi să ne închinăm lemnului Crucii, prin carele cu înfrânarea se opresc zburdările trupului cele stricătoare de suflet, strigând Celui ce S-a răstignit : Învredniceşte-ne, Mântuitorule, să ne închinăm strălucirii învierii Tale celei de a treia zi.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 8-lea.*

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe Cruce S-a pironit, în coastă S-a împuns; fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii ! Cu cunună de spini S-a încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori; cu haină de ocară S-a îmbrăcat şi peste obraz S-a lovit cu mână de ţărână, Cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate S-a bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori; scuipări şi răni a luat, ocări şi toate le-a răbdat, pentru mine cel osândit, Mântuitorul meu şi

Dumnezeu; ca să mântuiască lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Iar Mineiul îl lăsăm, şi-l cântăm seara la Pavecerniţă.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Cântaţi Domnului, lăudaţi numele Lui. (*ps. 67, 4*)
Stih : Cale faceţi Celui ce S-a suit peste apusuri. (*ps. 67, 4*)

De la Facere citire :
Cap. 9, Vers. 8-17.

Şi a grăit Dumnezeu lui Noe şi feciorilor lui cu dânsul, zicând : Iată Eu pun legătura Mea cu voi şi cu seminţia voastră, după voi. Şi cu tot sufletul viu, ce este cu voi din păsări şi din dobitoace şi din toate fiarele pământului, câte sunt cu voi din toate, care au ieşit din corabie. Şi voi pune; legătura mea cu voi; şi nu va mai muri niciun trup de apa potopului şi nu va mai fi potop de apă care să strice tot pământul. Şi a zis Domnul Dumnezeu către Noe : Acesta este semnul legăturii, care îl dau eu între Mine şi între voi şi între tot sufletul viu, care este cu voi între neamuri veşnice. Curcubeul Meu îl pun în nori; şi va fi semn de legătură între Mine şi pământ. Şi va fi când voi aduce Eu nori pe pământ se va arăta curcubeul Meu în nori. Şi-mi voi aduce aminte de legătura Mea, care este între Mine şi între voi şi între tot sufletul viu în tot trupul; şi nu va mai fi potop de apă, ca să piară tot trupul. Şi va fi curcubeul Meu pe nori şi-l voi vedea, ca să-mi aduc aminte de legătura cea veşnică între Mine şi între pământ şi între sufletul viu, care este în tot trupul pe pământ. Şi a zis Dumnezeu lui Noe : Acesta este semnul legăturii, care l-am pus între Mine şi între tot trupul ce este pe pământ.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească. (*ps. 66, 33*)
Stih : Vadă săracii şi să se veselească. (*ps. 68, 36*)

De la Pilde citire :
Cap. 12, Vers. 8-22.

Gura înţeleptului o laudă omul; iar pe cel împietrit la inimă îl batjocoreşte. Mai bun este omul fără de boierie, carele slujeşte luişi, decât cel cu boieria şi lipsit de pâine. Dreptul are milă de viaţa dobitoacelor sale; iar rărunchii necredincioşilor sunt nemilostivi. Cel ce lucrează pământul său, se va sătura de pâine, iar cei ce umblă după deşertăciuni sunt lipsiţi de minte. Celui ce-i place a-şi petrece cu vinul în curţile sale lasă ocară. Poftele necredincioşilor sunt rele; iar rădăcina credincioşilor întru tării. Pentru păcatul buzelor cade în laţ păcătosul, iar dreptul scapă de el; cel ce se uită lin se va mântui, iar cel ce întâmpină în porţi, necăjeşte sufletele. Din rodurile gurii sufletul omului se va sătura de bunătăţi, şi plata buzelor lui se va da lui. Căile nebunilor drepte sunt înaintea lor; iar cel înţelept ascultă sfaturile. Nebunul numaidecât îşi arată mânia sa; iar cel iscusit îşi ascunde ocara sa. Credinţa adevărată o spune dreptul; iar mărturia nedrepţilor este înşelătoare. Sunt care grăiesc şi rănesc ca şi cu sabia; iar limbile înţelepţilor vindecă. Buzele adevărate îndreptează mărturisirea; iar martorul grabnic are limbă nedreaptă. Vicleşug este în inima celui ce meşteşugeşte rele; iar cei ce voiesc pace, se vor veseli. Nu place dreptului nimic ce este strâmb; iar cei necredincioşi se vor umplea de rele. Uriciune sunt Domnului buzele mincinoase; iar cel ce face credinţă primit este la dânsul.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 3-lea.

Întrecând pe vameşul cu greşelile, nu râvnesc pocăinţei lui; şi îndreptările fariseului necâştigându-le, urmez trufiei lui. Ci Tu, Hristoase Dumnezeule, Cela ce cu prisosinţa smereniei Tale prin Cruce ai surpat drăcească înălţare, schimbă-mă de răutatea cea dintâi a vameşului şi din înălţarea cea de pe urmă a fariseului; întărind în sufletul meu dintre amândoi aceştia, voinţa cea mai bună, şi mă mântuieşte.

Martirica :

Proorocii şi Apostolii lui Hristos şi mucenicii au învăţat să se laude Treimea cea de o Fiinţă şi au luminat neamurile cele rătăcite şi părtaşi cu îngerii au făcut pe fiii omeneşti.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 5-lea, singur glasul.*

Văzându-Te toată făptura răstignit pe Cruce gol, pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor, s-a schimbat de frică şi s-a tânguit; soarele şi-a întunecat lumina şi pământul s-a clintit, pietrele s-au despicat şi catapeteasma Bisericii s-a rupt; morţii din mormânturi s-au sculat şi puterile îngereşti s-au spăimântat, zicând : O minune ! Judecătorul se judecă şi pătimeşte voind, pentru mântuirea şi înnoirea lumii.

Şi celelalte, după obicei

MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA DIN MIJLOC

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, zicem Sedelnele Crucii, din Octoih.

După a doua Catismă, cântăm această Sedealnă, a lui Iosif. Glasul al 6-lea.

Podobie : Nădejdea lumii, ceea ce eşti...

Vremea postului sfinţindu-o, dumnezeiasca şi preacinstita Cruce se pune spre închinăciune; să ne apropiem cu cunoştinţă curată, să luăm sfinţenie şi luminare şi cu frică să strigăm : Mântuitorul nostru, Iubitorule de oameni, slavă milostivirii Tale. (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Maica, ceea ce nu ştie de nuntă, stând lângă Crucea Celui ce S-a născut dintr-însa fără de sămânţă, a strigat : Sabie a trecut prin inima mea, o, Fiule, nesuferind a Te vedea spânzurat pe lemn; de Carele se cutremură toate, ca de Făcătorul şi Dumnezeul; îndelung-Răbdătorule, slavă Ţie.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul 1.

Podobie : Pe cea nădăjduită...

Luminându-ne cu bunătăţile, câştigând curăţia înfrânării, să ne apropiem şi să ne închinăm cinstitei Cruci, strigând : Sfinţeşte-ne nouă sufletele şi trupurile, învredniceşte-ne pe noi şi preacuratei Tale patimi, Unule, Dumnezeul tuturor, dăruindu-ne şi milele Tale. (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Glasul acelaşi.

Podobia : Mormântul Tău...

Văzându-Te pe Tine, Hristoase, Maica Ta cea cu totul fără prihană, întins pe Cruce mort, a strigat : Fiul meu cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această rânduială a Ta nespusă ? Prin care ai mântuit îndurarea zidirii mâinilor Tale, celor preacurate.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Teofan.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos :

Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt voi răspunde împărătesei Maicii şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Să ne închinăm lemnului celui sfânt, pe carele Şi-a întins palmele Hristos, biruind stăpâniile cele potrivnice, luminându-ne cu postul spre slava şi lauda Atotţiitorului.

Se vede pusă înainte mântuitoarea Cruce, dăruind sfinţenie; să ne apropiem către dânsa, curăţindu-ne trupul şi inima, ca să luăm dar de mântuire.

Slavă...

Curăţeşte-mă, Iubitorule de oameni, cu focul poruncilor Tale şi-mi dă acum să văd mântuitoarele Tale patimi şi să mă închin cu dragoste, îngrădindu-mă cu Crucea şi păzindu-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Văzând ceea ce Te-a născut înălţarea Ta pe Cruce, Iubitorule de oameni, s-a tânguit strigând : În ce chip se vede spânzurat ca un osândit Domnul slavei, Cel ce va să judece pe toţi.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i; şi întru dumnezeiască slava ta, cununilor slavei învredniceşte-i.

Spălându-ne inimile cu apa postului, să sărutăm cu credinţă lemnul Crucii, pe carele răstignindu-Se Hristos, ne-a izvorât nouă apa nemuririi cu Crucea Sa.

Ca şi cu nişte aripi sub umbrirea Crucii mergând, iată că am înjumătăţit înotarea postului cea de mântuire, Hristoase, Iisuse Dumnezeule; prin

care îndreptează-ne pe noi, la limanul patimii Tale.

Închipuitu-te-a Moise în munte, spre uciderea neamurilor pe tine Cruce; iar noi văzându-te, te închipuim în inimă şi închinându-ne ţie, biruim pe vrăjmaşii cei fără de trup, cu puterea ta.

A Născătoarei :

Om Te-ai făcut din voia Ta, fiind Dumnezeu şi Făcător tuturor; şi acum Te văd pe Cruce răstignit, Fiul meu, Hristoase, şi la inimă mă rănesc, zis-a ceea ce Te-a născut pe Tine.

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Domn fiind al tuturor...

Domn al tuturor fiind şi făcător, Dumnezeule, în mijlocul pământului Te-ai înălţat pe Cruce, înălţând spre Tine firea omenească cea căzută prin sfatul cel rău al vrăjmaşului; pentru aceasta cu credinţă Te slăvim, întărindu-ne cu patima Ta.

Curăţindu-ne simţirile cu lumina postului, să ne luminăm dindestul credincioşii, cu razele Crucii celei înţelegătoare şi văzându-o că stă astăzi pusă înaintea noastră, să ne închinăm şi cu cucernicie, cu buze curate, cu gura şi cu inima.

La locul unde au stătut picioarele lui Hristos, să ne închinăm dumnezeieştii Cruci, rugându-ne să se întărească picioarele noastre, pe piatra poruncilor lui Dumnezeu şi să se îndrepteze umbletele sufletului nostru în calea păcii, cu dumnezeiescul Dar.

A Născătoarei :

Din Fecioară fără de bărbat ai ieşit, Hristoase, luând dintr-însa trup înţelegător şi însufleţit; şi cu Crucea Ta pierzând pe vrăjmaşul, iarăşi ai înnoit firea omenească cea stricată; pentru aceasta slăvim milostivirea Ta.

Altă Tricântare,

Glasul 1

Irmos : Întăreşte Doamne, Biserica Ta...

Plesniţi din mâini cu cântări, toate marginile lumii, văzând închinarea lemnului, pe carele S-a răstignit Hristos şi diavolul s-a rănit.

Astăzi se pune înainte bucuria cea purtătoare de viaţă; veniţi toţi să ne închinăm cu frică Crucii Domnului nostru, ca să luăm Duhul Sfânt.

Slavă..., *a Treimii :*

Dumnezeule, Cela ce eşti Soare cu trei Raze, Lumină întreit lăudată, Părinte, Fiule şi Sfinte Duhule, fire şi mărire fără început, scapă din primejdii pe cei ce Te laudă pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetele îngereşti te laudă binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, întrutot lăudată, Fecioară. Cu care împreună neamul omenesc te mărim acum, ca pe ceea ce nu ştii de mire.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Venind să mă ating de tine purtătoare de viaţă Cruce, cu limba şi cu gândul mă înfricoşez, ştiind că pe tine s-a vărsat dumnezeiescul sânge al Domnului meu.

Irmosul :

Întăreşte Doamne Biserica Ta, care o ai câştigat cu puterea Crucii Tale, căci cu dânsa ai biruit pe vrăjmaşi şi ai luminat lumea.

Sedealna, glasul al 6-lea, însăşi podobia.

Astăzi s-a plinit cuvântul cel proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne, şi din lemnul mântuirii gustând, am aflat dezlegare din patimile păcatului, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Crucea Ta, Doamne, s-a sfinţit; căci cu dânsa se fac tămăduirile celor ce bolesc întru păcate. Deci, printr-însa cădem înaintea Ta, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s-au clintit, Doamne; că

pe Carele L-a înghiţit cu poftă iadul, L-a înapoiat cu frică; arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; pentru care Te slăvim pe Tine Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor, a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată, şi a mântuit pe cei ce strigă : Slavă Hristoase, puterii Tale.

Închipuind semnul Crucii, Iacov cel lăudat şi-a întins mâinile cruciş, peste nepoţii săi dedemult, binecuvântându-i şi însemnând binecuvântarea cea de mântuire, care a venit peste noi toţi.

Păziţi fiind cu pecetea Crucii şi întru bucuria Duhului sărutându-o, fiind ea pusă înainte, să ne sârguim spre mântuitoarele patimi, omorând patimile trupului cele pierzătoare.

Pe tine te sărutăm, arma cea de mântuire, steagul cel nebiruit, semnul bucuriei, prin carele s-a omorât moartea; lăudându-ne cu slava Celui ce S-a pironit pe tine, Cruce preacinstită.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Arătat Te-ai văzut de mine Tu, Acela de Care îngerii nu se pot apropia, Iisuse, Fiul meu, Cel ce ai luat din mine trup; şi acum văzându-Te pe lemn pironit, mă tânguiesc, zis-a Maica lui Hristos.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Spăimânta-tu-s-au toate de dumnezeiască slava ta; că tu Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel peste toate, şi ai născut Fiu, pe Cel fără de ani, dăruind pace tuturor, celor ce te laudă pe tine.

Murit-ai pironindu-Te pe Cruce, Cela ce eşti viaţa şi mântuirea tuturor. Deci, pe aceasta dă-ne-o să o sărutăm cu suflet curat, Mântuitorule, şi să vedem mântuitoarele Tale patimi, bucurându-ne.

Stau înaintea ta cetele celor fără de trupuri cutremurându-se, lemnule, cela ce eşti de viaţă dătător; că pe tine Şi-a vărsat Hristos cinstitul său sânge, oprind sângele cel spurcat, care se aducea dracilor spre pierzarea zidirii.

Slavă...

Pe mine cel rănit cu sabia vrăjmaşului, vindecă-mă Cuvinte cu sângele Tău şi cu suliţa rupe degrab înscrisul păcatelor mele, Mântuitorule, strig Ţie, scriindu-mă în cartea celor mântuiţi, ca un milostiv.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce eşti strugurul cel copt, cum Te-ai spânzurat pe lemn ? Soarele slavei, cum Te-ai, înălţat, întunecând lumina soarelui cu patima Ta, Mântuitorule ? Mieluşeaua, ceea ce Te-a născut a strigat către Tine dedemult, ca o Maică tânguindu-se.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Strigat-am mai-nainte...

Înfigându-te, ai cutremurat locaşul iadului şi credincioşilor te-ai făcut întărire neclintită şi acoperământ tare, preacinstită Cruce a Domnului.

Făcându-ne roditori de bunătăţi, să culegem roduri de viaţă, aducătoare din dumnezeiescul lemn, care le-a odrăslit întinzându-se pe dânsa Iisus, viţa cea roditoare.

Slavă...

Lăudăm, Iisuse, bunătatea Ta cea multă, închinându-ne Crucii Tale, suliţei, trestiei; că printr-însele ai sfărâmat, Îndurate, peretele vrajbei cel din mijloc.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Râu de ape curgătoare de viaţă Te-a născut Fecioara, ca un izvor al înnoirii noastre, pe Tine, Carele Te-ai întins pe Cruce şi ne-ai izvorât nouă izvor de mântuire.

Irmosul :

Strigat-a mai-nainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit, rugându-se : Din stricăciune mă scapă, Iisuse, Împărate al puterilor.

CONDAC, glasul al 7-lea.

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpaie uşa Edenului; că într-însa a venit preamărită legătură, lemnul Crucii; acul morţii şi biruinţa iadului s-a gonit. Că de faţă ai stat Mântuitorul meu, strigând celor din iad : Intraţi iarăşi în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota : două tâlharilor şi una Dătătorului de viaţă; pe care văzându-o iadul, a zis celor de jos : O, slugile mele şi puterile mele ! Cine este Cel ce a înfipt piron în inima mea ? Cu suliţă de lemn m-a împuns fără veste şi mă sfâşii; mă doare la cele dinlăuntru ale mele; pântecele meu se chinueşte; simţirile mele îmi tulbură duhul; şi mă silesc a lepăda din mine pe Adam şi pe cei din Adam, care sunt daţi mie prin lemn. Că lemnul iarăşi îi duce în rai.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

N-au slujit făpturii, înţelepţii lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcându-o, se bucurau cântând : Prealăudate, Dumnezeul părinţilor şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Securea, pe care a scos-o Elisei din Iordan, Hristoase, Crucea Ta a închipuit; prin care ai scos dintru adâncul deşertăciunii neamurile care strigă : Domnul şi Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Împreună se bucură cele cereşti cu pământul de închinarea ta, Cruce; că prin tine s-a făcut închinarea îngerilor şi a oamenilor, celor ce strigă : Preaputernice Doamne, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă...

În loc de chiparos, milostivire; în loc de cedru, credinţă cu dulce miros; în loc de pin, adevărată dragoste aducând, să ne închinăm Crucii Domnului, lăudând pe Mântuitorul, Cel ce pe dânsa S-a pironit.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Neclintind cele cereşti, s-a sălăşluit Dumnezeu în pântecele tău, cetate aleasă a lui Dumnezeu; iar pe Cruce spânzurându-Se, a clintit făptura. Pe acesta roagă-L, să mă păzească pe piatra cea neclintită.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie : Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Tinsu-Ţi-ai mâinile pe lemn, dezlegând păcatul mâinii celei neînfrânate şi cu suliţă Te-ai împuns, rănind cu dânsa pe vrăjmaşul, Doamne, şi fiere ai gustat, alungând răutatea cea din dulceaţă; cu oţet Te-ai adăpat cela ce eşti veselia tuturor.

Cu minte şi cu cunoştinţă curată fiind luminaţi, să ne apropiem, să ne închinăm cinstitului şi preacuratului lemn, ce stă pus înainte; prin carele a răbdat Hristos moarte necinstită, aducând cinste preaînaltă celor rău necinstiţi prin călcarea poruncii.

Cu lemnul păcatului m-am omorât şi cu gustarea dulceţii m-am îngropat; învia-mă, Doamne; ridică-mă pe mine cel ce zac; fă-mă închinător patimilor Tale şi părtaş dumnezeieştii învieri şi împreună moştean cu cei ce Te iubesc.

A Născătoarei :

Văzându-Te pe Tine înălţat, neavând nici frumuseţe, nici chip întru pătimirea Ţa, pe Carele Te-am cunoscut întrupându-Te mai frumos decât fiii oamenilor, Unule-Născut Fiule, preacurata Fecioară a strigat : Arată-mi slava Ta, Cela ce eşti mântuirea tuturor.

Tricântarea

Irmos : Pentru legile părinteşti...

Întru miazăzi răstignindu-Te în mijlocul pământului de bunăvoie, ai tras marginile lumii, Îndurate, din mijlocul gâtlejului balaurului. Pentru aceasta închinându-ne în mijlocul săptămânii dumnezeiescului post, slăvim cinstită Crucea Ta, strigând : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Ceea ce eşti semn de bucurie, armă nesfărâmată, perete Bisericii, lauda mucenicilor, podoaba Apostolilor, puterea arhiereilor, întărind sufletul meu cel slăbit, învredniceşte-mă să mă închin Ţie, şi să cânt, strigând : Lăudaţi pe Domnul lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Plâng şi mă tânguiesc şi mă jelesc, când îmi aduc aminte de judecata cea nemitarnică, îndelung-Răbdătorule, fiind vrednic de osândire. Pentru aceasta îndură-Te şi-mi uşurează lanţul cel pus asupra sufletului meu, ca bucurându-mă să strig : Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei :

Rugul închipuia taina naşterii Tale celei mai presus de minte, Fecioară cu totul fără prihană; că ai rămas ca şi acela nearsă, născând focul, pe Hristos Mântuitorul, Cel ce S-a înălţat pe Cruce. Pe Acesta roagă-L, să mă scape de focul cel veşnic, pe mine carele strig : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Această numită şi sfântă zi...

Curăţindu-ne cu postul, veniţi să sărutăm cu dragoste Crucea Domnului, cea pusă înainte; că ne este bogăţie de sfinţenie şi de putere; prin care lăudăm pe Hristos în veci.

Aceasta este Crucea, cea cu trei părţi şi mare, care măcar că mică se vede, dar este ca cerul de înaltă, pentru puterea sa, şi ridică pururea pe oameni către Dumnezeu. Prin care, binecuvântăm pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

O Fiinţă în trei Feţe slăvesc fără amestecare, câte trele osebite după feţe; că după chipul firii nu despart pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul. Căci peste toate unul este Dumnezeu în Treime.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu una, dumnezeiască mireasă, Marie, te-ai arătat între maici Fecioară, născând fără bărbat pe Mântuitorul Hristos şi păzind pecetea curăţiei; pe tine te fericim credincioşii în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să se cinstească preasfântul lemn acesta, pentru carele a strigat profetul dedemult, că era să se bage în pâinea lui Hristos, de israelitenii cei ce l-au răstignit; pe Carele Îl preaînălţăm în toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

În groapa leilor aruncat fiind oarecând, marele între prooroci Daniil, mâinile în chipul Crucii întinzându-şi, nevătămat s-a păzit de mâncarea acelora, binecuvântând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Tot neamul pământesc să salte cu Duhul, fiind luminat; şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige : Bucură-te, preafericită Născătoare de Dumnezeu, curată pururea Fecioară.

Cu suliţa în coastă Te-ai împuns, destupându-mi izvoarele iertării; şi pe lemn Te-ai pironit în mijlocul pământului Iubitorule de oameni, potolind osândirea cea prin lemn, pe carele noi îl sărutăm acum la înjumătăţirea postului, lăudând bunătatea Ta.

Picaţi munţilor dulceaţă cu dragoste; dealurile, veselie; lemnele ţarinelor şi cedrii Libanului, dănţuiţi astăzi, întru închinarea Crucii celei purtătoare de viaţă; proorocii, apostolii, mucenicii şi duhurile drepţilor, săltaţi !

Caută Doamne spre poporul şi spre aleşii Tăi, care Te laudă cu frică, pentru care ai răbdat moarte de bunăvoie; să nu biruiască mulţimea răutăţilor noastre, nemăsurata Ta milostivire; ci ne mântuieşte pe toţi Preabunule cu Crucea Ta, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei :

Născătoarea de Dumnezeu plângând a zis : Vrând Hristoase să scoţi cuiele gândurilor celor de patimi ale celui întâi zidit şi să vindeci zdrobirea lui cu bunătatea Ta, cu voinţa Ta ai clintit lumea cea văzută, răstignindu-Te şi rămânând spânzurat.

Tricântarea

Irmos : Nu se pricepe toată limba...

Scoţând Elisei dedemult securea din râu cu lemnul, te-a închipuit pe tine Cruce, lemnul cel de viaţă dătător, prin carele a scos Hristos pe păgâni din adâncul nebuniei idoleşti, pironindu-Se pe tine. Pentru aceasta închinându-ne ţie, slăvim puterea Lui.

Lumina soarelui, Mântuitorule, s-a schimbat întru întuneric pentru răstignirea Ta şi strălucirea lunii s-a stins şi stihiile toate s-au schimbat cu cutremur. Pentru aceasta strig Ţie, Cuvinte, luminează-mă pe mine cel schimbat de întunericul patimilor, schimbând gândurile mele cu dreapta Ta şi mă mântuieşte.

Cu rana Ta tămăduieşte patimile sufletului meu; cu împungerea coastei Tale, potoleşte îmbolditurile dracilor cele cu durere; cu piroanele Tale, Hristoase, scoate-mi piroanele poftelor celor cu dulceaţă şi cu patimă, dându-mi ca să mă închin fără de patimă, cinstitelor Tale patimi şi învierii.

A Născătoarei :

Pe Tine cel împodobit cu frumuseţea, Fecioara cea frumoasă Te-a născut; pe Carele văzându-Te, neavând frumuseţe nici chip când ai pătimit, Mântuitorule, tânguindu-se a zis : Mă minunez de smerenia Ta, cea mai presus de minte, Fiul meu, prin care mântuieşti firea omenească, ceea ce se smereşte.

Altă Tricântare,

Irmos : Luminează-te, luminează-te...

Mergi înainte, luminează-te tot poporul lui Dumnezeu şi văzând lemnul Crucii pus înainte, sărută-l cu frică şi ia bucurie, slăvind pururea pe Domnul slavei, Cel ce S-a înălţat pe dânsa.

Tu eşti arma cea dumnezeiască a vieţii mele, cinstită Cruce, că pe tine înălţându-Se Stăpânul, m-a mântuit; şi împungându-Se a izvorât sânge şi apă din coastă. Căruia împărtăşindu-mă, mă bucur lăudându-L.

Slavă..., *a Treimii :*

Închinu-mă Ţie, Dumnezeire Sfântă, Treime după Feţe, Unime după Fire, Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, unei Stăpânii şi unei împărăţii, care stăpâneşti toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Munte mare eşti Fecioară, întru carele S-a sălăşluit Hristos, precum dumnezeiescul David strigă. Prin care noi ne-am înălţat la cer, făcându-ne fii prin Duhul, întrutot fericită.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cruce, sceptrul cel dumnezeiesc al Împăratului, vitejia oştilor, întru nădejdea ta înfrângem pe vrăjmaşi; dă-ne nouă, celor ce ne închinăm ţie, biruinţă pururea asupra barbarilor.

Irmosul :

O ! Maică Fecioară şi adevărat Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut fără sămânţă pe Hristos, Dumnezeul nostru, Cela ce S-a înălţat cu trupul pe Cruce, toţi credincioşii te slăvim pe tine şi pe Dânsul după vrednicie.

LUMINÂNDA

Podobie : Cu Duhul stând bătrânul...

Lemnul cel preacinstit, întru înjumătăţirea postului cheamă la închinare pe toţi câţi îşi răstignesc patimile lor, după vrednicie, împreună cu patimile lui Hristos, Veniţi toţi credincioşii, să ne închinăm lemnului tainei celei înfricoşate.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Maica, ceea ce nu ştie de mire şi cea preacurată a lui Dumnezeu Cuvântul, a strigat tânguindu-se şi cu plângere jelindu-se : Oare, de acest fel de vestiri de bucurie mi-a adus Gavriil ? Fiul meu ! Mergi de plineşte sfatul cel nespus şi dumnezeiasca rânduială.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Înjumătăţind calea postului care duce la cinstită Crucea Ta, binevoieşte ca şi noi cei mântuiţi de vrăjmaşi prin credinţă, să vedem ziua Ta, care o a

văzut Avraam şi s-a bucurat, luând pe Isaac viu din munte ca din mormânt; şi să ne împărtăşim şi cinei celei de taină, cu pace strigând : Luminarea şi Mântuitorul nostru, slavă Ţie. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiţi, biruind rătăcirea cu puterea Crucii, aţi luat darul vieţii celei veşnice. De îngrozirile tiranilor nu v-aţi spăimântat şi chinuiţi fiind cu munci, v-aţi veselit. Şi acum sângiurile voastre s-au făcut tămăduire sufletelor noastre. Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., *Stihira glasul al 8-lea.*

Înjumătăţind noianul postului, aşteptăm limanul mântuirii, adică vremea pătimirii Tale Doamne, celei de bunăvoie. Ci ca un milostiv şi îndurat, învredniceşte-ne să vedem cu pace şi ziua măritei învierii Tale, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *tot aceasta.*

Apoi se face închinăciune cinstitei Cruci, la ceasul întâi. La carele cântăm Troparele :

Glasul al 2-lea, singur glasul :

Veniţi credincioşii să ne închinăm lemnului celui de viaţă făcător, pe carele Hristos, Împăratul slavei, de bunăvoie mâinile tinzându-şi, ne-a înălţat la fericirea cea dintâi, pe care mai înainte vrăjmaşul, prin dulceaţă amăgindu-ne, a făcut să fim goniţi de la Dumnezeu. Veniţi credincioşilor, lemnului să ne închinăm, prin carele ne-am învrednicit a sfărâma capetele nevăzuţilor vrăjmaşi. Veniţi toate moştenirile neamurilor, Crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te Cruce, scăparea cea desăvârşită a lui Adam celui căzut; întru tine prea credincioşii împăraţii noştri se laudă, căci cu puterea ta pe popoarele păgâne tare le supun. Pe tine acum cu frică creştinii sărutându-te, şi pe Dumnezeu Cel ce S-a pironit pe tine, Îl slăvim grăind : Doamne, Cel ce Te-ai răstignit pe dânsa, miluieşte-ne pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea :

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe Cruce S-a pironit şi în coastă S-a împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii ! Cu cunună de spini S-a încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori. Cu haină de ocară S-a îmbrăcat şi peste obraz S-a bătut cu mâna de ţărână, Cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate S-a bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuipări şi răni a luat şi ocări şi pumni şi toate le-a răbdat pentru mine cel osândit, Mântuitorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Slavă..., *glasul acelaşi.*

Astăzi, Cel neapropiat după fiinţă, mie apropiat S-a făcut şi a pătimit patimi, Cel ce m-a slobozit pe mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fărădelege a fost scuipat şi Şi-a dat spatele spre răni, pentru cei robiţi. Pe carele curata şi Maica Lui pe Cruce văzându-L, cu durere a zis : Vai mie, Fiul meu ! De ce ai făcut aceasta ? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe. Vai mie, lumina mea ! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc şi cumplită sabie prin inima mea trece. Laud patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., *acelaşi glas,*

Astăzi s-a plinit cuvântul proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne. Şi din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Celelalte şi Otpustul.

La ceasul al şaselea

Troparul Profeţiei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi Sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o mărim.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Să se bucure şi să se veselească de Tine, toţi cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule. (*ps. 69, 5*)
Stih : Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele. (*ps. 69, 3*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 26, Vers. 21. Cap. 27, Vers. 7.

Că iată Domnul din cel sfânt va aduce mânia Sa peste cei ce locuiesc pe pământ, şi va descoperi

pământul sângele Său, şi nu va mai ascunde pe cei ucişi. În ziua aceea aduce-va Dumnezeu sabia cea sfântă şi mare şi tare asupra balaurului, şarpele ce fuge, şi asupra balaurului celui încolăcit şi va ucide pe balaurul cel din mare. În ziua aceea via cea bună, dorirea lui, ca să o stăpânească pe ea. Eu, cetate tare, cetate înconjurată de oştire, în zadar o voi adăpa pe ea, că se va lua noaptea şi ziua va cădea zidul ei. Că nu este care să nu se fi apucat de ea; cine mă va pune să păzesc paiele în ţarină ? Pentru bătaia aceasta o am lepădat pe ea. Pentru aceasta făcut-a Domnul toate, câte a rânduit, arsu-m-am, striga-vor toţi, cei ce locuiesc într-însa, să facem pace cu Dânsul, să facem pace. Fiii lui Iacov, cei ce vin, va odrăsli şi va înflori Israil, şi se va umple lumea de rodul lui. Au nu precum el a bătut, şi el însuşi aşa se va răni ? Sau precum el a ucis, aşa şi el se va omorî ? Certându-i şi ocărându-i va slobozi pe ei. Nu erai tu, cel ce cugetai cu duh aspru să-i ucizi pe ei cu duh de mânie ? Pentru aceasta se va lua fărădelegea lui Iacov, şi aceasta este binecuvântarea lui, când voi lua păcatul lui, când vor zdrobi toate pietrele capiştilor ca praful mărunte, şi nu vor rămâne copacii lor şi idolii lor tăiaţi ca o dumbravă departe.

Prochimen, glasul al 6-lea :

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinez în veac. (*ps. 70, 1*)

Stih : Întru dreptatea Ta mântuieşte-mă şi mă scoate. (*ps. 70, 2*)

JOI
În a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

La Doamne sirigat-am..., *punem Stihiri 10, cântând aceste 6 Stihiri şi din Minei 4.*

Stihira glasul al 4-lea, singur glasul.

Postul, pricinuitorul bunătăţilor, şi-a adus acum înjumătăţirea sa, arătându-se bine plăcut prin zilele ce au trecut şi spre cele ce urmează punându-şi de faţă folosinţa; căci îndemnarea spre lucruri bune face mai mult bine. Pentru aceasta făcând spre plăcere lui Hristos, Dătătorul tuturor bunătăţilor, să strigăm : Cela ce ai postit pentru noi şi ai răbdat Crucea, învredniceşte-ne fără osândă, să ne împărtăşim dumnezeieştilor Tale Paşti, vieţuind în pace şi cu vrednicie slăvindu-Te pe Tine, împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Altă Stihiră, glasul al 5-lea.

Cei ce săvârşesc faptele bune în taină, aşteptând răsplătirile duhovniceşti, nu le vestesc în mijlocul uliţelor, ci mai vârtos le poartă în lăuntrul inimilor lor. Şi Cel ce vede toate, câte se fac în taină, ne dă plata înfrânării. Să săvârşim dar postul, nemâhnindu-ne la feţe, ci în cămările sufletelor noastre rugându-ne neîncetat, să strigăm : Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, nu ne duce pe noi în ispită, rugămu-ne; ci ne scapă de cel rău.

Martirica :

Cu dragoste sufletească fără de saţiu, nelepădându-vă de Hristos, Sfinţilor Mucenici, care multe feluri de chinuri prin patimi răbdând, semeţia tiranilor aţi surpat şi credinţa neclintită şi nevătămată păzind, la ceruri v-aţi mutat. Pentru aceasta şi îndrăzneală către Dânsul dobândind, cereţi să dea lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Alte Stihiri, glasul 1.

Podobie : Prealăudaţilor mucenici...

Să ne spălăm sufletele cu apa postului şi apropiindu-ne de cinstita şi preacurata Cruce a Domnului, să ne închinăm ei cu credinţă; luând acum dumnezeiasca luminare şi dobândind veşnică mântuire, pace şi mare milă.

Cruce, lauda Apostolilor, pe care te înconjură

căpeteniile, puterile şi arhanghelii, mântuieşte-ne pe noi, cei ce ne închinăm ţie, de toată vătămarea; şi ne învredniceşte să trecem cu bine dumnezeiasca măsură a postului şi să ajungem ziua cea mântuitoare, prin care ne şi mântuim.

Altă Stihiră, glasul al 7-lea :

Podobie : Astăzi priveghează Iuda...

Astăzi închinându-ne Crucii Domnului, să strigăm : Bucură-te, pomul vieţii, stricătorul iadului ! Bucură-te, bucuria lumii, pierzătoarea stricăciunii ! Bucură-te, ceea ce risipeşti dracii cu puterea ta ! Întărirea credincioşilor, arma cea nesfărâmată, păzeşte, sfinţeşte, rugămu-ne, pe cei ce te sărută pe tine.

Şi din Minei patru.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 8-lea.*

Astăzi Cel neapropiat după fiinţă, mie apropiat S-a făcut şi a pătimit patimi, Cel ce m-a slobozit din patimi; Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fărădelege a fost scuipat; şi Şi-a dat spatele spre răni pentru cei robiţi. Pe Carele cea curată şi Maica Lui, pe Cruce văzându-L, cu durere a zis : Vai mie, Fiul meu ! Căci ai făcut aceasta ? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe ? Vai mie, Lumina mea ! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc şi cumplită sabie trece prin inima mea ! Laud patimile Tale, închinându-mă milostivii Tale, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Ieşire : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, Cel ce face minuni însuşi. (*ps. 71, 19*)
Stih : Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului şi dreptatea Ta fiului împăratului. (*ps. 71, 1*)

De la Facere, citire :
Cap. 9, Vers. 18. Cap. 10, Vers. 1.

Şi erau feciorii lui Noe, care au ieşit din corabie : Sem, Ham şi Iafet; iar Ham era tată lui Hanaan. Aceşti trei sunt feciorii lui Noe. Şi dintr-aceştia s-au împrăştiat peste tot pământul. Şi a început Noe a fi om lucrător de pământ şi a sădit vie. Şi a băut din vin şi s-a îmbătat şi s-a golit în casa sa. Şi a văzut Ham, tatăl lui Hanaan, goliciunea tatălui său. Şi ieşind afară, a spus celor doi fraţi al săi; iar Sem şi Iafet luând o haină, o au pus pe amândoi umerii lor, şi s-au dus cu dosul înainte şi au acoperit goliciunea tatălui lor, şi feţele lor căutau înapoi şi n-au văzut goliciunea tatălui lor. Şi s-a trezit Noe de vin şi a cunoscut câte i-a făcut lui feciorul său cel mai tânăr şi a zis; Blestemat să fie Ham pruncul, slugă va fi fraţilor săi; şi a zis : Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Sem; şi va fi Hanaan slugă lui. Înmulţească Dumnezeu pe Iafet şi să fie Hanaan slugă lui. Şi a trăit Noe după potop ani trei sute cincizeci. Şi au fost toate zilele lui Noe nouă sute cincizeci de ani; şi a murit. Acestea sunt neamurile fiilor lui Noe; a lui Sem, a lui Ham şi a lui Iafet; şi s-au născut lor fii după potop.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Iar mie a mă lipi de Dumnezeu, bine este. (*ps. 72, 27*)
Stih : Cât este de bun Dumnezeul lui Israil ! (*ps. 72, 1*)

De la Pilde citire :
Cap. 12, Vers 24.

Omul priceput este omul ştiinţei; iar inima nebunilor va întâmpina blestemuri. Mâna celor aleşi lesne stăpâneşte; iar cei vicleni vor fi de pradă. Cuvântul cel înfricoşat, tulbură inima omului drept; iar vestea bună, îl veseleşte pe dânsul. Cunoscătorul drept lui însuşi va fi prieten; iar gândurile necredincioşilor fără blândeţe; pe cei ce păcătuiesc, îi vor ajunge relele, şi calea necredincioşilor îi va înşela pe dânşii. Nu va dobândi vicleanul vânat; iar omul curat, agoniseală scumpă. În căile dreptăţii este viaţa, iar căile celor ce ţin minte răul, sunt spre moarte. Fiul înţelept ascultă pe tatăl său; iar cel neascultător întru pierzare. Din rodurile dreptăţii va mânca cel bun; iar sufletele călcătorilor de lege, vor pieri fără de vreme. Cel ce-şi păzeşte gura sa, îşi păzeşte sufletul său; iar cel ce nu-şi opreşte buzele, frică-şi va face luişi. Întru pofte este tot cel leneş; iar mâinile celor harnici sunt întru nevoinţă. Urăşte dreptul cuvântul nedrept; iar necredinciosul se ruşinează şi nu are îndrăzneală. Dreptatea păzeşte pe cei fără de răutate; Iar pe cei necredincioşi, îi face răi păcatul. Sunt care se îmbogăţesc singuri pe sine, nimic având; şi sunt care se smeresc pe bine, în multă bogăţie. Răscumpărarea sufletului omului este bogăţia lui; iar săracul nu suferă certarea. Lumina dreptţilor este pururea; iar lumina necredincioşilor se va stinge. Sufletele viclene rătăcesc întru păcate; iar drepţii se îndură şi miluiesc.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

Din această zi rosteşte preotul (sau diaconul, de este) şi cele-

lalte Ectenii, ale celor gătiţi spre Luminare, şi rugăciunea, şi se zic până în Miercurea cea mare, afară de Sâmbătă şi Duminică.

Joi a patra săptămână

LA UTRENIE

Cântăm Treimicele glasului.

După întâia Catismă, zicem Sedelnele Apostolilor din Octoih.

După a doua Catismă, zicem această Sedealnă a lui Iosif, glasul 1.

Podobia : Ceata îngerească...

Cu puterea Crucii întărindu-vă, toată înşelăciunea vrăjmaşului o aţi stricat cu adevărat, măriţilor Apostoli cei ce sunteţi rugători pentru sufletele noastre. Pentru aceasta, astăzi întru închinarea ei vă bucuraţi, rugând pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Marie, ceea ce eşti locaş cinstit al Stăpânului, ridică-ne pe noi cei căzuţi în prăpastia deznădăjduirii celei cumplite şi a greşalelor şi a necazurilor; că tu eşti mântuirea păcătoşilor şi ajutătoare şi folositoare tare, şi mântuieşti pe robii tăi.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 7-lea.

Podobie : Doamne, noi suntem...

Doamne, văzând pusă înainte Crucea Ta astăzi, ne apropiem cu credinţă, sărutându-o cu cântări şi cu laude, cu frică şi cu bucurie; sfinţeşte pe robii Tăi şi împacă lumea Ta, cu arătarea ei, Unule, mult-Milostive.

Slavă..., *tot aceasta.* Slavă..., *a Născătoarei, însăşi podobia.*

Doamne, noi suntem poporul Tău şi oile păşunii Tale, întoarce-ne pe noi cei cufundaţi în stricăciune; adună-ne ca un păstor pe noi cei rătăciţi şi miluieşte turma Ta, Iubitorule de oameni. Milostiveşte-Te, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Cela ce însuţi eşti fără de păcat.

Psalmul 50.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi aceste Tricântări ale lui Iosif, citind* Cântarea a patra *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 4-a, glasul 1,

Irmos : La dumnezeiasca strajă...

Dar dătător de sfinţenie, dăruindu-ne nouă Sfântă Cruce, ceea ce eşti întărirea şi lauda Apostolilor, astăzi eşti pusă înaintea a toată lumea spre închinăciune, uşurându-ne nouă vremea postului.

Însemnând umbrit Crucea, Moise întinzându-şi mâinile, a biruit pe Amalic; care închipuindu-o şi noi, să întindem mâinile cu posturi şi cu rugăciuni, ca să biruim tabăra dracilor, care se oştesc împotriva noastră totdeauna cu pizmă.

Cu plugul cel dumnezeiesc al Crucii aţi arat pământul dumnezeieşti Apostoli, făcându-l roditor şi odrăslind buna-credinţă. Pentru aceasta lăudându-vă pe voi cu glasuri în toţi anii, slăvim pe Hristos pururea.

A Născătoarei :

Maica Dumnezeului celui bun fă-mi bun sufletul meu, pe carele l-a umplut de răutate cel viclean, înşelându-mă mişeleşte cu răul obicei; ca să te laud pururea, ca pe o pricină a mântuirii mele, pe tine cea mult lăudată.

Altă Tricântare,

Glasul al 7-lea,

Irmos : Venirea Ta, cea trupească, Hristoase...

Astăzi se pune înainte preasfânta Cruce; să ne apropiem şi să o sărutăm pe dânsa, pentru că este cornul mântuirii noastre.

Darul tău vine prin însemnarea ta, alungând negura dracilor, Cruce a lui Hristos, arma cea nebiruită.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime după fire Te laud şi întreirea Feţelor cinstesc, Părinte, Fiule şi Preasfinte Duhule.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născut-ai fără de păcat, Fecioară ceea ce eşti cu totul fără prihană, pe Dumnezeu, Cel ce cuprinde cu mâna marginile lumii, pe Cel mai dedemult decât toate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apostoli, rugători ai lumii, rugaţi-vă să ne mântuim şi noi, care ţinem armă Crucea lui Hristos.

Irmosul :

Venirea Ta cea cu trup, Hristoase, încredinţându-o proprocul Avacum, a strigat : Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Aceasta numită şi sfântă zi...

Bucură-te, Cruce cea din trei părţi şi dumnezeiască, pe care S-a pironit Unul din Treime, Cel ce a luat trup, luminându-ne pe noi cei înfipţi în adâncul necredinţei, Care Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Câştigând Crucea putere tare, a liberat pe cei robiţi din cumplita putere a vrăjmaşului, Apostolii Cuvântului cântând : Pe Tine Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Vai ! Cât va fi de înfricoşat scaunul acela, pe carele şezând, Cuvântule, vrei să vădeşti faptele mele ascunse, mustrând nesimţirea mea; ci Cela ce eşti milostiv din fire, să Te înduri de mine atunci.

A Născătoarei :

Din sânurile cele părinteşti nedepărtându-Te, Te-ai sălăşluit în sânul Fecioarei, pentru chemarea neamului omenesc; întru a cărui asemănare Te-ai îmbrăcat, Iisuse, pentru milostivirea Ta. Pentru aceasta Te lăudăm noi oamenii în veci.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Unul, Împăratul slavei...

Pe tine te cinstim săptămână purtătoare de Cruce, ca pe o vrednică de închinare; că întru tine închinându-ne lemnului celui curat, strigăm : Preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

O, ce minune, Împărate al veacurilor ! Că ne-ai învrednicit pe noi, robii Tăi, a vedea şi a ne închina lemnului pe carele Te-ai răstignit. Pentru aceasta cu frică, Te lăudăm în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

A Treimii :

O Dumnezeire de o Fiinţă; o Treime Preasfântă : Părinte, Fiule, şi Prea Sfinte Duhule, slăvesc stăpânia Ta nedespărţită şi laud o împărăţie întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Cela ce a zidit pe Adam după chipul Său şi S-a întrupat din frământătura lui şi a dezlegat blestemul cel dedemult, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cei ce sunteţi ca o vioară a Bisericii cu douăsprezece strune, ca cei ce dulce aţi cântat cuvântul înţelepciunii, Apostolilor, rugaţi-vă pentru noi cei ce vă lăudăm, ca să vedem pătimirea Domnului şi să o lăudăm în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Împăratul slavei Cel unul fără început, pe Carele bine-L cuvintează puterile cerurilor, de Care se cutremură cetele îngerilor, lăudaţi-L preoţi, popoare preaînălţaţi-L în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Luminează-te, luminează-te...

Veseleşte-te, luminează-te Biserica lui Dumnezeu cu razele Crucii, pe care o aduci înaintea tuturor credincioşilor spre închinăciune; iar tu toată mulţimea drăcească fugi, umplându-te de întuneric.

Tăria postului este dumnezeiasca Cruce, ajutătoare celor ce priveghează, întărire celor ce postesc, apărătoare celor ce se războiesc. Deci, adunându-ne noi credincioşii, să ne închinăm ei cu dragoste, bucurându-ne.

Cei ce sunteţi temelii dumnezeieşti ale Bisericii lui Hristos, păziţi-ne pe noi întru întărirea

buneicredinţe şi ne întăriţi pe piatra cea tare, a Celui ce v-a ales pe voi, măriţilor Apostoli.

A Născătoarei :

Ceea ce ai zămislit bucuria, prin glasul arhanghelului, pierde acum întristarea inimii mele cea stricătoare de suflet, şi-mi dă Preacurată plângere făcătoare de bucurie, ca să aflu acolo dumnezeiasca mângâiere.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe tine, preacurată Maică...

Tu închipuindu-te preacinstit lemn, ai îndulcit apele Merrei dedemult; tu, Cruce a lui Hristos, căreia ne închinăm astăzi, îndulceşte-mi şi mie postul.

Pe tine Cruce a lui Hristos, ceea ce eşti armă nebiruită a împărăţiei, tăria oştilor, puterea sfetnicilor, cu cântări te slăvim.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Tatăl cel fără început şi Stăpânul şi pe Cuvântul, Cel împreună fără început şi pe Duhul Sfânt, cu bunăcredinţă toţi credincioşii Te slăvim.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine cea mărită şi singură Născătoare de Dumnezeu, care ai încăput în pântece pe Cuvântul cel neîncăput şi L-ai născut după trup, cu laude te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe voi Apostoli, ca pe cei ce aţi fost cu glas ca de foc, care aţi ars toată uscăciunea înşelăciunii şi aţi sădit în lume buna-credinţă, cu cântări vă mărim.

Irmosul :

Pe tine cea preacurată Maică şi Fecioară, care ai încăput în pântece pe Cuvântul cel neîncăput şi L-ai născut după trup, cu cântări te slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea.

Să râvnim pocăinţei vameşului, noi credincioşii, şi să nu ne lăudăm ca fariseul; ci să aducem suspinare dintru adâncul inimii Făcătorului de bine, Dumnezeului tuturor; că El însuşi ne-a poruncit zicând : Că tot cel ce se înalţă pe sine, se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine, se va înălţa. Pentru aceasta cu un gând să strigăm Lui : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii şi ne mântuieşte. (*de două ori*)

Martirica :

Un lucru mirosind, spre un lucru uitându-se mucenicii cei purtători de chinuri, o cale a vieţii aflând, adică moartea cea pentru Hristos, fiecare râvnind la sfârşitul altuia; o, minune ! Întrecându-se a răpi chinurile ca nişte avuţii, zicea unul către altul : De nu vom şi muri acum, dar tot vom muri şi vom sluji firii după datorie; să primim dar nevoia în loc de mare cinste, socotind lucrul cel de obşte, ca şi cum ar fi al nostru; cu moartea să cumpărăm viaţa. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu împacă viaţa noastră, a celor ce strigăm către Tine : Milostive Doamne, slavă Ţie.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi Sfântă Învierea Ta slăvim.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului. (*ps. 73, 13*)
Stih : Pentru ce, Dumnezeule, ne-ai lepădat până în sfârşit ? (*ps. 73, 1*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 28, Vers 14-22.

Pentru aceea ascultaţi cuvântul Domnului, bărbaţi necăjiţi şi boierii poporului celui din Ierusalim. Că aţi zis : făcut-am legătură cu iadul, şi aşezământ cu moartea; vifor iute de va trece, nu va veni peste noi, pus-am minciuna nădejdea noastră,

şi cu minciună ne-am acoperit. Pentru aceasta aşa zice Domnul : Iată, Eu voi pune în temeliile Sionului piatră de mult preţ, aleasă în capul unghiului, cinstită întru temeliile ei, şi cel ce va crede într-însa nu se va ruşina. Şi voi pune judecată întru nădejde; iar mila Mea în cumpene, şi cei ce nădăjduiţi în zadar spre minciună că nu va trece peste voi vifor. Şi nu va strica legătura voastră cu moartea, şi nădejdea voastră cea cu iadul nu va rămâne, vifor învăluindu-se de va veni, veţi fi lui spre călcare când va trece, va ridica pe voi; dimineaţa de dimineaţă va trece ziua, şi noaptea va fi nădejdea rea; învăţaţi-vă a auzi cei din necaz. Nu putem să ne batem, şi înşi-ne am slăbit a ne aduna. Ca un munte al necuraţilor sculase-va Domnul, şi va fi în valea Gavaonului, cu mânie va face lucrurile sale, lucruri de amărăciune şi mânia lui străină va lucra, şi amărăciunea lui străină. Şi voi nu vă veseliţi nici să se întărească legăturile voastre, pentru că lucruri săvârşite şi rânduite am auzit de la Domnul Dumnezeul Savaot, care va face peste tot pământul.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Iar eu mă voi bucura în veac, cânta-voi Dumnezeului lui Iacov. (*ps. 74, 9*)
Stih : Mărturisi-ne-vom Ţie, Dumnezeule, mărturisi-ne-vom Ţie şi vom chema numele Tău. (*ps. 74, 1*)

VINERI
În a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne stagat-am..., *punem Stihiri 6; cântând 3 podobnice ale Triodului şi 3 din Minei. Stihiri, glasul al 4-lea.*

Podobia : Dat-ai semn celor ce se tem...

Învrednicindu-ne a săruta noi credincioşii Crucea Ta, Doamne, cea pururea fericită, prin care ne-ai mântuit pe noi, lăudăm milostivirea Ta şi ne rugăm cu dinadinsul : Dăruieşte, Mântuitorule, tuturor bucuria mântuirii Tale prin pocăinţă, dându-ne să vedem învierea Ta şi cinstitele patimi.

Omorâre ai răbdat, răstignindu-Te pe Cruce, Cela ce ai omorât moartea şi ai înviat pe morţi cu cuvântul cel de viaţă aducător. Pentru aceasta mă rog Ţie, înviază Doamne sufletul meu cel omorât de păcat, dându-mi umilinţă şi scutire de răutăţi în sfintele zile ale postului, Iubitorule de oameni.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul al 4-lea :

Podobia : Pe diamantul cel înţelegător...

Învredniceşte-ne cu bucurie a vedea şi a săruta Crucea Ta cea sfântă; Te rugăm pe Tine, Dumnezeule Mântuitorul nostru, să ajungem şi la preacuratele Tale patimi, cu postul întărindu-ne; ca închinându-ne, să lăudăm răstignirea Ta, suliţa, buretele şi trestia, prin care făcându-ne nemuritori, iarăşi ne-ai ridicat la viaţa cea dintâi a desfătării, ca un iubitor de oameni. Pentru aceasta acum, cu mulţumire, pe Tine Te slăvim.

Şi 3 din Minei.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 8-lea :
Rugaţi-vă şi răsplătiţi Domnului, Dumnezeului nostru. (*ps. 75, 11*)
Stih : Cunoscut este în Iudea Dumnezeu, în Israil mare este numele Lui. (*ps. 75, 1*)

De la Facere, citire :
Cap. 10. Vers. 32. Cap. 11. Vers. 9.

Acestea sunt neamurile feciorilor lui Noe după naşterile lor şi după seminţiile lor. Dintr-aceştia s-au împărţit hotare neamurilor pe pământ după potop. Şi era la tot pământul o limbă şi un glas tuturor. Şi a fost după ce au purces ei de la răsărit, au aflat câmp în pământul Sonaar şi au descălecat acolo. Şi a zis omul către vecinul său; veniţi să facem cărămizi şi să le ardem în foc; şi le-au fost cărămida în loc de piatră şi lutul le era în loc de var. Şi au zis : veniţi să ne zidim nouă cetate şi turn, al cărui vârf să fie până la cer; şi să ne facem nouă

nume mai înainte de ce ne vom risipi pe faţa a tot pământul. Şi s-a pogorât Domnul să vadă cetatea şi turnul, care zideau fii oamenilor. Şi a zis Domnul : Iată un neam este şi o limbă tuturor; şi aceasta au început a face şi acum nu vor înceta dintr-acele toate câte se vor apuca a face. Veniţi şi pogorându-Ne să amestecăm acolo limba lor, ca să nu înţeleagă niciunul glasul deaproapelui său. Şi i-au împrăştiat pe ei Domnul de acolo peste faţa a tot pământul; şi au încetat a zidi cetatea şi turnul. Pentru aceea s-a chemat numele locului aceluia amestecare, că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul; şi de acolo i-a risipit pe ei peste faţa a tot pământul.

Prochimen, glasul al 8-lea :
Cu glasul meu către Domnul am strigat cu glasul meu către Dumnezeu, şi a căutat spre mine. (*ps. 76, 1*)
Stih : În ziua necazului meu, pe Dumnezeu am căutat. (*ps. 76, 2*)

De la Pilde citire :
Cap. 13, Vers. 19. Cap. 14, Vers. 6.

Poftele credincioşilor îndulcesc sufletul, iar lucrurile necredincioşilor, departe sunt de cunoştinţă. Cel ce umblă împreună cu cei înţelepţi, înţelept va fi; iar cel ce umblă cu cei fără de minte, se va cunoaşte. Pe cei ce păcătuiesc, îi vor ajunge relele; iar pe cei drepţi, îi va ajunge binele. Omul bun va lăsa moşteni pe fiii fiilor; iar bogăţia necredincioşilor se strânge drepţilor. Drepţii vor petrece mulţi ani întru bogăţie, iar nedrepţii vor pieri degrabă. Cel ce cruţă toiagul, urăşte pe fiul său; iar cela ce-l iubeşte, îl ceartă cu dinadinsul. Dreptul mâncând va sătura sufletul său; iar sufletele necredincioşilor vor fi lipsite. Femeile cele înţelepte au zidit case; iar cea fără de minte le-a surpat cu mâinile sale. Cel ce umblă drept, se teme de Domnul; iar cel ce umblă strâmb pe căile sale, se va defăima. Din gura nebunilor toiag de ocară; iar buzele înţelepţilor îi păzesc pe ei. Unde nu sunt boi, ieslea este deşartă; iar unde sunt holde multe, arătată este tăria boului. Mărturia credincioasă nu minte, iar mărturia strâmbă aţâţă minciuni. Căut-a-vei înţelepciune la cei răi, şi nu vei afla iar la cei înţelepţi, lesne este simţirea.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea.

De la Domnul, Cel ce S-a smerit pe Sine, până la moartea Crucii pentru tine, învăţându-te suflete al meu, din înălţare umilinţa şi din umilinţă înălţarea, nu te înălţa pentru bunătăţile tale, nici socotindu-te pe tine drept, să osândeşti pe aproapele tău, ca fariseul cel lăudăros; ci cu gând plecat aducându-ţi aminte numai de păcatele tale, ca vameşul strigă : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păcătosul şi mă mântuieşte. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale. Cu rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobia : A treia zi ai înviat...

Preacurata, dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, a strigat : Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu ? Cum mori răstignindu-Te pe lemn cu trupul, Dătătorule de viaţă ?

Vineri a patra săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. După întâia Catismă, Sedelnele Crucii din Octoih.

După a doua Catismă, cântăm această Sedealnă a lui Iosif, glasul al 4-lea.

Podobie : Cel a ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Preacinstita Cruce, ceea ce sfinţeşte vremea postului, se vede; căreia închinându-ne astăzi, să strigăm : Stăpâne, Iubitorule de oameni, dă-ne nouă prin ajutorul ei să trecem şi cealaltă vreme a postului, cu umilinţă, şi să vedem şi dătătoarele de viaţă patimi, prin care ne-am mântuit.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Pe Tine, Cela ce Te-ai născut din Tatăl cel fără de început, dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, ceea ce Te-a născut mai pe urmă, Hristoase, a strigat : Vai mie, preaiubite Iisuse ! Cum Te-ai răstignit de bunăvoie acum, Fiule, de oamenii cei fărădelege ? Cela ce eşti slăvit de îngeri, ca un Dumnezeu, Te laud pe Tine, îndelung-Răbdătorule.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie : Degrab ne întâmpină...

Lumina sufletelor noastre văzând-o acum Hristoase, adică preacurată Crucea Ta, şi închinându-ne ei cu bucurie, strigăm luminat : Slavă Ţie, Cela ce ai voit a Te înălţa pe dânsa; slavă Ţie, Cela ce ai luminat printr-însa toată făptura; prin care neîncetat, cu cântări, Te slăvim.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce, Maica Ta, care nu ştie de mire, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca o Maică plângând, a zis : Ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiul meu ? Cum, Cela ce eşti viaţa tuturor, Te împreunezi cu moartea, vrând să înviezi pe cei ce au murit, ca un milostiv ?

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii; pentru că Mineiul se cântă la Pavecerniţă.

Canonul Crucii

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Pe Faraon, cela ce se purta în căruţă, la cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israil fugătorul şi mergătorul pedestru l-a mântuit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Adunându-ne astăzi cu gând curat şi cu minte credincioasă, veniţi să ne închinăm Crucii Domnului; că stă de faţă, dăruind celor ce se închină ei sfinţenie mântuitoare, luminare, slavă şi mare milă.

Dătătoarea de viaţă Cruce, stând înainte de faţă şi văzându-se aruncă razele darului luminoase. Să mergem şi să luăm lumină de veselie, mântuire şi iertare, aducând laudă Domnului.

Stă cinstita Cruce înaintea celor ce privesc, ca o vedere minunată şi ca un izvor izvorăşte daruri sufleteşti, opreşte păcatele, dezleagă bolile şi întăreşte gândurile celor ce se apropie de dânsa cu curăţie.

Slavă...

Toiagul cel ce a tăiat marea închipuia semnul Crucii, prin care noi fără înecare înotând prin credinţă, trecem apa cea fără stare a vieţii, scăpăm din toate curgerile păcatului şi ne umplem de dumnezeiasca linişte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Când Te-am născut negrăit, Fiule, am scăpat de dureri şi cum mă umplu acum cu totul de chinuri ? Că Te văd spânzurat pe lemn, ca pe un făcător de rău, pe Cel ce ai spânzurat pământul, fără nici o ţinere, zis-a cea curată, plângând.

Cântarea a 3-a,

Irmos : Cela ce ai întărit dintru început...

Crucea, dătătoarea de toate bunătăţile se vede, căreia ne închinăm şi toată făptura prăznuieşte cu bucurie, luminându-se cu darul Dumnezeului nostru, Cel ce S-a înălţat de bunăvoie pe dânsa.

Strălucindu-ne cu lumina razelor Crucii, întru înjumătăţirea Sfântului Post, să fugim de întunericul păcatului şi să strigăm : Luminarea tuturor, îndurate Doamne, slavă Ţie.

Slavă...

Lăudămu-te cu cântări pe tine Cruce şi cu credinţă te sărutăm rugându-ne, scoate-ne pe noi din cursele vrăjmaşului, cu puterea ta; şi ne îndreptează pe noi pe toţi, care te cinstim, la limanul mântuirii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Văzând viaţa omorâtă pe Cruce şi nesuferind durerea pântecelui, s-a tânguit preacinstita Fecioară strigând : Vai mie, Fiul meu ! Ce Ţi-a răsplătit Ţie poporul cel fărădelege !

Irmosul :

Cela ce ai întărit dintru început cerurile întru pricepere şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncitor Tale, Hristoase, mă întăreşte, că nu este sfânt afară de Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Sedealna, glasul al 6-lea.

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s-au clintit, Doamne; că pe Carele L-a înghiţit cu poftă iadul, L-a slobozit

cu frică. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte, pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Astăzi s-a împlinit cuvântul cel proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne; şi din lemnul mântuirii gustând, scăpare din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cela ce n-ai lăsat sărurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine : Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Acoperământul cel puternic şi îndreptarea oamenilor, arma credinţei cea nebiruită, Crucea cea mântuitoare, iată că se vede pusă înainte şi sfinţeşte inimile tuturor credincioşilor, care se apropie de dânsa şi le luminează cu darul.

La înjumătăţirea postului stând pusă înainte în mijlocul tuturor, ca în mijlocul pământului, preacinstita Cruce, Preabunule, pe care Te-ai înălţat de bunăvoie, Iubitorule de oameni, sfinţeşte lumea cu închinarea ei şi goneşte taberele dracilor.

Cerul şi tot pământul împreună se veseleşte, mucenicii cei purtători de chinuri, Apostolii şi sufletele drepţilor cu dragoste acum se bucură, văzând pus în mijloc lemnul cel dătător de viaţă, carele mântuieşte pe toţi şi pe credincioşi îi sfinţeşte cu darul.

Slavă...

Legile Tale, Doamne, nepăzindu-le eu neînţelegătorul, voi să mă osândesc, când vei veni din cer să judeci faptele oamenilor. Pentru aceasta strig către Tine : Întorcându-mă, mântuieşte-mă cu puterea Crucii Tale, dându-mi lacrimi de pocăinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din pântece fecioresc Te-am născut, Fiule, şi văzându-Te pe lemn spânzurat, nu mă pricep şi nu mă pot cuprinde înălţimea tainei şi adâncul judecăţilor celor multe, strigat-a cea preacurată; pe care cu glasuri fără tăcere, ca pe o Maică a lui Dumnezeu, o fericim.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cela ce eşti lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin, pe mine ticălosul ? Ci mă întoarce, şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Strigaţi neamuri, glăsuiţi, cântaţi seminţii şi săltaţi înaintea lui Dumnezeu, Celui ce ne-a dat Crucea întărire neclintită; care ne desfătăm acum în vremea postului, ospătându-ne sufletul şi gândul.

Toate oştile cele fără de trup te înconjură pe tine Cruce preasfântă şi noi oamenii astăzi atingându-ne de tine, cu buze de lut, luăm cu dragoste sfinţire şi binecuvântare, slăvind pe Cel ce S-a pironit pe tine.

Tămăduieşte patimile sufletului meu, cele de peste ani, îndurate Doamne, şi mă învredniceşte a fi închinător sfintelor Tale patimi, făcându-mă mai bun în vremea postului, ca să arăt şi părăsirea de răutăţi, Preabunule.

A Născătoarei :

Pe Cruce văzând pe Cel ce S-a născut din tine, mai presus de minte, pentru bunătatea Sa, Preacurată te-ai rănit la inimă şi ai zis : Vai mie, dumnezeiescule Fiu ! Cum suferi durere pentru toţi ? Închinu-mă milostivirii Tale, Doamne.

Tricântarea,

Glasul al 4-lea,

Irmos : Spăimânta-tu-s-au toate...

Luminătorii şi-au ascuns lumina lor, văzându-Te pe lemn pironit fără dreptate, pe Tine, Cela ce Unul eşti drept şi îndelung-Răbdător; Carele ai îngrozit întunecatele stăpâniri ale vicleanului, cu puterea Ta, Mântuitorule.

Să ne spălăm feţele cu apa postului şi să sărutăm

lemnul pe carele S-a înălţat însuşi Hristos, înbrăcându-Se cu trup muritor, ca să omoare pe cel ce ne-a omorât pe noi.

Cruce preacinstită, lauda Apostolilor, arma purtătorilor de chinuri, slava preoţilor, îngrădirea cuvioşilor, păzitoarea tuturor credincioşilor, păzeşte, sfinţeşte pe cei ce se închină Ţie cu credinţă.

A Născătoarei :

Fecioara, viţa cea adevărată, văzând spânzurat pe lemn Strugurul pe Carele L-a odrăslit, a strigat : Fiule, varsă din Tine must, carele să oprească beţia vrăjmaşilor, celor ce în deşert Te-au răstignit pe Tine, Cel îndelung-Răbdător întru toate.

Altă Tricântare,

Glasul acelaşi,

Irmos : Luminează-mă pe mine...

Astăzi se pune înainte Crucea Ta, lemnul vieţii cel vrednic de închinăciune şi lumea se bucură pentru venirea Duhului, sărutându-o.

Văzând Crucea Ta pusă înainte, slujitorii cei cereşti pe Tine, Doamne, Te laudă şi dracii se cutremură nesuferind puterea Ta.

Slavă..., *a Treimii :*

Să slăvim Treimea cu dreaptă credinţă, împreună cu Tatăl şi cu Fiul, pe Duhul Sfânt, pe o Dumnezeire, Care este Unime în trei Ipostasuri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maică şi Fecioară, te mărturisim noi credincioşii cu dreaptă credinţă, pe tine ceea ce ai născut negrăit pe Hristos, Dumnezeul nostru, pe Unul cel mult-Milostiv.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce Te-ai răstignit pe pin, pe cedru şi pe chiparos, Fiule al lui Dumnezeu sfinţeşte-ne pe noi pe toţi şi ne învredniceşte a vedea patima Ta cea purtătoare de viaţă.

Irmosul :

Luminează-mă pe mine, cela ce mânec de noapte, făcătoare de viaţă Cruce a lui Hristos, pe cel ce mă închin ţie cu frică, răsărindu-mi pururea zi de mântuire.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Înfigându-se Crucea în pământ, s-a făcut cădere dracilor, care văzându-o noi acum pusă înainte cu slavă şi sărutându-o, ne sculăm din căderile păcatului.

Înălţându-Te pe Tine, Hristoase, ca pe un Împărat şi Domn, sărutăm Crucea care ne-ai dăruit, să ne fie ca un zid nesurpat, întru înjumătăţirea dumnezeiescului post, bucurându-ne.

Mari daruri dându-ne nouă tuturor, se vede Crucea Domnului, cea pusă înainte. Deci, să ne apropiem oamenilor, să luăm lumina inimii şi a sufletului.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Întăreşte-ne pe noi Preacurată, ca să postim de toată răutatea şi ne dă putere pururea să ne oprim de faptele cele rele şi viclene, ceea ce eşti folositoarea tuturor oamenilor.

Irmosul :

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă; căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

CONDAC glasul al 7-lea.

Nu mai păzeşte încă sabia cea de văpaie uşa Edenului; că într-însa a venit preaslăvită legătură, lemnul Crucii; acul morţii şi biruinţa iadului s-a gonit; că de faţă ai stătut, Mântuitorul meu, strigând celor din iad : Intraţi iarăşi în rai !

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota; două tâlharilor şi una Dătătorului de viaţă, pe care a văzut-o iadul şi a zis celor de jos : O, slugile mele şi puterile mele, cine este Cel ce a înfipt piron în inima

mea ? Cu suliţă de lemn m-a împuns fără veste şi mă rup. La cele dinlăuntru ale mele mă doare, pântecele meu se chinuieşte, simţirile-mi tulbură duhul; şi mă silesc a lepăda din mine pe Adam şi pe cei din Adam, care-mi sunt daţi prin lemn; că lemnul iarăşi îi duce în rai.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

De pogorârea lui Dumnezeu, focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde, săltând, au cântat : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cel mai presus decât vremile Se arată sub timp îmbrăcat în trup şi tămăduieşte patimile noastre cele din toată vremea, pentru bunătatea Sa, în vremea postului în care este pusă înainte dumnezeiasca Cruce, sfinţindu-ne pe noi.

Lăudăm, ne închinăm şi slăvim Doamne puterea Ta, că ne-ai dat nouă, robilor Tăi, dumnezeiasca Cruce, desfătare neîmpuţinată şi păzitoare sufletelor şi trupurilor noastre.

Să nu mă arăţi, Doamne defăimat în ziua întrebării pentru răutăţi, nici să mă lepezi ruşinat de la faţa Ta; ci să Te înduri şi să mă mântuieşti cu cinstită Crucea Ta, ca un prea bun.

Slavă...

Îndulcind Moise apele cele amare cu lemnul, a închipuit darul tău, Cruce; că ne-am scăpat cu puterea ta de amărăciunea patimilor. Pentru aceasta îndulceşte-ne acum pe noi, care te sărutăm, cu umilinţa sufletelor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lărgeşte strâmtoarea minţii mele cu rugăciunea ta Stăpână, ceea ce ai strâmtorat toate meşteşugurile luptătorului, şi mă povăţuieşte să merg pe calea cea strâmtă, spre desfătarea vieţii, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Răscumpărătorului au strigat : Tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Tras-a oarecând cu lemnul securea din râu dumnezeiescul Elisei, mai-nainte însemnându-te de departe, Cruce preacinstită; că prin tine scoţându-ne din adâncul înşelăciunii la credinţa cea adevărată, ne învrednicim a te vedea în ziua de astăzi şi a ne închina ţie cu credinţă, culegând mântuire.

Mai înainte te-a însemnat dedemult Iacov prea arătat pe tine, preacinstită Cruce, prin binecuvântare; iar noi cu darul învrednicindu-ne a te vedea, ne apropiem toţi cu credinţă neîndoită şi atingându-ne luăm binecuvântare dindestul, luminare, mântuire şi dezlegare de păcate.

Albindu-ne cu fapte bune, să ne apropiem prin înjumătăţirea postului, veselindu-ne, şi să sărutăm cu credinţă Crucea Domnului; ca îndreptându-ne cu puterea ei, să săvârşim călătoria cu bună dragoste şi să ajungem luminaţi la dumnezeiasca patimă.

A Treimii :

Firea cea de o Fiinţă, cea împreună vecuitoare, Cea de un scaun şi singură prin Sine, despărţită după Feţe, pe Tatăl cel nenăscut, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, Fiinţa cea nezidită şi Dumnezeirea toţi lăudându-o, să o slăvim zicând : preoţi binecuvântaţi, popoare preaînălţaţi-o pe Dânsa în veci.

A Născătoarei :

Văzându-Te acum ca un Miel fără de răutate răstignit şi pironit pe Cruce de cei fărădelege, Fiul meu, Cela ce eşti fără de început, mă sfâşii la inimă şi sunt cuprinsă de dureri ca o Maică, strigat-a cea Preacurată; pe care o lăudăm cu glasuri fără tăcere, după datorie întru toţi vecii.

Tricântarea

Irmos : Pe tinerii cei binecredincioşi...

Văzând făptura patima Ta, Cela ce eşti fără patimă, a pătimit împreună cu Tine, îndelung-Răbdătorule; soarele s-a stins şi pietrele s-au despicat, tot pământul s-a clintit cu frică strigând : Pe

Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Îndurate, Dumnezeul meu, ceartă fiarele trestiei cele cumplite, care mă necăjesc înlăuntru Mântuitorule, Cela ce ai răbdat ocară fără de cinste, bătut fiind cu trestia, Hristoase, vrând să cinsteşti pe toţi cei necinstiţi, pentru călcarea poruncii celei dedemult.

Când îmi aduc aminte de înfricoşata Ta judecată, preadrepte Judecătorule, mă cutremur şi mă spăimântez şi mă tânguiesc, cugetând la lucrurile mele cele vrednice de osândă; pentru aceasta, Mântuitorule, să nu biruiască mulţimea răutăţilor mele milostivirea Ta cea multă.

A Născătoarei :

Cela ce Te-am născut pe Tine fără dureri, rabd dureri întru răstignirea Ta; mi se aprind toate cele dinlăuntru; căci cu piroane Te-ai pironit, cu suliţa în coaste împungându-Te îndelung-Răbdătorule, strigat-a preacurata Fecioară. Pe care, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, cu un glas să o lăudăm.

Altă Tricântare,

Irmos : Toate lucrurile lui Dumnezeu...

Să izvorască munţii dreptate înţelegătoare şi dealurile să se veselească, că astăzi ne închinăm lemnului Crucii, pe carele îl preaînălţăm, Hristoase, în veci.

Darul Crucii este înfricoşat, că goneşte taberele dracilor, dăruind oamenilor ape de tămăduiri. Pentru aceasta Te lăudăm pe Tine, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Să lăudăm pe Tatăl Cel fără de început şi pe Fiul împreună cu Duhul Sfânt, pe Treimea cea de o Fiinţă, o Stăpânie şi un Dumnezeu lăudând şi cântând întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Toată limba pământenilor te laudă pe tine, Fecioară, că ai răsărit Lumina cea neapropiată Care luminează lumea, pe Hristos Dumnezeu, pe Carele Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Se bucură marginile pământului de închinarea Crucii Tale, Iubitorule de oameni, îngerii în ceruri astăzi dănţuiesc împreună cu noi lăudându-Te, Hristoase, în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Toate lucrurile lui Dumnezeu şi toată zidirea binecuvântaţi pe Domnul, că oamenilor pe pământ a răsărit lumina şi toată lumea a luminat şi viaţă veşnică lumii a dăruit; cântaţi-L popoare şi-L preaînălţaţi pe El în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat. Că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Vindecat-ai Preabunule zdruncinătura mea, pe Cruce oarecând pironindu-Ţi mâinile şi picioarele cu piroane, Împărate al tuturor; şi în coastă împungându-Te, cu oţet şi cu fiere fiind adăptat, veselia tuturor, dulceaţa, slava şi mângâierea cea veşnică.

Mai frumoasă eşti decât safirul şi decât aurul şi luminoasă ca soarele, dumnezeiască Cruce; că deşi stai cuprinsă în loc, dar pururea eşti înconjurată cu frică de puterile cele netrupeşti; şi cu dumnezeieştile raze ale puterii tale luminezi plinirile lumii.

Crucea este liman celor înviforaţi, povăţuire şi întărire celor rătăciţi, slava lui Hristos, puterea apostolilor şi a proorocilor, întărirea mucenicilor, scăparea tuturor oamenilor; pe aceasta văzându-o toţi pusă în mijloc, cu înfrânare o sărutăm.

Când vei vrea să vii pe pământ să judeci lumea, pe care ai zidit-o, Doamne, mergând înaintea Ta oştile îngereşti şi Crucea strălucind înainte mai mult decât razele soarelui, atunci cu puterea ei să Te milostiveşti şi să mă miluieşti pe mine, carele

am greşit mai mult decât toţi oamenii.

A Născătoarei :

Fără stricăciune Te-am născut pe Tine, pe Carele Te-a născut Tatăl din pântece mai înainte de veci; şi cum Te desfaci ? Oamenii Te rup pe Tine, Fiule, şi-Ţi pătrund coasta cu suliţa, mâinile şi picioarele îţi pironesc fără omenie ? Strigat-a cea preacurată, pe care după vrednicie o slăvim.

Tricântarea

Irmos : Tot neamul pământesc...

Cu lemnul Crucii ai stins, Hristoase, văpaia păcatului şi pironindu-Ţi mâinile, ai scăpat din mâna luptătorului pe cel ce şi-a întins fără opreală mâinile spre mâncarea rodului, de a cărui mâncare numai ai poruncit să se ferească, Hristoase mult-Milostive.

Învredniceşte-ne să vedem curat patima Ta, Hristoase, care a izvorât nepătimirea tuturor oamenilor, trecând cu vederea păcatele noastre, ale celor ce ne închinăm fără patimă cinstitei Crucii Tale şi făcându-ne fii adevăraţi ai învierii.

Cu învierea Ta ne-ai înălţat pe noi cei căzuţi în moarte, moartea stricând; şi ne-ai împăcat pe noi cu Părintele Tău, vărsându-Ţi pentru noi sângele, Făcătorule de bine. Pentru aceasta Te slăvim ca pe un Dumnezeu mântuitor, Atotputernic.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce una ai născut Înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică, înţelepţeşte-mă, rogu-mă, ca să scap de vicleşugurile, pândirile şi de meşteşugirile maestrului răutăţii, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, care nu ştii de nuntă, scăparea cea tare a credincioşilor.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe cel născut al tău...

Cinstitei Crucii Tale pe care o înconjură oştile îngereşti, închinându-ne şi noi, o slăvim.

Lemnul cel preacurat prin carele am luat viaţă, noi cei mai dinainte omorâţi, Crucea Mântuitorului să o slăvim.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl, Cel fără de început, pe Fiul, Cel împreună fără de început şi pe Duhul, Cel de un scaun, pe Sfânta Treime să o slăvim.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maică, care nu ştii de mire, şi Fecioară, toţi, Preacinstită, te lăudăm, că fără sămânţă ai născut pe Ziditorul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe cei ce s-au învrednicit a te vedea pe tine, Cruce a lui Hristos, şi a te săruta, îndreptează-i să ajungă la preasfânta patimă.

Irmosul :

Pe Cel născut al tău fără sămânţă, Născătoare de Dumnezeu preacurată, pe Hristos Dumnezeul nostru, cu cântări fără tăcere Îl slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea.

Cercătorule al adevărului şi cunoscătorule al celor ascunse, Doamne, pe fariseul cel ce se biruia de trufie şi cu bunătăţile cele din fapte se îndrepta l-ai osândit; iar pe vameşul cel ce se ruga cu umilinţă şi se osândea l-ai îndreptat. Pocăinţei acestuia şi pe noi arată-ne râvnitori, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi şi ne învredniceşte iertării, ca un iubitor de oameni. (*de două ori*)

Martirica :

Cine nu se minunează, Sfinţilor Mucenici, văzând nevoinţa cea bună cu care v-aţi nevoit ? În ce chip fiind cu trup, aţi biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup ? Pe Hristos mărturisind şi cu Crucea întrarmându-vă. Pentru aceasta, după vrednicie v-aţi arătat izgonitori dracilor şi barbarilor împotrivă luptători; rugaţi-vă neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 8-lea.*

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe Cruce S-a pironit şi în coastă S-a împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii ! Cu cunună de spini S-a încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori; cu haină de ocară S-a îmbrăcat şi peste obraz S-a bătut cu mână de ţărână, Cel ce a zidit pe om cu mâna; pe spate S-a bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori; scuipări şi răni a luat, ocări şi pumni şi toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Răscumpărătorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Ceasul 1, şi Apolisul.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul al 6-lea.

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, şi Sfântă Învierea Ta slăvim.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Iar El este îndurat şi curăţeşte păcatele lor. (*ps. 77, 42*)
Stih : Luaţi aminte poporul Meu la legea Mea. (*ps. 77, 1*)

Din proorocirea lui Isaia citire :
Cap. 29, Vers 13-23.

Şi a zis Domnul : Apropie-se de Mine poporul acesta cu gura sa, şi cu buzele sale Mă cinsteşte, iar inima lor departe este de la Mine; iar în zadar Mă cinsteşte învăţând porunci omeneşti şi învăţături. Pentru aceasta Eu voi adăuga a muta pe poporul acesta şi îi voi muta pe ei, şi voi pierde înţelepciunea înţelepţilor, şi mintea celor pricepuţi o voi ascunde. Vai celor ce fac sfat adânc ! Şi nu prin Domnul, vai celor ce fac sfat într-ascuns ! Şi vor fi întru întuneric lucrurile lor, şi vor zice : Cine ne-a văzut pe noi ? Şi cine ne va cunoaşte pe noi ? Sau cele ce le facem noi ? Au doar nu vă veţi socoti ca lutul olarului ? Au doar va zice zidirea celui ce o a zidit pe ea; nu m-ai zidit tu ? Sau făptura celui ce o a făcut; nu înţelepţeşte m-ai făcut ? Au nu încă puţin, şi se va muta Libanul ca muntele Hermel şi Hermelul ca o dumbravă se va socoti ? Şi vor auzi în ziua aceea surzii cuvintele cărţii, şi cei dintru întuneric şi cei din negură; ochii orbilor vor vedea. Şi se vor bucura săracii pentru Domnul cu veselie, şi cei fără de nădejde dintre oameni se vor umple de bucurie. Lipsit-a cel fărădelege şi s-a sfârşit cel trufaş şi au pierit cei ce fac fărădelege întru răutate. Şi cei ce fac de păcătuiesc oamenii cu cuvântul, şi pe toţi cei ce mustră în porţi, piedică le vor pune; pentru că au abătut pe cel drept la cei nedrepţi. Pentru aceasta aşa zice Domnul asupra casei lui Iacov, care o a ales din Avraam : Nu acum se va ruşina Iacov, nici îşi va schimba acum faţa Israil. Ci când vor vedea fiii lor lucrurile mele, pentru mine vor sfinţi numele meu şi vor sfinţi pe Sfântul lui Iacov şi de Dumnezeul lui Israil se vor teme.

Prochimen, glasul al 5-lea :
Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru. (*ps. 78, 9*)
Stih : Dumnezeule, venit-au neamurile în moştenirea Ta. (*ps. 78, 1*)

Şi se face închinarea Crucii, întocmai ca şi Duminică. După Apolisul ceasurilor, cântăm Stihirile, glasul al 2-lea :

Veniţi credincioşii să ne închinăm lemnului celui de viaţă făcător, pe carele Hristos, Împăratul slavei, de bunăvoie mâinile tinzându-şi, ne-a înălţat la fericirea cea dintâi, pe care mai înainte vrăjmaşul, prin dulceaţă amăgindu-ne, a făcut să fim goniţi de la Dumnezeu. Veniţi credincioşilor, lemnului să ne închinăm, prin carele ne-am învrednicit a sfărâma capetele nevăzuţilor vrăjmaşi. Veniţi toate moştenirile neamurilor, Crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te Cruce, scăparea cea desăvârşită a lui Adam celui căzut; întru tine prea credincioşii împăraţii noştri se laudă, căci cu puterea ta pe popoarele păgâne tare le supun. Pe tine acum cu frică creştinii sărutându-te, şi pe Dumnezeu, Cel ce S-a pironit pe tine, Îl slăvim grăind : Doamne, Cel ce Te-ai răstignit pe dânsa, miluieşte-ne pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea :

Astăzi Stăpânul făpturii şi Domnul slavei pe Cruce S-a pironit şi în coastă s-a împuns, fiere şi oţet a gustat, dulceaţa Bisericii ! Cu cunună de spini s-a încununat, cel ce acoperă cerul cu nori. Cu haină de ocară s-a îmbrăcat şi peste obraz s-a bătut cu mâna de ţărână, cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate s-a bătut, cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuipări şi răni a luat şi ocări şi pumni şi toate le-a răbdat pentru mine cel osândit, Mântuitorul meu şi Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înşelăciune, ca un milostiv.

Slavă..., *glasul acelaşi.*

Astăzi, Cel neapropiat după fiinţă, mie apropiat S-a făcut şi a pătimit patimi, Cel ce m-a slobozit pe mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fărădelege a fost scuipat şi Şi-a dat spatele

spre răni, pentru cei robiţi. Pe Carele curata şi Maica Lui pe Cruce văzându-L, cu durere a zis : Vai mie, Fiul meu ! De ce ai făcut aceasta ? Cel împodobit cu frumuseţea mai mult decât toţi oamenii, fără suflare şi fără podoabă Te arăţi, neavând chip, nici frumuseţe. Vai mie, lumina mea ! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc şi cumplită sabie prin inima mea trece. Laud patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., *acelaşi glas,*

Astăzi s-a plinit cuvântul proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, Doamne. Şi din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi se ia cinstita Cruce şi se duce în Sfântul altar.

SÂMBĂTĂ
În a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihiri 10 : Cântăm Stihira zilei, de două ori; spoi 4 martirice ale glasului şi 4 din Minei.*

Stihira glasului al 6-lea, singur glasul :

Făcând vrednicia sufletului meu roabă patimilor, m-am făcut ca un dobitoc şi nu mă pot uita spre Tine, Preaînalte; ci plecându-mă în jos, Hristoase, ca vameşul mă rog strigând către Tine : Dumnezeule, milostiveste-Te spre mine şi mă mântuieşte.

Patru martirice din Octoih şi patru din Minei. Slavă..., *a morţilor, a lui Ioan Damaschin.* Şi acum..., *a Născătoarei, cea întâi a glasului, dogmatica, Ieşire :* **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Cela ce paşti pe Israil, ia aminte, Cela ce povăţuieşti ca pe o oaie pe Iosif. (*ps. 79, 1*)
Stih : Cela ce şezi pe heruvimi, arată-Te înaintea lui Efraim şi Veniamin şi Manase. (*ps. 79, 2*)

De la Facere citire :
Cap. 12, Vers. 1-7.

Şi a zis Domnul lui Avraam : Ieşi din pământul tău şi din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în pământul care voi arăta ţie. Şi te voi face pe tine neam mare; şi te voi binecuvânta şi voi mări numele tău şi vei fi binecuvântat. Şi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului. Şi s-a dus Avraam precum i-a zis lui Domnul; şi s-a dus cu el şi Lot. Şi era Avraam de şaptezeci şi cinci de ani, când a ieşit din Haran. Şi a luat Avraam pe Sara, femeia sa, şi pe Lot, feciorul fratelui său, şi toate averile sale care agonisise şi tot sufletul, care-l dobândise în Haran, şi a ieşit ca să meargă în pământul Hanaan. Şi au venit în pământul Hanaan; şi a străbătut Avraam pământul în lungimea lui până la locul Sichem, la stejarul cel înalt; şi hananeii locuiau atunci pe pământul acela. Şi S-a arătat Domnul lui Avraam, şi i-a zis lui : seminţiei tale voi da pământul acesta; şi a zidit acolo Avraam altar Domnului, Cel ce S-a arătat lui.

Prochimen, glasul al 2-lea :
Bucuraţi-vă lui Dumnezeu, ajutorului nostru. (*ps. 80, 1*)
Stih : Luaţi Psalmi şi daţi timpane. (*ps. 80, 2*)

De la Pilde citire :
Cap. 14, Vers. 15-26.

Omul cel fără de răutate crede tot cuvântul; iar cel înţelept vine la pocăinţă. Înţeleptul temându-se, se fereşte de rău; iar cei fără de minte nădăjduindu-se în sine, se amestecă cu cel fărădelege. Cel grabnic la mânie lucrează fără de socoteală, iar omul înţelept multe rabdă. Nebunii împart răutatea; iar cei cu minte se ţin de ştiinţă. Luneca-vor cei răi

înaintea celor buni; şi cei necredincioşi vor sluji la uşile celor drepţi. Prietenii vor urî pe prietenii cei săraci; iar prietenii celor bogaţi sunt mulţi. Cel ce nu cinsteşte pe cel mişel, păcătuieşte; iar cel ce miluieşte pe săraci, fericit este. Fiind rătăciţi cei nedrepţi, lucrează rele; iar cei buni fac milă şi adevăr. Nu ştiu mila şi credinţa făcătorii de rele; iar mila şi credinţa este la cei ce lucrează cele bune. Tot cel ce poartă grijă, are de prisosit; iar cel dezmierdat şi nepurtător de grijă în lipsă va fi. Cunună înţelepţilor este bogăţia lor; iar viaţa nebunilor este rea. Mântuieşte din rele sufletul mărturia credincioasă; iar cel viclean aţâţă minciună. Întru frica Domnului este nădejdea celui tare, şi fiilor săi va lăsa reazem de pace.

Şi cealaltă rândulală a Liturghiei celei mai înainte sfinţite. Iar când nu este Liturghie, am arătat în Vinerea a doua.

SÂMBĂTĂ
A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

LA UTRENIE

Aliluia, şi Troparele glasului al 2-lea : Apostoli, mucenici şi prooroci... *(de 2 ori).* Slavă... Pomeneşte Doamne... Şi acum... Maică sfântă... *Şi Catisma 16. Apoi Şezândele martirice din Octoih, ale glasului. După,* Fericiţi cei fără prihană... *Cântăm :* Bine eşti cuvântat, Doamne... Ceata sfinţilor a aflat izvorul... *Apoi zicem Sedealna morţilor, glasul al 5-lea :* Odihneşte, Mântuitorul nostru... Slavă..., Şi acum..., Cela ce ai răsărit din Fecioară... *Pentru aceasta caută în Sâmbăta a 2-a.*

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi al hramului şi Patrucântarea după rânduială,*

Şi se citesc cântările din Psaltire.

Patrucântarea

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea,

Irmos : În luciul valurilor vieţii...

Trecut-aţi mucenicilor hotarele trupului, suferind cu multă răbdare munci şi dureri; pentru aceasta uşuraţi toată durerea şi necazul celor ce vă laudă pe voi.

Oastea Sfinţilor Mucenici s-a împreunat cu întunerece de îngeri şi se roagă Preasfântului Dumnezeu, ca să ne scape pe noi de întunerece de greşeli, ca cei ce au plăcut lui Hristos.

Omorându-Te şi adormind în mormânt Hristoase, ai ridicat pe cei morţi şi celor ce au adormit întru credinţă le dai bogăţie de bunătate, Hristoase, odihna cea cu toţi sfinţii.

A Născătoarei :

Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, căutând să îndumnezeiască pe om, S-a întrupat din tine, Preacurată, şi Se vede om; pe Acesta roagă-L neîncetat, să aflăm noi milă în vremea răspunsului.

Altă Patrucântare,

A lui Teodor, glas acelaşi.

Irmos : Cufundat fiind...

Nepărtinind trupului şi sângelui sfinţilor, la toată munca aţi stătut fără temere, netăgăduind pe Hristos. Pentru aceasta, Hristos v-a trimis vouă cununi din cer.

Să întâmpinăm prăznuirea mucenicilor, împodobiţi fiind cu fapte bune şi să strigăm cu cântări de Dumnezeu insuflate : Voi sunteţi cu adevărat luceferi pe pământ, mucenici ai lui Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime Sfântă, pe Tine Te slăvesc, Firea cea fără de început, un Dumnezeu, un Domn, trei Feţe : a Tatălui şi a Fiului şi a Duhului; nenăscut, născut şi purcezător, pe Tine cea singură şi pururea veşnică.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fericită Mireasă a lui Dumnezeu, cum ai născut fără de bărbat şi ai rămas ca şi mai înainte ? Că ai născut pe Dumnezeu, minune înfricoşată ! Deci, roagă-L să se mântuiască cei ce te laudă pe tine.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Tăierile mădularelor voastre văzându-le, vă veseliţi de sângiuirile voastre, bucurându-vă; rugaţi-vă cu dinadinsul Domnului pentru noi, mucenici pururea măriţi.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia

lor va moşteni pământul.

Cela ce m-ai zidit din pământ şi m-ai înviat şi mi-ai zis iarăşi să mă întorc în pământ, odihneşte pe robii Tăi, pe care i-ai luat şi-i ridică din stricăciunea morţii, Doamne.

Cufundat în viforul păcatelor şi ca în pântecele chitului fiind ţinut, strig către Tine cu proorocul : Doamne, scoate viaţa mea din stricăciune şi mă mântuieşte.

CONDAC, Glasul al 8-lea.

Cu sfinţii odihneşte Hristoase sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci viaţă fără de sfârşit.

ICOS

Tu însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ suntem zidiţi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit Cela ce m-ai zidit şi mi-ai zis : Că pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguirea cea de deasupra gropii, cântare : Aliluia. (*de trei ori*)

Cântarea a 7-a,

Irmos : În văpaia focului fiind tinerii...

Îmbrăcându-vă, mucenicilor, dumnezeieşte întru nestricăciune, prin dezbrăcarea trupului celui stricăcios, acum staţi luminaţi înaintea Celui ce a luat pentru noi trup din Fecioară nestricată; pentru aceasta îmbrăcaţi-mă în haină sfinţită, pe mine cel rău dezgolit.

Cu înfrânare vieţuind, adunarea purtătorilor de chinuri, ne întăreşte pe noi să alergăm neoprit curgerea postului, de vreme ce aceştia au predicat pe Hristos în privelişte, vitejeşte, şi stând înaintea scaunului purtând cununi, se veselesc cu îngerii duhovniceşte.

Prin rugăciunile sfinţilor Tăi mucenici, Dumnezeule, fă locuitori raiului pe cei ce au adormit întru credinţă, şi-i învredniceşte luminii celei înţelegătoare, ca să strige Ţie neîncetat : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei :

Pe tine te rugăm Fecioară, ceea ce una eşti bună, îmbunătăţeşte-ne pe noi cei plini de răutate şi cu dinadinsul roagă pe Hristos, Cel ce este din fire bun, să săvârşim vremea postului făcând cele bune; noi care cântăm Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Altă Patrucântare,

Irmos : Cela ce ai grăit cu Moise...

Cela ce ai mărit pe toţi sfinţii Tăi, minunaţi făcându-i pe ei în lume, prin semne; bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Prin tot felul de chinuri trecând şi neîngăduind să vă plecaţi genunchii lui Baal, aţi luat cununile slăvirii de la Dumnezeu, mucenici ai lui Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime Căreia ne închinăm întru Unimea fiinţei, Părinte, Fiule şi Duhule păzeşte pe cei ce Te laudă pe Tine, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară, Maică curată cu totul luminată, ceea ce una eşti mijlocitoare către Dumnezeu, nu înceta Stăpână a te ruga, să ne mântuiască pe noi.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Împăratului Celui fără de moarte fiind ostaşi şi arătând către Dânsul credinţă desăvârşit, v-aţi vărsat sângele, mucenici, pentru Dânsul.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Unde izvorăşte lumina vieţii, acolo pune pe credincioşii robii Tăi, pe care i-ai mutat din ceste vremelnice, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Irmosul :

Cela ce ai grăit cu Moise în munte şi chipul Fecioarei în rug l-ai arătat, bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos : În văpaia focului fiind tinerii...

Mucenici ai lui Hristos, cei cu nume mare şi cinstiţi întru Dumnezeu, feriţi pe toţi, cei ce laudă pomenirile voastre, de greşeli mari şi de muncile cele de acolo, cu mari rugăciunile voastre către Dânsul.

Oaste a lui Hristos-Dumnezeu cea sfântă, aleasă şi tare cu adevărat, adunările mucenicilor, sfinţiţi mintea noastră şi inima întru aceste sfinte zile ale postului, cu sfintele voastre rugăciuni.

Scapă Doamne de viermele cel muncitor, de scrâşnirea dinţilor şi de neluminatul întuneric, cel mai dinafară, pe toţi pe care i-ai primit întru credinţă, şi-i rânduieşte unde străluceşte lumina feţei Tale, Hristoase, în veci.

A Născătoarei :

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, învredniceşte-ne cu rugăciunile tale cele către Stăpânul, pe noi care am văzut cinstită Crucea lui Hristos şi din inimă ne-am închinat ei, să vedem şi cinstitele patimi, fiind curăţiţi de patimi.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pământenii şi toate...

O, ce neguţătorie bună, cu care prin moarte aţi aflat viaţa, Sfinţiţi Mucenici ai lui Hristos ! Nicicum spăimântându-vă de foc şi de sabie, de ger şi de fiară, aţi strigat : Lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Sus ceata îngerească, iar jos noi cei de pe pământ lăudăm, mucenici ai lui Hristos, patimile cele înfricoşate şi nevoinţele bărbăţiei voastre : Binecuvântând, lăudând pe Domnul şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Lumină, viaţă şi vieţi, Te cinstesc pe Tine, Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel purcezător; o fire şi trei feţe, pe un Dumnezeu cântând : Bine Te cuvintez, Te laud, Doamne, şi Te preaînalţ întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine din pământeni nu te va lăuda pe tine, neîntinată, preacurată porumbiţă ? Că tu ai născut nouă Lumina cea mare, bogăţia vieţii, pe Iisus Mântuitorul, pe Carele, cântând, Îl lăudăm ca pe un Domn şi-L preaînălţăm întru toţi vecii.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Nevoinţele voastre cele minunate, mucenicilor, slăvindu-le, binecuvântăm pe Făcătorul de bine Dumnezeu şi ne închinăm Celui ce v-a întărit pe voi întru priveliştea nevoinţelor, şi pe Acesta Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Tu, Cela ce eşti Domn şi Dumnezeu morţii şi vieţii, ridicând pe cei ce s-au mutat cu bunăcredinţă, pune-i în corturile dreptilor; ca bine să Te cuvinteze, să Te laude pe Tine, Doamne, şi să Te preaînalţe întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pământul şi toate cele ce sunt pe dânsul, mările şi toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, gerul şi arşiţa, fiii oamenilor şi preoţi binecuvântaţi pe Domnul, şi-L preaînălţaţi pe El în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Că mi-a făcut mie mărire...

Cei ce sunteţi luminători nerătăciţi, mucenici ai lui Hristos, luminaţi gândurile noastre şi ne întăriţi ca să facem luminatele şi curatele voi ale lui Dumnezeu.

Săbii vă vedeţi a fi, care junghiaţi pe vrăjmaşi, viteji mucenici ai lui Hristos. Mântuiţi-ne deci de săgeţile vicleanului, cu folosinţele voastre.

Odihneşte Îndurate, în sânurile lui Avraam pe robii Tăi, care s-au mutat de la noi întru credinţă, la Tine, Făcătorul tuturor cel prea bun.

A Născătoarei :

Omoară zburdările trupului meu, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup, mai presus de gând, şi

dă luminare gândului meu, ceea ce eşti norul cel preacurat al luminii.

Altă Patrucântare,

Irmos : Slăvim toţi iubirea Ta de...

Toţi lăudăm pomenirile voastre, prealăudaţilor mucenici, văzând nevoinţele sfinţitelor voastre chinuri şi, minunându-ne, slăvim pe Hristos.

Chinuindu-se mucenicii, ziceau unul către altul : Să nu ne fie milă de trupurile noastre; veniţi să murim pentru Hristos, ca să fim vii în tot veacul, dănţuind fără de sfârşit.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, pe cei ce Te laudă pe Tine întru o fire Părinte, Cel nenăscut, Fiule, Cel ce Te naşti şi Duhule, Cel purcezător, păzeşte-i cu mila Ta nevătămaţi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, preacinstită curată, ceea ce eşti lauda fecioriei, întărirea maicilor, oamenilor ajutătoare şi lumii bucurie, Marie, Maică şi slujitoarea Dumnezeului nostru.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale în dânşii.

Ceată a sfinţilor, primeşte rugăciunea mea şi precum m-am învrednicit a săruta Crucea, rugaţi pe Hristos să mă învrednicească a mă închina şi mântuitoarei patimi.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Lasă, iartă Îndurate, celor ce s-au mutat la Tine, Iubitorule de oameni, şi-i odihneşte în locaşurile celor aleşi; că Tu eşti viaţa şi învierea.

Irmosul :

Să slăvim toţi iubirea Ta de oameni, Hristoase, Mântuitorul nostru, Cela ce eşti lauda robilor Tăi şi cununa credincioşilor; Carele ai slăvit pomenirea celeia ce Te-a născut pe Tine.

LUMINÂNDA

Cela ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul ai luminat, Făcătorule a toate, pe cei ce Te laudă pe Tine mântuieşte-i.

Slavă..., *a morţilor :*

Cela ce stăpâneşti pe cei morţi şi pe cei vii, ca un Dumnezeu, şi prin sfinţii Tăi tot pământul luminezi, Ziditorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti veselia îngerilor bucuria celor necăjiţi, folositoare creştinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pe noi şi ne scapă de muncile cele veşnice.

LA LAUDE : Martiricele glasului, din Octoih. LA STIHOAVNĂ : Podobnicele lui Teodor.

LA LITURGHIE

Tipicul fericirile glasului; Prochimenul zilei şi al morţilor. Apostolul zilei, diu Cartea către Evrei, şi al morţilor, către Corinteni. Evanghelia zilei, de la Marcu, şi a morţilor, de la Ioan. CHINONICUL : Bucuraţi-vă drepţi întru Domnul..., *Şi al morţilor :* Fericiţi sunt pe care i-ai aies şi i-ai primit Doamne; Aliluia.

VEZI : De se va întâmpla Buna-Vestire în Duminica a 4-a sau a 5-a. Să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera U.

SĂPTĂMÂNA A 5-A DIN POSTUL MARE

DUMINICA A PATRA
A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST NUMITĂ ŞI A SFÂNTULUI IOAN SCĂRARUL

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După obişnuita Catismă, cântăm trei Stihiri ale învierii, patru ale lui Anatolie şi trei din Minei. Alţii mai în urmă au aşezat să se cânte slujba Sfântului Ioan Scărarul, din muntele Sinai.

Stihirile Sfântului, glasul al 8-lea,

Podobie : O, preamărită minune...

Părinte Ioane Cuvioase, pururea ai purtat cu adevărat în gura ta înălţările lui Dumnezeu, cugetând cu multă lucrare la cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, preaînţeleptule, şi cu darul cel ce izvorăşte de acolo te-ai îmbogăţit făcându-te fericit, surpând sfaturile tuturor necredincioşilor.

Părinte Ioane, mărite, curăţindu-ţi sufletul cu izvoarele lacrimilor şi cu stările cele de toată noaptea îmblânzind pe Dumnezeu, te-ai înălţat spre dragostea şi frumuseţea lui, Fericite; întru care, după vrednicie, te desfătezi acum, neîncetat bucurându-te cu cei ce s-au nevoit împreună cu tine, Cuvioase, de Dumnezeu înţelepte.

Părinte Ioane Cuvioase, ridicându-ţi gândul prin credinţă spre Dumnezeu, ai urât nestatornicia tulburării celei lumeşti, şi Crucea ta, luând-o ai urmat Celui ce vede toate, rob făcând minţii trupul cel neînfrânat cu deprinderile sihăstriei, prin puterea Dumnezeiescului Duh.

Slavă..., *glasul al 5-lea.*

Cuvioase Părinte, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăţia şi mărirea întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta ai strigat tuturor : Iubiţi pe Dumnezeu şi veţi afla dar veşnic; nimic să nu cinstiţi mai mult decât dragostea Lui, ca să aflaţi odihnă împreună cu toţi sfinţii, când va veni întru mărirea sa. Cu ale cărora rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei, glasul din Octoih*

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, după Alfa Vita.

Slavă..., *a Cuviosului, glasul al 2-lea :*

Pe îngerul cel de pe pământ şi pe omul lui Dumnezeu cel din ceruri, podoaba cea frumoasă a lumii, desfătarea bunătăţilor şi a faptelor bune, lauda sihaştrilor, pe Ioan să-l cinstim. Că acesta fiind sădit în casa lui Dumnezeu, a înflorit după dreptate, şi ca un cedru în pustie, a înmulţit turmele lui Hristos, ale oilor celor cuvântătoare, întru preacuviinţă şi dreptate.

Şi acum..., *a Născătoarei, glasul acelaşi.*

O minune, mai nouă decât toate minunile cele dedemult ! Că cine a cunoscut să fi născut Maică fără bărbat, şi să poarte în braţe pe Cel ce cuprinde toată făptura ? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut; pe Carele ca pe un prunc, Preacurată, în braţele tale purtându-L şi îndrăzneală ca o Maică către dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga, pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască şi să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii; Slavă..., *al Cuviosului, glasul 1 :*

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Ioane; cu postul, cu privegherea şi rugăciunea cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Şi acum..., *a Născătoarei, acelaşi glas :* Gavriil zicând ţie, Fecioară...

DUMINICĂ LA UTRENIE

După obişnuita urmare, Canoanele învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu pe 6; ale Triodului pe 4 şi al Sfântului pe 4.

CANONUL Triodului

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea,

Irmos : Mântuitorului Dumnezeu...

Asemănatu-m-am, Hristoase, celui ce a căzut în mâinile tâlharilor şi am rămas mai mult mort de la

dânşii pentru bătăi; aşa şi eu, Mântuitorule, sunt rănit de păcatele mele.

Nu mă trece cu vederea pe mine, cel foarte neputincios, strigat-a tânguindu-se, Mântuitorule, cel ce a cheltuit bogăţia Ta cu tâlharii; aşa şi eu mă rog, milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Tămăduindu-mă pe mine, cel ucis la minte, cu bătăile păcatelor, de tâlharii cei nedrepţi şi de gândurile cele viclene, Hristoase Mântuitorule, mântuieşte-mă ca un mult îndurat.

A Născătoarei :

Preacurată, Maica lui Hristos, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine, şi din sânurile Născătorului nu S-a depărtat, să mântuiască, pe cei ce i-a zidit, din toată nenorocirea.

Alt Canon, al Cuviosului.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Apa trecându-o ca pe uscat...

Cela ce te-ai înălţat de la grija celor trupeşti la lumina cea fără materie şi înţelegătoare, Ioane Cuvioase, luminează-mă cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Sugând dulceaţa postului, ai lepădat amărăciunea desfătărilor; pentru aceasta, Părinte, îndulceşti simţirile noastre, mai mult decât mierea şi fagurul.

Slavă...

Suindu-te la înălţimea bunătăţilor şi scuipând dulceţile cele râvnitoare de jos, te-ai arătat dulceaţă de mântuire turmei tale, Cuvioase Părinte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce ai născut înţelepciunea şi Cuvântul Tatălui negrăit, tămăduieşte rana cea rea a sufletului meu şi durerea inimii mele o alină.

Catavasie : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Întăreşte-ne pe noi, Dumnezeule...

Călătorind pe calea vieţii, Hristoase, m-am rănit cumplit de tâlhari, prin patimi; ci mă ridică, rogumă.

Jefuitu-mi-au mintea mea tâlharii, şi m-au lăsat în rănile păcatelor mai mult mort; ci mă vindecă, Doamne.

Golitu-m-au patimile, Hristoase Mântuitorule, de poruncile Tale, şi m-am rănit cu desfătările; ci varsă spre mine mila Ta.

A Născătoarei :

Roagă preacurată neîncetat pe Cel ce a ieşit din coapsele tale, să se mântuiască de înşelăciunea diavolului cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt Canon,

Irmos : Tu eşti întărirea...

Ars-ai cu cărbunele sihăstriei spinul patimilor, prealăudate, şi încălzeşti adunările călugărilor.

Mir de sfinţenie, prin miresmele pustniciei, cu totul te-ai făcut, Cuvioase, spre miros cu bună mireasmă lui Dumnezeu.

Slavă...

Cugetând la legile sihăstriei, ai înecat acum patimile, ca pe alţi faraoni, în izvorul lacrimilor tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Opreşte tulburarea cea necontenită a gândurilor mele, preacurată Maica lui Dumnezeu, îndreptându-mi mişcarea cea către Fiul tău.

Sedealna, glasul al 5-lea :

Podobia : De străina feciorie...

Fiind ca o armă de mântuire, preacurată, Crucea Ta, Mântuitorul nostru, printr-însa strigăm Ţie : Mântuieşte-ne pe noi, Cela ce ai pătimit de bunăvoie pentru noi, Dumnezeul tuturor, ca un mult milostiv.

Slavă..., *a Cuviosului, glasul al 4-lea :*

Podobia : Cel ce Te-ai înălţat...

Întărind ca nişte trepte bunătăţile, spre cer te-ai suit cu adevărat, prin buna-credinţă, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile dracilor, şi păzeşti pe oameni de vătămarea lor, o, Ioane, scara bunătăţilor; şi acum te rogi, să se mântuiască robii tăi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce şade pe scaun de heruvimi şi petrece în sânurile Tatălui, ca pe scaunul Său cel sfânt şade trupeşte în sânurile tale, Stăpână; că aşa a stătut Împărat, Dumnezeu, peste toate neamurile şi înţelepţeşte-i cântăm acum; pe Carele roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Tâlharii au furat lucrarea mea cea dumnezeiască şi m-au lăsat muncindu-mă în răni.

Dezbrăcatu-m-au de poruncile Tale, Mântuitorule, gândurile mele cele nestătătoare; pentru aceasta rănit sunt de greşeli.

Levitul, dacă m-a văzut rănit de bătăi, m-a trecut Mântuitorule; ci Tu mă mântuieşte.

A Născătoarei :

Cu adevărat te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce nu ştii de mire, şi la limanul tău scăpăm, noi credincioşii.

Alt Canon,

Irmos : Auzit-am, Doamne, taina...

Ca o livadă prea mirositoare şi ca o grădină însufleţită de bunătăţi ai înflorit cu postirea cu care ai hrănit pe toţi, cei ce te cinstesc pe tine.

Legiuitor bunei obişnuinţe, dreptar prea blând sihaştrilor, ca pe un Moise şi ca pe David câştigându-te Părinte, după adevăr te fericim.

Slavă...

Sădit fiind lângă apele înfrânării, te-ai arătat, fericite Părinte, viţă bine înflorită, rodind strugurii bunei credinţe.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născut-ai nouă sub vreme pe Cel ce a strălucit fără de vremi din Tatăl, Maica lui Dumnezeu; pe Carele roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Mânecând, strig Ţie...

Iisuse, cercetează rănile sufletului meu, precum ai cercetat dedemult pe cela ce a căzut în mâinile tâlharilor, şi vindecă, Hristoase, durerea mea rogumă.

De rănile păcatelor cele cu durere a slăbit sufletul meu, Hristoase, şi din aceea zac gol de dumnezeieştile bunătăţi; ci Te rog, mântuieşte-mă.

Preotul şi levitul dacă m-au văzut, n-au putut cu adevărat, că m-au trecut; ci însuţi Tu, ca un milostiv, acum mi-ai dat mântuire şi m-ai mântuit.

A Născătoarei :

Nu mă trece cu vederea, Stăpâne, rogu-mă, pe mine ticălosul şi rănitul, cel rănit la minte de tâlhari, ci Te milostiveşte Mântuitorule, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Alt Canon,

Irmos : Pentru ce m-ai lepădat...

Stingând toate patimile cu roua nevoinţelor tale, Părinte fericite, din-destul te-ai aprins cu focul credinţei şi al dragostei, şi te-ai făcut sfeşnic înfrânării, lumină nepătimirii şi fiu al zilei.

Strugurul credinţei l-ai hrănit cu dumnezeiasca ta lucrare, Părinte, în linuri l-ai pus şi l-ai stors cu ostenelile nevoinţei şi umplând paharul cel duhovnicesc al postirii, veseleşti inimile turmei tale.

Slavă...

Răbdând vitejeşte năvălirile şi rănile vrăjmaşilor celor potrivnici, te-ai arătat stâlp răbdării, întărind turma ta cu toiag dumnezeiesc şi hrănind-o, Ferici-

te, cu păşunile şi cu apa înfrânării.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Urmând graiurile buzelor tale, Preacurată, te fericim; că făcând în adevăr Domnul cu tine măriri, te-a slăvit pe tine şi te-a făcut adevărat Maică lui Dumnezeu, născându-Se din pântecele tău.

Cântarea a 6-a,

Irmos : Înconjuratu-m-a adâncul...

Întru pofte mi-am cheltuit viaţa cea dumnezeiască, Stăpâne, şi fiind rănit rău peste tot de greşeli, am scăpat la Tine; milostiveşte-Te spre mine, rogu-mă.

Jefuitu-mi-au bogăţia şi m-au lăsat ca pe un mort tâlharii, rănindu-mi mintea cu patimile; ci îndurându-Te, mântuieşte-mă, Doamne.

Dacă a văzut levitul durerea bătăilor mele, nesuferindu-mi rănile, m-a trecut; iar Tu, Iubitorule de oameni, ai vărsat peste mine mila Ta cea bogată.

A Născătoarei :

Pe tine rugul cel nears, muntele şi scara cea însufleţită, uşa cea cerească, după vrednicie te lăudăm, preacurată Marie, ceea ce eşti lauda dreptslăvitorilor.

Alt Canon,

Irmos : Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Luat-ai în suflet dumnezeiască bogăţia Duhului, rugăciunea cea fără prihană, curăţia, cinstea, privegherea neîncetată, ostenelile postului, prin care te-ai cunoscut casă lui Dumnezeu.

Prostimea materiei celei de jos o ai trecut, Înţelepte, şi cu rugăciune fără materie ţi-ai înălţat gândul şi te-ai arătat moştenitor odihnei celei de sus, pentru săvârşirea vieţii.

Slavă...

Cu sudorile pustniceşti ai stins, cu adevărat, cărbunii săgeţilor vrăjmaşului şi aprinzând focul credinţei, ai ars întărâtările necredinţei eresurilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Strălucit-a din Sion bună podoaba Celui Preaînalt, îmbrăcându-Se cu îmbrăcămintea trupului din tine, ceea ce nu ştii de nuntă, prin negrăită unire, şi a luminat lumea.

CONDAC glasul al 4-lea.

Podobia : Arătatu-Te-ai astăzi lumii...

Întru înălţimea înfrânării te-a pus Domnul, pe tine, ca pe o stea adevărată şi nerătăcită, luminând marginile, învăţătorule Ioane, Părintele nostru.

ICOS

Casă lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pe tine însuţi, Părinte, cu dumnezeieştile tale bunătăţi, împodobind arătat ca şi cu nişte aur strălucitor, credinţa, nădejdea şi dragostea cea adevărată; aşezând dumnezeieştile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; înţelepciunea, bărbăţia şi curăţia câştigându-ţi şi smerenia prin care te-ai înălţat. Pentru aceasta te-ai şi luminat cu rugăciuni neîncetate şi ai ajuns la locaşurile cereşti învăţătorule Ioane, Părintele nostru.

SINAXAR
LA DUMINICA A PATRA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

Trebuie să se ştie că dacă va cădea Duminica aceasta în ziua de 30 Martie, când se prăznuieşte pomenirea Cuviosului, se citeşte numai sinaxarul din Minei şi se lasă acesta, deoarece e acelaşi sinaxar.

În aceiaşi zi, în Duminica a patra a postului mare, facem pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Scăratul.

Stih : Ioan cel mort cu trupul, din timpul vieţii sale,
Trăieşte veşnic totuşi, deşi-i fără de suflare !
Iar când la ceruri s-a urcat
O carte : SCARA, ne-a lăsat;
Iar ea i-a arătat şi lui
Urcarea-n slava cerului.

Acesta, pe când era de şaisprezece ani fiind isteţ la minte, s-a adus pe sine-şi jertfă cu totul sfântă, suindu-se în muntele Sinai. Apoi, după nouăsprezece ani, a plecat de aici, a luat calea isihiei şi s-a

aşezat la o depărtare de cinci mile de Biserica mare a muntelui Sinai într-un loc numit Tolas. Aici a petrecut patruzeci de ani într-o înflăcărată dragoste de Dumnezeu, pururea fiind aprins de focul dragostei dumnezeieşti. Mânca tot ceea ce-l făcea neprihănit faţă de sfatul evangheliei puţin de tot, nu până la saţiu; dar cred că şi în asta înfrângea cu mare înţelepciune cornul mândriei. Dar ce minte ar putea să spună izvorul lacrimilor lui ? Se împărtăşea de somn atât numai cât firea minţii să nu-i vatăme privegherea. Tot drumul vieţii sale era o rugăciune neîntreruptă şi o neasemănată dragoste către Dumnezeu. Trăind prin toate aceste fapte mari în chip bineplăcut lui Dumnezeu, scriind SCARA, alcătuind cuvinte de învăţătură pline de folos sufletesc, s-a odihnit cu vrednicie în Domnul în anul 603, în vârstă de optzeci de ani, lăsând încă şi alte multe scrieri. Pomenirea lui se săvârşeşte la 30 Martie. Dar se prăznuieşte şi azi, poate din pricină că de la începutul Sfântului post de patruzeci de zile începe în chip obişnuit să se citească în sfintele mănăstiri Scara cuvintelor lui.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Preaînălţate Dumnezeule...

Tâlharii au căzut asupra mea, ticălosul, şi rănindu-mă, m-au lăsat ca pe un mort, fără suflare; pentru aceasta mă rog Ţie, Dumnezeule, cercetează-mă.

Jefuitu-mi-au mintea gândurile cele nestătătoare, şi cu patimile rănindu-mă, m-au lăsat mort întru mulţimea greşalelor; ci mă vindecă, Mântuitorule.

Dacă m-a văzut levitul chinuindu-mă în răni, nesuferind bubele, pentru nevindecarea lor, m-a trecut, Mântuitorul meu; ci Tu însuţi mă tămăduieşte.

A Născătoarei :

Tu m-ai mântuit, cel ce Te-ai întrupat din Fecioară, vărsând peste rănile mele mila cea bogată a îndurărilor Tale, Hristoase. Pentru aceasta pe Tine Te slăvesc.

Alt Canon,

Irmos : Din Iudeea, mergând tinerii...

La verdeaţa împărăţiei celei de sus ţi-ai hrănit Părinte turma şi cu toiagul învăţăturilor gonind fiarele eresurilor, ai cântat : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Intrat-ai la ospăţul de nuntă cel de sus, al Împăratului Hristos, fiind îmbrăcat cu veşmânt vrednic Celui ce te-a chemat; la carele ai şi şezut strigând : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă...

Izvor înfrânării te-ai arătat Părinte, neudat fiind de păcate, înecând cugetele şi curăţind spurcăciunea celor ce strigă cu credinţă : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din pântecele tău a ieşit Domnul tuturor, Fecioară, întrupându-Se; pentru aceasta cunoscându-te Născătoare de Dumnezeu, cu dreaptă credinţă strigăm Fiului tău : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Tine, Făcătorule a toate...

Cu rănile greşalelor de la tâlhăreşti-le mele gânduri mi-am stricat viaţa mea, Mântuitorule; pentru aceasta m-am golit de dumnezeiescul Tău chip, Iubitorule de oameni, Dumnezeule; ci milostiveşte-Te spre mine.

Venit-ai pe pământ din cele de sus, Mântuitorule, milostivindu-Te spre mine cel rănit de bătăi peste tot, cu rănile păcatelor, şi ai turnat, Hristoase îndurate, peste mine mila Ta.

Trupul şi sufletul, Tu Stăpâne, Mântuitorule, Ţi-ai dat răscumpărare pentru mine, şi m-ai mântuit pe mine, cel cu totul rănit cu răni netămăduite, din mulţimea păcatelor, ca un milostiv.

A Născătoarei :

Pe tine, Fecioară, ceea ce mai presus de gând ai născut pe Domnul prin cuvânt, cu dumnezeiasca bărbăţie, şi ai rămas Fecioară, toate lucrurile bine te cuvântăm şi te preaînălţăm întru toţi vecii.

Alt Canon,

Irmos : Pe Împăratul ceresc...

Stâlp însufleţit, cu adevărat, şi chip înfrânării câştigându-te pe tine, Părinte, toţi cinstim pomenirea ta, Ioane.

Mulţimea călugărilor se bucură şi saltă adunarea cuvioşilor şi a drepţilor; că ai luat cunună după vrednicie, împreună cu dânşii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Fiind împodobit cu bunătăţile, ai intrat în cămara cea de nuntă a măririi celei nespuse cântând laudă lui Hristos în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe cei ce le trebuie ajutorul cel de la tine, nu-i trece cu vederea, Fecioară, care te laudă şi te preaînalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Isaie dănţuieşte...

Nepăzind poruncile Tale, Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, m-am golit de dar şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă.

N-a putut levitul să şteargă rănile mele; ci ai venit Tu, Bunule, la mine cu milostivire şi ai turnat peste mine mila îndurărilor Tale, Mântuitorule, ca un doctor prea-ales, tămăduindu-mă.

Ca cel ce eşti milostiv, îndurându-Te, Hristoase, m-ai mântuit pe mine cel rănit de tâlhari cu bătăi, şi Ţi-ai dat sufletul şi trupul Tău, Mântuitorule, ca doi dinari, pentru a mea răscumpărare.

A Născătoarei :

Mai presus de gând este naşterea ta, Maică a lui Dumnezeu, că zămislirea întru tine a fost fără de bărbat şi s-a făcut naştere de Fecioară, că Cel ce S-a născut este Dumnezeu; pe Carele slăvindu-L, pe tine Fecioară te slăvim.

Alt Canon,

Irmos : Pe cea curată...

Tămăduitor te-ai arătat de la Dumnezeu, fericite, celor ce bolesc întru păcate şi pierzător şi izgonitor duhurilor celor viclene. Pentru aceasta te fericim.

Părăsit-ai pământul, Părinte, ca pe un locaş al stricăciunii şi te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi; şi împreună cu dânşii te veseleşti, îndulcindu-te de desfătarea cea dumnezeiască.

Slavă...

Astăzi este ziua de sărbătoare care cheamă pe toate turmele sihaştrilor la danţ duhovnicesc, la masă şi la mâncare de viaţă nestricăcioasă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cel ce S-a sălăşluit în tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, surpând pe ucigaşul de oameni, carele a amăgit dintâi pe începătorii neamului cu sfatul rău, născându-Se din tine, ne-a mântuit pe noi pe toţi.

LUMINÂNDA

A învierii; Slavă..., *a Cuviosului.*

Podobia : Femei auziţi glasul...

Depărtatu-te-ai de desfătarea lumească, Cuvioase, ca de ceva vătămător şi veştejindu-ţi trupul cu nemâncarea, ai înnoit tăria sufletului şi ai câştigat mărire cerească, Preamărite. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, Ioane.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu adevărat te mărturisim, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, noi cei ce neam mântuit prin tine, că ai născut cu mijlocire nespusă pe Dumnezeu, Cel ce a stricat moartea prin Crucea Sa, şi la Sine a tras mulţimile cuvioşilor, cu care împreună te lăudăm, Fecioară.

LA LAUDE

Punem opt Stihiri şi cântăm, din Octoih, Stihirile lui Anatolie.

Apoi cântăm Stih : Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Şi cântăm ldiomela, glasul 1.

Veniţi să lucrăm în via cea de taină, făcând într-însa roduri de pocăinţă; nu ostenindu-ne cu mâncări şi cu băuturi, ci cu rugăciuni şi cu posturi săvârşind bunătăţile. Că aceasta plăcând Stăpânului lucrului, dăruieşte dinarul, prin carele scapă sufletele de datoria păcatului, Unul, Cel mult îndurat.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum... Prea binecuvântată eşti...

DOXOLOGIA CEA MARE

Apoi Ecteniile şi Apolisul. Ceasul 1 şi învăţătură pentru credinţă; şi cealaltă rânduială, după obicei.

LA LITURGHIE

Tipica şi Fericirile glasului; Prochimenul glasului de rând şi al Cuviosului, glasul al 7-lea : Lăuda-se-vor cuvioşii întru slavă şi se vor bucura întru aşternuturile lor. *Stih :* Cântaţi Domnului cântare nouă... *Apostolul zilei, din cartea către Evrei, şi altul al Cuviosului, către Efeseni.* Aliluia *al glasului, şi al Cuviosului :* Răsădit fiind în casa Domnului... *Evanghelia zilei, de la Marcu, şi a Cuviosului, de la Matei. CHINONICUL :* Lăudaţi pe Domnul... *Şi* Întru pomenire veşnică va fi...

LUNI
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul cel începător, la Doamne strigat-am..., *punem Stihiri 10. Şi cântăm patru Stihiri de umilinţă, din Octoih, şi ale Triodului podobnicele lui Iosif, glasul al 8-lea.*

Podobie : Mare este puterea Crucii...

Să arătăm, credincioşilor, osteneli mari în vremea postului, ca să dobândim laudă, cu mila marelui Dumnezeu, mântuindu-ne de văpaia gheenei.

Trecând acum înjumătăţirea postului, să arătăm după adevăr începerea slăvirii celei dumnezeieşti şi să ne sârguim cu căldură, să ajungem la desăvârşirea vieţii îmbunătăţite; ca să luăm desfătarea care nu îmbătrâneşte.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 7-lea :

Podobia : Sub acoperământul tău...

Trecând înjumătăţirea acestei sfinţite înconjurări a postului, să ne îndreptăm cu bucurie călătoria către cel viitor, ungându-ne sufletul cu untul de lemn al facerii de bine; ca să ne învrednicim, să ne închinăm şi dumnezeieştilor patimi ale lui Hristos Dumnezeul nostru, şi să ajungem şi la înfricoşata şi Sfânta Înviere a Lui.

Şi 3 din Minei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei; Ieşire :* **Lumină lină...**

Prochimen mare, glasul al 8-lea :
Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, şi-l mântuieşte pe el.

Stih : Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.
Stih : Vadă săracii şi să se veselească.
Stih : Căutaţi pe Dumnezeu şi va fi viu sufletul vostru.

Şi iarăşi cu glas mai înalt : Să nu întorci faţa Ta de la sluga Ta...

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea :

Aproape este Mântuitorul, Cel ce a sădit via şi a chemat lucrătorii; veniţi nevoitorii postului să luăm plată, că Dătătorul este bogat şi îndurat. Puţin lucrând, vom câştiga milă sufletului.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea, însuşi glasul.

Căzând Adam în tâlhăreştile gânduri, s-a furat mintea, rănindu-se la suflet; şi a zăcut gol de ajutor. Nici preotul cel mai înainte de lege n-a căutat de dânsul, nici levitul cel din lege nu s-a uitat la dânsul; fără numai Tu, Dumnezeule, Cel ce ai ve-

nit, nu din Samaria, ci din Născătoarea de Dumnezeu, Doamne, slavă Ţie.

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, nu Te-au tăgăduit, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale; cu rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca arhanghelii să lăudăm, credincioşilor, cămara cea cerească şi uşa cea pecetluită cu adevărat; bucură-te, din care a odrăslit nouă Mântuitorul tuturor, Hristos, Dătătorul de viaţă şi Dumnezeu. Surpă, Stăpână, pe tiranii, vrăjmaşii noştri cei fără Dumnezeu, cu mâna ta, Preacurată, nădejdea creştinilor.

Şi cealaltă rânduială, după obicei.

La Pavecerniţă cântăm slujba Sfântului ce se va întâmpla în Joia Canonului celui mare.

Luni a cincea săptămână

LA UTRENIE

Treimicile glasului ce se va întâmpla.

După întâia Catismă, cântăm Sedelnele cele de umilinţă din Octoih şi a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, aceste Sedelne, ale lui Iosif, glasul al 3-lea :

Podobie : De frumuseţea fecioriei tale...

Vremea cea preafrumoasă a sosit, ziua cea vrednică de laudă a postului a strălucit; să ne grăbim, fraţilor, a ne curăţi; ca să ne arătăm curaţi Făcătorului, şi să dobândim frumuseţea Lui. Pentru rugăciunile celei ce L-a născut pe El, ale uneia curate Maicii lui Dumnezeu.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

De frumuseţea fecioriei tale şi de prealuminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu : Ce laudă vrednică voi aduce ţie ? Ce te voi numi pe tine ? Nu mă pricep şi mă minunez ! Pentru aceasta precum mi s-a poruncit strig ţie : Bucură-te cea ce eşti plin de dar !

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 7-lea.

Podobie : Doamne, noi suntem...

Doamne, Cela ce ne-ai dat să ajungem ziua de astăzi, sfânta săptămână care străluceşte luminat mai-nainte de minunata sculare a lui Lazăr din morţi, învredniceşte-ne pe noi, robii Tăi, să umblăm întru frica Ta, săvârşind toată curgerea postului.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai cinstită eşti decât măriţii heruvimi, Preasfântă Fecioară; că aceia nesuferind dumnezeiasca putere, slujesc acoperindu-şi feţele cu aripile; iar tu, văzând cu ochii tăi, ai ţinut pe Cuvântul întrupat. Pe Carele neîncetat roagă-L, pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul Mineiului *şi Tricântarea lui Iosif; citindu-se* Cântarea întâia *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 3-lea,

Irmos : Cela ce a împreunat apele...

Ogorând gândurile noastre cu dumnezeiescul plug al Sfântului Post, să rodim spic de bunătăţi, ca să nu flămânzim în veci, îndulcindu-ne cu desfătarea cea necheltuită şi veselindu-ne.

Patimi de mulţi ani port în lăuntru, care întunecă ticălosul meu suflet; cad dar cu inimă umilită la puterea Ta cea mai presus de vremi şi nebiruită, Cuvinte al Tatălui, Cel fără de început, şi mă rog, îndură-Te şi mă mântuieşte.

Postul preabun hrăneşte inimile, îngrăşând gândurile cele plăcute lui Dumnezeu; şi uscând adâncul patimilor, curăţeşte cu ploile umilinţei pe cei ce aduc laudă cu credinţă, Atotţiitorului.

A Născătoarei :

Curată, care eşti cu multe numiri, bucură-te Preasfântă Fecioară Marie, Născătoare de Dumnezeu, lauda credincioşilor, nimicirea blestemului, scară cerească, minunea cea necuprinsă cu mintea,

rugul cel nears şi pământul cel nelucrat.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 7-lea,

Irmos : Să cântăm Domnului...

După ce ne-am închinat lemnului celui purtător de viaţă, să mergem de aici pe calea postului, spre patima lui Hristos, bucurându-ne.

Urmând lui Hristos, să ne lepădăm de lume şi să luăm Crucea pe umeri, asemănându-ne dumnezeieştilor Lui patimi.

Slavă..., *a Treimii :*

Să lăudăm toţi o Dumnezeire mai presus de fiinţă, în trei Feţe, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Iisus Mântuitorul, pe Carele L-ai născut fără cuprindere de minte, necunoscând stricăciune, fă-L îndurat, Curată, acum spre robii tăi.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Când vei veni întru slavă, cu îngerii, să judeci toate, învredniceşte-ne ca să dăm răspuns bun, Hristoase.

Irmosul :

Să cântăm Domnului, Cel ce a cufundat toată puterea lui Faraon în mare, cântare de biruinţă, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Cuptorul Babilonului...

Trăgându-mă de amăgirile vătămătoare ale şarpelui şi înşelându-mi gândul în toate zilele, adaug rănii mele rană, Mântuitorule; pentru aceasta strig către Tine : Doctorul bolnavilor, întoarce-mă şi mă mântuieşte.

Postind Elisei odinioară şi întărindu-se adevărat cu duhul, a înviat pe fiul samarinencei; iar noi fiind omorâţi de dulceţile patimilor, să înviem credincioşilor, cu postul cel de viaţă aducător.

Pe ninivitenii, care s-au pocăit dedemult cu plângere şi cu post, i-ai mântuit, Doamne, Iubitorule de oameni, ca un milostiv. Şi spre noi, care nu ne pricepem a ne mărturisi Ţie prin fapte, milostiveşte-Te cu mila Ta.

A Născătoarei :

Rugămu-ne ţie, Preacurată cu totul fără prihană, ceea ce ai rămas după naştere nestricată; scoate din stricăciune pe robii tăi, care cântă cu credinţă întru o unire a sufletului; Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Domnul cel înfricoşat...

Ţinându-ne cu Dumnezeu de dreptarul înfrânării, să alergăm bătrâneşte, credincioşilor, spre rămăşiţa curgerii Sfântului Post, ca să ne încununăm.

Văzând nerodirea sufletului meu cel tare bolnav, mai îngăduieşte Hristoase şi nu mă tăia ca pe smochinul cel blestemat.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Treime singură stăpânitoare şi Unime în trei Ipostasuri, Părinte, Fiule şi Duhule, scoate pe cei ce Te laudă pe Tine din toate supărările şi primejdiile.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, muntele lui Dumnezeu; bucură-te, făclie pururea luminoasă; bucură-te, cerul cel nou; bucură-te, minte strălucitoare; bucură-te, întrutot lăudată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Gândind la întrebarea Ta, Hristoase, cea înfricoşată, mă îngrozesc, mă cutremur şi strig : Cela ce ai nemăsurată mare milă, mântuieşte-mă pe mine ticălosul.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul cel înfricoşat heruvimilor şi minunat serafimilor şi făcător al lumii, preoţi, robi şi duhu-

rile drepţilor, lăudaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Minune nouă...

Dumnezeiesc pahar de umilinţă umplând acum darul postului, cheamă pe toţi credincioşii, strigând cu veselie : Veniţi de vă îndulciţi lepădând beţia patimilor, ca să vă învredniciţi mângâierii ce va să fie.

Aproape este judecata, ia aminte suflete ! Grijeşte-ţi cunoştinţa de ale tale şi lucrează bine cele ce te păzesc pururea neosândit. Că de ne-am judeca pe noi înşine aici, nicicum nu ne-am osândi acolo, unde se osândesc cei vinovaţi, fără mărturii.

Stăpânii, puteri, scaune, serafimi, domnii, căpetenii, heruvimi, îngeri şi arhangheli, rugaţi pe Dumnezeu, ca să săvârşim noi vremea postului, făcând cele plăcute Lui şi să dobândim laudă ca nişte slugi bineplăcute Lui.

A Născătoarei :

Primeşte Hristoase pe ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă Ţie pururea, Mântuitorule, împreună cu mucenicii, cu proorocii şi cu toţi cuvioşii, pentru robii cei ce Te-au mâniat cu păcatele, pe Tine Stăpânul Cel singur iubitor de oameni şi Făcătorul tuturor, de Carele se cutremură cetele cereşti.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe ceea ce este mai presus...

Trecând înotarea cea lină a postului cu vântul Duhului, să ne rugăm ca să ajungem la limanul patimilor lui Hristos.

Asemănându-mă hananeencei, strig Ţie : Miluieşte-mă, Dumnezeule, Fiul lui David, şi tămăduieşte sufletul meu cel bolnav, ca pe fiica aceea.

Slavă..., *a Treimii :*

Fiinţa Dumnezeirii, Unimea cea una singură şi întreită după trei Feţe, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul cu cântări să slăvim.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce ai zămislit în pântece pe Cuvântul cel necuprins şi L-ai născut cu trup fără de sămânţă, roagă-L cu dinadinsul să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cela ce ai îndreptat pe vameşul, cel ce a strigat Ţie; curăţeşte-mă ! Fii milostiv şi mie păcătosului, Judecătorule al tuturor, iertându-mi greşalele.

Irmosul :

Pe ceea ce este mai presus de fire maică şi după fire fecioară, pe cea una între femei binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, cu laude să o slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea :

Eu, Stăpâne al tuturor, asemănatu-m-am celui ce a căzut între tâlhari, căzând în păcatele mele şi m-am rănit de dânşii fără milă; ci nu mă lăsa nevindecat, Cela ce ai venit nu din Samaria, ci din preacurata Fecioară; Iisuse, numele cel mântuitor, miluieşte-mă. (*de două ori*)

Martirica :

Ce vă vom numi pe voi, sfinţilor ? Heruvimi, că întru voi s-a odihnit Hristos; serafimi, că neîncetat L-aţi preaslăvit; îngeri, că de trup v-aţi lepădat; sau puteri, căci cu minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi mai mari darurile; rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cele cereşti te laudă pe tine cea plină de dar, Maică nenuntită, şi noi mărim naşterea ta cea neurmată, Născătoare de Dumnezeu roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 3-lea :

Scoală-te Doamne şi ne ajută nouă, pentru că s-au ridicat împotriva noastră fărădelegile noastre; că

Tu eşti Tatăl nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Altarele Tale, Doamne al puterilor, împăratul meu şi Dumnezeul meu. (*ps. 83, 4*)
Stih : Cât sunt de iubite locaşurile Tale, Doamne al puterilor. (*ps. 83, 1*)

Din proorocia lui Isaia citire :
Cap. 37, Vers 33. Cap. 38, Vers 6.

Pentru aceea aşa zice Domnul asupra împăratului asirienilor : Nu va intra în cetatea aceasta, nici va slobozi asupra ei săgeată, nici va pune asupra ei pavăză, nici o va înconjura cu şanţ. Ci pe calea, pe care a venit, pe aceea se va înapoia şi în cetatea aceasta nu va intra. Acestea zice Domnul : Apăra-voi cetatea aceasta, ca să o mântuiesc pentru Mine şi pentru David, sluga Mea. Şi a ieşit îngerul Domnului şi a ucis din oştirea asirienilor o sută şi optzeci şi cinci de mii şi sculându-se dimineaţa a aflat toate trupurile moarte. Şi înapoindu-se s-a dus Senaherib, împăratul asirienilor şi a locuit în Ninevi. Şi când s-a închinat el în casa lui Nasarah, dumnezeul lui, domn al părinţilor lui, Adrameleh şi Sarasar, feciorii lui l-au omorât cu săbiile şi ei au fugit în Armenia şi a împărăţit Asordan, feciorul lui, în locul lui. Şi a fost în vremea aceea, bolnăvitu-s-a Ezechia de moarte şi a venit la dânsul proorocul Isaia feciorul lui Amos şi i-a zis lui : Aşa zice Domnul : Rânduieşte-ţi casa ta, că vei muri tu şi nu vei trăi. Şi s-a întors Ezechia cu faţa la perete, şi s-a rugat către Domnul zicând : Adu-ţi aminte, Doamne, cum am umblat înaintea ta cu dreptate şi cu inimă curată şi cele plăcute înaintea ta am făcut. Şi a plâns Ezechia cu plângere mare. Şi a fost cuvântul Domnului către Isaia, zicând : Mergi şi zi lui Ezechia : Acestea zice Domnul Dumnezeul tatălui tău David : Auzit-am rugăciunea ta şi am văzut lacrimile tale, şi iată adaug vieţii tale cincisprezece ani. Şi din mâna împăratului asirienilor te voi izbăvi pe tine şi cetatea aceasta şi te voi scuti pentru cetatea aceasta.

Prochimen, glasul al 8-lea :
Arată, Doamne, mila Ta şi mântuirea Ta o dă nouă. (*ps. 84, 7*)
Stih : Bine ai voit, Doamne, pământul Tău; întors-ai robimea lui Iacov. (*ps. 84, 1*)

MARŢI
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

În locul Catismei a 18-a, citim Catisma a 10-a, a rândului. La Doamne strigat-am..., *punem 6 Stihiri, cântând 3 podobnice ale Triodului şi 3 ale Mineiului.*

Stihirile Triodului, ale lui Iosif, glasul al 3-lea.

Podobia : Cu arătarea Crucii...

Cela ce ne-ai dat vremea postului ca să ne întoarcem şi să fim vii şi nicicum să pierim, Cuvinte al lui Dumnezeu, învredniceşte-ne pe toţi să ne facem bineplăcuţi Ţie şi cu umilinţă fierbinte să-Ţi slujim, Hristoase, ca femeia cea înţeleaptă, care pentru mir şi pentru vărsarea lacrimilor celor fierbinţi, oarecând, a luat iertare de greşale.

Ca orbul strig Ţie, din inimă : Fiul lui Dumnezeu, luminează ochii inimii mele; ca hananeeanca cea credincioasă plâng către Tine : Miluieşte-mă Îndurate ! Că am suflet îndrăcit de pofte, pe carele apărându-l de întunericul patimilor, fă-l să vieţuiască curat de acum înainte, ca să slăvesc bunătatea Ta cea multă.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 8-lea.

Podobia : Mucenicii Tăi, Doamne...

Darul cel luminat de Dumnezeu al postului, astăzi strălucindu-ne nouă mai luminat decât soarele, luminează sufletele noastre, gonind patimile păcatului ca pe nişte nori. Pentru aceasta să alergăm cu bucurie toţi cuprinzându-l şi bucurându-ne, să săvârşim dumnezeiasca lui călătorie; şi cu dânsul, întru veselie, ospătându-ne, să strigăm lui Hristos : Sfinţeşte, Bunule, pe cei ce-l săvârşesc cu credinţă.

Şi din Minei trei. Slavă..., Şi acum..., *A Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Povăţuieşte-mă, Doamne, în calea Ta şi voi merge întru adevărul Tău. (*ps. 85, 10*)
Stih : Pleacă, Doamne, urechea Ta şi mă auzi, că sărac şi necăjit sunt eu. (*ps. 85, 1*)

De la Facere, citire :
Cap. 13, Vers. 12-18.

Şi Avraam s-a sălăşluit în pământul Hanaan; iar Lot s-a sălăşluit în cetatea ţinuturilor şi şi-a pus lăcaşul în Sodoma. Iar oamenii cei din Sodoma erau răi şi păcătoşi înaintea lui Dumnezeu foarte. Şi a zis Dumnezeu lui Avraam, după ce s-a despărţit Lot de dânsul : Ridică ochii tăi şi caută, din locul în care eşti tu acum, spre miazănoapte şi spre miazăzi şi spre răsărit şi spre mare că tot pământul care îl vezi, ţie îl voi da şi seminţiei tale până în veac. Şi voi face sămânţa ta ca nisipul pământului; şi de poate cineva număra nisipul pământului, şi sămânţa ta va număra. Scoală-te şi umblă pământul în lung şi în lat, că ţie îl voi da pe el şi seminţiei tale în veac. Şi ridicându-şi Avraam corturile a venit şi a locuit lângă ştejarul lui Mamvri, care era în Hebron; şi a zidit acolo altar Domnului.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Iubeşte Domnul porţile Sionului mai mult decât toate locaşurile lui Iacov. (*ps. 86, 1*)
Stih : Temeliile lui în munţii cei sfinţi. (*ps. 86, 1*)

De la Pilde, citire :
Cap. 14, Vers. 27. Cap. 15, Vers. 14.

Frica Domnului este izvor de viaţă şi pe cel ce o are îl face a se feri de lanţul morţii. Mărirea împăratului este în popor mult; iar în popor puţin, este pierderea celui puternic. Omul cel mai răbdător este cu mare înţelepciune, iar cel foarte fricos este neînţelept. Omul blând este doctor inimii; iar cariul oaselor este inima simţitoare. Cel ce grăieşte de rău pe săracul, mânie pe Cel ce l-a făcut pe el; iar cel ce miluieşte pe sărac, cinsteşte pe Cel ce l-a făcut pe el. Întru răutatea sa va pieri necredinciosul; iar cel ce nădăjduieşte spre Domnul, drept este întru bunătatea sa. Inima cea bună a bărbatului odihneşte înţelepciunea; iar inima nebunilor nu se cunoaşte. Dreptatea înalţă neamul; iar păcatele împuţinează seminţiile. Primită este împăratului sluga înţeleaptă; şi cu păstrarea sa leapădă de la sine ocara. Mânia pierde şi pe cei înţelepţi; iar răspunsul cucernic întoarce mânia şi cuvântul aspru aprinde mânia. Limba înţelepţilor ştie cele bune; iar gura celor neînţelepţi spune rele. În tot locul ochii Domnului văd pe cei răi şi pe cei buni. Vindecarea limbii este pom de viaţă şi cel ce o păzeşte, acesta se va umplea de duh.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Ca cel ce a căzut între tâlhari şi s-a rănit, aşa am căzut şi eu pentru păcatele mele şi sufletul meu este rănit; către cine voi scăpa să mă tămăduiesc ? Fără numai către Tine, vindecătorul sufletelor şi al trupurilor; varsă peste mine, Dumnezeule, mila Ta cea mare.

Altă Stihiră, glasul al 4-lea.

Alunecându-ne de la desfătarea şi îndulcirea cea dintâi a raiului, pentru călcarea poruncii, am căzut în viaţă necinstită; că dezbrăcându-ne de petrecerea cea cuvioasă şi lăudată a bunătăţilor, am căzut în păcate, ca între nişte tâlhari, şi suntem mai mult morţi, abătându-ne de la mântuitoarele Tale învăţături. Ci Te rugăm pe Tine, Stăpâne, Cel ce Te-ai arătat din Maria şi ai primit patimi fără pătimire, leagă rănile noastre cele pricinuite de păcate şi varsă peste noi milostivirea Ta cea nesemănată şi purtarea Ta de grijă cea tămăduitoare, ca un iubitor de oameni.

Martirica :

Cela ce ai primit răbdarea Sfinţilor Mucenici, primeşte şi de la noi laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă cu rugăciunile lor mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Păzeşte pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, de toate primejdiile, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Marţi a cincea săptămână

LA UTRENIE

Treimicele. Apoi citim Catisma a 11-a, a 12-a şi a 13-a. După întâia Catismă, zicem Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, cântăm aceste Sedelne, ale lui Iosif, glasul al 3-lea.

Podobie : Pentru mărturisirea...

Cu căldura credinţei, prin înfrânare, să ardem patimile neînfrânării şi să fugim de prăpastia păcatului şi cu pâraiele lacrimilor noastre să stingem văpaia cea veşnică, strigând : Greşit-am Ţie, Preabunule ! Milostiveşte-Te şi ne dăruieşte nouă mare milă.

Şi tot aceasta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce tu una te-ai făcut cort dumnezeiesc al Cuvântului, preacurată Fecioară Maică, întrecând pe îngeri cu curăţia, curăţeşte-mă prin rugăciunile tale cu dumnezeieştile ape, pe mine cel ce m-am spurcat cu păcatele trupului mai mult decât toţi, dăruindu-mi, Preacinstită, mare milă.

După a treia Catismă, zicem această Sedealnă a lui Teodor, glasul al 2-lea :

Podobie : Prea binecuvântată eşti...

Prea proslăvit este darul cinstitului post; că printr-însul Ilie proorocul a aflat căruţă de foc şi Moise a luat lespezile, Daniil s-a făcut minunat, Elisei a înviat pe mort, tinerii au stins focul, şi fiecare printr-însul se face al lui Dumnezeu. Deci, cu acesta desfătându-ne să strigăm : Bine eşti cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce bine ai voit aşa, slavă Ţie.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Rugăciunea ta cea nebiruită câştigându-o în nevoi, scap cu minune mai presus de nădejde de cei ce mă necăjesc, o, Maica lui Dumnezeu ! Că totdeauna mai-nainte întâmpini pe cei ce se roagă ţie cu credinţă şi sfărâmă desele ispite ale vrăjmaşilor. Pentru aceasta cu mulţumire strig către tine : Primeşte, Stăpână, aceste scurte mulţumiri, pentru cămi eşti întru toate ajutătoare, Fecioară.

CANOANELE

Canonul Mineiului *şi această Tricântare a lui Iosif. Şi se citeşte* Cântarea a doua, *din Psaltire*

Tricântarea

Cântarea a 2-a, glasul al 3-lea,

Irmos :

Ia aminte pământule şi cerule, şi ascultă graiurile mele, că am să spun pe pământ minunile lui Dumnezeu.

Să ne ridicăm ca şi cu nişte aripi sufletele, cu rugăciuni neîncetate şi cu înfrânarea şi cu gândirea, spre dragostea cea dumnezeiască.

Fugind de gerul neînfrânării, să ne încălzim toţi cu căldura înfrânării, întru Dumnezeiescul Duh.

Prin sarea dumnezeieştilor bunătăţi, lepădând viermii păcatului, suflete, lipeşte-te de Dumnezeu.

A Născătoarei :

Odihnitu-s-a Hristos întru tine, cea singură binecuvântată şi S-a îmbrăcat din tine cu trupul Său.

Altă Tricântare,

Glasul al 2-lea,

Irmos : Luaţi aminte, popoare...

Post curat, rugăciuni, lacrimi, gândire de cele dumnezeieşti şi toată altă faptă bună agonisind, să le aducem lui Dumnezeu, Stăpânului.

Eva roabă s-a făcut pentru rod; vezi suflete al meu să nu te amăgeşti şi tu, de te va ispiti şarpele cândva, sfătuindu-te să mănânci rodurile poftei.

Slavă..., *a Treimii :*

Slăvesc trei Feţe ale unei Firi, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul; o Stăpânie a Dumnezeirii, o Împărăţie a tuturor şi o Dumnezeire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Naşterea ta preacurată este înfricoşată, că Cel ce

a făcut pe om Dumnezeu este, Carele S-a născut fără început din Tatăl şi din tine, mai pe urmă, fără de bărbat S-a zămislit.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe ceea ce-i curgea sânge ai tămăduit-o cu atingerea de poala Ta, Hristoase al meu; fă-mă sănătos de patimi şi pe mine, carele mă ating cu credinţă de mila Ta.

Irmosul :

Luaţi aminte popoare minunile lucrurilor puterii Mele celei dumnezeieşti şi întru aceasta veţi cunoaşte, că însumi Eu sunt Dumnezeul tuturor.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Cela ce Se slăveşte...

Întru ascuns pândindu-mă în toate zilele, cel prea viclean caută să mă prindă şi să mă facă mâncare luişi. Mântuieşte-mă de răutatea lui, Mântuitorule, Cel ce ai mântuit pe Iona din chit.

Prin post curăţindu-ne, să ne suim în muntele bunătăţilor şi să auzim luminat, ce va grăi nouă Dumnezeu. Că va grăi pace şi luminare şi tămăduire zdrobirilor sufleteşti.

Orbindu-mă în toate zilele cu întunecarea păcatelor, nu pot cunoaşte minunile Tale, Doamne. Pentru aceasta, deschide-mi ochii inimii mele, Iisuse, Dătătorule de lumină.

A Născătoarei :

Cu picăturile îndurărilor tale spală spurcăciunile cele din patimi ale inimii mele, pururea Fecioară, nespurcată, dăruindu-mi izvoare aducătoare de lacrimi, spre curăţirea sufletească.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Domnul, Cel ce a răcorit...

Focul nu se va stinge şi viermele, zice, nu se va sfârşi; teme-te de îngrozire, o, suflete al meu ! Roagă-te lui Hristos, ca să afli desfătare, unde este locuinţa tuturor celor ce se veselesc.

Doamne ! Ridică, rogu-mă, sufletul meu cel aprins de arşiţa poftelor, prin atingerea Ta, ca pe soacra lui Petru; ca să se afle slujindu-Ţi cu plăcere, mărturisindu-se întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Pe Tatăl cel pururea veşnic şi fără început să-L lăudăm credincioşii şi pe Fiul, Cel împreună fără început şi pe Duhul, Cel ce împreună străluceşte din Tatăl, Feţe ce sunt de o Fiinţă ale unei Stăpânii şi Puteri Preaînalte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Marie, cea chemată de Dumnezeu, care eşti cu adevărat curăţirea credincioşilor, că prin tine se dă iertare tuturor din-destul, nu înceta îmblânzind pe Fiul tău şi Domnul, pentru cei ce te laudă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Deschide-mi, Hristoase, urechile sufletului cele asurzite, şi-mi limpezeşte limba mea ca odinioară a celui mut şi surd. Ca auzind glasul Tău, să cânt şi cu limba să Te laud în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul, Cel ce a răcorit dedemult în văpaie pe tinerii evreilor şi a ars într-însa pe haldei, cu preaslăvire să-L lăudăm zicând : Binecuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a.

Irmos : Pe tine, rugul cel nears...

Văpaia focului celui nestins luând în gând, să ne apropiem acum de focul pocăinţei, cu cuget prea călduros, patimile arzând.

Cuvânt aprins cu râvnă ieşind din gura ce s-a postit dedemult, a clintit stihiile : Acestuia râvneşte suflete şi bine viază.

Cugetând, preaticălosul meu suflet la judecata cea înfricoşată, găteşte-ţi cărările tale pururea, spre plinirea voilor Mântuitorului.

A Născătoarei :

Luminează sufletul meu cel întunecat cu negrea-

la poftelor, Preacurată, ceea ce ai născut Lumina; ca să te slăvesc pururea, cu credinţă.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe ceea ce mai presus...

Toate mădularele trupului nostru, se zice, să le punem înaintea lui Hristos arme dreptăţii, ridicând mâini cuvioase, fără mânie şi fără prigoniri.

Tu fiind de faţă la Apostoli oarecând în corabie, Hristoase al meu, ai potolit marea cea sălbăticită. Alină şi întreitele valuri ale gândurilor mele.

Slavă..., *a Treimii :*

Unei Firi mă închin, trei Feţe laud; pe un Dumnezeu al tuturor, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Stăpânia cea pururea veşnică.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Curată fiind, ai născut prunc; fecioară fiind, ai alăptat, în ce chip au fost amândouă deodată, să rămâi fecioară după ce ai născut ? Dumnezeu este Acela ce a făcut aceasta; nu mă întreba în ce chip.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Tămăduieşte-mă, Hristoase al meu, pe mine cel ce mi-am spurcat sufletul cu tâlhăreşti patimi, turnând peste mine mila Ta, ca peste cel ce a căzut în mâinile tâlharilor.

Irmosul :

Pe ceea ce mai presus de fire cu trup a zămislit în pântece pe Cuvântul Cel fără de ani, Carele mainainte a strălucit din Tatăl, cu neîncetate laude să o slăvim credincioşii.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea :

Sufletul meu cel rănit şi smerit cercetează-l, Doamne, Cela ce eşti doctorul celor bolnavi şi al celor deznădăjduiţi liman neînviforat; că Tu eşti Cela ce ai venit Mântuitor lumii, ca să ridici din stricăciune pe cel căzut; ridică-mă şi pe mine carele cad înaintea Ta, pentru mare mila Ta. (*de două ori*)

Martirica :

În mijlocul priveliştei celor fărădelege, bucurându-se purtătorii de chinuri, au strigat : Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te pe tine, preacurată Născătoare de Dumnezeu şi slăvim pe Dumnezeu Cuvântul pe Carele L-ai născut, strigând : Slavă Ţie !

La ceasul întâi, citim Catisma 14; la ceasul al treilea, Catisma 15, iar la ceasul al şaselea, Catisma 16.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 3-lea :

Sprijinitor este nouă Dumnezeul lui Iacov şi apărător în ziua necazului.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Sărac sunt eu şi întru osteneli din tinereţile mele. (*ps. 87, 16*)
Stih : Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta. (*ps. 87, 1*)

Din Proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 40, Vers. 18-31.

Aşa zice Domnul : Cu cine aţi asemănat pe Domnul ? Şi cu ce asemănare L-aţi asemănat pe El ? Au doară teslarul a făcut chipul ? Au doară argintarul topind aurul l-a poleit pe el, şi asemănare l-a făcut pe dânsul ? Că teslarul alege lemnul neputregăios, şi înţelepţeşte chibzuieşte cum va tocmi chipul lui ca să nu se clătească. N-aţi ştiut ? N-aţi auzit ? Nu s-a vestit vouă din început ? N-aţi cunoscut temeliile pământului ? Cel ce ţine înconjurarea pământului, şi a pus pe cei ce locuiesc pe dânsul ca nişte lăcuste; Cel ce a pus cerul ca o boltă, şi l-a întins ca un cort spre locuinţă. Cel ce a dat pe Domnul, ca şi cum nimic n-ar stăpâni, şi pământul l-a făcut ca un nimic. Că nu vor semăna, nici vor sădi, nici se va rădăcina în pământ rădăcina lor; suflat-a asupra lor şi s-a uscat, şi viforul ca pe nişte pleve îi va ridica pe dânşii. Acum dar cu cine M-aţi asemănat, şi Mă voi înălţa ? Zis-a Cel Sfânt. Căutaţi în sus cu ochii voştri, şi vedeţi cine a făcut acestea toate ? Cel ce scoate după număr podoaba sa, şi toate pe nume le cheamă dintru multa

slavă, şi cu puterea tăriei Sale nimic n-a ascuns de tine. Că au doară zice-vei, Iacove, şi ce grăit-ai Israile ? Ascuns-a calea mea de la Dumnezeu, şi Dumnezeul meu a luat judecata mea, şi S-a depărtat ? Şi acum au n-ai cunoscut, sau n-ai auzit ? Dumnezeul cel veşnic. Dumnezeu cel ce a aşezat marginile pământului, nu va flămânzi, nici Se va osteni, nici este aflarea înţelepciunii Lui. Cel ce dă flămânzilor întărire, şi celor fără de durere întristare. Că vor flămânzi pruncii, şi vor osteni tinerii şi cei aleşi vor slăbi. Iar cei ce aşteaptă pe Dumnezeu vor muta tăria, şi vor lua aripi ca vulturii, alerga-vor şi nu vor osteni, umbla-vor şi nu vor flămânzi.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Fericit este poporul, carele ştie strigarea. (*ps. 85, 15*)
Stih : Doamne, întru luminarea feţei Tale vom merge. (*ps. 85, 16*)

La al noulea ceas, Catisma 18.

MIERCURI
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MARŢI SEARA

În locul Catismei a 18-a, citim Catisma 19. La Doamne strigat-am..., *punem 6 Stihiri, cântăm 3 Stihiri podobnice ale Triodului şi 3 ale Mineiului.*

Podobnicele lui Iosif, glasul al 8-lea :

Podobia : Ce vă vom numi pe voi...

Având noi dragostea mâncare, cu post să înfrânăm patimile; şi să ne sârguim a vieţui cu bună plăcere lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălţat pe Cruce pentru noi şi cu suliţa S-a împuns în coasta Sa. Ca să ne împărtăşim desfătării celei mai bune şi veşnice, slăvind pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Prin lemn am aflat moarte dedemult şi acum iarăşi prin lemnul Crucii am dobândit viaţă. Să omorâm dar pornirile patimilor noi credincioşii şi să rugăm pe Făcătorul de bine al tuturor, să ajungem la învierea cea mântuitoare, luminaţi fiind cu fapte dumnezeieşti şi împodobiţi cu bunătăţi, slăvind pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Altă Stihiră a lui Teodor, glasul al 2-lea :

Podobia : Bunătăţilor celor mai presus...

Lăudăm Crucea Ta, Doamne, cea purtătoare de viaţă şi sfintele patimi ale trupului Tău, cele pentru noi : suliţa, junghierea, ocările, scuipările, lovirile cu palma şi bătăile cu pumnul, haina cea roşie şi cununa cea împletită de spini; prin care scăpându-ne din blestem, ne-ai mântuit pe toţi. Pentru aceasta Te rugăm pe Tine, dă-ne să săvârşim cu pace vremea postului.

Şi trei de la Minei.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam şi neam. (*ps. 89, 1*)
Stih : Mai înainte de ce sau făcut munţii şi s-a zidit pământul şi lumea din veac şi până în veac eşti Tu. (*ps. 89, 2*)

De la Facere, citire :
Cap. 15, Vers. 1-15.

Iar după cuvintele acestea fost-a cuvântul Domnului către Avram în vedenie, zicând : Nu te teme Avrame, Eu te voi păzi pe tine şi plata ta va fi foarte multă. Şi a zis Avram : Stăpâne Doamne, ce-mi vei da ? Că eu mor fără de feciori, şi feciorul slujnicei mele Masec, acesta este Eliezer din Damasc. Şi a mai zis Avram : De vreme ce mie nu mi-ai dat sămânţă, iată sluga mea va fi după mine moştenitor. Şi îndată s-a făcut cuvântul Domnului către dânsul, zicând : Nu va fi acesta moştean după tine; ci cel ce va ieşi din tine, acesta va fi moştenitor. Şi l-a scos pe el afară şi i-a zis lui : Caută la cer şi numără stelele, de le vei putea număra pe ele. Şi i-

a zis lui : Aşa va fi seminţia ta. Şi a crezut Avram lui Dumnezeu, şi s-a socotit lui spre dreptate. Şi a zis către dânsul; Eu sunt Dumnezeul cel ce te-am scos din ţara haldeilor, ca să-ţi dau ţie pământul acesta să-l moşteneşti pe el. Şi a zis : Stăpâne Doamne ! Cum voi cunoaşte că-l voi moşteni pe el şi i-a zis lui : Ia o junice de trei ani şi o capră de trei ani şi un berbec de trei ani şi o turturea şi un porumb. Şi luând el acestea toate, le-a despicat în două şi le-a pus pe ele cu faţa una către alta; iar păsările nu le-a despicat. Şi s-au pogorât păsările pe trupurile cele despicate, şi a şezut Avram lângă ele. Iar când apunea soarele, uimirea a căzut pe Avram, şi iată frică mare şi întunecată l-a cuprins pe dânsul. Şi s-a zis către Avram : Ştiind vei şti că nemernică va fi sămânţa ta în pământ străin, şi o vor supune pe ea robiei, şi o vor chinui şi o vor smeri pe ea patru sute de ani. Iar pe neamul acela căruia vor sluji, îl voi judeca Eu; iar după aceea vor ieşi aici cu avere multă. Şi tu vei merge la părinţii tăi în pace, ajungând la bătrâneţe bune.

Prochimen, glasul al 5-lea :
Cel ce locuieşte întru ajutorul Celui de sus, întru acoperământul Dumnezeului ceresc se va sălăşlui. (*ps. 90, 1*)
Stih : Zice-va Domnului, sprijinitorul meu eşti Tu şi scăparea mea. (*ps. 90, 2*)

De la Pilde, citire :
Cap. 15. Vers 7-19.

Buzele drepţilor se leagă cu pricepere iar inima celor neînţelepţi nu este întărită. Jertfele necredincioşilor uriciune sunt Domnului; iar rugăciunile celor ce se îndreptează sunt primite de Dânsul. Uriciune sunt Domnului căile necredincioşilor; iar pe cei ca umblă după dreptate îi iubeşte, învăţătura celui fără de răutate se cunoaşte de la cei ce trec; iar cei ce urăsc certarea se sfârşesc grozav. Iadul şi pierzarea de faţă sunt la Domnul, cum dar nu şi în inimile oamenilor ? Cel neînvăţat nu va iubi pe cei ce-l ceartă pe el, şi cu cei înţelepţi nu va vorbi. Inima veselindu-se înfloreşte faţa; iar fiind întru scârbă se mâhneşte. Inima dreaptă caută ştiinţă; iar gura celor neînvăţaţi caută cele rele. În toată vremea ochii celor răi primesc cele rele, iar cei buni sunt în linişte pururea. Mai bună este o părticică mică cu frica Domnului, decât vistierii mari fără frică. Mai bun este ospăţul cu legume spre dragoste şi spre prieteşug, decât viţelul de la iesle cu vrajbă. Omul mânios aţâţă gâlcevi; iar cel ce rabdă mult, potoleşte şi ceea ce va să fie. Omul cel îndelung răbdător împacă vrajbele; iar cel necredincios mai vârtos le întărâtă. Căile celor leneşi sunt aşternute cu spini, iar ale celor harnici sunt netede.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Împingându-mă de patimi, eu ticălosul, m-am surpat de la calea Ta cea dreaptă în prăpastie; şi adunându-se levitul şi preotul, au trecut pe lângă mine; iar Tu, Hristoase, m-ai miluit şi cu arma Crucii Tale, spărgând zapisul păcatului, m-ai luminat cu nepătimirea şi m-ai făcut împreună şezător cu Tatăl. Pentru aceasta strig : Cela ce eşti necuprins de minte, Doamne, slavă Ţie.

Altă Stihiră, glasul al 8-lea.

Din Ierusalim m-am pogorât, alunecând de la poruncile Tale, cele scrise întru dânsul pentru neamuri şi în Ierihon mergând şi de bunăvoie urmând celor ce au fost într-însul, care s-au dat dedemult de Tine spre uciderea poporului Tău, pentru răutatea lor şi pentru neascultare, m-am dat patimilor celor stricătoare, ca unor tâlhari; de care rănit fiind şi mai mult mort rămânând, Cela ce Ţi-ai rănit trupul de bunăvoie cu piroanele şi cu suliţa, pentru păcatul oamenilor, şi ai săvârşit mântuirea cea de obşte, prin Cruce, în Ierusalim, tămăduieşte-mă, Doamne, şi mă mântuieşte.

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viaţă şi nebăgând seamă de munci, pentru viaţa ce va să fie, aceleia s-au făcut moştenitori. Pentru aceasta, împreună cu îngerii se bucură; cu rugăciunile lor, dăruieşte poporului Tău mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Doamne, când Te-a văzut soarele pe Cruce răstignit, pe Tine, Soarele dreptăţii, razele şi-a ascuns şi luna şi-a schimbat lumina întru întuneric; iar Maica Ta cea cu totul fără prihană la inimă s-a rănit.

MIERCURI LA UTRENIE

Treimicele. Apoi Catisma 20, 1, 2. După întâia Catismă, zicem Sedelnele Crucii, din Octoih, şi a Născătoarei Crucii.

După a doua Catismă, zicem această Sedealnă, a lui Iosif, glasul al 8-lea :

Podobia : Porunca cea cu taină...

Gustând Adam din lemn, fără de cuviinţă, cu amar a cules rodurile neînfrânării; iar Tu înălţându-Te pe lemn, Îndurate, l-ai scăpat de osânda cea cumplită. Pentru aceasta strigăm Ţie : Dă-ne nouă, Stăpâne, să ne oprim de la rodul cel făcător de stricăciune şi să facem voia Ta, ca să aflăm milă.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu :*

Pe Cel ce S-a întrupat din curat sângele tău şi mai presus de gând S-a născut din tine, Curată, văzându-L pe lemn răstignit în mijlocul făcătorilor de rele, te-a durut la inimă şi, ca o Maică, plângând ai strigat : Vai mie, Fiul meu ! Ce este această dumnezeiască şi nespusă rânduială a Ta, prin care ai înviat zidirea Ta ! Laud milostivirea Ta.

După a treia Catismă, zicem această : Sedealnă, a lui Teodor, glasul al 2-lea.

Podobie : Preacuratului Tău chip...

Lăudând lemnul Crucii cel preasfânt, ne închinăm pururea bunătăţii Tale celei desăvârşite, Hristoase, Dumnezeul nostru; căci cu aceasta ai ruşinat puterile vrăjmaşului şi ai dat semn celor ce cred întru Tine. Pentru aceasta strigăm Ţie, cu mulţumire : Învredniceşte-ne pe toţi, să plinim cu bucurie vremea postului, în pace petrecând.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu :*

Văzându-Te mieluşeaua ridicat pe lemn, pe Tine, Păstorul cel fără prihană, plângând, ca o Maică, a strigat : Spre moarte Te-a osândit pe Tine, Fiule, poporul cel nemulţumitor, pentru care ai tins norul spre trecerea lor. Vai mie ! Mă lipsesc de Fiu, ceea ce nu ştiu de bărbat; ci înviază şi străluceşte, Soare, şi mă voi slăvi între fiii pământenilor.

Psalmul 50.

CANOANELE

Şi cântăm Canonul Mineiului *şi această Tricântare a lui Iosif, şi se citeşte* Cântarea a treia, *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Doamne, cela ce ai făcut...

Osândind vrajba, Ţi-ai tins pe Cruce palmele Tale, drepte Judecătorule; mântuieşte-mă acum şi pe mine, desfrânatul, cel osândit pentru păcate, Mântuitorule; carele Te-am amărât pe Tine, Cel îndelung-Răbdător.

Poftind viaţă dobitocească şi făcătoare de patimi, m-am depărtat de la poruncile Tale, Preabunule Mântuitorule, rob făcându-mă cetăţenilor celor străini şi necuraţi; iar acum întorcându-mă, primeşte-mă şi mă mântuieşte.

Precum ai deschis dedemult urechile gângavului, deschide şi urechile sufletului meu, cele asurzite de voia mea, şi mă învredniceşte să aud cuvântul Tău cel de mântuire, Iisuse, Unule, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei :

Ceea ce eşti uşa mântuirii, pod către Dumnezeu, părtinitoare creştinilor, preacurată Stăpână, cârmuieşte-mă, Fecioară, pe mine cel înconjurat cu primejdiile vieţii şi înviforat.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 2-lea,

Irmos : Mintea mea cea neroditoare...

Pentru milostivirea îndurărilor, suindu-Te pe Cruce, m-ai tras dintru adâncurile patimilor şi m-ai înălţat, Hristoase, la cele cereşti.

Tinzându-Ţi, Hristoase, pe Cruce palmele, ai cuprins toate neamurile, cele depărtate de Tine, ca să stea aproape de stăpânirea Ta.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime în trei Feţe, Treime mai presus de fiinţă, o Dumnezeire, Părinte, Fiule şi Duhule cel drept, mântuieşte pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine este putincios din cei pământeşti să te laude după vrednicie, Maică Fecioară ? Că tu singură te-ai arătat aleasă între femei şi preafericită.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pe Cruce Te-ai înălţat, în coastă Te-ai împuns şi ai gustat fiere pentru mine, Iisuse, carele Te-am amărât prin neascultare.

Irmosul :

Mintea mea cea neroditoare aducătoare de roadă arată-o, Dumnezeule, lucrătorul bunătăţilor şi săditorul celor cuvioase, cu milostivirea Ta.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De şapte ori cuptorul l-au ars...

Căutând cu ochiul cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormirea trândăviei şi carele slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce Ţi-ai plecat capul pe Cruce şi ai adormit de bunăvoie, micşorând, Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Cu daruri îmbogăţitoare din botez fiind împodobit, am iubit mai mult sărăcia răutăţilor şi m-am înstrăinat de bunătăţi, eu ticălosul, ducându-mă în loc depărtat al răutăţii. Pentru aceasta întorcându-mă, îmbrăţişează-mă, Mântuitorule, îngrădindu-mă cu Crucea Ta întru toţi vecii.

Leapădă, suflete, beţia patimilor şi cearcă vinul lacrimilor cel curăţitor prin post; carele veseleşte inima şi veştejeşte poftele şi prefă în cenuşă cuptoarele trupului; şi te sârguieşte a te răstigni împreună cu Hristos, Cel ce pentru tine S-a pironit pe lemn ca să viezi în veci.

A Născătoarei :

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, curăţeşte rănile sufletului meu şi bubele păcatului, spălându-le cu izvoarele cele din coasta Celui ce S-a născut din tine şi cu pâraiele cele dintr-însa curăţindu-le; căci către tine strig şi către tine scap şi pe tine te chem, cea plină de dar.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Domnul cel slăvit...

Pe Iisus, Cel ce S-a răstignit trupeşte, iar dumnezeieşte n-a pătimit, Îl laudă îngerii şi noi pământenii întru toţi vecii.

Întru răstignirea Ta, Hristoase, luând moartea de ocară şi de blestem, ne-ai mântuit pe noi, scoţându-ne din stricăciune.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Ca heruvimii Te laud pe Tine, o Treime ! Strigând : Sfânt, Sfânt, Sfânt, Care eşti o Dumnezeire fără început, singură prin Tine şi de nimenea necuprinsă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine, Preacurată, te cinstesc luminat toate neamurile cu laude, că ai născut pe Ziditorul. O minune înfricoşată şi lucru prea-fericit !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Toate le-ai suferit să le pătimeşti pentru unul, ca să mă mântuieşti pe mine, Hristose; laud răstignirea Ta, piroanele şi junghierea, întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul cel slăvit în ceruri cu glasuri îngereşti, să-L lăudăm toţi pământenii întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Înfricoşatu-s-a de aceasta...

Văzându-Te soarele pe Cruce întins şi-a ascuns razele şi tot pământul s-a clintit cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cela ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta Te rog, Hristoase : Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu.

Părăsind căile cele de mântuire, am umblat pe cele ce duc la iad, având împrejurul meu întuneric adânc, desfătările, alunecarea patimilor şi viforul ispitelor; pentru aceasta, Te rog, Hristoase, mântuieşte-mă cu Crucea Ta, ca un milostiv.

Cuprins fiind de iarna ispitelor, înecat de întreitele valuri ale patimilor şi înviforat cumplit de viforul dezmierdărilor, am ajuns la noianul postului cel blând şi lin, întru carele ocârmuindu-mă cu Crucea Ta, Îndurate, îndreptează-mă spre mântuire.

A Născătoarei :

Zămislit-ai, Fecioară, fără de sămânţă şi fără de voile trupeşti pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce a zidit toate şi L-ai născut fără stricăciune şi fără durere de Maică; pentru aceasta mărturisindu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, cu limba şi cu inima te mărim.

Altă Tricântare,

Irmos : Fecioria ta, Născătoare de Dumnezeu...

De voie ai răbdat a Te răstigni, Mântuitorul nostru, ca să dai viaţă tuturor, izbăvindu-ne din moarte.

Prin lemn m-am omorât şi prin lemnul Crucii am înviat; pe carele pironindu-Te, Hristoase, ai omorât pe vrăjmaşul meu.

Slavă..., *a Treimii :*

Fiului, ca Celui ce este împreună cu Tatăl şi Duhului Sfânt, Celui dimpreună, cu un gând să ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minune preaslăvită şi auzire înfricoşată : În ce chip ai născut ca o Maică preacurată şi ca o Fecioară n-ai cunoscut stricăciunea.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Laud suliţa, slăvesc şi piroanele Tale, buretele, trestia şi Crucea, prin care m-am mântuit, Iisuse Dumnezeule.

Irmosul :

Fecioria ta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti neîntinată, care nu o a ars Focul Dumnezeirii, cu cântări fără tăcere o slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 3-lea.

Înălţimea bunătăţilor părăsind, suflete al meu, te-ai pogorât întru adâncul păcatului, căzând între tâlhari cumpliţi; şi umplându-te de răni grozave, zaci lepădat şi nebăgat în seamă. Pentru aceasta strigă lui Hristos, Dumnezeului celui ce S-a răstignit pentru tine şi a primit răni de bunăvoie : Fie-Ţi grijă de mine, Doamne, şi mă mântuieşte.

Alta, glasul al 8-lea.

De gândurile cele tâlhăreşti rănit fiind eu, ticălosul, m-am făcut mort, Doamne, şi ceata proorocilor m-a trecut cu vederea, văzându-mă că sunt mai mort şi nevindecat de meşteşugurile omeneşti. Pentru aceasta chinuindu-mă rău, întru smerenia inimii strig Ţie, Hristoase Dumnezeule : Varsă peste mine, ca un îndurat, mare mila Ta !

Martirica :

Mucenici ai lui Hristos cei nebiruiţi, biruind rătăcirea cu puterea Crucii, aţi luat darul vieţii celei veşnice. De îngrozirile tiranilor nu v-aţi spăimântat; cu muncile fiind chinuiţi, v-aţi veselit. Şi acum sângiuirile voastre s-au făcut tămăduiri sufletelor noastre. Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Cea preacurată, dacă Te-a văzut, Cuvinte, cu trupul spânzurat pe lemn, s-a rănit la inimă şi lăcrimând s-a tânguit : Unde ai apus, preaiubitul meu Iisuse, Fiul meu şi Doamne ? Nu mă lăsa singură, Hristoase, pe mine, care Te-am născut.

La ceasul Întâi, citim Catisma a 3-a; la ceasul al treilea, Catisma a 4-a; iar la ceasul al şaselea. Catisma a 5-a.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul 1.

Pentru durerile sfinţilor, care au pătimit pentru Tine, fii milostiv, Doamne, şi vindecă toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Bine este a lăuda pe Domnul şi a cânta numele Tău, Preaînalte. (*ps. 91, 1*)
Stih : A vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea. (*ps. 91, 2*)

Din Proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 41, Vers. 4-14.

Aşa zice Domul; Eu, Domnul, Cel dintru început, Acelaşi totdeauna în vremurile ce vin. Ostroavele îl văd şi sunt cuprinse de spaimă, marginile pământului tremură, se apropie, vin, intră la judecată ! Fiecare se ajută unul pe altul şi-şi zic : Curaj ! Turnătorul îmbărbătează pe argintar şi cel ce bate aurul pe cel care bate pe nicovală zicând : Îmbinarea este bună. Şi îl întăreşte cu cute ca să nu se clatine. Dar tu, Israile, sluga Mea, Iacov pe care te-am ales, sămânţa lui Avraam, iubitul Meu !... Pe tine care te-am smuls din cele mai depărtate margini ale pământului şi te-am chemat din cele mai depărtate colţuri, şi ţi-am zis : Tu eşti robul Meu, pe tine te-am ales şi nu te-am lepădat; nu te teme, căci Eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Eu îţi dau tărie şi te ocrotesc şi dreapta Mea cea tare te va sprijini ! Iată că se vor ruşina şi de ocară se vor face, toţi cei ce se încruntă la luptă împotriva ta; toţi vor fi nimiciţi şi vor pieri cei ce se fac vrăjmaşi ai tăi ! Căuta-vei şi nu vei găsi pe cei ce te urăsc pe tine şi ca o nimica vor fi cei ce vor să se lupte cu tine. Căci Eu sunt Dumnezeul tău, Eu întăresc dreapta ta şi îţi zic ţie : Nu te teme, căci fii sunt ajutorul tău ! Nu-ţi fie frică, vierme al lui Iacov, viermişor al lui Israil, Eu sunt ajutorul tău, zice Domnul, Mântuitorul tău şi Sfântul lui Israil.

Prochimen glasul al 6-lea :
Domnul împărăţeşte şi e îmbrăcat cu slavă. (*ps. 92, 1*)
Stih : Îmbrăcatu-s-a Domnul cu slavă şi s-a încins cu puterea. (*ps. 92, 1*)

La al noulea ceas, Catisma a 8-a.

Spre ştiinţă : De se va întâmpla Buna-Vestire în Joia Canonului celui mare, se mută Canonul cel mare şi-l cântăm mai înainte Marţi, tot în această, săptămână. Iar Joi se cântă slujba praznicului Bunei-Vestiri, cu tricântarea Apostolilor. Să se caute tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera N.

JOI
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

Citim în locul Catismei a 18-a, Catisma a 7-a. La Doamne strigat-am..., *Stihira Idiomelă, pa oare o zicem de două ori. Şi începem Stihurile de la* : Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii...

Glasul al 8-lea.

Între tâlharii gândurilor mele căzând, m-am prădat de minte eu ticălosul; şi cumplit bătându-mă, tot sufletul mi s-a rănit şi pentru aceasta zac gol de bunătăţi în calea vieţii. Preotul văzându-mă că mă chinuiesc de răni, pentru neputinţa tămăduirii trecându-mă, n-a căutat spre mine; şi levitul iarăşi nesuferind durerea cea stricătoare de suflet, văzându-mă şi el, a trecut pe lângă mine. Iar Tu, Cela ce bine ai voit a Te întrupa, nu din Samaria, ci din Maria, Hristoase Dumnezeule, dăruieşte-mi tămăduire, cu iubirea Ta de oameni, vărsând peste mine mare mila Ta.

Stih : Cu glasul meu către Domnul am strigat. *Şi tot aceasta. Apoi zicem Stihul :* Vărsa-voi înaintea Lui, rugăciunea mea, necazul meu înaintea Lui voi spune.

Martirica :

De este vreo bunătate, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor. Că săbiilor şi-au plecat grumazii pentru Tine, Cela ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât; vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cela ce Te-ai micşorat însuţi şi ai luat chip de rob; smeritus-au până la moarte, sărăciei Tale asemănându-se. Pentru ale cărora rugăciuni, după mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Alte Stihiri ale lui Iosif, glasul al 8-lea :

Podobia : Doamne, de ai şi stătut înaintea divanului...

Stih : Când lipsea dintru mine duhul meu, Tu ai cunoscut cărările mele.

Doamne, Tu ai arătat pe sfinţii Tăi ucenici ceruri

cuvântătoare; cu sfinţitele mijlociri ale acestora, scapă-mă din răutăţile pământeşti, înălţând pururea gândul meu, prin înfrânare şi prin cunoştinţa patimilor mele; ca un îndurat, şi de oameni iubitor.

Stih : În calea aceasta, în care am umblat, ascuns-au cursă mie.

Având vremea postului toţi ca un ajutor spre lucrurile cele dumnezeieşti, să plângem din toată inima şi să strigăm Mântuitorului : Doamne mult-Milostive, pentru ucenicii Tăi, mântuieşte pe cei ce Te laudă cu frică, ca un îndurat şi iubitor de oameni.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul acelaşi,

Podobia : Pe cea preamărită...

Stih : Luat-am seama de-a-dreapta şi am privit şi nu era cine să mă cunoască.

Apostoli prealăudaţi, rugători ai lumii, tămăduitorii bolnavilor, păzitorii sănătăţii, în acestea amândouă păziţi-ne pe noi, care trecem vremea postului; să fim împăcaţi dumnezeieşte unul cu altul, ferindu-ne gândul netulburat de patimi; ca să cântăm toţi laudă lui Hristos, Celui ce a înviat, ca Unui biruitor.

Alte 24 Stihiri ale Canonului cel mare; facere a lui Andrei Criteanul.

Glasul al 4-lea. (La Greci, după Alfa-Vita).

Podobia : Cu lacrimi voiam a spăla...

Stih : Pierit-a fuga de la mine şi nu este cel ce caută sufletul meu.

Toată viaţa mea o am cheltuit cu desfrânatele şi cu vameşii. Oare putea-voi măcar la bătrâneţe să mă pocăiesc de cele ce am greşit ? Făcătorule al tuturor şi doctore al celor bolnavi, Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

La fiecare Stih facem câte trei închinăciuni.

Stih : Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am : Tu eşti nădejdea mea, partea mea este în pământul celor vii.

De greutatea nepurtării de grijă sunt cuprins, tăvălindu-mă în noroi, săgetându-mă cu săgeata lui Veliar, şi-mi spurc pe cel făcut după chip; întorcătorule al celor nepurtători de grijă, şi Mântuitorul celor greşiţi, Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Ia aminte spre rugăciunea mea, că m-am smerit foarte.

Făcutu-m-am sminteală oamenilor, lucrând ca un pământean cele pământeşti. Cu nunta m-am împreunat, din porunca Ta, şi am călcat porunca, spurcându-mi patul; Cel ce m-ai zidit din pământ, nu trece zidirea Ta; Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Mântuieşte-mă de cei ce mă gonesc, că m-am smerit foarte.

Ucigaş m-am făcut sufletului meu, grijindu-mă numai de trup. Făcutu-m-am batjocură dracilor, slujind poftelor şi necuviinţelor. Ci cu milostivirea Ta, îndură-Te muncitorule al dracilor; Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Scoate din temniţă sufletul meu, ca să laude, numele Tău.

De bunăvoie am greşit mai mult decât toţi; pentru aceasta sunt părăsit. Am potrivnic sufletului meu gândul trupesc şi mă întunecă. Luminătorule al celor din întuneric şi povăţuitorule al celor rătăciţi, Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Pe mine mă aşteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Viu va fi sufletul meu, Doamne, zis-a proorocul, şi Te va lăuda; caută-mă pe mine, oaia cea pierdută şi mă rânduieşte în turma Ta; dă-mi vreme de pocăinţă, ca suspinând să strig Ţie : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Greşit-am, greşit-am nebăgând în seamă poruncile Tale, Hristoase Dumnezeule; fii milostiv făcătorule de bine, ca să văd cu ochii cei dinlăuntru şi să fug de întuneric, şi să strig Ţie cu frică : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Fie urechile Tale luând aminte la glasul rugăciunii mele.

Fiare sălbatice m-au înconjurat, ci mă scoate de la dânsele, Stăpâne; că vrei să se mântuiască toţi şi să vină la cunoştinţa adevărului; mântuieşte pe toţi

oamenii, ca un Ziditor, şi împreună cu ei şi pe mine. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : De Te vei uita la fărădelegi Doamne, Doamne, cine va suferi, că la Tine este milostivirea.

Fii mie tămăduire Făcătorule de bine, şi nu mă lepăda Mântuitorul meu; vezi-mă pe mine zăcând întru fărădelegi şi mă ridică ca un Atotputernic, ca să vestesc şi eu faptele mele şi să strig Ţie : Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Pentru numele Tău, Te-am răbdat, Doamne; aşteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Ascunzând talantul cel ce mi s-a dat, ca o slugă nemulţumitoare l-am îngropat în pământ; deci, ca un netrebnic m-am osândit, şi nu mai îndrăznesc să mă rog Ţie; iar Tu, ca Cela ce nu ţii minte răul, milostiveşte-Te spre mine, ca şi eu să strig Ţie : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Din straja dimineţii, până în noapte, din straja dimineţii să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Uscat-ai lacul patimilor celeia ce-i curgea sânge, cu atingerea de poala Ta; lua-voi şi eu iertarea greşalelor, apropiindu-mă de Tine cu credinţă neîndoită; primeşte-mă şi pe mine ca pe aceea, şi-mi tămăduieşte durerea. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Că la Domnul este milă şi multă mântuire la El şi El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Vrei să şezi pe scaun Cela ce ai făcut cu cuvântul cerul şi pământul; vom sta înaintea Ta, toţi, spunându-Ţi păcatele noastre; mai înainte de ziua aceea primeşte-mă întru pocăinţă. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Lăudaţi pe Domnul toate neamurile, lăudaţi-L pe El toate popoarele.

Caută cu ochiul cel mult îndurat şi fii mie milostiv, Unule, Mântuitorule; dăruieşte ape de tămăduiri ticălosului şi dosăditului meu suflet. Spală-mă de spurcăciunea faptelor mele, ca să cânt : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Că s-a întărit mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Sabie a gătit Veliar, sârguindu-se să vâneze sufletul meu cel smerit; străin m-am făcut, Îndurate, de cunoştinţa luminii feţei Tale; Cela ce eşti puternic întru tărie, scoate-mă din ghearele lui. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locuieşti în cer; iată precum sunt ochii slugilor în mâinile stăpânilor săi, precum sunt ochii roabei în mâinile stăpânei sale; aşa ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Tuturor patimilor m-am făcut rob, părăsind legea şi dumnezeieştile Scripturi; tămăduieşte-mă peste tot, Făcătorule de bine, Cela ce pentru mine Te-ai făcut ca mine, Bunule; întoarce-mă, Îndurate, stricătorule al patimilor. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne; că prea mult ne-am umplut de hulă, prea mult s-a umplut sufletul nostru; ocară celor ce sunt întru îndestulare şi hula celor mândri.

Păcătoasa a udat cu lacrimi cinstitele şi preacuratele Tale picioare, pe toţi îndemnându-i să alerge şi să-şi ia dezlegare de greşalele lor. Dăruieşte-mi credinţa aceleia şi mie, Mântuitorule, ca să strig Ţie : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Curăţeşte spurcăciunea sufletului meu, Cela ce ai sărăcit după trup pentru mine şi ai fost prunc; trimite-mi picătura milei Tale, mie celui neputincios şi zdrobit, Hristoase; spală-mă de întinăciune, vindecă-mă de boală. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Întăreşte, Stăpâne, sufletul meu, ca să alerge la Tine şi să slujesc Ţie pururea; că Tu eşti acoperitorul meu şi păzitorul, sprijinitorul şi ajutorul; învredniceşte-mă, Dumnezeule Cuvinte, ca să strig cu îndrăzneală : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fii nouă zid nebiruit, Iisuse Mântuitorule şi mi-

lostive Dumnezeule ! Că am căzut în năravuri şi lucruri înşelătoare. Ci ridică zidirea Ta, ca un făcător de bine, şi Te milostiveşte spre dânsa ca un îndurat. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fiu desfrânat m-am făcut, risipind bogăţia şi mă topesc acum de foame; ci alerg sub acoperământul Tău, primeşte-mă ca pe acela, Părinte bunule, şi mă învredniceşte a fi părtaş mesei Tale; că să strig Ţie : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pentru pizmă a scos din rai începătorul răutăţii pe cel întâi zidit, iar tâlharul, cel ce a strigat pe lemn : Pomeneşte-mă ! a luat raiul. Pentru aceasta şi eu cu credinţă şi cu frică strig : Pomeneşte-mă ! Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Tinde-mi mâna ca lui Petru şi mă scoate dintru adânc, Dumnezeule; dăruieşte-mi har şi milă cu rugăciunea celei cu totul fără prihană Maicii Tale, care Te-a născut fără sămânţă, şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Primeşte-mă pe mine, carele cânt în toate zilele; Mielule, Cela ce ai ridicat păcatul lumii, dau în mâinile Tale sufletul şi trupul meu; şi în toată ziua şi noaptea, după datorie, strig Ţie : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, milostivirea Ta cea negrăită; Preabunule, Cela ce nu ţii minte răul, Doamne ! O, Cela ce eşti fără de păcat şi îndurat, nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta, ca şi eu cu mulţumire bucurându-mă şi cântând să strig Ţie : Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

O, negrăită smerenia Ta ! O, naşterea Ta cea preaminunată şi străină ! O, cum Te-a purtat Fecioara prunc în braţele sale, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul, Cel ce ai primit a Te întrupa dintr-însa, Făcătorule de bine ! Doamne, mai-nainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Ieşire : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Dumnezeule al răzbunării ! Doamne, Dumnezeul răzbunării, arată-Te întru mărirea Ta. (*ps. 93, 1*)
Stih : Scoală-te, Judecătorule al pământului, şi dă celor mândri după faptele lor. (*ps. 93, 2*)

De la Facere, citire :
Cap. 17, vers. 1-9.

Iar când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, s-a arătat Domnul şi i-a zis : Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea mea şi fi fără prihană; şi voi încheia legământ cu tine şi te voi înmulţi foarte, foarte tare. Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit şi a zis : Eu sunt şi iată care-i legământul Meu cu tine : Vei fi tată a mulţime de popoare, şi nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulţime de popoare. Am să te înmulţesc foarte, foarte tare, şi am să ridic din tine popoare, şi regi se vor ridica din tine. Voi pune legământul Meu între Mine şi între tine şi urmaşii tăi de după tine din neam în neam să fie legământ veşnic, aşa că Eu voi fi Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine. Şi-ţi voi da ţie şi urmaşilor tăi de după tine pământul în care pribegeşti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moştenire veşnică, şi vă voi fi Dumnezeu. Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam : Iar tu şi urmaşii tăi de după tine din neam în neam să păziţi legământul Meu.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Veniţi să cântăm cu veselie Domnului şi să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru. (*ps. 94, 1*)
Stih : Să ieşim întru întâmpinarea Lui cu laude şi cu cântările noastre să-L preamărim. (*ps. 94, 2*)

De la Pilde, citire :
Cap. 15, Vers. 20. Cap. 16, Vers. 9.

Fiul înţelept bucură pe tatăl său, iar fiul nebun nu bagă în seamă pe Maica lui. Nebunia este o bucurie pentru omul neînţelegător, iar cel înţelept merge pe calea dreaptă. Punerile la cale nu se înfăptuiesc unde lipseşte chibzuirea, dar ele îşi iau fiinţă cu mulţi sfătuitori. Omul se bucură pentru un răspuns bun ieşit din gura lui, şi cât e de bună vorba spusă la locul ei ! Înţeleptul merge pe cărarea vieţii ce duce în sus, ca să ocolească drumul iadu-

lui, care merge în jos. Domnul prăbuşeşte casa celor mândri şi întăreşte hotarul văduvei. Gândurile cele rele sunt uriciune înaintea Domnului, iar cuvintele frumoase sunt curate (în ochii lui). Cel ce umblă după câştig nedrept îşi surpă casa lui, iar cel ce urăşte mituirea va via. Inima celui drept chibzuieşte ce să răspundă, iar gura celor nelegiuiţi revarsă răutăţi. Domnul se ţine departe de cei nelegiuiţi, dar ascultă rugăciunea celor drepţi. O căutătură prietenească înveseleşte inima şi o veste bună îngraşă oasele. Urechea care ascultă o dojană înrâuritoare asupra vieţii, îşi are lăcaşul printre cei înţelepţi. Cel ce nu vrea să ştie de mustrare îşi urgiseşte sufletul său, iar cel ce ia aminte la dojană se face mai înţelept. Frica de Dumnezeu este învăţătură şi înţelepciune, iar smerenia vine înaintea măririi. În putere stă omului să plăsmuiască planuri în inimă, dar răspunsul limbii vine de la Domnul. Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar numai Domnul este cel ce cercetează duhul. Înfăţişează Domnului lucrările tale şi gândurile tale vor izbuti. Pe toate le-a făcut Domnul fiecare cu ţelul său, aşijderea şi pe nelegiuit pentru ziua nenorocirii. Toată inima semeaţă este uriciune înaintea Domnului; aveţi răbdare; nu va rămâne nepedepsită. Prin iubire şi credinţă se ispăşeşte păcatul, şi prin frica lui Dumnezeu te fereşti de rele. Când căile omului sunt plăcute înaintea Domnului, chiar şi pe vrăjmaşii lui îi sileşte la pace. Mai degrabă puţin şi cu dreptate, decât agoniseală multă cu strâmbătate. Inima omului gândeşte la calea lui, dar numai Domnul poartă paşii lui.

Apoi : Să se îndrepteze rugăciunea mea... *Şi cealaltă urmare a Liturghiei mai înainte sfinţită. Iar de nu va fi Liturghie, la* Doamne strigat-am..., *cântăm 3 podobii ale Triodului şi 24 Stihiri ale Canonului cel Mare. Prochimenul şi citirile. LA STIHOAVNĂ : Idiomela zilei, de două ori, şi Martirica.* Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu. Şi celelalte. La masă, dezlegăm la vin şi untdelemn, pentru osteneala privegherii. Pavecerniţa cea mică o citim în chilie. După,* Sfinte Dumnezeule..., *Zicem Condacul Sfântului Andrei de la Canonul Mare. Asemenea, Utrenia o citim în chilie.*

VEZI : De vor cădea 40 de Mucenici în Joia Canonului Mare, slujba lor se cântă în întregime înainte, în Marţea acestei săptămâni.

JOI
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post

Tocăm pe la al patrulea ceas din noapte (ora locală 7 seara) şi adunându-ne în Biserică, preotul face începutul după obicei, iar noi zicem : Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru..., Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)* Slavă..., Şi acum.... Veniţi să ne închinăm..., *şi Utrenia, după rânduială. După Psalmi, cântăm Aliluia şi Podobnicele glasului şi citim Catisma a 8-a.*

Apoi citim Viaţa Cuvioasei Maria Egipteanca, *în două stări. Psalmul 50. (Nu cântăm stihurile :* Să cântăm Domnului*...). Începem, îndată, Canonul Mare, pe care-l zicem rar, cu glas umilit şi cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.*

CANONUL CEL MARE

Compus de Sfântul Părintele nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi mări pe El; Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit. (*de două ori*)

Pripeala : Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

De unde voi începe a plânge faptele vieţii mele celei ticăloase ? Care începere voi pune, Hristoase, tânguirii cestei de acum ? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greşalelor.

Vino ticăloase suflete împreună cu trupul tău, de te mărturiseşte la Ziditorul tuturor. Şi te părăseşte de acum de dobitocia cea mai dinainte şi du lui

Dumnezeu lacrimi de pocăinţă.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu şi de împărăţia cea veşnică şi de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete ! Pentru ce te-ai asemănat tu Evei celei dintâi ? Că ai căzut rău şi te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom şi ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

În locul Evei celei trupeşti, făcutu-s-a mie Evă înţelegătoare cugetul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele dulci şi gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate s-a lepădat Adam din Eden, nepăzind o poruncă a Ta, Mântuitorule. Dară eu, ce voi pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele Tale cele de viaţă ?

Covârşind eu uciderea lui Cain, din bunăvoinţă m-am făcut ucigaş sufleteştii cunoştinţe, hrănindu-mi trupul şi oştind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptăţii lui Abel. Daruri primite nu Ţi-am adus Ţie nici odinioară, nici fapte dumnezeieşti, nici jertfă curată, nici viaţă fără prihană.

Precum Cain, aşa şi noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor şi jertfă cu prihană şi viaţă netrebnică; pentru acestea ne-am şi osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup şi oase şi suflare şi viaţă; ci, o ! Făcătorul meu, Mântuitorul meu şi Judecătorule, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ţie, Mântuitorule, păcatele care am făcut şi rănile sufletului şi ale trupului meu, care tâlhăreşte mi-au pus mie asupra cugetele cele ucigătoare dinlăuntru.

De am şi greşit, Mântuitorule, dar ştiu că eşti iubitor de oameni; baţi cu milă şi Te milostiveşti fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi şi alergi ca un Părinte, chemând pe cel pierdut.

Pe mine cel lepădat înaintea uşilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrâneţe nu mă lăsa în iad deşert, ci mai-nainte de sfârşit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dânsele şi plin de bube; ci Tu însuţi venind de faţă, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzându-mă mai înainte, m-a trecut şi Levitul văzându-mă gol întru răutăţi, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de faţă, miluieşte-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cela ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Vremea este a pocăinţei, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Să nu mă urăşti, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la faţa Ta; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi iertare păcatelor.

Greşalele mele cele de voie şi cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite şi cele ascunse, cele ştiute şi cele neştiute toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Din tinereţe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat şi mi-am trecut toată viaţa cu pofte, negrijindu-mă şi lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ţie, Mântuitorule; măcar la sfârşit mântuieşte-mă.

Bogăţia sufletului cheltuindu-o întru păcate, pustiu sunt de creştineşti bunătăţi şi flămânzind strig : Dătătorule de milă, apucând înainte, miluieşte-mă.

Înaintea Ta cad, Iisuse; greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, iscodind cuvintele şi îndreptând pornirile; ci

cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutăţile mele, mântuieşte-mă, Atotputernice.

Alt Canon, al Cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Glas şi Irmos aceleaşi.

Pripeala : Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu-mi dă har luminător din osârdia Ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor; şi să laud din inimă faptele vieţii tale cele frumoase, Marie.

Plecându-te dumnezeieştilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite şi toată fapta cea bună foarte cu cucernicie, ca pe una, ai săvârşit.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale, Andreie, scapă-ne de patimile cele fără de cinste şi ne arată părtaşi acum împărăţiei lui Hristos, pe noi cei ce te lăudăm pe tine, Slăvite, cu credinţă şi cu dragoste, rugămu-ne.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Fiinţă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folosirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o stăpână curată mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Şi iarăşi cântăm Irmosul :

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi mări pe El; Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

În amândouă stranele.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Ia aminte cerule şi voi grăi; şi voi lăuda pe Hristos, Carele a venit din Fecioară cu trup. (*de două ori*)

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.

Ia aminte cerule şi voi grăi; pământule, primeşte în urechi glasul celui ce se pocăieşte lui Dumnezeu şi-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, şi-mi primeşte mărturisirea mea cea călduroasă.

Greşit-am mai mult decât toţi oamenii, însumi am greşit Ţie; ci Te milostiveşte Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăţilor m-a cuprins, milostive Doamne; ci, ca lui Petru, tinde-mi şi mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, şi eu le vărs înaintea Ta; milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Întunecatu-mi-am frumuseţea sufletului cu dulceţile poftelor şi cu totul toată mintea ţărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum veşmântul cel dintâi, carele mi l-ai ţesut mie, Ziditorule, din început; şi pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, care mi-a ţesut mie şarpele cu sfătuirea şi mă ruşinez.

Căutat-am spre frumuseţea pomului şi mi s-a amăgit mintea; şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Lucrat-au pe spatele mele toţi începătorii răutăţilor, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumuseţea cea întâi zidită şi podoaba mea; şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Cusutu-mi-a hainele de piele păcatul, golindumă de haina cea dintâi ţesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de ruşine, ca şi cu nişte frunze de smochin, spre vădirea patimilor

mele celor din bunăvoia mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină împestrită şi sângerată, prin curgerea vieţii celei cu patimi şi iubitoare de desfătări.

Întinatu-mi-am haina trupului meu şi mi-am spurcat podoaba cea după chipul şi după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimilor şi în stricăciunea cea trupească; şi pentru aceasta acum vrăjmaşul mă necăjeşte.

Viaţă iubitoare de cele pământeşti şi iubitoare de averi, prin neînfrânare, alegând eu, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcămintea de multe feluri a cugetelor grozave şi mă osândesc.

Grijitu-m-am cu dinadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seamă de cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Chip făcând grozăviei patimilor mele cu pofte iubitoare de dezmierdare, mi-am stricat frumuseţea minţii.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumuseţea chipului celui dintâi; ci precum drahma oarecând, aşa mă caută şi mă află.

Greşit-am, ca şi păcătoasa, strig Ţie, însumi am greşit ! Primeşte, Mântuitorule, ca nişte mir şi lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David şi m-am umplut de noroi; ci mă spală şi pe mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Fii mie milostiv, strig Ţie, ca şi vameşul; Mântuitorule, curăţeşte-mă; că nimenea din cei din Adam n-au greşit Ţie, precum eu.

Nici lacrimi, nici pocăinţă nu am, nici umilinţă; ci Tu însuţi acestea, Mântuitorule, dăruieşte-mi-le, ca un Dumnezeu.

Uşa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne ! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Iubitorule de oameni, cela ce voieşti să se mântuiască toţi, Tu mă cheamă, ca un bun, şi mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Ascultă suspinurile sufletului meu şi primeşte picăturile ochilor mei, Doamne, şi mă mântuieşte.

A Născătoarei :

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prealăudată, roagă-te cu dinadinsul, ca să ne mântuim noi.

Alt Canon,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi ! că Eu sunt Dumnezeu, Carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât dedemult, în pustie, poporului meu, cu singură dreapta şi cu tăria mea.

Vedeţi, vedeţi ! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă suflete al meu pe Domnul, Cel ce strigă, şi te depărtează de la păcatul cel mai dinainte; şi te teme, ca de un nefăţarnic judecător şi Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, mult păcătoase suflete ? Vai mie ! Lui Cain celui dintâi şi lui Lameh aceluia. Ucigându-ţi cu pietre trupul, cu fapte rele, şi omorându-ţi mintea cu pornirile cele dobitoceşti.

Pe toţi cei mai-nainte de lege trecându-i, o, suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viaţa dreptilor.

Tu însuţi, suflete al meu, ai deschis jgheaburile mâniei Dumnezeului tău şi ţi-ai înecat trupul, ca şi tot pământul, şi faptele şi viaţa; şi ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie, şi tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu, nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ţi trupul şi mintea spurcându-ţi.

O, cum am râvnit lui Lameh, ucigătorului celui mai dinainte ! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca

pe un tânăr şi, ca pe un frate, trupul mi-am ucis, ca şi Cain ucigaşul, cu pornirile cele poftitoare de dezmierdări.

Turn te-ai meşteşugit să zideşti, o suflete, şi întărire să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, şi de n-ar fi surpat până la pământ meşteşugirile tale.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a Sodomenilor; iar tu ţi-ai aprins focul gheenei, întru carele vrei să arzi, o suflete.

Rănitu-m-am, vătămatu-m-am, iată săgeţile vrăjmaşului au pătruns sufletul meu şi trupul. Iată rănile şi bubele şi zdruncinăturile strigă şi vătămăturile patimilor mele cele de bunăvoie.

Cunoaşteţi şi vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce ispitesc inimile, înfrânez cugetele şi vădesc faptele, ard păcatele, judec pe cel sărac şi pe cel smerit şi pe mişelul.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăţilor şi ţi-a întins mână de ajutor cu milostivire, ca şi lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Cu toată osârdia şi cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; şi în pustiile cele neumblate hrănindu-te şi poruncile Lui cele dumnezeieşti curat săvârşind.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Vedem, vedem, o suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu şi Stăpânului; pentru aceasta, mainainte de sfârşit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând : Cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime fără început, nezidită, nedespărţită Unime, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte pe mine, cel ce am greşit; a Ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă şi mă izbăveşte de osânda focului.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor înviforaţi, pe Milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău, fă-L îndurat şi mie cu rugăciunile tale.

Şi iarăşi zicem Irmosul al doilea :

Vedeţi, vedeţi ! că Eu sunt Dumnezeu, Carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât dedemult, în pustie, poporului meu, cu singură dreapta şi cu tăria Mea.

În amândouă stranele.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte mintea mea. (*de două ori*)

Foc de la Domnul plouând, oarecând, a ars Domnul dedemult pământul Sodomenilor.

În munte scapă, suflete, ca Lot acela şi fugi în Sigor.

Fugi de aprindere, o suflete ! Fugi de arderea Sodomului ! Fugi de stricăciunea dumnezeieştii văpăi !

Mărturisescu-mă Ţie, Mântuitorule; greşit-am Ţie fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi ca un îndurat.

Greşit-am Ţie singur eu, greşit-am mai mult decât toţi; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă pe mine mielul şi rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii : Preasfântă Treime Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi.

O Treime, Unime Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi de înşelăciune şi de ispite şi de primejdii !

A Născătoarei : Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu ! Bucură-te, scaunul Domnului ! Bucură-te, Maica vieţii noastre.

Alt Canon,

Irmos :

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti sfânt şi Domn. (*de două ori*)

Izvor de viaţă Te-am câştigat pe Tine surpătorul morţii, şi strig Ţie din inima mea mai-nainte de sfârşit : Greşit-am ! Milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Păcătoşilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moştenind osândirea acelora întru cufundarea potopului.

Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie ! Milostiveşte-Te spre mine. Că nu este cineva între oameni, din cei ce au greşit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Lui Ham aceluia, batjocoritorul de tată, urmând suflete, n-ai acoperit ruşinea celui de aproape, cu faţa înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moştenit, ticăloase suflete, şi moştenire desfătată n-ai luat, ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieşi, suflete al meu, şi vino la pământul carele izvorăşte deapururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moştenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele şi-a lăsat oarecând pământul părinţilor şi s-a făcut nemernic. Urmează şi tu voirii aceluia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrâneţe vânatul făgăduinţei.

Înţelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s-a jertfit cu taină jertfă nouă Domnului, urmează voinţei lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismail, că s-a gonit ca un fecior din slujnică; trezeşte-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să păţeşti asemenea ceva.

Agarei celei dedemult, egiptencei, te-ai asemănat suflete, făcându-te rob de bunăvoia ta şi născând semeţia ca pe un nou Ismail.

Scara lui Iacov o ştii, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ până la cer; pentru ce n-ai avut treaptă tare, buna-credinţă ?

Preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui înstrăinat între oameni de viaţa lumii, urmează, adică, închipuirii lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoşeze pilda Sodomului, sus în Sigor mântuieşte-te !

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca şi Lot. Fugi de Sodoma şi de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta cea dobitocească.

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă strig Ţie, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplăteşti tuturor după vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostiveşte, Iubitorulede oameni, şi dăruieşte iertare celor ce se roagă Ţie cu credinţă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu peutru noi.

Cuprins sunt de furtună şi de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu, Maică, mântuieşte-mă acum şi mă scoate la limanul dumnezeieştii pocăinţe.

Cuvioasa Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum, Cuvioasă, către preamilostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieştile intrări.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale dăruieşte-mi şi mie iertare datoriilor, o Andreie, arhiereule al Cretei; că tu eşti învăţător prea ales al pocăinţei.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, care Te lauzi în Treimea Feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină ! Că alăptând, ai rămas Fecioară.

Şi iar Irmosul :

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti sfânt şi Domn.

Apoi Sedealna, facere a lui Iosif, glasul al 8-lea :

Podobia : Înviat-ai din morţi...

Luminători de Dumnezeu luminaţi, cei ce singuri aţi fost văzători ai Mântuitorului, luminaţi-ne pe noi care suntem întru întunericul vieţii, ca să umblăm acum, ca în zi, cu bună-cuviinţă, întru lumina postului; gonind patimile cele de noapte, şi să vedem luminatele patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă..., *altă Sedealnă, glasul al 8-lea :*

Podobia : Porunca cea cu taină...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleşi, aduceţi acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toţi curgerea postului săvârşind rugăciuni cu umilinţă şi făcând bunătăţi cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă şi laudă aducând.

Şi acum..., *a Născătoarei de Dumnezeu; asemenea.*

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii, Fiului şi Cuvântului lui Dumnezeu, Cel necuprins, ce S-a născut negrăit din tine mai presus de gând, să dăruiască lumii pace curată şi să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârşit, şi să învrednicească pe robii tăi împărăţiei cereşti, pentru bunătatea Sa cea prea multă.

Apoi citim Viaţa Preacuvioasei Mariei Egiteanca, *de la jumătate; după aceasta, Tricântarea cea de Joi, fără metanii.*

Cântarea a 4-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi am slăvit, Stăpâne, puterea Ta.

Apostolii lui Hristos cei luminaţi, care au vieţuit cu înfrânare, uşurează nouă vremea postului cu dumnezeieştile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece strune, ceata cea Dumnezeiască a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, tulburând cântările cele viclene.

Cu ploile Duhului aţi adăpat toată lumea, alungând, preafericiţilor, seceta mulţimii dumnezeilor.

A Născătoarei :

Mântuieşte-mă pe mine, cel ce mă smeresc, carele am vieţuit cu gând înalt, ceea ce ai născut pe Cel ce a înălţat firea cea smerită, Preacurată.

Altă Tricântare,

Glas acelaşi,

Irmos : Auzit-am, Doamne...

Preacinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pe Ziditorul tuturor, ca să ne miluiască pe noi, care te lăudăm pe tine.

Fiind ca nişte lucrători ai lui Hristos, Apostoli, şi lucrând cu dumnezeiescul Cuvânt, totdeauna i-aţi adus roduri toată lumea.

Vie v-aţi făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că aţi izvorât în lume vinul Duhului, Apostoli.

A Treimii : Preasfântă Treime Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Sfântă Treime, Care eşti mai presus stăpânitoare, Cea întru una preaputernică, Părinte, Cuvântule şi Duhule sfinte, Dumnezeule, lumină şi viaţă, păzeşte turma Ta.

A Născătoarei : Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului ! Bucură-te, sfeşnic purtător de făclie. Bucură-te, muntele sfin-

ţirii, sicriule al vieţii, cortul cel sfânt al sfintelor.

Alt Canon,

Irmos :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că aveai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne. (*de două ori*)

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, drepte Judecătorule; că de am şi greşit eu însumi ca un om şi mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârşitul, se apropie şi nu te grijeşti, nu te găteşti; vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uşi este Judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieţii. Pentru ce în deşert ne tulburăm ?

Deşteaptă-te, o sufletul meu ! Ia seama faptelor tale, ce ai făcut, şi le du pe ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale şi cugetele tale lui Hristos şi te îndreptează.

N-a fost în viaţă păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârşit eu, Mântuitorule, cu mintea şi cu cuvântul, cu voinţa şi cu gândul şi cu ştiinţa; şi cu fapta păcătuind, ca altul nimenea nici odinioară.

Dintru aceasta m-am judecat, dintru aceasta m-am osândit eu, ticălosul, adică din cunoştinţa mea, decât care, nimic nu este în lume mai silnic; Judecătorule Mântuitorul meu şi cunoscătorule, milostiveşte-Te şi mă scapă şi mă mântuieşte pe mine robul Tău.

Scara pe care a văzut-o dedemult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare şi a înălţării gândului; deci, de voieşti să vieţuieşti cu lucrarea şi cu cunoştinţa şi cu înălţarea gândului, înnoieşte-te.

Arşiţa zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă şi gerul nopţii a suferit, în toate zilele făcând câştigarea; păstorind, trudindu-se şi slujind ca să-şi ia amândouă femeile.

Două femei să înţelegi; lucrarea şi cunoştinţa întru gândire; însă prin Lia, lucrarea ca pe ceea ce a fost cu mulţi copii. Iar prin Rahela, gândirea, ca pe cea cu multă osteneală. Că fără de osteneli nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârşi, suflete.

Priveghează, o suflete al meu, şi te fă lăudat, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândeşti lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus, cu gândirea, şi să te faci neguţător de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ţi-a făcut ţie cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea de lucrare; pe fiii săi, ca pe nişte temeiuri şi trepte, ca nişte suişuri prea înţelepţeşte aşezându-le.

Lui Isav celui urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naştere, a frumuseţii celei dintâi; şi de la binecuvântarea părintească ai căzut şi îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea şi cu gândirea; pentru aceasta acum pocăieşte-te.

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverşunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se şi cu dezmierdările spurcându-se, Edom s-a numit, care va să zică : înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel din gunoi auzind o suflete al meu, că s-a îndreptat, n-ai râvnit bărbăţiei aceluia, n-ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai ştiut şi în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai-nainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulţi fii şi mărit, de năprasnă fără de fii şi de casă lipsit; că socotea gunoiul palat şi rănile mărgăritar.

După vrednicia împărătească fiind îmbrăcat cu diademă şi cu porfiră, omul cel cu multă avere şi dreptul cel îndestulat de bogăţie şi de dobitoace, degrab sărăcind de avere şi de stare şi de împărăţie, s-a stins.

De a fost acela drept şi fără prihană decât toţi şi n-a săpat de cursele şi vicleşugurile înşelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce

vei face de se va întâmpla să-ţi vină ţie ceva asupra din cele negândite ?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăinţă le tămăduieşte. Spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău şi sângele, pentru toţi Ţi-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; trupul, adică ca să mă înnoieşti, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ţi-ai dat, ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuirea în mijlocul pământului, Îndurate, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe lemn Te-ai răstignit, Edenul, cel ce se încuiase, s-a deschis; cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile mântuindu-se, se închină Ţie.

Să-mi fie mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună şi băutură şi apa iertării ceea ce a izvorât, ca să mă curăţesc cu amândouă, ungându-mă şi bând şi ca o ungere şi băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viaţă.

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt şi de a merge la nuntă şi la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini şi de picioare, m-am lepădat afară.

Pahar Biserica a câştigat coasta Ta cea purtătoare de viaţă, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării şi al cunoştinţei; spre închipuirea celei vechi şi celei noi, a amândurora legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieţii mele este scurt şi plin de dureri şi de vicleşug, ci întru pocăinţă primeşte-mă şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare şi mâncare celui străin; Mântuitorule, însuţi Tu mă miluieşte.

Falnic sunt acuma şi semeţ cu inima în deşert şi în zadar. Să nu mă osândeşti împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameşului, Unule Îndurate, drepte Judecătorule şi cu acesta împreună mă numără.

Ştiu, Îndurate, că am greşit de am ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Însumi idol m-am făcut, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Alt Canon,

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Cuvioasa Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Petrecând viaţă fără de trup, Cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare dar de la Dumnezeu cu adevărat, ca să foloseşti celor ce te cinstesc cu credinţă. Pentru aceasta ne rugăm ţie, mântuieşte-ne pe noi cu rugăciunile tale de toate supărările.

Cuvioasa Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Întru adânc de necuviinţe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu preamărire, cu gând mai bun arătat, la bunătatea cea desăvârşită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie, lauda părinţilor, nu uita, rugându-te cu rugăciunile tale, stând lângă Treimea, Dumnezeirea cea Preaînaltă, ca să ne mântuim de muncă, cei ce te chemăm pe tine dumnezeiescul folositor şi podoaba Cretei.

Slavă..., *a Treimii :*

Nedespărţită în Fiinţă, neamestecată în Feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire, una în Treime, ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu tronul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit, întru cele de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Şi ai născut şi eşti fecioară, şi ai rămas întru amândouă cu firea fecioară. Cela ce S-a născut în-

noieşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, să biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Şi iarăşi cântăm Irmosul :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut : că aveai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta. (*de două ori*)

În noapte viaţa mea mi-am trecut pururea; că întuneric s-a făcut mie şi negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios şi călcător de lege asupra lui Dumnezeu Celui Înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tătâne-său.

Mărturisescu-mă Ţie, Hristoase Împărate; greşit-am, greşit-am ca mai-nainte fraţii lui Iosif, vânzând rodul curăţiei şi al înţelepciunii.

De cei de un sânge s-a dat, s-a vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăţilor tale.

Lui Iosif cel drept şi minţii lui celei curate urmează ticăloase şi neiscusite suflete, şi nu te spurca cu pornirele cele fără pricepere pururea făcând fărădelege.

De s-a şi sălăşluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării şi a ascultării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ţi voi aduce Ţie întru acest chip vreodată ?

Auzit-ai de scriul lui Moise, suflete, cel purtat de apele şi de valurile râului, că s-a păzit dedemult ca întru o cămară, fugind de lucrul cel amar al sfatului lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moaşele ce ucideau oarecând lucrarea curăţiei cea bărbătească, fără de vârstă, suge acum înţelepciune ca marele Moise.

Nu ţi-ai omorât mintea lovindu-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticăloase suflete; şi cum te vei sălăşui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăinţă ?

În pustietăţi a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, de urmează vieţii lui, ca să te învredniceşti a vedea şi arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuieşte, suflete, carele a lovit marea şi a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeieştii Cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleşug; iar Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viaţă spurcată şi străină.

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca şi Faraon acel cumplit; Ianis şi Iamvri la suflet şi la trup, cufundat cu gândul ! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele mă rog Ţie, albă făcând haina trupului meu ca zăpada.

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Milostiveşte-te, milostiveşte-te, Doamne, spre zidirea Ta. Greşit-am, iartă-mă, Cela ce eşti însuţi din fire curat şi afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pe cei leproşi şi întărind pe cei slăbănogi; curgerea celeia ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Celeia ce-i curgea sânge, urmează, ticăloase suflete, năzuieşte, ţine-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăveşti de bătăi şi să auzi de la Dânsul : credinţa ta te-a mântuit !

Celei gârbovite urmează, o suflete ! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Deşi eşti fântână adâncă, Stăpâne, izvorăşte-mi ape din precuratele Tale vine. Ca bând, ca şi Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viaţă izvorăşti.

Alt Canon,

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl şi eu luminile inimii şi să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai-nainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, Preafericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit doririi; învredniceşte-mă dar şi pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceaţa trupească cea cu durere; din care şi pe noi, Cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pe un păstor prea-ales, înţelepte Andreie, pe tine cel preacinstit, cu dragoste multă te rog şi cu frică, să dobândesc mântuire şi viaţă veşnică, prin rugăciunile tale.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Părinte, Fiule şi Duhule, Fiinţă singură prin Sine, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit Lui firea omenească.

Şi iarăşi Irmosul :

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos; şi a scos din stricăciune viaţa mea. (*de două ori*)

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, şi suspinuri dintru adânc curat aduc Ţie, strigând inima mea : Dumnezeule, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de la Domnul tău, ca Datan şi ca Aviron; ci din toată inima strigă : Iartă-mă ! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junice sălbăticită, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzeşte-ţi viaţa de curse, înălţându-ţi mintea cu aripi, cu lucrarea şi cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească şi să cureţe viaţa cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, măcar că eşti lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie, întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni şi pe voievozi.

Voie slobodă, fără pricepere, ai avut, suflete, ca şi Israil mai-nainte; că mai mult decât dumnezeiasca mană ai ales, neînţelepţeşte, lăcomia patimilor cea iubitoare de dulceţuri.

Cărnurile cele de porc şi căldările şi bucatele cele egipteneşti, mai vârtos decât cele cereşti, ai voit, suflete al meu; ca şi dedemult nemulţumitorul popor în pustie.

Puţurile hananeieştilor gânduri mai mult ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care izvorul înţelepciunii varsă curgerile Teologiei.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul,

cu închipuire, mai-nainte a însemnat coasta Ta cea de viaţă făcătoare; din care toţi băutură de viaţă scoatem, Mântuitorule.

Cearcă, suflete şi iscodeşte ca Iisus al lui Navi, ce fel este pământul făgăduinţei şi locuieşte într-însul cu bună legiuire.

Stai împotrivă şi te oşteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pe gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai-nainte corabia şi te fă moştenitor pământului aceluia al făgăduinţei, suflete, Dumnezeu porunceşte.

Precum ai mântuit pe Petru, cel ce a strigat : Mântuieşte-mă ! Aşa apucând înainte Mântuitorule, scapă-mă şi pe mine de fiară, tinzându-ţi mâna Ta, şi mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te cunosc liman liniştit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase ! Ci apucând înainte, mântuieşte-mă dintru adâncurile păcatului cele neumblate şi din deznădăjduire.

Alt Canon,

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească pe care ai pierdut-o dedemult; ci aprizând făclie, pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută şi află chipul Tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ţi sufletul. Al cărora dar dă-mi-l şi mie, robului tău !

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin vieţuirea cea preaînaltă de pe pământ, Maică; pentru aceasta roagă-te, să se mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, cei ce te laudă pe tine.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cunoscându-te păstor şi arhiereu al Cretei, şi rugător pentru lume pe tine Andreie, alerg şi strig ţie; scoate-mă, Părinte, dintru adâncul păcatului.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită după Feţe, şi Unime sunt din Fire unită : Tatăl zice şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Şi iarăşi Irmosul :

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos; şi a scos din stricăciune viaţa mea.

CONDAC

Glasul al 6-lea.

Suflete al meu, suflete al meu, scoală ! Pentru ce dormi ? Sfârşitul se apropie şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

ICOS

Cămara cea de doctorie a lui Hristos văzându-o deschisă, privind şi sănătatea care izvorăşte dintr-însa lui Adam, a pătimit şi s-a rănit diavolul şi ca în primejdie s-a tânguit şi a strigat către prietenii săi : Ce voi face Fiului Mariei ? Mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

SINAXAR
ÎN JOIA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi aceasta :

În aceeaşi zi, în Joia din săptămâna a cincea a postului mare după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilinţă.

Stih : Dă, Iisuse-al meu, chip de umilinţă,
Celuia ce-ţi cântă canonul cu credinţă.

Acest canon, cel mai mare într-adevăr din toate canoanele, l-a compus şi l-a scris foarte frumos şi

cu mult meşteşug cel întru sfinţi Părintele nostru Andrei arhepiscopul Cretei, numit şi Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de patrusprezece ani, după ce a fost dat la şcoală şi a învăţat toate ştiinţele care-i dădeau o educaţie desăvârşită, s-a dus la Ierusalim şi a îmbrăţişat viaţa monahică. Trăind cu cuvioşie şi bineplăcut lui Dumnezeu, într-o viaţă liniştită şi netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu şi alte multe scrieri folositoare vieţii, cuvântări şi canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinţilor, a Maicii Domnului şi a Domului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit şi acest Mare Canon plin de foarte mare umilinţă. Culegând şi strângând la un loc toată istoria Vechiului şi Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălţarea lui Hristos şi predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească şi să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului şi Noului Testament, să fugă de toate faptele rele şi să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăinţă, prin lacrimi şi mărturisire şi prin alte fapte bineplăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător şi de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie şi cea mai învârtoşată inimă şi să o deştepte spre săvârşirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită şi cu potrivită luare aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acesta canon pe timpul când şi Marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viaţa Mariei Egipteanca. În adevăr şi această viaţă ne pune înainte o mare pildă de umilinţă şi dă multă mângâiere celor ce greşesc şi păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele. Şi s-a rânduit să se cânte şi să se citească Marele Canon şi viaţa Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină. Pentru că Sfântul post de patruzeci de zile se apropie de sfârşit şi pentru ca nu cumva oamenii, lenevindu-se, să se îngrijească mai puţin de nevoinţele cele duhovniceşti şi să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învăţător, prin cântările Marelui Canon, în care istoriseşte virtuţile marilor bărbaţi, precum şi întoarcerea la credinţă a celor răi, pregăteşte pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj şi să se îndrepte cu bărbăţie spre nevoinţele postului cel mai au în faţă. Iar Sfântului Sofronie, prin minunata povestire despre viaţa Mariei Egipteanca, îndupleca pe oameni să ajungă din nou cumpătaţi, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuieşte să nu mai cadă şi să nu se deznădăjduiască chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Şi într-adevăr povestirea vieţii Mariei Egipteanca înfăţişează cât este de mare iubirea de oameni şi dragostea lui Dumnezeu faţă de cei care doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai-nainte. Canonul lui Andrei Criteanul se numeşte Canonul cel Mare poate şi din pricina ideilor şi gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitorul lui este iscusit şi l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar şi pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane care au câte treizeci de tropare şi chiar mai puţine, are două sute cinzeci de tropare şi fiecare din tropare pricinuieşte nespusă plăcere. Prin urmare cu foarte bună socoteală şi potrivit a fost aşezat în marele post de patruzeci de zile acest Mare Canon, care are multă umilinţă, Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos şi mare canon odată cu viaţa Cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al şaselea sobor ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteliţilor, şi cu toate că era simplu monah a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon şi a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puţină vremea ajuns arhiepiscopul Cretei. Mai pe urmă ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-şi bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte. Amin.

După aceasta cântăm Fericirile cu închinăciuni, Glasul al 6-lea :

Întru împărăţia Ta, pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului; pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine : Pomeneşte-mă ! Învredniceşte-mă şi pe mine, nevrednicul, pocăinţei acestuia.

Stih : Fericiţi cel săraci cu duhul că a acelora este Împărăţia Cerurilor.

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască şi a luat atunci rodul făgăduinţei din cea stearpă; să urmăm bunei credinţe a acestuia.

Stih : Fericiţi cei ce plâng că aceia se vor mângâia.

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ţi-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ţi celei de alt neam viaţa

întreagă şi fericită, pentru iubirea poftei.

Stih : Fericiţi cel blânzi că aceia vor moşteni pământul.

Cel ce a biruit mai-nainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de patimă; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta şi de slăbirea lui.

Stih : Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate că aceia se vot sătura.

Varac şi Ieftaie, voievozii, s-au ales judecătorii lui Israil, cu care împreună şi Debora cea cu minte bărbătească. Deci, îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întăreşte-te.

Stih : Fericiţi cei milostivi că aceia se vor milui.

De Iaila cea vitează ai înţeles, suflete al meu, care a înţepat pe Sisera mai-nainte şi a făcut mântuire; auzi parul, prin carele ţie Crucea se însemnează.

Stih : Fericiţi cei curaţi cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfeşte, suflete, jertfă de laudă, adă fapta bună ca o fiică mai curată decât a lui Ieftaie; şi junghie ca o jertfă Domnului tău patimile cele trupeşti.

Stih : Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înţelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primeşte rouă din cer şi te pleacă, precum câinele, de bea apă, care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih : Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate că a acelora este Împărăţia Cerurilor.

Osânda lui Ili, preotul, ai luat, suflete al meu, pentru lipsa minţii, suferind a lucra întru tine patimile, ca şi acela pe feciorii cei fărădelege.

Stih : Fericiţi veţi fi când vă vor ocărâ pe voi şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Între judecători, levitul cu socoteală şi-a împărţit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu; ca să vădească spurcăciunea cea fărădelege a neamului lui Veniamin.

Stih : Bucuraţi-vă şi vă veseliţi că plata voastră multă este în ceruri.

Iubitoarea de curăţie Anna, rugându-se numai buzele, şi-a mişcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; şi de aceea, măcar că era stearpă, a născut fiu vrednic rugăciunii ei.

Stih : Pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Număratu-s-a îrtre judecători feciorul Annei, marele Samuil, carele s-a hrănit în casa Domnului. Aceluia râvneşte, suflete al meu; şi judecă lucrurile tale mai-nainte decât ale altora.

Stih : Pomeneşte-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Alegându-se David spre împărăţie, ca un împărat s-a uns, din corn, cu dumnezeiescul mir. Deci şi tu, suflete al meu, de pofteşti împărăţia cea de sus, în loc de mir, te unge cu lacrimi.

Stih : Pomeneşte-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăţia Ta.

Miluieşte zidirea Ta, Milostive; milostiveşte-Te spre făptura mâinilor Tale şi iartă tuturor greşiţilor şi mie, celui ce am călcat poruncile Tale mai mult decât toţi.

Slavă..., *a Treimii :*

Împreună şi naşterii celei fără de început şi purcederii mă închin : Tatălui, Cela ce a născut, slăvesc pe Fiul, Cela ce S-a născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Naşterii tale, celei mai presus de fire, ne închinăm, nedespărţind slava cea după fire a Pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este unul după faţă, Se mărturiseşte îndoit după fire.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Greşit-am; fărădelege am făcut; nu ne-am îndreptat înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut

precum ne-ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor. (*de două ori*)

Greşit-am; păcătuit-am şi am lepădat porunca Ta; că întru păcate m-am zămislit şi am adus rănilor mele rană. Ci Tu mă miluieşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Cele ascunse ale inimii mele, le-am mărturisit Ţie, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul meu şi ia aminte acum la judecata mea; şi Tu mă miluieşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinii tătâne-său, suflete, degrab a aflat împărăţia după întâmplare; ci păzeşte-te, să nu greşeşti, alegând mai cu dinadinsul poftele tale cele dobitoceşti, decât împărăţia lui Hristos.

David, dumnezeiescul Părinte, de a şi greşit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata preacurviei săgetându-se şi cu suliţa robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat preacurvia cu uciderea; dar îndată îndoită pocăinţă a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-şi mustră fapta care a lucrat, strigând : Miluieşte-mă ! Că Ţie unuia am greşit, Dumnezeului tuturor; însuţi mă curăţeşte.

Purtându-se sicriul în car, când s-au întors junincile, numai cât s-a atins Zan acela de dânsul, s-a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinsteşte bine cele dumnezeieşti.

Auzit-ai de Abesalom cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David, tătâne-său; ci şi tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi şi iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită şi ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmaşul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pe acestea însuşi Hristos, ca tu să te mântuieşti adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de darul înţelepciunii, acesta făcând vicleşug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la Dânsul; căruia şi tu ţi-ai asemănat blestemata ta viaţă, suflete.

De desfătările poftelor sale silindu-se, s-a întinat, vai mie ! iubitorul înţelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se şi înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o, suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări spurcate.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tătâne-său, ai râvnit, suflete, împreună şi lui Ieroboam, slugii celei rele, ce s-a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor şi strigă lui Dumezeu : Greşit-am, miluieşte-mă !

Necurăţirilor lui Ahaav ai râvnit, sufletul meu ! Vai mie ! Te-ai făcut locaş spurcăciunilor trupeşti şi vas urât patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Ars-a Ilie oarecând pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat şi pe proorocii cei de ruşine ai Isabelei, spre mustrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi şi te întăreşte.

Încuiatu-s-a ţie cerul, suflete, şi foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul ca şi Ahaav oarecând. Ci Sareptencei asemănându-te, hrăneşte sufletul proorocului.

Greşalele lui Manase ţi-ai câştigat cu voinţa, suflete, punând ca nişte chipuri patimile şi înmulţind idolii; ci pocăinţei lui râvnind cu osârdie, câştigă-ţi umilinţă.

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie, ca nişte lacrimi, cuvintele mele; greşit-am, precum nici păcătoasa n-a greşit; şi am făcut fărădelege ca nimenea altul pe pământ. Ci fie-Ţi milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă cheamă.

Îngropat-am chipul Tău şi am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s-a întunecat şi cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Ci milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse,

grăieşte lui Dumnezeu Cel ce ştie toate, însuţi Mântuitorule, Tu ştii cele ascunse ale mele; ci însuţi Tu mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Alt Canon,

Stinsu-s-au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete ? Fără numai Dumnezeul tuturor.

Cuvioasă Maica Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către preacurata Maica lui Dumnezeu mai-nainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu sila supărătoare şi ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te-a viclenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri şi mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Hristos, pe Carele ai iubit, de Carele ai dorit, pentru Carele ţi-ai topit trupul, Cuvioasă, roagă-L acum pentru noi, robii tăi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea viaţă paşnică, celor ce-L cinstim pe El.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe piatra credinţei întăreşte-mă cu rugăciunile tale, Părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască şi pocăinţă dăruieşte-mi mie acum, rogu-mă, Andreie; şi mă mântuieşte de cursa vrăjmaşilor celor ce mă caută pe mine.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime neamestecată, nedespărţită, de o Fiinţă, Unime Sfântă; lumini şi lumină, şi trei sfinte, şi unul sfânt, se laudă Treimea, Dumnezeu. Ci laudă şi preaslăveşte, suflete, viaţa şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu; şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Şi iarăşi Irmosul :

Greşit-am; fărădelege am făcut; nu ne-am îndreptat înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Tricântarea, (fără metanii).

Cântarea a 8-a, Glasul al 8-lea,

Irmos :

Pe Împăratul slavei, Cel fără început, de Carele se înfricoşează puterile cereşti şi se cutremură cetele îngereşti, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Ca nişte cărbuni ai focului celui fără materie ardeţi patimile mele cele uscăcioase, aprinzând întru mine acum dorul dragostei celei dumnezeieşti, Apostoli.

Să cinstim trâmbiţele cuvântului, cele cu glasuri bune, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmaşului şi s-au întărit turnurile cunoştinţei de Dumnezeu.

Sfărâmaţi chipurile patimilor sufletului meu, cei ce aţi sfărâmat capiştile şi idolii vrăjmaşului, Apostoli ai Domnului, cei ce sunteţi Biserici sfinţite.

A Născătoarei :

Încăput-ai pe Cel neîncăput din fire; purtat-ai pe Cel ce poartă toate; hrănit-ai cu lapte, Curată, pe Cel ce hrăneşte făptura, pe Hristos Dătătorul de viaţă.

Altă Tricântare,

Irmos acelaşi :

Cu meşteşugirea cea înaltă a Duhului, aţi zidit toată Biserica, Apostoli ai lui Hristos; întru care binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Trâmbiţând cu trâmbiţa învăţăturilor, au surpat Apostolii toată înşelăciunea idolească, înălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Apostoli, cei ce sunteţi bună adunare, păzitori ai

lumii, locuitori cereşti, mântuiţi-ne din primejdii pe noi, care vă lăudăm pururea.

A Treimii :

Dumnezeiască stăpânie cea întreit strălucitoare şi prealuminată, Fire întocmai slăvită şi de un scaun, Părinte atotfăcătorule, Fiule şi Duhule cel dumnezeiesc; pe Tine Te laud în veci.

A Născătoarei :

Ca pe un scaun cinstit şi preaînălţat, să lăudăm neîncetat, popoare, pe Maica lui Dumnezeu, pe ceea ce singură este după naştere maică şi fecioară.

Alt Canon,

Irmos, al Canonului celui mare.

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii. (*de două ori*)

Miluieşte-mă pe mine cel ce am greşit; Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluieşte-mă pe mine cel ce strig : Greşit-am Ţie, mântuieşte-mă; nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Ilie, cela ce s-a purtat în car, suindu-se în căruţa bunătăţilor, s-a înălţat ca spre cer oarecând, mai presus de cele pământeşti; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului oarecând a stătut de o parte şi de alta, prin lovirea cojocului lui Ilie prin Elisei; iar tu, o, suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, pentru neînfrânare.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul dar îndoit; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai împărtăşit, pentru neînfrânare.

Somaniteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; Iar tu, o, suflete, n-ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară din cămară, tânguindu-te.

Minţii celei spurcate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrâneţe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutăţile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugeţi şi cele fărădelege faci; lasă cele ce ai şi aleargă la pocăinţă.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac şi cu cenuşă; acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toţi cei ce au greşit mai-nainte de lege şi după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului şi lacrimi a vărsat. Urmează vieţii lui celei plângătoare şi te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând mai-nainte întoarcerea ninivitenilor, că a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

De Daniil ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înţeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credinţă văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toţi cei din legea veche i-am adus ţie, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale drepţilor şi fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluieşte-mă şi mă scapă de foc şi de groaza ce voi să petrec la judecată, după dreptate; iartă-mă mai-nainte de sfârşit, prin fapte bune şi prin pocăinţă.

Ca tâlharul strig Ţie; pomeneşte-mă, ca Petru plâng cu amar; iartă-mă, Mântuitorule ! Strig ca vameşul, lăcrimez ca păcătoasa. Primeşte-mi tânguirea, ca oarecând a hananeencei.

Tămăduieşte putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule Tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare şi untdelemn şi vin, lucrurile cele de pocăinţă şi umilinţă cu lacrimi.

Hananeencei şi eu urmând, strig : Miluieşte-mă, Fiul lui David ! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta şi ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca nişte mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc şi cer să iau iertare.

De n-a şi greşit nimenea precum eu, totuşi primeşte-mă Milostive, Mântuitorule, şi pe mine carele cu frică mă pocăiesc şi cu dragoste strig : Greşitam Ţie unuia, nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Milostiveşte-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta şi mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, şi rătăcit fiind, răpeşte-mă de la lup şi mă fă oaie întru păşunea oilor Tale.

Alt Canon,

Când vei şedea Judecător, ca un milostiv, şi vei arăta slava Ta cea înfricoşată, Hristoase, o ! ce frică va fi atunci. Cuptorul arzând şi toţi temându-se de nesuferită judecata Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu darul Duhului, luminează Marie pe cei ce te laudă cu credinţă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Minune nouă, cu adevărat, văzând întru tine, Maică, dumnezeiescul Zosima s-a spăimântat; că înger în trup vedea şi cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Ca cela ce ai îndrăzneală către Domnul, Andreie cinstite, lauda Cretei, pe tine te rog; roagă-te, ca să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cela ce eşti învăţător pocăinţei şi mărirea cuvioşilor.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

A Treimii :

Părinte, Cela ce eşti fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi Făcător, Treime Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca din nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanuil înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântând şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul : Pe Cela ce-L măresc...

Tricântarea,

Cântarea a 9-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri slăvindu-te pe tine.

Apostoli, cei ce v-aţi arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriţi sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pe mine, cela ce înot în noianul pierzării şi sunt cufundat, mântuieşte-mă, Doamne, cu dreapta ta, ca şi pe Petru.

Ca cei ce sunteţi sarea învăţăturilor celor dulci, uscaţi putrejunea gândului meu şi goniţi întunericul necunoştinţei.

A Născătoarei :

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere, prin care să pot afla mângâiere, dumnezeiască Stăpână, în ziua cea viitoare.

Altă Tricântare,

Irmos :

Pe tine, ceea ce eşti mijlocitoare între cer şi între pământ, toate neamurile te fericim; că trupeşte a locuit întru tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară.

Cu cântări te slăvim pe tine, adunare lăudată a Apostolilor, că v-aţi arătat lumii luminători, depărtând înşelăciunea.

Cu mreaja voastră cea evanghelicească vânând peşti cuvântători, îi aduceţi pururea mâncare lui Hristos, fericiţi Apostoli.

Aduceţi-vă aminte pentru noi, Apostoli, întru rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne ferim de toată ispita, rugămu-vă, noi care vă lăudăm cu dragoste.

A Treimii :

Pe Tine, Unimea cea în trei Feţe, Părinte, Fiule şi Duhule, pe un Dumnezeu de o Fiinţă laud; pe Treimea cea întocmai puternică şi fără început.

A Născătoarei :

Pe tine, Născătoare de prunc şi Fecioară, toate neamurile te fericim, ca cei ce am scăpat prin tine din blestem; că ai născut pe Domnul, bucuria noastră.

Alt Canon,

Irmos, al Canonului cel mare.

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, viaţa s-a omorât, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale tale ?

Adusu-ţi-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii, şi toată Scriptura cea aşezată de acela; care îţi povesteşte ţie de cei drepţi şi de cei nedrepţi; din care celor de-ai doilea, adică celor nedrepţi ai urmat, o, suflete, greşind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, şi toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeţii au slăbit şi tot cuvântul celui drept. Şi rănile tale, o, suflete, s-au înmulţit, nefiind doctor să te vindece.

Pildele Scripturii celei noi îţi aduce ţie, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilinţă; râvneşte dar drepţilor, iar de păcătoşi te leapădă şi îmblânzeşte pe Hristos cu rugăciunile, cu postul, cu curăţia şi cu smerenia.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăinţă pe tâlhari şi pe desfrânate. Suflete, pocăieşte-te, că s-a deschis uşa împărăţiei acum şi o apucă mai-nainte fariseii şi vameşii şi preacurvarii, pocăindu-se.

Hristos S-a făcut om, împreunându-Se cu mine prin trup şi toate câte sunt ale firii cu voia le-a plinit, afară de păcat; arătându-ţi ţie, o, suflete, pilda şi închipuirea smereniei Sale.

Hristos pe vrăjitori i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulţimea pruncilor o a făcut mucenici, pe bătrânul l-a slăvit, şi pe văduva cea bătrână. Cărora n-ai râvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieţii; ci vai ţie, când te vei judeca !

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmaşul, cu postul departe îl goneşte de la picioarele tale.

Hristos S-a ispitit, diavolul îl ispitea, arătându-i pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărăţiile lumii într-o clipeală. Teme-te, o, suflete, de înşelăciune; trezeşte-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeşnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuit, predicând pocăinţă : Irod a făcut fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fărădelege, ci cuprinde pocăinţa.

În pustie a locuit Mergătorul înainte al darului, şi Iudeea toată şi Samaria auzind au alergat, şi şi-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioşi; cărora tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este şi patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai-nainte, ospătându-Se trupeşte şi în Cana Galileei la nuntă

apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o, suflete.

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce şi-a ridicat patul şi pe tânărul cel mort l-a înviat; pe fiul văduvei şi pe al sutaşului şi samarinencei, arătându-Se, a închipuit mai-nainte ţie, suflete, slujba cea întru Duhul.

Pe ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproşi i-a curăţit, pe orbi i-a luminat şi pe cei şchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muţi şi pe cea gârbovită până la pământ i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuieşti, ticăloase suflete.

Bolile tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos-Cuvântul. Pe şchiopi i-a vindecat, împreună cu vameşii a mâncat, cu păcătoşii S-a amestecat; sufletul fetei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameşul s-a mântuit şi păcătoasa s-a înţelepţit; iar fariseul lăudându-se, s-a osândit. Că vameşul striga : Milostiveşte-Te ! Şi păcătoasa : Miluieşte-mă ! Iar fariseul se trufea strigând : Dumnezeule, mulţumescu-Ţi, şi celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zacheu vameş a fost, dar s-a mântuit; şi fariseul Simon s-a smintit şi păcătoasa şi-a luat dezlegare de iertare, de la Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sârguieşte de urmează, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care luând alabastrul cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domului şi cu părul le-a şters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei celor dedemult.

Cetăţile cărora le-a dat Hristos buna vestire, ştii, suflete al meu, cum s-au blestemat; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; care asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăţi, o, suflete al meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credinţa hananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca şi aceea lui Hristos : Fiul lui David, mântuieşte-mă şi pe mine.

Milostiveşte-Te, mântuieşte-mă, Fiul lui David, miluieşte-mă Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciţi, şi glasul cel milostiv, ca şi tâlharului, grăieşte-mi : Amin zic ţie, cu Mine vei fi în rai, când voi veni întru slava Mea.

Tâlharul Te-a hulit; tâlharul ca Dumnezeu Te-a cunoscut ! Că amândoi împreună pe Cruce erau spânzuraţi. Dară, o, mult-Îndurate ! Ca şi tâlharului celui credincios, carele Te-a cunoscut pe Tine, Dumnezeu, deschide-mi şi mie uşa slăvitei Tale împărăţii.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munţii şi pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat şi iadul s-a golit; şi s-a întunecat lumina zilei văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roduri vrednice de pocăinţă să nu ceri de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruieşte-mi inimă pururea umilită şi sărăcie duhovnicească; ca să-Ţi aduc acestea ca o jertfă primită, Unule Mântuitorule.

Judecătorul meu şi cunoscătorule, Cela ce vei să vii iarăşi cu îngeri să judeci lumea toată; atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostiveşti şi să mă miluieşti, Iisuse, pe mine carele am greşit mai mult decât toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai spăimântat cu viaţa ta cea minunată; ca cei fără de trup vieţuind şi firea covârşind; pentru care ca şi cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, şi Iordanul ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne ferească de răutăţi şi de necazurile care ne împresoară. Ca mântuindu-ne, să slăvim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite şi Părinte de trei ori fericite păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne ferim de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli necuvioase, noi cei ce cinstim pururea pomenirea ta cu credinţă.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime Sfântă, Ceea ce eşti de o Fiinţă, Unime în trei Ipostasuri, pe Tine Te lăudăm; pe Tatăl lăudând, pe Fiul slăvind şi Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu întru o Fire cu adevărat; vieţii şi vieţilor, împărăţiei celei fără de început.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetatea ta păzeşte-o, preacurată Născătoare de Dumnezeu; că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte, şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea, robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Şi iarăşi Irmosul :

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 8-lea :

Căzând în căile cele tâlhăreşti, suflete al meu, rău te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmaşilor celor neînţelegători; ci având vreme acum cu umilinţă : Nădejdea celor fără de nădejdie, viaţa celor deznădăjduiţi, Mântuitorule, ridică-mă şi mă mântuieşte. (*de două ori*)

Martirica :

Cu platoşa credinţei îmbrăcându-vă bine şi cu chipul Crucii într-armându-vă, ostaşi viteji v-aţi arătat; tiranilor bărbăteşte aţi stătut împotrivă şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-aţi învrednicit. Rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Primeşte suspinurile robilor tăi, preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, şi te roagă neîncetat, să se dăruiască nouă pace şi dezlegare de păcate.

Şi citim şi Ceasul Întâi, fără Catismă. După, Sfinte Dumnezeule..., *zicem la toate Ceasurile Condacul :* Suflete al meu, suflete al meu..., *La Ceasul al treilea, Catisma a 9-a, iar la Ceasul al şaselea, Catisma a 10-a.*

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea :

Îndurate, îndelung-Răbdătorule, Atotputernice Doamne, trimite mila Ta peste poporul Tău.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Domnul a împărăţit, să se bucure pământul. (*ps. 96, 1*)
Stih : Să se veselească ostroave multe. (*ps. 96, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 42, vers. 5-16.

Aşa grăieşte Domnul cel Atotputernic, Care a creat cerurile şi le-a întins, Care a zidit pământul şi toate rodurile lui, Care a dai suflare norodului de pe el şi duh celor ce umblă pe întinsul lui : Eu, Domnul, te-am chemat întru dreptatea Mea şi te-am luat de mână şi te-am ocrotit şi te-am dat ca legământ al poporului Meu, lumină noroadelor; ca să deschizi ochii celor orbi, să scoţi din temniţă pe cei robiţi şi din adâncul închisorii pe cei ce locuiesc întru întuneric. Eu sunt Domnul şi acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea şi nici chipurilor cioplite cinstirea Mea. Cele prorocite altădată s-au plinit şi altele mai noi vi le vestesc; înainte ca să ia fiinţă, vi le dau de ştire. Cântaţi Domnului cântare nouă, cântaţi în strune laudele Lui până la marginile pământului ! Marea să se zbuciume cu tot ce este în ea, ostroavele şi locuitorii lor ! Pustia glasul să-l ridice şi cetăţile ei, satele în care are sălaş Chedar ! Locuitorii din Sela să chiotească de veselie; şi din vârfurile munţilor de bucurie să strige ! Să proslăvească pe Domnul şi lauda Lui s-o vestească în depărtatele ostroave. Domnul iese ca un viteaz, ca un războinic îşi aţâţă, râvna Lui; strigă puternic, un strigăt de război. Împotriva vrăjmaşilor Lui, El luptă ca un viteaz ! Tăcut-am multă vreme, stat-am liniştit şi mi-am stăpânit tăcerea; acum ca o femeie care naşte, voi suspina, voi striga şi-mi voi trage suflarea ! Munţii îi voi pustii, la fel şi dealurile, toată verdeaţa lor o voi usca; pâraiele în insule le voi preface şi bălţile fără apă le voi lăsa. Îndrepta-voi pe cei orbi pe drumuri pe care nu le cunosc, pe poteci neştiute îi voi povăţui; întunericul îl voi preface înaintea lor în lumină şi povârnişurile în câmpie întinsă. Acestea sunt făgăduinţele mele pe care le voi plini şi cu vederea

nu le voi trece.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Cântaţi Domnului cântare nouă, că lucruri minunate a făcut Domnul; mântuitu-l-a pe el dreapta Lui. (*ps. 97, 1-2*)

Stih : Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru. (*ps. 97, 5*)

La Ceasul al noulea, Catisma a 11-a.

VINERI
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

După Psalmul cel începător, citim în locul Catismel a 18-a. Catisma a 12-a. Şi tocăm mai devreme, pentru osteneala privegherii ce a fost. La Doamne strigat-am..., *punem stihirile pe 10 şi cântăm Stihirile zilei, glasul al 8-lea, singur glasul :*

Însumi de voia mea m-am dezbrăcat de podoaba bunătăţilor, pentru neascultarea mea cea dintâi; iar acum m-am îmbrăcat într-însa prin pogorârea Ta la mine, Cuvinte al lui Dumnezeu; că nu m-ai trecut cu vederea, pe mine cel rănit de cumplitele patimi şi călcat în cale ca de nişte tâlhari; ci cu puterea Ta cea preatare ajutându-mă, m-ai învrednicit folosinţei Tale, mult-Milostive. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenicii Domnului tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să mântuiască sufletele noastre din cursele vrăjmaşului, rugămuvă.

Alte Stihiri, glasul 1.

Podobia : Prealăudaţilor mucenici...

Pironindu-Te, Doamne, pe Cruce, ai rupt zapisul lui Adam cu dumnezeiasca suliţă; pentru aceasta rupe legăturile mele, Cuvinte, ca să jertfesc Ţie, cu credinţă, jertfă de laudă, bucurându-mă; că am aflat acum vremea cea bineprimită a postului pe care ai dat-o spre mântuirea tuturor.

Luminându-se Moise oarecând cu lumina postului, a văzut slava lui Dumnezeu. Acestuia râvnind, smeritul meu suflet, cinsteşte cu faptele postului şi ale rugăciunii pe Cel ce Şi-a întins palmele pe Cruce pentru tine, din bunătatea Sa; ca să dobândeşti desfătarea cea dumnezeiască.

Altă Stihiră, glasul al 6-lea :

Podobie : Cu arhanghelii să cântăm...

Închinându-ne, Hristoase, Crucii Tale celei făcătoare de viaţă, pentru bunătatea Ta, spre noi, cea nespusă şi nemăsurată; şi cu dânsa luminându-ne sufletele, Te lăudăm neîncetat, rugându-Te să săvârşim curgerea postului cu veselie şi cu bucurie; şi să ajungem să lăudăm patimile Tale, Doamne, prin care ne-ai mântuit pe noi.

Şi patru din Minei.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei.*

IEŞIRE : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 7-lea :
Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este. (*ps. 98, 5*)
Stih : Domnul a împărăţit, să se mânie popoarele. (*ps. 98, 1*)

De la Facerea, citire :
Cap. 18, Vers. 20-33.

Zis-a deci Domnul : Strigarea Sodomei şi a Gomorei e mare şi păcatul lor cumplit de greu. Pogorâ-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat aşa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să ştiu. De acolo doi din oamenii aceia plecând, s-au îndreptat spre Sodoma,

în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului. Şi apropiindu-se Avraam, a zis : Pierde-vei oare pe cel drept ca şi pe cel păcătos, încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit ? Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepţi : pierde-l-vei oare şi nu vei cruţa tot locul acela pentru cei cincizeci de drepţi, de se vor afla într-însa ? Nu se poate ca Tu să faci una ca asta şi să pierzi pe cel drept ca şi pe cel fărădelege şi să se întâmple celui drept ce se întâmplă necredinciosului ! Departe de Tine una ca asta ! Judecătorul a tot pământul, faceva oare nedreptate ? Zis-a Domnul : De se vor găsi în cetatea Sodomei cincizeci de drepţi, voi cruţa pentru ei toată cetatea şi tot locul acela. Şi răspunzând Avraam, a zis : Iată, cutez să vorbesc Stăpânului meu, eu, care sunt pulbere şi cenuşă ! Poate că lipsesc cinci din cincizeci de drepţi; poate să fie numai patruzeci şi cinci; pentru lipsa a cinci pierde-vei oare toată cetatea ? Zis-a Domnul : Nu o voi pierde de voi găsi acolo patruzeci şi cinci de drepţi. Şi a adăugat Avraam să grăiască Domnului şi a zis : Dar de se vor găsi acolo numai patruzeci de drepţi ? Şi Domnul a zis : Nu o voi pierde pentru cei patruzeci. Şi a zis iarăşi Avraam : Să nu se mânie Stăpânul meu de voi mai grăi : dar de se vor găsi acolo numai treizeci de drepţi ? Zis-a Domnul : Nu o voi pierde de voi găsi acolo treizeci. Şi a zis Avraam : Iată, mai cutez să vorbesc Stăpânului meu ! Poate că se vor găsi acolo numai douăzeci de drepţi. Răspuns-a Domnul : Nu o voi pierde pentru cei douăzeci. Şi a mai zis Avraam : Să nu se mânie Stăpânul meu de voi mai grăi încă odată : dar de se vor găsi acolo numai zece drepţi ? Iar Domnul i-a zis : Pentru cei zece nu o voi pierde. Şi contenind Domnul de a mai grăi cu Avraam, S-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Strigaţi Domnului tot pământul. (*ps. 99, 1*)
Stih : Slujiţi Domnului întru veselie. (*ps. 99, 1*)

De la Pilde, citire :
Cap. 16. Vers. 16. Cap. 17, Vers. 16.

Dobândirea înţelepciunii este mai bună decât aurul, iar câştigarea priceperii este mai de preţ decât argintul. Calea celor drepţi este ferirea de rău, şi numai acela care ia aminte la mersul lui îşi păzeşte sufletul său. Înaintea prăbuşirii merge trufia şi semeţia înaintea căderii. Mai bine să fii smerit cu cei smeriţi, decât să împarţi prada cu cei mândri. Cel care bagă de seamă la vorbă afla fericirea, iar cel ce nădăjduieşte în Domnul, bine e de el. Cel ce este înţelept se cheamă priceput; dulceaţa buzelor înmulţeşte ştiinţa. Înţelepciunea este un izvor de viaţă pentru cine o are; pedeapsa celui nebun e nebunia. Inima celui înţelept dă înţelepciune gurii lui şi pe buzele sale sporeşte ştiinţa. Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceaţă pentru suflet şi tămăduire pentru oase. Omului se pare câte un drum drept în ochii lui, dar la capătul lui încep căile morţii. Muncitorul lucrează pentru el, căci gura lui îl sileşte. Omul de nimic pregăteşte nenorocirea şi pe buzele lui este asemenea unui foc arzător. Omul cu gând rău aţâţă ceartă, şi defăimătorul desparte pe prieteni. Omul aprig înşeală pe prietenul său şi-l îndreaptă pe un drum care nu-i bun. Cel care închide din ochi născoceşte viclenii, cine îşi muşcă buzele a şi săvârşit răul. Bătrâneţea este o cunună strălucită, ea se află mergând pe calea cuvioşiei. Cel încet la mânie e mai de preţ decât un viteaz, iar cel ce îşi stăpâneşte duhul mai de ales decât cuceritorul unei cetăţi. Se aruncă sorţii în pulpana hainei, dar hotărârea toată vine de la Domnul. Mai bună este o bucată de pâine uscată în pace, decât o casă plină cu carne de jertfe, dar cu vrajbă. Un slujitor înţelept e mai presus decât un fecior aducător de ruşine, acela va împărţi moştenirea cu fraţii. În tigaie se lămureşte argintul şi în cuptor aurul, dar cel ce ispiteşte inimile este Domnul. Făcătorul de rele ia aminte la buzele nedrepte, mincinosul pleacă urechea la limba cea rea. Cel ceşi bate joc de sărac, defaimă pe Ziditorul lui; cel ce se bucură de o nenorocire nu va rămâne nepedepsit. Cununa bătrânilor sunt nepoţii, iar mărirea fiilor sunt părinţii lor. Nebunului nu-i sunt dragi cuvintele alese, cu atât mai mult unui om de seamă vorbele mincinoase. Piatră nestemată este darul în ochii celui ce-l are, oriunde se întoarce (totul) îi merge în plin. Cel ce tăinuieşte un păcat caută prietenie, iar cine scoate la iveală un lucru (uitat) desparte pe prieteni. Certarea înrâureşte mai adânc pe omul înţelept, decât o sută de lovituri pe cel nebun. Omul rău aţâţă răzvrătirea, un sol aprig va fi trimis la el. Mai degrabă să întâlneşti o ursoaică lipsită de puii ei, decât un nebun în nebunia lui. Cel ce răsplăteşte cu rău pentru bine, nu va vedea depărtându-se nenorocirea din casa lui. Începutul unei certe e ca slobozirea apei (dintr-un iezer); înainte de a se aprinde, dă-te la o parte ! Cel care achită pe cel vinovat şi cel ce osândeşte pe cel drept, amândoi sunt uriciune înaintea Domnului. De ce folos sunt banii în mâna unui nebun ? Ar putea dobândi înţelepciune, dar nu are pricepere.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei mai înainte sfinţite; la care ne împărtăşim cei vrednici cu sfintele Taine ale lui Hristos.
Cade-se a şti : *Că de se va întâmpla sărbătoarea Bunei-Vestiri tot în această zi, să se mute Canonul cel mare şi să se cânte mai-nainte : Luni seara; iar praznicul să se cânte tot în*

această zi neschimbat, precum se arată la litera V.

Vineri a cincea Săptămână

LA UTRENIE

Treimicele glasului. Apoi Catisma a 13-a, a 14-a şi a 15-a.

După întâia Catismă, zicem Ssdelnele Crucii, din Octoih, precum şi a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, zicem această Sedelnă, glasul 1.

Podobia : Mormântul Tău, Mântuitorule...

Tinsu-Ţi-ai, Hristoase, palmele pe lemn, vindecând rana lui Adam cu rănile Tale. Pentru aceasta Te rog, vindecă rănile mele, pe care le-a pus în sufletul meu înşelătorul, şi mă învredniceşte a sluji Ţie, Mântuitorule, cu rugăciune şi cu post.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta cea cu totul fără prihană tins pe Cruce mort, a strigat : Fiul meu, Cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această rânduială a Ta nespusă ? Prin care ai mântuit, Îndurate, zidirea mâinilor Tale cele preacurate.

După a treia Catismă, Sedelnă, glasul al 6-lea.

Podobia : Nădejdea cea bună a lumii...

Cruce, păzitoarea lumii, îngrozirea dracilor, învredniceşte-ne a trece rămăşiţa postului cu cunoştinţă curată, pe noi cei ce te avem în toată vremea folositoare nebiruită, îndreptând sufletele noastre înaintea lui Hristos, lemnule binecuvântat !

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Fecioară curată şi cinstită, mărirea îngerilor, când ai stătut înaintea Crucii Fiului şi Dumnezeului tău, nesuferind a vedea ocările vrăjmaşilor ai strigat cu durere, ca o Maică : Cum rabzi, o, Iubitorule de oameni, îngrozirile tuturor ? Slavă îndelung răbdării Tale.

Psalmul 50.

TRICÂNTAREA

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Se citeşte Cântarea a cincea *din Psaltire.*

Cântarea a 5-a, glasul 1,

Irmos : Cela ce ai luminat...

Cela ce ai întins cerul ca o piele Ţi-ai întins palmele pe Cruce, Preabunule Iisuse. Pentru aceasta mă rog Ţie : Milostiveşte-Te spre mine cel întins de bântuielile vrăjmaşului.

Adormit-ai pe Cruce, Iisuse Preabunule, dându-ne privegherea mântuirii, nouă celor ce zăceam întru pierderea cea mai de jos, Doamne. Pentru aceasta pe Tine cu credinţă Te slăvim.

Învredniceşte, Mântuitorule, pe robii Tăi, ca luminându-se cu lumina inimii, să vadă ziua patimii Tale şi purtătoarea de viaţă învierea Ta, lăudând puterea împărăţiei Tale.

A Născătoarei :

Văzându-Te pe Cruce ridicat, Preacurata s-a tânguit, fiind rănită la inimă, şi a zis : Pentru milostivirea îndurărilor Tale, Doamne, ai răbdat patimi, dăruind nepătimire tuturor.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 6-lea.

Irmos : De noapte mânecând...

Pe Cruce au întins şi au pironit iudeii mâinile Tale, Iubitorule de oameni, împungând şi coasta Ta cu suliţa; şi toate le-ai suferit, Hristoase, ca să ne mântuim noi.

Prin mâncarea din lemn a murit oarecând Adam, iar prin lemnul Crucii iarăşi a aflat viaţa, prin care, Îndurate, se îndulceşte iarăşi cu desfătarea înlăuntrul raiului.

Slavă..., *a Treimii :*

Una în fire Treime, Te laud pe Tine, Unimea cea fără început, cea nezidită, cea stăpânitoare şi împărăţitoare şi prea desăvârşită; pe Dumnezeu, lumina şi viaţa, şi Făcătorul lumii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Întru naşterea ta cea mai presus de fire, Cinstită, legile firii prin tine arătat se dezleagă; că fără de sămânţă ai născut pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cinstesc Crucea, suliţa şi piroanele Tale, Stăpâne; că prin ele ne-ai liberat din stricăciune, cu patima Ta, Hristoase, făcându-ne nemuritori.

Irmosul :

De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog, luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale, şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Minunea cea mai presus de fire...

Stricat-ai, Mântuitorule, boldurile vicleanului, pironindu-Te pe lemn cu piroane; cu cunună de spini Te-ai încununat cu ocară, dezrădăcinând spinii călcării de poruncă. Pentru aceasta cântând, strigăm : Bine să cuvinteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Tinsu-Ţi-ai, Hristoase, pe Cruce palmele, adunând neamul omenesc spre cunoştinţa Ta; şi ai primit a se împunge cu suliţa coasta Ta, izvorând izvorul mântuirii, nouă celor ce cântăm : Bine să cuvinteze toată făptura pe Domnul, şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Cu izvoarele milostivirii Tale, Îndurate, curăţeşte-mi inima mea cea spurcată şi întinată cu muşcarea păcatului; şi mă învredniceşte, Hristoase Iisuse, a izvorî râuri de umilinţă, ca să strig Ţie : Bine să cuvinteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

A Născătoarei :

Năstrapă dumnezeiască te cunoaştem pe tine, Fecioară, care ai avut întru tine mana cea preacinstită a Dumnezeirii; sicriu, masă, sfeşnic, scaun al lui Dumnezeu, palat şi pod, carele duce la viaţa cea dumnezeiască, pe cei ce cântă : Bine să cuvinteze toată făptura pe Domnul şi să-L preaînalţe întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Urmând cântării tinerilor...

Hristos Se răstigneşte, şi eu, vieţuind, cânt împreună cu tinerii : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Lumea scăpând din stricăciune prin răstignirea Ta, cântă împreună cu tinerii : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Treime întocmai slăvită, Unime de o Fiinţă, Părinte, Fiule şi Duhule, mântuieşte-mă pe mine, carele cu credinţă Te laud pe Tine şi Te preaînalţ întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Închinu-mă naşterii curatei Născătoarei de Dumnezeu, cântând împreună cu tinerii : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Laud Crucea Ta, Mântuitorule, prin care m-am mântuit, cântând împreună cu tinerii : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Urmând cântării tinerilor, strig împreună cu dânşii : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Chipul naşterii Tale, celei curate...

Văzut-a Ilie pe Domnul în vânt prea subţire, subţiindu-şi mai-nainte trupul cu adăogirea rugăciunilor şi cu postul; căruia râvnind, suflete al meu, leapădă grosimea desfătărilor, ca să vezi pe Cel dorit.

Înălţând mai-nainte Moise şarpele pe lemn, Mântuitorule, a închipuit înălţarea Ta cea de pe Cruce, Preabunule; prin care ai vindecat de veninul

răutăţii şarpelui toate neamurile, care se închină Ţie.

În groapa trândăviei zăcând şi având piatra nepriceperii, care mă împresoară, ca să nu înţeleg, Mântuitorule, cuvântul Tău cel pururea viu şi să nu simt frica Ta; milostiveşte-Te şi mă mântuieşte cu mila Ta, mult-Îndurate.

A Născătoarei :

Stăpână, ceea ce eşti mai presus de toţi, arată-mă mai presus de răutatea patimilor, pe mine carele te slăvesc pe tine, adevărat Născătoare de Dumnezeu, şi laud naşterea ta ceea ce se cinsteşte cu necuprinderea de minte, preacurată de Dumnezeu dăruită.

Altă Tricântare,

Irmos : Naşterea zămislirii...

Te răstigneşti, şi pe mine mă mântuieşti; mori, şi pe mine mă înviezi; o, ce milostivire ! O, iubirea Ta de oameni ! Cine a văzut, cine a auzit ? Stăpânul să ia moarte văzută pentru robi ? Drept aceasta, laudă fie nespusei bunătăţii Tale, Doamne.

Soarele a apus, dacă Te-a văzut răstignit; cum n-ar fi apus, văzând ocara Făcătorului său ? Ba încă şi toată făptura clătindu-se împreună cu răstignitorii, au strigat : Tu eşti Dumnezeul tuturor !

Slavă..., *a Treimii :*

Unule Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut şi unule Fiule al Unuia, Lumină şi raza luminii, şi Unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, Carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime Sfântă, mântuieşte-mă pe mine cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană; cum ai zămislit fără de sămânţă pe Cel necuprins ? Spune, cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o Maică ? Acest lucru care este mai presus de fire, cu credinţă primindu-l, Celui ce S-a născut te închină; căci câte voieşte, le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pentru noi au răbdat patimă toate mădularele Tale : Capul, pumni; obrazul, palme; mâinile, piroane şi coasta, suliţă şi mai ales Crucea. Slavă nespusei milostivirii Tale, Mântuitorul nostru.

Irmosul :

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Cela ce Te-ai pironit împreună cu tâlharii pe Cruce Hristoase Dumnezeule, şi cu rana Ta ai tămăduit firea omenească, nu mă trece cu vederea pe mine, carele am căzut în ţiitorii cei fără materie ai drumurilor şi între tâlharii cei fără de trupuri; m-am dezbrăcat printr-înşii de bogăţia bunătăţilor şi rău m-am rănit, şi nu pot să mă tămăduiesc de la niciunul din cuvioşi; căci sunt mai mort, având prea scurtă rămăşiţă de viaţă; fără numai singură nădejdea mea fiind spre Tine, Cela ce dai viaţă morţilor, leagă-mi rănile, izvorându-mi bunătatea Ta, Unule, Iubitorule de oameni. (*de două ori*)

Martirica :

Ce vă vom numi pe voi, sfinţilor ? Heruvimi ? Că întru voi S-a odihnit Hristos; Serafimi ? Că neîncetat L-aţi slăvit pe El; sau îngeri ? Că de trup v-aţi lepădat; sau puteri ? Căci cu minuni lucraţi. Multe sunt numirile voastre şi mai mari darurile; rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Podobia : O, preaslăvită minune...

O, preaslăvită minune ! O, taina nouă ! O, lucru înfricoşat ! Fecioara a zis, dacă Te-a văzut răstignit pe Cruce, în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine, carele Te-a născut fără durere şi fără stricăciune : Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel fărădelege şi nemulţumitor, inima mea, Iisuse preadulce !

La Ceasul Întâi, Catismă nu este; la Ceasul al treilea,

Catisma a 19-a, iar la Ceasul al şaselea, Catisma a 20-a.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea :

Prealăudat eşti Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce clăteşti pământul, ca să se întoarcă şi să se mântuiască cei ce locuiesc pe dânsul; şi iarăşi îl întăreşti, pentru bunătatea Ta şi pentru nespusa milostivire. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 8-lea :
Mila şi judecata voi cânta Ţie, Doamne. (*ps. 100, 1*)
Stih : Cânta-voi şi voi înţelege în cale fără prihană. (*ps. 100, 2*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 45, Vers 11-18.

Aşa zice Domnul, Sfântul lui Israil şi Ziditorul său : Îndrăzniţi voi oare să mă întrebaţi despre cele viitoare şi să daţi poruncă lucrului mâinilor mele ? Eu am făcut pământul, şi omul de pe el Eu l-am zidit. Eu cu mâinile am întins cerurile şi la toată oştirea lor eu îi dau poruncă. Eu l-am ridicat întru dreptatea mea, şi toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea mea şi va trimite într-însa pe robii Mei, fără răscumpărare şi fără daruri, zice Domnul Savaot. Aşa zice Domnul : Bogaţii Egiptului şi neguţătorii Etiopiei, sabeenii cei înalţi la stat, vor trece la tine şi ai tăi vor fi; în lanţuri îţi vor sluji ţie şi vor cădea înaintea ta şi rugându-se ţie vor zice : Numai tu ai un Dumnezeu tare, şi nu este altul, nici-un Dumnezeu afară de el. Cu adevărat tu eşti Dumnezeu ascuns; Dumnezeul lui Israil este Mântuitor ! Toţi sunt de ruşine şi de ocară, laolaltă toţi fac de râs făcătorii de idoli. Israil este mântuit de Domnul cu mântuire veşnică, şi nu se vor ruşina, nici de ocară nu se vor face în veac de veac ! Căci aşa zice Domnul, care a creat cerurile.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, auzi rugăciunea mea şi strigarea mea la Tine să vină. (*ps. 101, 1*)
Stih : Nu întoarce faţa Ta de la mine; în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta. (*ps. 101, 2*)

La Ceasul al noulea, Catismă nu este.

SÂMBĂTĂ
În a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post.

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După Psalmul de seară cel obişnuit, citim Catisma a 18-a. La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10 şi cântăm Stihira zilei, glasul al 6-lea, singur glasul.*

Ieşind din dumnezeieştile Tale porunci, ca din Ierusalim, şi ajungând la patimile Ierihonului, târându-mă de deşarta slavă a grijilor lumeşti, am căzut între tâlharii gândurilor. Dezbrăcându-mă aceia de veşmântul darului moştenirii fiieşti, zac în răni ca şi cum aş fi fără suflare; şi preotul venind şi văzându-mi căderea, nu s-a uitat la mine; levitul asemenea îngreţoşându-se, a trecut alăturea. Iar Tu, Doamne, Cela ce Te-ai întrupat din Fecioară negrăit, prin vărsarea mântuitorului sânge şi a apei ce s-a vărsat de bunăvoie din coasta Ta, picând ca nişte untdelemn, Hristoase Dumnezeule, peste rănile mele, înfăşurându-le cu legături, rânduieşte-mă în ceata cerească, ca un milostiv. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

După acestea, cântăm trei Stihiri podobnice ale Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, făcându-le pe 7; glasul al 6-lea.

Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

Sfatul cel mai-nainte de veci descoperindu-l ţie, Fecioară, Gavriil a stătut înaintea ta, închinându-se şi zicând : Bucură-te pământul cel nesemănat ! Bucură-te, rugul cel nears ! Bucură-te adâncul cel cu anevoie a se vedea ! Bucură-te, podul carele ne trece la ceruri, şi scara cea înaltă pe care a văzut-o Iacov ! Bucură-te, dumnezeiască năstrapă cu mană ! Bucură-te, dezlegarea blestemului ! Bucură-te, chemarea lui Adam, Domnul este cu tine ! (*de trei ori*)

Te arăţi mie ca un om, zis-a curata Fecioară către Arhistrateg; şi cum vesteşti graiuri mai presus de om ? Zis-ai că va fi Dumnezeu cu mine, şi se va sălăşlui în pântecele meu; dar cum voi fi sălaş desfătat, spune-mi, şi loc sfinţirii Celui ce este măi presus de heruvimi ? Nu mă înşela cu înşelăciune; că n-am cunoscut dulceaţa nunţii, sunt neîmpreunată; dar prunc cum voi naşte ? (*de două ori*)

Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii, zis-a cel fără de trup şi se lucrează cele ce sunt mai presus de om; crede cuvintelor mele cele adevărate, ceea ce eşti cu totul sfântă şi fără prihană. Iar ea a strigat : Fie mie acum după cuvântul tău şi voi naşte pe Cel fără de trup, Carele va lua din mine trup; ca prin această unire să ridice ca un puternic pe om la cinstea cea dintâi. (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 2-lea.*

Compunere a lui Teofan.

Taina cea din veci se descoperă astăzi şi Fiul lui Dumnezeu, fiu omului se face; ca luând ce este mai prost, să-mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu-s-a dedemult Adam, poftind să fie Dumnezeu şi n-a fost. Iar Dumnezeu se face om, ca să facă pe Adam Dumnezeu. Să se veselească făptura şi să salte firea, că Arhanghelul stă cu frică înaintea Fecioarei şi îi aduce bucurie împotriva întristării. Cela ce Te-ai făcut om pentru milostivirea milei, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

IEŞIRE : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Îndurat şi milostiv este Domnul, îndelung-Răbdător şi Milostiv. (*ps. 102, 8*)

Stih : Binecuvintează suflete al meu pe Domnul şi toate cele dinlăuntrul meu numele cel sfânt al Lui. (*ps. 102, 1*)

De la Facere, citire :
Cap. 22, Vers. 1-18.

După acestea, Dumnezeu a cercat pe Avraam şi i-a zis : Avraame, Avraame ! Iar el a răspuns : Iată-mă ! Şi Dumnezeu i-a zis : Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubeşti, şi du-te în pământul Moria şi adă-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ţi-l voi arăta Eu. Sculându-se deci Avraam dis de dimineaţă, a pus samarul pe asinul său şi a luat cu sine două slugi şi pe Isaac, fiul său; şi tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat şi a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi ridicându-şi Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale : Rămâneţi aci cu asinul, iar eu şi copilul ne ducem până acolo şi închinându-ne, ne vom întoarce la voi. Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini foc şi cuţitul, şi s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, şi a zis : Tată ! Iar acesta a răspuns : Ce este, fiul meu ? Zis-a Isaac : Iată, foc şi lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă ? Avraam însă a răspuns : Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale ! Şi s-a dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi şi-a tins Avraam mâna şi a luat cuţitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis : Avraame, Avraame ! Răspuns-a acesta : Iată-mă ! Iar îngerul a zis : Să nu-ţi ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, şi pentru mine n-ai cruţat nici pe singurul fiu al tău. Şi ridicându-şi Avraam ochii, a privit, şi iată la spate un berbece încurcat cu coarnele într-un tufiş. Şi ducându-se Avraam, a luat berbecele şi l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire şi de aceea se zice astăzi : În munte Domnul se arată. Şi a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam şi a zis : Juratu-m-am pe Mine Însu-Mi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi n-ai cruţat nici pe fiul tău unic pentru Mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea, şi voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării, şi va stăpâni neamul tău cetăţile neprietenilor săi; şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pă-

mântului, pentru că ai ascultat glasul Meu.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate întru înţelepciune le-ai făcut. (*ps. 103, 25*)
Stih : Binecuvintează suflete al meu pe Domnul, Doamne Dumnezeul meu măritu-Te-ai foarte. (*ps. 103, 1*)

De la Pilde, citire :
Cap. 17, Vers. 17. Cap. 18, Vers. 5.

Prietenul (adevărat) iubeşte în orice vreme, iar în nenorocire el e ca un frate. Omul fără pricepere se prinde prin dărnicia mâinii lui; el se pune chezaş pentru aproapele lui. Cine iubeşte cearta iubeşte păcatul, cel ce deschide uşa în lături caută prăbuşirea lui. Cel ce are o inimă vicleană nu află fericirea şi cel ce are o limbă şireată dă peste necaz. Cel ce dă naştere unui nebun va avea o mare supărare, şi părintele nu are nici o bucurie pentru un fiu sărit din minte. O inimă veselă este un leac minunat, pe când un duh fără curaj usucă oasele. Nelegiuitul primeşte daruri scoase (pe ascuns) din sân, ca să înfrângă cărările dreptăţii. Omul priceput are înaintea lui înţelepciunea, iar ochii celui nebun sunt la capătul pământului. Feciorul nebun este necaz pentru tatăl lui şi amărăciune pentru maica lui. Nu se cuvine să pui la gloabă pe omul drept, nici să osândeşti pe cei de seamă din pricină că umblă drept. Cel ce-şi stăpâneşte cuvintele sale are ştiinţa şi cel ce-şi ţine cumpătul este un om priceput. Chiar şi nebunul, când tace, trece drept înţelept, când închide gura, ca om priceput. Cel ce se ţine deoparte caută să-şi mulţumească pornirea pătimaşă; împotriva oricărui sfat înţelept se porneşte. Celui nebun nu-i place înţelepciunea, ci darea pe faţă a gândurilor lui. Când vine cel nelegiuit, vine şi defăimarea şi odată cu ruşinea şi batjocura. Vorbele (ieşite) din gura omului sunt ape fără fund; izvorul înţelepciunii este un şuvoi care dă peste maluri. Nu este cu cale să cauţi la faţa celui fărădelege şi să nu faci dreptate celui drept la judecată.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

Iar de nu va fi Liturghie, punem Stihirile Născătoarei de Dumnezeu pe 8. LA STIHOAVNĂ : Stihira zilei de două ori, şi Martirica. Slavă..., Şi acum... Limba care nu o ştia... *(Caut-o Sâmbătă, la Utrenie) Şi celelalte. La masă, bem vin, pentru osteneala Privegherii ce va să fie. Pavecerniţa mică şi Miezonoptica le citim în chilii. Canonul morţilor, al glasului, îl cântăm la cimitir. Cade-se a şti : De se va întâmpla Buna-Vestire în Sâmbăta Acatistului, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera X.*

SÂMBĂTĂ
A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ

LA UTRENIE

Tocăm la al patrulea ceas din noapte, pentru rânduiala Acatistului. Şi adunându-ne în Biserică, binecuvântând preotul, începem Utrenia, precum mai înainte s-a scris la Canonul cel mare, joi. După cei 6 Psalmi, cântăm : Dumnezeu este Domnul..., *şi cântăm Troparul rar, de trei ori, glasul al 8-lea.*

Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă cel fără trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă : Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără schimbare tot întru tine. Pe Carele şi văzându-L în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie : Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Apoi citim Catisma a 16-a : Zis-a Domnul, Domnului meu... *După sfârşitul Catismei, Ectenia cea mică. Apoi Stranele cântă pe mare Condacul, cu cântare dulce; şi preotul cădeşte sfintele icoane şi pe toţi fraţii.*

Condac, glasul al 8-lea.

Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie : Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Şi se citesc din cele 24 Icose şi Condace, câte sunt, acestea şase. Se citesc de preot, fiind îmbrăcat în felon; iar noi nu şedem atunci în strane, ci stând în picioare, ascultăm.

Icosul 1 :

Îngerul cel mai întâi stătător din cer a fost trimis, să zică Născătoarei de Dumnezeu : Bucură-te ! Şi împreună cu glasul cel netrupesc, văzându-Te Doamne întrupat, s-a spăimântat şi a stătut strigând către dânsa unele ca acestea :

Bucură-te, prin care răsare bucuria; bucură-te, prin care piere blestemul !
Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut; bucură-te, ştergerea lacrimilor Evei !
Bucură-te, înălţime întru care cu nevoie se suie gândurile omeneşti; bucură-te, adâncime care nu te poţi lesne vedea nici cu ochii îngereşti !
Bucură-te, că eşti scaun împăratului; bucură-te, că porţi pe Cel ce poartă toate !
Bucură-te, steaua care arăţi Soarele; bucură-te, pântecele dumnezeieştii întrupări !
Bucură-te, prin care se înnoieşte făptura; bucură-te, prin care prunc se face Făcătorul !

Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 2-lea.

Văzându-se pe sine sfânta întru curăţie, zis-a lui Gavriil cu îndrăznire : Preaslăvit glasul tău se arată a fi cu anevoie primit sufletului meu; că naştere cu zămislire fără sămânţă, cum îmi spui ? Strigând : Aliluia.

Icosul al 2-lea.

Înţelegerea cea neînţeleasă, căutând Fecioara să o înţeleagă, a strigat către cel ce slujea : Din pântece curat, cum este cu putinţă să se nască Fiu, spune-mi ? Către care el a zis cu frică, însă strigând aşa :

Bucură-te, tăinuitoarea sfatului celui nespus; bucură-te, încredinţarea celor ce au trebuinţă de tăcere !
Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos; bucură-te, capul poruncilor Lui !
Bucură-te, scara cerească, pe care S-a pogorât Dumnezeu; bucură-te, podul carele treci la cer pe cei de pe pământ !
Bucură-te, minunea care de îngeri eşti mult slăvită; bucură-te, cea ce eşti rană diavolilor de mult plâns !
Bucură-te, ceea ce ai născut Lumina cea nespusă; bucură-te, ceea ce n-ai învăţat pe nimenea în ce chip a fost !
Bucură-te, ceea ce întreci mintea celor înţelepţi; bucură-te, ceea ce luminezi gândul celor credincioşi !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 3-lea.

Puterea Celui de sus a umbrit atunci, spre zămislirea celeia ce nu ştia de nuntă; şi pântecele ei cel cu bună roadă, ca o ţarină dulce, l-a arătat tuturor, celor ce vor avea să secere mântuire, când vor cânta aşa : Aliluia.

Icosul al 3-lea.

Având Fecioara în pântece pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul aceleia îndată cunoscând închinarea ei, s-a bucurat, şi cu jucările ca şi cu nişte cântări a strigat către Născătoarea de Dumnezeu :

Bucură-te, viţa mlădiţei celei neveştejite; bucură-te, câştigarea rodului celui fără de moarte !
Bucură-te, ceea ce ai lucrat pe Lucrătorul cel iubitor de oameni; bucură-te, ceea ce ai născut pe Săditorul vieţii noastre !
Bucură-te, brazdă care ai crescut înmulţirea milelor; bucură-te, masă care porţi îndestularea milostivirilor !
Bucură-te, ceea ce înfloreşti ca raiul desfătării; bucură-te, ceea ce găteşti adăpostire sufletelor !
Bucură-te, tămâia rugăciunii cea bineprimită; bucură-te, curăţirea a toată lumea !
Bucură-te, voia lui Dumnezeu cea bună către noi cei muritori; bucură-te, ceea ce eşti îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 4-lea.

Vifor de gânduri necredincioase având înlăuntru întreg înţeleptul Iosif, s-a tulburat uitându-se spre tine, cea neamestecată cu nunta, şi gândind că eşti furată de nuntă, ceea ce eşti fără prihană; iar dacă a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis : Aliluia.

Apoi iarăşi Condacul : Apărătoarei Doamne... *Şi citim* Cuvântul Acatistului, *în două stări, Citim apoi, Catisma 17 :* Fericiţi cei fără prihană..., *Şi după aceasta iarăşi cântăm Condacul :* Apărătoarei Doamne..., *Şi citim trei Icoase şi trei Condace.*

Icosul al 4-lea.

Auzit-au păstorii pe înger lăudând venirea trupească a lui Hristos, şi alergând ca şi către un păstor, văzutu-L-au pe Acesta, ca pe un miel fără prihană, în pântecele Mariei păscându-se, pe care lăudând-o, au zis :

Bucură-te, Maica Mielului şi a Păstorului; bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare !
Bucură-te, muncirea vrăjmaşilor celor nevăzuţi; bucură-te, deschizătoarea uşilor raiului !
Bucură-te, că cele cereşti împreună se bucură cu cele pământeşti; bucură-te, că cele pământeşti împreună dănţuiesc cu cele cereşti !
Bucură-te, gura Apostolilor cea netăcută; bucură-te, îndrăznirea cea nebiruită a purtătorilor de chinuri !
Bucură-te, temeiul cel tare al credinţei; bucură-te, cunoştinţa darului cea luminoasă !
Bucură-te, pentru care s-a golit iadul; bucură-te, pentru care ne-am îmbrăcat cu slavă !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 5-lea.

Steaua cea cu dumnezeiască mergere, văzând-o înţelepţii, mers-au pe urma luminii ei şi ţinându-o ca o făclie, cu dânsa căutau pe tarele Împărat; şi ajungând pe Cel neajuns, s-au bucurat, strigând Lui : Aliluia.

Icosul al 5-lea.

Văzut-au pruncii haldeilor în mâinile Fecioarei pe Cela ce a zidit pe oameni cu mâinile şi cunoscându-L a fi Stăpân, măcar că a luat chip de rob, s-au nevoit cu daruri a-i sluji şi a striga celei binecuvântate :

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse; bucură-te, raza zilei celei tainice !
Bucură-te, ceea ce ai stins cuptorul înşelăciunii; bucurăte, ceea ce luminezi pe tăinuitorii Treimii !
Bucură-te, ceea ce ai lepădat din dregătorie pe muncitorul cel fără de omenie; bucură-te, ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, Iubitorul de oameni !
Bucură-te, ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească; bucură-te, ceea ce curăţeşti de lucrurile cele spurcate !
Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea focului; bucură-te, ceea ce ne-ai schimbat văpaia chinurilor !
Bucură-te, îndreptătoarea înţelepciunii celor credincioşi; bucură-te, veselia tuturor neamurilor !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 6-lea.

Mărturisitori, purtători de Dumnezeu fiind filozofii, s-au întors în Babilon, săvârşind proorocia Ta şi mărturisindu-Te pe Tine, Hristoase, tuturor, lăsat-au pe Irod ca pe un mincinos, că nu ştia să cânte : Aliluia.

Icosul al 6-lea.

Strălucind Tu în Egipt, Lumina adevărului, ai gonit întunericul minciunii. Că idolii lui, Mântuitorule, nerăbdând tăria Ta, au căzut; iar cei ce au scăpat de dânşii, strigau către Născătoarea de Dumnezeu :

Bucură-te, îndreptarea oamenilor; bucură-te, căderea dracilor !
Bucură-te, ceea ce ai călcat rătăcirea înşelăciunii; bucură-te, ceea ce ai vădit înşelăciunea idolească !
Bucură-te, mare care ai înecat pe Faraon cel netrupesc; bucură-te, piatră, care ai adăpat pe cei însetaţi de viaţă !
Bucură-te, stâlp de foc carele povăţuieşti pe cei ce sunt întru întuneric; bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul !
Bucură-te, hrană şi năstrapă cu mană; bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte !
Bucură-te, pământul făgăduinţei; bucură-te, din care curge miere şi lapte !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 7-lea.

Vrând Simeon să se mute dintru acest veac de acum înşelător, Te-ai dat lui ca un prunc, dar Te-ai cunoscut lui şi Dumnezeu desăvârşit. Pentru aceea s-a mirat de înţelepciunea Ta cea nespusă, strigând : Aliluia.

Apoi iarăşi cântăm Condacul : Apărătoarei Doamne... *Şi citim* Celălalt cuvânt al Acatistului. *Apoi Psalmul 50, şi Canoanele :*

CANOANELE

Al hramului cu Irmosul, pe 6, şi al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe 6.

CANONUL Născătoarei de Dumnezeu

Facere a lui Iosif.

Iar de este hramul Născătoarei de Dumnezeu, cântăm Canonul praznicului Născătoarei de Dumnezeu, cu Irmosul pe 12 : Irmosul de două ori şi Troparele pe 10.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmosul :

Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi împărătesei Maicii şi mă voi arăta luminat, prăznuind, şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Pe tine, cartea lui Hristos cea însufleţită, pecetluită cu Duhul, văzându-te marele Arhanghel, Curată, a strigat către tine : Bucură-te, ceea ce eşti locaş bucuriei, pentru care se strică blestemul strămoaşei.

Bucură-te, Fecioară, Mireasă dumnezeiască, îndreptarea lui Adam şi omorârea iadului. Bucură-te, palatul Împăratului tuturor cea cu totul fără prihană; Bucură-te, scaunul cel de foc al Celui ce este Atotţiitor !

Slavă...

Bucură-te, floarea cea neveştejită, care una ai crescut mărul cel cu miros bun ! Bucură-te, ceea ce ai născut mirosul cel bun al Împăratului tuturor ! Bucură-te, mântuirea lumii, ceea ce nu ştii de nuntă !

Şi acum...

Bucură-te, comoara curăţiei, prin care ne-am sculat din căderea noastră ! Bucură-te, Stăpână, ceea ce eşti crin cu dulce miros, care umpli de bună mireasmă pe cei credincioşi; tămâia cea cu miros bun şi mirul cel de mult preţ !

Catavasia : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i şi întru dumnezeiasca slava ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Ceea ce ai răsărit Spicul cel dumnezeiesc cu adevărat, ca o holdă nearată, bucură-te, masa cea însufleţită în care a încăput Pâinea vieţii ! Bucură-te, Stăpână, care eşti izvorul apei vieţii cel nedeşertat !

Bucură-te, pruncă, ceea ce ai născut pe Pruncul cel fără prihană credincioşilor; bucură-te, mieluşea, care ai născut pe Mieluşelul lui Dumnezeu, Carele a ridicat păcatele a toată lumea ! Bucură-te, curăţitoare caldă !

Slavă...

Bucură-te, luceafărul dimineţii cel prealuminat, care eşti singură locaşul Luminii, ceea ce ai purtat pe Soarele Hristos; bucură-te, ceea ce ai stricat întunericul şi ai gonit de pretutindeni pe dracii cei întunecaţi !

Şi acum...

Bucură-te, ceea ce eşti singura uşă prin care a trecut singur Cuvântul, Stăpână care ai sfărâmat cu naşterea ta încuietorile şi uşile iadului ! Bucură-te, dumnezeiasca intrare a celor ce se mântuiesc, ceea ce eşti cu totul lăudată !

Catavasia : Pe ai tăi cântăreţi...

Apoi Ectenia cea mică, şi după Ecfonis, cântăm Condacul : Apărătoarei Doamne... *Şi citim trei Icoase şi trei Condace.*

Icosul al 7-lea :

Arătat-a făptura nouă, arătându-Se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuţi de Dânsul, răsărind din pântecele cel fără de sămânţă şi păzindu-l întreg, precum a fost; ca noi văzând minunea, să o lăudăm pe dânsa, strigând :

Bucură-te, floarea nestricăciunii; bucură-te, cununa înfrânării !
Bucură-te, ceea ce ai strălucit chipul învierii; bucură-te, ceea ce ai arătat viaţa îngerească !
Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din carele se hrănesc credincioşii; bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, cu carele se acoperă mulţi !
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Îndreptătorul celor rătăciţi; bucură-te, ceea ce ai născut pe Mântuitorul celor robiţi !
Bucură-te, îmblânzirea Judecătorului celui drept; bucură-te, iertarea a multor greşiţi !
Bucură-te, haina celor goi de îndrăzneală; bucură-te, dragostea care biruieşte toată dorirea !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 8-lea.

Văzând naştere străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu Cel Preaînalt pe pământ S-a arătat om plecat, vrând să tragă la înălţime pe cei ce strigă Lui : Aliluia.

Icosul al 8-lea.

Cu totul a fost întru cei de jos şi de cei de sus nicicum nu S-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că pogorârea lui Dumnezeu n-a fost, cu mutare din loc, ci naştere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea :

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu Celui neîncăput; bucură-te, uşa tainei celei cinstite !
Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioşi; bucură-te, lauda cea fără îndoire a celor credincioşi !
Bucură-te, căruţa cea preasfântă a Celui ce este pe

heruvimi; bucură-te, sălaşul cel preaslăvit al Celui de pe serafimi !
Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri potrivnice întru una; bucură-te, ceea ce ai unit fecioria şi naşterea !
Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii; bucură-te, prin care s-a deschis raiul !
Bucură-te, cheia împărăţiei lui Hristos; bucură-te, nădejdea bunătăţilor celor veşnice !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 9-lea.

Toată firea îngerească s-a minunat de lucrul cel mare al întrupării Tale; că pe Cel neapropiat, ca Dumnezeu L-au văzut om apropiat tuturor; petrecând împreună cu noi şi auzind de la toţi aşa : Aliluia.

Icosul al 9-lea.

Pe ritorii cei mult vorbitori, îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, a fi despre tine ca nişte peşti fără de glas; că nu se pricep să spună în ce chip şi fecioară ai rămas şi ai putut naşte. Iar noi de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credinţă strigăm :

Bucură-te, sălaşul înţelepciunii lui Dumnezeu; bucură-te, comoara rânduielii Lui !
Bucură-te, ceea ce arăţi pe filozofi neînţelepţi; bucură-te, ceea ce ai vădit pe cei meşteri la cuvânt a fi necuvântători !
Bucură-te, că au nebunit întrebătorii cei cumpliţi; bucură-te, că s-au veştejit făcătorii de basme !
Bucură-te, ceea ce ai rupt vorbele cele încurcate ale atenienilor; bucură-te, ceea ce ai umplut mrejele pescarilor !
Bucură-te, ceea ce ne-ai tras dintru adâncul necunoştinţei; bucură-te, ceea ce pe mulţi i-ai luminat la minte !
Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuiască; bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieţi !
Bucură-Te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 10-lea.

Vrând să mântuiască lumea Împodobitorul tuturor la dânsa însuşi de Sine fiind făgăduit a venit şi Păstor fiind, ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat om ca noi. Căci cu asemănare chemând pe cel asemenea, ca un Dumnezeu aude : Aliluia.

Şi iarăşi cântăm Condacul : Apărătoarei Doamne...

Apoi Sedelna, glasul 1.

Podobia : Mormântul Tău...

Voievodul cel mare al îngerilor celor fără de trupuri venind în cetatea Nazaret şi stând înaintea ta, ţi-a vestit, Curată, pe Împăratul şi Domnul veacurilor, zicând către tine : Bucură-te, binecuvântată Marie, adâncimea cea neajunsă şi netălmăcită, chemarea oamenilor.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta. Şi iarăşi citire.*

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Cela ce şade întru mărire pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, Dumnezeul Cel Preaînalt, prin palmă curată, şi a mântuit pe cei ce strigă : Slavă Hristoase, puterii Tale !

Întru glasuri de cântări, cu credinţă strigăm către tine : Ceea ce eşti cu totul lăudată, bucură-te, munte gras şi închegat cu Duhul ! Bucură-te, sfeşnic şi năstrapă, ceea ce porţi Mana, Care îndulceşte simţirile tuturor credincioşilor !

Bucură-te, preacurată Stăpână, care eşti curăţirea lumii; bucură-te, scară, care a înălţat cu darul pe toţi de pe pământ; bucură-te, pod, carele cu adevărat treci din moarte la viaţă pe toţi cei ce te laudă pe tine !

Bucură-te, Preacurată ceea ce eşti mai înaltă decât cerurile, care fără de osteneală ai purtat în pântecele tău temelia pământului; bucură-te, roşală, care ai vopsit din sângele tău veşmântul cel dumnezeiesc al Împăratului puterilor !

Slavă...

Bucură-te, Stăpână, care ai născut pe Dătătorul de lege Cel adevărat, Carele curăţeşte în dar fărădelegile tuturor; adâncimea cea necuprinsă cu mintea, înălţimea cea nespusă, ceea ce nu ştii de nuntă, pentru care noi toţi ne-am îndumnezeit !

Şi acum...

Pe tine, ceea ce ai împletit lumii cununa cea neîmpletită de mână, te lăudăm : Bucură-te, strigând către tine Fecioară, păzitoarea tuturor, îngrădirea,

întărirea şi scăparea cea sfinţită.

Catavasia : Cela ce şade în slavă...

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Spăimânta-tu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel ce este peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte mântuire tuturor celor ce te laudă pe tine.

Bucură-te, preanevinovată, care ai născut calea vieţii şi ai mântuit lumea din potopul păcatului; bucură-te, Mireasă dumnezeiască, ceea ce eşti auzire şi grai înfricoşat; bucură-te, petrecerea Stăpânului făpturii !

Bucură-te, Preacurată, ceea ce eşti tăria şi întărirea oamenilor, foc de sfinţire măririi, omorârea iadului, cămară cu totul luminoasă. Bucură-te, bucuria îngerilor ! Bucură-te, ajutătoarea celor ce se roagă ţie cu credinţă !

Bucură-te, Stăpână, căruţa Cuvântului cea în chipul focului, raiule însufleţite, carele ai în mijloc pomul vieţii pe Domnul, a Cărui dulceaţă înviază pe cei ce se împărtăşesc Lui cu credinţă şi au fost supuşi stricăciunii.

Slavă...

Întăriţi fiind cu puterea ta, cu credinţă strigăm ţie : Bucură-te, cetatea Împăratului tuturor, de care s-a grăit luminat cele preaslăvite şi vrednice a se auzi, muntele cel netăiat ! Bucură-te, adâncul cel nemăsurat !

Şi acum...

Ceea ce eşti sălaş desfătat Cuvântului, bucură-te, Preacurată, vasul carele ai scos mărgăritarul cel dumnezeiesc ! Bucură-te, împăcarea cea către Dumnezeu, cu totul minunată, a tuturor celor ce pururea te fericesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu !

Catavasia : Spăimânta-tu-s-au toate... *Aicea rămâne Canonul Hramului.*

Cântarea a 6-a.

Irmos :

Înţelepţii lui Dumnezeu care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ceea ce eşti cămară nespurcată a Cuvântului şi pricină îndumnezeirii tuturor, bucură-te, Preacurată, chemarea proorocilor; bucură-te, podoaba Apostolilor !

Din tine a picat roua care a stins văpaia mulţimii dumnezeilor; pentru aceea strigăm ţie : Bucură-te, lâna cea plină de rouă pe care, Fecioară, Ghedeon mai înainte o a văzut !

Slavă...

Iată, Fecioară, bucură-te, strigăm ţie; fii nouă adăpostire şi linişte celor ce ne învăluim întru adâncul scârbelor şi al tuturor smintelilor potrivnicului !

Şi acum...

Ceea ce eşti pricina bucuriei, umple de dar gândul nostru, ca să strigăm ţie : Bucură-te, rugul cel nears şi norul cel cu totul luminos, carele neîncetat umbreşti pe cei credincioşi !

Apoi începem Patrucântarea.

Facere a lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Marea vieţii văzând-o...

Pătimind mucenicii şi ca nişte pietre alese tăvălindu-se pe pământ, toată zidirea vrăjmaşului de tot o au surpat şi s-au făcut Biserici lui Dumnezeu Celui viu.

Rugămu-vă pe voi, mucenicilor, care aţi săvârşit călătoria cea bună, întăriţi-ne să alergăm bine călătoria postului, strălucind cu săvârşirea bunătăţilor.

A morţilor :

Pe robii Tăi, Stăpâne, care s-au mutat de pe pământ la Tine, Cel Preabun, fă-i părtaşi împărăţiei Tale, cu sfintele mijlociri ale dumnezeieştilor mucenici, mult-Îndurate !

A Născătoarei :

Ceea ce eşti una întrutot lăudată, roagă pe Cuvântul cel Preasfânt, să dea iertare de păcate şi partea dumnezeieştilor daruri celor ce te lăudăm cu credinţă, Maică Fecioară !

Altă Patrucântare,

Irmos, glasul al 2-lea : Din chit, pe proorocul...

Săvârşind pomenirea mucenicilor. Să trimitem cântări Domnului, astăzi dumnezeieşte veselindune.

De săbii şi de foc netemându-vă şi îndrăznind întru credinţă, mucenicilor, cu dânsa aţi spăimântat pe tirani.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime după Feţe, Te laud; Unimii celei după Fiinţă, mă închin : Ţie, Părinte, Fiule şi Duhule Sfinte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Lauda îngerilor şi a oamenilor eşti Fecioară, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Luând viaţă în locul morţii, săltaţi locuind în locaşurile cele cereşti, prealăudaţilor mucenici ai lui Hristos Dumnezeu.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cela ce stăpâneşti moartea şi viaţa, odihneşte cu sfinţii Tăi, Hristoase, pe cei ce s-au mutat din viaţă cu credinţă.

Irmosul :

Din chit pe proorocul l-ai izbăvit şi pe mine dintru adâncul păcatelor mă scoate, Doamne, şi mă mântuieşte.

Apoi Eetenia cea mică, şi după Ecfonis, cântăm iarăşi Condacul : Apărătoarei Doamne... *Şi citim Icoasele şi Condacele ce au mai rămas.*

Icosul al 10-lea.

Zid eşti fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, şi tuturor celor ce aleargă la tine. Că Făcătorul cerului şi al pământului te-a gătit pe tine, Curată, sălăşluindu-Se în pântecele tău, şi învăţând pe toţi să strige ţie :

Bucură-te, turnul fecioriei; bucură-te, uşa mântuirii !
Bucură-te, începătoarea prefacerii cei înţelegătoare; bucură-te, dătătoarea darului celui dumnezeiesc !
Bucură-te, că tu ai înnoit pe cei zămisliţi cu ruşinea; bucură-te, că tu ai învăţat pe cei urâţi de minte !
Bucură-te, ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor; bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăţiei !
Bucură-te, cămara nunţii cei fără de sămânţă; bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioşi !
Bucură-te, ceea ce din fecioare una ai fost bună hrănitoare de prunc; bucură-te, cămara cea împodobită a sufletelor sfinţilor !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 11-lea.

Împărate Sfinte, de Ţi-am aduce cântări şi psalmi la număr tocmai ca nisipul, nimica nu plinim cum se cade; ca se biruieşte toată cântarea, care va să se tindă către mulţimea milelor Tale cele multe, care ai dat celor ce-Ţi strigă : Aliluia.

Icosul al 11-lea.

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întuneric, vedem pe Preasfânta Fecioară; că aprinzând în sine focul cel netrupesc, îndreptează spre cunoştinţa cea dumnezeiască pe toţi, care luminează mintea cu raza şi cu chemarea se cinsteşte cu acestea :

Bucură-te, raza Soarelui celui înţelegător; bucură-te, raza Luminii cei neapuse !
Bucură-te, fulger carele luminezi sufletele; bucură-te, ceea ce îngrozeşti pe vrăjmaşi ca tunetul !
Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină; bucură-te, că ai izvorât izvorul cel ce curge cu ape multe !
Bucură-te, ceea ce ai zugrăvit chipul spălării; bucură-te, ceea ce curăţeşti spurcăciunea păcatului !

Bucură-te, baie care speli conştiinţa : bucură-te, pahar carele dregi bucuria !
Bucură-te, mireasma mirosului celui bun al lui Hristos; bucură-te, viaţa veseliei cei de taină !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 12-lea.

Vrând să dea har datoriilor celor dedemult, dezlegătorul tuturor datoriilor omeneşti, venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui şi rupând zapisul, aude de la toţi aşa : Aliluia !

Icosul al 12-lea.

Cântând naşterea ta, te lăudăm toţi ca pe o Biserică însufleţită, Născătoare de Dumnezeu. Că locuind în pântecele tău Domnul, Care ţine toate cu mâna, a sfinţit, a slăvit şi a învăţat pe toţi să strige către tine :

Bucură-te, locaşul lui Dumnezeu şi al Cuvântului; bucură-te, Sfântă care eşti mai mare decât sfinţii !
Bucură-te, ladă poleită cu Duhul; bucură-te, comoara vieţii cea nedeşertată !
Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraţilor celor credincioşi; bucură-te, lauda cea de cinste a preoţilor celor cuvioşi !
Bucură-te, stâlpul Bisericii cel neclintit; bucură-te, zidul împărăţiei cel nemişcat !
Bucură-te, prin care se ridică biruinţele; bucură-te, prin care cad vrăjmaşii !
Bucură-te, tămăduirea trupului meu; bucură-te, mântuirea sufletului meu !
Bucură-te, Mireasă pururea fecioară !

Condacul al 13-lea.

O Maică prealăudată, care ai născut pe Cuvântul, Cel ce este mai sfânt decât toţi sfinţii, primind acest dar de acum, izbăveşte din toată ispita şi scoate din munca ceea ce va să fie pe toţi, cei ce-ţi cântă ţie : Aliluia !

Acest Condac se zice de trei ori. Şi iarăşi citim Icosul întâi : Îngerul cel mai întâi stătător... *Şi Condacul :* Apărătoarei Doamne...

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În aceeaşi zi, în Sâmbăta din săptămâna a cincea a postului mare, prăznuim imnul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

Stih : Prin cântări neîncetate, cu mulţumire cetatea,
Cântă pe Apărătoarea, ce-n război i-ajutătoare.

Pe timpul domniei lui Iraclie, împăratul Bizanţului, Horsoe, împăratul perşilor, a văzut că împărăţia Bizantinilor este cu totul slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul. De asta a trimis pe unul din satrapii săi, Sarvar cu numele, cu multe mii de ostaşi ca să-i supună lui răsăritul. Horsoe şi mai-nainte dusese la pieire ca la o sută de mii de creştini; îi vânduse evreilor, iar aceştia i-au omorât. Cucerind deci satrapul Sarvar tot răsăritul, a ajuns chiar până la Hrisopole, numit azi Scutari. Împăratul Iraclie, pentru că avea lipsă de bani în vistieria statului, a prefăcut vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduinţa că va da înapoi mai multe şi mai desăvârşite sfinte vase. Iraclie porneşte deci cu corăbiile prin Marea Neagră şi intră în ţinuturile Persiei; nimiceşte Persia; iar Horsoe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme Sirois, fiul lui Horsoe, s-a răsculat împotriva tatălui său, a luat el conducerea împărăţiei, a omorât pe Horsoe, tatăl lui, şi a făcut pace cu Iraclie. Hagan, conducătorul Misienilor şi al Sciţilor, când a auzit că împăratul Iraclie străbătea Marea Neagră spre a se duce în Persia, a stricat pacea cu Bizantinii. A strâns nenumărate oşti şi a năvălit din părţile de miazănoapte asupra Constantinopolului, scoţând strigăte de bulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de corăbii şi uscatul de pedeştri şi călăreţi. Patriarhul Serghie îndemna poporul Constantinopolului să nu-şi piardă curajul, ci să-şi pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu şi în preacurata lui Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel şi Vonu patriciul, care era pe atunci în fruntea cetăţii, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmaşilor. Trebuie, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus să facem şi noi cele ce se cuvin. Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul dumnezeiasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetăţii, pe deasupra zidurilor. Iar când Sarvar dinspre răsărit şi Hagan dinspre apus au început să dea foc locuinţelor dimprejurul cetăţii, patriarhul umbla pe deasupra zidurilor cetăţii, purtând icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, cinstitele şi de viaţă făcătoarele lemne ale Crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetăţii Constantinopolului cu o mulţime

nenumărată de ostaşi, înarmaţi foarte tare, încât trebuia să lupte un soldat bizantin cu zece soldaţi sciţi. Dar nebiruita Apărătoare a ucis pe cei mai mulţi din Sciţi prin puţinii ostaşi ce se găseau în Biserica Izvorul Tămăduirii. Din pricina asta Bizantinii, prinzând îndrăzneală şi curaj, îi biruia mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciţii au văzut că sunt respinşi, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a răspuns : Nu vă înşelaţi cu Dumnezeul în care credeţi ! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră ! La auzul acestor cuvinte locuitorii cetăţii şi-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan şi Sarvar s-au înţeles să atace şi pe uscat şi pe mare. Dar au fost atât de cumplit bătuţi de Bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morţii. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn pline cu soldaţi, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre Biserica din Vlaherna a Născătoarei do Dumnezeu din pricina unei puternice furtuni ce s-a pornit pe neaşteptate pe mare, le-a despărţit pe unele de altele şi le-a sfărâmat împreună cu toate corăbiile duşmanilor. Şi se putea vedea minunata lucrare a preacuratei Maicii lui Dumnezeu, căci pe toţi i-a aruncat la ţărmul mării lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porţile, cu femei şi cu copii, năvălind viteşte asupra lor, i-a ucis pe toţi fără deosebire. Conducătorii vrăjmaşilor s-au întors plângând şi tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, dând mulţumire Maicii Domnului, a făcut privegheri şi a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei şi a biruit pe duşmani prin puterea ei cea mai presus de fire. Şi de atunci, spre pomenirea acestui fapt şi a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare în acest timp când a avut loc biruinţa prin ajutorul Maicii Domnului. L-au numit Acatist, pentru că întreg poporul şi clerul Constantinopolului a cântat atunci acest imn stând în picioare. După trecere a treizeci şi şase de ani, pe timpul împărăţiei lui Constantin Pogonatul, agarinenii venind cu nenumărată oaste au atacat din nou Constatinopolul. Şi au ţinut înconjurată cetatea timp de şapte ani, în care timp au iernat în părţile Cizicului, şi au murit mulţi oameni de-ai lor. Apoi au plecat şi s-au întors cu corăbiile lor; când au ajuns la lacul numit Sileo, cu ajutorul preacuratei Maicii lui Dumnezeu, a fost toţi înecaţi în mare. Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu şi o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmaşii lui Agar, în număr de foarte multe zeci de mii, au nimicii mai întâi împărăţia perşilor, apoi Egiptul şi Libia şi au atacat pe indieni, etiopieni şi spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline de ostaşi şi împotriva oraşelor împărătesei. Au înconjurat Constantinopolul şi aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul cel sfânt al cetăţii a luat cinstitul lemn al cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci şi cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu Povăţuitoarea şi au mers de jur împrejurul zidului cetăţii, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. agarenilor le-a venit în gând să-şi împartă oştile în două părţi; o parte au pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de douăzeci de mii, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicaţi de un lanţ de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetăţii, au ocolit şi au ajuns aproape de locul numit Sosten. Acolo a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe din corăbiile lor s-au sfărâmat şi s-au înecat. Cei care au mai rămas au căzut în mare foamete, încât au mâncat şi carne omenească şi muiau băligar şi-l mâncau. Apoi au plecat şi când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toţi ai lor s-au dus în fundul mării, căci căzând din cer grindină puternică şi înfierbântând marea a topit corăbiile lor şi aşa acel stol nenumărat de corăbii au pierit şi au rămas numai trei ca să dea de veste. Aşadar prăznuim sărbătoarea de astăzi pentru toate aceste minuni mai presus de fire ale preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Se numeşte Acatist, pentru că atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare şi pentru că la toate celelalte icoase obişnuim să şedem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm cu toţi în picioare.

Pentru rugăciunile Apărătoarei şi nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, slobozeşte-ne pe noi din toată nevoile ce stau în jurul nostru şi ne mântuieşte ca un singur Iubitor de oameni, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

N-au slujii făpturii înţelepţii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcându-o s-au bucurat, cântând : Prealăudate Domnul părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pe tine te lăudăm strigând : Bucură-te, căruţa Soarelui celui înţelegător şi viţa cea adevărată, care ai crescut Strugurul cel copt, din carele curge vinul, cel ce veseleşte sufletele celor ce te slăvesc pe

tine cu credinţă.

Ceea ce ai născut pe Vindecătorul tuturor oamenilor, bucură-te, Mireasă dumnezeiască, toiagul cel de taină, carele ai înflorit floarea cea neveştejită ! Bucură-te, Stăpână prin care ne umplem de bucurie şi moştenim viaţa.

Nu poate, Stăpână, limba cea cu podoabă vorbitoare să te laude pe tine; că te-ai înălţat mai presus de serafimi, născând pe Împăratul Hristos; pe Carele roagă-L, să ne mântuim din toată nevoia, cei ce ne închinăm ţie cu credinţă.

Marginile lumii te laudă şi te fericesc şi cu dragoste strigă către tine : Bucură-te, carte întru care s-a scris Cuvântul cu degetul Tatălui, ceea ce eşti curată; pe Carele roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să scrie în cartea vieţii pe robii tăi.

Plecăm genunchii inimii noastre, noi robii tăi, şi ne rugăm ţie; pleacă urechea ta, ceea ce eşti curată, şi ne mântuieşte pe noi, cei ce suntem cufundaţi pururea în scârbe; şi apără de toată robia vrăjmaşului cetatea ta, Născătoare de Dumnezeu.

Altă Patrucântare,

Irmos, glasul al 6-lea : Dătător de rouă...

Prealuminata adunare a dumnezeieştilor Tăi mucenici, mult-Milostive, întru lumina Ta cea neapusă acum vieţuiesc; cu rugăciunile lor dăruieşte tuturor luminarea şi iertarea păcatelor, Hristoase.

Cât este de frumoasă vremea postului, care ne-ai dat nouă, Doamne ! Întru care milostiveşte-Te spre sufletele noastre ca un bun; pentru rugăciunile Sfinţilor Mucenici, care au iubit patimile Tale cele frumoase şi cinstite.

A morţilor :

Pe robii Tăi, care au trecut viforul vieţii cel cu multă durere, îndreptează-i la limanul vieţii, Stăpâne, ca să strige cu toţi aleşii Tăi : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei :

Ceea ce ai născut pe Dătătorul legii, roagă-L, pururea Fecioară, să ridice acum toate fărădelegile celor ce binevoiesc a săvârşi nevoinţa dumnezeiescului post.

Altă Patrucântare,

Irmos, glasul al 5-lea : Bine eşti cuvântat Dumnezeul...

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cel ce ai arătat viteji pe mucenicii cei ce au pătimit pentru Tine, Carele eşti lăudat şi preaslăvit.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce ai dat nouă rugători către Tine pe purtătorii de chinuri, Carele eşti lăudat şi preaslăvit.

Slavă..., *a Treimii :*

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cel ce eşti cunoscut Unul după Fire şi în trei Feţe, Cel prealăudat şi preaslăvit.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce Te-ai născut fără sămânţă şi pe ceea ce Te-a născut o ai arătat curată, Cel prealăudat şi preaslăvit

Stih : Sfinţilor care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce ai astupat gurile fiarelor şi ai stins focul, spre lauda sfinţilor Tăi, Cel prealăudat şi preaslăvit.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce ai mutat de la moarte la viaţa cea fără sfârşit pe cei ce Ţi-au slujit Ţie cu credinţă în viaţă.

Irmosul :

Bine eşti cuvântat Dumnezeule, Cela ce vezi adâncurile şi şezi pe scaunul slavei, Cel prealăudat şi preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmosul :

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată, pe toată lumea ridică

să-Ţi cânte Ţie : Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

În pântece ai primit pe Cuvântul şi ai purtat pe Cela ce poartă toate şi ai hrănit cu lapte, ceea ce eşti curată, pe Cela ce hrăneşte toată lumea cu buna voire; Căruia cântăm : Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Moise a cunoscut în rug taina cea mare a naşterii tale, Preasfântă curată Fecioară, iar tinerii mai înainte au închipuit aceasta mai luminat, în mijlocul focului stând şi fiind nearşi; pentru aceea te lăudăm pe tine întru toţi vecii.

Cei ce mai-nainte, pentru înşelăciune, eram dezbrăcaţi, acum ne-am îmbrăcat în haina nestricăciunii, prin naşterea ta; şi cei ce şedeam întru întunericul păcatelor, am văzut lumină, Fecioară, ceea ce eşti locaş luminii; pentru aceea te lăudăm întru toţi vecii.

Cei morţi prin tine viază, că ai născut viaţa cea într-un Ipostas; cei ce mai înainte erau muţi, acum grăiesc bine, stricaţii se curăţesc, bolile se gonesc şi mulţimea duhurilor celor din văzduh se biruieşte, Fecioară, ceea ce eşti mântuirea oamenilor.

Ceea ce ai născut mântuirea lumii, prin care ne-am ridicat de pe pământ la înălţime, bucură-te cea cu totul binecuvântată, care eşti acoperământ şi putere, zid şi tărie celor ce cântă, Curată : Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Altă Patrucântare,

Irmos : Din văpaie, cuvioşilor...

Minţile cele cereşti prea s-au minunat de isprăvile Sfinţilor Mucenici; pentru rugăciunile lor, minunează întru noi, Stăpâne îndurate, din-destul, milele Tale.

Cei ce aţi călcat focul cu roua cea dumnezeiască, vitejii Domnului cei vrednici de minune, izbăviţi-ne pe noi de focul cel muncitor, cu rugăciunile noastre cele fierbinţi către Stăpânul.

Preabunule Cuvinte, pe cei ce s-au mutat de la noi cu dreaptă credinţă învredniceşte-i vieţii cereşti şi luminii celei sfinte; prin rugăciunile mucenicilor celor bine biruitori.

A Născătoarei :

Cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine, Îndurate, ale Sfinţilor Mucenici şi ale Apostolilor Tăi, luminează sufletele noastre; ca să Te slăvim pe Tine cu bucuria sufletului, întru toţi vecii.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Făcătorul făpturii...

Sfinte cete ale mucenicilor, aduceţi-vă aminte de cei ce vă laudă pe voi cu dragoste şi preaînalță pe Hristos în veci.

Cu sabie tăindu-se mucenicii, se bucurau lăudând pe Hristos şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Cu minunată cuviinţă se împarte Treimea şi rămâne neîmpărţită ca un Dumnezeu. Pe aceasta o preaînălţăm întru toţi vecii.

Și acum..., *a Născătoarei :*

Fecioara a născut prunc; căci Dumnezeu S-a făcut om dintr-însa. Tot trupul să-L laude întru toţi vecii !

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stâlpi ai vitejiei s-au arătat mucenicii, veselindu-se pentru căderea diavolului, lăudând pe Hristos şi preaînălţându-L în veci.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui.

Învredniceşte, Doamne, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, care cu credinţă şi cu nădejde s-au mutat la Tine.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Făcătorul a toată făptura, de Care se spăimântează îngerii, cântaţi-L popoare şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul, fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige : Bucură-te, preafericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Să strigăm ţie credincioşii, bucură-te ! prin tine făcându-ne părtaşi bucuriei celei deapururea; mântuieşte-ne pe noi de ispitele robiei păgâneşti şi de toată altă bătaie, Fecioară, care vine oamenilor celor ce greşesc, pentru mulţimea păcatelor.

Arătatu-te-ai luminarea şi întărirea noastră, pentru aceasta strigăm către tine : Bucură-te, steaua cea neapusă, care ai adus în lume pe Soarele cel mare; bucură-te, Curată, ceea ce ai deschis raiul cel încuiat; bucură-te, vasul, carele ai primit Mirul cel nedeşertat, ce S-a vărsat deasupra ta.

Să stăm cu Cuvioasă temere în casa Dumnezeului nostru şi să strigăm : Bucură-te, Stăpâna lumii; bucură-te, Marie, Doamna noastră a tuturor; bucură-te, ceea ce una eşti între femei fără prihană şi bună; bucură-te, stâlpul cel de foc carele conduci firea omenească la viaţa cea de sus.

Porumbiţă, ceea ce ai născut pe Cel milostiv, bucură-te, pururea Fecioară ! Bucură-te, lauda tuturor cuvioşilor; bucură-te cununia mucenicilor; bucură-te, frumuseţea cea dumnezeiască a tuturor drepţilor şi mântuirea noastră a credincioşilor.

Fie-Ţi milă, Doamne, de moştenirea Ta, trecând cu vederea acum toate păcatele noastre; având rugătoare spre aceasta către Tine, pe ceea ce Te-a născut pe pământ fără de sămânţă, pe Tine, Hristoase, Carele ai voit de Te-ai închipuit în firea omenească, pentru mare mila Ta.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Ca lumina, ca soarele răsărind, mucenicii au luminat tot pământul cu razele bunei credinţe şi cu strălucirile minunilor; şi au pierdut întunericul mulţimii dumnezeilor. Cu ale cărora rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Oaste nebiruită a mucenicilor, întăreşte-ne pe noi pe toţi, ca bine să ne nevoim şi să săvârşim curgerea postului; ca săvârşind lucrul dumnezeieştii vieţi, să ne facem părtaşi vieţii, bucurându-ne.

A morţilor :

Să ajungă bunătatea Ta, Doamne, pe cei ce s-au mutat de la noi, cu înfricoşată porunca Ta; să-i înconjure pe dânşii mila Ta şi să-i îndrepteze la locaşurile cele luminate de lumina feţei Tale.

A Născătoarei :

Prin glasul îngerului ai născut, Născătoare de Dumnezeu, negrăit, pe Vestitorul voii Tatălui. Deci primeşte glasurile robilor tăi, cele ce aducem în vremea postului şi le du lui Dumnezeu ca nişte tămâie.

Altă Patrucântare,

Irmos : Isaie dănţuieşte..

Săvârşind praznic mucenicesc, să săltăm astăzi cu cântări, popoare, cântând lui Hristos, rânduitorul nevoinţelor, Celui ce le-a dat lor biruinţă asupra vrăjmaşilor. Pe Carele cu cântări să-L slăvim.

Cu unghii de fier zgâriaţi fiind şi cu săbii tăiaţi din toate mădularele, v-aţi unit cu Hristos prin dragoste, prealăudaţilor mucenici. Pentru aceasta bucurându-vă acum în ceruri, rugaţi-vă pentru noi toţi.

Slavă..., *a Treimii :*

Întocmai în fiinţă, Te laud pe Tine, Treime, Ceea ce eşti fără de început, cinstită, de viaţă începătoare, nedespărţită Unime. Părinte, Cela ce eşti nenăscut, Cuvinte şi Fiule Cel născut şi Duhule Sfinte; mântuieşte-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat şi naştera întru feciorie. Dumnezeu este Cel ce S-a născut; pe Carele mărindu-L, pe tine Fecioară te fericim.

Stih : Sfinţilor care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Oastea mucenicilor cea vitează a Împăratului şi Dumnezeului tuturor, cu cântări să o încununăm popoare, că aceea a biruit taberele drăceşti. Pe care lăudându-i, slăvim pe Stăpânul.

Stih : Fericiţi sunt pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Când vei scula toată făptura să se judece, Hristoase, miluieşte pe credincioşii robii Tăi, pe care i-ai luat acum; iartă greşalele lor cele din viaţă şi cu sfinţii Tăi odihneşte-i în veci.

Irmosul :

Isaie dănţuieşte ! Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emmanuil, pe Dumnezeu şi omul; răsărit este numele Lui, pe Carele slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Luminânda

Podobia : Femei, auziţi glas de veselie...

Taina cea din veci se cunoaşte astăzi; că Dumezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, se face fiu Fecioarei Mariei, pentru milostivire, şi Gavriil vesteşte bucuria bunei vestiri. Cu carele împreună să strigăm toţi : Bucură-te, Maica Domnului ! (*de trei ori*)

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4; şi cântăm aceste Stihiri glasul al 4-lea.

Podobia : Ca pe un viteaz...

Taina cea ascunsă şi neştiută de îngeri, arhanghelului Gavriil se încredinţează şi către tine acum vine, ceea ce eşti bună şi curată porumbiţă, chemarea neamului nostru; şi strigă către tine, Preasfântă : Bucură-te, şi te găteşte prin cuvântul acesta, să primeşti pe Dumnezeu Cuvântul în pântecele tău. (*de două ori*)

Palat purtător de lumină s-a gătit Ţie, Stăpâne, pântecele cel curat al dumnezeieştii fiice. Pogoară-Te şi vino la dânsa şi miluieşte făptura Ta, care a dobândit război pentru pizmă, s-a ţinut în robia celui viclean, şi-a pierdut frumuseţea cea dintâi şi aşteaptă pogorârea Ta cea mântuitoare.

Gavriil arhanghelul de faţă vine către tine şi strigă ţie, ceea ce eşti cu totul nevinovată : Bucură-te, dezlegarea blestemului şi învierea celor căzuţi; bucură-te, ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu; bucură-te, norul cel însufleţit al Soarelui, care primeşti pe Cel neîncăput, ce va să Se sălăşluiască în pântecele tău.

Slavă..., Şi acum..., *Stihira, glasul al 4-lea, singur glasul.*

Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu limba care nu o ştia; că grăia către dânsa arhanghelul graiuri de veste bună; şi ea primind vestirea cu credinţă, Te-a zămislit pe Tine, Dumnezeule Cel mai înainte de veci. Pentru aceea şi noi bucurându-ne, strigăm Ţie : Dumnezeule, Cela ce Te-ai întrupat dintr-însa fără schimbare, dăruieşte lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

DOXOLOGIA MARE

Ectenia şi Apolisul. Apoi ceasul întâi şi Apolisul deplin.

LA LITURGHIE

Tipica şi din Canonul Acatistului : Cântarea a 3-a şi a 6-a : Apostolul zilei, din Epistola către Evrei, şi al Născătoarei de Dumnezeu, din aceeaşi epistolă. Evangelia zilei, de la Marcu, şi a Născătoarei de Dumnezeu de la Luca. CHINONICUL : Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema. *La masă mâncăm două fierturi cu undelemn şi bem vin, mulţumind Preasfintei noastre Născătoarei de Dumnezeu, pentru minunile cele făcute de dânsa.*

SĂPTĂMÂNA A 6-A DIN POSTUL MARE

DUMINICA
A CINCEA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST

ÎN CARE SE POMENEŞTE CUVIOASA MAICA NOASTRĂ MARIA EGIPTEANCA

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

Rânduiala este asemenea ca şi la celelalte Duminici, cântând şi rânduiala Sfântului de la Minei, ce se va întâmpla. Iar alţii mai pe urmă au aşezat să se cânte în aceasta Duminică slujba Cuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca. După Psalmul începător şi obişnuita Catismă, la, Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10: cântând trei Stihiri ale Învierii, din Octoih, trei ale lui Anatolie şi patru ale Cuvioasei, repetând una. Glasul al 6-lea.*

Podobia : Toată nădejdea punându-şi în ceruri...

Te oprea vederea celor cinstite, întinăciunea cea mai dinainte, ce se trăgea din spurcăciuni; dar înţelepciunea ta şi cunoştinţa de cele ce s-au lucrat de tine, Maică de Dumnezeu înţelepţită, s-a făcut ţie întoarcere spre cele mai bune; că privind spre icoana binecuvântatei fiicei lui Dumnezeu şi căindu-te de toate păcatele tale de mai înainte, prealăudată, cu îndrăzneală te-ai închinat cinstitului lemn.

Închinându-te sfintelor locuri cu bucurie, ai luat de acolo darul călătoriei spre fapta bună cea de mântuire; ai alergat grabnic cu bună călătorie şi trecând râul Iordanului, în locaşul Botezătorului te-ai sălăşluit cu osârdie; şi sălbăticia patimilor o ai întunecat cu viaţa ta cea bună, împuţinând prin înfrânare înfierbântările trupului, Maică pururea fericită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, întipărindu-ţi închipuirea lui Dumnezeu, Cuvioasă, prin feluri de bunătăţi; şi atâta ai strălucit, încât şi peste ape uşor ai trecut, Fericită, şi te-ai ridicat de pe pământ cu rugăciunile tale către Dumnezeu; şi acum stând cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, prealăudată Marie roagăte pentru sufletele noastre.

Slavă..., *glasul al 4-lea.*

Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că şi ceea ce mai înainte era căzută de tot, s-a nevoit cu nevoinţă pustnicească. De unde şi lepădând neputinţa, vitejeşte a stătut împotriva diavolului. Pentru aceasta luând şi dar de biruinţă, se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., *a Născătoarei, cea întâia a glasului; Dogmatica.*

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, Slavă..., *a Cuvioasei, glasul al 2-lea.*

Vânările sufletului şi patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; greşalele gândului cu izvorul sihăstriei le-ai înecat; şi cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia şi ne-ai odrăslit nouă roduri de pocăinţă. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, Cuvioasă.

Şi acum..., *a Născătoarei, glas acelaşi :* O minune mai nouă... *Troparul Învierii.*

Slavă..., *a Cuvioasei, glasul al 8-lea.*

Întru tine Maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că luând Crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Marie, duhul tău.

Şi acum..., *a Născătoarei :* Cela ce pentru noi Te-ai născut... *Acestea le zicem şi la* Dumnezeu este Domnul..., *Şi cealaltă, rânduială, după obicei.*

LA UTRENIE

După toată rânduiala obişnuită, trei Canoane : Al învierii cu al Născătoarei de Dumnezeu, pe 6; acesta al Trioduiui, pe 4, şi al Cuvioasei, pe 4.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr.

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos : Apa trecându-o ca pe uscat...

Lăsatu-m-ai în bogăţia dulceţilor, veselindu-mă în toate zilele cu desfătarea bogatului. Dar Te rog pe Tine, Mântuitorule, scapă-mă de foc ca pe Lazăr.

Îmbrăcatu-m-am, Mântuitorule, cu desfătările, ca cel ce se îmbracă cu vison şi cu haină aurită; ci să nu mă trimiţi pe mine în foc, ca pe acela.

Se veselea bogatul dedemult cu bogăţia şi cu desfătarea, în viaţa cea stricăcioasă; pentru aceasta s-a osândit la munci; iar Lazăr cel sărac s-a răcorit.

A Născătoarei :

Cetele îngereşti şi omeneşti te laudă neîncetat Maică, care nu ştii de mire; că ai ţinut pe Făcătorul ca prunc în braţele tale.

Alt Canon, al Cuvioasei, pe 5.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos : Valul mării...

Trimite-mi lumină mie, celui ce prăznuiesc cu dragoste pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi dumnezeiască, Cuvioasă, ceea ce stai înaintea lui Hristos, Lumina cea neapropiată, mântuindu-mă din toate ispitele vieţii.

Cela ce ai venit cu trupul la egipteni, Cel necuprins şi mai înainte de veci Te-a arătat din Egipt stea prealuminoasă Domnul, Cel ce ştie toate mai înainte de facerea lor.

Slavă...

Neştiind dumnezeieştile porunci, preacinstită, ai întinat chipul cel dumnezeiesc; dar prin dumnezeiască purtare de grijă, iarăşi l-ai curăţit, îndumnezeindu-te, Cuvioasă, prin faptele tale cele dumnezeieşti.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

O ! Milostivirea Ta cea multă, Dumnezeul meu, şi smerenia Ta cea nespusă. Cum ai asemănat cu îngerii pe păcătoasa de mai înainte, ca pe o curată şi fără prihană ? Prin rugăciunile Maicii Tale.

Catavasie : Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a,

Irmos : Tu eşti întărirea celor ce...

Precum ai mântuit, Hristoase, pe Lazăr din văpaie, aşa să mă mântuieşti şi pe mine nevrednicul robul Tău din focul gheenei.

Bogat sunt, Doamne, de patimi şi de desfătări; dar sărac ca Lazăr de averea bunătăţilor; ci mă mântuieşte !

Cu roşu şi cu vison se îmbracă cel bogat, adică cu desfătările şi cu păcatele; pentru aceasta arde în văpaie.

A Născătoarei :

Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, gonind năvălirile primejdiilor celor cumplite.

Alt Canon,

Irmos : Pe Tine, Cela ce ai spânzurat...

Către porţile pierzării apropiindu-te prin faptele cele necuvioase, ţi-a deschis ţie porţile pocăinţei, preacinstită, Cel ce a sfărâmat mai-nainte cu puterea Dumnezeirii porţile iadului; fiind însuşi poarta vieţii.

Pe ceea ce se făcuse mai-nainte armă păcatului o ai arătat, prin închinarea armei dumnezeieştii Cruci, atotbiruitoare tuturor armelor şi vicleniilor drăceşti, îndelung-Răbdătorule, Îndurate.

Slavă...

Cela ce şi-a vărsat sângele mai-nainte pentru mântuirea tuturor, cu baia lacrimilor te-a făcut curată pe tine, ceea ce boleai cumplit cu stricăciunea faptei celei rele; Cela ce a dat cu adevărat fiinţă tuturor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de tot cuvântul este minunea ce s-a făcut întru tine Fecioară; că Cuvântul Tatălui întru tine dumnezeieşte S-a sălăşluit; dând numai cu Cuvântul, tuturor celor ce păcătuiesc, dezlegarea greşalelor.

Sedelnă, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Toate săltările trupului înfrânându-ţi cu osteneli-le sihăstreşti, ţi-ai arătat înţelepciunea sufletului tău, vitează; că poftind să vezi Crucea Domnului,

te-ai răstignit singură pe tine lumii, Preamărită. Drept aceea şi spre râvna vieţii îngereşti cu dragoste te-ai îndemnat singură, Preafericită; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşale, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe ceea ce este uşă cerească şi scriu, munte cu totul sfânt, nor strălucit, să o lăudăm; scară cerească, rai cuvântător, mântuirea Evei şi vistierie mare a toată lumea; că într-însa s-a lucrat mântuirea lumii şi iertarea greşalelor celor dedemult. Pentru aceasta strigăm către dânsa : Roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşale celor ce se închină cu credinţă preasfintei naşterii tale.

Cântarea a 4-a,

Irmos : Auzit-am, Doamne, taina...

Se dezmierda bogatul cu mâncarea şi cu îmbrăcămintea, veselindu-se; iar Lazăr poftea să se sature din sfărâmăturile mesei acestuia.

Câinii lingeau rănile lui Lazăr săracul, făcându-se mai milostivi decât mintea bogatului către sărac.

Înaintea porţii bogatului se tăvălea dedemult Lazăr, Mântuitorule, muncindu-se în nevoile sărăciei; pentru aceasta acum se preamăreşte.

A Născătoarei :

Roagă, Preacurată, pe Cel ce L-ai născut, să scoată din robia vrăjmaşului pe cei ce te laudă; că tu singură eşti folositoarea noastră.

Alt Canon,

Irmos : Dumnezeiasca Ta plecăciune...

Ca un ziditor al firii omeneşti, ca un izvor al milei şi ca o bogăţie a milostivirii, Te-ai milostivit Iubitorule de oameni, spre ceea ce a năzuit la Tine; şi o ai răpit de la fiara cea pierzătoare.

Sârguindu-te să vezi Crucea, te-ai luminat Marie cu lumina Crucii, Celui ce a pătimit pe Cruce; răstignindu-te lumii, cu voia dumnezeiască, ca o vrednică de minuni.

Slavă...

Ceea ce era mai-nainte pricina răutăţilor a multora, pentru pofta cea rea, ca soarele strălucind s-a arătat povăţuitoare cuvioasă celor ce greşesc.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Covârşit-ai mintea celor cereşti, cerule cel înţelegător al Împăratului tuturor; că afară de legile firii ai născut, Preacurată, pe Dătătorul de lege şi Făcătorul tuturor.

Cântarea a 5-a,

Irmos : Pentru ce m-ai lepădat...

Dacă a văzut bogatul pe Lazăr în sânurile lui Avraam, în lumină şi în slavă veselindu-se, a strigat : Părinte Avraame, miluieşte-mă pe mine, cel ce sunt osândit din foc şi cumplit mi se arde limba.

Avraam a zis bogatului : Te-ai dezmierdat, veselindu-te cu bogăţie lumească; pentru aceasta aici te munceşti în foc, în veci, iar Lazăr cel sărac se bucură întru veselia cea nesfârşită.

Bogat m-am făcut cu înşelăciunea lumii, cheltuindu-mi toată viaţa întru pofte ca şi bogatul, Iubitorule de oameni, ci mă rog îndurărilor Tale, să mă mântuiesc de foc, precum s-a mântuit Lazăr.

A Născătoarei :

Având îndrăzneală către Fiul tău, preacurată, ca o Maică, nu trece cu vederea purtarea de grijă cea pentru noi cei de un neam, rugămu-ne; că pe tine singură te punem rugătoare bineprimită, noi, creştinii, către Stăpânul.

Alt Canon,

Irmos : Dumnezeiasca arătare, Hristoase...

Moise s-a preamărit oarecând în Sinai, văzând tainic spatele lui Dumnezeu, prealăudatul, însemnând taină străină; iar acum Maria cu osârdie căzând la preacurata icoană a năstrapei care ţine mana, a luat viaţă îngerească.

Dorind să vadă frumuseţea casei Tale, precum zice psalmistul, ceea ce a spurcat sălăşluirea Ta, s-a făcut locaş înţelegător slavei Tale. Prin rugăciunile cele înţelegătoare, ale celei ce nu ştie de băr-

bat, care s-a făcut locaş al Tău, Hristoase, fă-mă şi pe mine locaş Duhului celui atotfăcător.

Slavă...

Ceea ce a vânat pe mulţi cu undiţa trupului, adică cu ochii, şi i-a făcut mâncare diavolului, prin scurtă dulceaţă, s-a vânat cu tot adevărul de dumnezeiescul Dar al cinstitei Cruci, făcându-se mâncare dulce lui Hristos.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

O taină cunoscând ceata profeţilor, taina ce s-a făcut întru tine, Preacurată, în multe chipuri mainainte au grăit de tine cu dumnezeieşti cuvinte de taină; iar acum căzând Maria la preacurată icoana năstrapei, care a ţinut mana, te-a rugat pe tine să fii chezăşuire păcătoşilor către Dumnezeu.

Cântarea a 5-a.

Irmos : Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Bogatul s-a osândit pe sine la văpaia focului, prin viaţa cea dezmierdată; iar Lazăr cel sărac, alegându-şi sărăcia în viaţa de aici, s-a învrednicit bucuriei celei nesfârşite.

Lazăr s-a învrednicit în sânurile lui Avraam, desfătându-se Hristoase, cu viaţa cea veşnică; iar bogatul s-a osândit, să se muncească în foc cu trupul şi cu sufletul.

Bogatul s-a osândit în foc pentru Lazăr; iar pe mine păcătosul rogu-mă să nu mă osândeşti, Doamne, Iubitorule de oameni; ci mă învredniceşte ca pe Lazăr, luminii Tale.

A Născătoarei :

Să ne mântuim de greşalele cele cumplite, Curată, prin rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, şi să dobândim, Preacurată, strălucirea cea dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat din tine, precum nu se poate spune.

Alt Canon,

Irmos : Adâncul cel mai de jos...

Bucură-se, Marie, oştile îngereşti, văzând întru tine Preacuvioasă viaţă întocmai cu a lor şi strigă : Slavă fie Domnului.

Înfricoşează-se adunările întunecaţilor draci de tăria ta cea răbdătoare; că femeie fiind, goală şi singură, cu preamărire i-ai ruşinat.

Slavă...

Strălucit-ai ca soarele, prealăudată Marie, şi toată pustia o ai luminat cu minunile; pentru aceasta luminează-mă şi pe mine cu lumina ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Luminându-se îngerii cu slava Celui născut al tău, Fecioară, au strigat : Pace nouă tuturor şi pe pământ oamenilor bunăvoire.

CONDAC glasul al 3-lea.

Podobie : Fecioara astăzi...

Ceea ce erai plină de tot felul de păcate mainainte, astăzi te-ai arătat aleasă lui Hristos, prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti, şi cu arma Crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă împărăţiei, Marie prealăudată.

ICOS

Pe tine, mieluşeaua şi fiica lui Hristos, astăzi cu cântări te lăudăm, Marie pururea slăvită, care te-ai arătat crescând între egipteni şi din toată rătăcirea lor ai scăpat; şi de acolo te-ai adus bună şi desăvârşită odraslă Bisericii, prin post şi prin rugăciune. Că nevoindu-te mai presus de măsura firii omeneşti, te-ai înălţat întru Hristos, prin viaţă şi prin fapte. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă împărăţiei cerurilor, Marie prealăudată.

În loc de Sinaxar, citim viaţa Cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Cântarea a 7-a,

Irmos : Din Iudeea, mergând tinerii...

Precum a fost dedemult Iov în răni, cu viermi şi în gunoi, aşa a şezut şi Lazăr înaintea porţii bogatului, strigând : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Zăcând înaintea porţii nemilostivului bogat, Lazăr dedemult aştepta măcar fărâmături din masa lui

şi nimenea nu-i da; dar în locul acelora a aflat sânul lui Avraam.

Izbăveşte-mă de partea nemilostivului bogat, Hristoase al meu, rogu-mă şi, rânduindu-mă împreună cu Lazăr cel sărac, mă învredniceşte a striga Ţie cu mulţumire : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei :

Întrupându-Te din pântece fecioresc, Te-ai arătat spre mântuirea noastră; pentru aceasta ştiind pe Maica Ta, Născătoare de Dumnezeu, strigăm Ţie cu mulţumire : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Alt Canon,

Irmos : Tinerii, în Babilon, au călcat...

Marele între părinţi, înţeleptul Zosima, înconjurând pustia, s-a învrednicit a vedea pe Cuvioasa şi a strigat : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Pentru ce ai venit, Părinte, să vezi o femeie înstrăinată de toată bunătatea cea lucrătoare ? Strigat-a către bătrânul Cuvioasa şi a cântat : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Omorându-ţi, Fericită, săltările patimilor tale, te odihneşti acum în limanul nepătimirii, strigând : Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Zămislit-ai cu chip negrăit, rămânând Fecioară preacurată, şi ai născut mântuirea lumii, pe Hristos Dumnezeul nostru. Pentru aceasta toţi credincioşii pe tine cu cântări te slăvim.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De şapte ori cuptorul...

Cu veşmânt roşu, cu vison şi cu porfiră se îmbrăca dedemult, luminat, bogatul cel ticălos; iar Lazăr cel sărac rău zăcea la poarta lui, poftind să se sature din fărâmăturile ce cădeau din masă şi nimenea nu-i da lui; pentru aceasta împărăţeşte acum întru slavă împreună cu Hristos.

La poarta bogatului zăcea Lazăr cu trupul putred de răni şi poftea să se sature de fărâmături şi nimenea nu-i da lui; iar câinii cu milostivire îi lingeau cu limba bubele lui şi rănile. Pentru aceasta s-a învrednicit în raiul desfătării.

Îmbogăţitu-m-am şi eu, mult-Milostive, cu dulceţuri, întru desfătarea vieţii acesteia, ca şi bogatul dedemult, ce se îmbrăca în toate zilele în porfiră; şi însumi eu mă judec spre pierzare, pentru desfătările şi înşelăciunile mele. Pentru aceasta, Hristoase, mă rog Ţie, să mă scuteşti de focul cel veşnic întru toţi vecii.

A Treimii :

Pe Dumnezeirea cea întreit luminătoare, care slobozeşte o rază din o Fire în trei Feţe, pe Tatăl, Cel fără început, pe Cuvântul Tatălui, Cel de o Fire, şi pe Duhul cel de o Fiinţă, Carele împreună împărăţeşte, tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Alt Canon,

Irmos : Înfricoşează-te şi te teme...

Cela ce cerci adâncurile inimii şi ştii toate ale noastre mai-nainte de a fi, Mântuitorule, ai răpit din viaţa cea silnică pe ceea ce a alergat la iubirea Ta de oameni, care strigă neîncetat : Preoţi binecuvântaţi, popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

O, cât este de cinstită schimbarea mutării tale către cele mai bune, Cuvioasă ! O, dragoste dumnezeiască a ta, care ai urât dulceţile trupeşti ! O, credinţa ta cea fierbinte şi dumnezeiască, prealăudată Marie ! Care cu o credinţă o lăudăm şi o preaînălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Aflat-ai plata durerilor şi răsplătirea ostenelilor tale, cinstită Marie, prin care ai surpat pe vrăjmaşul cel ucigaş; şi acum strigi împreună cu îngerii cântare fără tăcere, lăudând şi preaînălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe mine tot m-a înnoit pentru bunătate, în pânte-

cele tău, Preacurată; nestricând osebirile amânduror firi, ca un Stăpân al tuturor vecilor. Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricină a mântuirii noastre, cu cântări te lăudăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe tine, cea neispitită...

Fă-mă, Hristoase, sărac ca Lazăr, rogu-mă, fugărind poftele desfătărilor mele, ca un Dumnezeu din fire; iar întru bunătăţi mă fă bogat; ca prin credinţă, cu cântări să Te slăvesc.

Bogat şi nemilostiv fiind, nu m-am uitat prin credinţă la mintea mea, lepădat fiind înaintea porţilor poruncilor Tale, Iubitorule de oameni; ci ca un îndurat şi iubitor, ridică-mă ca şi dedemult pe Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Toţi am înţeles pilda Stăpânului; deci, toţi credincioşii să urâm nemilostivirea bogatului, ca să scăpăm de muncă şi să săltăm pururea în sânurile lui Avraam.

A Născătoarei :

Pe tine, ceea ce ai ţinut în braţe pe Dumnezeu cel nevăzut, Carele este lăudat în cer de toată făptura şi prin tine ne dăruieşte nouă pururea mântuire, cu credinţă te slăvim.

Alt Canon,

Irmos : Nu te tângui pentru mine...

Lesne ai răbdat Maică osteneala pustiei, îndreptându-te cu puterea cea tare a lui Hristos; că gândurile cele spurcate ce-ţi veneau le-ai stins, Preacinstită, cu izvoarele dumnezeieştilor lacrimi, ceea ce eşti vârful sihaştrilor, lauda cuvioşilor.

Cu raze prealuminoase te-a luminat pe tine Fecioara şi Preacurata, ceea ce una a născut pe Hristos lumina, făcându-te înfricoşată vrăjmaşilor pe tine, Cinstită. Şi tuturor arătându-te, Marie, a fi podoaba pustnicilor, întărirea cuvioşilor.

Slavă...

Lăsând înţelepţeşte toate cele pământeşti, te-ai arătat sălăşluite cinstită Duhului; ci roagă pe singur Mântuitorul Hristos să scape de răutăţile lumeşti pe cei ce săvârşesc cu credinţă dumnezeiască pomenirea ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tăindu-te de legile fireşti, Fecioară, ai născut curată mai presus de fire prunc tânăr pe pământ, pe Cel ce este dătător de lege şi Vechi de zile, ceea ce eşti cer înţelegător al Făcătorului tuturor. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste pe tine te fericim.

LUMINÂNDA ÎNVIERII

Apoi Slavă..., *a Cuvioasei.*

Podobia : Cela ce ai împodobit cerul...

Pildă de pocăinţă avându-te pe tine, Cuvioasă Marie roagă pe Hristos să ne dăruiască nouă aceasta în vremea postului; ca prin credinţă şi prin dragoste să te lăudăm pe tine cu cântări.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti îndulcirea îngerilor, bucuria celor scârbiţi, părtinitoare creştinilor, Fecioară, Maica Domnului, sprijineşte-mă şi mă izbăveşte de muncile cele veşnice.

LA LAUDE

Patru Stihiri ale învierii, din Octoih, şi patru ale lui Analolie; apoi cântăm :

Stih : Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi pană în sfârşit.

Glasul 1, singur glasul.

Nu este împărăţia lui Dumnezeu mâncarea şi băutura, ci dreptatea şi nevoinţa cu sfinţenie. Pentru aceasta, nici bogaţii nu vor intra într-însa, ci numai câţi pun averile lor în mâinile săracilor; acestea învaţă şi David proorocul, zicând : Bărbat drept este cel ce miluieşte în toate zilele, cel ce se desfătează întru Domnul, umblă în lumina Lui şi carele nu se va poticni. Acestea toate s-au scris, spre învăţătura noastră; ca postind, să facem bunătate şi aşa va da nouă Domnul, în locul celor pământeşti, cele cereşti.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., Prea binecuvântată eşti... *DOXOLOGIA MARE, Ecteniile şi Apolisul. LA LITIE, Stihira Evangheliei şi celelalte.*

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, Prochimenul glasului şi al sfintei, glasul al 4-lea. Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil. *Stih :* Întru adunări binecuvântaţi pe Dumnezeu. *Apostolul zilei, din cartea către Evrei, şi al Cuvioasei, din cartoa cea către Galateni. Evanghelia zilei, de la Marcu, şi a Cuvioasei, de la Luca. CHINONICUL :* Lăudaţi pe Domnul..., *Altul :* Întru pomenirea veşnică va fi...

Iar la masă ne ospătăm ca şi în celelalte Duminici.

LUNI
În Săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, DUMINICA SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10 şi cântăm patru ale glasului, din Octoih, cele de umilinţă, trei podobnice ale Triodului şi trei din Minei, glasul 1.*

Podobia : Prealăudaţilor Mucenici...

Sărăcind, Hristoase, Cela ce eşti bogat, ai îmbogăţit pe oameni cu nemurirea şi cu strălucirea; pentru aceasta îmbogăţeşte-mă cu bunătăţi pe mine, cel ce am sărăcit de dulceţile lumii şi mă împreună cu Lazăr cel sărac, izbăvindu-mă de munca bogatului şi de gheena care mi s-a gătit.

Îmbogăţitu-m-am cumplit în răutate şi am iubit dezmierdarea, m-am îndestulat de desfătări în lume, Doamne, şi m-am făcut vinovat focului gheenei, neuitându-mă, ca şi Lazăr, la mintea mea cea flămândă; şi lepădat fiind înaintea uşilor faptelor celor dumnezeieşti, milostiveşte-Te spre mine, Stăpâne.

Alta Stihiră, a lui Teodor, glasul 1 :

Podobia : Nor luminos pe Tine...

Începând cu dragoste a şasea săptămână a cinstitului post, să aducem, credincioşilor, cântare, înaintea prăznuirii stâlpărilor, Domnului Celui ce vine în slavă cu puterea Dumnezeirii, în Ierusalim, ca să omoare moartea. Pentru aceasta să gătim cu bunăcredinţă semnele biruinţei, ramurile bunătăţilor, strigând : Osana ! Făcătorului tuturor.

Şi trei de la Minei. Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei,*

IEŞIRE : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 8-lea :
Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.
Stih 1 : De la marginile pământului, către Tine am strigat.
Stih 2 : Ascunde-mă-voi întru acoperământul aripilor Tale.
Stih 3 : Aşa voi cânta numele Tău în veci.

Şi iarăşi : Dat-ai moştenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul 1, singur glasul :

Minunat este obiceiul cel milostiv al Mântuitorului pentru noi, că având cunoştinţa celor ce vor să fie, ca şi a celor ce sunt de faţă, a vădit viaţa lui Lazăr şi a bogatului. Deci, privind noi la sfârşitul amândurora acelora, să fugim de cumplirea şi de urârea de oameni a aceluia şi să râvnim răbdării şi aşteptării celei îndelungate a celuilalt, ca încălzindu-ne împreună cu dânsul în sânurile lui Avraam, să strigăm : Drepte Judecătorule, Doamne, slavă Ţie. (*de două ori*)

Martirica :

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, dă-ne nouă pacea Ta şi ne miluieşte, ca un îndurat.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Însăşi Podobia.

Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ, oamenilor, tare folositoare; preacurată Fecioară, mântuieşte-ne pe noi, cei ce scăpăm la tine; că spre tine, după Dumnezeu, nădejdile ne-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

În Lunea stâlpărilor

LA UTRENIE

Cântăm treimicele glasului.

După întâia Catismă, cântăm Sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi A Născătoarei :

După a doua Catismă, zicem această Sedelnă, glasul 1.

Podobie : Piatra fiind pecetluită...

Răsturnând piatra împietririi de pe inima mea, Doamne, ridică sufletul meu cel omorât de patimi, Bunule, şi mă învredniceşte să-Ţi aduc. Stăpâne, cu umilinţă stâlpări de fapte bune, ca Biruitorului iadului; ca să dobândesc viaţa cea veşnică, lăudând puterea şi milostivirea Ta, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea minunilor văzând întru tine, făptura se bucură, ceea ce eşti plină de dar; că ai zămislit fără sămânţă şi ai născut negrăit pe Cel ce nu pot să-L vadă maimarii cetelor îngereşti. Pe Carele roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

După a treia Catismă, Sedelnă glasul 1 :

Podobia : Piatra fiind pecetluită...

Începând a şasea săptămână a postului, să aducem cântare, mai-nainte de prăznuirea Stâlpărilor, lui Hristos, Celui ce vine pentru noi să şadă pe mânzul asinei, ca să spună Tatălui dobitocia păgânilor, ca un Împărat. Deci, să-i gătim toţi ramuri de bunătăţi, ca să vedem şi învierea Lui, bucurându-ne.

Slavă..., *tot aceasta,* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mâinile tale, cele dumnezeieşti, cu care ai ţinut pe Făcătorul întrupat pentru bunătatea Lui, tinzându-le Fecioară Preasfântă, roagă-L să ne izbăvească de supărări, de patimi şi de primejdii, pe care cu dragoste te lăudăm şi strigăm ţie : Slavă Celui ce S-a sălăşuit întru tine; slavă Celui ce a ieşit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi, prin naşterea ta.

Psalmul 50.

Şi cântăm Canonul Mineiului. *Şi această Tricântare.*

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul 1.

Irmos : Cântare de biruinţă...

Să omorâm patimile cu postul, să înviem duhul prin faptele dumnezeieşti, ca să vedem cinstita patimă a lui Hristos cu gând curat.

Pe mine, cel ce am urmat năravului nemilostivului bogat, Îndurate Iubitorule de oameni, rânduieşte-mă împreună cu Lazăr cel sărac, rogu-mă; izbăvindu-mă din văpaie şi din focul cel nestins.

Postit-am, de toate faptele bune şi m-am ospătat până la saţiu cu greşalele, Doamne; ci mă satură de mâncarea cea mântuitoare şi cinstită, pe mine cel ce rău am flămânzit.

A Născătoarei :

Pe mine, cel osândit şi aruncat în pedeapsă pentru faptele mele, preacurată Stăpână, îndură-te de mă mântuieşte, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel prea-Îndurat.

Altă Tricântare,

Irmos, glasul acelaşi : Lui Dumnezeu, Celui ce a...

Să întâmpinăm credincioşii praznicul Stâlpărilor de astăzi şi mai-nainte, prăznuindu-l luminat; ca să ne învrednicim a vedea şi patima cea de viaţă purtătoare.

Vine şi merge Hristos la Ierusalim, ca un Împărat, şezând pe mânzul asinei; ca să supună dobitocia păgânilor sub jugul Tatălui.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime, ceea ce eşti întru o Dumnezeire în trei Feţe, Dumnezeule Părinte, Cel nenăscut şi Fiule, Unule-Născut şi Unule Duhule Sfinte, împărăţie

întocmai stăpânitoare, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preaslăvite s-au grăit de tine pretutindenea, că ai născut cu trup pe Făcătorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, Marie, ceea ce nu ştii de mire şi eşti neispitită de nuntă.

Slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Iată, vine Hristos la cetatea Betfaghi, bucură-te Betanie, patria lui Lazăr; că ţie-ţi va arăta minunea mare, înviind pe Lazăr din morţi.

Irmosul :

Lui Dumnezeu, Celui ce a ajutat în Egipt lui Moise şi printr-însul a cufundat pe Faraon cu toată oastea lui, să-i cântăm cântarea de biruinţă, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 8-a,

Irmos : De carele se înfricoşează...

Cu gânduri neroditoare m-am îmbogăţit eu, ticălosul; sufletul mi-am spurcat cu pofte nelegiute şi mă înconjură întunericul deznădăjduirii; străluceşte-mi, Dumnezeul meu, lumina pocăinţei.

Precum ai luminat dedemult pe orbul cel din naştere, luminează-mi şi sufletul meu, carele nu vede lumina Ta, Milostive, ci este îngropat întru întunericul uitării celei rele şi în grijile lumii.

Postind Ilie, a deschis cerurile şi a adăpat cu ploi pământul cel însetat. Să postim şi noi vărsând izvoare de lacrimi sufleteşti, ca să ne miluim.

A Născătoarei :

Ca o viţă însufleţită ai înflorit nouă Strugurul cel copt, preacurată Fecioară, Carele a izvorât vinul iertării şi a uscat beţia păcatului.

Altă Tricântare,

Irmos : Cântarea celor fără de trup...

Deschisu-s-au uşile cele dinaintea învierii lui Lazăr; că vine Hristos să ridice pe cel mort, ca din somn, şi să biruiască cu viaţa pe moarte.

Mare este lauda ta, o ! Betanie, că te-ai învrednicit a primi oaspete pe Făcătorul, strigând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Pe tine, Unimea cea întreită, mai presus de fiinţă, Ceea ce Te uneşti după chip întru despărţirea Feţelor, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul cel dumnezeiesc slăvim.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, strigăm ţie împreună cu îngerul, că ai ridicat bucurie în lume, pe Mântuitorul lumii; pe Carele roagă-L, Fecioară prealăudată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cântare aducem Ţie, că ai încălecat pe mânz, Cela ce şezi pe heruvimi întru înălţime, ca să supui pe toţi, Hristoase, stăpânirii Tale.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cântarea celor fără de trupuri, aducem Ţie, ca şi tinerii în cuptor şi cântând zicem : Binecuvântaţi şi preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Izvorul cel primitor...

Omorât fiind de greşale multe, sunt cuprins în mormântul lenevirii, având deasupra mea pusă piatra deznădăjduirii; pe care ridicându-o, Hristoase, cu mila Ta, înviază-mă ca şi mai-nainte pe Lazăr.

Să fugim de asemănarea bogatului, cel osândit în văpaia cea nestinsă, să iubim răbdarea lui Lazăr cea cu dureri, ca să ne mângâie pe noi Iisus şi părtaşi împărăţiei să ne facă.

Să iubim postul cel ucigător de patimi, să ne îndeletnicim întru rugăciuni cu dinadinsul, să plângem, să ne tânguim şi să suspinăm fierbinte; ca, ducându-ne de aici, să ne primească Avraam în sânurile sale.

A Născătoarei :

Odorul fecioriei cel dumnezeiesc, singură îndreptarea strămoşilor, izvorul carele izvorăşte adâncul milostivirii, pe Născătoarea de Dumnezeu, frumuseţea lui Iacov, cei ce ne-am mântuit printr-însa să o lăudăm.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe tine, uşa cea încuiată...

Astăzi umblând Hristos pe lângă Iordan, s-a arătat boala lui Lazăr şi ca un mai înainte cunoscător, a zis : Boala aceasta nu este spre moarte.

Găteşte-te Betanie, împodobeşte-ţi dumnezeieşte intrările tale, lărgeşte-ţi curţile; că iată vine Stăpânul cu Apostolii, ca să învieze pe cela ce l-ai crescut.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tine, Unime în trei Ipostasuri şi Fiinţă nedespărţită, Te slăveşte oastea celor câte cu şase aripi şi neamul omenesc cu cântări Te lăudăm.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Tine Cel ce Te-ai născut din Tatăl fără de ani şi din mamă cu chip negrăit sub ani, spre mântuirea tuturor, ca pe un făcător şi Stăpân, cu cântări Te slăvim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu ramurile facerii de bine ţinând şi stâlpările curăţiei, să ne gătim toţi să întâmpinăm pe Hristos, ca pe unul Dumnezeul nostru, Care vine la Ierusalim.

Irmosul :

Pe tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe ceea ce te-a văzut profetul Iezechiil uşă, prin care nimenea n-a trecut, fără numai Dumnezeu singur, cu cântări te slăvim.

Apoi : Cade-se să te fericim...

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea.

Să nu mă osândeşti pe mine, Hristoase, în văpaia gheenei, ca pe bogatul pentru Lazăr; ci-mi dăruieşte mie, celui ce mă rog cu plângere, o picătură din iubirea de oameni, Dumnezeule, şi mă miluieşte. (*de două ori*)

A Mucenicilor :

Binecuvântată este oastea Împăratului Ceresc, că deşi au fost pământenii purtători de chinuri, dar s-au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească, de trupuri nebăgând seamă; şi prin patimi s-au învrednicit cinstei celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite nouă mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti plină de dar, fii mijlocitoare cu rugăciunile tale şi cere sufletelor noastre mulţimea îndurărilor şi iertare de multe greşale, rugămu-ne.

Şi celelalte, după rânduială.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea.

Aceasta este, Dumnezeule, ziua cea înfricoşată, a cărei înserare nu ne nădăjduim să o ajungem; şi aceasta a o vedea ne-ai învrednicit pe noi, cu iubirea Ta de oameni, întreit Sfinte, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Să se veselească inima celor ce caută pe Domnul. (*ps. 104, 3*)
Stih : Mărturisiţi-vă Domnului şi chemaţi numele Lui. (*ps. 104, 1*)

Din proorocla lui Isaia, citire :
Cap. 48, Vers. 17. Cap. 49, Vers. 4.

Aşa grăieşte Domnul, Mântuitorul tău, Sfântul lui Israil : Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te învaţă spre folosul tău şi te duce pe calea pe care trebuieşte să mergi. Dacă ai fi luat aminte la poruncile Mele, fericirea ta ar fi fost asemenea unui râu şi dreptatea ta ca valurile marii. Şi va fi seminţia ta ca nisipul mării şi odraslele pântecelui tău ca pulberea pământului. Nimic nu va nimici, nici nu va şterge numele tău înaintea Mea ! Ieşiţi din Babilon, fugiţi din Caldeia cu cântece de veselie ! Vestiţi, faceţi cunoscută ştirea, duceţi-o până la marginile pământului ! Ziceţi : Domnul răscumpără pe

sluga Sa, Iacov. Dar lor nu le este sete în pustiu unde El îi duce; El le izvorăşte apă din stâncă. El despică stânca şi apa ţâşneşte ! Nu este pace, zice Domnul, pentru cei fărădelege ! Ascultaţi ostroavelor, luaţi aminte popoare depărtate ! Domnul m-a chemat de la naşterea mea, din pântecele maicii mele mi-a spus pe nume. Făcut-a din gura mea sabie ascuţită; ascunsu-m-a la umbra mâinii Sale. Făcut-a din mine săgeată ascuţită şi în tolba Sa la o parte m-a pus, şi mi-a zis mie : Tu eşti sluga Mea Israil, întru care Eu mă voi proslăvi ! Dar eu îmi spuneam : În deşert m-am trudit, în zadar şi pentru nimic mi-am prăpădit puterea mea ! Partea ce mi se cuvine mie este la Domnul şi răsplata mea la Dumnezeul meu.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, din veac şi până în veac. (*ps. 105, 48*)
Stih : Mărturisiţi-vă Domnului, că este bun, că în veac este mila Lui. (*ps. 105, 1*)

MARŢI
În săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, LUNI SEARA

După obişnuita Catismă, la Doamne strigat-am..., *punem stihirile pe 6 : trei ale Triodului şi trei de la Minei, şi cântăm stihirile podobnice, facere a lui Iosif,*

Glasul al 6 lea.

Podobia : Toată nădejdea punându-şi...

Prin multe greşale şi prin dezmierdările vieţii mi-am bolnăvit sufletul, eu ticălosul, şi zac pururea pe patul trândăviei, Stăpâne. Ci strig Ţie, prea-Milostive : Venind, cercetează-mă, dându-mi întărire şi milă, şi nu mă lăsa pe mine, ca nu cândva să adorm întru moarte; şi să nu se bucure de pieirea mea vrăjmaşul, cel ce caută pururea, Mântuitorule, să mă tragă întru adâncurile iadului.

Râvnind nebuneşte bogatului celui nemilostiv, cu dulceaţa mă veselesc, în dezmierdări şi în pofte cufundându-mă; şi văzându-mi mintea, Doamne, zăcând pururea înaintea uşilor pocăinţei ca şi Lazăr, o trec fără simţire flămândă fiind şi bolnavă şi rănită de patimi; pentru aceasta vinovat sunt a fi în văpaia gheenei; din care scapă-mă, Stăpâne, Unule mult-Milostive.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobia : Doamne, pe vremea lui Moise...

Doamne, umblând cu trupul pe lângă Iordan, ai spus mai înainte că nu este boala lui Lazăr de moarte; ci că s-a îngăduit pentru slava Ta, Dumnezeul nostru. Laudă slavei lucrului Tău şi puterii Tale celei a toate, că ai surpat moartea pentru mulţimea milostivirii, Iubitorule de oameni.

Şi trei din Minei.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui. (*ps. 106, 1*)
Stih : Să zică cei mântuiţi de Domnul şi scăpaţi din mâna vrăjmaşului. (*ps. 106, 2*)

De la Facere, citire :
Cap. 27, vers 1-41.

Iar după ce a îmbătrânit Isaac şi au slăbit vederile ochilor săi, a chemat pe Isav, pe fiul său cel mai mare, şi i-a zis : Fiul meu ! Zis-a acela : Iată-mă ! Şi Isaac a zis : Iată eu am îmbătrânit şi nu ştiu ziua morţii mele i-aţi dar uneltele tale : Tolba şi arcul, şi ieşi la câmp şi adă-mi ceva vânat; să-mi faci mâncare, cum îmi place mie, şi adă-mi să mănânc, ca să te binecuvinteze sufletul meu până nu mor. Rebeca însă a auzit ce a zis Isaac către fiul său Isav. S-a dus deci Isav la câmp să vâneze vânat

pentru tatăl său; iar Rebeca a zis către Iacov, fiul cel mai mic : Iată, eu am auzit pe tatăl tău grăind cu Isav, fratele tău, şi zicând : Adă vânat şi fă-mi o mâncare să mănânc şi să te bincuvintez înaintea Domnului, până a nu muri. Acum dar fiul meu, ascultă ce am să-ţi poruncesc : Du-te la turmă şi adă-mi de acolo doi iezi tineri şi buni şi voi face din ei mâncare, cum îi place tatălui tău; iar tu o vei duce tatălui tău să mănânce, ca să te binecuvinteze tatăl tău înainte de a muri. Iacov însă a zis către Rebeca, mama sa : Isav, fratele meu, e om păros, iar eu n-am păr. Nu cumva tatăl meu să mă pipăie şi voi fi în ochii lui, ca un înşelător, şi în loc de binecuvântare, voi atrage asupră-mi blestem ? Zis-a mama aşa. Fiul meu, asupra mea să fie blestemul acela; ascultă numai povaţa mea şi du-te, de-mi adă iezii. Atunci ducându-se Iacov, a luat şi a adus mamei sale Iezii, iar mama sa a gătit mâncare, cum îi plăcea tatălui lui. Apoi a luat Rebeca haina cea mai frumoasă a lui Isav, fiul ei cel mai mare, care era la ea în casă, şi a îmbrăcat pe Iacov, fiul ei cei mai mic; iar cu pieile iezilor a înfăşurat braţele şi părţile goale ale gâtului lui. Şi a dat mâncarea şi pâinea ce gătise în mâinile lui Iacov, fiul său, şi acesta a intrat la tatăl său şi a zis : Tată ! Iar acela a răspuns : Iată-mă ! Cine eşti tu, copilul meu ? Zis-a Iacov către tatăl său : Eu sunt Isav, întâiul tău născut. Am făcut precum mi-ai poruncit, scoală şi şezi de mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvinteze sufletul tău. Zis-a Isaac către fiul său : Cum l-ai găsit aşa curând, fiul meu ? Şi acesta a zis : Domnul Dumnezeul tău mi l-a scos înainte. Zis-a Isaac iarăşi către Iacov : Apropie-te să te pipăiesc, fiul meu, de eşti tu fiul meu Isav, sau nu. Şi s-a apropiat Iacov de Isaac, tatăl său, iar acesta l-a pipăit şi a zis : Glasul este glasul lui Iacov, iar mâinile sunt mâinile lui Isav. Dar nu l-a cunoscut, pentru că mâinile lui erau păroase, ca mâinile fratelui său Isav; şi l-a binecuvântat. Şi a mai zis : Tu oare eşti fiul meu Isav ? Şi Iacov a răspuns : Eu. Zis-a Isaac : Adă-mi şi voi mânca din vânatul fiului meu, ca să te binecuvinteze sufletul meu. Şi i-a adus şi a mâncat; apoi i-a adus şi vin şi a băut. După aceea Isaac, tatăl său, i-a zis : Apropie-te, fiule, şi mă sărută ! Atunci s-a apropiat Iacov şi l-a sărutat. Şi a simţit Isaac mirosul hainei lui şi l-a binecuvântat şi a zis : Iată, mirosul fiului meu e ca mirosul unui câmp bogat pe care l-a binecuvântat Domnul. Să-ţi dea ţie Dumnezeu din roua cerului şi din grăsimea pământului, pâine multă şi vin. Să-ţi slujească popoarele, şi căpeteniile să se închine înaintea ta; să fii stăpân peste fraţii tăi, şi feciorii mamei tale să ţi se închine ţie; cel ce te va blestema să fie blestemat şi binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta ! Îndată ce a contenit Issac de binecuvântat pe Iacov, fiul său, şi cum a ieşit Iacov de la faţa tatălui său Isaac, a venit şi Isav cu vânatul lui. A făcut şi el bucate şi le-a adus tatălui său, şi a zis către tatăl său : Scoală, tată, şi mănâncă din vânatul fiului tău, ca să mă binecuvinteze sufletul tău. Iar Isaac, tatăl său, i-a zis : Cine eşti tu ? Iar el a zis : Eu sunt Isav, fiul tău cel întâi născut. Atunci s-a cutremurat Isaac cu cutremur mare foarte şi a zis : Dar cine-i acela, care a căutat şi mi-a adus vânat şi am mâncat de la el înainte de a veni tu, şi l-am binecuvântat şi binecuvântat va fi ? Iar Isav, auzind cuvintele tatălui său Isaac, a strigat cu glas mare şi foarte dureros şi a zis către tatăl său : Binecuvântează-mă şi pe mine, tată ! Zis-a Isaac către el : A venit fratele tău cu înşelăciune şi a luat binecuvântarea ta. Iar Isav a zis : Din pricină oare că-l cheamă Iacov, de aceea m-a înşelat de două ori ? Deunăzi mi-a răpit dreptul de întâiul născut, iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea. Apoi a zis Isav către tatăl său : Nu mi-ai păstrat şi mie binecuvântare, tată ? Răspuns-a Isaac şi a zis lui Isav : Iată stăpân l-am făcut peste tine şi pe toţi fraţii lui i-am făcut lui robi; cu pâine şi cu vin l-am dăruit. Dar cu tine ce să fac, fiul meu ? Şi a zis Isav către tatăl său : Tată, oare numai o binecuvântare ai tu ? Binecuvântează-mă şi pe mine, tată ! Şi cum Isaac tăcea, Isav şi-a ridicat glasul şi a început a plânge. Atunci răspunzând Isaac, tatăl lui, a zis către el : Iată, locuinţa ta va fi un pământ mănos şi cerul îţi va trimite roua sa; cu sabia ta vei trăi şi vei fi supus fratelui tău; va veni însă vremea când te vei ridica şi vei sfărâma jugul lui de pe grumazul tău. De aceea ura Isav pe Iacov pentru binecuvântarea, cu care-l binecuvântase tatăl său.

Prochimen, glasul al 7-lea :

Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pământul slava Ta. (*ps. 107, 5*)

Stih : Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea. (*ps. 107, 1*)

De la Pilde, citire :
Cap. 19, Vers. 16-25.

Zis-a Domnul : Cel ce ia seama la poruncă, îşi păstrează sufletul său, iar cel ce dispreţuieşte cuvântul lui Dumnezeu va muri. Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului şi el îi va răsplăti fapta lui cea bună. Pedepseşte pe feciorul tău căci mai e nădejde (de îndreptare), dar nu ajunge până acolo ca să-l omori. Omul aprig la mânie trebuie să fie pedepsit, dacă îl cruţi odată, trebuie să începi din nou. Ascultă sfatul şi primeşte povaţa, ca să fii înţelept toată viaţa ta. Multe puneri la cale se zbuciumă în inima omului, dar numai sfatul Domnului

ia fiinţă. Omul se face plăcut prin mărinimia lui; mai de preţ este un sărac bun decât un om mincinos. Frica de Dumuezeu duce la viaţă şi ne îndestulăm fără să fim loviţi de nenorocire. Leneşul îşi înmoaie mâna în farfurie şi nu o duce la gură. Loveşte pe cel ce batjocoreşte şi cel simplu va deveni înţelept; mustră pe cel înţelegător şi el va pricepe ştiinţa.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea.

Scapă-ne, Mântuitorule, de lăcomia cea vătămătoare de suflet şi ne rânduieşte cu Lazăr cel sărac în sânurile lui Avraam; că Tu, bogat fiind întru milă, ai sărăcit pentru noi de bunăvoie şi ne-ai adus din stricăciune la nestricăciune, ca un Dumnezeu milostiv şi iubitor de oameni. (*de două ori*)

Martirica :

Cela ce ai primit răbdarea Sfinţilor Mucenici, primeşte şi de la noi cântare, Iubitorule de oameni; dăruindu-ne nouă cu rugăciunile lor mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Scoate-ne din nevoile noastre, Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Făcătorul tuturor; ca să strigăm totdeauna : Bucură-te, folositoarea sufletelor noastre !

În Marţea stâlpărilor

LA UTRENIE

Treimicele glasului ce se va întâmpla. După întâia Catismă, zicem sedelnele cele de umilinţă, din Octoih, şi A Născătoarei :

După a doua Catismă, sedelnă lui Iosif, glasul al 6-lea,

Podobia : Puterile îngereşti...

Topindu-mă de boala păcatelor, zac în patul deznădăjduirii. Pentru aceasta, Tămăduitorule al bolnavilor, cercetează-mă cu iubirea Ta de oameni şi nu mă lăsa să adorm cumplit în moarte, Îndurate; ca să strig Ţie cu căldură : Dătătorule de milă, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Începătură mântuirii s-a făcut vorba lui Gavriil către Fecioara; că auzind aceasta, bucură-te ! nu s-a ferit de închinăciune, nu s-a îndoit ca Sara în cort; ci aşa a strigat : Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău !

După a treia Catismă, sedelna lui Teodor, glasul al 5-lea.

Podobia : Astăzi luminează...

Ieri şi astăzi a fost boala lui Lazăr; că aceasta o au spus lui Hristos surorile aceluia. Găteşte-te, Betanie, cu bucurie, să primeşti oaspete pe Stăpânul şi Împăratul tuturor şi să strigi Lui împreună cu noi : Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maica lui Dumnezeu Preasfântă, ceea ce eşti zidul creştinilor, apără, după obicei, pe poporul tău carele strigă ţie cu dinadinsul. Stai împotriva spurcatelor şi măreţelor noastre gânduri; ca să strigăm ţie : Bucură-te, pururea Fecioară !

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Mineiului *şi Tricântarea lui Iosif. Se citeşte* Cântarea a doua *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 2-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu Carele am plouat mană; şi apă din piatră am izvorât dedemult în pustie poporului Meu, cu singură dreapta şi cu tăria Mea.

De bunăvoie ai sărăcit, Hristoase, Cela ce eşti din fire bogat, flămânzit-ai de bunăvoie, Cela ce saturi tot ce viază. Pentru aceasta satură-mă pe mine cel flămând de darul Tău şi mă fă părtaş mesei celei de acolo, Cuvinte.

Fă-mă, Hristoase, Lazăr sărac de păcate; risipeşte bogăţia care o am adunat rău şi umplându-mă de toată dragostea Ta cea desăvârşită, Îndurate, mântuieşte-mă de înfricoşata muncă cea de acolo.

Pe tineri întărindu-i postul, i-a făcut mai puternici decât focul oarecând în Babilon; acelora râvnind, o, suflete al meu, nu te mâhni şi vei stinge

focul poftelor cu roua Duhului.

A Născătoarei :

Bucură-te ! Strigăm ţie, ceea ce ai născut bucuria, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce eşti plină de dar; roagă pe Dumnezeu, pe Carele L-ai născut, să se mântuiască de primejdii şi de stricăciune, cei ce te laudă pe tine pururea.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 5-lea,

Irmos : Vedeţi, vedeţi...

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Carele umblând pe lângă Iordan, am auzit că boleşte Lazăr şi am zis, că nu va muri; ci este aceasta pentru slava Mea.

Fiind cuprinse de plângere, surorile lui Lazăr şi-au arătat întristarea Ţie, Cunoscătorule a toate; dar Tu ai îngăduit puţin, ca să vădeşti minunea şi să arăţi Apostolilor Tăi cele înfricoşate.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime întocmai cu împărăţia, în trei Feţe, o domnie, o împărăţie a veacurilor, pe Tine Te slăveşte : Pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, mulţimea îngerilor şi toată firea oamenilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine nu se va mira, văzând întru tine, Fecioară, pe Ziditorul zidind iarăşi pe Adam cel căzut şi cu unire nespusă născându-Se din tine după trup, fără schimbare, spre mântuirea noastră.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Găteşte-te acum, o ! Betanie, cu bucurie, făcând primire Împăratului tuturor; că vine la tine să arate pe Lazăr iarăşi întorcându-se din stricăciune la viaţă.

Irmosul :

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Cela ce M-am îmbrăcat cu trup de a Mea bunăvoie, ca să mântuiesc pe Adam cel căzut prin amăgire, cu călcarea poruncii prin şarpe.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Din văpaie, cuvioşilor...

Gândind la mulţimea greşalelor mele şi îmbolnăvindu-mă cu boldul cunoştinţei mele, mă chinuiesc în văpaie ca un ticălos; milostiveşte-Te spre mine Cuvântule al lui Dumnezeu, cu mila Ta.

Trecând cu vederea faptele cele bune ale lui Lazăr, am râvnit năravurilor nemilostivului bogat; Îndurate Dumnezeule, întorcându-mă, milostiveşte-Te spre mine, ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

Fiind cuprins de boală sufletească şi vrând să mor prin deznădăjduire, îmi trebuieşte cercetarea Ta, Iisuse, care înviază pe cei ce Te cheamă.

A Născătoarei :

Preasfântă Fecioară, tu mă mântuieşte şi fii ajutătoare neputinţei mele, ceea ce ai născut pe Voitorul milei; pe Carele Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Cuvioşii Tăi tineri...

Bucură-te, Betanie, patria lui Lazăr, că vine de faţă Hristos la tine, ca să săvârşească măriri, învi-ind pe Lazăr.

Lazăr boleşte, ca să Te preaslăveşti Tu, Fiul lui Dumnezeu, întru dânsul; şi Te laudă pe Tine neîncetat lucrurile Tale, Doamne.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Pe Preasfânta Treime, în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul, lăudându-o, cântăm : Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Cel născut din tine negrăit, Preacurată, toţi Îl lăudăm şi cinstindu-L ca pe un Dumnezeu, bine-L-cuvântăm noi şi lucrurile ca pe un făcător şi Domn.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Ramurile bunătăţilor gătindu-le acum, spre în-

tâmpinarea lui Hristos, strigăm : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm..

Cuvioşii Tăi tineri în cuptor, Hristoase, cântând, au zis : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Mâncarea cea amară a izgonit din rai, cumplit, mai-nainte pe omul cel dintâi zidit şi l-a încurcat în lanţurile morţii. Posteşte, o, sufletul meu, fugi de asemănarea aceasta, fugi de dulceaţa dezmierdării cea cu multă durere.

Luând în minte judecata Ta şi văpaia cea nestinsă preadrepte Judecătorule, însumi pe mine mă osândesc mai-nainte de judecată. Mă tem şi mă cutremur, căci am greşit Ţie fără de număr, ca nimenea altul pe pământ. Pentru aceasta miluieşte-mă.

Să ne spălăm negreala patimilor cu rugăciuni luminătoare şi ţinând ramuri de bunătăţi, să ne sârguim a întâmpina pe Hristos, pe Care-L aşteptăm acum să încalece pe mânz şi gătindu-Se spre patimi, ca să ne mântuiască pe noi.

A Născătoarei :

Din tine, Fecioară, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, a răsărit Hristos, Dătătorul de lumină şi de pace, celor ce erau ţinuţi în noaptea patimilor,. Dezlegând călcarea poruncii cea din neascultare, şi mântuire arătat dăruindu-ne.

Altă Tricântare,

Irmos : Isaie dănţuieşte...

Găteşte-ţi acum, înţelepte Lazăre, cele de moarte şi de îngropare, că murind mâine vei să te lipseşti de viaţă. Uită-te la mormântul în carele vei să te sălăşluieşti; ci Hristos iarăşi te va învia, sculându-te a patra zi.

Dănţuieşte, Betanie, că la tine va să vină Hristos, să săvârşească minune mare şi înfricoşată; că legând moartea ca un Dumnezeu, va să scoale cu adevărat pe Lazăr cel mort, ca să slăvească pe Făcătorul.

Slavă..., *a Treimii :*

Întocmai în Fiinţă Te laud pe Tine, Treime, Ceea ce eşti fără de început, cinstită, de viaţă începătoare, nedespărţită Unime, Părinte, Cela ce eşti nenăscut, Cuvântule şi Fiule Cel născut şi Duhule Sfinte mântuieşte-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai presus de minte este naşterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat şi naşterea întru feciorie. Dumnezeu este Cela ce S-a născut, pe Carele slăvindu-L, pe tine fecioară te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Veniţi să gătim Domnului cele de întâmpinare, aducându-i stâlpări de bunătăţi; că aşa-L vom primi în sufletul nostru, ca în cetatea Ierusalimului, închinându-ne şi lăudându-L pe El.

Irmosul :

Isaie dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emmanuel, pe Dumnezeu şi omul; Răsărit este numele Lui, pe Carele slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea.

Fiind legat, o, suflete ! cumplit cu greşale şi cu lanţurile păcatelor, ce te trândăveşti ? Ce te leneveşti ? Fugi pururea de aprinderea Sodomei şi a Gomorei, ca şi Lot. Să nu te întorci înapoi, că te vei face ca un stâlp de sare; scapă la muntele bunătăţilor; fugi pururea de arderea nemilostivirii nemilostivului bogat, ca Lazăr în sânurile lui Avraam; şi cu smerenie strigă : Nădejdea şi scăparea mea, Doamne, slavă Ţie. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor celor îngereşti urmând, ca şi cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat muncile, în gând numai nădejdea avându-şi şi desfătarea bunătăţilor celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruieşte

pace lumii Tale şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine te rugăm, ca pe ceea ce eşti Maica lui Dumnezeu, binecuvântată; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 5-lea.

Zid nebiruit ai dat cetăţii noastre pe Fecioara, care Te-a născut. Pentru dânsa, Mântuitorule, scoate sufletele noastre din răutăţile care ne împresoară, rugămu-ne.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Ajută-mi Doamne, Dumnezeul meu, şi mă miluieşte după mila Ta. (*ps. 108, 25*)
Stih : Dumnezeule, lauda mea să nu o taci. (*ps. 108, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 49. Vers 6-10.

Aşa zice Domnul : Face-Te-voi Lumina popoarelor ca să duci mântuirea Mea până la marginile pământului ! Aşa grăieşte Răscumpărătorul şi Sfântul lui Israil către Cel dispreţuit şi către urâciunea neamurilor şi sluga aprigilor stăpânitori : Împăraţi Te vor vedea şi se vor ridica voievozi şi se vor tachina, pentru Domnul cel credincios şi pentru Sfântul lui Israil, Cel care Te-a ales ! Aşa grăieşte Domnul : În vremea milostivirii Te voi asculta şi în vremea mântuirii Te voi ocroti. Făcutu-Te-am şi Te-am hotărât legământ al poporului, ca să aşezi rânduială în țară și să dai fiecăruia moştenirile nimicite ! Ca să zici celor robiţi : Ieşiţi ! şi celor care sunt în întuneric : Veniţi la lumină ! Ei vor paşte oriunde pe calea lor şi pe toate povârnişurile va fi păşunea lor. Nu le va fi nici foame, nici sete, soarele şi vântul cel arzător nu-i va atinge, căci Cel care se va milostivi de ei fi-va povăţuitorul lor şi îi va îndrepta către izvoare de apă.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec. (*ps. 109, 4*)
Stih : Zis-a Domnul Domnului meu, şezi dea-dreapta mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale. (*ps. 109, 1*)

MIERCURI
În săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

Obişnuita Catismă. La Doamne strigat-am..., *punem şase stihiri Şi cântăm stihiri podobnice, ale lui Iosif, glasul al 2-lea.*

Podobia : Când de pe lemn...

Inima mea cea mult pătimaşă, pentru năvălirile vrăjmaşului slăbind, a căzut rău în mormântul trândăviei şi se acoperă cu nesimţirea ca şi cu o piatră. Mântuitorule, Cela ce ai înviat pe toţi cei din iad cu lemnul Crucii Tale, celei de viaţă aducătoare, ridică-mă şi mă înviază, ca să slăvesc cu frică Dumnezeirea Ta.

Bogăţia desfătărilor celor stricăcioase am iubit totdeauna, prin lucrarea vicleanului, în deşert veselindu-mă eu, ticălosul; şi priceperea mea o am trecut cu vederea ca pe alt Lazăr, care suspină şi flămânzeşte de dumnezeiască mâncare. Cuvinte, scapă-mă cu milostivirea Ta de văpaia ce va să fie, ca să Te slăvesc pe Tine, Iubitorule de oameni.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 3-lea.

Podobie : Pus-au cei treizeci de arginți...

Astăzi şi-a dat sufletul Lazăr, şi l-a plâns pe dân-

sul Betania, pe carele l-ai sculat din morţi, Mântuitorul nostru, adeverind mai-nainte prin prietenul Tău cele următoare învierii Tale, celei înfricoşate; omorârea iadului şi viaţa lui Adam. Pentru aceasta Te lăudăm.

Şi trei din Minei.

Mărire..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Începerea înţelepciunii este frica Domnului; înţelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea . (*ps. 110, 10*)
Stih : Mărturisescu-mă Ţie, Doamne, cu toată inima mea, şi în sfatul celor drepţi şi în adunare. (*ps. 110, 1*)

De la Facere, citire :
Cap. 31, vers. 3-16

Şi a zis Domnul către Iacov : Întoarcete în ţara părinţilor tăi, în patria ta, şi Eu voi fi cu tine ! Trimiţând deci Iacov, a chemat pe Rahila şi pe Lia la câmp, unde erau turmele. Şi le-a zis : Văd eu că faţa tatălui vostru nu mai e faţă de mine, ca mai înainte; dar Dumnezeul tatălui meu este cu mine. Voi înşivă ştiţi, că cu toată inima am slujit pe tatăl vostru; iar tatăl vostru m-a înşelat şi de zeci de ori mi-a schimbat simbria; Dumnezeu însă nu i-a îngăduit să-mi facă rău când zicea el : Cele pestriţe să fie simbria ta, toate oile fătau miei pestriţi; iar când zicea el : Cele negre să-ţi fie simbrie, atunci toate oile fătau miei negri. Şi aşa a luat Dumnezeu toate vitele de la tatăl vostru şi mi le-a dat mie. Iată odată, pe vremea când intrau în călduri oile, mi-am ridicat ochii şi am văzut în vis, şi iată că ţapii şi berbecii, care săreau pe capre şi pe oi, erau albi, vărgaţi şi bălţaţi. Iar îngerul Domnului mi-a zis în vis : Iacove Şi eu am răspuns : Ce este ? Zis-a el : Ridică-ţi ochii şi priveşte : Toţi ţapii şi berbecii, care sar pe capre şi pe oi, sunt vărgaţi, pestriţi şi bălţaţi, căci am văzut toate câte ţi-a făcut Laban. Eu sunt Dumnezeul cel ce ţi S-a arătat în Betel, unde mi-ai turnat untdelemn pe stâlp şi unde mi-ai făcut făgăduinţă. Scoală deci acum, ieşi din pământul acesta şi mergi în pământul tău de naştere, şi Eu voi fi cu tine. Atunci Lia şi Rahila i-au răspuns şi au zis : Mai avem noi oare parte şi moştenire în casa tatălui nostru ? Oare n-am fost noi socotite de el ca nişte străine, fiindcă el ne-a vândut şi a mâncat banii noştri ? De aceea, toată averea, pe care Dumnezeu a luat-o de la tatăl nostru, este a noastră şi a copiilor noştri. Fă dar acum toate câte ţi-a zis Domnul !

Prochimen, glasul al 4-lea :
Răsărit-a în întuneric lumina drepţilor, Cel milostiv şi îndurat şi drept. (*ps. 111, 4*)
Stih : Fericit este bărbatul, carele se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte. (*ps. 111, 1*)

Del a Pilde, citire :
Cap. 21, vers. 3-21.

Fiule, făptuirea dreptăţii şi a judecăţii este mai de preţ pentru Domnul decât jertfa sângeroasă. Ochii semeţi şi inima îngâmfată; sunt sfeşnicul păcătoşilor. Aceasta nu-i decât păcat. Punerile la cale ale celui silitor duc numai la câştig, iar cel ce se zoreşte ajunge la pagubă. Comori dobândite cu limbă mincinoasă sunt deşertăciune trecătoare şi laţurile morţii. Silnicia celor fărădelege se ţine după ei, căci nu voiesc să făptuiască dreptatea. Calea celui răufăcător e sucită; cel nevinovat lucrează drept. Mai degrabă să locuieşti într-un colţ pe acoperiş, decât cu o femeie certăreaţă şi într-o casă de rând. Sufletul celui fărădelege pofteşte răutatea, iar aproapele lui nu află milă în ochii lui. Când cel batjocoritor e pus la pocăinţă, cel simplu se învaţă minte şi când cel înţelept izbuteşte, atunci trage învăţătură. Dreptul ia aminte la casa celui nelegiuit. Dumnezeu prăbuşeşte pe cei fărădelege în nenorocire. Cine îşi astupă urechea la strigătul celui sărman şi el, când va striga, nu se va răspunde. Un dar într-ascuns potoleşte mânia şi un plocon scos din sân, o mânie mare. Dreptul tresaltă de bucurie când poate să pună în faptă dreptatea, iar spaima e pentru cei ce săvârşesc fărădelegea. Un om care rătăceşte de pe drumul înţelepciunii, curând se va odihni în adunarea celor morţi. Cel ce iubeşte veselia va fi lipsit; cel ce-i place vinul şi miresmele, nu se îmbogăţeşte. Nelegiuitul slujeşte ca preţ de răscumpărare pentru cel drept şi vicleanul pentru cel fără prihană. Mai bine să locuieşti în pustie decât cu o femeie certăreaţă şi care-ţi face necaz. Comori de preţ şi untdelemn (se găsesc) în casa celui înţelept, dar omul cel nebun le cheltueşte. Cel ce umblă în calea dreptăţii şi a milostivirii, va afla viaţă, dreptate şi mărire.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul 1; singur glasul.

Cu porfiră împărătească de Dumnezeu ţesută şi cu haina nestricăciunii fiind îmbrăcat, suflete al meu, ţi-ai ocărât vrednicia ta, făcându-ţi din păcat bogăţie şi desfătare şi defăimând pe cei de un neam cu tine, precum şi bogatul a trecut cu vederea pe Lazăr cel sărac. Ci, ca să nu te munceşti împreună cu acela, fii sărac cu duhul şi strigă Domnului, Celui ce a sărăcit pentru tine : Cela ce Te-ai îmbrăcat cu haină roşie de batjocură mai înainte de răs-

tignire, şi gol Te-ai pironit pe Cruce pentru mine, prin îmbrăcămintea împărăţiei Tale, Hristoase, scapă-mă de ruşinea cea veşnică. (*de două ori*)

A Mucenicilor :

O, cât este de bună neguţătoria voastră, sfinţilor ! Că sângiurilor v-aţi dat şi cerurile aţi moştenit şi în scurtă vreme fiind ispitiţi, în veci vă bucuraţi. Cu adevărat bună este neguţătoria voastră; că cele stricăcioase părăsind, cele nestricăcioase aţi luat şi cu îngerii dănţuind, lăudaţi neîncetat pe Treimea Cea de o Fiinţă.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Podobia : Prealăudaţilor mucenici...

Fecioara, dacă a văzut pe Hristos spânzurat pe lemn, a zis : O, Fiule ! Sabie a pătruns inima mea şi o rupe, Stăpâne, precum mi-a zis Simeon mai înainte dedemult. Ci scoală-Te, Cela ce eşti fără de moarte, şi împreună preaslăveşte pe Maica şi slujitoarea Ta, rogu-mă.

LA UTRENIE

Treimicele glasului de rând. După întâia Catismă, zicem sedelnele Crucii, din Octoih, şi A Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, zicem această sedelnă a lui Iosif, glasul al 2-lea.

Podobia : Piatra mormântului...

Ca şi cu o piatră îngreunându-mă cu multe păcate, zac în mormântul leneviril, Îndurate; dintru carele ridică-mă, Milostive Doamne.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Podobia : Ceea ce eşti izvorul...

Cu cinstită Crucea Fiului tău păziţi fiind, Stăpână, curată Născătoare de Dumnezeu, toată năvălirea luptătorului lesne o întoarcem înapoi. Pentru aceasta după datorie te lăudăm, ca pe Maica Luminii şi singură nădejdea sufletelor noastre.

După a treia Catismă, zicem această sedelnă, a lui Teodor, glasul al 3-lea.

Podobia : De frumuseţea fecioriei tale...

Astăzi Lazăr murind se îngroapă şi-l jelesc surorile; iar Tu, ca un cunoscător mai înainte şi Dumnezeu, ai proorocit moartea lui, zicând Apostolilor : Ci acum merg să înviez pe cel ce am zidit. Pentru aceasta toţi strigăm Ţie : Slavă tăriei puterii Tale.

Slavă..., *aceeaşi.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei de Dumnezeu.*

Cea curată şi Maica Ta, Hristoase, care nu ştie de nuntă, văzându-Te mort spânzurând pe lemn, tânguindu-se, ca o Maică, a zis : Ce Ţi-a răsplătit Ţie adunarea evreiască cea fărădelege şi nemulţumitoare, care a luat darurile Tale cele multe şi mari, Fiul meu ? Laud plecăciunea Ta cea dumnezeiască.

Psalmul 50.

CANOANELE

Cântăm Canonul Mineiului *şi această Tricântare a lui Iosif. Se citeşte şi* Cântarea a treia *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea,

Irmos : Mintea mea cea neroditoare...

Cu puterea Crucii Tale întărindu-mi gândul meu cel slăbit de năvălirile vrăjmaşului, îndreptează-l spre voia Ta, Doamne.

Pe mine, cel ce dorm pe patul dezmierdărilor cu dormitarea lenei, ridică-mă Hristoase şi mă arată închinător patimilor Tale.

Luminându-ne sufletele cu postul, să mergem curaţi să întâmpinăm pe Hristos, Carele vine cu trupul la Ierusalim.

A Născătoarei :

Ceea ce nu te-ai ars cu Focul Dumnezeirii, Curată, arde-mi zburdările cele trupeşti ale patimilor; ca să te slăvesc, Preacurată, cu credinţă.

Altă Tricântare,

Irmos : glasul al 3-lea : Suflete cel sterp...

Astăzi murind Lazăr, nu s-a tăinuit de ochiul lui Iisus, Cel atoate văzător. Pentru aceasta a spus

aceasta Apostolilor, strigând : Lazăr prietenul a adormit ! Voi să merg să-l scol pe el.

Zicând că vrei să mergi, Doamne, iarăşi în Iudeea, ai spăimântat pe Apostoli; dar Toma cu îndrăzneală a strigat : Viaţă este ! Să mergem, căci de vom şi muri, iarăşi vom învia.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime de o Fiinţă, Părinte Atotţiitorule, Fiule, Cel împreună fără de început, cu Dumnezeiescul Duh cel de pe un scaun; o închinăciune, o Dumnezeire nezidită, pe Tine Te lăudăm toţi oamenii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară, Maică preacurată, rădăcina lui Iessei, din care a răsărit Hristos, floarea cea aducătoare de viaţă pământenilor, prin care ne-am mântuit de stricăciune şi de moarte; pe tine toţi te lăudăm, curată.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Bucură-te acum, Sioane, că vine Împăratul tău blând, precum a strigat profetul, şi-L aduce pe El trupeşte mânzul, pe Cela ce cuprinde toate cu mâna. Să cântăm puterii Lui.

Irmosul :

Suflete sterp şi neroditor, câştigă-ţi rod bineprimit; şi bine rodit făcându-te, strigă : Întăritu-m-am prin Tine, Dumnezeule; nu este sfânt, nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : În rug a văzut Moise minunea...

Răstoarnă, Hristoase, de pe smeritul meu suflet piatra cea grea a trândăviei celei rele şi mă ridică din mormântul nesimţirii, spre lauda Ta, Cuvântule.

Arătat-ai mai-nainte prietenilor moartea prietenului Tău, pentru milostivirea milei, mai-nainte cunoscătorule şi Dumnezeule, pe carele l-ai ridicat din mormânt a patra zi, spre slava Ta.

Iarăşi mergi în Iudeea, Hristoase, care Te caută pe Tine, lemnul vieţii, să Te ucidă pe lemn, ca să faci neatinşi de patimi şi nemuritori pe cei omorâţi prin mâncarea din lemn.

A Născătoarei :

Întru tine, Fecioară curată, s-au văzut toate căile lui Dumnezeu, Celui ce a păzit curăţia ta după naşterea pecetluită cu adevărat, întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Pe Dumnezeu cel născut...

Murind astăzi Lazăr, prietenul lui Hristos, s-a dus la groapă şi au plâns de întâmplare vecinele Martei, sora lui; iar Hristos a mers cu bucurie la dânsul, ca să arate popoarelor că însuşi El este viaţa tuturor.

Ca din muntele Eleonului, din înălţimea milostivirii tăind ramuri de fapte bune, popoare veniţi să pregătim cu gândul venirea lui Hristos la noi, lăudându-L, binecuvântându-L şi preaînălţându-L în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

A Treimii :

Unime, Ceea ce eşti în trei Feţe : Părinte, Fiule şi Duhule cel viu, o Dumnezeire şi o împărăţie, pe Tine, Lumina cea neapusă, Te laudă oştile îngereşti şi noi, cei de pe pământ, Te cântăm, binecuvântăm şi Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Iată, toate neamurile, Preacurată, te fericim pe tine văzând măririle tale; că tu ai născut mai presus de fire pe Făcătorul tuturor, Cel ce este Dumnezeu şi om. Pentru aceasta bine te cuvântăm şi te preaînălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să întâmpinăm şi noi pe Hristos Dumnezeu împreună cu pruncii, aducând milostenie în loc de stâlpări, întru rugăciunea inimii strigând cu ramuri : Osana ! bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi în veci.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântând şi preaînălţându-L întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut mai-nainte de

veci din Tatăl Cel fără de început şi mai pe urmă S-a îmbrăcat cu trup din Născătoarea de Dumnezeu, ca pe un om desăvârşit şi Dumnezeu adevărat lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Din pământeni cine a auzit...

Daniil fiind îngrădit cu postul, a închis gurile fiarelor. Acestuia râvnind, suflete al meu, goneşte cu ajutorul Crucii pe şarpele, cel ce răcneşte ca un leu şi caută să-şi facă mâncare pe tot sufletul.

Cuvinte al lui Dumnezeu, înviind cu dătătorul Tău de viaţă cuvânt sufletul meu cel omorât de păcate şi închis în mormântul călcării poruncilor învredniceşte-mă să aduc stâlpări de bunătăţi Ţie, Biruitorului morţii.

Cela ce are cerul ca un scaun şi aşternut picioarelor pământul, Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, încălecând pe mânz, a intrat în cetatea cea sfântă, ca un Împărat al tuturor, să săvârşească laudă veselă din gura pruncilor.

A Născătoarei :

Tu singură între femei te-ai înfrumuseţat, o, preaminunată Curată, născând pe Cuvântul Cel preafrumos, Cel ce S-a arătat mai împodobit decât toţi oamenii. Pe Acesta dar roagă-L, Fecioară, să înfrumuseţeze grozăvia inimii mele.

Altă Tricântare,

Irmos : La muntele Sinai...

Lacrimi de îngropare varsă surorile lui Lazăr, văzându-şi astăzi pe fratele lor sub piatră grea; iar Tu, Hristoase al meu, arătând aceasta de departe, ai zis Apostolilor Tăi : Mă bucur pentru voi, că nu am fost de faţă cu trupul acolo.

Iarăşi vine Hristos la Tine, ucigaşo Iudee, dorind să plinească patima cea mântuitoare ca un Dumnezeu, pe Carele căuta-i să-L ucizi cu pietre. Iată se apropie, de Sineşi fiind chemat, să Se omoare de tine, ca să ne mântuiască pe noi.

Slavă..., *a Treimii :*

Dumnezeirea este Unime şi Treime; o, ce întoarcere preaslăvită. Unindu-se după Fiinţă, se împarte după Feţe osebit; că netăindu-Se, Se taie; una fiind, se întreieşte. Aceasta este Tatăl, Fiul şi Duhul cel viu, Care păzeşte toate.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine a auzit să fie vreo Fecioară născătoare de prunc şi Maică fără de bărbat ? Marie, tu săvârşeşti minunea aceasta. Dar spune-mi, în ce chip ? Nu cerca adâncurile dumnezeieştii naşterii mele de prunc; că aceasta este foarte adevărată, iar înţelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Împletind stâlpări de finic cu gândul, să facem întâmpinare cu bună înţelegere Stăpânului, Celui ce vine la noi. Că binecuvântat este Acesta ce vine întru numele Domnului şi Tatălui, ca un Fiu adevărat.

Irmosul :

În muntele Sinai, în rug Te-a văzut Moise, pe tine, care ai zămislit în pântece Focul Dumnezeirii, fără de ardere; iar Daniil te-a văzut munte netăiat, Isaia te-a numit toiag odrăslit din rădăcina lui David.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul 1 :

Israil se îmbrăca cu porfiră şi cu vison mohorât, strălucind întru veşminte preoţeşti şi împărăteşti şi, îndestulându-se cu legea şi cu profeţii, se veselea întru slujbele legii. Dar răstignindu-Te afară de porţi pe Tine, Făcătorul de bine, Cel ce ai sărăcit, şi lepădându-se de Tine, după ce ai înviat, Cela ce eşti pururea în sânurile lui Dumnezeu Tatăl, însetează de picătura darului, precum şi bogatul cel nemilostiv a făcut cu Lazăr cel sărac. Că în loc de porfiră şi de vison, s-a îmbrăcat în focul cel nestins. Şi se necăjeşte văzând pe poporul păgânesc, cel lipsit mai-nainte de sfărâmăturile adevărului, încălzindu-se acum în sânurile credinţei lui Avraam şi, cu porfira sângelui Tău şi cu haina botezului îmbrăcat, împreună veselindu-se şi îndulcindu-se de darurile Tale şi zicând : Hristoase, Dumnezeul

nostru, slavă Ţie. (*de două ori*)

A Mucenicilor :

Pe voi, prealăudaţilor mucenici, nici necazul, nici îmbulzeala, nici foamea, nici goana, nici bătăile, nici mânia fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai ales nevoindu-vă pentru dragostea ce aţi avut către Dânsul, ca şi cum aţi fi fost cu trupuri străine, aţi uitat de fire, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta şi după vrednicia durerilor voastre aţi luat plată; împărăţiei cerurilor moştenitori v-aţi făcut. Rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobia : Prealăudaţilor mucenici...

Văzându-Te, Hristoase, spânzurat, ceea ce Te-a născut întru curăţie, pe Tine, Carele ai spânzurat pământul pe ape, Iubitorule de oameni, a strigat : Vai mie ! Ce vedere minunată ? Unde Ţi-a apus frumuseţea cea nemăsurată, preadulcele meu Fiu ? Slăvesc mila Ta, că pătimeşti de bunăvoie pentru toţi.

La ceasul al şaselea

Troparul profeţiei, glasul al 5-lea.

Fă Doamne, milele Tale cu noi şi nu ne da pe noi fărădelegilor noastre; Sfinte Stăpâne, Atotţiitorule, Ţie ne rugăm.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Lăudaţi tineri pe Domnul, lăudaţi numele Domnului. (*ps. 112, 1*)
Stih : Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac. (*ps. 112, 2*)

Dia profeţia lui Isaia. Citire :

Cap. 58, vers. 1-11.

Aşa zice Domnul : Strigă din toate puterile şi nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiţă, vesteşte poporului Meu păcatele sale şi casei lui Iacov fărădelegile sale. În fiecare zi Mă caută, căci ei vroiesc să ştie căile Mele ca un norod care făptueşte dreptatea şi de la pravila Dumnezeului său nu se abate. Ei mă întreabă, despre legile dreptăţii şi le este drag să se apropie de Dumnezeu. Pentru ce să postim, dacă Tu nu vezi ? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă Tu nu iei aminte ? Da, în zi de post voi vă găsiţi de lucru şi voi asupriţi pe salahorii voştri. Voi postiţi ca să vă certaţi şi să vă sfădiţi şi să bateţi furioşi cu pumnul; nu postiţi cum se cade zilei aceleia ca glasul vostru să se audă sus. Este oare acesta un post care îmi place, o zi în care omul îşi smereşte sufletul său ? Să-şi plece capul ca o trestie, să se culce pe sac şi în cenuşă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului ? Nu ştiţi voi postul care îmi place ? Zice Domnul. Rupeţi lanţurile fărădelegii, dezlegaţi legăturile jugului, daţi drumul celor asupriţi şi sfărâmaţi jugul lor. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l, şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile şi tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga şi Domnul te va auzi, la strigătul tău el va zice; iată-mă : Dacă tu goneşti din mijlocul tău asuprirea, arătarea cu degetul şi vorba fără rost, dacă dai pâinea ta celui flămând, şi tu saturi sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric şi bezna ta fi-va ca miezul zilei. Domnul îţi va fi mereu povăţuitor şi în pustie va sătura sufletul tău.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Binecuvântaţi sunteţi voi Domnului, Cel ce a făcut cerul şi pământul. (*ps. 113, 23*)
Stih : Cerul cerurilor este al Domnului, iar pământul l-a dat fiilor oamenilor. (*ps. 113, 24*)

JOI
În săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

După obişnuita Catismă, la Doamne strigat-am..., *punem stihiri 10 şi cântăm această stihiră a zilei. Glasul al 5-lea :*

Bogat fiind în patimi, m-am îmbrăcat cu veşmântul cel înşelător al făţăriei, veselindu-mă întru răutăţile neînfrânării, şi arăt nemilostivire nemăsurată, neuitându-mă la mintea mea cea lepădată înaintea uşilor pocăinţei, flămândă de tot binele şi bolnavă de nepurtarea de grijă. Ci Tu, Doamne, fă-mă Lazăr sărac de păcate, ca nu cândva rugându-mă, să nu aflu deget să-mi răcorească limba mea, chinuindu-se în văpaia cea nestinsă; ci să mă sălăşluieşti în sânurile patriarhului Avraam, ca un iubitor de oameni. (*de două ori*)

A Mucenicilor :

Din dragostea sufletului fără de saţiu, nelepădându-vă de Hristos, Sfinţilor Mucenici, care multe feluri de cazne pătimind, aţi răbdat şi aţi surpat semeţia tiranilor; şi păzind credinţa nemişcată şi nevătămată, v-aţi mutat la ceruri. Pentru aceasta aflând şi îndrăzneală către Dânsul, rugaţi-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Alte Stihiri, ale lui Iosif, glasul al 5-lea :

Podobia : Bucură-te cămara...

Umblând trupeşte, Iisuse, pe lângă Iordan, ai zis celor ce erau cu Tine : Prietenul Lazăr a murit şi s-a dat acum îngropării. Pentru aceasta Mă bucur pentru voi, prietenii Mei, ca să cunoaşteţi că toate le ştiu, Dumnezeu fiind neschimbat, măcar că Mă arăt om văzut. Să mergem dar să-l înviem pe el, ca să simtă moartea biruirea sa şi dărâmarea ce-a desăvârşită, care o voi face arătat, dând lumii mare milă.

Asemănându-ne noi, credincioşii, Martei şi Mariei, să trimitem la Domnul dumnezeieşti fapte, ca pe nişte solitori; ca să învieze mintea noastră, care zace cumplit moartă în mormântul lenevirii nesimţitoare, nicicum simţind frica lui Dumnezeu şi neavând acum lucrare de viaţă, strigând : Vezi, Doamne; şi precum dedemult, Îndurate, ai sculat pe Lazăr, prietenul Tău, cu venirea Ta cea înfricoşată, aşa ne înviază pe toţi, dându-ne nouă mare milă.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobia : Doamne, la mormântul Tău...

De două zile este Lazăr în mormânt; vede pe cei ce au murit din veac; acolo vede îngroziri străine, mulţime nenumărată ţinută în legăturile iadului. Pentru acesta, surorile lui se tânguiesc cu amar, văzând înainte-le mormântul lui. Iar Hristos merge să învieze pe prietenul Său; ca să săvârşească de către toţi o împreună glăsuire : Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Şi din Minei, patru. Slavă..., Şi acum..., *A Născătoarei :*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Bine voi plăcea înaintea Domnului, în latura celor vii. (*ps. 114, 9*)
Stih : Iubit-am, că va auzi Domnul glasul rugii mele. (*ps. 114, 1*)

De la Facere, citire :
Gap. 43, vers. 26-31, Cap. 45, vers 1-16.

După ce a venit Iosif acasă, i-au adus în casă darurile ce aveau cu ei şi s-au închinat cu feţele până la pământ. El însă ia întrebat : Cum vă aflaţi ? Apoi a zis : E sănătos bătrânul vostru tată, de care mi-aţi vorbit deunăzi ? Mai trăieşte el oare ? Iar el au zis : Tatăl nostru, robul tău, e sănătos şi trăieşte. Şi Iosif a zis : Binecuvântat de Dumnezeu este omul acela. Iar ei s-au plecat şi s-au închinat. Şi ridicându-şi Iosif ochii şi văzând pe Veniamin, fratele său de o mamă cu el, a zis : Acesta-i tratele vostru cel mai mic, pe care mi-aţi spus că-l veţi aduce la mine ? Iar ei au răspuns : Acesta. Şi a zis Iosif către el : Dumnezeu să se milostivească spre tine, fiule ! Dar s-a depărtat Iosif repede, pentru că inima sa ardea pentru fratele său şi căuta să plângă. Şi intrând în camera sa, a plâns acolo. Apoi spălându-şi faţa, a ieşit şi stăpânindu-se a zis : Daţi mâncarea ! Atunci Iosif nemaiputându-se stăpâni înaintea tuturor celor ce erau de faţă, a strigat : Daţi afară de aici pe toţi. Şi nemai-rămânând nimeni cu Iosif, s-a descoperit fraţilor săi, şi a plâns tare şi au auzit toţi egiptenii şi s-a auzit şi în casa lui Faraon. Şi a zis Iosif către fraţii săi : Eu sunt Iosif. Mai trăieşte oare tatăl meu ? Fraţii lui însă nu i-au putut răspunde, că erau cuprinşi de frică. Apoi Iosif a zis către fraţii săi : Apropiaţi-vă de mine ! Şi ei s-au apropiat. Iar el a zis : Că sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-aţi vândut în Egipt. Acum

însă să nu vă întristaţi, nici să va pară rău că m-aţi vândut aici, că Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru păstrarea vieţii voastre. Căci iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această ţară şi mai sunt încă cinci ani, în care nu va fi nici arătură, nici seceriş. Căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră; ca să păstrez o rămăşiţă în ţara voastră şi să vă gătesc mijloc de trai în ţara aceasta şi să cruţe viaţa voastră printr-o slăvită mântuire. Deci nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu, care m-a făcut tată lui Faraon, domn peste toată casa lui şi stăpân peste tot pământul Egiptului. Grăbiţi dar de vă duceţi la tatăl meu şi-i spuneţi : Aşa zice fiul tău Iosif : Dumnezeu m-a făcut Domn a tot Egiptul; vino dar la mine şi nu zăbovi; vei locui în pământul Goşen şi vei fi aproape de mine tu, feciorii tăi şi feciorii feciorilor tăi, oile tale, vitele tale şi toate câte sunt ale tale; şi te voi hrăni acolo, că foametea va mai ţine încă cinci ani, ca să nu pieri tu, nici feciorii tăi, nici toate ale tale. Iată, ochii voştri şi ochii fratelui meu Veniamin văd, că gura mea grăieşte cu voi. Spuneţi dar tatălui meu şi toată slava mea cea din Egipt şi câte aţi văzut şi vă grăbiţi să aduceţi pe tatăl meu aici. Apoi, căzând el pe grumazii lui Veniamin, fratele său, a plâns, şi Veniamin a plâns şi el pe grumazul lui. După aceea a sărutat pe toţi fraţii săi şi a plâns cu ei. După aceasta i-au grăit şi fraţii lui. A mers deci vestea la casa lui Faraon, spunându-se : Au venit fraţii lui Iosif. Şi s-a bucurat Faraon şi slujitorii lui.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Rugăciunile mele Domnului voi da, înaintea a tot poporului Lui. (*ps. 115, 5*)
Stih : Crezut-am, pentru aceea am grăit şi m-am smerit foarte. (*ps. 115, 1*)

De la Pilde, citire :
Cap. 21, Vers. 23. Cap. 22, Vers. 4.

Cel ce-şi păzeşte gura şi limba lui, îşi păzeşte sufletul lui de primejdie. Cine este semeţ şi îngâmfat se cheamă batjocoritor, acela se poartă cu prisos de trufie. Pofta celui leneş îl omoară, căci mâinile nu voiesc să lucreze. Mereu cel fărădelege pofteşte, iar cel drept dă şi nu se zgârceşte. Jertfa celor nelegiuiţi este uriciune pentru Domnul, mai cu seamă când o aduc pentru o faptă ruşinoasă. Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea grăi deapururi. Răufăcătorul are o căutătură neruşinată, iar omul cel drept îşi ia seama la purtarea lui. Nu este nici înţelepciune, nici pricepere şi nici sfat înaintea Domnului. Calul este gata pentru ziua de război, însă biruinţa vine de la Domnul. Un nume (bun) este mai de preţ decât bogăţia; vaza este mai bună decât argintul şi decât aurul. Bogatul şi săracul se întâlnesc unul cu altul; dar cine i-a făcut este Domnul. Cel iscusit vede nenorocirea şi se ascunde, cei simpli trec mai departe şi sufăr. Rodul umilinţei este frica de Dumnezeu, bogăţia, mărirea şi viaţa.

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

În Joia stâlpărilor

LA UTRENIE

Cântăm Treimicele glasului. După întâia Catismă, zicem Sedelnele Apostolilor din Octoih; după a doua Catismă, cântăm această Sedelnă a lui Iosif, glasul al 5-lea.

Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Însoţind gândirea şi lucrarea la cele de sus, să ne sârguim a trimite lui Hristos rugăciuni, ca să învieze mintea noastră cea îngropată, ca pe alt Lazăr, cu venirea Lui cea înfricoşată; ca să-i aducem stâlpările dreptăţii şi să strigăm : Bine eşti cuvântat Cel ce vii.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Vindecă degrab patimile sufletului meu, cele cu multe dureri, şi bolile trupului, şi îndreptează rătăcirea minţii mele, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi mă învredniceşte, Născătoare de Dumnezeu, să aduc rugăciuni curate Împăratului tuturor, întru liniştea gândului şi să cer iertare de greşale.

După a treia Catismă, cântăm această Sedelnă a lui Teodor, glasul al 6-lea.

Podobia : Puterile îngereşti...

Două zile are astăzi Lazăr cel mort şi surorile, Maria şi Marta, varsă lacrimi de întristare pentru dânsul, văzând înainte-le piatra mormântului. Ci vine de faţă Făcătorul cu Apostolii Săi să prade moartea, dăruind viaţă. Pentru aceasta să-i strigăm : Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sfântă Stăpână, Maica Dumnezeului nostru, ca ceea ce ai născut negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te cu sfinţii Apostoli bunătăţii Lui, ca să ne scape de patimi şi să ne dea iertare de greşale.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Mineiului *şi Tricântarea lui Iosif. Citim* Cântarea a patra, *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 4-a, glasul al 5-lea.

Irmoa : Dumnezeiasca Ta rânduială...

Luminaţi cu razele mângâierii voastre pe cei închişi în temniţa păcatelor, care vă laudă cu bunăcredinţă, pe voi, purtătorilor de lumină Apostoli.

Însoţind dragostea cu milostivirea, să ne sârguim credincioşilor a le trimite la Hristos spre rugăciune, ca să ne învieze pe noi din patimile cele ascunse.

Să nu părtinim dragostei trupeşti, cei ce suntem morţi cu sufletul, ca să ne facem iubiţi Mântuitorului şi să ne scape de înfricoşata osândă a iadului.

Spus-ai mai-nainte adormirea lui Lazăr, pe carele peste puţin înviindu-l, vei lua laudă de la cei ce sug; care vor purta ramuri, semnele patimii Tale, Mântuitorule.

A Născătoarei :

Din tine a izvorât apa cea dumnezeiască a nemuririi şi a vieţii, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană; din care cei ce gustă, Preacurată, se apără de setea cea aducătoare de moarte.

Altă Tricântare,

A lui Teodor, glasul al 6-lea.

Irmos : Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Se îngroapă Lazăr şi plâng acum şi se tânguiesc la mormânt cele ce sunt cu Marta, dorind ca să vii Tu, Dătătorule de viaţă.

Moartea începe a se îngrozi, simţind, Hristoase, venirea Ta la dânsa; căci, ca Cela ce eşti viaţă, o ai arătat deşartă în toate marginile lumii.

Slavă..., *a Treimii :*

Unime singură întru Tine nezidită, Fire fără început, Ceea ce eşti lăudată în Treimea Feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm cu credinţă stăpânirii Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină ! Că ai rămas fecioară, după ce L-ai hrănit cu lapte.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Adunaţi-vă, veniţi cei din pustii şi cei din peşteri să întâmpinăm cu cântări pe Cel ce vine pe mânz, pe Domnul slavei.

Irmosul :

Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pe Tine, Făcătorul a toate...

Rugaţi pe Cel prea îndurat, ca să ridice piatra cea grea de pe inima mea, cei ce v-aţi arătat pietre ale Pietrei celei din capul unghiului, propovăduitori de Dumnezeu, Apostoli ai Domnului.

Zis-ai mai-nainte către prietenii Tăi : Să mergem, că iată, a adormit prietenul meu Lazăr; şi sculându-l pe el, voi face să doarmă în veci răutatea morţii, cea roditoare de pierzare.

Făcându-ne blânzi cu sufletul şi smeriţi cu mintea, să primim cu darul pe Stăpânul cel blând al tuturor, Carele vine să sfărâme trufia vicleanului.

A Născătoarei :

Uşă luminată a luminii te-a văzut proorocul, pe tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Că ai născut negrăit pe Dătătorul de lumină, Cel ce S-a asemănat nouă. Pe Acesta Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Altă Tricântare,

Irmos : Cuvioşii Tăi tineri...

Maria şi Marta se tânguiesc acum, văzând pe Lazăr zăcând în mormânt şi cu durere strigă : De ar fi fost Hristos aici, n-ar fi murit fratele nostru.

Iadul să-şi aştepte pierzarea, că vine Viaţa să scoale pe Lazăr, carele strigă : Binecuvântaţi, lăudaţi şi preaînălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Celui cu naşterea fără început şi cu purcederea, Tatălui mă închin, Celui ce a născut, pe Fiul slăvesc, Cel ce S-a născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu înceta, Fecioară, rugându-te pururea Celui ce L-ai născut negrăit, ca unui iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce scapă la tine.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Să pregătim fapte bune ca nişte ramuri şi ca nişte stâlpări, spre întâmpinarea Împăratului şi să strigăm credincioşilor : Bine-L cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cuvioşii Tăi tineri în cuptor, heruvimilor au urmat cântarea întreit sfântă, strigând : Binecuvântaţi, lăudaţi şi preaînălţaţi pe Domnul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Isaie dănţuieşte...

Scapă-mă, Stăpâne, Hristoase de prieteşugul vicleanului, Cela ce ai făcut prieteni ai Tăi pe înţelepţii Apostoli; cu care împreună mergând, ai sculat pe prietenul Tău cel credincios, pe Lazăr, Mântuitorule, cel ce Te laudă pe Tine cu mulţumire.

Doamne, întru plinirea postului umple de bucurie inimile noastre şi mintea, Milostive, pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, celor ce Te-au iubit curat pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre.

Fiind împuţit de bolile răutăţii, locuiesc în groapa lenevirii, Hristoase; ci strig Ţie : Ridică-mă, mântuieşte-mă; ca şi eu să Te întâmpin cu ramuri de fapte bune, strigând : Osana ! Ţie, lui Dumnezeu.

A Născătoarei :

În două voi şi în două feţe ai născut nouă, Fecioară, pe Fiul, Cel Unul-Născut al Tatălui, Cel ce S-a făcut om, ca să ne arate, Preacurată, părtaşi firii celei mai cinstite, Cel ce este Dumnezeu Preaînalt.

Altă Tricântare,

Irmos : Naşterea zămislirii...

Lazăr a fost astăzi de două zile în mormânt şi au vărsat lacrimi peste dânsul Maria şi Marta, ca nişte surori bune, iar Hristos a venit la dânsul cu dumnezeieştii Apostoli, să arate minune prea mare.

Moarte, cu totul pierzătoare, aşteaptă-ţi pierderea ! Portarii tăi să păzească încuietorile ! Pentru că Hristos numai prin cuvânt va să sfărâme porţile tale, înviind pe Lazăr. Bea întâi aceasta, iadule ! Strigă proorocul împreună cu noi.

Slavă..., *a Treimii :*

Unule Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului, Celui Unul-Născut şi Unule Fiule al Unuia, lumină şi raza luminii; şi unule Duhule Sfinte, numai al unui Dumnezeu, Carele eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime Sfântă, mântuieşte-mă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea naşterii tale mă spăimântează, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sămânţă pe Cel necuprins ? Spune, cum ai rămas fecioară, după ce ai născut ca o maică ? Acest lucru ce este mai presus de fire, cu credinţa primindu-l, te închină Celui ce S-a născut; căci câte voieşte, le şi poate.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Domnul vine să şadă pe mânz, precum scrie. Popoare, gătiţi-vă să primiţi cu frică pe Împăratul

tuturor, cu stâlpări, ca pe un biruitor al morţii şi al iadului, Carele a sculat pe Lazăr.

Irmosul :

Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta, pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea :

Veniţi toţi, fraţilor, mai înainte de sfârşit, cu inimă curată să ne apropiem către Milostivul Dumnezeu; lepădând valurile cele lumeşti, să purtăm grijă de suflete; urând dulceţile bucatelor prin înfrânare, să ne grijim de milostenie; că printr-însa, precum scrie, ospătat-au unii pe îngeri, necunoscându-i. Să hrănim prin săraci pe Cela ce ne-a hrănit pe noi cu trupul Său. Să ne îmbrăcăm pe noi înşine întru Cela ce Se îmbracă cu lumina ca şi cu un veşmânt; ca prin rugăciunile preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi Maicii Fecioare, dobândind iertare de păcate, să strigăm către Dânsul cu umilinţă : Doamne, fereşte-ne pe noi de răspunsul celor dea-stânga şi ne învredniceşte stării celor dea-dreapta, ca un îndurat şi iubitor de oameni. (*de două ori*)

Martirica :

Fiind sfinţii în munci, se veseleau strigând : Schimbări sunt nouă acestea către Stăpânul; că în locul rănilor cestor de acum trupeşti, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temniţă, raiul; şi în loc de osândirea cea cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Podobia : Ceea ce eşti cu dar dăruită...

Ceea ce eşti aleasă mai înainte din toate neamurile, ascultă glasul nostru şi dăruieşte cererile sufletelor noastre; mântuieşte-ne de patimi şi de dureri, pentru rugăciunile Apostolilor; că toate le poţi, ca o Maică a lui Dumnezeu.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul 1.

Nu uita, Doamne, glasul robilor Tăi; adu-Ţi aminte, că totdeauna ne-am pus nădejdea spre Tine, Cela ce toate le poţi şi ne ajută nouă, rugămune.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Aceasta este poarta Domnului, drepţii vor intra printr-însa. (*ps. 117, 20*)
Stih : Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila lui. (*ps. 117, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 65, vers. 8-16.

Aşa zice Domnul : Că atunci când găseşti must într-un strugure şi zici; nu-l rupe, căci într-însul se află binecuvântare de la Domuul, tot astfel voi face şi cu servii Mei; Mă voi feri să stric tot ! Şi voi face să răsară din Iacov o odraslă şi din Iuda un moştenitor peste munţii Mei şi cei aleşi ai Mei îi vor stăpâni şi slujitorii Mei vor locui acolo. Şi Şaronul va ajunge păşune pentru turme şi Acorul imaş pentru vite, pentru poporul Meu care M-a căutat pe Mine. Şi voi, cei ce aţi părăsit pe Domnul, care aţi uitat de muntele Meu cel sfânt, care întindeţi masă pentru dumnezeul Gad şi umpleţi o cupă pentru Meni; pe toţi vă voi da în ascuţişul sabiei şi junghierii vă veţi pleca, pentru că am strigat către voi şi nu mi-aţi răspuns, am grăit şi nu m-aţi auzit, ci aţi făcut cele rele în ochii Mei şi ceea ce nu am binevoit, aţi ales. Pentru aceasta, aşa zice Domnul, Dumnezeu : Tată slugile Mele vor mânca şi vouă vă va fi foame, vor bea şi voi veţi fi însetaţi, se vor bucura, iar voi veţi fi înfruntaţi ! Iată slugile Mele vor sălta de veselie, iar voi veţi striga de întristată ce vă va fi inima, şi de frânt ce vă va fi duhul, veţi urla ! Şi veţi lăsa numele vostru aleşilor Mei spre jurământ : Domnul Dumnezeu te va omorî... ! Dar slujitorii Mei vor fi numiţi cu alt nume. Cine se va binecuvânta pe pământ, se va binecuvânta de Dumnezeul adevărului.

Prochimen glasul al 4-lea :
Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai desfătat inima mea. (*ps. 118,32*)
Stih : Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale şi o voi păzi pururea. (*ps. 118, 33*)

VINERI
În săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 6 şi cântăm Stihiri podobnice. Ale lui Iosif, glasul al 4-lea.*

Podobia : Cela ce de sus eşti chemat...

Doi preasfinţiţi Apostoli, care Te ştiau pe Tine, Hristoase, că eşti Unul din Treime, s-au trimis acum de Tine, să aducă mânzul, fiul asinei, precum scrie; pe carele smerindu-Te ai şezut, Îndurate, ca să găteşti cu voia Ta şederea întru înălţime, tuturor celor ce Te iubesc pe Tine; şi ca să faci cuvântători, Cuvinte, pe ce erau supuşi patimilor celor necuvântătoare, prin vătămarea minţii celor care, Osana ! strigau Ţie.

Primeşte Sioane pe Împăratul, că iată, vine acum la tine blând, înviind pe Lazăr şi stricând împărăţia morţii cea amară. Mulţimea cea de Dumnezeu aleasă a sfinţilor sihaştri împreună cu poporul, adunaţi-vă, să întâmpinaţi cu stâlpări pe Hristos, strigând : Bine eşti cuvântat, Cel cevii să mântuieşti neamul omenesc, prin patima Crucii, şi să dai tuturor nepătimire pentru bunătatea Ta.

Altă Stihiră, a lui Teodor, glasul al 8-lea.

Podobia : În raiul cel din Eden...

Cela ce Te porţi înfricoşat pe serafimii cei de sus, Hristoase, ca un Dumnezeu şi Făcător al tuturor, însuţi Te grăbeşti pe pământ să şezi pe mânz, Cela ce eşti după omenire ca şi noi. Betania se veseleşte, primindu-Te pe Tine, Mântuitorule; Ierusalimul se bucură, aşteptându-Te să Te primească. Moartea a pierit mai înainte, simţind că era să iasă Lazăr din morţi; şi noi cu stâlpări, făcând întâmpinare cu bucurie, lăudăm puterea bunătăţii Tale, Doamne.

Şi din Minei, trei.

Şi acum..., *a Crucii Născătoarei.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Către Domnul, când m-am necăjit, am strigat şi m-a auzit. (*ps. 119, 1*)
Stih : Doamne, scapă sufletul meu de buzele nedrepte şi de limba vicleană. (*ps. 119, 2*)

De la Facere, citire :
Cap. 46, Vers. 1-7.

Sculându-se deci Israil cu toate câte avea a mers la Beer-Şeba şi a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac. Atunci a zis Dumnezeu către Israil noaptea în vis : Iacove, Iacove ! Iar el a răspuns : Iată-mă ! Şi Dumnezeu a zis : Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău, nu te teme a te duce în Egipt, căci acolo am să te fac neam mare. Am să merg cu tine în Egipt Eu însumi şi tot Eu am să te scot de acolo, iar Iosif îţi va închide ochii cu mâna sa. După aceasta s-a ridicat Iacov de la Beer-Şeba, iar fiii lui Israil au luat pe Iacov, tatăl lor, şi copiii lor şi femeile lor în căruţele pe care le trimisese Iosif ca să-l aducă. Luând deci Iacov averile sale şi toate vitele ce agonisise în pământul Canaan, a mers în Egipt împreună cu tot neamul lui. Şi a adus el împreună cu sine în Egipt pe fiii şi nepoţii săi, pe fiicele şi nepoatele sale şi tot neamul său.

Prochimen, glasul al 6-lea :
Domnul te va păzi de tot răul, păzi-vă sufletul tău Domnul. (*ps. 120, 7*)
Stih : Ridicat-am ochii mei la munţi, de unde va veni ajutorul meu. (*ps. 120, 1*)

De la Pilde, citire :
Cap. 23. Vers. 15. Cap. 24. Vers. 5.

Fiul meu, dacă inima ta e plină de înţelepciune, aşijderea şi inima mea se va veseli, rărunchii mei tresălta-vor de bucurie, când buzele tale vor grăi

lucruri drepte. Să nu râvnească inima ta la cei păcătoşi, ci pururea să rămână la frica Domnului, căci dacă o vei păzi pe ea, mai ai şi tu un viitor şi nădejdea ta nu se va pierde. Ascultă, fiul meu şi te înţelepţeşte şi îndreaptă inima ta pe calea cea dreaptă. Nu fii printre cei ce se îmbată de vin şi printre cei ce îşi desfrânează trupul lor, căci beţivul şi desfrânatul sărăcesc, iar dormitul mereu te face să te porţi în zdrenţe. Ascultă pe tatăl tău care te-a născut şi nu dispreţui pe mama ta, când ea a ajuns bătrână. Adună adevăr şi nu-l vinde, înţelepciune şi învăţătură şi bună chibzuială. Tatăl celui drept tresaltă de bucurie şi cel ce a dat naştere unui înţelept se veseleşte de el. Să se bucure tatăl şi mama ta şi să salte de veselie ceea ce te-a născut. Dă-mi, fiule, mie inima ta şi ochii tăi să simtă, plăcere pentru căile mele, căci femeia desfrânată este o groapă adâncă şi cea străină un puţ îngust. Pentru aceasta ea stă ca un hoţ la pândă şi sporeşte călcătorii de poruncă printre oameni. Pentru cine sunt suspinurile, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlcevile, pentru cine plânsetul, pentru cine rănile fără pricină, pentru cine ochii întristaţi ? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin, pentru cei ce vin să guste băuturi cu mirodenii. Nu te uita la vin cum el e de roş, cum scânteiază în cupă, cum curge bine, căci la urmă el ca un şarpe muşcă şi ca o viperă împroaşcă venin. Dacă ochii tăi vor privi la femei străine şi gura ta va grăi lucruri meşteşugite, vei fi ca unul care stă culcat în mijlocul mării, ca unul care a adormit pe vârful unui catarg. M-au lovit... Nu m-a durut ! M-au bătut... Nu ştiu nimic ! Când mă voi deştepta din somn ? Mai trebuieşte încă ! Nu râvni la oamenii răi şi nu pofti să fii în tovărăşia lor, căci inima lor pune la cale lucruri silnice şi buzele lor grăiesc cele năprasnice. Prin înţelepciune se ridică o casă şi prin bună chibzuială se întăreşte, şi prin ştiinţă se umplu cămările ei de tot felul de avuţie scumpă şi plăcută. Mai puternic este un înţelept decât un voinic şi cel priceput decât unul plin de putere.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea :

Fereşte-mă, Hristoase Dumnezeule, de asemănarea bogatului celui nemilostiv şi de năravul lui cel nepocăit, Cela ce prin Crucea Ta ai făcut curăţire păcatelor noastre; fă-mă râvnitor răbdării celei mulţumitoare a lui Lazăr celui sărac; şi să nu mă înstrăinezi din sânurile patriarhului Avraam, pentru mila Ta. (*de două ori*)

Martirica :

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; şi acum rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre din cursele vrăjmaşului, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Podobia : O, preaslăvită, minune...

O, preaslăvită minune ! O, ce taină nouă ! O, înfricoşată vedenie ! Zis-a Fecioara dacă Te-a văzut pe Tine răstignit pe Cruce, în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine, Cel ce fără durere minunat Te-a născut; şi a plâns, zicând : Vai mie, preaiubite Fiule ! Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit şi nemulţumitor.

În Vinerea Stâlpărilor

LA UTRENIE

Treimicele glasului de rând.

După întâia Catismă, zicem sedelnele Crucii şi a Născătoarei, din Octoih.

După a doua Catismă, cântăm această sedelnă a lui Iosif, glasul al 4-lea.

Podobia : Degrab ne întâmpină...

Doi ucenici se trimit să aducă mânzul, precum scrie, pe carele încălecând Hristos, va veni frumos să ia de la prunci dumnezeiască laudă. Deci, să alergăm cu osârdie să-L întâmpinăm şi noi, aducându-i stâlpări de fapte bune.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabia a trecut prin sufletul tău cel preasfânt, când ai văzut răstignit de bunăvoie pe Fiul şi Dumnezeul tău. Pe Carele nu înceta rugându-L, binecuvântată, să ne dăruiască nouă iertarea de greşale în vremea postului.

După a treia Catismă, cântăm această sedelnă, a lui Teodor, glasul al 8-lea.

Podobia : Înviat-ai din morţi...

Doi ucenici se trimit astăzi să aducă mânzul la Stăpânul tuturor; că vine să încalece pe el, Cel ce Se poartă de mulţimile serafimilor; începe a se în-

grozi moartea, biruitoarea lumii, mâncătoarea tuturor, prin Lazăr prădându-se mai întâi de către neamul omenesc.

Slavă..., *tot aceasta.* Şi acum..., *a Crucii Născătoarei :*

Stând de faţă Preacurata la patima Fiului său, plângând cu amar, s-a tânguit cu jale : Cum Te-au pus feciorii evreieşti înaintea judecăţii lui Pilat, pe Tine, Cela ce eşti slăvit fără tăcere cu cântări îngereşti ? Vai mie, Fiule ! Laud, Cuvântule, milostivirea Ta cea multă şi nespusă.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Mineiului *şi Tricântarea lui Iosif, citindu-se,* Cântarea a cincea *din Psaltire.*

Tricântarea

Cântarea a 5-a, glasul al 4-lea.

Irmos : Străluceşte-mi, Doamne, lumina...

Adormind Tu, Doamne, pe Cruce, ai schimbat Stăpâne moartea în somn; că ai zis : Lazăr prietenul a adormit, ci vreau să merg acum să-l deştept pe el.

Plinind propovăduirile cele proorocite ale proorocilor, ai venit Hristoase îndurate la cetatea cea ucigătoare de prooroci, ca să fii ucis de bunăvoie, mântuindu-mă pe mine, cel ucis prin stricăciune.

Cei ce aţi supus minţii trupul cel anevoie de înfrânat, prin post şi prin rugăciune, sihaştri şi poporul, întâmpinaţi pe Hristos, Cel ce vine călare pe mânz să pătimească.

A Născătoarei :

Cu picăturile milei tale adapă, Preacurată, inima mea cea topită de văpaia păcatului şi aprinde sfeşnicul cel stins al sufletului meu, ceea ce eşti uşa luminii.

Altă Tricântare, a lui Teodor, glasul al 8-lea,

Irmos : Întunericul sufletului meu...

Când ai vrut să mergi, Hristoase, la Betania, ai trimis pe doi din ucenicii Tăi, să-Ţi aducă un mânz, pe carele nimenea din oameni să nu fi încălecat; căci nimenea afară de Tine, Mântuitorule, n-a supus neamurile cele necuvântătoare.

Adunatu-s-au astăzi mulţime de Iudei din Ierusalim în Betania şi s-au întristat împreună cu surorile lui Lazăr; iar a doua zi cunoscând că s-a sculat din mormânt, s-au pornit spre uciderea lui Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime Preasfântă, Părinte, Fiule şi Duhule cel atot lucrător, fericită Dumnezeire, Fiinţă fără început, Lumină întreit strălucitoare, Stăpânie atotvăzătoare, păzeşte pe robii Tăi.

Şi acum.... *A Născătoarei :*

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta pironit pe Cruce cu piroane şi sângele şi apa curgând din coasta Ta cea de viaţă aducătoare, s-a rănit cu milostivire, ca o Maică, ştiindu-Te pe Tine fiu al său.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Iată, s-a gătit Hristos să meargă la Ierusalim. Adunaţi-vă toţi sihaştrii cei de prin munţi şi din pustietăţi, să-L întâmpinaţi cu bucurie, împreună cu toată făptura cea de sub cer.

Întunericul sufletului meu risipeşte-l, Dătătorule de lumină, Hristoase Dumnezeule, Cela ce ai gonit întunericul cel mai dinainte al adâncului, şi-mi dăruieşte lumina poruncilor Tale, Cuvinte; ca mânecând, să Te slăvesc pe Tine.

Cântarea a 8-a,

Irmos : Pământul şi toate cele...

Dacă aveţi femeilor întru dragoste învierea şi viaţa, pentru ce vă tânguiţi cu amar ? Că vine Hristos şi va învia pe prietenul Său cel de aproape, vestind mai-nainte învierea tuturor, Făcătorul de bine al tuturor.

Locaşuri ale sihaştrilor, adunaţi-vă ca nişte miei cuvântători să întâmpinaţi pe Păstorul cel mare, Hristos, purtând ramuri; că vine Domnul, vrând a fi înjunghiat ca un miel, ca să ridice din mijloc ti-

rania lupului.

Venind Tu către Betfaghi, vrăjmaşul iad a simţit sunetul picioarelor Tale şi s-a atins de picioarele lui Lazăr, zicându-i : De va vrea să te cheme pe tine viaţa, să nu te zăboveşti, ci să ieşi curând; că am cunoscut eu nimicirea mea peste puţin.

Sfinţitele glasuri ale proorocilor, pe tine, Fecioară, mai-nainte te-au vestit cu asemănări, uşă şi munte, cort sfânt şi nor al luminii, din carele a răsărit soarele celor ce şedeau întru întuneric şi în umbră, însuşi Dătătorul de lumină.

Altă Tricântare,

Irmos : Îngerii şi cerurile...

Trimiţându-se doi ucenici, au adus asin Celui ce şade pe nori; pe Carele toate făpturile Îl laudă şi-L preaînalţă întru toţi vecii.

Lângă uşi este Hristos, nu te mai întrista Betanie; că va schimba jalea ta în bucurie, înviind din mormânt pe Lazăr cel crescut întru tine, carele Îl laudă întru toţii vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Un Dumnezeu este Treimea, nemutându-Se Tatăl în faţa Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere, ci osebite pe câte trele şi amândouă, o Lumină, un Dumnezeu, slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Numai tu ai născut nestricată, numai tu ai hrănit cu lapte prunc fără dureri; tu, una ai născut pe Făcătorul şi Stăpânul tău; şi cu toate că eşti şi Maică şi slujitoare, pe tine, Fecioară, te lăudăm în veci.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cu stâlpări de fapte bune şi cu ramuri să ne gătim toţi, să primim cu bună pricepere pe Hristos în două firi, purtându-Se pe mânz. Pe Carele Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Îngerii şi cerurile pe Cela ce Se poartă pe scaunul slavei şi ca un Dumnezeu Se laudă neîncetat, bine-L cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos : Că mi-a făcut mie slavă...

Mai-nainte ai zis, Iisuse : Iată, ne suim în cetatea cea sfântă şi Mă voi da în mâinile ucigaşilor cu adevărat, ca să Mă omoare trupeşte pe Cruce.

Vrând, Cuvântule, să răpeşti din moarte pe prietenul Tău, Te sârguieşti a fi omorât pentru noi după trup, făcând pe oamenii cei credincioşi nemuritori, Unule, Cela ce eşti fără de moarte.

Să aducem stâlpări cu curăţie lui Hristos, Celui ce S-a smerit pe mânz cu trupul şi să-i zicem : Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, Cela ce ai venit spre patimă !

A Născătoarei :

Înfricoşată este naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos; pentru aceasta te fericim cu credinţă şi te lăudăm cu cinste, neamurile neamurilor în veci.

Altă Tricântare,

Irmos : Naşterea pururea Fecioarei...

Acum trimiţând Hristos pe ucenici, a zis : Dezlegând mânzul, să-l aduceţi la Mine să încalec, ca să dezleg pe păgâni din dobitocie şi să-i supun Tatălui, ca un Fiu.

Vine Domnul, deschide-ţi porţile tale, Betanie; primeşte cu credinţă pe Stăpânul; că vine să scoale din mormânt pe Lazăr, ca un Atotputernic.

Slavă..., *a Treimii :*

Întreita lumină a singur stăpânirii Tale, Doamne, cu strălucirile cele luminoase luminând mintea noastră, ne întoarce de la înşelăciunea cea de multe feluri, la împărtăşirea Dumnezeirii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, palatul Împăratului tuturor, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, prin care s-a deschis

Împărăţia Cerurilor celor de pe pământ şi locuinţa cea împreună cu îngerii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Veniţi cei din pustii şi din munţi şi din peşteri, adunaţi-vă ţinând stâlpări împreună cu noi, să întâmpinăm pe Împăratul şi Stăpânul; că vine să mântuiască sufletele noastre.

Irmosul :

Naşterea pururea fecioarei, ceea ce s-a arătat mai-nainte puitorului de lege în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul 1, facere a lui Leon împărat.

Defăimând, suflete al meu, dumnezeieştile învăţături, lesne te-ai încurcat în măiestriile vrăjmaşului; dându-te de voia ta stricăciunii şi întunecându-te prin păcatul cel mult, ai întinat veşmântul cel ţesut de Dumnezeu şi l-ai făcut negata de nunta cea împărătească. Ci ca să nu te tragi pentru păcat şi să nu ţi se ceară răspuns că ai intrat la masă, fiind acoperit sub îmbrăcămintea poftelor, şi ca să nu te lepezi afară din cămara cea de nuntă, strigă Mântuitorului : Ochiule cel înfricoşat, Cela ce ai luat ceea ce sunt eu, şi din ce ai fost, nu Te-ai depărtat şi mai-nainte de Cruce Te-ai îmbrăcat cu haină de batjocoră pentru mine, rupe sacul meu şi mă îmbracă cu veselie, scapă-mă de întunericul cel mai dinafară şi de plânsul cel veşnic, şi mă miluieşte. (*de două ori*)

Martirica :

Veniţi popoare să cinstim pe mucenicii lui Hristos cu laude şi cu cântări duhovniceşti, pe luminătorii lumii şi vestitorii credinţei, izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc tămăduiri credincioşilor. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruieşte lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., *glasul al 8-lea singur glasul.*

Săvârşind aceste patruzeci de zile de suflet folositoare, cerem să vedem şi sfântă săptămâna patimii Tale, Iubitorule de oameni; ca să cântăm în ea măririle Tale, şi nespusă rânduiala Ta cea pentru noi; cu un cuget zicând : Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., *tot aceasta.*

Şi cealaltă rânduială, după obicei.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 3-lea.

Nesuferită este mânia îngrozirii Tale, Doamne, cea asupra păcătoşilor. Şi nu suntem vrednici a privi şi a cere de la Tine milă. Ci să nu ne pierzi cu mânia Ta, nici cu iuţimea Ta, pe noi, care ne-ai zidit din pământ cu mâna Ta.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru, am căutat cele bune Ţie. (*ps. 121, 9*)
Stih : Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie; în casa Domnului vom merge. (*ps. 121, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 66, vers. 10-24.

Bucură-te, Ierusalime, şi voi, cei care iubiţi săltaţi de veselie. Fiţi în culmea veseliei, voi cei care jeleaţi. Ca să sugeţi şi să vă săturaţi la pieptul mângâierilor sale, să sugeţi şi să vă desfătaţi la sânul slavei sale ! Căci aşa zice Domnul : Vărsa-voi pacea peste el ca un râu şi ca un şuvoi ieşit din albia lui slava noroadelor. Pruncii lui vor fi duşi în cârcă şi dezmierdaţi pe genunchi. După cum mama îşi mângâie pe fiul ei şi Eu vă voi mângâia pe voi şi cu Ierusalimul şi voi veţi fi mângâiaţi. Când veţi vedea, inima voastră va tresări de bucurie, şi oasele voastre vor odrăsli ca iarba. Şi mâna Domnului se va arăta slujitorilor Săi, iar urgia, peste vrăjmaşii Săi. Căci iată Domnul că vine în văpaie şi carele Lui sunt ca o vijelie, ca să dezlănţuiască cu fierbinţeală mânia Lui cu văpăi de foc. Căci Domnul va judeca cu foc şi cu sabie pe tot omul, şi mulţi vor fi cei ce vor cădea de bătaia Domnului ! Lucrările şi cugetările celor ce se sfinţesc şi se curăţesc pentru închinăciunile din grădini, într-un loc ascuns în mijlocul unei adunări de ucenici celor care mănâncă din carnea de porc, mâncări scârnave şi şoareci; vor fi zădărnicite, zice Domnul. Dar Eu vin ca să strâng la un loc noroadele şi toate limbile. Ele vor veni şi vor vedea slava Mea, şi le voi da un semn. Şi pe cei scăpaţi cu viaţă îi voi trimite către popoarele din Tarsis, Put, Lud, Mosoc, Roş, Tubal, Iavan, către ţinuturile cele mai depărtate, care n-au

auzit despre Mine şi nu au văzut slava Mea. Şi la aceste neamuri vor vesti slava Mea. Şi din toate neamurile vor aduce pe fraţii voştri prinos Domnului; pe cai, în căruţe, pe paturi, pe catâri şi pe cămile, până la muntele cel sfânt al Meu, la Ierusalim, zice Domnul, precum fiii lui Israil aduc prinoase în vase curate pentru casa Domnului. Şi din ei voi lua preoţi şi leviţi, zice Domnul. Căci precum cerul cel nou şi pământul cel nou pe care le voi face, zice Domnul, vor rămâne înaintea Mea, aşa va dăinui deapururi seminţia voastră şi numele vostru. Şi din lună nouă în lună nouă şi din zi de odihnă în zi de odihnă vor veni toţi şi se vor închina înaintea Mea, zice Domnul. Şi când vor ieşi, vor vedea stârvurile celor care s-au răzvrătit împotriva Mea, căci viermele lor nu va muri şi focul lor nu se va stinge. Şi ei vor fi sperietoare pentru toţi.

Prochimen, glasul al 6-lea :

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne. Că prea mult neam umplut de hulă. (*ps. 122, 3*)

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cela ce locuieşti în ceruri. (*ps. 122, 1*)

SÂMBĂTĂ
În săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După obişnuita Catismă, la Doamne, strigat-am... *se pun 10 stihiri, cântând : Idiomela zilei, de două ori; apoi Martirica şi cinci stihiri ale Cuviosului şi dreptului Lazăr, făcându-le pe şapte.*

Idiomela, glasul al 8-lea :

VINERI
A ŞASEA SĂPTĂMÂNĂ, A STÂLPĂRILOR

La Vecernie, obişnuita Catismă. La Doamne strigat-am..., *punem 10 Stihiri, cântând : Idiomela zilei, de două ori; apoi Martirica şi cinci stihiri ale Cuviosului şi dreptului Lazăr, făcându-le pe şapte.*

Idiomela, glasul al 8-lea :

Săvârşind patruzeci de zile cele de suflet folositoare, cerem să vedem şi sfântă săptămâna patimii Tale, Iubitorule de oameni; ca să preaslăvim în ea mare cuviinţa şi nespusă rânduiala Ta cea pentru noi; cu un cuget cântând : Doamne, slavă Ţie. (*de două ori*)

A Mucenicilor :

Mucenici ai Domnului, rugaţi pe Dumnezeul nostru şi cereţi sufletelor noastre, mulţime de îndurări şi iertare păcatelor noastre celor multe, rugămu-vă.

Apoi cântăm cinci stihiri ale Sfântului Lazăr, facere a evlaviosului împărat Leon cel înţelept, glasul al 6-lea, singur glasul.

Doamne, vrând să vezi mormântul lui Lazăr, cel ce ai voit a Te sălăşlui în mormânt de bunăvoie, ai întrebat : Unde l-aţi pus pe el ? Şi aflând ceea ce nu era să nu o ştii, ai strigat pe cel ce-l iubeai : Lazăre, vino afară ! Şi a ascultat cel fără suflare, pe Cel ce i-ai dat suflare, pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre. (*de două ori*)

Doamne, venit-ai la mormântul lui Lazăr cel mort de patru zile şi vărsând lacrimi peste prietenul Tău, l-ai sculat, Spicule al vieţii. Pentru că moartea s-a legat cu glasul Tău, înfăşurăturile s-au dezlegat cu mâinile. Atuncea s-a umplut de bucurie mulţimea ucenicilor şi s-a săvârşit de către toţi o cântare împreună : Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi. (*de două ori*)

Doamne, glasul Tău a stricat împărăţiile iadului

şi cuvântul puterii Tale a ridicat, din mormânt, pe cel mort de patru zile; şi s-a făcut Lazăr început al mântuitoarei învieri celei de-a doua. Toate sunt cu putinţă, Ţie, Stăpâne, Împăratului tuturor; dăruieşte robilor Tăi curăţire şi mare milă.

Doamne, vrând să încredinţezi pe ucenicii Tăi de învierea Ta cea din morţi, ai venit la mormântul lui Lazăr şi strigându-l Tu, s-a prădat iadul şi a slobozit pe mortul cel de patru zile. Carele a strigat Ţie : Bine eşti cuvântat, Doamne, slavă Ţie.

Doamne, luând pe ucenicii Tăi, ai venit în Betania, să scoli pe Lazăr; şi lăcrimând pentru dânsul, după legea firii omeneşti, ca un Dumnezeu l-ai ridicat, fiind mort de patru zile, şi el a strigat, Ţie, Mântuitorule : Cela ce eşti binecuvântat, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Venind la mormântul lui Lazăr, Mântuitorul nostru, şi strigând pe mort, l-ai sculat ca din somn; s-a scuturat stricăciunea cu Duhul nestricăciunii şi a ieşit, odată cu cuvântul, legat cu înfăşurăturile. Toate le poţi, toate slujesc Ţie, Iubitorule de oameni; toate sunt supuse Ţie, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Şi acum..., *glas acelaşi, a lui Andrei Tiflos (orbul).*

Săvârşind patruzeci de zile, cele de suflet folositoare, să strigăm : Bucură-te, cetate Betanie, patria lui Lazăr; bucuraţi-vă, Marto şi Marie, surorile acestuia, că mâine vine Hristos să învieze cu cuvântul pe fratele vostru cel mort; al cărui glas, auzindu-l amarnicul şi nesăţiosul iad, cutremurându-se de frică şi suspinând foarte tare, va slobozi pe Lazăr legat cu înfăşurăturile. De a Căruia minune mirându-se poporul evreiesc, va întâmpina pe Domnul cu ramuri şi cu stâlpări şi se vor arăta lăudând pruncii pe Acesta, pe Carele Îl pizmuesc părinţii : Bine este cuvântat, Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israil.

IEŞIRE : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 6-lea :
Ajutorul nostru este întru numele Domnului, Celui ce a făcut cerul şi pământul. (*ps. 123, 8*)
Stih : De n-ar fi că Domnul era întru noi, să spună Israil. (*ps. 123, 1*)

De la Facere, citire :
Cap. 49, Vers. 33. Cap. 50, Vers. 26.

Săvârşind Iacov poruncile sale, pe care le-a dat feciorilor săi, şi întinzându-şi picioarele sale în pat, şi-a dat sfârşitul şi s-a adăugat la poporul său. Atunci Iosif căzând pe faţa tatălui său, l-a plâns şi l-a sărutat. Apoi a poruncit Iosif doctorilor, slujitori ai săi, să îmbălsămeze pe tatăl său şi doctorii au îmbălsămat pe Israil. După ce s-au împlinit patruzeci de zile, căci atâtea zile trebuiesc pentru îmbălsămare, l-au plâns egiptenii şaptezeci de zile. Iar dacă au trecut zilele plângerii lui, a zis Iosif curtenilor lui Faraon : De am aflat bunăvoinţă în ochii voştri, ziceţi lui Faraon aşa : Tatăl meu m-a jurat şi a zis : iată, eu am să mor; tu însă să mă îngropi în mormântul meu, pe care mi l-am săpat eu în pământul Canaan. Şi acum aş vrea să mă duc ca să îngrop pe tatăl meu şi să mă întorc. Şi s-au spus lui Faraon cuvintele lui Iosif, iar Faraon a răspuns : Du-te şi îngroapă pe tatăl tău, cum te-a jurat el ! Deci, s-a dus Iosif să îngroape pe tatăl său, şi au mers împreună cu el toţi slujitorii lui Faraon, bătrânii casei lui şi toţi bătrânii din ţara Egiptului, şi toată casa lui Iosif, şi fraţii lui şi toată casa tatălui său şi neamul lui. Numai copiii lor şi oile şi vitele lor le-au lăsat în tara Goşen. Au plecat de asemenea cu el căruţe şi călăreţi, şi s-a făcut tabăra mare foarte. Şi ajungând ei la Aria lui Atad de lângă Iordan, au plâns acolo plângere mare şi tare foarte şi a jelit Iosif pe tatăl său şapte zile. Văzând locuitorii ţinutului aceluia, Cananeenii, plângerea de la Aria Atad, au zis : Mare e plângerea aceasta la egipteni. De aceia s-a dat locului aceluia numele Abel-Mitraim, adică plângerea egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan. Aşa au făcut fiii lui Iacov cu Iacov, cum le poruncise el; l-au dus fii lui în pământul Canaan şi l-au îngropat în peştera din ţarina Macpela, cea de lângă Mamvri, pe care o cumpărase Avraam cu ţarină cu tot de la Efron Heteul, ca moşie de îngropare. Apoi Iosif, după îngroparea tatălui. S-a întors în Egipt şi el, şi fraţii lui şi toţi cei ce merseseră cu el la îngroparea talălui său. Văzând însă fraţii lui Iosif că a murit tatăl lor, au zis : Ce vom face, dacă Iosif ne va urî şi va vrea să se răzbune pentru răul ce i-am făcut ? Atunci au trimis ei la Iosif să se spună : Tatăl tău înainte de moarte te-a jurat şi a zis : Aşa să spuneţi lui Iosif : Iartă fraţilor tăi greşala şi păcatul lor, şi răul ce ţi-au făcut. Iartă deci vina robilor Dumnezeului tatălui tău. Şi a plâns Iosif când s-au spus acestea. Apoi au venit şi fraţii lui şi căzând înaintea lui, au zis : lată, noi suntem robii tăi. Iar Iosif le-a zis : Nu vă temeţi ! Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu ? Iată, voi aţi uneltit asupra mea rele, dar Dumnezeu le-a întors în bine, ca să facă cele ce sunt acum şi

să păstreze viaţa unui norod numeros. Deci nu vă temeţi ! Eu vă voi hrăni pe voi şi pe copiii voştri. Şi i-a mângâiat şi le-a vorbit de la inimă. Apoi a locuit Iosif în Egipt, el şi fraţii lui şi toată casa tatălui său. Şi a trăit Iosif o sută zece ani. Şi a văzut Iosif pe urmaşii lui Efraim până la al treilea neam. De asemenea şi copiii lui Mahir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif. În cele din urmă a zis Iosif către fraţii săi : Iată, am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, vă va scoate din pământul acesta şi vă va duce în pământul, pentru care Dumnezeul părinţilor noştri s-a jurat lui Avraam şi lui Isaac şi lui Iacov. La urmă a jurat Iosif pe fiii lui Israil, zicând : Dumnezeu are să vă cerceteze, dar voi să scoateţi oasele mele de aici. Şi a murit Iosif de o sută zece ani. Şi l-au îmbălsămat şi l-au pus într-un sicriu, în pământul Egiptului.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Cei ce nădăjduiesc întru Domnul ca muntele Sionului, nu se vor clăti în veac. (*ps. 124, 1*)
Stih : Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoşilor peste soarta dreptilor. (*ps. 124, 3*)

De la Pilde, citire :
Cap. 31, vers. 8-31.

Fiul meu, deschide gura ta pentru cel mut pentru pricina tuturor părăsiţilor. Deschide gura ta, judecă drept, şi fă dreptate celui sărac şi năpăstuit. Cine poate găsi o femele virtuoasă ? Preţul ei întrece mărgeanul. Într-însa se încrede inima soţului ei, iar câştigul nu-i va lipsi niciodată. Ea îi face bine şi nu rău în tot timpul vieţii sale. Ea caută lână şi cânepă şi lucrează cu mâna sa voioasă. Ea se aseamănă cu corabia unul negutător, care de departe aduce hrana ei. Ea se scoală dis de dimineaţă şi împarte hrana în casa ei şi dă porunci slujnicelor. Gândeşte să cumpere o ţarină şi o dobândeşte; din osteneala palmelor sale sădeşte vie. Ea încinge cu putere coapsele sale şi îşi întăreşte braţele sale. Ea bagă de seamă că bun e câştigul ei; sfeşnicul ei nu se stinge nici noaptea. Ea pune mâna pe furcă şi cu degetele sale apucă fusul. Ea întinde mâna spre cel sărman, şi braţul ei spre cel necăjit. N-are teamă de cei ai casei sale în vreme de iarnă, căci toţi din casă sunt îmbrăcaţi în haine stacojii. Scoarţe îşi face ea, din vison şi purpură este haina ei. Cinstit este bărbatul ei la porţile cetăţii, când stă la sfat cu bătrânii ţării. Ea face cămăşi şi le vinde, şi brâuri dă negutătorilor. Tărie şi măreţie este haina ei şi ea îşi râde de ziua de mâine. Gura şi-o deschide cu înţelepciune şi sfaturi pline de dragoste sunt pe limba ei. Ea veghează la propăşirea casei sale şi pâine, fără să lucreze, ea nu mănâncă. Feciorii săi vin şi o fericesc, iar soţul ei o laudă : Multe fete s-au dovedit harnice, dar tu le-ai întrecut pe toate ! Înşelătoare este drăgălăşia şi deşartă este frumuseţea; femeia care se teme de Domnul trebuie lăudată ! Dăruiţi-i din rodul mâinilor sale şi la porţile cetăţii hărnicia ei să fie dată cu pildă !

Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite, după obicei.

Spre ştiinţă : De astăzi înainte nu se mai cântă nici Martirice, nici de ale Născătoarei, din Octoih, până la Sâmbăta Sfântului Toma. Cade-se a şti : Că de se va întâmpla Buna-Vestire în Sâmbăta lui Lazăr, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii, la litera A.

Întru această Vineri

PAVECERNIŢA CEA MARE

După Sfinte Dumnezeule..., *cel dintâi, zicem Troparul praznicului. După al doilea* Sfinte Dumnezeule..., *obişnuitele Tropare :* Miluieşte-ne pe noi, Doamne miluieşte-ne pe noi...

Şi cântăm acest Canon, compus de Sfântul Părintele nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

CANONUL

Cântarea 1-a, glasul 1,

Irmos :

Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, Celui ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israil, că S-a preaslăvit.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Înviind, Mântuitorul meu, pe Lazăr cel mort de patru zile, l-ai schimbat din stricăciune cu braţ înalt şi Ţi-ai arătat puterea Ta, ca un atotputernic.

Strigând pe Lazăr din mormânt, îndată l-ai sculat; dar iadul jos cu amar s-a tânguit şi, suspinând, s-a cutremurat de puterea Ta, Mântuitorule.

Lăcrimat-ai, Doamne, pentru Lazăr, arătând întruparea rânduielii Tale şi cum că din fire fiind Dumnezeu, Te-ai făcut om după fire ca şi noi.

Lacrimile Martei şi ale Mariei le-ai potolit, Doamne, sculând pe Lazăr din morţi, Mântuitorule, şi arătând pe mort însufleţit cu puterea Ta.

După legea firii omeneşti ai întrebat, Stăpâne, unde s-a pus Lazăr ? Arătând tuturor, Mântuitorule, adevărată rânduiala Ta cea spre noi.

Încuietorile iadului le-ai sfărâmat atunci, strigând pe Lazăr; şi ai clintit puterea luptătorului şi l-ai făcut de s-a cutremurat de Tine, Unule, Mântuitorule, mai înainte de răstignire.

Pe Lazăr ce-l ţinea iadul legat, ca un Dumnezeu ai apucat, Stăpâne, înainte de l-ai dezlegat din legături; că toate se supun poruncii Tale, Atotputernice.

Slavă..., *a Treimii :*

Să lăudăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul, pe Treimea cea nedespărţită întru Unimea Fiinţei, şi cu îngerii împreună să o preaslăvim, ca pe unul Dumnezeul, Cel nezidit.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Neschimbat ai născut pe Ziditorul firii, Maică Fecioară, de la Duhul Sfânt, făcându-Se ceea ce suntem noi, cu bunăvoinţa Tatălui fără de schimbare şi fără amestecare.

Cântarea a 2-a,

Irmos :

Ia aminte cerule şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, Mântuitorul lumii, pe singur Iubitorul de oameni.

Slavă Ţie, Celui ce numai cât ai strigat şi îndată ai sculat din mormânt pe prietenul Lazăr, pe cel mort de patru zile.

Auzit-a cel fără suflare glasul Tău şi însufleţindu-se, îndată s-a sculat din morţi, slăvindu-Te pe Tine, Doamne.

Primind porunca glasului Tău, celui de viaţă aducător, s-a sculat din mormânt, Mântuitorul meu, Lazăr cel ce rău mirosea.

Lăcrimat-ai pentru prietenul Tău, Mântuitorule, încredinţându-ne că Te-ai îmbrăcat cu firea noastră, şi l-ai înviat.

Îngrozitu-s-a iadul, dacă a văzut pe cel legat cu înfăşurăturile întorcându-se îndată prin glas la viaţa aceasta de aici.

Slavă...

Spăimânta-tu-s-au popoarele evreieşti, când ai înviat cu cuvântul Tău pe Lazăr, cel ce rău mirosea, strigându-l, Mântuitorule.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cutremura-tu-s-au ascunzătorile iadului, dacă s-a însufleţit atunci Lazăr jos, prin glasul Celui ce l-a înviat.

Cântarea a 3-a

Irmos :

Piatra pe care nu au socotit-o ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului. Aceasta este piatra pe care Hristos a întărit Biserica Sa, pe care o a răscumpărat din păgâni.

Minune străină şi preaslăvită, cum a întrebat Ziditorul tuturor, de ceea ce nu era să nu o cunoască, ca şi cum nu ar fi ştiut : Unde zace acela de carele vă tânguiţi ? Unde s-a îngropat Lazăr ? Pe carele, peste puţin vi-l voi scula, înviindu-l din morţi.

Piatra pe care au prăvălit-o peste tine cei ce te-au îngropat, aceasta poruncind Iisus să o ridice, îndată te-a înviat, strigând : Lazăre, scoală ! Vino la mine, ca să se înfricoşeze iadul de glasul Tău.

Marta şi Maria, Doamne, strigat-au cu tânguire : Iată, acela pe carele iubeai, miroase, fiind mort de patru zile; de ai fi fost atunci aici, nu ar fi murit Lazăr. Iar Tu, ca Cela ce eşti nedespărţit pretutindenea, l-ai sculat îndată, strigându-l.

Vărsând lacrimi pentru prietenul, după rânduiala omenirii, ai arătat că trupul carele l-ai luat de la noi s-a unit cu Tine, Mântuitorule, fireşte, iar nu după nălucire; şi ca un Dumnezeu, iubitor de oameni, strigându-l, îndată l-ai sculat.

Vai mie ! Striga iadul, acum cu adevărat am pierit; şi zicea către moarte : Iată, Nazarineanul a clintit cele de jos şi sfâşiind pântecele meu, a sculat pe mortul cel fără suflare, strigându-l.

Ce fel este nebunia voastră, evreilor ? Unde este necredinţa ? Până când sunteţi înşelaţi ? Până când sunteţi înstrăinaţi ? Vedeţi pe cel mort, că a ieşit, prin glas, şi nu credeţi lui Hristos ! Cu adevărat fii ai întunericului sunteţi voi.

Slavă..., *a Treimii :*

Unul din Treime pe Tine Te ştiu, măcar că Te-ai întrupat, un Fiu întrupat slăvesc, Carele ai odrăslit fără sămânţă din Născătoarea de Dumnezeu şi acelaşi Fiu, unul lăudat împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunată şi înfricoşată este vederea, care au văzut-o mai-nainte nemincinoşii prooroci din dumnezeiască rânduială, adică pe Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, care fără stricăciune a născut pe Dumnezeu şi după naştere a rămas curată.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Ridicatu-s-a soarele şi luna a stătut întru a sa rânduială; înălţatu-Te-ai pe lemn îndelung-Răbdătorule şi pe el ai întemeiat Biserica Ta.

Lăcrimat-ai, Doamne, pentru Lazăr, sculat-ai Stăpâne pe cel mort şi ai arătat popoarelor că eşti Fiul lui Dumnezeu.

Dacă a auzit cel fără suflare porunca Ta : Vino afară, Lazăre ! S-a sculat degrab cu înfăşurăturile şi a sărit, arătând, Bunule, puterea Ta.

Lacrimile Martei şi ale Mariei le-ai potolit, Hristoase Dumnezeule, strigând pe Lazăr; şi ca un însuşi puternic ridicându-l cu cuvântul, acela s-a închinat Ţie.

Lăcrimând ca un om pentru Lazăr, l-ai ridicat ca un Dumnezeu; întrebat-ai : Unde s-a îngropat mortul cel de patru zile ? Adeverind, Bunule, omenirea Ta.

Vrând să adeverezi, Bunule, semnele patimii şi ale Crucii Tale, rupând nesăţiosul pântece al iadului, ai sculat ca un Dumnezeu pe mortul cel de patru zile.

Cine a văzut, cine a auzit, să fi sculat vreun om mort mirosind greu ? Ilie a sculat şi Elisei, dar nu din mormânt şi nici mort de patru zile.

Lăudăm, Doamne, puterea Ta, lăudăm şi patimile Tale, Hristoase; căci cu puterea Ta, ca un milostiv, ai făcut minuni; iar patimile le-ai primit ca un om, după rânduiala omenirii !

Dumnezeu eşti şi om, adeverind numirile cu lucrurile; că ai venit la mormânt cu trupul, Cuvinte, şi ca un Dumnezeu ai sculat pe mortul cel de patru zile.

Spăimânta-tu-s-au, Stăpâne, popoarele evreieşti, dacă au văzut pe Lazăr cel mort sculându-se din mormânt prin glasul Tău, dar au rămas neplecate minunilor Tale.

Slavă..., *a Treimii :*

Fără început ai strălucit din Părintele Tău, Mântuitorule, ca Cela ce eşti Unul din Treime, sub vremi ieşind din sângele cel fecioresc prin Duhul Sfânt, luând trup, Tu, Cel ce eşti mai presus de fiinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Zămislirea Născătoarei de Dumnezeu este fără de sămânţă; naşterea fără pătimire de stricăciune; că Dumnezeu făcând minuni întru amândouă, S-a micşorat pe Sine, ca să Se unească cu noi.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că fără de Tine alt Dumnezeu nu cunoaştem; numele Tău numim, că eşti Dumnezeu al viilor şi al morţilor.

Viaţă fiind Tu, Doamne, şi lumină adevărată, strigând pe Lazăr l-ai înviat; căci ca un puternic ai arătat tuturor, că eşti Dumnezeul viilor şi al morţilor.

Porunca Ta, Iisuse, ce nu suferă împotrivire, nerăbdându-o iadul, carele primise pe mulţi, s-a spăimântat şi pe Lazăr, cel ce era de patru zile mort, l-a dat viu, iar nu mort.

Împreunând ţărâna cu duhul, Cuvinte, Cel ce ai insuflat dedemult lutul cu duh de viaţă prin cuvântul Tău, ai sculat şi acum cu cuvântul pe prietenul Tău, din stricăciune şi din cele dedesubt.

Nimenea n-a putut să stea împotriva voii Tale, Doamne; căci, când ai strigat pe Lazăr cel mort, îndată s-a sculat cel ce era fără de suflare şi purtând legăturile, a umblat pe picioarele sale.

O nebunia iudeilor ! O, orbirea vrăjmaşilor ! Cine a văzut pe cineva să se scoale din mormânt ? Ilie dedemult a sculat, dar nu din mormânt, nici mort de patru zile.

Cela ce eşti neasemănat, îndelung-Răbdătorule, Cela ce toate le faci pentru noi ca un Dumnezeu şi pătimind ca un om; fă-ne pe noi pe toţi părtaşi împărăţiei Tale, pentru rugăciunile lui Lazăr.

Slavă..., *a Treimii :*

Treimea cea mai-nainte de început, fără început şi de o cinste, Părinte Atotţiitorule, Fiule şi Duhule Sfinte, Unime Sfântă în trei Feţe, mântuieşte pe cei din Adam, care cu credinţă Te laudă pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pântecele tău cel preacurat, l-a sfinţit, Curată, Dumnezeu Cel mai presus de toate, luând dintr-însul trup, Cel închinat în Treime, Cuvântul, Cel din Tatăl şi cu Duhul împreună Dumnezeu.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Aruncatu-m-ai întru adâncurile inimii mării şi m-ai mântuit, Mântuitorule, din robia morţii şi ai dezlegat legătura fărădelegilor mele.

Întrebat-ai, unde sunt eu ? Cela ce ştii toate; lăcrimat-ai, Mântuitorule, pentru mine ca un om după fire şi m-ai ridicat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Chematu-m-ai, Mântuitorule, din iadul cel mai dedesubt, strigat-a Lazăr către Tine, pierzătorul iadului şi m-ai sculat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Îmbrăcatu-m-ai, Mântuitorule, cu trup de lut şi mi-ai suflat viaţă şi am văzut lumina Ta şi m-ai sculat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Însufleţit-ai, Mântuitorule, chipul cel fără suflare al trupului meu, întăritu-m-ai cu oase şi cu vine şi m-ai sculat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Rupând pântecele iadului cel atoate mâncător, m-ai scos, Mântuitorule, cu puterea Ta şi m-ai sculat, cu porunca Ta, pe mine cel mort.

Îmbrăcatu-Te-ai, Mântuitorule, cu toată frământătura mea şi ai păzit curat pântecele cel fără prihană, din carele ai ieşit întrupându-Te, Unul din Treime.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime Sfântă, laud milostivirea Ta şi cu îngerii cânt cântarea cea întreit sfântă; miluieşte sufletele noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Intrat-a Cuvântul în pântecele tău cel fără prihană şi l-a păzit iarăşi curat după naştere, Născătoare de Dumnezeu; adevărată minune preaslăvită !

Cântarea a 7-a,

Irmos :

De tinerii Tăi cei din cuptor Mântuitorule, nu s-a atins, nici i-a supărat focul. Atunci, acei trei cu o gură cântau şi binecuvânt-au, grăind : Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Peste cel mort ai lăcrimat, Mântuitorule, Iubitorule de oameni, Doamne; ca să arăţi popoarelor, că Dumnezeu fiind Te-ai arătat om pentru noi; şi ai lăcrimat voind, punându-ne înainte chipurile dragostei celei dinlăuntru.

Lazăr cel mort de patru zile, Mântuitorule, dacă a auzit jos glasul Tău, sculându-se, Te-a lăudat pe Tine şi bucurându-se, a strigat : Tu eşti Dumnezeul şi Ziditorul meu, Ţie mă închin şi Te laud pe Tine, Cel ce m-ai înviat.

Deşi sunt înfăşurat cu legături, Mântuitorule, Lazăr a strigat de jos, dar nicicum nu voi rămâne

în pântecele iadului; numai de mă vei chema : Lazăre, vino afară ! Că Tu eşti lumina şi viaţa mea.

Lazăre, rogu-te, zis-a iadul, scoală şi ieşi curând din încuietorile mele; du-te degrab, că mai bine-mi este a mă tângui cu amar de unul ce mi se va lua, decât de toţi, pe care i-am înghiţit mai-nainte cu foame.

Pentru ce te zăboveşti, Lazăre, zis-a iadul ? Prietenul tău stând te cheamă : Vino afară ! Ieşi dar, ca să iau şi eu uşurare; că de când te-am mâncat pe tine, spre greaţă mi s-a pornit mâncarea.

Pentru ce nu te scoli curând, Lazăre ? Strigat-a iadul de jos, tânguindu-se. Pentru ce nu te ridici îndată, să te duci de aci ? Ca să nu mă prade Hristos şi de alţii, înviindu-te pe tine.

Minunatu-Te-ai, Stăpâne Hristoase, făcând atunci multe lucruri minunate; că ai dat orbilor lumină, surzilor le-ai deschis urechile cu cuvântul şi pe Lazăr prietenul l-ai sculat din morţi, strigându-l ca un Dumnezeu.

Slavă..., *a Treimii :*

Să cântăm cântarea Treimii slăvind pe Tatăl Cel fără început, pe Fiul şi pe Duhul cel drept, o Fiinţă una singură, pe Care întreit să o lăudăm : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Treime.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca pe unul din Treime, Te slăvim pe Tine, Hristoase, că întrupându-Te din Fecioară fără schimbare, toate le-ai suferit, Iisuse, ca un om, nedepărtându-Te de fiinţa Tatălui, măcar că Te-ai unit cu noi.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Cerurile cerurilor şi apa cea mai presus de ceruri binecuvântaţi, lăudaţi şi preaînălţaţi pe Domnul în veci.

Făcătorul şi Cuprinzătorul tuturor, a venit în Betania pentru milostivire, ca să învieze pe Lazăr.

Mortul cel de patru zile, rău mirosind şi fiind cu înfăşurăturile înfăşurat, a sărit cu suflet, cel neînsufleţit, strigându-l Tu, Doamne.

Poporul iudeilor, dacă a văzut pe cel mort sculându-se, Hristoase, prin glasul Tău, a scrâşnit cu dinţii.

Iudeilor, care sunteţi întunecaţi lângă lumină, pentru ce nu credeţi învierii lui Lazăr, care s-a făcut prin lucrarea lui Hristos ?

Să se bucure Sionul şi să laude pe Dătătorul de viaţă, Cela ce a sculat cu cuvântul pe Lazăr din mormânt.

Oştile cereşti şi neamul pământenilor Te-au lăudat pe Tine, Mântuitorul meu, când ai sculat pe Lazăr.

Slavă..., *a Treimii :*

Împreună cu Tatăl şi cu Fiul, pe Duhul slăvesc şi lăudându-L strig neîncetat : Întreit sfinte, slavă Ţie !

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Tine Te binecuvintez şi mă închin Ţie, Celui ce Te-ai născut din fecioară şi nu Te-ai despărţit de scaunul sfintei slavei Tale.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Făcut-a tărie cu braţul Său, pentru că a surpat pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi, Dumnezeul lui Israil, prin Care ne-a cercetat Răsăritul cel dintru înălţime şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Să laude Betania împreună cu noi minunea; că întru dânsa a lăcrimat Făcătorul, după legea firii trupului, înviind pe Lazăr şi schimbând lacrimile Martei şi plânsul Mariei spre bucurie, a sculat pe cel mort.

Încredinţând, Cuvinte, învierea Ta, ai strigat pe Lazăr din mormânt şi l-ai ridicat ca un Dumnezeu, ca să arăţi popoarelor, că eşti cu adevărat Dumnezeu şi om şi cum că ai să ridici şi locaşul trupului Tău.

Clătit-ai porţile şi zăvoarele cele de fier, înfricoşat-ai iadul cu glasul Tău şi împreună cu dânsul s-a spăimântat şi moartea îndată, dacă a văzut, Mântuitorule, pe Lazăr carele era legat de dânşii, însufleţit şi sculat prin glasul Tău.

Spăimântatu-s-au toţi, dacă Te-au văzut, Mântuitorule, lăcrimând pentru Lazăr cel mort şi au zis cei răi : Vezi, cum îl iubea pe el ? Ci îndată l-ai strigat şi sculându-se cel neînsufleţit, a lepădat stricăciunea prin porunca Ta.

Clătitu-s-au uşile, sfărâmatu-s-au zăvoarele, dezlegatu-s-au legăturile mortului la glasul puterii lui Hristos. Iar iadul suspinând se tânguia cu amar şi striga : Vai mie ! Ce fel şi de unde este glasul cel ce înviază morţii ?

Scoală-te de aici, ascultând glasul; că afară te strigă prietenul tău. Acesta este Cel ce a înviat morţii mai-nainte. Că Ilie, a sculat mort; încă şi Elisei; dar Cel ce lucra şi grăia prin ei, Acesta este.

Lăudăm, Cuvinte, puterea Ta cea neasemănată; că ai sculat pe cel mort prin cuvântul Tău, cu oase şi cu vine, ca un Făcător al tuturor şi l-ai ridicat, Mântuitorule, din cele dedesubt, ca pe fiul văduvei cel de pe pat.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime, Preasfântă, Dumnezeule, Părinte fără început şi dumnezeiescule Cuvinte, Mângâietorule cel bun, Duhule Sfinte al lui Dumnezeu, Cela ce eşti o Lumină întreit luminătoare, o fiinţă unită în fire, Unule Dumnezeule, milostiveşte-Te spre lumea Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce toate le-ai făcut cu înţelepciune, Iisuse, şi cu totul Te-ai îmbrăcat întru mine din Fecioară şi cu totul pururea petreci în sânurile Tatălui, trimiţând Duhul Tău Cel Sfânt peste turma Ta, umbreşte-ne pe noi, ca un Dumnezeu.

Şi iarăşi cântăm Irmosul : Făcut-a tărie cu braţul Său..., *După* Sfinte Dumnezeule..., *cel de pe urmă, Condacul praznicului şi Apolisul cel mic.*

ÎN SÂMBĂTA

SFÂNTULUI ŞI DREPTULUI LAZĂR

LA MIEZONOPTICĂ

După, Cred într-unul Dumnezeu..., Sfinte Dumnezeule..., *cel dintâi şi după* Tatăl nostru..., *Troparul :* Învierea cea de obşte..., *După al doilea* Sfinte Dumnezeule..., *Condacul :* Bucuria tuturor, Hristoase..., Doamne miluieşte, *(de 12 ori) Şi Apolisul. Rugăciunea,* Pomeneşte, Doamne..., *nu o zicem.*

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., *Troparul glasului 1, (de trei ori)*

Învierea cea de obşte mai înainte de patima Ta încredinţându-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţei purtând, Ţie, biruitorului morţii, strigăm : Osana, Celui dintru înălţime ! Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului.

Apoi Catisma a 16-a. Zis-a Domnul Domnului meu...

După întâia Catismă, Sedelnele glasul 1.

Podobia : Piatra fiind pecetluită...

Făcându-Ţi-se milă de lacrimile Martei şi ale Mariei, ai poruncit, Hristoase Dumnezeule, să răstoarne piatra de pe mormânt. Şi strigând pe cel mort, l-ai înviat, încredinţând printr-însul învierea lumii, Dătătorule de viaţă. Slavă puterii Tale, Mântuitorule; slavă stăpânirii Tale; slavă Ţie, Celui ce toate le-ai făcut cu cuvântul.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Şi cântăm Troparele învierii. Apoi, citim Catisma a 17-a. Bine eşti cuvântat, Doamne..., Soborul îngeresc..., *Şi celelalte, precum este obiceiul în Duminică; şi după plinirea acestora, Sedelna, glasul al 5-lea.*

Podobia : Pe Cuvântul cel împreună...

Izvorule al înţelepciunii şi al mai-nainte cunoştinţei, venind în Betania, ai întrebat pe cei ce erau cu Marta : Unde aţi pus pe prietenul Lazăr ? Pentru carele lăcrimând cu milostivire, cu glasul Tău l-ai înviat, fiind mort de patru zile, Iubitorule de oameni şi Îndurate, ca un dătător de viaţă şi Domn.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta,* Învierea lui Hristos văzând... *Psalm 50.*

Iar Evanghelie nu citim, fără numai unde va fi hramul Sfân-

tului Lazăr. După aceea citim din tâlcul Evangheliei de la Ioan, a zilei acesteia, din Cuvântul 63 şi 64.

CANOANELE

Apoi citim două Canoane, până la cântarea a 6-a; şi de acolo începem Patrucântarea. Canonul întâi cu Irmosul pe 8, iar al doilea pe 6, facere a lui Teofan.

CANONUL Triodului

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Să cântăm Domnului, Celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a preaslăvit.

Pe Lazăr cel mort l-ai sculat cu dumnezeiasca voie, ca Cela ce eşti făcător şi vistieria vieţii, Iubitorule de oameni.

Cu cuvântul ai sculat pe Lazăr cel mort de patru zile, Nemuritorule, sfărâmând cu tărie împărăţia iadului cea întunecată.

Tuturor ai arătat cunoştinţa Dumnezeirii celei mai presus de toate, sculând din morţi, Stăpâne, pe Lazăr cel mort de patru zile.

Astăzi dănţuind Betania, mai înainte vesteşte învierea lui Hristos, Celui de viaţă dătător, prin învierea lui Lazăr.

Alt Canon,

Compus de Ioan Monahul, glasul al 8-lea,

Irmos : Apa trecându-o ca pe uscat...

Cela ce ai adus întâi toată făptura din nefiinţă şi ştii ascunsurile inimilor, spus-ai mai înainte, ca un Stăpân, ucenicilor adormirea lui Lazăr.

Înfiinţat fiind cu firea omenească, Hristoase, din Fecioară, întrebat-ai ca un om, să afli îngroparea lui Lazăr, cunoscând ca un Dumnezeu unde zăcea.

Slavă...

Adeverind învierea Ta, Cuvinte, cu adevărat ai sculat ca din somn pe prietenul din mormânt, carele mirosea greu, fiind mort de patru zile.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cetele îngerilor şi ale oamenilor te laudă neîncetat, Maică, ceea ce nu ştii de mire; că ai purtat în braţele tale pe Ziditorul, ca pe un prunc.

Catavasie :

Apa trecându-o ca pe uscat, şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga : Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-i cântăm.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Săvârşind lucrări îndoite, ai arătat doimea firilor Tale, Mântuitorule; că Dumnezeu eşti şi om.

Cu toate că eşti adâncul cunoştinţei, ai întrebat : Unde este pus mortul ? Voind să înviezi, Dătătorule de viaţă, pe cel ce zăcea mort.

Mutându-Te prin locuri ca un om, Te-ai arătat cuprins, Cela ce plineşti toate, ca un Dumnezeu necuprins.

Pe Lazăr l-ai sculat, Hristoase, cu dumnezeiescul Tău cuvânt; scoală-mă, rogu-mă, şi pe mine cel mort prin multe greşale !

Alt Canon,

Irmos : Doamne, Cela ce ai făcut...

Venind Tu la mormântul lui Lazăr, Făcătorule de minuni Doamne, în Betania, ai lăcrimat pentru dânsul după legea firii, adeverind trupul Tău, care l-ai luat Iisuse Dumnezeule.

Tu ai potolit îndată, Mântuitorule, jalea Mariei şi a Martei, arătându-Ţi puterea Ta cea firească; că Tu eşti învierea şi viaţa, precum ai zis; pentru că eşti Domnul adevărului şi al tuturor.

Slavă...

Pe iubitul Tău, Doamne, cel înfăşurat cu pânzeturile, l-ai răpit dintre morţii iadului şi din întuneric, cu cuvântul Tău cel preaputernic, sfărâmând încuietorile şi împărăţiile morţii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sălăşluindu-Te, Doamne, în Fecioară trupeşte, Te-ai arătat oamenilor pe cât se putea a Te arăta; pe care o ai şi arătat cu adevărat Născătoare de Dumnezeu şi ajutătoare credincioşilor, Unule, Iubitorule de oameni.

Catavasia :

Doamne, Cela ce ai făcut cele dedeasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Sedelnă, glasul al 4-lea.

Podobia : Spăimânta-tu-s-a Iosif...

Venit-au împreună la Hristos surorile lui Lazăr şi lăcrimând cu amar şi tânguindu-se i-au zis : Doamne, a murit Lazăr; iar El, nu că nu ştia îngroparea ca un Dumnezeu, dar le-a întrebat : Unde l-aţi pus pe el ? Şi venind la mormânt, a strigat pe Lazăr cel mort de patru zile. Şi îndată s-a sculat şi s-a închinat Celui ce l-a înviat.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 8-lea.*

Podobie : Pe înţelepciunea...

Mai-nainte ştiind toate ca un Făcător, ai zis mainainte ucenicilor în Betania : Prietenul nostru Lazăr a adormit astăzi. Şi ştiind, ai întrebat : Unde l-aţi pus ? Şi Tatălui Te-ai rugat, lăcrimând ca un om. Dar apoi strigând pe Lazăr pe carele iubeai, l-ai sculat, Doamne, din iad, mort fiind de patru zile. Pentru aceasta strigăm Ţie : Hristoase Dumnezeule, primeşte lauda ce îndrăznim a o aduce Ţie; şi ne învredniceşte pe toţi slavei Tale.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta.

Nu doară că-Ţi trebuia ajutor, ci ca să săvârşeşti rânduiala cea negrăită, rugându-Te, ai sculat pe cel de patru zile mort, Preaputernice.

Cuvântul şi Dumnezeul Cel împreună veşnic cu Tatăl, văzut fiind acum, se roagă ca un om, Cel ce primeşte rugăciunile tuturor.

Glasul Tău, Mântuitorule, a stricat toată puterea morţii şi s-au clintit temeliile iadului de puterea Ta cea dumnezeiască.

A Născătoarei :

Să lăudăm pe Fecioara, ca pe ceea ce a rămas după naştere fecioară şi a născut pe Hristos Dumnezeu, Carele a scăpat lumea de înşelăciune.

Alt Canon,

Irmos : Tu eşti tăria mea, Doamne...

Tu ai răpit, Mântuitorule, ca un păstor pe omul cel stricat de patru zile, Făcătorule, de la lupul cel cumplit cu adevărat şi atotmâncător, ca un puternic şi Domn; arătându-Ţi cu aceasta slava ce s-a văzut în toată lumea, a învierii Tale celei de a treia zi.

Văzându-Te pe Tine viaţa, Hristoase, cei ce erau cu Marta au strigat : De ai fi fost aici, Doamne, Lumina şi Viaţa tuturor, n-ar fi murit, nici s-ar fi îngropat Lazăr. Iar Tu, Iubitorule de oameni, fiind viaţa celor morţi, ai schimbat jalea lor întru bucurie.

Slavă...

De Tine, Doamne, Carele eşti izvorul, se tem adâncurile, Ţie slujeşte toată apa; de Tine, Hristoase, se cutremură portarii iadului şi încuietorile se sfărâmă de puterea Ta, sculându-se Lazăr din morţi prin glasul Tău, Atotputernice Mântuitorule, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu eşti lauda credincioşilor, ceea ce nu ştii de mire; tu eşti folositoarea şi scăparea creştinilor, zid şi liman; că aduci rugăciuni către Fiul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi mântuieşti din primejdii pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste te ştiu pe tine,

Născătoare de Dumnezeu, curată.

Catavasia :

Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cela ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine : Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cela ce eşti lumină neapusă, şi m-a acoperit întunericul cel străin, pe mine ticălosul ? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogumă.

Fiind la mormântul lui Lazăr, Iubitorule de oameni, l-ai chemat pe el şi i-ai dăruit viaţă; ca Cel ce eşti viaţa tuturor oamenilor cea nemuritoare, mai-nainte însemnând arătat, ca un Dumnezeu, învierea ce va să fie.

Legat fiind de picioare Lazăr umbla, minune între minuni ! Pentru că Hristos, Cel ce l-a întărit, S-a arătat mai mare decât cel ce oprea; că toate slujesc cuvântului lui ca nişte robi, supunându-se ca unui Dumnezeu şi Stăpân.

Hristoase, Cel ce ai ridicat pe Lazăr fiind mort de patru zile, ridică-mă acum şi pe mine cel mort pentru păcate, pus în groapă şi în umbra morţii cea întunecată; şi ca un milostiv îndură-Te şi mă mântuieşte.

Alt Canon,

Irmos : Glas acelaşi :

Dând slavă Tatălui, ca Cel ce n-ai fost potrivnic lui Dumnezeu, Te-ai rugat, întărind în credinţă pe poporul cel ce sta împrejur, îndelung-Răbdădătorule; şi aducând mulţumire Părintelui Tău, ai sculat pe Lazăr cu porunca Ta.

O ! Glas de Dumnezeu grăit şi putere dumnezească a stăpânirii Tale, Mântuitorule, prin care ai sfărâmat porţile iadului şi ale morţii celei a tot mâncătoare ! Răpeşte-mă şi pe mine din patimile mele, ca şi mai-nainte pe Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Slavă...

Pentru rugăciunile lui Lazăr, ale Martei şi ale Mariei, învredniceşte-ne pe noi să ne facem văzători răstignirii şi patimii Tale, Doamne, şi luminatei şi împărătesei zilelor, învierii Tale, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Îndrăzneală ca o Maică către Fiul tău având, Preacurată, nu trece purtarea de grijă pentru noi, cei ce suntem de un neam, rugămu-ne ţie; că numai pe tine te punem înainte noi creştinii împăcătoare bineprimită către Stăpânul.

Catavasia : Pentru ce m-ai lepădat...

De aici se începe Patrucântarea lui Cosma. Irmosul de două ori şi troparele pe 12, glas acelaşi.

Patrucântarea

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Doamne, Cela ce pe Iona în chit l-ai sălăşluit şi pe mine cel prins în mrejele vrăjmaşului, ca pe acela, mântuieşte-mă din stricăciune.

Dragostea Te-a adus pe Tine Doamne, în Betania către Lazăr şi ca un Dumnezeu l-ai sculat pe el, carele mirosea greu şi din legăturile iadului l-ai mântuit.

Marta se deznădăjduise de Lazăr, că-l ştia mort de patru zile; iar Hristos a ridicat, ca un Dumnezeu, pe cel stricat şi l-a mutat în viaţă cu cuvântul.

Altă Patrucântare,

A lui Ioan Monahul, glasul acelaşi.

Irmos : Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Dumnezeu fiind adevărat, ai cunoscut adormirea lui Lazăr şi ai spus-o mai-nainte ucenicilor Tăi, adeverind, Stăpâne, lucrarea cea nemărginită a Dumnezeirii Tale.

Cela ce eşti necuprins, făcându-Te cuprins după

trup, venind în Betania ca un om, Stăpâne, ai lăcrimat pentru Lazăr; iar ca un Dumnezeu voind, ai înviat pe cel mort de patru zile.

Catavasia :

Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi mă ridică din adâncul răutăţilor, rogu-mă. Căci către Tine am strigat; şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

CONDAC Glasul al 2-len,

Podobia : Cele de sus căutând...

Bucuria tuturor, Hristos adevărul, lumina, viaţa, învierea lumii, celor de pe pământ S-a arătat cu a Sa bunătate şi S-a făcut chip învierii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

ICOS

Făcătorule al tuturor, mai înainte ai spus ucenicilor Tăi, zicând : Fraţilor şi cunoscuţilor, prietenul nostru a adormit; învăţându-i prin aceasta că toate le ştii ca un Dumnezeu al tuturor. Veniţi dar, să mergem şi să vedem îngropare minunată, să auzim tânguirea Mariei şi să vedem şi mormântul lui Lazăr. Că acolo voi să fac minune şi să săvârşesc începerea Crucii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

SINAXAR
ÎN SÂMBĂTA SFÂNTULUI ŞI DREPTULUI LAZĂR.

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În aceeaşi zi, în Sâmbăta dinaintea Duminicii Stâlpărilor, prăznuim învierea Sfântului şi dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stih : Plânsul te vădeşte, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca şi noi, Tu, cel pogorât de sus !
Dar că eşti şi Dumnezeu, ne-ai şi arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morţi l-ai înviat !

Lazăr era evreu de neam, din ceata fariseilor, şi, după cum s-a găsit undeva, fiul fariseului Simon, de loc din satul Betania. Domnul nostru Iisus Hristos pe când petrecea pe pământ pentru mântuirea neamului nostru, s-a împrietenit cu el în astfel de împrejurări. Hristos venea adesea în casa lui Simon şi vorbea cu el mai cu seamă despre învierea morţilor. Cu acest prilej Lazăr s-a împrietenit cu Domnul mai mult; dar nu numai el, ci şi cele două surori ale lui, Marta şi Maria. Când s-au apropiat mântuitoarele patimi, pentru că trebuia să încredinţeze pe lume mai bine despre taina învierii, Iisus a înviat din morţi, pe când se afla dincolo de Iordan, mai întâi pe fiica lui Iair, iar apoi pe fiul văduvei. Între timp Lazăr, prietenul său, cuprins de o boală grea, a murit. Iisus însă, cu toate că nu era de faţă, a spus ucenicilor : Lazăr, prietenul nostru, a adormit ! Iar după puţină vreme a adăugat : Lazăr a murit ! Atunci a părăsit Iordanul şi a plecat în Betania ca să afle ştiri de la surorile lui. Betania este departe de Ierusalim ca la cincisprezece stadii. Surorile lui Lazăr l-au întâmpinat şi i-au spus : Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele nostru n-ar fi murit. Dar şi acum, dacă ai voi, îl înviezi, căci poţi ! Iisus a întrebat poporul : Unde l-aţi pus ? Şi îndată toţi au pornit la mormânt. Când au ridicat piatra de pe mormânt, Maria a spus : Doamne, miroase, caci este de patru zile în groapă ! La urmă, Iisus s-a rugat şi vărsând lacrimi a strigat cu voce mare : Lazăre, ieşi afară ! Şi îndată a ieşit mortul; iar după ce a fost dezlegat, a plecat acasă. Această străină minune a deşteptat invidia poporului evreu, care s-a înfuriat împotriva lui Iisus. Iisus s-a dat din nou la o parte şi a plecat de acolo. Arhiereii s-au gândit să-l omoare pe Lazăr, pentru că se alăturau mulţi de Hristos când îl vedeau pe Lazăr. Dar acesta, cunoscând gândurile lor, a fugit în insula Cipru şi a trăit acolo. Mai târziu a fost pus de Apostoli episcop al oraşului Chitia. Vieţuind bine şi după plăcerea lui Dumnezeu, a murit din nou după treizeci de ani de la învierea sa. A fost îngropat acolo, făcând multe minuni. Se spune că Lazăr după învierea sa nu mânca altceva decât dulciuri. Se mai spune că preacurată Maică a lui Dumnezeu i-a lucrat cu mâinile ei un omofor şi l-a dăruit. Preaînţeleptul împărat Leon, în urma unei arătări dumnezeieşti, a adus sfintele şi cinstitele lui moaşte în Biserica din Constantinopol zidită de el în numele Sfântului. Şi l-a aşezat cu cinste şi cu multe podoabe cum intri în Biserică pe dreapta, lângă peretele Sfântului altar. Se află încă şi acum acolo cinstitele lui moaşte şi răspândesc mireasmă nespusă. S-a rânduit ca să se prăznuiască în această zi învierea lui, pentru următoarea pricină : Sfinţii şi de Dumnezeu purtători părinţii noştri, dar mai bine spus sfinţii Apostoli, voind să pună, pentru curăţire, după postul cel de patruzeci de zile, sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos, au pus aceasta minune mai presus de fire, pentru că au găsit mai cu seamă această minune drept începătură şi pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos. Singur Evanghelis-

tul Ioan a scris această minune; ceilalţi Evanghelişti au lăsat-o la o parte, pentru motivul că Lazăr trăia încă şi putea fi văzut de toţi. Se mai spune că Ioan a scris Evanghelia sa, deoarece ceilalţi Evanghelişti n-au scris nimic despre naşterea cea fără de început a lui Hristos. Ioan a vrut să dovedească aceea că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu, că a înviat şi că va fi învierea morţilor. Iar lucrul acesta se dovedeşte mai cu seamă prin învierea lui Lazăr. Lazăr n-a spus nimic despre cele din iad sau pentru că nu s-a îngăduit să vadă pe cele de acolo, sau dacă le-a văzut, s-a poruncit să le tacă. Din această princină orice om de curând mort se numeşte Lazăr. Deasemenea îmbrăcămintea de înmormântare se numeşte Lazarome; cuvântul lasă să se înţeleagă că are să se facă şi cu noi minunea făcută cu Lazăr. Căci dacă el a înviat la cuvântul lui Hristos şi a trăit din nou, tot aşa şi omul, deşi a murit, la trâmbiţa cea din urmă., va învia şi va trăi veşnic.

Pentru rugăciunile prietenului Tău, Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia, cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând : Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Lăcrămând ca un om, Îndurate, ai înviat pe cel din mormânt, ca un Dumnezeu; şi liberându-se, din iad Lazăr, a strigat : Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Ieşit-a legat cu pânzeturile, Lazăr, scăpând din prăpastia şi din întunericul iadului prin cuvântul Stăpânului, strigând : Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Altă Patrucântare,

Irmos : Tinerii cei ce merseră din...

Lăcrămând pentru prietenul, ai potolit lacrimile Martei, Îndurate, şi cu patima cea de voie ai şters toată lacrima de pe faţa poporului Tău; Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Vistierule al vieţii, Mântuitorule, chemând pe cel mort, ca pe un adormit, şi rupând cu cuvântul pântecele iadului, ai înviat pe cel ce cânta : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Pe mortul cel ce mirosea greu l-ai sculat, Stăpâne, fiind legat cu pânzeturile; şi pe mine cel legat cu lanţurile păcatelor, ridică-mă, ca să-Ţi cânt : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Catavasie :

Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon oarecând cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului o au călcat, cântând : Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Muziceştile organe împreună glăsuind şi pogoare fără de număr închinându-se chipului celui din Deira, trei tineri neplecându-se, pe Domnul au lăudat şi L-au preaînălţat întru toţi vecii.

Ca un păstor căutând pe miel şi răpindu-l ca un biruitor de la lupul cel pierzător, l-ai înnoit fiind stricat; carele strigă Ţie : Lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Ca un om, de mormânt ai întrebat; ca un Făcător, pe cel mort l-ai înviat cu stăpânească porunca Ta; de carele iadul s-a spăimântat, de cel ce striga Ţie : Lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Altă Patrucântare,

Irmos : Pe Împăratul ceresc...

Ca un muritor ai întrebat, iar ca un Dumnezeu ai înviat cu cuvântul pe cel mort de patru zile. Pentru aceasta Te lăudăm şi Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Ţie, Stăpâne, a adus Maria mirul cu mulţumire, ca o datorie pentru fratele ei, lăudându-Te întru toţi vecii.

Ca un om ai rugat pe Tatăl, iar ca un Dumnezeu ai sculat pe Lazăr; pentru aceasta Te lăudăm, Hristoase, întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm bine să cuvântăm...

Catavasie :

Pe Împăratul ceresc, pe Carele Îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Ceea ce eşti mai cinstită..., *nu cântăm, ci cântăm ce urmează :*

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Să cinstim şi să preaslăvim popoare pe curata Născătoarea de Dumnezeu, pe ceea ce a zămislit în pântece Focul Dumnezeirii fără ardere şi cu cântări fără tăcere să o mărim.

Văzând popoarele pe mortul cel de patru zile umblând, spăimântându-se de minune, au strigat : Mântuitorule, pe Tine Dumnezeule, cu cântări Te slăvim.

Adeverind mai-nainte slăvită învierea Ta, o ! Mântuitorul meu, ai slobozit din iad pe Lazăr cel mort de patru zile; pentru aceasta pe Tine, cu cântări Te slăvim.

Altă Patrucântare,

Irmos : Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu...

Cinstind pe Tatăl Tău şi arătând că nu eşti potrivnic lui Dumnezeu, Hristoase, Te-ai rugat, înviind cu puterea Ta pe cel mort de patru zile.

Sculat-ai din mormânt pe Lazăr a patra zi, arătându-l tuturor ca mărturie prea-adevărată învierii Tale, Hristoase, celei de a treia zi.

Umblat-ai şi ai lăcrimat şi ai vorbit, Mântuitorul meu, arătând lucrarea Ta cea omenească; iar cea dumnezeiască o ai dovedit, înviind pe Lazăr.

Lucrat-ai negrăit, Stăpâne, Mântuitorul meu, a mea mântuire, după amândouă firile Tale, cu voia Ta cea singură prin sine puternică.

Catavasia :

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine Fecioară curată, cei mântuiţi de tine, cu cetele cele fără de trupuri, slăvindu-te pe tine.

Apoi : Stânt este Domnul Dumnezeul nostru... *(de trei ori)*

Luminânda, de două ori.

Cu cuvântul Tău, Cuvântule al lui Dumnezeu, s-a ridicat acum. Lazăr, iarăşi venind la viaţă; şi popoarele cu stâlpari Te cinstesc pe Tine, Puternice; că vei să pierzi iadul până în sfârşit cu moartea Ta.

Slavă..., Şi acum..., *asemenea.*

Prin Lazăr, te pradă Hristos pe tine, moarte; dar unde-ţi este biruinţa, iadule ? Plângerea Betaniei s-a mutat acum asupra ta; pentru care toţi aducem Lui stâlpări de biruinţă.

LA LAUDE

Punem Stihiri pe 8 şi cântăm Stihirile, glasul 1, singur glasul.

Învierea şi viaţa oamenilor fiind Tu, Hristoase, ai venit la mormântul lui Lazăr, adeverindu-ne două firi ale Tale, îndelung-Răbdătorule. Că din Fecioară curată ai venit, Dumnezeu şi om; căci ca un om ai întrebat : Unde s-a îngropat ? Iar ca un Dumnezeu ai înviat, cu voia Ta cea de viaţă aducătoare, pe cel mort de patru zile.

Pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat, Hristoase, din iad, mai-nainte de moartea Ta, sfărâmând puterea morţii şi prin unul prietenul Tău mai-nainte vestind slobozirea tuturor oamenilor din stricăciune. Pentru aceasta închinându-ne Stăpânirii Tale celei atotputernice, strigăm : Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, niiluieşte-ne pe noi.

Marta şi Maria au zis Mântuitorului : De ai fi fost aici, Doamne, n-ar fi murit Lazăr. Iar Hristos, învierea celor adormiţi, a înviat din morţi pe cel mort de patru zile. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Acestuia, Carele vine cu slavă să mântuiască sufletele noastre.

Dând ucenicilor Tăi, Hristoase, semnele Dumnezeirii Tale, în popor Te-ai smerit, vrând să-Ţi tăinuieşti Dumnezeirea. Pentru aceasta, ca un mai-nainte cunoscător şi Dumnezeu, ai spus mai-nainte Apostolilor moartea lui Lazăr; iar în Betania venind în faţa poporului, ai întrebat ca un om, să afli mormântul prietenului Tău, ca şi cum n-ai fi ştiind; cel ce a înviat însă a patra zi prin Tine, a arătat puterea Ta cea dumnezeiască; Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 4-lea.

Înviat-ai, Hristoase, pe prietenul Tău cel mort de patru zile şi ai potolit plângerea Martei şi a Mariei, arătând tuturor, că Tu eşti Cel ce plineşti toate cu dumnezeiasca putere, din voia Ta cea singură prin sine puternică; căruia heruvimii strigă neîncetat : Osana, Celui dintru înălţime ! Bine eşti cuvântat, Cel ce eşti Dumnezeu peste toate, slavă Ţie.

Marta a zis Mariei : Învăţătorul a venit şi te cheamă, mergi ! Iar ea degrab venind şi văzând unde era stând Domnul, căzând s-a închinat Lui şi sărutându-i preacuratele picioare, a zis : Doamne, de ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele nostru.

Stih : Scoală-Te Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Glasul al 3-lea.

Pe Lazăr cel mort de patru zile, l-ai sculat în Betania; că îndată ce ai venit la mormânt, glasul Tău s-a făcut viaţă celui mort; şi suspinând, iadul l-a slobozit de frică. Mare este minunea aceasta, mult-Milostive Doamne, slavă Ţie.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Precum ai zis, Doamne, Martei : Eu sunt învierea ! Cu lucrul ai plinit cuvântul, chemând pe Lazăr din iad; şi pe mine, cel omorât de patimi, înviază-mă, Iubitorule de oameni rogu-mă, ca un îndurat.

Slavă..., *glasul al 2-lea.*

Minune mare şi preaslăvită s-a săvârşit astăzi; că strigând Hristos pe mortul cel de patru zile, din mormânt l-a sculat şi prieten l-a numit. Deci să-L rugăm pe Dânsul, ca pe Cel preaslăvit, ca, pentru rugăciunile dreptului Lazăr, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum... Prea binecuvântată eşti... *Doxologia mare şi Apolisul.*

LA LITURGHIE

Tipica şi cântările a 3-a şi a 6-a, pe 8. După Ieşire, Troparul praznicului, Slavă..., Şi acum..., *Condacul; iar în loc de* Sfinte Dumnezeule..., *cântăm :* Că-ţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi îmbrăcat, Aliluia. *Apostolul şi Evanghelia praznicului. CHINONICUL :* Din gura pruncilor şi a celor ce sug, ai săvârşit laudă. Aliluia.

La masă mâncăm fierturi cu untdelemn şi bem şi vin.

Cade-se a şti : *Că unde este Hramul dreptului Lazăr, după obişnuitele Sedelne, cântăm Polieleul şi Pripeala arhierească, cu Psalmii aleşi :* Auziţi aceastea toate neamurile..., *Apoi Sedelnă, care este după a treia Cântare, şi viaţa Sfântului scrisă de Nichifor Xantopol, întâiul Antifon al glasului al 4-lea :* Prochimen, glasul al 4-lea : Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui. *Stih :* Ce vom da Domnului, pentru toate cele ce ne-a dat nouă. Toată suflarea... *Apoi Evanghelia de la Ioan :* Eu sunt uşa..., *Psalmul 50. Stihira, glasul al 6-lea :* Doamne, glasul Tău a sfărâmat..., *Canoanele 1, pe 4, şi Catavasia, Irmosul Canonului al doilea. După a 3-a Cântare, Sedelna praznicului : după a 6-a Cântare, Condacul :* Bucuria tuturor... *Şi Icosul. Şi cealaltă rânduială, precum s-a arătat.*

DUMINICA FLORIILOR

LA VECERNIA MICĂ, SÂMBĂTĂ SEARA

Punem Stihirile pe 4 şi cântăm aceste Stihiri, glasul al 6-lea.

Podobia : A treia zi ai înviat...

Şezând pe mânz, Hristoase, când veneai la patimă, ai primit de la pruncii cei fără de răutate cântare de biruinţă. Tu, Cela ce eşti lăudat de îngeri cu cântare întreit sfântă.

Iată Împăratul tău, Sioane, vine pe mânz blând şi mântuind, căutând pe vrăjmaşi să-i piardă cu puterea. Bucură-te şi te veseleşte, cu stâlpări prăznuind.

Să ne veselim toţi credincioşii cu un glas, aducând lui Hristos şi noi acum, ca pruncii aceia, stâlpări de bunătăţi; să-i tindem haine de fapte dumnezeieşti şi cu taină să-L primim în suflete.

Stâlpări de fapte bune să aducem, fraţilor, lui Hristos Dumnezeu, Celui ce vine ca un om să pătimească de bunăvoie pentru noi, ca să dăruiască tuturor nepătimire, cu puterea Dumnezeirii.

Slavă..., Şi acum..., *asemenea.*

Cel ce se poartă pe umerii heruvimilor ca un Dumnezeu, şade pe mânz pentru noi, venind spre junghiere de bunăvoie. Veniţi cu osârdie, să-L lăudăm cu stâlpări.

LA STIHOAVNĂ

Stiluri, glasul al 2-lea.

Podobia : Casa Eufratului...

Luminează-te, noule Sioane, cu stâlpări; cântă cu pruncii; iată Împăratul tău vine spre patimă, mântuindu-te pe tine.

Stih : Din gura pruncilor şi a celor ce sug, ai săvârşit laudă.

Veseliţi-vă, Adame şi Evo, cu proorocii, că iată, vine Domnul spre patimă, să vă cheme pe voi.

Stih : Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul !

Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Duhul primeşte cântare îngerească sus, a sărăcit jos ca un străin şi cântare de la prunci a primit.

Slavă..., Şi acum..., *asemenea.*

Cântând cu temere rânduiala Ta cea înfricoşată, strig către Tine : Osana ! Că vii să mă mântuieşti pe mine; binecuvântat eşti, Doamne.

Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne..., Sfinte Dumnezeule..., *Şi celelalte, după obicei. Apoi Troparul glasul 1.*

Învierea cea de obşte mai înainte de patima Ta încredinţându-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţei purtând, Ţie biruitorului morţii, strigăm : Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului ! (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 4-lea :*

Îngropându-ne împreună cu Tine prin botez, Hristoase Dumnezeul nostru, vieţii celei fără de moarte ne-am învrednicit cu învierea Ta. Şi cântând, strigăm : Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului !

Apoi se face Apolis; şi intrăm la masă.

În Sâmbăta Stâlpărilor

SEARA LA VECERNIA CEA MARE

După Psalmul începător, obişnuita Catismă : Fericit bărbatul..., *catisma toată; La,* Doamne strigat-am..., *punem Stihiri 10 şi cântăm aceste cinci stihiri, repetându-le, glasul al 6-lea, singur glasul.*

Astăzi darul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat şi luând Crucea Ta, zicem : Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului; Osana ! Celui dintru înălţime. (*de două ori*)

Cel ce are scaun cerul şi aşternut picioarelor pământul, cuvântul lui Dumnezeu Tatăl şi Fiul, Cel împreună veşnic, S-a smerit astăzi, venind în Betania, pe mânz necuvântător. Pentru aceasta pruncii evreieşti ţinând în mâini stâlpări, L-au lăudat cu glas : Osana, Celui dintru înălţime, bine este cuvântat, Cel ce vine, Împăratul lui Israil ! (*de două ori*)

Veniţi astăzi şi noi, tot Israilul cel nou, Biserica cea din păgâni, să strigăm cu proorocul Zaharia : Bucură-te foarte, fata Sionului, vesteşte, fata Ierusalimului, că iată, Împăratul tău vine la tine blând şi mântuind, călare pe mânz de asin, fiul asinei. Prăznuieşte ca şi pruncii, ţinând în mâini stâlpări, laudă : Osana ! Celui dintru înălţime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israil. (*de două ori*)

Însemnându-ne nouă mai-nainte cinstită învierea Ta, ai sculat, Bunule, cu porunca Ta din mormânt pe prietenul Tău Lazăr, fiind mort fără suflare de patru zile şi mirosind greu. Pentru aceasta şi pe mânz încălecând, spre închipuire, Te-ai purtat ca într-o căruţă, pe păgâni îmblânzind, Mântuitorule. Pentru aceea şi laudă aduce Ţie, Israilul cel iubit, din gurile sugătorilor şi ale pruncilor celor fără de răutate, care Te-au văzut pe Tine, Hristoase, intrând în sfânta cetate, mai-nainte de Paşti cu şase zile. (*de două ori*)

Cu şase zile mai înainte de Paşti, sosit-a Iisus în Betania şi au venit la Dânsul ucenicii Lui zicând : Doamne, unde vrei să gătim Ţie, să mănânci Paştile ? Iar El i-a trimis pe dânşii, zicând : Mergeţi în satul cel dinaintea voastră şi veţi afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeţi după dânsul şi stăpânului casei să-i ziceţi : Învăţătorul zice : La tine voiesc să fac Paştile, împreună cu ucenicii Mei. (*de două ori*)

Slavă..., *Stihira cea dintâi.* Astăzi darul Sfântului Duh... Şi acum..., *tot aceea. IEŞIRE :* **Lumină lină...**

Prochimen : Domnul S-a împărăţit...

De la Facere, citire :
Cap. 49, Vers. 1-2 şi 8-12.

Apoi a chemat Iacov pe fiii săi şi le-a zis : Adunaţi-vă ca să vă spun ce are să fie cu voi în zilele cele de apoi. Adunaţi-vă şi ascultaţi-mă, fiii lui Iacov, ascultaţi pe Israil, ascultaţi pe tatăl vostrul; Iudo, pe tine te vor lăuda fraţii tăi. Mâinile tale să fie în ceafa vrăjmaşilor tăi. Închina-se-vor ţie feciorii tatălui tău. Pui de leu eşti, Iudo, fiul meu ! De la jaf te-ai întors... El a îndoit genunchii şi s-a culcat ca un leu, ca o leoaică... Cine-l va deştepta ? Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni Împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele. Acela îşi va lega de viţă asinul Său, de coardă mânzul asinei Sale. Spăla-va în vin haina Sa şi în sânge de strugure veşmântul Său ! Ochii Lui vor scânteia ca vinul şi dinţii Săi vor fi albi ca laptele.

Din Proorocia lui Sofonie, citire :
Cap. 3, Vers. 14-19.

Aşa zice Domnul : Bucură-te fiica Sionului, şi saltă de veselie Israile, veseleşte-te şi te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului ! Căci Domnul a înlăturat judecăţile împotriva ta şi a întors pe vrăjmaşii tăi. Domnul, Împăratul lui Israil, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nici-o nenorocire. În ziua aceea se va zice Ierusalimului : Nu te teme Sioane, căci mâinile tale nu vor slăbi. Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău Mântuitor fără seamăn. El se va bucura foarte de tine şi întru dragostea Lui va tăcea şi pentru tine va tresălta de bucurie. Strânge-voi laolaltă pe cei ce sunt întristaţi şi nu prăznuiesc, căci ei sunt dintre ai tăi şi ocara apasă asupra lor. Şi în ziua aceea voi sfârşi cu toţi asupritorii tăi, voi mântui pe ceea ce şchiopătează şi pe cea izgonită o voi strânge de pe drumuri şi le voi face de laudă şi cu nume, în ţinuturile în care fuseseră făcute de ocară.

Din Proorocia lui Zaharia, citire :
Cap. 9, Vers. 9-15.

Aşa zice Domnul : Bucură-te foarte, fiica Sionului, veseleşte-te, fiica, Ierusalimului, căci iată Împăratul tău vine la tine drept biruitor; El este smerit şi călare pe asin, şi pe fiul asinei. El va sfărâma carul cel din Efraim, caii cei din Ierusalim şi arcul cel de război va fi rupt. El va vesti pacea popoarelor şi împărăţia Lui se va întinde de la o mare până la cealaltă şi de la Eufrat şi până la marginile pământului. Iar pentru tine, pentru legământul cel cu sânge, eu am dat drumul robilor tăi din cisterna cea fără de apă. Şi ei s-au întors în cetatea cea întărită, robi plini de nădejde. Mai mult încă, astăzi te voi proslăvi de două ori mai mult. Căci am întins pe Iuda şi arc am făcut pe Efraim. Şi voi ridica pe fiii tăi, Sioane împotriva fiilor tăi, Iavane (Grecia), şi te voi preface în sabie de viteaz. Şi Domnul se va arăta deasupra voastră şi lancea Lui se va slobozi ca fulgerul şi Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiţă şi îşi va face loc întru viforniţa cea de la miazăzi. Domnul Savaot îi va lua sub ocrotirea Sa.

LA LITIE

Stihirile samoglasnice, glasul 1.

Preasfântul Duh, Cel ce a învăţat pe Apostoli să grăiască cu alte limbi străine, Acelaşi a îndemnat şi pe tinerii evreieşti cei fără de răutate, să strige : Osanna, Celui dintru înălţime ! Bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israil.

Fiul şi Cuvântul Tatălui, Cel împreună fără de început şi împreună veşnic, şezând pe mânz necuvântător, a venit astăzi în cetatea Ierusalimului; spre Carele heruvimii nu pot a se uita de frică şi pruncii L-au lăudat cu stâlpări şi cu ramuri, laudă de taină cântând : Osana ! Celui dintru înălţime; Celui ce a venit să mântuiască de înşelăciune tot neamul nostru.

Cu şase zile mai-nainte de Paşti, s-a auzit glasul Tău, Doamne, întru adâncurile iadului; pentru aceasta şi pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat. Iar pruncii evreieşti au strigat : Osanna ! Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Intrând, Tu, Doamne, în sfânta cetate, şezând pe mânz, Te-ai sârguit să vii spre patimi, ca să plineşti

Legea şi proorocii. Iar pruncii evreieşti mai înainte vestind biruinţa învierii, Te-au întâmpinat cu ramuri şi cu stâlpări, zicând : Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Ţie, Hristoase, Celui ce şezi pe scaun întru cele de sus şi acum Te aşteptăm cu cinstită Crucea Ta. Pentru aceea, se veseleşte fiica Sionului, se bucură neamurile pământului, pruncii ţin stâlpări, ucenicii hainele şi toată lumea s-a învăţat să-Ţi strige Ţie : Binecuvântat eşti, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 3-lea.*

Mai înainte cu şase zile de facerea Paştilor, venit-a Iisus către Betania, să cheme iarăşi la viaţă pe Lazăr cel mort de patru zile şi să prevestească învierea. Şi L-au întâmpinat pe el femeile, Marta şi Maria, surorile lui Lazăr, strigând către Dânsul : Doamne, de ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele nostru. Atunci a zis către dânsele : Au nu v-am spus mai înainte, că cel ce crede întru Mine, de ar şi muri, viu va fi ? Arătaţi-mi, unde l-aţi pus pe el ? Şi a strigat către dânsul Făcătorul tuturor : Lazăre, vino afară !

LA STIHOAVNĂ

Stihiri glasul al 8-lea, singur glasul.

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului, împodobeşte-te şi te bucură Biserica lui Dumnezeu; că iată Împăratul tău venit întru dreptate, şezând pe mânz, se laudă de prunci : Osana ! Celui dintru înălţime, binecuvântat eşti, Cel ce ai mulţime de îndurări, miluieşte-ne pe noi !

Stih : Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă.

Venit-a Mântuitorul, astăzi, în cetatea Ierusalimului, să plinească Scriptura; şi toţi au luat în mâini stâlpări de finic şi haine şi au aşternut Lui, cunoscând că El este Dumnezeul nostru; Căruia strigă heruvimii neîncetat : Osanna, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce ai mulţimea îndurărilor, miluieşte-ne pe noi !

Stih : Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul !

Cel ce Te porţi pe heruvimi şi eşti lăudat de serafimi, ai încălecat pe mânz, Bunule; şi precum zice David, pruncii Te-au lăudat cu dumnezeiască cuviinţă, iar Iudeii Te-au hulit cu fărădelege. Şederea pe mânz însemna întoarcerea neamurilor neînfrânate de la necredinţă la credinţă. Slavă Ţie, Hristoase, Cel ce eşti singur milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Astăzi darul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat şi toţi luând Crucea Ta, zicem : Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului; Osana, Celui dintru înălţime !

Şi acum..., *tot aceasta.*

Apoi : Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne..., Sfinte Dumnezeule..., *Şi celelalte. Şi cântăm Troparul, glasul 1.*

Învierea cea de obşte mai înainte de patima Ta încredinţându-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţei purtând, Ţie biruitorului morţii, strigăm : Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului ! (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 4-lea :*

Îngropându-ne împreună cu Tine prin botez, Hristoase Dumnezeul nostru, vieţii celei fără de moarte ne-am învrednicit cu învierea Ta. Şi cântând, strigăm : Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului !

Şi se face binecuvântarea pâinilor. Fie numele Domnului binecuvântat..., *(de trei ori) Şi Psalmul :* Bine voi cuvânta pe Domnul..., *Apoi citire din cuvântul Praznicului.*

ÎN DUMINICA STÂLPĂRILOR

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... *cântăm Troparul, glasul 1.*

Învierea cea de obşte mai înainte de patima Ta încredinţându-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi, ca pruncii, semnele biruinţei purtând, Ţie biruitorului morţii, strigăm : Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului ! (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 4-lea :*

Îngropându-ne împreună cu Tine prin botez, Hristoase Dumnezeul nostru, vieţii celei fără de moarte ne-am învrednicit cu învierea Ta. Şi cântând, strigăm : Osana Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului !

Apoi citim obişnuitele Catisme, după obicei. După întâia Catismă, Ssdelna glasul al 4-lea.

Podobia : Spăimântatu-s-a Iosif...

Curăţindu-ne sufletele, să lăudăm pe Hristos prin credinţă, cu ramuri înţelegătoare, ca şi pruncii, strigând cu glas mare Stăpânului : Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, Carele ai venit în lume să mântuieşti pe Adam din blestemul cel dintâi; duhovniceşte, făcându-te Adam nou, Iubitorule de oameni, precum bine ai voit, Cuvinte, Cela ce ai rânduit toate spre folos, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *altă Sedelnă, glasul al 4-lea.*

Podobia : Arătatu-Te-ai astăzi...

Pe Lazăr cel mort de patru zile sculându-l din mormânt, Doamne, pe toţi i-ai învăţat să strige Ţie cu ramuri şi cu stâlpări : Bine eşti cuvântat Cel ce vii !

Citire din tâllcuirea Evangheliei, a Sfântului Ioan Gură de aur.

După a doua Catismă, Sedelnă glasul al 4-lea.

Podobia : Spăimânta-tu-s-a Iosif...

Pentru prietenul Tău ai vărsat lacrimi cu taină, Hristoase, şi ai sculat din morţi pe Lazăr cel ce zăcea mort, spre carele ai arătat milostivire prin iubirea de oameni. Iar mulţimea pruncilor înţelegând de venirea Ta, Mântuitorule, a ieşit astăzi ţinând stâlpări în mâini şi Ţi-a strigat : Osana ! Bine eşti cuvântat, că ai venit să mântuieşti lumea.

Slavă..., Şi acum..., *altă Sedelnă, glasul 1,*

Podobia : Piatra fiind pecetluită...

Lăudaţi cu un glas, popoare şi neamuri, că Împăratul îngerilor a încălecat acum pe mânz şi merge, vrând să ucidă pe vrăjmaşi pe Cruce ca un puternic. Pentru aceasta şi pruncii cu stâlpări strigă cântare : Slavă Ţie, Celui ce ai venit biruitor; slavă Ţie, Hristoase Mântuitorule; slavă Ţie, unuia Dumnezeului nostru, Celui ce eşti binecuvântat.

Şi citire dintru acelaşi cuvânt.

Apoi Polieleul. Şi după Polieleu, Sedelna, glasul al 8-lea.

Podobia : Porunca cea cu taină...

Cel ce şade pe scaun de heruvimi şi pe mânz a şezut pentru noi, şi apropiindu-se spre patima cea de bunăvoie, astăzi a auzit pe prunci strigând : Osana ! şi pe popoare zicând : Fiul lui David, grăbeşte-Te de mântuieşte pe cei ce i-ai zidit, binecuvântate Iisuse; că pentru aceasta ai venit, ca să cunoaştem slava Ta.

Slavă..., Şi acum..., *aceeaşi.*

Şi facem citire pentru Praznic : Cuvântul Părintelui Andrei Criteanul. Apoi Antifonul cel dintâi, al glasului al 4-lea. Prochimen, glasul al 4-lea : Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă. *Stih :* Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău, în tot pământul. Toată suflarea..., *Evanghelia de la Matei.* Învierea lui Hristos văzând..., *nu zicem; ci îndată Psalmul 50.*

Apoi luând preotul cădelniţa, cădeşte în chipul Crucii şi zice rugăciunea binecuvântării sălciilor.

Diaconul : Domnului să ne rugăm ! *Iar noi :* Doamne miluieşte !

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce şezi pe heruvimi, Carele ai ridicat puterea Ta şi ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să mântuiască lumea prin Cruce şi prin îngropare şi prin învierea Sa; Carele venind în Ierusalim spre patima cea de bunăvoie, poporul cel ce şedea întru întuneric şi în umbra morţii, luând semnele învierii, adică ramuri de copaci şi stâlpări de finici, mai înainte închipuind învierea, L-au întâmpinat. Însuţi, Stăpâne, şi pe noi care după asemănarea acelora, tot în această zi mai înainte de prăznuire ţinem în mâini stâlpări şi ramuri de copaci, păzeşte-ne şi ne întăreşte ! Că precum acele popoare şi pruncii au strigat Ţie, Osana ! aşa şi noi, cu laude şi cu cântări duhovniceşti, să ne învrednicim făcătoarei de viaţă învierii celei de a treia zi, întru Iisus Hristos, Domnul nostru; cu Carele împreună binecuvântat eşti, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Şi când sărută fraţii Evanghelia, le împarte Egumenul stâlpări, iar noi cântăm :

Slavă..., *glasul al 2-lea.*

Astăzi Hristos intră în cetatea Betania, şezând pe mânz şi dezlegând dobitocia cea rea a păgânilor, care era dedemult înţelenită.

Şi acum..., *tot aceasta.*

Miluieşte-mă Dumnezeule, după mare mila Ta...

Şi Stihira. Glasul al 6-lea.

Astăzi darul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat şi luând Crucea Ta, zicem : Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului; Osana ! Celui dintru înălţime.

După aceasta, rugăciunea : Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)*

CANOANELE

Şi după Ecfonis, Canonul, Irmosul de două ori şi troparele pe 12. Catavasie : Irmosul în amândouă stranele împreună.

CANONUL Triodului

Compunerea lui Cosma.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos :

Arătatu-s-au ale adâncului izvoare, umejunii neîmpărtăşite şi s-au descoperit temeliile mării celei învăluite de vifor; căci cu voia o ai certat pe dânsa şi pe poporul cel ales l-ai mântuit, cel ce-Ţi cântă cântare de biruinţă, Doamne.

Din gura pruncilor celor fără de răutate şi a sugătorilor lauda robilor Tăi ai plinit; ca să sfărâmi pe vrăjmaşul, şi să răscumperi cu patima Crucii căderea lui Adam celui dedemult şi prin lemn să-l înviezi pe el, pe cel ce-Ţi cântă cântare de biruinţă, Doamne.

Biserica cuvioşilor laudă aduce Ţie, Hristoase, Celui ce locuieşti în Sion şi Israil se bucură de Tine, Făcătorul său. Şi munţii, adică neamurile cele potrivnice, cu inimile împietrite, de faţa Ta s-au veselit, cântând Ţie, cântare de biruinţă, Doamne.

Catavasie : Arătatu-s-au ale adâncului...

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Din piatra cea vârtoasă şi tare, ce a izvorât cu porunca Ta, s-a adăpat poporul israelitenilor; iar piatra Tu eşti, Hristoase, şi viaţa, întru Care s-a întărit Biserica, strigând : Osana ! Bine eşti, cuvântat, Cel ce vii !

Pe Lazăr cel mort de patru zile, cutremurându-se iadul, l-a liberat din morţi cu porunca Ta; că Tu eşti, Hristoase, învierea şi viaţa; întru Carele s-a întărit Biserica strigând : Osana ! Binecuvântat eşti, Cel ce vii.

Cântaţi, popoare, cu dumnezeiască cuviinţă, în Sion şi daţi rugăciune lui Hristos în Ierusalim, că însuşi vine în slavă cu putere; întru Carele s-a întărit Biserica strigând : Osana ! Binecuvântat eşti, Cel ce vii.

Catavasia : Din piatra cea vârtoasă...

Ipacoi, glasul al 6-lea.

Cu stâlpări lăudându-L mai înainte, cu lemne mai pe urmă au prins nemulţumitorii iudei pe Hristos Dumnezeu; iar noi cu credinţă neschimbată pururea cinstindu-L, ca pe un Făcător de bine, totdeauna strigăm Lui : Bine eşti cuvântat Cel ce ai venit să chemi pe Adam.

Şi citirea cuvântului.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Hristos, Cel ce vine arătat, Dumnezeul nostru, veni-va şi nu va zăbovi din muntele cel cu umbra deasă, din Fecioara care a născut neispitită de bărbat, precum a zis proorocul dedemult. Pentru aceasta toţi strigăm : Slavă puterii Tale, Doamne !

Să vestească veselie mare, pentru milă; dealurile şi toţi munţii şi lemnele dumbrăvilor să salte; lăudaţi neamurile pe Hristos şi toate popoarele, slăvindu-L, strigaţi Lui : Slavă puterii Tale, Doamne !

Domnul, Cel ce împărăţeşte veacurile, cu tărie îmbrăcat va veni; podoaba frumuseţii şi a măririi Acestuia neasemănată este în Sion. Pentru aceasta toţi strigăm : Slavă puterii Tale, Doamne !

Cel ce a măsurat cerul cu palma şi pământul cu mâna, Domnul, a venit; că a ales Sionul, ca să locuiască şi să împărăţească într-însul; şi a iubit pe poporul cel ce strigă cu credinţă : Slavă puterii Tale, Doamne !

Catavasia : Hristos, Cel ce vine arătat...

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Pe muntele Sionului suie-Te, Cela ce binevesteşti şi propovăduieşte Ierusalimului; înalţă-Ţi glasul cu tărie; preaslăvite s-au grăit de Tine cetatea lui Dumnezeu; pace spre Israil şi mântuire neamurilor.

Dumnezeu, Cel ce şade întru cele de sus pe heruvimi şi priveşte spre cele smerite, însuşi va veni întru slavă cu putere şi se vor umplea toate de dumnezeiască lauda Lui. Pace spre Israil şi mântuire neamurilor.

Sioane, munte sfânt al lui Dumnezeu, şi Ierusalime, ridică-ţi ochii tăi împrejur şi vezi fiii tăi adunaţi întru tine; că iată, au venit de departe să se închine Împăratului tău. Pace spre Israil şi mântuire neamurilor.

Catavasie : Irmosul : Pe muntele Sionului...

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Strigat-au cu veselie sufletele drepţilor : Acum lumii aşezământ nou se rânduieşte şi cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Primeşte, Israile, împărăţia lui Dumnezeu şi cela ce umblă întru întuneric să vadă lumină mare, şi cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Liberează, dezleagă-ţi, Sioane, pe legaţii tăi şi-i scoate din groapa cea fără de apă a necunoştinţei; şi cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Catavasie : Irmosul : Strigat-au...

CONDAC glasul al 6-lea.

Pe scaun, în cer, şi pe mânz, pe pământ, fiind purtat, Hristoase Dumnezeule, laudă de la îngeri ai primit şi cântare de la tinerii cei ce strigau Ţie : Binecuvântat eşti, Cel ce vii să chemi pe Adam !

ICOS

De vreme ce ai legat iadul, Nemuritorule, şi moartea ai omorât şi lumea ai înviat-o, pentru aceasta cu stâlpări Te-au lăudat pruncii, Hristoase, ca pe un biruitor, strigându-Ţi astăzi : Osana, Fiul lui David ! Că nu se vor mai junghia, a zis, pruncii pentru pruncul Mariei; ci pentru toţi pruncii şi bătrânii Tu însuţi Te răstigneşti. Nu se va mai porni asupra noastră sabie, căci coasta Ta se va împunge cu suliţa. Pentru aceasta bucurându-ne, zicem : Binecuvântat eşti, Cel ce vii să chemi pe Adam.

SINAXAR
LA DUMINICA STÂLPĂRILOR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În aceeaşi zi, în Duminica Stâlpărilor, prăznuim strălucita şi slăvită sărbătoare a intrării în Ierusalim a Domnului nostru Iisus Hristos.

Stih : Pe mânzul asinei şezând Cela ce cerul prin cuvânt l-a desfăşurat,
Dezleagă pe oameni, care prin păcat de dobitoace s-au alăturat.

După învierea lui Lazăr din morţi, mulţi din cei ce au văzut minunea au crezut în Hristos. Dar în sinagoga Iudeilor se hotărăşte şi uciderea lui Hristos şi a lui Lazăr. Iisus deci fuge şi face loc răutăţii. Iudeii s-au gândit să-L omoare de sărbătoarea Paştilor. Şi cu toate că Iisus avea destul timp să fugă, totuşi a venit cu şase zile înainte de Paşti în Betania, unde era Lazăr cel ce murise. Acolo s-a făcut ospăţ şi a mâncat împreună cu el şi Lazăr. Iar sora lui, Maria, a turnat mir pe picioarele lui Hristos. A doua zi a trimis pe ucenicii Săi să-i aducă asina şi mânzul ei. Şi într-adevăr, Cel care are cerul de tron, s-a urcat pe mânzul asinei şi a intrat în Ierusalim. Copiii evreilor şi ei chiar, aşterneau înaintea Lui haine şi ramuri de finici; unii le tăiau, iar alţii le purtau în mâini şi strigau mergând înaintea Lui : Osana, Fiul lui David, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israil ! Acest lucru s-a întâmplat pentru că Preasfântul Duh le-a mişcat inimile lor spre lauda şi slava lui Hristos. Prin stâlpări, adică prin ramuri fragede, s-a arătat mai dinainte biruinţa lui Hristos împotriva morţii, căci era obiceiul ca învingătorii în lupte, sau în războaie să fie cinstiţi şi însoţiţi în procesiuni triumfale cu ramuri de copaci, pururea verzi. Mânzul de asină ne închipuie pe noi, poporul, care ne tragem din păgâni. Hristos şezând pe mânzul asinei şi odihnindu-Se pe el este proclamat înălţător de trofeie, biruitor şi împărat al întregului pământ. Despre această sărbătoare grăia profetul Zaharia : Bucură-te, fiica Sionului, iată împăratul tău vine blând, şezând pe asină şi pe mânz, fiul celei

de sub jug Iar David spune iarăşi despre copii : Din gura pruncilor şi a celor ce sug Ţi-ai pregătit laudă. Când a intrat Iisus în Ierusalim, spune Scriptura, s-a cutremurat tot Ierusalimul. Iar gloatele fiind aţâţate de arhierei spre răzbunare aveau de gând să-L omoare. El, însă, ascunzânduse a dispărut din faţa lor. Când s-a arătat din nou le grăia în pilde.

Prin milostivirea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, fă-ne biruitori asupra patimilor noastre dobitoceşti şi învredniceşte-ne să vedem şi biruinţa Ta cea luminată asupra morţii, precum şi învierea Ta cea strălucitoare şi de viaţă făcătoare, şi ne miluieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prealăudate, Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Îngenunchind popoarele şi cu ucenicii bucurându-se, cu stâlpări, au strigat Ţie : Osana, Fiul lui David ! Prealăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Mulţimea cea fără de răutate, firea care încă era pruncească, cu dumnezeiască cuviinţă Te-a lăudat pe Tine, Împărate al lui Israil şi al îngerilor; Prealăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cu stâlpări de finic şi cu ramuri, Hristoase, Te-a lăudat mulţimea şi a strigat : Bine eşti cuvântat, Împăratul veacurilor, Cel ce vii; Prealăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Catavasia : Irmosul : Cel ce ai mântuit...

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Veseleşte-te, Ierusalime, prăznuiţi cei ce iubiţi Sionul; că a venit Domnul puterilor, Cel ce împărăţeşte vecii; să se teamă tot pământul de faţa Lui şi să strige : Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Pe mânz tânăr încălecând Împăratul tău, Sioane, Hristos, a venit ca să strice înşelăciunea idolilor cea necuvântătoare şi să oprească pornirea cea neoprită a tuturor neamurilor; ca toţi să cânte : Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Dumnezeul tău, Hristos, a împărăţit în veci, bucură-te foarte Sioane.

Acesta precum scrie, blând şi mântuind, Mântuitorul nostru Cel drept a venit pe mânz, ca să piardă sălbătăcia cea dobitocească a vrăjmaşilor, care nu strigă : Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Se lipseşte de dumnezeieşti locaşuri, adunarea cea călcătoare de lege a celor neplecaţi; de vreme ce casa cea de rugăciune a lui Dumnezeu a făcut-o peşteră tâlharilor, lepădând din inimă pe Mântuitorul, Căruia cântăm : Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie : Veseleşte-te Ierusalime...

Cântarea a 9-a,

Irmosul :

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă; tocmiţi prăznuire şi bucurându-ne, veniţi să mărim pe Hristos cu ramuri şi cu stâlpări şi cu cântări, strigând : Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorului nostru.

Păgâni, pentru ce v-aţi întărâtat ? Cărturari şi preoţi, pentru ce aţi cugetat cele deşarte, zicând : Cine este Acesta, Căruia pruncii cu ramuri şi cu stâlpări şi cu cântări strigă : Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru ?

Acesta este Dumnezeul nostru, Căruia nimenea nu este asemenea; aflând toată calea cea dreaptă, a dat-o lui Israil celui iubit; iar după aceea arătându-Se, cu oamenii a vieţuit. Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Pentru ce aţi pus sminteală, neascultătorilor, aproape de calea noastră ? Picioarele voastre sunt grabnice a vărsa sângele Stăpânului; ci se va scula cu adevărat, să mântuiască pe cei ce strigă : Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Catavasie : Dumnezeu este Domnul... *Luminândă nu zicem; ci îndată :* Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... *(de trei*

ori)

LA LAUDE

Punem stihirile pe 6 şi cântăm patru stihiri idiomele, repetând două, glasul al 4-lea.

Mulţimea poporului, Doamne, aşterne pe cale hainele sale şi alţii tăiau ramuri din copaci şi le ţineau; iar cei ce mergeau înainte şi cei ce urmau, strigau, zicând : Osanna, fiul lui David ! Bine eşti cuvântat, Cel ce ai venit şi iarăşi vii întru numele Domnului. (*de două ori*)

Vrând Tu, Doamne, să intri în sfânta cetate, stâlpări de copaci popoarele ţineau, lăudându-Te pe Tine, Stăpânul tuturor; şi văzându-Te şezând pe mânz, Te priveau ca şi cum ai fi fost pe heruvimi. Pentru aceea strigau aşa : Osanna, Celui dintru înălţime ! Bine eşti cuvântat Cel ce ai venit şi iarăşi vii întru numele Domnului. (*de două ori*)

Ieşiţi neamuri, ieşiţi popoare şi vedeţi astăzi pe Împăratul ceresc, pe mânz de rând ca pe un scaun preaînalt intrând în Ierusalim. O ! Neam iudeu necredincios şi desfrânat, vino de vezi pe Cel ce L-a văzut Isaia venind cu trup pentru noi, cum îşi logodeşte ca pe o mireasă curată pe noul Sion şi leapădă adunarea cea osândită. Şi ca la o nuntă nestricată şi nespurcată, au alergat prunci nespurcaţi şi fără de răutate, lăudând. Cu care împreună şi noi cântând cântarea cea îngerească, să strigăm : Osanna, Celui dintru înălţime, Celui ce are mare milă !

Învierea cea de obşte mai înainte de patima Ta cea de bunăvoie arătându-o spre încredinţarea tuturor, Hristoase Dumnezeule, pe Lazăr cel mort de patru zile în Betania l-ai înviat cu puterea Ta cea mare. Orbilor vedere le-ai dăruit, Mântuitorule, ca un dătător de lumină, şi în sfânta cetate ai intrat cu ucenicii Tăi, şezând pe mânzul asinei, ca şi cum Te-ai fi purtat pe heruvimi, plinind propovăduirea proorocilor; şi pruncii evreieşti cu ramuri şi cu stâlpări Te-au întâmpinat. Pentru aceasta şi noi ţinând ramuri de măslin şi stâlpări de finic, cu mulţumire strigăm Ţie : Osana, Celui dintru înălţime, bine eşti cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului !

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 6-lea.*

Mai înainte de Paşti cu şase zile, venit-a Iisus în Betania şi s-au apropiat către Dânsul ucenicii Lui, zicându-i : Doamne, unde vrei să gătim Ţie să mănânci paştile ? Iar El i-a trimis pe dânşii, zicând : Mergeţi în satul cel dinainte şi veţi afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeţi după dânsul şi stăpânului casei să-i ziceţi : Învăţătorul zice : La tine voi să fac paştile cu ucenicii Mei.

Doxologia mare şi Troparul; Învierea cea de obşte... *Ecteniile şi Apolisul. Apoi Ceasul 1, învăţătura pentru credinţă şi Apolisul deplin.*

LA LITURGHIE

ANTIFONUL ÎNTÂI Glasul al 2-lea.

Stih 1 : Iubit-am că va auzi Domnul glasul rugăciunii mele.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuieşte-ne pe noi. (*se zice după fiecare stih*)

Stih 2 : Ca a plecat urechea Sa mie şi în toate zilele vieţii mele Îl voi chema.
Stih 3 : Cuprinsu-m-au durerile morţii; primejdiile iadului m-au aflat.
Stih 4 : Necaz şi durere am aflat şi numele Domnului am chemat.

Slavă... Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu... Şi acum... Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

ANTIFONUL AL DOILEA

Stih 1 : Crezut-am, peatru aceea am grăit şi eu m-am smerit foarte.

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai şezut pe mânzul asinei; pe cei ce-ţi cântăm Ţie : Aliluia. (*se zice după fiecare stih*)

Stih 2 : Ce voi răsplăti Domnului pentru toate oara a dat mie ?
Stih 3 : Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema.
Stih 4 : Rugăciunile mele Domnului voi da, înaintea a tot poporului Lui.

Slavă... Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu... Şi acum... Unule născut, Fiule...

ANTIFONUL AL TREILEA Glasul 1.

Stih 1 : Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui.

Troparul :

Învierea cea de obşte mai-nainte de patima Ta

încredinţându-o, pe Lazăr din morţi l-ai sculat Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta şi noi ca pruncii semnele biruinţei purtând, Ţie, Biruitorului morţii, strigăm : Osana, Celui dintru înălţime ! Bine eşti cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului.
(*se zice după fiecare stih*)

Stih 2 : Zică dar casa lui israil, că este bun, că în veac este mila Lui.
Stih 3 : Zică dar casa lui Aron, că este bun, că în veac este mila Lui.
Stih 4 : Zică toţi cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.

IEŞIRE : Bine este cuvântat, cel ce vine întru numele Domnului; binecuvântat-am pe voi din casa Domnului. Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă... *Troparul :* Învierea cea de obşte..., Slavă..., *glasul al 4-lea.* Îngropându-ne prin botez... Şi acum..., *Condac, glasul al 6-lea.* Pe scaun în ceruri..., *Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., *Prochimenul Apostolului. Apostol din epistola către filipeni. Evanghelia de la Ioan. Şi se face liturghia Sfântului Ioan Gură-de-Aur. CHINONICUL :* Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului; Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă... *La masă mâncăm peşte şi bem vin, mulţumind lui Dumnezeu.* **Însemnare :** *De se va întâmpla Buna-Vestire în Duminica Stâlpărilor, să se caute Tipicul de la sfârşitul cărţii.*

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI LUNI

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

La Doamne strigat-am..., *punem stihirile pe 6 şi cântăm trei idiomele, repetându-le. Glasul al 8-lea.*

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului; împodobeşte-te şi te bucură Biserica lui Dumnezeu. Că iată Împăratul tău a venit întru dreptate şezând pe mânz, lăudându-se de prunci. Osana, Celui dintru înălţime ! Bine eşti cuvântat, Cel ce ai mulţime de îndurări, miluieşte-ne pe noi.

Venit-a Mântuitorul astăzi în cetatea Ierusalimului, să plinească scriptura; şi toţi au luat în mâini stâlpări şi hainele lor le-au aşternut Lui, cunoscând că însuşi este Dumnezeul nostru. Căruia strigă heruvimii neîncetat : Osanna, Celui dintru înălţime. Bine eşti cuvântat Cela ce ai mulţime de îndurări, miluieşte-ne pe noi.

Cela ce Te porţi pe heruvimi şi eşti lăudat de serafimi, ai încălecat pe mânz, Bunule; şi precum zice David, pruncii Te lăudau cu dumnezeiască cuvinţă, iar iudeii Te huleau cu fărădelege. Şederea pe mânz însemna întoarcerea păgânilor neînfrânaţi de la necredinţă la credinţă. Slavă Ţie, Hristoase, Unul cel mult-Milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă... Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului... Şi acum..., Cela ce Te porţi pe heruvimi şi eşti lăudat de serafimi... (*vezi-le mai sus*).

IEŞIRE : Prochimenul obişnuit : Iată acum binecuvântaţi...

LA STIHOAVNĂ

Stihiri idiomele, glasul al 2-lea.

De la stâlpările de finic şi de la acele ramuri, ca de la un dumnezeiesc praznic, trecând la altă serbare dumnezeiască, la cinstite patimile lui Hristos, la taina cea de mântuire, să alergăm credincioşii; şi să-L vedem suferind patimă de bunăvoie pentru noi. Şi mulţumindu-i, să-i cântăm cântare cuvioasă, strigând : Izvorule al milostivirii şi limanul mântuirii, Doamne, slavă Ţie.

Stih : Cântaţi Domnului cântare nouă, laudă Lui în Biserica cuvioşilor.

Glasul al 3-lea.

Înfricoşat lucru este a cădea în mâinile Dumne-

zeului Celui viu; că Acesta este Judecătorul cugetelor şi gândurilor inimii. Nimenea să nu intre ispitind credinţa cea fără prihană. Ci cu blândeţe şi cu frică să ne apropiem de Hristos, ca să luăm milă şi să aflăm dar în vreme de ajutor.

Stih : Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.

Glasul al 7-lea.

Adunare vicleană şi desfrânată, care n-ai păzit credinţa bărbatului tău, pentru ce ţii diata căreia n-ai fost moştenitoare ? Pentru ce te lauzi în Tatăl, lepădându-te de Fiul ? Pe proorocii care au propovăduit pe Fiul nu i-ai primit; cel puţin ruşinează-te de feciorii tăi, care strigă : Osanna, Fiul lui David ! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

Slavă..., *glasul al 2-lea :* De la stâlpările de finic..., Şi acum..., *glasul al 8-lea :* Înfricoşat lucru este a cădea... (*vezi-le mai sus*) Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne..., Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru..., *Troparul :* Născătoare de Dumnezeu..., *Şi obişnuitele metanii.*

În ştiinţă să fie : Născătoare de Dumnezeu..., *Se cântă în toate Duminicile Sfântului Post, seara, cu cântare dulce, ca şi întru această Duminică. Iar în celelalte zile ale săptămânii celei mari se citeşte.*

Duminică seara

CANOANELE

La Pavecerniţă cântăm : Tricântarea lui Andrei Criteanul. Irmosul de două ori şi Troparele câte suni; şi pe urmă Irmosul în amândouă stranele împreună. Tot aşa facem şi în celelalte seri ale săptămânii celei mari, la Pavecerniţă.

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Celui ce a sfărâmat războaiele cu braţul şi a trecut pe Israil prin Marea Roşie, să-i cântăm Lui ca Mântuitorului nostru Dumnezeu, că S-a preaslăvit.

Să urmăm credincioşilor curăţiei lui Iosif, celui ce a cinstit cu conştiinţă firea omenească cea cuvântătoare, vieţuind cu tot felul de pază prin fapta bună cea lucrătoare.

Nelucrarea bunătăţilor s-a asemănat smochinului; deci, să ne ferim de aceasta, ca să nu ne uscăm ca şi acela atunci; carele mai înainte însemna sinagoga, ceea ce se acoperea cu frunze.

Închipuirea Stăpânului însemnând mai-nainte Iosif, a fost băgat în groapă şi vândut de fraţii lui; toate le-a răbdat pururea lăudatul cu adevărat, spre închipuirea lui Hristos.

Ferindu-ne, fraţilor, de nerodirea smochinului, să înţelegem pilda, ca să nu ne uscăm ca şi acela atunci, când întorcându-Se, Iubitorul de oameni, a venit la dânsul flămând.

Mergând Iisus să pătimească de bunăvoie pentru lume, S-a dus împreună cu ucenicii Săi în cetatea Ierusalimului, spre cea de bunăvoie patimă, la care a venit ca să o pătimească.

Lipindu-ne de Domnul, Carele Se sârguieşte să pătimească toate, să fim gata spre scuipare, spre ocară şi spre batjocură; ca împreună să ne preaslăvim, credincioşilor, cu preacuratele Lui patimi.

Cu patimile Sale vindecă patimile, Cel ce a pătimit pentru noi; că voind, a pătimit, în firea omenească cea asemenea nouă, toate patimile Sale cele făcătoare de viaţă, ca să ne mântuim noi.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe trei fără de început slăvesc, trei sfinţenii laud, trei Feţe împreună veşnică întru o Fiinţă propovăduiesc că în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul Sfânt, un Dumnezeu Se preaslăveşte.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Toiagul lui Moise şi toiagul lui Aaron au avut prefacere minunată şi rânduială mai presus de minte; iar pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, naştere nouă a odrăslit.

Sedelnă, glasul al 4-lea.

Podobia : Arătatu-Te-ai astăzi...

Să nu te ajungă, suflete, vina smochinului, ci te nevoieşte să rodeşti roduri bune din brazdele inimii, aducându-le lui Hristos, Făcătorului tău, întru pocăinţă.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, şi în rug a arătat lui Moise taina pururea Fecioarei, prin foc, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu curăţie împodobindu-ne viaţa şi cu înţelepciune păzind credinţa, să agonisim obiceiurile dreptăţii. Ca urmând lui Hristos vitejeşte, să ne răstignim împreună cu Dânsul.

Altă Evă aflând pe egipteanca, patriarhul Iosif nu s-a furat cu mintea spre lucrarea cea necuvioasă; ci a stătut ca un diamant, neînvins de poftele păcatului.

Trecând prin căile lumeşti, Mântuitorul meu, ai flămânzit de bunăvoie, poftind mântuirea tuturor; că de aceasta ai flămânzit, adică de întoarcerea la Tine a celor ce au greşit.

Strămoşul gustând din lemn, dacă s-a cunoscut că este gol şi ruşinat, luând frunze de smochin s-a încins că mai înainte a însemnat adunarea, cea care s-a dezgolit de Hristos.

Găteşte-te, suflete, mai înainte de ieşire, grijeşte-te spre viaţa cea de acolo şi te nevoieşte a pătimi, a muri şi a te răstigni împreună cu Hristos, Cel ce Se nevoieşte a pătimi pentru tine, ca să te preaslăvească.

Cum nu se va înfricoşa moartea, Mântuitorul meu ? Cum nu se va teme iadul, întâmpinându-Te pe Tine, Cel ce Te grăbeşti spre patimă de bunăvoie şi văzându-Te pe Tine, Cel drept, că ai venit să pătimeşti pentru cei nedrepţi ?

Văzând învierea lui Lazăr; iudeii, preoţii, leviţii şi din pizmă făcând jurământ, au dat pe Hristos lui Pilat cu vicleşug de vindere spre moarte.

Mieluşeaua Ta, slujitoarea şi Fecioara văzându-Te pe Tine, Păstorul cel bun, mergând spre patimă şi punându-Ţi sufletul pentru noi, cu milostivire, ca o Maică, s-a tânguit pentru Tine.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Ca pe o Unime în Fiinţă Te laud, ca pe o Treime în feţe Te cinstesc, Părinte, Fiule şi Prea Sfinte Duhule; Stăpânia cea fără început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Roagă-se Ţie Născătoarea de Dumnezeu, roagă-se adunarea Apostolilor, să dăruieşti lumii Tale pacea Ta şi îndurările Tale să ni le hărăzeşti nouă din-destul, întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, şi în rug a arătat lui Moise taina pururea Fecioarei, prin foc, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Străină este maicilor fecioria, şi fecioarelor străină este naşterea de prunci; iar întru tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta toate seminţiile pământului, pe tine, neîncetat te slăvim.

Străină este celor necredincioşi curăţia şi departe de la cei credincioşi fărădelegea; iar marele Iosif s-a ferit de păcat şi s-a făcut chip curăţiei şi asemănare cu adevărat lui Hristos.

Străină este celor fărădelege buna legiuire şi depărtată de la necredincioşi cunoştinţa de Dumnezeu; iudeii acestea le-au lepădat pentru fărădelege. Pentru aceasta ei singuri au moştenit blestemul, ca şi smochinul.

Flămânzit-a de mântuirea omenească Hristos, Dumnezeul meu, El, Carele este pâinea vieţii. Pentru aceasta venind la smochin, adică la sinagoga cea neroditoare, care era acoperită cu frunzele legii, dacă o a văzut, a blestemat-o.

Nerodirea legii a blestemat-o ca pe ceea ce a odrăslit frunze, adică; înţelegerea umbroasă a Scripturii, care roduri de fapte bune n-a avut, pentru fărădelegea lor. Iar pe noi pe toţi, fiii darului, binecuvintează-ne, Mântuitorule.

Toiagul lui Moise oarecând s-a schimbat în şarpe şi toiagul lui Aaron a înverzit şi cel neroditor şi uscat a odrăslit frunze; iar adunarea cea călcătoare

de lege s-a prefăcut în smochin neroditor.

Găteşte-ţi, Iudee, preoţii tăi; rânduieşte-ţi mâinile spre uciderea lui Dumnezeu; că iată, a venit blând şi lin spre patimă, Cela ce este mielul şi păstorul nostru, Hristos, Împăratul lui Israil.

Primeşte, Iudee, pe Împăratul că iată, vine la patimă de bunăvoie, ca să pătimească şi să mântuiască pe cei ce strigă neîncetat : Binecuvântat este Cel ce vine să mântuiască toată lumea cu Crucea.

Întors-a, Iudee, sărbătorile tale Stăpânul întru plângere după proorocie; că te-ai arătat ucigătoare lui Dumnezeu, Celui ce a întors oarecând piatra cea vârtoasă în izvoare de ape şi în bălţi, precum cântă David.

Slavă..., *a Treimii :*

Străin lucru este celor fărădelege a Te slăvi pe Tine, Fiinţa cea fără început, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Stăpânia a toate cea nezidită, prin Care S-a întemeiat toată lumea cu voinţa puterii Tale celei dumnezeieşti.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Aducem Ţie, spre rugăciune, pe Născătoarea de Dumnezeu; pentru rugăciunile ei şi ale Apostolilor Tăi, fă-ne pe noi părtaşi bunătăţilor Tale, Stăpâne, şi ne învredniceşte luminii învierii Tale.

Şi iarăşi Irmosul :

Şi celelalte, după obicei, şi apolisul.

Cade-se a şti : Că întru această sfântă mare săptămână citim Psaltirea numai o dată, punând la Utrenie trei Catisme şi la ceasurile al treilea şi al şaselea, câte două, până Miercuri, când se sfârşeşte. În Sâmbăta cea mare se cântă : Fericiţi cei fără prihană..., *Iar la vecernie se citeşte după obicei :* Către Domnul, când m-am necăjit am strigat...

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI LUNI

LA UTRENIE

După cei şase psalmi, cântăm : Aliluia, *pe glasul al 8-lea, cu glas mare şi cântare dulce. Apoi cântăm tot aşa Troparul ce urmează :*

Iată Mirele vine în miezul nopţii şi fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăşi pe carele va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuiezi, ca să nu te dai morţii şi afară de împărăţie să te încui; ci te deşteaptă strigând : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. (*de trei ori*)

După aceasta, obişnuitele Catisme, cu metanii.

După întâia Catismă, Sedelnă, glasul 1.

Podobia : Mormântul Tău...

Cinstitele patimi au răsărit lumii întru această zi, ca nişte lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma, primeşte a Se răstigni pe lemn, ca să mântuiască pe om.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

După a doua Catismă, Sedelnă, glasul 1.

Podobia : Mormântul Tău...

Judecătorule cel nevăzut, cum Te-ai văzut cu trup şi mergi să Te ucizi de oameni fărădelege, judecând judecata noastră cu patima Ta ! Pentru aceasta laudă, măreţie şi slavă înălţând stăpânirii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

După a treia Catismă, Sedelnă, glasul al 8-lea.

Podobia : Pe înţelepciunea şi cuvântul...

Ziua aceasta luminat aduce începuturile patimilor Domnului; veniţi dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări şi bătăi, judecându-Se de Pilat. Şi încă lovindu-Se de la rob cu palma peste cap; toate va să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să strigăm : Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, dăruieşte iertare de greşale celor ce se închină cu credinţă preacuratelor Tale patimi.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Şi îndată citire din tâlcul Evangheliei de la Matei : Cuvântul Sfântului Ioan Gură-de-Aur, pentru smochinul cel uscat. Apoi : Şi pentru ca să ne învrednicim noi..., *Evanghelia de la Matei :* Iar a doua zi, când se întorcea în cetate, a flămânzit..., *Sfârşitul :* ... Şi se va da neamului, care va aduce roada ei. *După aceasta, Psalmul 50.* Mântuieşte Dumnezeule poporul Tău... Doamne miluieşte. *(de 12 ori)*

CANOANELE

Tricântarea, facerea lui chir Cosma, Irmosul de două ori şi troparele pe 12, cu pripeala : Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie. *Aceasta se zice toată săptămâna şi apoi, Irmosul într-amândouă stranele împreună.*

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea,

Irmos :

Celui ce marea cea neumblată şi cu valuri cu dumnezeiască porunca Sa o a uscat, şi a trece pedestru printr-însa, pe poporul israelitenesc l-a povăţuit; Domnului să-i cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Negrăită smerenia cuvântului lui Dumnezeu, cum că Hristos însuşi este Dumnezeu şi om; Dumnezeu, nu răpire a fi socotindu-Se când Se aseamănă în chip de rob, arată ucenicilor că S-a preaslăvit cu slavă.

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al căruia chip M-am îmbrăcat de bunăvoie, Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, şi să-Mi pun sufletul Meu mântuire pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor după Dumnezeire.

Irmosul şi Ectenia mică.

CONDAC Glasul al 8-lea.

Podobie : Ca nişte pârgă a firii...

Iacov plângea pentru lipsirea lui Iosif şi viteazul şedea în căruţă, ca un împărat cinstindu-se; că dezmierdărilor egiptencei atunci nefăcându-se rob, s-a preaslăvit de la Cela ce vede inimile oamenilor şi trimite cunună nestricăcioasă.

ICOS

Peste tânguire să mai adăugăm acum tânguire şi să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pe Iosif, pururea slăvitul şi curatul, pe cel ce s-a robit cu trupul, iar sufletul şi l-a păzit nerobit; şi a domnit peste tot Egiptul. Că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ŞI MAREA LUNI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În Sfânta şi marea Luni facem pomenire de fericitul Iosif cel prea frumos şi de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la preafrumosul Iosif :
Iosif cel curat
Noian de bunătăţi s-a arătat :
Grâu a împărţit
Şi drept stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat :
Smochin de roduri duhovniceşti lipsit
Pe sinagogă, Hristos o a vădit.
Hristos o blesteamă şi o usucă.
Boala ei de noi departe să se ducă !

De astăzi încep sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Înainte de altele este luat ca preînchipuire a Domnului, Iosif cel prea frumos. Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Învidiat de fraţii săi din pricina unor visuri, este ascuns mai întâi într-o groapă. Tatăl lui este înşelat de fiii lui printr-o haină muiată în sânge, spunându-i-se că a fost răpit şi a fost mâncat de fiare sălbatice. În urmă este vândut Ismaeliţilor cu treizeci de arginti, iar aceştia la rândul lor îl vând lui Pentefri, maimarele eunucilor împăratului Faraon al Egiptului. Pentru că stăpâna lui s-a mâniat pe el din pricina curăţeniei tânărului că n-a voit să săvârşească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Ea l-a grăit de rău stăpânului său, aşa că Iosif capătă temniţă grea şi lanţuri. Apoi prin tălmăcirea unor visuri, este scos din închisoare, se înfăţişează împăratului şi este pus domn peste tot Egiptul. Cu prilejul împărţirii grâului este cunoscut iarăşi de fraţii săi. Trăind într-un chip minunat toată viaţa lui, a murit în Egipt şi s-a arătat un om mare prin curăţenie, pe lângă alte fapte bune ale sale. Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Şi Hristos a fost invidiat de iudeii cei de acelaşi neam cu el, a fost vândut de ucenicul lui cu treizeci de arginţi, a fost închis într-o groapă întunecoasă, în mormânt. Sculându-Se de acolo prin El însuşi împărăţeşte peste Egipt, adică peste tot păcatul, îl învinge cu putere, conduce toată lumea şi ca un iubitor de oameni ne răscumpără prin darea hranei celei de taină, dându-Se pe El însuşi pentru noi şi ne hrăneşte cu pâinea cerească, cu trupul Lui cel purtător de viaţă. Pentru această pricină facem în această zi pomenire de preafrumosul Iosif.

În aceeaşi zi mai facem pomenire şi de smochinul cel care s-a uscat, pentru că dumnezeieştii

Evanghelişti, Matei şi Marcu adaugă după întâmpinarea Domnului cu stâlpari în Ierusalim această minune Marcu spune : Iar a doua zi ieşind ei din Betania, Domnul a flămânzit. Şi văzând un smochin de departe, având frunze, a mers să vadă de va găsi ceva în el. Venind la el, n-a găsit nimic decât frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Şi a zis Iisus smochinului : Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veac. Iar Matei spune : Iar a doua zi, întorcându-Se la cetate a flămânzit. Şi văzând un smochin lângă cale, a venit la el şi n-a găsit nimic în el decât numai frunze. Şi i-a zis lui : În veci să nu se mai facă rod în tine. Şi îndată s-a uscat smochinul. Sinagoga Iudeilor este un smochin, în care Mântuitorul n-a găsit rod potrivit, ci numai umbra legii; de aceea a luat şi legea de la ei şi i-a făcut cu totul netrebnici. Dar dacă cineva ar întreba : Pentru ce oare un pom neînsufleţit s-a uscat prin blestem dacă n-a greşit cu nimic ? Unul ca acesta să afle că iudeii care-l vedeau pe Hristos că făcea tuturor totdeauna bine şi că n-a făcut nimănui nici cel mai mic rău, socoteau că are numai puterea de a face bine şi nicidecum puterea de a face rău. Dar Stăpânul, fiind iubitor de oameni, n-a vrut să arate asupra oamenilor că poate face rău. Ca să convingă deci poporul cel nerecunoscător că are putere îndestulătoare şi spre a pedepsi, ca un bun nu vrea să-şi arate puterea sa de a pedepsi cu omul, ci cu ceva care are o fire neînsufleţită şi nesimţitoare. Mai este însă şi o pricină tainică a uscării smochinului ajunsă până la noi din bătrâni înţelepţi, după cum zice Isidor Pelusiotul. Pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din frunzele lui şi-au făcut acoperământ strămoşii noştri călcători de poruncă. Din pricină că n-a fost blestemat atunci, a fost blestemat acum de Hristos, ca un iubitor de oameni, ca să nu mai facă rod, care este pricina păcatului. Iar că păcatul se aseamănă cu smochina este lucru destul de limpede; are dulceaţa plăcerii, lipiciunea păcatului, iar în urmă usturimea şi iuţimea conştiinţei. Istoria smochinului a fost aşezată aici pentru a ne îndemna la umilinţă, după cum istoria lui Iosif a fost aşezată pentru a ne înfăţişa pe Hristos. Fiecare suflet lipsit de orice roadă duhovnicească este un smochin. Dacă Domnul nu găseşte în el odihnă, a doua zi, adică după viaţa aceasta de acum, îl usucă prin blestem şi-l trimite în focul veşnic. Smochinul uscat din sfânta Evanghelie este ca un stâlp cu totul uscat, care îngrozeşte pe cei care nu fac rod potrivit de virtute.

Pentru rugăciunile prea frumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup, cel întru o podoabă cu sufletul al coconilor celor cu bunăcredinţă şi s-a depărtat focul cel neostenitor, ce se hrănise cu multă uscăciune; şi văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare veşnică se cântă : Pe Domnul toate faptele lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Atuncea vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenici ai Mei, de veţi păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul prietenilor Săi, mergând la patimă; pace să aveţi între voi şi cu toţi, şi gândind de cele smerite vă veţi înălţa şi Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudaţi-Mă şi Mă preaînălţaţi întru toţi vecii.

Stăpânirea voastră a celor de un neam să vă fie potrivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea întru sine volnică nu este sorţ al Meu, ci este tiranie. Deci, cel ce voieşte între voi să fie mai ales, să se facă mai mic decât toţi ceilalţi; şi Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudaţi-Mă, şi Mă preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm..., Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup... *Nu cântăm :* Ceea ce eşti mai cinstită..., *Ci îndată :*

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, dintru care, Ziditorul nostru, în trup asemenea nouă patimilor Te-ai îmbrăcat, dezlegătorul greşalelor noastre. Pe aceasta fericindu-o toate neamurile, pe Tine Te slăvim.

Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoştinţă curată vrednică de dumnezeiasca împărăţie luaţi, zis-ai mai-nainte Apostolilor Tăi, Cela ce eşti înţelepciunea cea adevărată; întru care vă veţi preaslăvi, strălucind mai luminat decât soarele.

Zis-ai, Doamne, ucenicilor Tăi : Uitându-vă la Mine, să nu gândiţi de cele înalte, ci să vă plecaţi spre cele smerite. Beţi paharul Meu, carele Eu beau şi vă veţi ferici cu Mine întru împărăţia Tatălui Meu.

Şi iarăşi Irmosul : Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea..., *Şi o metanie până la pământ. LUMINÂNDA O zicem de trei ori rar şi cu cântare dulce. Aceasta se cântă până în Joia cea mare;*

Însăşi podobia.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină şi mă mântuieşte.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4, glasul 1, singur glasul.

Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale : Iată, ne suim în Ierusalim şi se va da Fiul omului precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim şi să ne omorâm pentru Dânsul, despre desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pe El, zicând : De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru şi împreună vă voi înălţa pe voi la Ierusalimul cel de sus, întru Împărăţia Cerurilor. (*de două ori*)

Glasul al 5-lea.

Ajungând noi, credincioşii, la patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să lăudăm îndelungă răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El şi pe noi cei omorâţi de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor. (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *glas acelaşi.*

Doamne, venind spre patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pe dânşii : Cum nu vă aduceţi aminte de cuvintele Mele, care mainainte v-am spus vouă, că este scris : Că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim ? Acum dar a venit vremea care am zis vouă : că iată, Mă dau în mâinile păcătoşilor să Mă batjocorească; care şi pe Cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă îndrăzniţi ! Ca a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioşilor şi spre viaţa veşnică.

LA STIHOAVNĂ

Stihira glasul al 5-lea, singur glasul.

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruieşti fiilor ei cinstea împărăţiei celei vremelnice. Ci în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morţii; care pahar mai înainte de a-l bea, însuţi ai zis că este curăţitor de păcate. Pentru aceasta strigăm Ţie : Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ţie.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Doamne, învăţând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşite, le-ai zis să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi ucenicii Mei. Că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slugă tuturor şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că şi Eu însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulţi, care-Mi strigă : Slavă Ţie.

Glasul al 8-lea,

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roduri vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *glas acelaşi.*

A doua Evă aflând şarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momeli; dar el lăsându-şi haina, a fugit de păcat Şi fiind gol nu s-a ruşinat, ca şi cel întâi zidit mai-nainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului... *Şi celelalte după obicei, cu metanii. Apoi Apolisul;* Domnul, Cel ce vine la patimă de bunăvoie, Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru... *Tot acest apolis se zice şi Marţi şi Miercuri.*

În ştiinţă să fie : *Că nu citim Catisme la întâiul Ceas şi la al noulea, în săptămâna aceasta mare; ci numai cei trei Psalmi ai Ceasului. Iar al treilea şi al şaselea Ceas îl citim cu Catisme. Se citeşte şi stâlpul Evangheliei : Luni, Marţi şi Miercuri, însemnare cum se citeşte slâlpul Evangheliei : Luni la al treilea*

ceas din zi, loveşte paraclisierul în toacă, precum este obiceiul, şi adunându-ne în Biserică, cântăm al treilea Ceas cu Catisma, făcând şi obişnuitele metanii. Apoi troparul : Doamne, Cela ce ai trimis pe Preasfântul Tău Duh..., Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată..., *Şi îndată, fiind analogul înfrumuseţat, pun deasupra lui sfânta Evanghelie şi două făclii aprinse; noi stăm toţi cu capelele descoperite şi preotul cădeşte toată Biserica şi pe fraţi. La al şaselea Ceas cădeşte numai Evanghelia; iar la al noulea Ceas cădeşte Evanghelia, toată Biserica şi pe fraţi; şi aşa se citeşte Evanghelia şi după sfârşitul Evangheliei, zicem :* Domnul, Dumnezeul, bine este cuvântat... *Şi cealaltă rânduială şi se zice Condacul zilei :* Iacov plângea pentru lipsirea lui Iosif... *Şi obişnuitele metanii.*

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 6-lea.

Cu suflet umilit cădem înaintea Ta şi ne rugăm Ţie, Mântuitorul lumii. Că Tu eşti Dumnezeul celor ce se pocăiesc.

Slavă..., Şi acum..., *tot acesta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Când a întors Domnul robia Sionului făcutu-ne-am ca nişte mângâiaţi. (*ps. 125, 1*)
Stih : Atuncea s-a umplut de bucurie gura noastră şi limba noastră de veselie (*ps. 125, 2*)

Din proorocia lui Iezechiil, citire :
Cap. 1, vers. 1-20.

Era în cinci ale lunii a patra, anul al treizecilea, când mă aflam între robi la râul Chebar, unde mi s-au deschis cerurile şi am văzut nişte vedenii dumnezeieşti. În cinci ale lunii a patra, anul al cincizecilea de la robirea regelui Ioachim, a fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiil, fiul lui Buzie, la râul Chebar, în ţara Caldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului. Eu priveam şi iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care vărsa în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului era o lumină de flacără, în care se vedeau patru fiare, al căror chip semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau oable, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De toate patru părţile ele aveau sub aripi mâini de om şi toate patru îşi aveau feţele lor şi aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, şi când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Feţele lor ? Toate patru aveau câte o faţă de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur îndărăt. Feţele lor şi aripile lor erau despărţite în partea de sus, şi, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte, şi mergea într-acolo încotro îi dădea duhul să meargă şi în mersul său nu se întorcea. Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, ca înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiară, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată dinaintea celor patru feţe ale lor. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, pare că erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele pare că erau vârâte una în alta. De mers ele mergeau în toate patru părţile şi în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşată şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau fiarele, mergeau şi roţile de lângă ele, şi când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau şi roţile. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roţile se ridicau împreună cu dânsele, căci duh de viaţă era şi în roţi.

Prochimen, glasul al 6-lea :
De n-ar zidi Domnul casa, în deşert s-ar osteni cei ce zidesc. (*ps. 126, 1*)
Stih : De n-ar păzi Domnul cetatea, în deşert ar priveghea cel ce o păzeşte. (*ps. 126, 1*)

Şi se citeşte stâlpul Evangheliei după rânduiala ce s-a scris mai-nainte. Iar după citire, zicem : Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale..., Sfinte Dumnezeule..., *cu închinăciuni. Şi după,* Tatăl nostru..., *Condacul zilei.* Doamne miluieşte..., *(de 40 de ori) Şi celelalte, după obicei.*

Cade-se a şti : *Că Evanghelia de la Matei se citeşte toată precum şi cele de la Marcu şi Luca; iar de la Ioan se citeşte numai până la începutul sfintelor patimi, adică până la :* Acum S-a proslăvit Fiul omului. *Şi se citeşte aşa în trei zile, adică : Luni. Marţi, Miercuri, şi se sfârşeşte Miercuri la al noulea ceas. Şi se fac de la Luca trei citiri; iar celelalte câte 2. De toate citirile sunt 9, Iar mai mult nimic.*

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MARŢI
(Denia de Luni seara)

În Sfânta şi marea zi Luni

Seara

După Psalmul cel începător, obişnuita Catismă : Către Domnul când m-am necăjit..., *La* Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10 şi cântăm şase Stihiri ale zilei, repetând patru, iar două nu. Glasul 1, singur glasul.*

Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale : Iată, ne suim în Ierusalim şi se va da Fiul omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreuna să ne răstignim şi să ne omorâm pentru Dânsul despre desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pe El zicând : De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru; şi împreună vă voi înălţa pe voi la Ierusalimul cel de sus, întru Împărăţia Cerurilor. (*de două ori*)

Glasul al 5-lea.

Ajungând noi credincioşii la patima cea mântuitoare a lui Hristos, Dumnezeu, să slăvim îndelungă răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice împreună şi pe noi, cei omorâţi de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor. (*de două ori*)

Doamne, venind spre patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pe dânşii : Cum nu vă aduceţi aminte de cuvintele Mele, care mainainte v-am spus vouă, că este scris, că tot prooroc nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim ? Acum dar a venit vremea care am zis vouă. Că iată, mă dau în mâinile păcătoşilor să mă batjocorească; care şi pe Cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă îndrăzniţi că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioşilor şi spre viaţa veşnică. (*de două ori*)

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruieşti fiilor ei cinstea împărăţiei celei vremelnice. Ci în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morţii; care pahar mai înainte de a-l bea, însuţi ai zis că este curăţitor de păcate. Pentru aceasta strigăm Ţie : Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ţie. (*de două ori*)

Doamne, învăţând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşite le-ai zis : să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi, să fie slugă tuturor şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că şi Eu, însumi, am venit, ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulţi, care îmi strigă : Slavă Ţie.

Glasul al 8-lea.

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roduri vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Şi acum..., *glas acelaşi.*

A doua Evă aflând şarpele pe egipteancă, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momeli; dar el lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi fiind gol nu s-a ruşinat, ca şi cel întâi zidit mai-nainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Apoi Ieşire cu Evanghelia **: Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 6-lea :
Binecuvânta-te-va Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul şi pământul. (*ps. 127, 5*)
Stih : Fericiţi toţi cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui. (*ps. 127, 1*)

De la Ieşire, citire :
Cap. 1, Vers. 1-20.

Numele fiilor lui Israil, care au intrat la Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea : Ruben, Simeon, Levi şi Iuda; Isahar, Zebulon şi Veniamin; Dan, Neftali, Gad şi Asir. Sufletele însă ieşite din Iacov, erau de toate şaptezeci şi cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt. Dar au murit şi Iosif şi toţi fraţii lui şi toţi cei de pe vremea lor. Iar fiii lui Israil s-au prăsit, s-

au înmulţit, au crescut şi s-au întărit foarte, foarte tare şi s-a umplut ţara de ei. Dar s-a ridicat alt rege peste Egipt, care nu cunoscuse pe Iosif. Acesta a zis către poporul său : Iată, neamul fiilor lui Israil e mulţime mare şi e mai tare decât noi. Veniţi dar să-i împilăm, ca să nu se mai înmulţească, şi ca nu cumva la vreme de război să se unească cu vrăjmaşii noştri şi bătându-ne, să iasă din ţara noastră. De aceea au pus peste ei supraveghetori de lucrări, ca să-i împileze cu munci grele. Atunci a zidit Israil cetăţi tari lui Faraon : Pitom şi Ramses, care serveau lui Faraon pentru pătule, şi cetatea On sau Iliopolis. Însă cu cât îi împilau mai mult, cu atât mai mult se înmulţeau şi se întăreau foarte, foarte tare, aşa că egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israil. De aceea egiptenii sileau încă şi mai straşnic la muncă pe fii lui Israil, şi le făceau viaţa amară prin munci grele, la lut, la cărămidă şi la tot felul de lucru la câmp, şi prin alte felurite munci, la care-i sileau cu străşnicie. Ba, regele Egiptului a poruncit moaşelor evreieşti, care se numeau : una Şifra şi alta Pus, şi le-a zis : Când moşiţi la evreice, să luaţi seama când nasc : de va fi băiat, să-l omorâţi, iar de va fi fată, să o cruţaţi. Moaşele însă s-au temut de Dumnezeu şi n-au făcut cum le poruncise regele Egiptului, ci au lăsat pe băieţi să trăiască. Atunci a chemat regele Egiptului pe moaşe şi le-a zis : Pentru ce aţi făcut aşa şi aţi lăsat să trăiască şi copiii de parte bărbătească ? Iar moaşele au răspuns lui Faraon : Femeile evreice nu sunt ca egiptencele, ci ele sunt voinice şi nasc până nu vin moaşele la ele. De aceea Dumnezeu a făcut bine moaşelor, iar poporul lui Israil se înmulţea şi se întărea mereu.

Prochimen, glasul al 8-lea :
Binecuvântat-am pe voi întru numele Domnului. (*ps. 128, 8*)
Stih : De multe ori s-a luptat cu mine din tinereţile mele şi nu m-a biruit. (*ps. 128, 2*)

De la Iov, citire :
Cap. 1, vers. 1-12.

Era odată în ţinutul Uz un om pe care îl chema Iov şi acest om era fără cusur şi drept; se temea de Dumnezeu şi se ferea de ce este rău. Şi s-au născut şapte feciori şi trei fete. El avea şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi şi cinci sute de asine şi slugărime în mare număr. Şi omul acesta era cel mai de seamă dintre toţi răsăritenii. Feciorii lui se duceau unul la altul şi se făceau ospeţe în casele lor, fiecare la ziua lui, şi trimite-au să cheme pe surorile lor, ca să mănânce şi să bea cu ei. Şi apoi, când isprăveau zilele petrecerii lor, Iov chema şi sfinţea pe feciorii săi şi se scula dis de dimineaţă şi aducea arderi de tot, după numărul lor al tuturor, căci Iov zicea : Se poate ca feciorii mei să fi păcătuit şi să fi cugetat cu păcat împotriva lui Dumnezeu. Şi aşa făcea Iov pururea. Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu se înfăţişară înaintea Domnului şi Satan veni şi el printre ei. Atunci Domnul zise către Satan : De unde vii ? Iar Satan răspunse Domnului şi-i zise : Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos. Şi Domnul zise către Satan : Uitatu-te-ai la robul meu Iov, că nu este niciunul ca el pe pământ, fără cusur şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se fereasca de ce este rău. Dar Satan răspunse Domnului şi zise : Oare de flori-de-măr se teme Iov de Dumnezeu ? N-ai făcut tu gard în jurul lui şi în jurul casei lui, şi în jurul a tot ce este al lui, în toate părţile, şi ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui au umplut pământul ? Dar ia întinde mâna ta şi atinge-te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu te va blestema în faţă-ţi ! Atunci Domnul zise către Satan : Iată, tot ce are el este în puterea ta numai asupra lui să nu întinzi mâna ta. Şi Satan pieri din faţa lui Dumnezeu.

Apoi : Să se îndrepteze rugăciunea mea... *După aceasta, Evanghelia de la Matei :* În vremea aceea, când Iisus..., *Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite, după obicei. Tot aşa facem şi în marţea mare şi în Miercurea cea mare.*

Iar de nu este Liturghie mai înainte sfinţită, cântăm : La Doamne strigat-am..., *jumătate din Stihiri pe 6. Stihiri, glasul 1.* Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie. *(de două ori) Glasul al 5-lea.* Ajungând noi credincioşii..., *(de două ori)* Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru taina cea nespusă..., *(de două ori)* Slavă..., Şi acum..., *glasul al 5-lea.* Doamne, venind spre patimă..., *După acestea, ieşire cu Evanghelia.* Lumină lină..., *Apoi Prochimen, Paremiile şi Evanghelia. Şi :* Învredniceşte-ne Doamne, în seara aceasta..., *Ectenia :* Să plinim rugăciunile noastre cele de seară, Domnului. *LA STIHOAVNĂ dintru aceleaşi Stihiri, Stihira glasului al 5-lea.* Doamne, invitând pe ucenicii Tăi..., *Stih :* Către Tine am ridicat ochii mei..., *Şi iar aceeaşi Stihiră. Stih :* Miluieşte-ne pe noi, Doamne... *Glasul al 8-lea.* Temându-ne fraţilor, de pedeapsa smochinului..., Slavă..., Şi acum..., *glas acelaşi.* A doua Evă aflând şarpele..., *Apoi :* Acum slobozeşte pe robul Tău..., *Şi celelalte după obicei, cu metanii. Şi după,* Sfinte Dumnezeule..., *cel din urmă,* Tatăl nostru..., *Şi Condacul zilei :* Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif..., Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)*

Cade-se a şti : *Că marele sobor al şaselea porunceşte să facă credincioşii zilele mântuitoarelor patimi cu post şi cu rugăciuni şi întru umilinţa inimii. Iar la miezul nopţii Sâmbetei celei mari, se lasă postul; precum şi dumnezeieştii Evanghelişti Matei şi Luca, unul adică : târziu Sâmbătă zice, iar altul : dimineaţa de noapte, arătându-ne nouă timpul întârziat al nopţii. Iar la masă ne îndestulăm cu mâncare uscată; şi precum săptămâna dintâi a Sfântului post, aşa şi aceste zile, Lunea cea mare, Marţi şi Miercuri se cuvine a le petrece cu post aspru.*

În sfânta şi marea zi Luni

SEARA

Citim Pavecerniţa cea mare după obicei, cu metaniile şi troparele cele obişnuite, la care cântăm :

Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Ia aminte cerule şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, Cel ce a venit din fecioară cu trup.

Să mergem împreună cu Hristos la Muntele Măslinilor şi în taină cu Apostolii să petrecem împreună cu Dânsul.

Socoteşte, smerita mea inimă, ce este pilda morţii, de care mai înainte a zis Hristos, şi te trezeşte măcar acum.

Găteşte-te însuţi, o, suflete al meu, spre moarte; că s-a apropiat venirea Judecătorului, Celui nemitarnic.

A Născătoarei :

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, una prealăudată, roagă pe Fiul tău pentru robii tăi.

Altă Tricântare,

Irmos : glas acelaşi :

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, Carele am trecut oarecând pe Israil prin Marea Roşie şi l-am hrănit şi l-am mântuit şi din robia lui Faraon l-am liberat.

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, Cel mai înainte de facerea tuturor şi mai-nainte de întemeierea cerului şi a pământului; şi ştiu toate, ca Cel ce sunt tot în Tatăl şi pe Dânsul tot îl port întru Mine.

Cu cuvântul am făcut cerul şi pământul, că eram împreună cu Tatăl; şi cu cuvântul port toate, ca un Cuvânt şi înţelepciune, putere şi chip, împreună locuitor şi întocmai lucrător.

Cine a pus vremile ? Cine păzeşte veacurile ? Cine hotărăşte şi împreună mişcă toate ? Fără numai Cel ce este fără început, pururea împreună cu Tatăl, ca raza în lumină.

O nemăsurată iubirea Ta de oameni, Iisuse ! Că ne-ai arătat nouă mai-nainte vremea sfârşitului, ascunzând ceasul şi adeverind arătat semnele lui.

Toate le ştii, toate le cunoşti, Iisuse, ca Cel ce ai întru Tine toată vrednicia, pe care şi Tatăl o are dumnezeieşte; şi porţi întru Tine fireşte pe tot Duhul Sfânt cel pururea veşnic, împreună cu Tatăl.

Stăpâne, Doamne, Făcătorul veacurilor, învredniceşte-ne pe noi să auzim atunci acel sfânt glas, carele va chema pe cei aleşi ai Tatălui, la Împărăţia Cerurilor.

Slavă..., *a Treimii :*

Treime fără început, nezidită, Unime nedespărţită, Ceea ce eşti trei şi una; Părinte, Fiule şi Duhule, un Dumnezeu; primeşte cântare din limbile cele de lut, ca din gurile cele de văpaie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Locaş sfânt lui Dumnezeu te-ai arătat Fecioară, că întru tine sălăşluindu-Se împăratul Cel ceresc trupeşte, a ieşit frumos, înoind iarăşi pe om întru Sine dumnezeieşte.

Sedelnă, glasul al 2-lea.

Podobie : Ceea ce eşti izvorul milei...

Îndemnându-Te din milostivire, Hristoase, ai mers de bunăvoie să pătimeşti, Făcătorule de bine, vrând să ne izbăveşti pe noi din patimi şi de osânda cea din iad. Pentru aceasta lăudăm cinstitele Tale patimi şi slăvim, Mântuitorule, milostivirea Ta cea preaînaltă.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Îngerii şi cerurile, pe Cel ce Se poartă pe scaunul măririi şi ca un Dumnezeu Se laudă neîncetat bine-L-cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu adevărat ai auzit, suflete, în ce chip mai înainte a vestit Hristos dumnezeieştilor Săi ucenici,

spunându-le sfârşitul; ci cunoscându-ţi sfârşitul tău, găteşte-te dar, că vine vremea sfârşitului.

Ştii, suflete cel neroditor, pilda slugii celei viclene; teme-te şi nu fii nepurtător de grijă de darul carele ai luat, nu ca să-l ascunzi în pământ, ci ca să faci neguţătorie.

Să-ţi lumineze candela ta, să se toarne într-însa şi untdelemn, ca şi fecioarelor milostivirea; ca să afli atunci, suflete al meu, deschisă cămara cea de nuntă a lui Hristos.

Fuga cea din ziua Sâmbetei şi de iarnă, spunând-o învăţătorul, cu pildă grăieşte de tulburarea veacului de acum celui de al şaptelea, întru carele va veni ca iarna sfârşitul.

Ca iuţimea fulgerului ce trece, aşa va fi atunci venirea cea înfricoşată a Stăpânului tău, suflete al meu. Auzit-ai ? Nevoieşte-te dar, să fii gata.

Când va veni Judecătorul cu întunerece şi cu mii de tabere şi de puteri îngereşti, ce frică va fi atunci, suflete al meu ! Ce cutremur ! Vai mie ! Când vor sta toţi goi.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Un Dumnezeu este Treimea, nemutându-Se Tatăl în faţa Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci, osebite şi împreună pe câte trele, o lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, primeşte rugăciunea noastră, Dumnezeule, şi trimite milele Tale spre toţi din-destul şi dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul : Să lăudăm bine să cuvântăm...

Îngerii şi cerurile, pe Cel ce Se poartă pe scaunul măririi şi ca un Dumnezeu Se laudă neîncetat bine-L cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Naşterea pururea Fecioarei ceea ce s-a arătat mai-nainte puitorului de lege, în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Auzit-ai, suflete, pe Judecătorul strigând mai înainte şi, învăţându-te pentru vremea sfârşitului, găteşte-ţi lucrurile cele de ieşire de aici; ca nu cumva să te lepede Dumnezeu ca pe un netrebnic.

De la smochin te învaţă, o, suflete, pentru sfârşit; când îi sunt tinere frunzele şi-i odrăslesc ramurile, iată, după aceea vine vremea secerişului; şi tu, când vei vedea acestea, să cunoşti că este lângă uşi.

Cine altul, afară de Tine, ştie pe Părintele Tău ? Sau cine afară de Tine ştie ceasul sau ziua ? Că întru Tine sunt toate vistieriile înţelepciunii, Hristoase, Dumnezeule.

Cărţile se vor deschide atunci, când se vor pune scaunele şi se vor vădi lucrurile stând toate goale; că toate sunt descoperite înaintea lui Dumnezeu.

Vine Judecătorul tuturor să Se scoată la judecată; Cel ce şade pe scaun de heruvimi, să stea înaintea lui Pilat ca un vinovat şi să pătimească toate, ca să mântuiască pe Adam.

Apropiatu-s-a nouă Paştile cele mari şi dumnezeieşti. Că Hristos ne învaţă, că după două zile vor fi, mai înainte însemnând ziua patimii, în care se va aduce jertfă Tatălui.

Lângă Crucea Ta, Mântuitorule, stând Maica Ta şi văzând junghierea Ta cea fără dreptate, a strigat : Vai mie, lumina mea cea neapusă ! Străluceşte lumină tuturor, soare al dreptăţii.

Slavă..., *a Treimii :*

O, Unime Sfântă, Treime ceea ce eşti o Dumnezeire şi Treime-Unime, Dumnezeule, fire în trei feţe, mărire întocmai cinstită şi nedespărţită, mântuieşte sufletele noastre din nevoi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Primeşte, Hristoase, pe Maica Ta, întru rugăciune; ca prin mijlocirile ei să împaci lumea, să întăreşti sceptrurile împărăţiei şi să uneşti întru una Bisericile Tale.

Apoi, Irmosul Cântării a 9-a : Naşterea pururea Fecioarei..., *Şi metanie până la pământ.* Sfinte Dumnezeule..., *Şi după* Tatăl nostru..., *Condacul zilei. Apoi :* Doamne al puterilor fii cu noi..., *Şi cealaltă rânduială, după obicei.*

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MARŢI

LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 8-lea, Troparul, de trei ori : Iată Mirele vine în miezul nopţii..., *care este scris Luni, la Utrenie. Apoi, obişnuitele Catisme.*

După întâia Catismă, Sedelnă, glasul al 4-lea.

Podobia : Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Pe Mirele, fraţilor, să iubim, candelele noastre să le grijim, întru bunătăţi strălucind şi în credinţă dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiţi, cu fecioarele cele înţelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor dar cunună nestricăcioasă.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

După a doua Catismă, Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobie : Spăimânta-tu-s-a Iosif...

Sfat fărădelege asupra Ta, Mântuitorule, adunând din răutate cu pizmă preoţii şi cărturarii, au îndemnat pe Iuda spre vânzare. Pentru aceasta ieşind fără de ruşine, a grăit asupra Ta popoarelor celor fărădelege, zicând : Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe el în mâinile voastre ? Mântuieşte sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

După a treia Catismă. Sedelna, glasul al 8-lea.

Podobie : Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Iuda, cel cu mintea iubitoare de argint, s-a întărâtat asupra învăţătorului, vrăjmaşul; s-a sfătuit, a gândit vânzare, a căzut din lumină, primind întunericul; a tocmit preţul şi a vândut pe Cel fără de preţ. Pentru aceasta a şi aflat răsplătire precum a făcut ticălosul : spânzurare şi moarte cu durere. Ci pe noi mântuieşte-ne, Hristoase, Dumnezeule, de soarta lui, iertare de greşale dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, preacuratele Tale patimi.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Apoi Evanghelia de la Matei : În vremea aceea fariseii s-au dus şi s-au sfătuit, cum L-ar prinde... *până la :* ...Binecuvântat, fie cel ce vine întru numele Domnului. *Psalmul 50.* Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., Doamne miluieşte : *(de 12 ori) , şi ecfonisul :* Cu mila şi cu îndurările..., *Îndată Ectenia cea mică.*

CONDAC glasul al 2-lea :

Podobia : Cele de sus căutând...

La ceasul sfârşitului, suflete, gândind şi de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ţie cu iubire de osteneală lucrează-l, ticăloase, priveghind şi strigând; ca să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

ICOS

Pentru ce te leneveşti, ticălosul meu suflet ? Pentru ce ţi se nălucesc fără de vreme griji netrebnice ? Pentru ce te zăboveşti cu lucruri trecătoare ? Ceasul cel de apoi acum este şi ne vom despărţi de la aceste de aici. Până când ai vreme, trezeşte-te, strigând : Greşit-am Ţie, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pe smochinul cel neroditor; ci ca un îndurat milostiveşte-Te, Hristoase, spre mine, cel ce strigă cu frică : Să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ŞI MAREA MARŢI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În sfânta şi marea Marţi facem pomenire de cele zece fecioare din sfânta Evanghelie.

Stih : Marea Marţi pe cele zece fecioare înainte ne pune,
Şi ele biruinţă aduc dreptului Stăpân.

Pe când Domnul nostru Iisus Hristos se suia la Ierusalim şi se ducea la patimă, a spus ucenicilor Săi mai multe pilde. Unele din ele sunt îndreptate către iudei. Pilda celor zece fecioare, însă, a spus-o pentru a ne îndemna spre milostenie şi în acelaşi timp spre a ne învăţa să fim cu toţii gata înainte de sfârşitul vieţii. Domnul a vorbit mult despre fecioare şi despre femei şi fecioria are mult merit şi este într-adevăr mare, dar pentru ca nu cumva cineva trăind în feciorie să nu se grijească şi de celelalte virtuţi şi mai cu seamă de milostenie, prin care se vădeşte strălucirea fecioriei. Domnul spune pilda aceasta. Pe cinci din ele le numeşte înţelepte,

căci împreună cu fecioria au avut şi multul şi îmbelşugatul untdelemn al milosteniei. Pe celelalte cinci le numeşte nebune, căci deşi ele aveau virtutea fecioriei, nu aveau în aceeaşi măsură şi milostenie. Deci sunt numite nebune, pentru că au săvârşit cea mai mare virtute, dar nu s-au îngrijit de cea mai mică, aşa că întru nimic nu se deosebesc de desfrânate. Desfrânatele sunt biruite de trup, iar ele au fost biruite de bani. Pe când se scurgea noaptea acestei vieţi, au adormit toate fecioarele, adică au murit. În adevăr moartea se numeşte somn. Pe când dormeau ele, strigăt mare s-a făcut la miezul nopţii; cele care aveau untdelemn din belşug au intrat cu mirele la deschiderea uşilor, iar cele nebune, pentru că nu aveau untdelemn din belşug, îl căutau după ce s-au sculat din somn. Cele înţelepte, deşi voiau, n-au putut să le dea untdelemn în clipa intrării, aşa că le-au răspuns zicând : Nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; duceţi-vă la cei ce vând, adică la săraci, şi cumpăraţi. Dar nu era uşor lucru, căci după moarte, asta nu mai este cu putinţă. Acelaşi lucru îl arată învederat şi Iisus în parabola despre bogatul nemilostiv şi săracul Lazăr. Fecioarele nebune se apropie fără lumină şi bătând în uşă strigă aşa : Doamne, Doamne, deschide-ne nouă ! Iar însuşi Domnul le dă acea hotărâre înfricoşătoare zicându-le : Duceţi-vă, nu vă cunosc pe voi ! Căci cum veţi putea vedea pe Mire dacă nu aveţi ca zestre milostenia. Pentru aceasta deci au rânduit purtătorii de Dumnezeu Părinţi să se aşeze în această zi pilda celor zece fecioare, ca să ne îndemne să veghem necontenit şi să fim gata să ieşim întru întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentru că neştiută este ziua şi ceasul sfârşitului vieţii. Tot astfel prin istoria vieţii lui Iosif să trăim în curăţie, iar prin minunea uscării smochinului să aducem rod duhovnicesc. Dacă vom săvârşi o singură virtute, cea mai mare chiar, şi nu ne vom griji de celelalte şi mai cu seamă de milostenie, nu vom intra cu Hristos în odihna veşnică, ci vom şi întorşi ruşinaţi. Şi în adevăr nu-i lucru mai lipsit de sfinţenie şi mai plin de ruşine decât ca fecioria să fie biruită de bani.

Dar, o, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înţelepte, rânduieşte-ne în aleasa ta turmă şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

TRICÂNTAREA

Apoi După cântarea lui Cosma. Irmosul de două ori, troparele pe 12 şi apoi iarăşi Irmosul întru amândouă stranele împreună.

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea,

Irmos :

Poruncii muncitorului cei trei cuvioşi tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu cântând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Să lepădăm lenea departe de la noi şi să întâmpinăm pe Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase şi cu cântări, strigând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Să avem din-destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărtăşire, ca nefăcând vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Câţi aţi luat talantul de la Dumnezeu, înmulţiţi-vă darul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hristos, Celui ce l-a dat, cântând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul : Să lăudăm bine să cuvântăm...

Poruncii muncitorului cei trei cuvioşi tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu cântând : Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Nu cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită... *ci îndată :*

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Ceea ce pe Dumnezeu Cel neîncăput, în pântece L-ai încăput şi bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară.

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheaţi, că nu ştiţi ceasul întru carele va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

Întru a doua venire a Ta, cea înfricoşată, Stăpâne, să mă rânduieşti împreună cu oile cele deadreapta, trecând cu vederea mulţimea greşalelor mele.

Iar în loc de : Cade-se să te fericim... *Irmosul :* Ceea ce pe Dumnezeu Cel neîncăput, în pântece L-ai încăput...
Luminânda, *de trei ori :* Cămara Ta, Mântuitorul meu...

LA LAUDE

Punem Stihirile pe patru şi cântăm Stihiri idiomele, repetându-le, glasul 1.

Întru luminările sfinţilor Tăi cum voi intra eu, nevrednicul ? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădeşte, că nu este de nuntă şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, spurcăciunea sufletului meu şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni. (*de două ori*)

Glasul al 2-lea.

De lenea sufletului meu dormind eu, Mire Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din fapte bune şi m-am asemănat fecioarelor celor nebune, trândăvindu-mă în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale ! Ci, scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă bagă în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc şi strigă neîncetat : Doamne, mărire Ţie. (*de două ori*)

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 4-lea.*

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu; ci vesteşte minunile Lui; ca înmulţind darul, să intri întru bucuria Domnului Tău.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri idiomele, glasul al 6-lea.

Veniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul darului după măsură. Unul să aducă înţelepciune prin lucruri bune; iar altul să săvârşească slujba luminării, să-şi împărtăşească credinciosului cuvântul său, celui ce nu ştie tainele, şi altul să-şi împartă bogăţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte economi credincioşi ai darului, ne vom învrednici bucuriei celei stăpâneşti. Căreia ne învredniceşte pe noi, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti şi vei şedea pe scaunul cel de judecată, să nu mă desparţi pe mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele dea-dreapta, iar cele dea-stânga sunt strâmbe. Deci, să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înţelenit în păcat. Ci, alăturându-mă cu oile cele dea-dreapta, să mă mântuieşti, ca un iubitor de oameni.

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Mire, Cela ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Carele ne-ai chemat pe noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, dezbracă-mă de chipul greşalelor mele cel ticălos, prin împărtăşirea patimilor Tale. Şi împodobindu-mă cu haina slavei Tale celei înfrumuseţate, fă-mă împreună şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 7-lea.*

Iată, că-şi încredinţează Stăpânul talantul Său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pe Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pe Domnul, ca să stai dea-dreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit : Intră slugă întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învredniceşte pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Cealaltă, rânduială, după obicei. Ceasurile cu obişnuitele Catisme şi citirea Evangheliei.

La ceasul al şaselea.

Troparul Proorociei, glasul 1.

Iartă-ne de prisosit, Mântuitorule, nouă, celor ce am greşit fără de măsură şi ne învredniceşte să ne închinăm sfintei învierii Tale, fără osândă; pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale, unule mult-Milostive.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Că la Domnul este milă şi multă mântuire la El şi El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui. (*ps. 129, 7-8*)
Stih : Dintru adâncuri ara strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu. (*ps. 129, 1*)

Din proorocia lui Iezechil, citire :
Cap. 1, Vers. 21-28.

Când mergeau acelea, mergeau şi acestea, şi când acelea se opreau, se opreau şi acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau şi roţile, pentru că duh de viaţă era şi în roţi. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, la înfăţişare ca cristalul cel mai curat; iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor unele spre altele, şi la fiecare fiară mai erau două aripi, care le acopereau trupurile; fiecare mai avea două aripi care-i acopereau trupul. Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot straşnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostăşesc; iar când ele se opreau, îşi lăsau aripile în jos. După ce fiarele se opreau şi-şi lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva, care semăna ca un scaun împărătesc şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest scaun împărătesc era un chip de om. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur împrejur. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare, care-l împresura : Acela era chipul slavei Domnului.

Prochimen, glasul al 4-lea :

Să nădăjduiască Israil spre Domnul, de acum şi până în veac. (*ps. 130, 3*)

Stih : Doamne, nu s-a îngâmfat inima mea, nici n-au înălţat ochii mei. (*ps. 130, 1*)

Şi celelalte, precum şi al noulea ceas; fără de Catismă. Apoi citim Evanghelia. Şi cântăm fericirile şi : Pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., *Cu metanii. Şi celelalte toate, precum s-a arătat Luni.*

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MIERCURI
(Denia de Marţi seara)

În Sfânta şi marea zi Marţi

SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Catismă. La Doamne, strigat-am... *punem Stihirile pe 10. Şi cântăm aceste Stihiri idiomele, glasul 1.*

Întru luminările sfinţilor Tăi, cum voi intra eu nevrednicul ? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădeşte că nu este de nuntă şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, spurcăciunea sufletului meu şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni. (*de două ori*)

Glasul al 2-lea.

De lenea sufletului meu dormind eu, Mire Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din fapte bune şi m-am asemănat fecioarelor celor nebune, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă bagă în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc şi strigă neîncetat : Doamne, mărire Ţie. (*de două ori*)

Glasul al 4-lea.

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vesteşte minunile Lui, ca înmulţind darul, să intri întru bucuria Domnului tău. (*de două ori*)

Glasul al 6-lea.

Veniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului, căci cu osârdie împarte slugilor bogăţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul darului după măsură. Unul

să aducă înţelepciune prin lucruri bune; iar altul să săvârşească slujba luminării, să-şi împărtăşească credinciosul cuvântul său celui ce nu ştie tainele şi altul să-şi împartă bogăţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte economi credincioşi ai darului, ne vom învrednici bucuriei celei stăpâneşti. Căreia ne învredniceşte pe noi, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni. (*de două ori*)

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti şi vei şedea pe scaunul cel de judecată, să nu mă desparţi pe mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele dea-dreapta, iar cele dea-stânga sunt strâmbe. Deci, să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înţelenit în păcat; ci alăturându-mă cu oile cele dea-dreapta, să mă mântuieşti ca un iubitor oameni.

Mire, Cela ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Carele ne-ai chemat pe noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, dezbracă-mă de chipul greşalelor mele cel ticălos, prin împărtăşirea patimilor Tale şi împodobindu-mă cu haina slavei Tale, celei înfrumuseţate fă-mă împreună şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 7-lea.*

Iată, că-şi încredinţează Stăpânul talantul său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pe Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pe Domnul. Ca să stai dea-dreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit : Intră slugă întru bucuria Domnului tău căreia mă învredniceşte pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Ieşire cu Evanghelia : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 6-lea :
Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu şi sicriul sfinţirii Tale. (*ps. 132, 3*)
Stih : Adu-Ţi aminte Doamne de David şi de toate blândeţile lui. (*ps. 131,1*)

De la Ieşire, citire :
Cap. 2, vers. 5-10.

Atunci s-a pogorât fata lui Faraon la râu, să se scalde, şi roabele ei o însoţiră pe malul râului. Şi văzând ea sicriaşul în păpuriş, a trimis pe una din roabele sale să-l aducă. Şi deschizându-l, a văzut copilul : Era un băiat care plângea. Atunci i s-a făcut milă de el fetei lui Faraon şi a zis : Acesta-i dintre copiii Evreilor. Iar sora copilului a zis către fata lui Faraon : Voieşti să mă duc să-ţi chem o doică dintre evreice, ca să alăpteze copilul ? Fata lui Faraon i-a zis : Du-te ! Şi s-a dus copila şi a chemat pe mama pruncului. Atunci fata lui Faraon i-a zis : Ia-mi copilul acesta şi mi-l alăptează, căci eu am să-ţi plătesc. Şi a luat femeia copilul şi l-a alăptat. După ce a crescut copilul, doica l-a adus la fata lui Faraon şi i-a fost ca fiu, şi i-a pus numele Moise, pentru că-şi zicea : Din apă l-am scos.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Iată acum ce este bun, sau ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună. (*ps. 132, 1*)
Stih : Ca mirul pe cap, ce se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron. (*ps. 132, 2*)

De la Iov, citire :
Cap. 1, Vers. 13-22.

Şi într-o zi, când feciorii şi fetele lui Iov mâncau şi beau vin în casa fratelui lor mai mare, sosi un vestitor la Iov şi-i spuse : Boii erau la arătură şi măgăriţele păşteau pe lângă ei; atunci sabeenii năvăliră asupra lor, puseră mâna pe vite şi pe robi îi trecură prin ascuţişul sabiei. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste ! Nu sfârşise vorba bine şi altul sosi şi spuse : Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a ars oile tale şi pe robii tăi şi i-a mistuit. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste ! Nu sfârşise vorba bine şi altul sosi şi spuse : Caldeenii, împărţiţi în trei cete, au dat năvală peste cămilele tale şi le-au ridicat, şi pe robi i-au trecut prin ascuţitul sabiei. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste ! Nu sfârşise vorba bine şi altul sosi şi spuse : Feciorii tăi şi fetele tale mâncau şi beau vin în casa fratelui lor mai mare. Şi iată că un vânt năpraznic se stârni din spre pustie şi izbi în cele patru colţuri ale casei, şi casa se prăbuşi peste tineri şi ei muriră. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste. Atunci Iov se sculă şi-şi sfâşie veşmântul şi se rase pe cap şi căzând la pământ se prosternă. Şi rosti : Gol ieşit-am din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în pământ ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat ! Şi întru toate acestea, Iov nu păcătui şi nu săvârşi nicio nerozie faţă de Dumnezeu.

Şi îndată : Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Evanghelia de la Matei şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

În Sfânta şi marea zi Marţi,

Citim Pavecerniţa cea mare. La care cântăm; Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea,

Irmos :

Mintea mea cea neroditoare, arată-o aducătoare de roadă, Dumnezeule, Lucrătorul bunătăţilor şi Săritorul celor cuvioase, cu milostivirea Ta.

Vremea sfârşitului este; deci, să ne întoarcem, Hristos învaţă; că va veni într-o clipeală; veni-va şi nu va zăbovi, ca să judece lumea Sa.

Arătând Hristos, că fără de veste va fi venirea Lui, a grăit de stricăciunea cea negândită, ce s-a adus pe pământ odinioară, pe vremea lui Noe.

Cămara s-a deschis şi împreună cu dânsa s-a împodobit şi dumnezeiasca nuntă; Mirele este aproape, chemându-ne pe noi; deci, să ne gătim.

Casa lui Simon Te-a încăput, Împărate Iisuse, pe Tine, Cel neîncăput pretutindenea şi femeia păcătoasă Te-a uns cu mir.

Umplându-se femeia de mireasma cea de taină, Mântuitorule, s-a izbăvit de împuţiciunea cea dintâi a multelor păcate; că mirul vieţii izvorăşti.

Tu însuţi, Hristoase, fiind hrana cea cerească, viaţa celor flămânzi, ai mâncat cu oamenii, arătând mai-nainte smerenia Ta.

Ucenicul cel nemulţumitor lepădându-se de Tine, Hristoase, şi întorcându-se spre vinderea Ta, a îndemnat asupra Ta toată adunarea gloatelor celor fărădelege.

Ţie, Fiului împreună şi Tatălui şi Duhului Celui drept, unei firi mă închin şi o laud despărţindu-o după feţe şi unindu-o după fiinţă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mieluşeaua care Te-a născut pe Tine, Păstorul şi Mielul, Iisuse Dumnezeule, pururea se roagă pentru toţi pământenii, cei ce cred întru Tine.

Sedelna, glasul 1.

Podobia : Ceata îngerească...

Iată, s-a adunat vrăjmăşeşte sfatul cel viclean cu adevărat, să judece spre moarte ca pe un vinovat, pe Cela ce şade sus ca un Judecător şi Domn. Acum se adună Irod cu Pilat, împreună şi Ana şi Caiafa, să întrebe pe Cel ce este, Unul, îndelung-Răbdător.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi Îl preaînălţaţi întru toţi vecii.

Nu doară că nu ştia vremea sfârşitului, Cel ce stăpâneşte veacurile, a zis mai înainte că nu ştie ziua aceea; ci ca să pună hotar tuturor spre umilinţă.

Când vei şedea, Judecătorule, despărţind ca un păstor, precum ai zis, caprele de oi, să nu ne lipseşti, Mântuitorule, de starea aceea dea-dreapta Ta, cea dumnezeiască.

Tu eşti Paştile noastre, Cel ce Te-ai jertfit pentru toţi ca un miel şi ca o jertfă, şi iertare de greşale; dumnezeieştile Tale patimi, Hristoase, le preaînălţăm întru toţi vecii.

Cu moara, cu ţarina şi cu casa s-a asemănat toată viaţa aceasta, o, suflete al meu. Pentru aceasta să ai inimă curată către Dumnezeu, ca să nu laşi nimica din trup stricăciunii.

Nu numai la farisei şi la Simon ai voit a intra în casă la mâncare, Mântuitorule, ci încă şi vameşii şi păcătoasele se îndestulează de milostivirea Ta.

Iubind dragostea banilor, vânzătorul Iuda, deşertându-se mirul, a început a gândi de vinderea Stăpânului şi venind la cel fărădelege, i-a tocmit preţul.

O, ce mâini fericite ! O, ce păr şi ce buze, ale păcătoasei pocăite ! Cu care a vărsat mirul pe picioarele Tale, Mântuitorule, ştergându-le şi adesea

sărutându-le.

Şezând Tu, Cuvinte, femeia a venit la Tine şi plângând lângă picioarele Tale, Mântuitorule, a deşertat sticla cu mirul pe capul Tău, Cel ce însuţi eşti mirul cel fără de moarte.

Binecuvântăm pe Tatăl...

A Treimii :

Împreună cu Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime întru o Dumnezeire o slăvim, strigând : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti în veci.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Mântuitorule, şi ale Apostolilor Tăi, trimite nouă milele Tale din-destul şi dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Cântarea a 9-a,

Irmos : Pe Cel ce a închipuit mai-nainte...

Pe ceea ce a zămislit după trup, mai presus de fire, în pântece, pe Cuvântul, Carele a strălucit din Tatăl fără de ani, pe singura Născătoare de Dumnezeu, cu credinţă să o mărim.

Vremea lucrului este, pentru mântuire. Deci, luându-ţi talantul, suflete al meu, adică chipul cel dintâi, cumpără-ţi viaţa cea veşnică.

Împodobindu-ne sufletele ca nişte făclii luminoase, să intrăm împreună cu Mirele, care merge la nunta cea nestricăcioasă, mai înainte până ce nu se închide uşa.

Vrând să arăţi tuturor, Iisuse, umilinţa Ta cea mai presus de fire, Te-ai ospătat cinând în casa lui Simon, Cel ce eşti hrana flămânzilor.

Cela ce eşti pâinea cea făcătoare de viaţă, Iisuse, ai mâncat la Simon fariseul, ca păcătoasa să dobândească darul Tău cel fără de preţ, prin vărsarea mirului.

Mâinile-mi sunt spurcate, buzele-mi sunt de desfrânată, viaţa necurată, mădularele stricate; ci slăbeşte-mi şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Venind femeia la picioarele Tale, Mântuitorule, a turnat mirul, umplând locul de bună mireasmă şi umplându-se şi de mirul iertării faptelor celor rele.

De miresme sunt bogată, iar de fapte bune sunt săracă; cele ce am aduc Ţie; dă-mi şi Tu cele ce ai şi mă dezleagă şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

La mine este mir stricăcios, iar la Tine este mir de viaţă, că mir este numele Tău, carele se varsă spre cei vrednici; ci mă dezleagă şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Slavă..., *a Treimii :*

Fără de început eşti, Părinte, nezidit eşti, Fiule, de un scaun eşti, Duhule; Unul întreit după fire şi întreit după feţe, un Dumnezeu adevărat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce te cinstesc pururea, nu înceta rugând pe Cel ce S-a născut din tine, să mă izbăvesc din nevoi şi din toate ispitele.

Şi iarăşi Irmosul : Pe ceea ce a zămislit..., *Şi o metanie până la pământ. Apoi :* Sfinte Dumnezeule..., *Şi după,* Tatăl nostru..., *Condacul zilei şi :* Doamne al puterilor fii cu noi..., *Şi cealaltă rânduială, după obicei.*

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI MIERCURI

LA UTRENIE

După cei şase Psalmi, Aliluia, pe glasul al 8-lea, şi Troparul : Iată Mirele vine în miezul nopţii..., *(de trei ori) Caută Luni, la Utrenie. Apoi obişnuitele Catisme.*

După întâia Catismă, Sedelna glasul al 3-lea.

Podobia : De frumuseţea Fecioriei tale...

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pe picioarele Tale, Iubitorule de oameni, şi s-a vindecat cu porunca Ta de putoarea răutăţilor; iar ucenicul cel nemulţumitor, suflând împotriva darului Tău, l-a lepădat pe el şi s-a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

După a doua Catismă, Sedelna glasul al 4-lea.

Podobia : Degrab ne întâmpină...

Iuda cel înşelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vicleşug să Te vândă, Doamne, pe Tine, comoara vieţii. Pentru aceasta şi îmbătându-se, a alergat la iudei şi a zis călcătorilor de lege. Ce-mi veţi da mie ? Şi eu Îl voi da pe El vouă, ca să-L răstigniţi.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

După a treia Catismă, Sedelnă, glasul 1.

Podobia : Mormântul Tău...

Păcătoasa ştergând cu căldură preacuratele Tale picioare, cu părul capului ei, şi dintru adânc suspinând, a strigat cu plângere : Îndurate, nu mă lepăda, nici mă urî, Dumnezeul meu, ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Citire din tâlcul Evangheliei Sfântului Matei. Apoi Evanghelia de la Ioan : În vremea aceea, poporul care fusese cu Iisus în Betania, mărturisea că El a strigat din mormânt..., *Sfârşitul : ...* Deci ceea ce grăiesc Eu, grăiesc cum Mi-a zis Tatăl. *Psalm 50 şi Tricântarea lui Cosma. Irmosul de două ori şi troparele pe 12; apoi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele împreună.*

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea,

Irmos :

Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta : Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

În deşert şi cu minte înrăutăţită se adună adunarea celor fărădelege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare, pe Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântăm : Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Sfatul cel cumplit al celor fărădelege fiind cu suflet împotrivitor lui Dumnezeu, se sfătuieşte să ucidă ca pe un netrebnic pe Hristos cel drept; Căruia cântăm : Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi îndată Ectenia cea mică.

CONDAC, glasul al 4-lea.

Podobia : Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce...

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ţi-am adus, Bunule; ci cu tăcere rugându-mă cad către Tine, sărutând cu dragoste preacuratele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greşale ca un Stăpân, mie, celui ce strig, Mântuitorule : De întinăciunea faptelor mele curăţeşte-mă.

ICOS

Femeia care era mai-nainte desfrânată, degrab s-a arătat înţeleaptă, urând lucrurile păcatului celui grozav şi dezmierdările trupului; aducându-şi aminte de ruşinea cea mare şi de osânda muncii, care vor răbda păcătoasele şi desfrânaţii, dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dar petrec în obiceiul cel rău, cu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se şi sârguindu-se, a venit degrabă strigând către Mântuitorul : Iubitorule de oameni şi îndurate, izbăveşte-mă de întinăciunea faptelor mele.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ŞI MAREA MIERCURI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În Sfânta şi marea Miercuri dumnezeieştii părinţi au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puţin înainte de mântuitoarea patimă.

Stih : Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,
Smirna şi aloea a preînchipuit.

Când Iisus s-a suit în Ierusalim şi era în casa lui Simon leprosul o femeie păcătoasă s-a apropiat de El şi a turnat pe capul lui acel mir de mare preţ. Pomenirea ei s-a pus în această zi, pentru ca, după cuvântul Mântuitorului, să se predice pretutindenea şi tuturor fapta ei cea plină de foarte multă căldură. Ce a îndemnat-o oare la asta ? Dragostea pe care ea a văzut că o are Hristos pentru toţi, prietenia Lui cu toţi oamenii şi mai cu seamă faptul de acum când L-a văzut că intră în casa unui lepros pe care

legea îl socotea necurat şi poruncea să fie îndepărtat dintre oameni. Se gândea deci femeia că-i va vindeca şi boala ei după cum a vindecat-o pe a aceluia. Şi într-adevăr, pe când şedea la masă, i-a turnat pe capul Lui mir în valoare cam de trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o, Hristos, însă i-a luat apărarea ca să nu îndepărteze gândul ei cel bun. În urmă Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a întoarce pe Iuda de la vânzare şi a învrednicit pe femeie de marea cinste de a se propovădui pretutindeni, în toată lumea, fapta ei bună. Trebuie să se ştie că femeia aceasta pare că este una şi aceeaşi la toţi Evangheliştii, dar nu este aşa. După cum spune dumnezeiescul Hrisostom, la cei dintâi trei Evangheliști este vorba de una și aceeaşi femeie, numită îndeobşte femeia cea păcătoasă. La Evanghelistul Ioan, însă, nu e vorba de această femeie, ci de altă femele care are o viaţă curată. Maria, sora lui Lazăr, pe care n-ar fi iubit-o Hristos de-ar fi fost o păcătoasă. Maria, spre deosebire de celelalte, cu şase zile înainte de Paşti, pe când Domnul şedea la masă în casa ei din Betania, a întrebuinţat mir şi l-a turnat pe frumoasele Lui picioare şi le-a şters cu părul capului ei, arătând faţă de Hristos un respect nespus de mare, oferindu-I mirul ca lui Dumnezeu. Ea ştia bine că la jertfe se aducea untdelemn lui Dumnezeu, preoţii se sfinţeau cu mir, iar Iacov altădată a uns cu untdelemn stâlpul înălţat lui Dumnezeu. I-a adus lui acest mir şi l-a dăruit învăţătorului ca lui Dumnezeu, pentru că l-a sculat din morţi pe fratele ei. Din pricina asta nici Domnul nu-i făgăduieşte vreo răsplată. Într-adevăr, cu acest prilej numai Iuda murmură din pricina iubirii sale de argint. Cealaltă femeie, adică cea păcătoasă, după cum au istorisit sfinţii Evangheliști Matei şi Marcu, a turnat acel mir de preţ pe capul lui Iisus. Cu două zile înainte de Paşti, pe când Iisus, era tot în Ierusalim şi tot pe când stătea la masă. Dar în casa lai Simon leprosul. Pe această femeie păcătoasă şi ucenicii s-au supărat; şi supărarea era dreaptă, pentru că se gândeau bine la dorinţa lui Hristos de a face milostenie. Mai mult; acestei femei păcătoase s-a dat şi răsplata de a se duce vestea despre fapta ei bună în toată lumea. Prin urmare unii spun că este vorba de una şi aceeaşi femeie, pe când învăţătorul cel cu rostul de aur spune că este vorba de două femei. Sunt însă unii care spun că e vorba de trei femei : două cele amintite mai sus, care i-au turnat mir nu cu mult înainte de patima Domnului, iar o a treia cu mult înainte de acestea, dar mai bine spus prima care a turnat mir pe Hristos. Aproape pe la mijlocul predicării evanghelice; ea era şi desfrânată şi păcătoasă. Aceasta a venit în casa fariseului Simon şi nu a lui Simon leprosul; i-a turnat numai mir pe picioarele lui Hristos; de fapta ei s-a scandalizat numai fariseul; şi în sfârşit ei îi dăruieşte Mântuitorul iertarea păcatelor. Despre această păcătoasă povesteşte numai dumnezeiescul Luca pe la mijlocul Evangheliei sale după cum s-a spus mai sus. Căci după ce povesteşte fapta acestei femei păcătoase, adaugă îndată aceste cuvinte : După aceasta Iisus a mers prin oraşe şi sate, binevestind şi propovăduind împărăţia lui Dumnezeu. Din aceste cuvinte se vede că fapta acestei femei păcătoase nu s-a întâmplat în timpul patimilor; Prin urmare şi din pricina timpului, şi din pricina celor ce L-au primit pe Hristos, şi din pricina persoanelor şi din pricina caselor, dar încă şi din pricina clipului în care a turnat mirul, urmează că au fost trei femei : două păcătoase, iar a treia, sora lui Lazăr, Maria, care strălucea printr-o viaţă curată, în privinţa caselor : una este casa fariseului Simon, alta casa lui Simon leprosul în Betania, şi alta iarăşi casa surorilor lui Lazăr, Maria şi Marta, tot în Betania. Din acestea rezultă iarăşi că Hristos a luat parte la două ospeţe în Betania; unul cu şase zile înainte de Paşti, în casa lui Lazăr, când a mâncat împreună cu El şi Lazăr, după cum istoriseşte fiul tunetului, grăind aşa : Cu şase zile înainte de Paşti, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel ce murise şi pe care Hristos l-a înviat din morţi. Şi i-au făcut Lui acolo cină şi Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce şedeau cu El la masă. Iar Maria, luând o litră de nard curat de mare preţ, a uns picioarele lui Iisus, şi I-a şters picioarele Lui cu părul capului ei. Cealaltă cină s-a făcut Lui cu două zile înainte de Paşti, pe când Hristos era tot în Betania, în casa lui Simon leprosul; atunci s-a apropiat de El femeia păcătoasă şi a turnat mirul cel de mare preţ. Că aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de Paşti o arată Sfântul Evanghelist Matei când scrie că Hristos a spus ucenicilor : Ştiţi că după două zile sunt Paştile. Iar mai jos puţin, Sfântul Evanghelist Matei adaugă : Şi fiind Iisus în Betania în casa lui Simon leprosul s-a apropiat de el o femeie păcătoasă, având un alabastru cu mir de mare preţ şi l-a turnat pe capul Lui pe când şedea la masă. Tot aşa spune şi Marcu : Şi după două zile erau Paştile şi Azimile; şi pe când era în Betania în casa lui Simon leprosul şi şedea la masă, a venit o femeie şi celelalte. Sunt şi unii care susţin că femeia care a uns cu mir pe Domnul despre care vorbesc cei patru Evangheliști este una şi aceeaşi. Ei socotesc că Simon fariseul şi Simon leprosul este una şi aceeaşi persoană şi fac din el şi tatăl lui Lazăr şi al surorilor sale, Maria şi Marta. Mai susţin că este una şi aceeaşi cină; apoi că este una şi aceeaşi casă, cea din Betania a lui

Simon, care a pregătit foişorul cel aşternut, unde a avut loc cina cea de taină. Părerea acestora însă nu este dreaptă. S-au dat lui Hristos două mese în Betania, în afară de Ierusalim; una cu şase zile, iar alta cu două zile înainte de Paştile Evreilor, după cum s-a spus. Atunci şi femeile au adus lui Hristos mir şi l-au turnat pe El în chipuri diferite. Cina cea de taină şi foişorul cel aşternut a fost pregătit în Ierusalim şi cu o zi înainte de Paştile Evreilor şi de patima lui Hristos. Unii spun că au pregătit cina în casa unui om necunoscut; alţii că au pregătit-o în Sfântul Sion, în casa ucenicului Ioan cel care şedea pe pieptul lui Iisus. Aici, în adevăr, au fost ascunşi ucenicii de frica iudeilor, aici, după înviere, a pus Toma degetul în coasta lui Hristos, aici a avut loc pogorârea Sfântului Duh în ziua Cincizecimii şi încă alte fapte nespuse şi tainice. Mi se pare însă, şi este adevărat, că este mai exactă susţinerea lui Hrisostom, că donă sunt femeile care au turnat mir pe Hristos. Una, despre care vorbesc cei trei Evangheliști, o femeie desfrânată şi păcătoasă; ea a turnat mir pe capul lui Iisus. Alta, cea din Evanghelia după Ioan, Maria, sora lui Lazăr; ea a adus mir şi l-a turnat numai pe dumnezeieştile picioare ale lui Hristos. Altele sunt cinele din Betania şi alta este cina cea de taină. Şi se vede asta din aceea că după ce se povesteşte fapta femeii păcătoase. Mântuitorul trimite pe ucenici în Ierusalim ca să pregătească Paştile : Mergeţi, le-a spus El, în cetate la cutare şi spuneţi-i : Învăţătorul zice : La tine vreau să fac Paştile cu ucenicii. Şi iarăşi : Şi vă va întâmpina un om cu un ulcior cu apă.... şi el vă va arăta un foişor mare aşternut. Acolo pregătiţi-l. Iar ei plecând.... au aflat precum le zisese şi au pregătit Paştile, adică Paştile evreilor, care băteau la uşă. Şi Mântuitorul a venit şi l-a făcut împreună cu ucenicii Lui, după cum zice dumnezeiescul Hrisostom. Apoi după ce s-a făcut cina cea de taină şi după ce între timp a spălat picioarele ucenicilor, s-a aşezat din nou la masă şi ne-a predat pe aceeaşi masă Paştile nostru, după cum spune Ioan Gură de Aur. Dumnezeiescul Ioan împreună cu Marcu, dumnezeieştii Evangheliști, au arătat şi cum era mirul. L-au numit curat şi de mare preţ. Prin curat este obiceiul să se arate ceea ce este nefalsificat şi neamestecat. Poate că acest cuvânt era numele celui mai bun mir, care curge întâi. Marcu adaugă că femeia în grabă a spart vasul, care era strâmt la gură. Un astfel de vas se numeşte alabastru. Acest vas, spune Sfântul Epifanie, este de sticlă şi e făcut fără toartă; un astfel de vas se numeşte amforă. Mirul acela era făcut din multe materii; flori de smirnă, scorţişoară bine mirositoare, stânjenei, trestie aromată şi untdelemn.

Dar tu, Hristoase Dumnezeule, care ai fost uns cu mir spiritual, slobozeşte-ne de patimile ce vin asupra noastră şi miluieşte-ne pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor, Amin.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Cuvântul muncitorului pentru că biruia, de şapte ori cuptorul a fost ars oarecând; întru carele tinerii nu s-au ars, porunca împăratului călcând. Ci au strigat : Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Turnând femeia mir scump pe stăpânescul Tău creştet cel dumnezeiesc şi înfricoşat, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele nespurcate cu mâini spurcate şi a strigat : Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului cea vinovată întru păcate şi le-a şters cu părul său; pentru aceea nu s-a greşit de izbăvirea faptelor ei din viaţă, ci a strigat : Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Săvârşitu-s-a mântuirea celei cu minte bună prin mântuitoarele milostiviri şi din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s-a ruşinat, ci a strigat : Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul : Cuvântul muncitorului...

Ceea ce eşti mai cinstită... *nu cântăm.*

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Cu suflete curate şi cu buze nespurcate, veniţi să mărim pe cea nespurcată şi preacurată Maica lui Emmanuil, prin ea aducând rugăciuni Celui ce S-a născut dintr-însa; milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi.

Arătându-se nemulţumitor, viclean şi râvnitor, Iuda cel rău a vândut darul cel vrednic al lui Dumnezeu, prin carele s-a dezlegat datoria păcatelor, precupeţind darul cel iubit de Dumnezeu. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne miluieşte.

Iuda, lepădându-se de prieteşugul lui Hristos pentru aur, mergând a zis boierilor celor fărădelege : Ce-mi veţi da mie şi eu voi da vouă precum voiţi pe Hristos, pe Carele căutaţi ? Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte.

O, iubirea ta de argint cea oarbă, neprietene, din care ai luat uitare de cele ce te-ai învăţat ! Că nici toată lumea nu este întocmai cu sufletul şi din deznădăjduire te-ai sugrumat, spânzurându-te pe tine însuţi, vânzătorule. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte.

Şi Iarăşi Irmosul : Cu suflete curate...

Luminânda, de trei ori.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină şi mă mântuieşte.

LA LAUDE

Punem stihirile pe 4, glasul 1, singur glasul.

Pe tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi : Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat şi eu părul; iubeşte-mă pe mine ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă şi Te voi propovădui ca şi vameşii, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ, l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Deci, precum pe aceea îndată o ai îndreptat, dăruieşte-ne şi nouă iertare, Cel ce ai pătimit pentru noi şi ne mântuieşte.

Când aducea păcătoasa mirul, atunci s-a tocmit ucenicul cu cei fărădelege; aceea se bucura, turnând mirul cel de mult preţ, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pe Domnul, iar acesta s-a despărţit de Stăpânul; aceea s-a mântuit, iar Iuda s-a făcut rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dăruieşte-o mie, Mântuitorule, Cela ce ai pătimit pentru noi şi ne mântuieşte pe noi.

Vai de ticăloşia Iudei ! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutate împuţită. Că pizma nu mai ştie să cinsteasca mai mult lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia Iudei, de care izbăveşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Slavă..., *glasul al 2-lea*

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pe Făcătorul de bine şi a strigat către vânzătorul de mir : Dă-mi mir, ca să ung şi eu pe Cel ce a şters toate păcatele mele !

Şi acum..., *glasul al 6-lea.*

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire şi îndată, turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a strigat : Iată, Cel ce aşteaptă pocăinţa păcătoşilor ! Ci mă mântuieşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 6-lea.

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, strigând : Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; ci-mi dă, Doamne, iertare de răutăţi şi mă mântuieşte.

Stih : Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Tins-a păcătoasa părul său, Ţie, Stăpânului, tins-a şi Iuda mâinile sale la cei fărădelege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta să ia bani. Pentru aceasta strigăm Ţie, Celui ce Te-ai vândut şi ne-ai slobozit pe noi : Doamne, slavă Ţie.

Stih : Şi fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Venit-a la Tine femeia cea necurată şi întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, mai-nainte vestind patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne ? Că Tu ai venit să mântuieşti pe păcătoase. Ridică-mă dintru adânc pe mine cea moar-

tă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pe mine ticăloasa, Doamne, şi mă mântuieşte.

Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cea defăimată pentru viaţă şi cunoscută pentru întoarcere, ţinând miresme s-a apropiat către Tine, strigând : Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci lacrimile mele, Cel ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Şi acum...,

Idiomela. Glasul al 8-lea, facere a Casianei călugăriţa.

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiţă şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai-nainte de îngropare, zicând : Vai mie ! Că noapte îmi este mie înfierbântarea curviei şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cela ce scoţi cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cela ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare şi să le şterg pe ele iarăşi cu părul capului meu. Al cărora sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai întru miazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerca mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, de suflete Mântuitorule, Izbăvitorul meu ? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cela ce ai nemăsurată milă.

Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... *cu metanii.*

Şi ceasul întâi, fără de Catismă, făcându-se şi metanii după rânduiala lor. Litie şi Apolis Şi celelalte, precum am arătat în Lunea cea mare.

La ceasul al şaselea

Troparul Proorociei, glasul al 8-lea.

Astăzi s-a adunat adunarea cea vicleană şi a gândit asupra Ta cele deşarte; astăzi Iuda pentru tocmeala ce a făcut şi-a arvunit luişi spânzurare; iar Caiafa şi nevrând a mărturisit, că unul pentru toţi ai luat patimă de bunăvoie, Mântuitorul nostru, Hristoase Dumnezeule, mărire Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot acesta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Binecuvânta-Te-va Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul şi pământul. (*ps. 133, 3*)
Stih : Iată, acum binecuvântaţi pe Domnul, toate slugile Domnului. (*ps. 133, 1*)

Din proorocia lui Iezechiil, citire :
Cap. 2. Vers. 3. Cap. 3. Vers. 3.

Am auzit glasul unuia, care mi-a zis : Fiul omului, am să te trimit la fii lui Israil, la aceşti oameni neascultători, care s-au răzvrătit împotriva mea; ei, ca şi părinţii lor, păcătuiesc înaintea mea până în ziua de astăzi. Aceşti fii sunt groşi de obraz şi cu inima împietrită; la ei te trimit eu, ca să le zici : Aşa grăieşte Domnul ! Ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam îndărătnic, să ştie însă că este între dânşii un prooroc. Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei şi de vorbele lor să nu te sperii, deşi ei vor fi pentru tine spini şi ciulini, şi ai să trăieşti între ei, ca între scorpii; să nu te temi de vorbele lor şi de faţa lor să nu te sperii, deşi sunt un neam îndărătnic, ci să le spui cuvintele mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam răzvrătitor. Tu însă, fiul omului, ascultă ce voi să-ţi spun ! Nu fii îndărătnic, ca acest neam răzvrătitor ! Deschide-ţi gura şi mănâncă ceea ce am să-ţi dau ! Şi căutând eu, am văzut o mână întinsă spre mine şi în ea o hârtie strânsă sul; şi a desfăşurat-o înaintea mea, şi am văzut că era scrisă şi pe o parte şi pe alta : plângere, tânguire şi jale era scris într-însa. Apoi mi-a zis : Fiul omului, mănâncă ceea ce ai dinainte, mănâncă această hârtie şi mergi de grăieşte casei lui Israil ! Atunci eu mi-am deschis gura şi acela mi-a dat să mănânc hârtia aceea, şi mi-a zis; Fiul omului, hrăneşte-ţi pântecele şi-ţi satură lăuntrul tău cu această hârtie, pe care ţi-o dau eu. Şi eu am mâncat-o şi era în gura mea dulce, ca mierea.

Prochimen, glasul al 2-lea :
Cei ce vă temeţi de Domnul, binecuvântaţi pe Domnul. (*ps. 134, 20*)
Stih : Lăudaţi numele Domnului, lăudaţi slugi pe Domnul. (*ps. 134, 1*)

Şi citirea Evangheliei, după rânduială.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI JOI
(Denia de Miercuri seara)

În Sfânta şi Marea zi Miercuri

SEARA

După Psalmul începător, obişnuita Catismă, Către Domnul, când m-am necăjit, am strigat..., *Fără metanii. La,* Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 10 Şi cântăm aceste Stihiri idiomele, glasul 1.*

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi : Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat şi eu părul; iubeşte-mă pe mine, ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă şi Te voi propovădui ca şi vameşii, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Deci, precum pe aceea îndată o ai îndreptat, dăruieşte-ne şi nouă iertare, Cela ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte.

Când aducea păcătoasa mirul, atunci s-a tocmit ucenicul cu cei fărădelege. Aceea se bucura, turnând mirul cel de mult preţ; iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta s-a despărţit de Stăpânul; aceea s-a mântuit, iar Iuda s-a făcut rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dăruieşte-o mie, Mântuitorule, Cela ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte pe noi.

Vai de ticăloşia Iudei ! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutate împuţită; că pizma nu ştie să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia Iudei, de care fereşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Glasul al 2-lea.

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pe Făcătorul de bine; şi a strigat către vânzătorul de mir : Dă-mi mir, ca să ung şi eu pe Cel ce a şters toate păcatele mele.

Glasul a 6-lea.

Cea cufundată în păcate Te-a aflat pe Tine liman de mântuire şi îndată turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a strigat : Iată, Cel ce aşteaptă pocăinţa păcătoşilor ! Ci mă mântuieşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui strigând : Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; şi-mi dă, Doamne, iertare de răutăţi şi mă mântuieşte.

Tins-a păcătoasa părul său Ţie, Stăpânului, tins-a şi Iuda mâinile sale la cei fărădelege. Aceea să ia iertare, iar acesta să ia bani. Pentru aceasta strigăm Ţie, Celui ce Te-ai vândut şi ne-ai mântuit pe noi : Doamne, slavă Ţie.

Venit-a la Tine femeia cea întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale Mântuitorule, mai-nainte vestind patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne ? Că ai venit să mântuieşti pe păcătoase. Ridică-mă dintru adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pe mine, ticăloasa, Doamne, şi mă mântuieşte.

Cea defăimată pentru viaţă şi cunoscută pentru întoarcere, ţinând miresme s-a apropiat către Tine, strigând : Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci lacrimile

mele, Cela ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru marea mila Ta.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 8-lea*

Facere a Casianei călugăriţa.

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiţă şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai-nainte de îngropare, zicând : Vai mie ! Că noapte îmi este mie înfierbântarea curviei şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cela ce scoţi cu norii apa din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare şi să le şterg pe ele iarăşi cu părul capului meu. Al cărora sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai întru miazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerca mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, de suflete Mântuitorule, Izbăvitorul meu ? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cela ce ai nemăsurată milă.

Vohod cu Evanghelia : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Mărturisiţi-vă Dumnezeului ceresc, că este bun, că în veac este mila Lui. (*ps. 135, 26*)
Stih : Mărturisiţi-vă Dumnezeului dumnezeilor, că în veac este mila Lui. (*ps. 135, 2*)

De la Ieşire, citire :
Cap. 2, Vers. 11-22.

Iar după multă vreme, când Moise se făcuse mare, a ieşit la fiii lui Israil, fraţii săi, şi a văzut muncile lor cele grele. Cu prilejul acesta a văzut el pe un egiptean că bătea pe un evreu dintre fiii lui Israil, fraţii săi; şi căutând încoace şi încolo şi nevăzând pe nimeni, a ucis pe egiptean şi l-a ascuns în nisip. Apoi ieşind iarăşi a doua zi, a văzut doi evrei certându-se şi a zis obijduitorului : Pentru ce baţi pe aproapele tău ? Acela însă i-a răspuns : Cine te-a pus căpetenie şi judecător peste noi ? Nu cumva vrei să mă omori şi pe mine, cum ai omorât ieri pe egipteanul acela ? Şi s-a spăimântat Moise şi a zis : Cu adevărat s-a vădit fapta aceasta ! Iar dacă a aflat Faraon de fapta aceasta, a voit să ucidă pe Moise. Moise însă a fugit de la faţa lui Faraon şi s-a dus în ţara Madian; şi sosind în ţara Madian, s-a oprit la o fântână. Preotul din Madian însă avea şapte fete, care păşteau oile tatălui lor. Şi venind acestea, au scos apă şi au umplut adăpătorile, ca să adape oile tatălui lor. Dar venind păstorii, le-au alungat. Atunci s-a sculat Moise şi le-a apărat, le-a scos apă şi le-a adăpat oile. Mergând ele la tatăl lor Raguel, acesta le-a zis : Cum de aţi venit astăzi aşa de curând ? Iar ele au zis : Un egiptean oarecare ne-a apărat de păstori, ne-a scos apă şi ne-a adăpat oile noastre. Zis-a acela către fiicele sale : Dar unde-i acela ? De ce l-aţi lăsat ? Chemaţi-l şi daţi-i să mănânce pâine ! Şi a rămas Moise la omul acela, iar el a dat pe fiica sa Sefora de soţie lui Moise. Aceasta luând în pântece, a născut un fiu, şi i-a pus Moise numele Gherşom, zicând : Am ajuns pribeag în ţară străină. Şi luând iarăşi femeia în pântece, a născut alt fiu şi i-a pus numele Eliezer, pentru că şi-a zis : Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutor şi m-a scăpat din mâna lui Faraon.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea. (*ps. 137, 8*)
Stih : Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea şi înaintea îngerilor voi cânta Ţie. (*ps. 137, 1*)

De la Iov, citire :
Cap. 2, Vers. 1-10.

Apoi iarăşi veniră, într-o zi, îngerii lui Dumnezeu, să se înfăţişeze înaintea Domnului şi Satan veni şi el, printre ei, să se înfăţişeze înaintea Domnului. Şi Domnul zise către Satan : De unde vii ? Iar Satan răspunse Domnului, şi-i zise : Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos. Şi Domnul zise către Satan : Uitatu-te-ai la robul meu Iov, că nu este niciunul ca el pe pământ, fără cusur şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău ? El se ţine cu putere în statornicia lui şi tu m-ai întărâtat pe nedrept împotrivă-i, ca să-l prăpădesc. Dar Satan răspunse Domnului, şi zise : Cojoc pentru cojoc. Că tot ce are omul dă pentru viaţa lui. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-te de osul şi de carnea lui ! Să vedem dacă nu te va blestema în faţă-ţi ! Şi Domnul zise către Satan : Îl dau în puterea ta ! Numai nu te atinge de viaţa lui. Atunci Satan a plecat dinaintea Domnului şi a lovit pe Iov cu bubat negru, din tălpile picioarelor până în creştetul capului. Şi a luat Iov un ciob ca să se scarpine şi şedea pe gunoi, afară din oraş. Atunci nevasta lui a zis către el : Te ţii mereu în statornicia ta ? Blesteamă pe Dumnezeu şi mori. Dar Iov i-a răspuns : Vorbeşti cum ar vorbi una din femeile nebune ! Ce ? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare şi pe cele rele ? Şi între toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele sale.

Apoi : Să se îndrepteze rugăciunea mea... *Evanghelia de la Matei. Şi cealaltă rânduială a liturghiei celei mai înainte sfinţite. După aducerea cinstitelor daruri, trei metanii. Şi îndată se părăsesc de tot metaniile, ce se fac în Biserică; în chilii se fac până în Vinerea mare.*

DUPĂ PAVECERNIŢĂ

Citim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm : Tricântarea lui Andrei Criteanul, a Joiei celei mari.

Tricântarea

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi; şi a grăit : Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Foişor aşternut Te-a primit pe Tine, Ziditorule, şi pe tăinuitorii Tăi; acolo ai săvârşit Paştile şi acolo ai lucrat tainele; că acolo trimiţându-se doi din ucenicii Tăi Ţi s-a gătit Paştile.

Cel ce ştie toate zis-a mai-nainte Apostolilor : Mergeţi la oarecine şi fericit este carele poate să primească pe Domnul cu credinţă, gătindu-şi mai-nainte inima foişor şi cină credinţa cea bună.

Mintea ta, nebunule Iudo, este plină de iubire de argint şi năravul tău plin de nebunie; că încredinţându-se numai ţie punga, nicicum nu te-ai plecat spre milostivire, ci ţi-ai închis îndurarea inimii tale celei împietrite, vânzând pe Cel ce este însuşi milostiv.

Mintea ucigătorilor de Dumnezeu tocmindu-se cu vinderea iubitorului de argint, a acelora s-a întrarmat spre ucidere, iar a acestuia a tras arginţii; şi atunci mai mult alegând spânzurarea decât pocăinţa, rău s-a lipsit de viaţă.

Sărutarea ta este plină de vicleşug, înşelătorule Iudo, că ceea ce ai zis, bucură-te ! a fost împreună cu arma; căci cu limba ai grăit cele de unire, iar cu voinţa ai gândit cele de despărţire; că ai cugetat să vinzi cu înşelăciune celor fărădelege pe Făcătorul de bine.

Săruţi, Iudo şi vinzi, săruţi şi nu te pleci, alergând cu vicleşug. Dară cine urând sărută, de trei ori, ticăloase ? Cine iubind pe cineva, îl vinde cu preţ ? Sărutarea ta vădeşte voinţa sfatului tău celui rău şi fără de ruşine.

Slavă..., *a Treimii :*

Nedespărţită în Fiinţă, neamestecată în Feţe, Dumnezeu Te numesc pe Tine, Dumnezeire una şi întreită, ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi de un scaun; şi strig Ţie cântarea cea mare, care se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Zămislirea ta este mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu; că zămislirea este de la Duhul Sfânt, iar nu din sămânţă. Iar naşterea s-a tăinuit de legile firii, ca o nestricată şi mai presus de fire decât toată naşterea. Căci Cel ce S-a născut, Dumnezeu este.

Sedelna, glasul, al 4-lea,

Podobie : Arătatu-Te-ai astăzi...

Mâncând, Stăpâne, împreună cu ucenicii Tăi, ai arătat cu taină Sfântul Tău sfârşit, prin care ne-am scăpat din stricăciune, noi cei ce cinstim cinstitele Tale patimi.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se înfricoşează heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Plinind porunca legii, Cel ce a scris lespezile legii în Sinai, a mâncat paştile cele dedemult şi umbroase şi S-a făcut însuşi Paşti şi jertfă vie de taină.

Înţelepciunea cea ascunsă din veac, învăţând tainele o ai arătat şi tuturor Apostolilor Tăi, la cină, Hristoase Mântuitorule, care o au dat Bisericilor, purtătorii de Dumnezeu.

Unul din voi Mă va da cu vicleşug iudeilor, vânzându-Mă întru această noapte. Aceasta zicând Hristos a tulburat pe prieteni; atunci nepricepându-Se, se îndemnau a se întreba unul pe altul.

Smerindu-Te pentru noi, Cela ce eşti bogat, sculându-Te de la cină şi luând ştergarul Te-ai încins cu el şi plecându-Ţi grumazii, ai spălat picioarele ucenicilor Tăi şi ale vânzătorului.

Cine nu se va mira de înălţimea înţelepciunii Tale, Iisuse, cea nespusă şi mai presus de gând ? Că ai stătut înaintea lutului, Ziditorul tuturor, spălând picioarele şi ştergându-le cu ştergarul.

Ucenicul pe carele iubea Domnul, căzând pe pieptul Lui a zis către El : Cine este cel ce Te vinde ? Iar Hristos a zis către dânsul : Cel ce şi-a întins acum mâna în blid.

Ucenicul luând pâine, s-a pornit asupra pâinii, gândind pentru vindere; a alergat la iudei şi a zis călcătorilor de lege : Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe El vouă ?

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul...

A Treimii :

Pe un Dumnezeu după Fiinţă cinstesc, trei Feţe laud după osebire altele, iar nu de altfel; că Dumnezeirea este una în trei feţe, o Stăpânie, că Tatăl este şi Fiul şi Duhul.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Izbăveşte-ne pe noi, Iisuse Mântuitorul nostru, de înşelăciune, de ispită şi de cel viclean. Primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, care se roagă neîncetat, că este Maică şi poate să Te facă pe Tine milostiv.

Irmosul : Să lăudăm, bine să cuvântăm...

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se înfricoşează heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te mărim.

Şezând Tu la cină, Iubitorule de oameni, împreună cu ucenicii Tăi şi descoperindu-le taina cea mare a întrupării Tale, le-ai zis : Mâncaţi pâinea cea de viaţă cu credinţă şi beţi sângele ce s-a vărsat din junghierea dumnezeieştii coaste.

Cort ceresc s-a arătat foişorul, unde a săvârşit Hristos Paştile, cina cea fără de sânge şi slujba cea cuvântătoare; iar masa tainelor ce s-au săvârşit acolo, jertfelnic înţelegător.

Hristos este Paştile cele mari şi cinstite, că s-a mâncat ca pâinea şi ca o oaie s-a junghiat; pentru că însuşi El S-a adus jertfă pentru noi. Deci toţi ne cuminecăm în taină cu trupul şi cu sângele Lui prin buna-credinţă.

Binecuvântat-ai pâinea, Cela ce eşti pâinea cerească, mulţumind Tatălui, Celui ce Te-a născut; luând şi paharul, l-ai dat ucenicilor, zicând : Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu şi sângele vieţii celei nestricăcioase.

Amin, a zis mlădiţelor, adică Apostolilor, viţa, Hristos adevărul; de acum nu voi mai bea băutură din viţă, până când o voi bea nouă, întru slava Tatălui Meu cu voi, moştenitorii Mei.

Vinzi pe Domnul în treizeci de arginţi şi nu gândeşti, Iudo, călcătorule de lege, la taina cinei, sau la cinstita spălare ? O, cum ai venit în cădere, alunecându-te de tot de la lumină şi alegându-ţi spânzurarea !

Mâinile, cu care ai luat pâinea nestricăciunii, le-ai tins de ai luat arginţi; gura ţi-ai adus spre sărutare cu înşelălăciune, cu care ai luat trupul şi sângele lui Hristos; ci, vai ţie; precum zice Hristos.

Hristos, Carele este pâinea cerească şi dumnezeiască, a ospătat lumea. Veniţi dar, iubitorilor de Hristos, să primim prin credinţă, cu buze de lut şi cu inimi curate, Paştile cele ce se jertfesc şi care lucrează întru noi sfinţenie.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preaînălţăm, Dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, Unimii după fiinţă, ca luminii şi luminilor, vieţii şi vieţilor, făcătoarei de

viaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cămară cerească şi Mireasă, numai tu una te-ai arătat pururea Fecioară; că ai purtat pe Dumnezeu şi L-ai născut întrupându-Se din tine neschimbat. Pentru aceasta toate neamurile, ca pe o Maică, dumnezeiască Mireasă, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Şi iarăşi Irmosul : Naşterea zămislirii...

Şi celelalte ale Pavecerniţei, după obicei; apoi Apolisul. Şi facem trei închinăciuni toţi întocmai, rar, şi făcându-se rugăciuni de cel mai mare, merge fiecare la chilia sa.

Cade-se a şti : Că dintru această sfântă zi, Miezonoptica nu se cântă în Biserică până la săptămâna Tomei.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI JOI

LA UTRENIE

Toacă paraclisierul în al şaptelea ceas din noapte şi adunându-ne în Biserică şi făcând preotul început : Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., *începem îndată după obicei. Apoi cei şase Psalmi şi, după sfârşitul Psalmilor, cântăm :* Aliluia, *pe glasul al 8-lea, cu acest tropar, de trei ori, rar şi cu cântare dulce :*

Când slăviţii ucenici la spălarea cinei s-au luminat atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat şi judecătorilor celor fărădelege pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi iubitorule de avuţii pe Cela ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra învăţătorului. Cela ce eşti spre toţi bun, Doamne, mărire Ţie.

Apoi Evanghelia de la Luca. În vremea aceea, se apropia sărbătoarea azimelor..., *Sfârşitul :* ... Şi au urmat după El şi ucenicii Lui. *Psalmul 50.* Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., *nu zicem; ci îndată începem :*

CANONUL Triodului,

Facere a lui Chir Cosma Irmosul de două ori şi troparele pe 6.

Cu tăiere s-a tăiat Marea Roşie şi adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, aceiaşi împreună făcându-se celor fără de arme trecere şi celor prea întrarmaţi mormânt. Şi cântare lui Dumnezeu Cuvioasă s-a cântat; căci cu slavă S-a preaslăvit, Hristos Dumnezeul nostru.

Cea pricinuitoare a toate şi dătătoare de viaţă, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi-a zidit eişi casă din Maică curată, care nu ştie de bărbat; că îmbrăcându-se cu locaş trupesc, cu mărire S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învăţând pe prietenii Săi, găteşte masa hrănitoare de suflete, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi drege paharul nemuririi cu adevărat celor credincioşi. Să ne apropiem cu bunăcredinţă şi să strigăm : Cu mărire S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Să auzim toţi credincioşii pe înţelepciunea lui Dumnezeu cea nezidită şi firească, chemând cu înaltă propovăduire. Că strigă : Gustaţi şi, cunoscând că Eu sunt bun, ziceţi : Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Apoi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Domn fiind a toate şi Ziditor Dumnezeu, zidirea Luişi o a unit Cel fără de patimă sărăcind; şi însuşi El fiind Paştile, S-a jertfit pe Sine pentru cei ce erau să moară, strigând : Mâncaţi trupul Meu şi întru credinţă vă întăriţi.

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, carele este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pe ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pe Tine însuţi, strigând : Beţi sângele Meu şi întru credinţă vă întăriţi.

Zis-ai mai-nainte ucenicilor Tăi, îndelung-Răbdătorule : Bărbatul cel nebun, carele va fi între voi vânzător, nu va cunoaşte acestea şi acelaşi, neînţelegător fiind, nu va pricepe; însă voi petreceţi întru Mine şi întru credinţă vă întăriţi.

Sedelna, glasul 1.

Podobia : Mormântul Tău...

Cela ce a făcut bălţile, izvoarele şi mările, învăţându-ne pe noi smerenia cea prea bună, s-a încins cu ştergar şi a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisoseala milostivirii şi înălţându-ne pe noi dintru adâncurile răutăţii, unul

Iubitorul de oameni.

Slavă..., *glasul al 3-lea.*

Podobia : Pentru mărturisirea dumnezeieştii...

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat şi spre călătoria cea dumnezeiască i-ai îndreptat; iar Petru neîngăduind a fi spălat, apoi îndată s-a plecat dumnezeieştii porunci; şi, spălându-se, cu osârdie se roagă Ţie, să dăruieşti nouă mare milă.

Şi acum..., *glasul al 4-lea.*

Podobia : Arătatu-Te-ai astăzi...

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină preasfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinstim sfintele Tale patimi.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Mai-nainte văzând profetul taina Ta cea negrăită, Hristoase, a strigat : Pus-ai tare dragoste de întărire, Părinte îndurate; că pe Fiul unul născut, Bunule, curăţire în lume L-ai trimis.

Spre patima, ceea ce izvorăşte nepătimire tuturor celor din Adam, venind Hristoase, ai zis prietenilor Tăi : Dorit-am să mănânc cu voi Paştile acestea; pentru că pe Mine, Cel Unul-Născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cela ce eşti fără de moarte : Nu voi mai bea din rodul viţei, până când voi vieţui cu voi; pentru că pe Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voi bea întru împărăţia Mea, zis-ai Hristoase, prietenilor Tăi, căci ca un Dumnezeu cu voi, ca şi cu nişte Dumnezei, voi fi. Pentru că pe Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Cu legătura dragostei fiind legaţi Apostolii şi dându-se pe sine lui Hristos, Celui ce stăpâneşte toate, li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind pace tuturor.

Ceea ce ţine apa cea neţinută şi cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile şi opreşte mările, înţelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare şi a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, pildă de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ştergătorul şi a plecat genunchii pentru a spăla picioarele slugilor; întru a căruia mână este viaţa tuturor celor ce sunt.

Cântare a 6-a,

Irmos :

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat şi viforul nemairăbdându-l, ca Iona strig către Tine, Stăpânul : Din stricăciune scoate-mă !

Domn şi învăţător Mă chemaţi, o, ucenicilor, cum şi sunt, zis-ai Mântuitorule. Pentru aceasta urmaţi pildei, precum aţi văzut întru mine.

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i se spăla picioarele; şi voi, ucenicilor, curaţi sunteţi, dar nu toţi; că voinţa unuia din voi nebuneşte se întărâtă.

CONDAC glasul al 2 lea.

Podobie : Cele de sus căutând...

Pâine luând în mâini vânzătorul, pe ascuns aceleaşi le-a tins şi a luat preţul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pe om; şi neîndreptat a rămas Iuda, sluga şi înşelătorul.

ICOS

Apropiindu-ne toţi cu frică la masa cea de taină, să luăm pâinea cu suflete curate, petrecând împreună cu Stăpânul; ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor şi să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia şi spălând picioarele unul altuia. Că Hristos aşa a poruncit Apostolilor Săi şi mai-nainte le-a zis : Aşa să faceţi. Dară n-a ascultat Iuda, sluga şi înşelătorul.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ŞI MAREA JOI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În sfânta şi marea Joi, dumnezeieştii Părinţi care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieştilor Apostoli şi sfintelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri : Sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, adică predarea înfricoşatelor taine, rugăciunea cea mai presus de fire şi vinderea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor :
Dumnezeu ale ucenicilor picioare seara le-a spălat
Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la cina cea de taină :
Îndoită-i cina; şi Paştele legii, dar şi Paşte nou,
Căci Domnul aduce, nouă spre hrănire, trup şi sânge-al Său.

Stihuri la ruga mea cea mai presus de fire :
Tu te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,
Picătuii de sânge-s pe-ntreg trupul Tău !
Pari că Tu asculţi de-a morţii tocmeli,
Dar pui toate astea pe duşman roşeli !

Stihuri la vânzarea Domnului :
La ce trebuiesc săbii, oameni rătăciţi ?
Pentru ce cu beţe la Domnul veniţi ?
Oare nu de voie în lume-a venit
Și prin a Sa moarte El ne-a mântuit ?

Paştele evreiesc avea să se jertfească Vineri; era deci potrivit ca adevărul să urmeze preînchipuirii, adică atunci să se jertfească şi Paştele nostru, Hristos. După cum spun dumnezeieştii Părinţi, Domnul a luat-o înainte şi a sărbătorit Paştele iudaic împreună cu ucenicii Săi Joi seara. În adevăr la Evrei se socoteşte o singură zi şi seara de Joi şi toată Vinerea. După cum au spus unii, Domnul a sărbătorit atunci împreună cu ucenicii lui Paştele legii vechi. Unul din cei care susţin asta este şi dumnezeiescul Hrisostom. Au stat mai întâi cu toţii în picioare încinşi la brâu, încălţaţi, cu toiegele în mâini, gata de drum; si au îndeplinit şi toate celelalte porunci ale legii, pentru ca nu cumva Domnul să pară că este un călcător de lege. Zevedeu a pregătit tot ce trebuia pentru sărbătorirea Paştelui. Marele Atanasie spune, deşi alţii sunt de altă părere, că Zevedeu era acela care ducea ulciorul cu apă. În urmă, arătând ucenicilor Săi cele mai înaite porunci, a predat în foişor, pe când se lăsa noaptea, taina Paştelui nostru. Iar dacă s-a făcut seară, Iisus S-a aşezat la masă cu cei doisprezece ucenici. Vedeţi deci, că acesta nu era Paştele iudaic, căci era cină, pâine, băutură şi sta jos la masă şi toate mâncările erau pregătite la foc ? Înainte de a începe cina, spune dumnezeiescul Hrisostom. S-a sculat de la cină. Şi-a dezbrăcat haina cea de deasupra şi a turnat apă în vasul de spălat. Şi El singur a spălat picioarele tuturor. Prin asta a vrut să-l facă pe Iuda să se ruşineze, iar celorlalţi să le aducă aminte să nu umble după întâietăţi. După ce le-a spălat picioarele îi îndeamnă la asta zicând : Cel care vrea să fie întâiul să fie în urma tuturor, dându-Se El însuşi pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalţi Apostoli. În urma tuturor a venit şi la Petru. Acesta, având mai mult dragoste de Hristos, nu l-a lăsat să-i spele picioarele; dar în urmă îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci şi mâinile şi capul. Aşadar după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia sa o înălţime sufletească neobişnuită. S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa, S-a aşezat la masă şi-i sfătuieşte pe ucenici să se iubească unii pe alţii şi să nu umble după întâietăţi. La sfârşitul mesei aduce vorba şi despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan : Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voi da. Mântuitorul i-a spus în şoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toţi ceilalţi, ar fi ucis pe Iuda. Iar Matei spune : Cel ce a întins mâna odată cu mine la blid. Şi s-a întâmplat şi una şi alta. După puţin timp, luând pâinea a zis : Luaţi, mâncaţi; la fel şi paharul, zicând : Beţi din acesta toţi, acesta este sângele Meu al legii celei noi. Aceasta s-o faceţi întru pomenirea mea. Cu toate că a făcut acestea, totuşi a mâncat şi a băut cu ei. Vezi că Domnul numeşte trupul Lui pâine şi nu azimă. Să se ruşineze cei care aduc azimă la sfânta jertfă. După cină a intrat Satana în Iuda; mai-nainte îl cercase numai, dar acum s-a sălăşluit de tot în el. Şi dumnezeiasca Scriptură spune că a plecat şi s-a tocmit cu arhiereii să-L vândă pe treizeci de arginţi. La sfârşitul cinei S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele Iisus le-a spus : Voi cu toţii vă veţi sminti în noaptea aceasta. Petru a zis : Dacă se vor sminti cu toţii, eu nu mă voi lepăda de Tine ! Era întuneric, adică în puterea nopţii. Şi Hristos i-a răspuns lui Petru : Înainte de a cânta cocoşul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori ! În adevăr, cocoşul, ca să dea de ştire nu cântă numai o dată, ci de două şi de trei ori. S-a şi întâmplat asta, căci atunci când Dumnezeu şi-a vădit slăbiciunea firii omeneşti, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată. Pentru asta Domnul i-a încredinţat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoşi odată ce el, prin el însuşi, a cunoscut cât de uşor este plecată firea omenească spre păcat. Întreita lepădare a lui Petru închipuieşte păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Prima lepădare înfăţişează porunca pe care a călcat-o Adam; a doua, călcarea legii scrise; şi a treia, însăşi întruparea Cuvântului. Mântuitorul a tămăduit lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui

pocăinţă, prin cele trei întrebări ce le-a pus : Petre, mă iubeşti ? În urmă, arătându-Se om, spune ucenicilor : Întristat este sufletul meu până la moarte ! S-a depărtat apoi ca la o aruncătură de piatră şi S-a rugat, zicând de trei ori : Părinte, dacă este cu putinţă, să treacă paharul acesta de la mine; dar nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu. Facă-se voia Ta. A spus aceste cuvinte ca să arate pe de o parte că este şi om, iar pe de altă parte ca să înşele pe diavol. Diavolul să-l socotească numai om din pricina firii aparente ce-a arătat Domnul şi astfel să nu unelteasca împiedicarea morţii pe Cruce. Când S-a întors la ucenicii Săi, i-a găsit cufundaţi în somn. Îndreptându-Se către Petru, i-a spus aşa : Nici un ceas n-aţi putut să privegheaţi împreună cu mine ? ca şi cum i-ar fi spus : Dormi şi tu împreună cu ceilalţi, tu, care ai apus că ai să lupţi pentru mine până la moarte ? Trecând apoi dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, S-a aşezat acolo împreună cu ucenicii Lui. Domnul obişnuia să vină adeseori aici. De asta Iuda cunoştea locul. Iuda luând câţiva soldaţi din cohortă, urmat de mulţime, a venit la Iisus. Ca semn de recunoaştere le-a dat sărutarea. Iuda a dat acest semn pentru că de multe ori când au pus Iudeii mâna pe El, El a plecat nevăzut din mijlocul lor. Dar acum Iisus mai întâi a mers la ei şi le-a spus : Pe cine căutaţi ? Şi nu-L recunoşteau, deşi nu-i împiedica noaptea, pentru că Scriptura spune că erau luminaţi şi aveau făclii aprinse. De frică au căzut la pământ şi s-au dat înapoi. Ei s-au apropiat din nou şi Hristos iar i-a întrebat. Iuda L-a sărutat, dar Iisus i-a zis : Prietene, pentru ce ai venit ? Cu alte cuvinte, i-a zis : Potrivită vreme este pentru ceea ce ai venit. Apoi spune din nou : Ca la un tâlhar aţi venit să mă prindeţi cu săbii şi cu beţe. Toate acestea s-au petrecut noaptea, ca să nu se facă răscoală în popor. Atunci înflăcăratul Petru şi-a scos cuţitul; şi aveau la ei cuţite, căci erau după cină a lovit pe Malh, sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă. Tăierea urechii drepte a slugii arhiereului lasă să se înţeleagă ca arhiereul nu asculta de lege şi nici nu învăţa bine legea. Hristos îl ruşinează pe Petru, spunându-i că nu-i trumos ca un bărbat duhovnicesc să facă uz de cuţit, şi vindecă urechea, lui Malh. Prinzându-L deci pe Iisus L-au dus legat la curtea arhiereului Ana, care era socrul lui Caiafa. Acolo erau adunaţi toţi cei care cugetau împotriva lui Hristos, farisei şi cărturari. Aici se întâmplă convorbirea dintre Petru şi servitoare, precum şi lepădarea lui Petru. Între timp, trecând noaptea, cocoşul a cântat a treia oară. Petru şi-a adus aminte şi a plâns cu amar. La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos de la Ana la arhiereul Caiafa; aici a fost scuipat în faţă şi au fost aduşi martori mincinoşi. Când s-a luminat bine de ziuă, Caiafa îl trimite la Pilat. Iar cei care L-au adus, spune Scriptura, n-au intrat în pretoriu ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paştele. Rezultă deci că arhiereii şi fariseii au săvârşit atunci poate o călcare de lege, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, mutând Paştele; căci ei trebuiau să mănânce Paştele în noaptea aceea; l-au amânat însă pentru a ucide pe Hristos. Hristos a arătat înainte de cina cea de taină că atunci trebuiau să mănânce Paştele. El a mâncat Paştele legii noaptea, şi apoi a făcut cunoscut Paştele cel desăvârşit. Şi în adevăr, după cum s-a spus, trebuia ca adevărul să vină după preînchipuirea legii. Ioan spune că toate acestea s-au întâmplat Joi şi Joi noaptea înainte ca ei să prăznuiască Paştele. Pentru aceasta şi noi tot Joi prăznuim şi facem pomenire de acele fapte înfricoşătoare şi cu neputinţă de rostit prin cuvinte.

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Tinerii în Babilon, de văpaia cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncându-se, fiind rouraţi au cântat : Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Clătind cu capul Iuda, cele rele mai-nainte gândind, s-a întărâtat, vreme cu prilej cercând, să dea pe Judecătorul la pierzare; Carele este Domnul tuturor şi Dumnezeul părinţilor noştri.

Prietenilor ! Hristos a zis : Unul din voi mă va vinde; iar ei uitând veselia, s-au cuprins de întristare şi de frică, zicând : Spune, cine este acela ? Dumnezeule al părinţilor noştri.

Cel ce pune mâna împreună cu mine în blid cu obrăznicie, acestuia i-ar fi fost mai bine de n-ar fi trecut prin uşile vieţii nici odinioară. Pe acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Pentru legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai-nainte nevoie pătimind, au scuipat porunca cea nebunească a celui ce împărăţea; şi împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui

ce stăpâneşte vrednică cântare I-au cântat : Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Fericiţii Apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion şi, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca nişte miei şi împreună fiind cu Hristos, de Carele nu s-au despărţit, cu dumnezeiescul cuvânt hrănindu-se, cu mulţumire au strigat : Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Obiceiul prieteşugului uitându-l Iscarioteanul cel cu nume rău, şi-a găsit spre vindere picioarele cele ce i s-au spălat şi mâncând pâinea Ta, adică trupul cel dumnezeiesc, a ridicat vicleşug asupra Ta, Hristoase, şi n-a înţeles să strige : Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Neînţelegătorul a luat trupul Tău cel dezlegător de păcat şi dumnezeiescul sânge carele s-a vărsat pentru lume; dar nu s-a ruşinat bând din acela ce-l vându-se cu preţ, nici de răutate nu s-a scârbit şi n-a înţeles să strige : Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul Cel Prea Înalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe Carele Îl slăvim.

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învăţându-i : Mergeţi în loc înalt, unde gândul se întăreşte, de gătiţi Paştile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat şi întărirea darului să o slăviţi.

Tatăl M-a născut mai-nainte de veci pe Mine, înţelepciunea cea împreună lucrătoare; şi M-a zidit începătură căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârşesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum.

Precum sunt om din fire, iar nu după nălucire, aşa şi firea ce s-a unit cu Mine, Dumnezeu este, după socoteala întoarcerii firilor întru sine. Pentru aceasta să Mă cunoaşteţi pe Mine un Hristos, Carele păstrez acele din care sunt şi cele ce sunt.

Luminânda, de trei ori.

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină şi mă mântuieşte.

LA LAUDE

Punem Stihirile pe 4 şi cântăm aceste Stihiri, glasul al 2-lea, singur glasul.

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul şi Făcătorul tuturor. O, nelegiuiţii, o, necredincioşii ! Că rânduiesc spre judecată, pe Cel ce vrea să vie să judece vii şi morţii; pe Cel ce vindecă patimile, îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung-Răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ţie.

Iuda cel fărădelege, Doamne, carele şi-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, şi-a întins mâinile fărădelege ca să ia arginţii; şi cel ce gândea pentru preţul mirului nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preţ; cel ce şi-a tins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleşug, ca să Te dea celor fărădelege. Şi lepădându-se din ceata Apostolilor şi aruncând cei treizeci de arginţi, n-a văzut învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluieşte-ne pe noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul, Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândul iudeilor. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul cel mult-Milostiv.

Iuda sluga şi vicleanul, ucenicul şi pizmătăreţul, prieten şi diavol, din lucruri s-a arătat că urma învăţătorului şi întru sine cugeta de vânzare. Că zicea întru sine : Să-l dau pe acesta şi voi dobândi banii ce se adună. Şi cerca să vândă şi mirul şi pe Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pe Hristos. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat Unul cel mult-Milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *glasul acelaşi.*

Pe Carele Isaia mai-nainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela a venit spre junghiere de bunăvoie şi şi-a dat spatele spre bătăi şi fălcile spre lovire cu palmele şi faţa nu şi-a întors despre ruşinea scuipărilor şi s-a osândit cu moarte de ocară. Toate

de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat; ca să dăruiască tuturor învierea cea din morţi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 8-lea, singur glasul.

Astăzi s-a adunat soborul cel viclean asupra lui Hristos şi s-au sfătuit asupra Lui cele deşarte ca să dea lui Pilat spre moarte pe Cel nevinovat. Astăzi şi-a pus asupra Iuda sugrumare pentru bani şi s-a lipsit de amândouă vieţile : de aceasta trecătoare şi de cea dumnezeiască. Astăzi Caiafa a profeţit fără de voie, zicând : Mai bine este să piară unul pentru popor. Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne scape pe noi din robia vrăjmaşului; ca un bun şi iubitor de oameni.

Stih : Cel ce a mâncat pâinea Mea, a grăit asupra Mea vicleşug.

Astăzi îşi ascunde Iuda faţa cea iubitoare de săraci şi-şi descoperă chipul lăcomiei; nu se mai grijeşte de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci mirul cel ceresc şi dintr-însul dobândeşte bani. Aleargă la iudei, zicând celor fărădelege : Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe el vouă ? O, iubire de bani a vânzătorului ! Face vânzare lesne de cumpărat. Pe voia cumpărătorilor face neguţătoria Celui ce Se vinde; nu se scumpeşte la preţ, ci-L vinde ca pe un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut pe el a se întărâta asupra Stăpânului său; de a căruia ispită să fugim, strigând : Îndelungrăbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Stih : Ieşea afară şi grăia împreună, asupra Mea şopteau toţi vrăjmaşii Mei.

Năravul tău este plin de vicleşug, Iudo fărădelege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câştigat uriciune de oameni. Dar dacă iubeai bogăţia, pentru ce ai mers la Cel ce învaţă pentru sărăcie ? Iar de-L iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preţ, dându-L spre ucidere ? Spăimântează-te, soare, suspină pământule şi clătinându-te, strigă : Cela ce nu ţii minte răul, Doamne, slavă Ţie.

Stih : Cuvânt fărădelege au pus asupra Mea.

Nimenea să nu fie neîmpărtăşit cinei Stăpânului, o, credincioşilor ! Nimenea să nu vină acum la masă cu vicleşug, ca Iuda. Că acela luând pâinea, s-a lipsit de pâinea vieţii, fiind numai chip de ucenic, iar cu fapta ucigător de faţă. Cu iudeii veselindu-se şi cu Apostolii împreună petrecând, urât a sărutat. Şi sărutând a vândut pe Cel ce ne-a răscumpărat pe noi din blestem, pe Dumnezeul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., *glas acelaşi.*

Caută mai sus : Năravul tău este plin de vicleşug...

Şi acum..., *glasul al 5-lea.*

Îndreptând spre cele de taină, Doamne, pe ucenicii Tăi, i-ai învăţat, zicând : O, prietenilor ! Vedeţi să nu vă despartă de Mine vreo frică; că deşi pătimesc, dar pentru lume pătimesc. Să nu vă smintiţi deci întru Mine, că n-am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu şi să-Mi pun sufletul răscumpărare pentru lume. Ci de-Mi sunteţi prieteni, urmaţi Mie; cel ce voieşte să fie mai mare, să fie mai mic; stăpânul, ca sluga. Petreceţi întru Mine, ca să aduceţi struguri, că Eu sunt viţa vieţii.

Bine este a ne mărturisi Domnului..., *Şi celelalte.*

Citim apoi Ceasul întâi, la carele zicem troparul proorociei, glasul al 8-lea.

Cela ce ai fost lovit cu palma pentru neamul omenesc şi nu Te-ai mâniat, slobozeşte din stricăciune viaţa noastră Doamne, şi ne mântuieşte pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *tot acesta.*

Prochimen, glasul 1 :
Să cunoască limbile că numele îţi este Domnul. (*ps. 34, 9*)
Stih : Dumnezeule, cine se va asemăna Ţie ? (*ps. 70, 22*)

Din proorocia lui Ieremia, citire :
Cap. 11. Vers. 18. Cap. 12. Vers. 15.

Domnul mi-a descoperit ca să ştiu şi mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu ştiam, că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând : Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui şi să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu se mai pomenească. Dar tu, Doamne al puterilor, judecătorul cel drept, cel ce cerci inimile şi cele dinlăuntru, dă-mi să văd răzbunarea ta asupra lor, pentru că ţi-am încredinţat pricina mea. De aceea aşa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu şi zic : Nu mai prooroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre. De aceea aşa zice Domnul Savaot : Iată, îi voi cerceta şi tinerii lor

vor muri de sabie, iar fiii lor şi fiicele lor vor muri de foame; Nu va rămâne rămăşiţă de la dânşii, căci voi aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul cercetării lor. De voi intra la judecată cu tine, Doamne, dreptatea va fi de partea ta, şi totuşi, de dreptate voi să grăiesc cu tine : Pentru ce calea necredincioşilor este cu izbândă şi pentru ce toţi călcătorii de lege sunt în fericire ? Tu i-ai sădit şi ei au prins rădăcini, au crescut şi au făcut roade şi tu eşti aproape numai de buzele lor, iar de inima lor eşti departe. Pe mine însă mă ştii, Doamne, mă vezi şi cerci cum îmi este inima faţă de tine. Osebeşte-i dar, ca pe nişte oi de junghiat, şi pregăteşte-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli ţara şi iarba de prin toate ţările se va usca ? Dobitoacele şi păsările pier pentru necredinţa locuitorilor ei, căci aceştia zic : Domnul nu vede căile noastre ! Dacă, alergând cu cei pedeştri, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii ? Şi dacă nu eşti neprimejduit într-o ţară paşnică, ce vei face la revărsările Iordanului ? Căci şi fraţii tăi şi casa tatălui tău se poartă necredincios cu tine, şi strigă tare în urma ta. Şi chiar când îţi grăiesc bine nu te încrede într-înşii, zice Domnul. Părăsit-am casa mea şi moştenirea mea am lăsat-o; dat-am pe iubita sufletului meu în mâinile vrăjmaşului ei. Făcutu-s-a moştenirea mea pentru mine ca un leu din pădure, ridicându-şi glasul împotriva mea şi de aceea am urât-o. Moştenirea mea s-a făcut pentru mine ca o pasăre pestriţă, asupra căreia au năvălit din toate părţile celelalte păsări hrăpăreţe. Strângeţi-vă şi vă duceţi toate fiarele câmpului, duceţi-vă şi-o mâncaţi. Mulţime de păstori au călcat via mea, călcat-au cu picioarele lor partea mea; partea mea cea iubită au făcut-o deşert neroditor. Pustietate au făcut-o şi ea în pustiirea sa plânge înaintea mea. Toată ţara e pustiită, pentru că nici pe un om nu-l doare inima de aceasta. Pe toate dealurile din pustie au venit prădători, căci sabia Domnului mistuie totul de la o margine la alta a ţării şi niciun muritor n-are pace. Semănat-au grâu şi au secerat spinii. Muncit-au grâu şi n-au avut nici-un folos ! Ruşinaţi-vă dar de asemenea venituri ale voastre, pe care le aveţi din pricina mâniei celei aprinse a Domnului ! Aşa zice Domnul despre toţi vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părţii pe care el a dat-o de moştenire poporului său Israil. Iată, îi voi smulge din pământul lor, și casa lui Iuda o voi smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăşi îi voi întoarce şi-i voi milui, şi voi aduce pe fiecare la ţarina sa şi la ogorul său.

Prochimen, glasul al 8-lea :

Rugaţi-vă și răsplătiţi Domnului, Dumnezeului nostru. (*ps. 75, 11*)

Stih : Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu, în Israil mare este numele Lui. (*ps. 75, 1*)

SLUJBA SFINTELOR ŞI MÂNTUITOARELOR PATIMI ALE DOMNULUI IISUS HRISTOS
(La Denia de Joi seara)

În Sfânta şi marea zi Joi

SEARA

Tocăm mai devreme, la 8 ceasuri din zi, şi binecuvântând arhiereul sau preotul, începem Vecernia. Apoi : Doamne strigat-am..., *pe glasul al 2-lea. Şi punem stihirile pe 10, cântând aceste stihiri ale zilei, glasul al 2-lea, singur glasul, repetându-le.*

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul şi Făcătorul tuturor. O, nelegiuiţii, o necredincioşii ! Că rânduiesc spre judecată pe Cel ce va să vină, să judece viii şi morţii; pe Cel ce vindecă patimile Îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung-Răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ţie.

Iuda cel fărădelege, Doamne, care şi-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine şi-a tins mâinile fărădelege ca să ia arginţii; şi cel ce gândea pentru preţul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preţ; cel ce şi-a tins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleşug, ca să Te dea celor fărădelege. Şi lepădându-se din ceata Apostolilor şi aruncând cei treizeci de arginţi, n-a văzut învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluieşte-ne pe noi.

Iuda vânzătorul viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul, Domnul; pe Stăpânul tuturor, ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, unul Cel mult-Îndurat.

Iuda, sluga şi vicleanul, ucenicul şi pizmătăreţul, prieten şi diavol, din lucruri s-a arătat că urma învăţătorului, dar întru sine cugeta de vânzare. Că zicea întru sine : Să-l dau pe acesta şi voi dobândi banii ce se adună; şi cerca să vândă şi mirul şi pe Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pe Hristos. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat unul cel milostiv şi iubitor de oameni.

Pe Carele Isaia mai-nainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela a venit spre junghiere de bunăvoie şi şi-a dat spatele spre bătăi şi fălcile spre lovire cu palme şi faţa nu şi-a întors despre ruşinea scuipărilor şi S-a osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor învierea cea din morţi.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 6-lea.*

Iuda cu adevărat este fiul viperelor, celor ce au mâncat mană în pustie şi au cârtit asupra hrănitorului; că încă fiind bucatele în gurile lor, cleveteau asupra lui Dumnezeu, nemulţumitorii. Şi acesta, necredinciosul, ţinând în gură pâinea cerească, a făcut vindere împotriva Mântuitorului. O, minte nesăţioasă şi îndrăznire fără de omeniei. Pe Cel ce hrăneşte L-a vândut şi pe Stăpânul, pe Carele iubea, L-a dat spre moarte ! Cu adevărat fiu al acelora este nelegiuitul acesta şi cu dânşii împreună a moştenit pierderea. Fereşte, Doamne, sufletele noastre de o neomenie ca aceasta, Cel ce însuţi eşti neasemănat în îndelunga răbdare.

Ieşire cu Evanghelia : **Lumină lină...**

Prochimen, glasul 1 :

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean şi de la bărbatul nedrept izbăveşte. (*ps. 139, 1*)

Stih : Care gândea nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război. (*ps. 139, 2*)

De la Ieşire, citire :
Cap. 19, Vers. 10-19.

Zis-a Domnul către Moise : Pogoară-te de grăieşte poporului, să se ţină curat astăzi şi mâine, şi să-şi spele hainele, ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine se va pogorâ Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui şi să-i spui : Păziţi-vă de a vă sui în munte şi de a vă atinge de ceva din el, căci tot cel ce se va atinge de munte va muri. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre, sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viaţă, fie om, fie dobidoc. Iar dacă se vor depărta tunetele şi trâmbiţele şi norul de pe munte, se vor putea sui în munte. Pogorându-se deci Moise din munte la popor, a sfinţit poporul, şi spălându-şi ei hainele, le-a zis Moise : Să fiţi gata pentru poimâine şi de femei să nu vă atingeţi. Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete şi fulgere şi nor des pe muntele Sinai, şi sunet de trâmbiţe foarte puternic. Şi s-a cutremurat tot poporul în tabără. Atunci a scos Moise poporul din tabără întru întâmpinarea lui Dumnezeu şi au stat la poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că se pogorâse Dumnezeu pe dânsul în foc; şi se ridica de pe dânsul fum ca fumul dintr-un cuptor, şi tot mumele se cutremura puternic, de asemenea şi sunetul trâmbiţei se auzea din ce în ce mai tare; şi Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

Prochimen, glasul al 6-lea :

Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală asupra mea, mântuieşte-mă. (*ps. 58, 1*)

Stih : Scapă-mă de cei ce lucrează fărădelegea. (*ps. 58, 2*)

De la Iov, citire.
Cap. 38, Vers. 1-23, Cap. 42, Vers. 1-5.

Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Iov, din sânul vijeliei şi i-a zis : Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte goale de înţelepciune ? Încinge-ţi, deci, coapsele ca un om şi eu te voi întreba şi tu îmi vei da învăţătură ! Unde erai tu, când am întemeiat pământul ? Spune-mi, dacă ştii să, spui. Ştii tu cine a hotărât măsurile pământului, sau cine a întins deasupra lui lanţul de măsurat ? În ce au fost întărite temeliile lui, sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului, atunci când stelele dimineţii cântau laolaltă şi toţi îngerii lui Dumnezeu mă sărbătoreau ? Cine a închis marea cu porţi, când ea

ieşea năvalnică, din sânul firii, şi când îi dădui ca veşmânt negura şi norii drept scutece ? Apoi i-am hotărnicit hotarul meu şi i-am pus porţi şi zăvoare, şi am zis : Până aici vei veni şi mai departe nu te vei întinde, aici se va sfărâma trufia valurilor tale ! Ai poruncit tu dimineţii, vreodată în viaţa ta, şi i-ai arătat aurorei care este locul ei, ca să apuce pământul de colţuri şi să scuture pe nelegiuiţi de pe pământ ? În revărsatul zorilor, pământul se face roşu ca roşiile peceţi şi ia culori ca de veşmânt. Cei răi rămân fără noaptea (prielnică lor) şi braţul ridicat este frânt. Sosit-ai tu până la izvoarele mării sau te-ai plimbat pe fundul prăpastiei ? Arătatu-ţi-s-au oare porţile morţii şi porţile umbrei, văzutu-le-ai ? Gugetat-ai oare cât e pământul de lung şi cât de lat ? Spune, dacă ai ştiinţă ? Care drum duce la palatul luminii şi care este sălaşul întunericului ? Ca să ştii să-l călăuzeşti în cuprinsul lui şi să poţi să nimereşti potecile care duc la el acasă. De bună seamă ştii, căci tu te născuse-şi şi numărul zilelor tale e grozav de mare. Ajuns-ai tu la cămările zăpezii ? Văzut-ai tu cămările grindinei, pe care le ţin deoparte pentru vremuri de prăpăd, pentru zilele de război şi de năvală ? Atunci Iov a răspuns Domnului şi a zis : Ştiu că poţi să faci orice şi că nu este niciun gând care să nu ajungă pentru tine faptă. Cine cutează ai zis tu, să bârfească planurile mele, din lipsă de înţelepciune ? Cu adevărat, am vorbit, fără să înţeleg, despre lucruri prea minunate pentru mine şi nu ştiam. Ascultă ai spus tu iar şi eu voi vorbi, te voi întreba şi tu îmi vei da învăţătură. Din spusele unora şi altora auzisem despre tine, dar acum ochiul meu te-a văzut.

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 51, vers. 4-11.

Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic, ca să ştiu să grăiesc celor deznădăjduiţi. În fiecare dimineaţă el deşteaptă, trezeşte urechea mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, dar eu nu m-am împotrivit şi nici nu m-am dat înapoi. Spatele mele le-am dat spre bătăi şi fălcile mele spre pălmuiri şi faţa mea nu o am întors de către ruşinea scuipărilor. Şi Domnul Dumnezeu mi-a ajutat şi nu am fost ruşinat. Pentru aceasta am şi întărit faţa mea ca o cremene, căci ştiam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea ? Să ne măsurăm împreună ! Cine este potrivnicul meu ? Să se apropie ! Iată Domnul, Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine mă va osândi ? Iată ca un veşmânt vechi toţi se vor prăpădi şi molia îi va mânca ! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul slugii sale ! Cel care umblă în întuneric şi fără lumină, să nădăjduiască întru numele Domnului şi să se bizuie pe Dumnezeul lui ! Voi toţi care aprindeţi focul şi pregătiţi săgeţi arzătoare, aruncaţi-vă în focul săgeţilor voastre pe care l-aţi aprins ! Din mâna mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veţi fi culcaţi !

Apoi, Ectenia cea mică. Sfinte Dumnezeule...,

Prochimenul Apostolului, glasul al 7-lea.
Boierii poporului s-au adunat într-una asupra Domnului şi asupra Unsului lui.
Stih : Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte.

APOSTOLUL

Din cartea întâia cea către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire :
Cap. 11, vers. 23-32.

Fraţilor, eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat şi vouă şi anume, că Domnul Iisus în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine şi mulţumind, a frânt şi a zis : Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi; aceasta să faceţi în amintirea Mea. Luând de asemenea şi paharul după cină, a zis : Acest pahar este Aşezământul cel Nou întru sângele Meu, aceasta să faceţi de câte ori veţi bea în amintirea Mea. Pentru că ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi acest pahar, vestiţi moartea Domnului, până va veni. De aceea cel ce va mânca pâinea aceasta, sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de Trupul şi Sângele Domnului. Să se ispitească dar omul pe sine, şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din acest pahar. Căci cel ce mănâncă şi bea din ele cu nevrednicie, acela mănâncă şi bea sieşi osândă, nesocotind Trupul Domnului. De aceea mulţi din voi sunt bolnavi şi betegi, şi nu puţini mor. Căci dacă ne-am judeca pe noi înşine, atunci n-am fi judecaţi. Fiind însă judecaţi, ne pedepsim de Domnul, ca să nu fim osândiţi cu lumea.

Alilula, glasul al 6-lea :
Fericit este cel ce caută la sărac şi la sărman. (*ps. 40,1*)
Stih : Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul. (*ps. 40,9*)

Evanghelia de la Matei. Zis-a Domnul ucenicilor Săi : Ştiţi că după două zile au să fie Paştile... *Şi la rând dumnezeiasca Liturghie a marelui Vasilie în loc de cântarea Heruvicului, cântăm acest Tropar, glasul al 6-lea :*

Cinei Tale celei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu părtaş mă primeşte; că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare îţi voi da ca Iuda. Ci ca tâlharul mă mărturisesc Ţie : Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Iar în locul Axionului, cântăm Irmosul cântării a 9-a : Din ospăţul Stăpânului..., *Şi în loc de Chinonic, cântăm iarăşi troparul :* Cinei Tale celei de taină..., *Şi când se împărtăşesc cu dumnezeieştile taine, îl cântăm de multe ori, până se împărtăşesc toţi. Şi în loc de :* Să se umple gura noastră de lauda Ta, Doamne..., *tot troparul de mai sus. După rugăciunea Amvonului, se face spălarea şi urmarea ei, precum arată Tipicul. Apoi se dă anafura şi apolisul. Iar la masă mâncăm cu untdelemn şi bem vin. Citim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm Tricântarea care urmează după rânduiala spălării.*

RÂNDUIALA

Ce se face la sfânta şi dumnezeiasca spălare a picioarelor, în Joia cea mare.

După rugăciunea Amvonului, iese preotul, precum este îmbrăcat, afară pe uşa cea mare a Bisericii cu cădelniţa în mână şi merg înainte cu făclii aprinse, unde este gătită spălarea de eclesiarhul, fiind rânduiţi 12 fraţi care sunt să se spele de cel mai mare. Între care trebuie să fie un portar şi un econom, în chipul lui Petru. Ieşind cei doisprezece cântă Psalmul 50, apoi Cântăreţii încep a cânta aceste tropare din Canonul din Joia mare.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea.

Irmos :

Cu legătura dragostei fiind legaţi Apostolii şi dându-se pe sine lui Hristos Celui ce stăpâneşte toate, li s-a spălat picioarele cele frumoase, bine vestind pace tuturor.

Ceea ce ţine apa cea neţinută şi cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile şi opreşte mările, înţelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare şi a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, pildă de smerenie. Că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ştergătorul şi a plecat genunchii de a spălat picioarele slugilor; întru a Căruia mână este viaţa tuturor celor ce sunt.

Apoi cântăm şi aceste stihuri ale spălării, glasul 1, singur glasul :

Cela ce Te-ai încins cu ştergătorul şi ai spălat picioarele ucenicilor, Hristoase Dumnezeule, spală întinăciunea sufletului nostru şi ne încinge pe noi cu legătură duhovnicească, ca să facem poruncile bunătăţii Tale.

Glasul al 2-lea :

Având să luăm mare facere de bine, credincioşii să alergăm cu bună cucernicie la cinstita spălare. Nu întinăciunea trupească spălând, ci sufletele în taină sfinţindu-ne. Că Hristos, Mântuitorul nostru, Cel ce caută pe pământ şi-l face de se cutremură, Se pleacă însuşi pe Sine şi Se atinge de tălpi de lut, dăruind tare înălţare asupra a toată puterea potrivnică. Acestuia cu bună mulţumire să-i strigăm : Cela ce ne-ai arătat nouă cale preabună înălţare, smerenia, mântuieşte-ne, Bunule, ca un iubitor de oameni.

Petru se sfia să se spele picioarele, de preacuratele mâini, cu care Adam s-a zidit; dar a auzit : De nu te voi spăla pe tine, nu ai parte cu mine. Şi aşa de multă frică fiind cuprins, a strigat Ţie : Doamne, nu numai picioarele să-mi speli, ci şi mâinile şi capul. O, mari darurile Stăpânului ! că făgăduieşte a face părtaşi darului Său pe ucenici şi a avea parte cu dânşii întru slava cea negrăită; precum şi la paharul cel de taină a zis; că-l va bea acela nou împreună cu dânşii, întru Împărăţia Cerurilor. Cărui pahar învredniceşte-ne şi pe noi, ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea.

Astăzi, cel neapropiat după fiinţă, lucru de rob a luat; cu ştergătorul S-a încins, Cela ce îmbracă cerul cu nori; apă a turnat în spălătoare, Cela ce a despărţit Marea Roşie; şi plecând genuncliile, a început a spăla picioarele ucenicilor şi a le şterge cu ştergătorul cu carele era încins. Şi când le-a spălat picioarele, ucenicilor Ie-a zis : Voi curaţi sunteţi, dar nu toţi; însemnând pe cel ce L-a vândut.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Mai bine ar fi fost, Iudo, de nu te-ai fi zămislit în pântecele maicii tale; mai bine ar fi fost ţie, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de la Fiul lui Dumnezeu. Că prin tine s-a rupt cununa ucenicilor lui Hristos şi via cea adevărată o a cules tâlharul cel ce s-a răstignit. Prin tine s-a tăiat îngrădirea şi Biserica cea nefăcută de mână o au stricat călcătorii de lege. Fie, că de mirul celei păcătoase te-ai ruşinat, că era de mult preţ; dar cum nu te-ai

temut a vinde celor fărădelege sângele Celui drept ? Mai bine ar fi fost vânzătorule de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de la Fiul lui Dumnezeu.

Şi acum..., *glasul al 8-lea :*

Cu dormire diavolească fiind cuprins Iuda, a adormit întru moarte. Vreme era să privegheze, vreme era să se trezească; să-i suspine inima, să-i lăcrimeze ochii, cu cântare să privegheze; că mare este tăria Crucii; Hristos este lângă uşi; Paştile ce vor să se jertfească au venit. Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie !

Apoi, Ecteniile acestea :

Cu pace Domnului să ne rugăm ! Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm. Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici şi pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm ! Pentru ca să se binecuvinteze şi să se sfinţească spălarea aceasta, cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Duhului Sfânt, Domnului să ne rugăm ! Pentru ca să fie apa aceasta spre spălarea spurcăciunii păcatelor noastre, Domnului să ne rugăm ! Pentru ca să ne izbăvim noi de toată supărarea, mânia şi nevoia, Domnului să ne rugăm ! Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu darul Tău ! Pe preasfânta, curata, prea binecuvântata, slăvita Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi pururea fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenind-o; pe noi înşine şi unul pe altul şi toată viaţa noastră lui Hristos, Dumnezeu, să o dăm. *Ecfonisul :* Că Tu eşti curăţirea sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi preotul, sau cel mai mare, se roagă cu glas mare :

Doamne şi preabunule Dumnezeu, Cela ce eşti neapropiat cu Dumnezeirea, Carele ai luat chip de slugă şi spre închipuirea smereniei celei mântuitoare ai spălat picioarele ucenicilor Tăi cu preacurate mâinile Tale şi le-ai şters cu ştergătorul, caută şi acum spre noi, nevrednicii robii Tăi, care urmăm smereniei Tale, celei atât de preaslăvite, şi ne învredniceşte să ne spălăm de spurcăciunile trupeşti şi de necurăţiile sufletului cu atingerea apei acesteia. Dăruieşte nouă pogorârea cea nevăzută a Preasfântului Tău Duh; întăreşte sufletele şi trupurile noastre despre şarpele cel înşelător, carele păzeşte călcâiul nostru. Ca fiind curaţi să slujim Ţie cu bună mulţumire, călcând peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului.

Ecfonis : Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi : Pace tuturor ! Capetele voastre Domnului să le plecaţi !

Cel mai mare să se roage în taină :

Doamne Dumnezeul nostru, Cela ce ne-ai arătat nouă măsura smereniei, prin plecarea Ta cea prea înaltă, şi pe cel smerit cu voinţa întâi chemându-l, ne-ai învăţat pe noi să slujim unul altuia; înalţă-ne pe noi cu smerenia cea dumnezeiască; păzeşte-ne nespurcaţi, spălaţi pururea cu lacrimi, curăţiţi cu lumina darului Tău cel curăţitor. Ca să cădem, întru adeverinţă la Tine pururea şi să aflăm milă şi îndurare la judecata Ta cea înfricoşată.

Ecfonis : Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm şi Părintelui Tău Celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi, diaconul sau preotul zice :

Pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeu să-L rugăm.

Şi cei ce vor să se spele, şed pe scaunele cele gătite şi începând a se ceti Evanghelia spălării, de la Ioan, cel mai mare se scoală şi când zice : Şi şi-a pus veşmintele... *Atuncea arhiereul, sau cine va fi mai mare, se dezbracă de veşmânt; şi când zice :* Şi luând ştergătorul s-a încins... *Luând ştergătorul, se încinge şi cel mai mare. Iar când zice :* După aceea a turnat apă în spălătoare, *Toarnă şi cel mai mare apă; şi când zice :* Şi a început a spăla picioarele ucenicilor şi a le şterge cu ştergătorul cu carele era încins, *Începe şi cel mai mare a spăla de la portar până la econom, picioarele tuturor celor doisprezece, le şterge şi le sărută. Iar când vine la econom se citeşte :* Deci, a venit la Simon Petru şi a zis acela : Doamne ! Tu vrei să speli picioarele mele ? *Şi când citeşte :* Răspuns a Iisus şi l-a zis lui : Ce fac Eu, tu nu ştii acum, iar vei cunoaşte după acestea. *Economul zice :* Nu vei spăla picioarele mele în veci. *Şi răspunde cel mai mare zicând :* De nu te voi spăla, nu vei avea parte cu mine. *La aceasta răspunde economul :* Doamne, nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul. *Atuncea răspunde cel mai mare :* Cel ce este spălat, nu trebuie decât picioarele a le spăla şi este curat tot şi voi curaţi sunteţi, dar nu toţi. *Şi celelalte. Apoi economul şade şi-i spală cel mai mare picioarele. După aceea merge cel mare ia locul său, se descinge de fotă şi de ştergător şi-şi ia veşmintele sale şi şade. Şi iar citeşte preotul sau diaconul. Deci, dacă a spălat picioarele lor şi şi-a luat veşmintele sale, şezând iarăşi a zis lor : Arhiereul sau cine va fi mai mare, stând, zice :*

Cunoaşte-ţi ce am făcut vouă ? Voi mă numiţi pe Mine învăţător şi Domn şi bine ziceţi, că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul şi învăţătorul, am spălat picioarele voastre, şi voi datori sunteţi unul altuia să spălaţi picioarele; că pildă am dat vouă că, precum Eu am făcut vouă, şi voi să faceţi. Amin, amin zic vouă : nu este sluga mai mare decât Domnul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el; de ştiţi acestea, fericiţi sunteţi de le veţi face.

Şi după Evanghelie, preotul citeşte rugăciunea aceasta :

Domnului să ne rugăm !

Doamne, Dumnezeul nostru, Cela ce, după multă mila Ta Te-ai smerit pe Sine-Ţi, luând chip de rob; Carele în vremea patimilor Tale celor mântuitoare şi făcătoare de viaţă, de bunăvoie ai voit a cina cu sfinţii Tăi ucenici şi Apostoli, şi după aceea Te-ai încins cu fota şi ai spălat picioarele lor, dându-le lor chip de smerenie şi de dragoste unul către altul, şi ai zis : Precum am făcut Eu vouă, aşa şi voi să faceţi unul altuia, Însuţi şi acum Stăpâne, vino în mijlocul nevrednicilor robilor Tăi, care urmăm pildei Tale şi spală toată spurcăciunea şi necurăţia sufletelor noastre; ca spălând praful ce s-a lipit de noi prin păcate şi ştergându-ne unul pe altul cu ştergătorul dragostei, să putem plăcea Ţie în toate zilele vieţii noastre şi să aflăm milă înaintea Ta.

Ecfonisul : Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău, Celui fără început, şi Preasfântului şi Bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

După aceea se stropesc toţi fraţii la feţe din spălătoare. Apoi mergem în Biserică, cântând aceste tropare din cântarea a 5-a, a Vinerii celei mari. Glasul al 6-lea.

Dacă şi-au spălat picioarele şi mai-nainte s-au curăţit cu împărtăşirea dumnezeieştii Tale taine, Hristoase, slugile Tale s-au suit acum împreună cu Tine, din Sion la muntele cel mare al măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Zis-ai : Vedeţi prietenilor, nu vă tulburaţi; că acum s-a apropiat ceasul, ca să Mă prindă şi să Mă dau morţii de mâinile celor fărădelege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă singur; dar vă voi aduna iarăşi ca să Mă propovăduiţi pe Mine, Iubitorul de oameni.

După acestea zicem : Fie numele Domnului..., *(de trei ori)*

Slavă..., Şi acum..., *Psalmul 33. Şi se dă anafură fraţilor, se face apolisul şi mergem la masă şi mâncăm bucate cu untdelemn şi bem vin.* **Cade-se a şti :** *Că de se va întâmpla Buna-Vestire în Vinerea cea mare, să se caute tipicul de la sfârşitul cărţii, litera O.*

Întru această mare Joi

Citim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Tricântarea

Cântarea a 5-a, glasul al 8-lea,

Irmos :

Întunericul sufletului meu risipeşte-l Dătătorule de lumină, Hristoase Dumnezeule, Cela ce ai gonit întunericul cel mai dinainte al adâncului şi-mi dăruieşte lumina poruncilor Tale, Cuvinte; ca mânecând, să Te slăvesc pe Tine. (*de trei ori*)

S-a înfrumuseţat cina şi Ţi s-a gătit Pasha, precum ai zis, Hristoase; ci Iuda se învăţa spre vânzarea Ta şi fiind cu Tine, afară se unea cu iubirea de argint pentru preţul Tău.

Se scoală de la cină şi cu fota îşi încinge mijlocul de voie Hristos şi-şi pleacă grumazii, dar Petru striga : Nici odinioară nu vei spăla picioarele mele, Făcătorul meu; spală-le însă !

A primit pâine în mâini, spre vânzarea Ta, Iuda, vicleanul ucenic, carele Te-a şi vândut cu vicleşug; după ce şi el şi-a întins picioarele, pe care însuţi le-ai spălat şi le-ai şters cu fota.

Cu sărutare vicleană îşi deschidea atunci gura către Tine, Iuda, sărutând trupul Tău şi strigând : Bucură-te, învăţătorule ! el, vânzătorul, sluga şi vicleanul.

Petru văzând cele ce se petreceau atunci, de spaimă fiind cuprins, fiind întrebat de o slujnică, s-a lepădat de Tine, Domnul, nu numai precum ai zis, ci precum ai ştiut, Cela ce toate le ştii.

Se pălmuieşte Ziditorul şi se bate zidirea prin batjocorirea Lui; se loveşte de voie cu trestie şi cele din înălţime se pleacă; se scuipă Judecătorul şi toate temeliile pământului se clătesc.

Slavă...

Cu spini se încununează Dumnezeu, Carele înfrumuseţează tot pământul cu flori; primeşte răni şi cu îndelungă răbdare rabdă ocări; poartă porfiră de ocară şi toate le rabdă şi pătimeşte cu trupul, Dumnezeu fiind.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Să strige Ioan, spunând prin învăţătura sa dumnezeiasca Ta întrupare; că adică, Cuvântul trup S-a făcut din Fecioară cu neschimbare şi a rămas cu firea Dumnezeu precum era, nedespărţindu-Se de sânurile Părintelui.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Cel ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra ale Tale, Cela ce pui mării hotar nisipul şi toate le ţii, pe Tine Te laudă popoarele, pe Tine Te slăveşte luna, Ţie-Ţi aduce toată făptura cântare, ca Făcătorului tuturor în veci.

Cela ce îmbraci cerul cu nori, Iisuse, şi împărăţeşti pe scaunul slavei cu Părintele cel veşnic, Tu, luând fota, Te-ai încins, ca să speli picioarele cele de ţărână, tot foc fiind, Cuvinte, măcar de Te-ai şi întrupat.

După ce a spălat picioarele tuturor, a şezut Iisus, zicând ucenicilor Săi : Văzut-aţi ce am făcut Eu acum ? Pildă de smerenie dându-vă tuturor. Ca, cel ce va voi a fi întâi, să fie mai pe urmă decât toţi cu voirea.

Iată, curaţi sunteţi, dar nu toţi, a zis Hristos prietenilor care şedeau la cină; iar ei se întrebau între sine neînţelegând cuvântul. Mai apoi Domnul a spus numele vânzătorului.

După ce a grăit acestea, Hristos a venit la muntele Eleonului împreună cu ucenicii şi le zicea : Să mergem de aici ! Că iată, a sosit vânzătorul şi nimenea să nu se lepede de Mine, căci de voie pătimesc.

O, sărutare înşelătoare ! Bucură-Te, învăţătorule zicea Iuda lui Hristos şi, împreună cu cuvântul, îl vându spre junghiere; şi sărutarea era semnul ce dăduse celor fărădelege : Pe carele eu voi săruta, acela este, care m-am făgăduit a-l da vouă.

Prins ai fost, Dumnezeule al nostru, de poporul cel fărădelege, nicidecum împotrivindu-Te, nici strigând, mielule al lui Dumnezeu; ci toate răbdând : a fi întrebat, a Te judeca, a fi bătut, a fi legat şi a fi dus cu arme şi cu lănci la Caiafa.

Să se răstignească Iisus Hristos, striga poporul evreiesc, cu preoţii şi cu cărturarii. O, popor necredincios ! Ce a făcut Cel ce S-a arătat în lume ? Că pe Lazăr l-a sculat din mormânt şi a făcut cale oamenilor către mântuire ?

Înaintea judecăţii lui Pilat, poporul cel fărădelege, răcnind, striga : Răstigneşte-l pe acesta şi ne slobozeşte pe Baraba cel legat şi ucigaş; şi pe Hristos mai întâi bătându-L, ia-L, ia-L, şi cu tâlharii Îl răstigneşte.

Binecuvântăm pe Tatăl...

O ! Nespusă pogorâre. O, negrăit sfat ! Că foc fiind, ai spălat picioarele vânzătorului, Mântuitorule, şi spălându-le nu le-ai ars şi ai împărţit pâine la cină şi tainica servire o ai învăţat.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

O, auzire nouă ! Dumnezeu este fiu al femeii ! Naşterea fără sămânţă, Maică fără de bărbat şi Cel născut Dumnezeu ! O, minunată auzire ! O, înfricoşată zămislire ! O, nestricăcioasă naştere a fecioarei ! Cu adevărat toate sunt mai presus de minte şi mai presus de ştiinţă.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, Cel ce a ridicat nouă corn de mântuire în casa lui David, slugii sale, întru care ne-a cercetat pe noi răsăritul cel dintru înălţime şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Iarăşi dormiţi ? a zis Hristos ucenicilor; privegheaţi, că s-a apropiat ceasul; sculaţi-vă, să ne ducem, prietenii mei; că iată, ucenicul vânzător având toată oastea, vine să mă dea ucigaşilor de oameni.

Sărutarea ta este vicleană şi închinăciunea amară; cui grăieşti tu, înşelătorule, când zici : Bucură-te Rabbi ? Prietene, zice Hristos, pentru ce ai venit ? Dacă pentru a mă săruta, pentru ce-mi pui înainte cuţit uns cu miere ?

Judecătorule nevinovate, de voie ai venit să stai, Hristoase, înaintea judecăţii lui Pilat, ca să ne scapi de datoriile noastre. Drept aceea ai răbdat, Bunule, a fi rănit cu trupul, ca toţi să luăm mântuire.

Ia-l, ia-l, răstigneşte-l pe cel ce se zice Hristos, strigau oarecând iudeii. Către Pilat. Iar acesta mâinile îşi spăla şi cu condei le scria vina Lui; a Celui ce dăruieşte tuturor nemurire.

Cu prisos strigau cei fărădelege : ia-L, ia-L, răstigneşte pe Hristos, şi ca pe un osândit cereau a-L ucide. Au doară nu Acesta a înviat morţii, a curăţit leproşii, pe ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit şi pe paralitici i-a îndreptat ?

Ce rău a făcut de strigaţi foarte să se răstigneasca Hristos ? însuşi Pilat zicea către poporul cel nebun, că vină nu află în El. Iar ei mai cu amar strigau : Ia-L, ia-L, răstigneşte pe Mântuitorul tuturor.

O, Iudei fărădelege ! O, popor neînţelegător ! Au nu vă aduceţi aminte de minunile lui Hristos, de mulţimea tămăduirilor ? Au n-aţi simţit puterea Lui cea dumnezeiască ? Ci precum mai înainte pă-

rinţii voştri, aşa şi voi aţi rămas împietriţi.

Slavă...

Bătut fiind, Făcătorule al meu, pentru mine Te-ai dat a Te răstigni; ca mântuirea mea în mijlocul pământului lucrându-o, să izvorăşti lumii viaţa şi să faci nemuritori prin sângele Tău cel cinstit, pe cei ce se închină Ţie.

Şi acum...

Mieluşeaua Ta, Stăpâne, stând înaintea Crucii, Te tânguia pe Tine, Făcătorul tuturor, văzând a Ta îndelungă răbdare. Pentru că de voie Te-ai născut cu trup şi cu dânsul toate patimile ai răbdat, ca să mântuieşti lumea.

Şi iarăşi Irmosul : Bine este cuvântat Domnul..., *În amândouă stranele împreună. După* Sfinte Dumnezeule..., *şi* Tatăl nostru..., *zicem Condacul :* Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi..., *Şi celelalte după obicei şi Apolisul.*

Iar Pavecerniţa o citim pe la chilii.

SLUJBA SFINTELOR ŞI MÂNTUITOARELOR PATIMI
ALE DOMNULUI ŞI MÂNTUITORULUI IISUS HRISTOS

În sfânta şi marea zi Joi seara, toacă la 2 ceasuri din noapte şi trag clopotele; şi adunându-ne în Biserică, facem începutul după obicei, precum s-a arătat joi a cincea săptămână. Apoi Aliluia, pe glasul al 8-lea. Şi troparul :

Când slăviţii ucenici la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubire de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat şi judecătorilor celor fărădelege, pe Tine, Judecătorul cel drept Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuţie pe cela ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra Învăţătorului. Cela ce eşti spre toţi bun, Doamne, slavă Ţie.

Îl cântăm de trei ori, rar ei cu cântare dulce. Apoi Ectenia cea mică şi împarte eclesiarhul făclii fraţilor. După aceasta zice preotul sau diaconul : Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie..., *Şi citeşte înainte Evanghelia de la Ioan, Aşezământul sfintelor patimi :* Zis-a Domnul ucenicilor Săi : Acum S-a proslăvit Fiul omului..., *Sfârşitul :* ... în care a intrat El şi ucenicii Lui.

Şi sfârşindu-se Evanghelia, zicem :

Slavă îndelung răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată cântăm Antifoanele, repetând toate troparele.

ANTIFONUL 1, glasul al 8-lea.

Boierii popoarelor s-au adunat împreună, asupra Domnului şi asupra unsului Lui.

Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea. Doamne, Doamne, nu mă lăsa pe mine.

Simţirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos şi, ca nişte prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul şi să nu ne sugrumăm cu grijile lumii, ca Iuda. Ci, să strigăm în cămările sufletelor noastre : Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, izbăveşte-ne pe noi de cel viclean.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă şi Fecioară ai rămas, Maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

ANTIFONUL al 2-lea, glasul al 6-lea.

Alergat-a Iuda, zicând cărturarilor celor fărădelege : Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe El vouă ? Iar, în mijlocul celor ce se tocmeau, ai stătut nevăzut însuţi, Tu de Carele era tocmeala. Cunoscătorule de inimi, milostiveşte-Te spre sufletele noastre.

Cu milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, şi să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nu înceta Fecioară rugând pururea pe Cel ce L-ai născut negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din nevoi pe cei ce scapă la tine.

ANTIFONUL al 3-lea, glasul al 2-lea,

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii iudei au strigat Ţie, Iubitorule de oameni, Osanna ! Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

La cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mainainte ucenicilor Tăi : Unul din voi va să Mă vândă. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Întrebând Ioan, Doamne, cine este cel ce va să Te vândă, l-ai dovedit pe acela prin pâine. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Cu treizeci de arginţi şi cu sărutare vicleană Te căutau iudeii să Te ucidă, Doamne; iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

La spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi : Aşa să faceţi, precum vedeţi. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mântuieşte din nevoi pe robii Tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toţi după Dumnezeu la tine scăpăm; ca şi către un zid nestricat şi folositoare.

Sedelna, glasul al 7-lea.

La aceste Sedelne nu şedem, pentru că preotul cădeşte Sfântul altar.

Ospătând la cină pe ucenici şi cunoscând vicleşugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda, ştiindu-l pe el că nu se va îndrepta şi vrând ca să arăţi tuturor, că Te-ai dat de bunăvoie, ca să răpeşti lumea de la cel străin; îndelung-răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă...

Sfârşitul Sedelnei.

Şi acum..., *toată Sedelna Apoi :* Şi pentru ca să ne învrednicim noi... *Se citeşte a doua Evanghelie, de la Ioan :* În vremea aceea, a ieşit Iisus cu ucenicii Săi..., *Sfârşitul :* ...căci aveau să mănânce paştile.

După Evanghelie cântăm :

ANTIFONUL al 4-lea, glasul al 5-lea :

Astăzi Iuda lasă pe Învăţătorul şi primeşte pe diavolul; se orbeşte cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatul. Că în ce chip ar fi putut vedea cel ce a vândut pe luminătorul în treizeci de arginţi ? Iar nouă a răsărit Cel ce a pătimit pentru lume. Către Carele să strigăm : Cel ce ai pătimit şi nu Te-ai îndurat de oameni, slavă Ţie.

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu şi se înstrăinează de dar; fiind ucenic, se face vânzător; în primire prietenească ascunde vicleşug şi nebuneşte socoteşte că este mai bine a sluji, iubirii de argint, decât dragostei Stăpânului, făcându-se povaţă adunării celei fărădelege. Iar noi având mântuire pe Hristos, să-L slăvim.

Să avem iubire de fraţi ca nişte fraţi întru Hristos, iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noştri, Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani şi ca Iuda căindu-ne fără de niciun folos.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preaslăvite s-au grăit de tine pretutindenea, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut după trup pe Făcătorul tuturor, prealăudată, care nu ştii de nuntă.

ANTIFONUL al 5-lea. Glasul al 6-lea.

Ucenicul a tocmit preţul învăţătorului şi a vândut pe Domnul în treizeci de arginţi cu sărutare vicleană, dându-L pe El celor fărădelege, spre moarte.

Astăzi Făcătorul cerului şi al pământului a zis ucenicilor Săi : S-a apropiat ceasul şi a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimenea să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om şi mântuiesc ca un iubitor de oameni, pe cei ce cred întru Mine.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce ai zămislit negrăit în veacul cel mai de pe urmă şi ai născut pe Ziditorul tău, pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 6-lea. Glasul al 7-lea.

Astăzi priveghează Iuda să vândă pe Domnul, pe Mântuitorul lumii Cel mai-nainte de veci, pe Cel ce a săturat mulţime de oameni din cinci pâini. Astăzi cel fărădelege se leapădă de învăţătorul; şi fiind ucenic a dat pe Stăpânul, a vândut cu bani pe Cel ce a săturat cu mană pe om.

Astăzi au pironit pe Cruce iudeii pe Domnul Carele a tăiat marea cu toiagul şi i-a povăţuit în pustie. Astăzi a împuns cu suliţa coasta Celui ce a ră-

nit Egiptul cu bătăi pentru dânşii şi au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Doamne, venind spre patima cea de voie, zis-ai ucenicilor Tăi : De n-aţi putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v-aţi făgăduit că veţi muri pentru Mine ? Vedeţi măcar pe Iuda cum nu doarme, ci se nevoieşte să mă dea celor fărădelege. Sculaţi de vă rugaţi ! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pe Cruce. îndelung-Răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Cel neîncăput în ceruri; Bucură-te, Fecioară, propovăduirea proorocilor, din care ne-a strălucit nouă Emanuil ! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu !

Sedelna, glasul al 7-lea.

Ce pricină te-a făcut, Iudo, vânzător, Mântuitorului ? Au doară te-a despărţit din ceata Apostolilor ? Au doară te-a lipsit de darul tămăduirilor ? Au doară cinând împreună cu ceilalţi, pe tine te-a gonit de la masă ? Au doară picioarele celorlalţi le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă ? O ! De cât bine te-ai făcut uitător ! Iată, năravul tău cel nemulţumitor se vădeşte, iar îndelung răbdarea cea neasemănată şi mare mila Lui, se propovăduieşte.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.* *Evanghelia a treia, de la Matei :* În vremea aceea, cei ce-L prinseseră pe Iisus L-au dus la Caiafa..., *Sfârşitul :* ...și ieșind afară, a plâns cu amar.

ANTIFONUL al 7-lea, glasul al 8-lea :

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fărădelege ce Te-au prins : De aţi şi rănit pe păstorul şi aţi risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aş fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Ci rabd îndelung, ca să plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate şi ascunse. Doamne, slavă Ţie.

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s-a zis lui; şi Ţi-a adus Ţie lacrimi de pocăinţă. Doamne, fii mie milostiv şi mă mântuieşte !

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca pe ceea ce este uşă de mântuire şi grădină veselitoare şi nor ai luminii celei veşnice, să lăudăm toţi pe Sfânta Fecioară, zicând ei : Bucură-te !

ANTIFONUL al 8-lea, glasul al 2-lea,

Spuneţi călcători de lege, ce aţi auzit de la Mântuitorul nostru ? Au n-a dat El legea şi învăţăturile proorocilor ? Dară cum aţi gândit să daţi lui Pilat pe Dumnezeu, Cuvântul Cel din Dumnezeu şi Izbăvitorul sufletelor noastre ?

Să se răstignească ! strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale şi cereau pe făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigaşii drepţilor. Iar Tu tăceai, Hristoase, suferind obrăznicia lor, vrând să pătimeşti şi să ne mântuieşti pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre, tu, pe Cel ce S-a născut din tine, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea maicii, spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată; că milostiv este şi poate să mântuiască, Cela ce a primit a pătimi pentru noi.

ANTIFONUL al 9-lea, glasul al 3-lea.

Pus-au treizeci de arginţi preţul Celui preţuit, pe Carele L-au preţuit fiii lui Israil; privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, că duhul este deştept, iar trupul neputincios; pentru aceasta, privegheaţi.

Datu-mi-au spre mâncarea mea fiere şi întru setea mea m-au adăpat cu oţet; iar Tu, Doamne, scoală-mă şi le voi răsplăti lor.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Noi, cei din neamuri, te lăudăm pe tine Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce prin tine a mântuit pe oameni din blestem.

Sedelna, glasul al 8-lea.

O, cum Iuda cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta ! A cinat împreună cu vicleşug, vicleanul şi nedreptul şi mergând a zis preoţilor : Ce-mi veţi da mie şi eu voi da vouă pe Acela, Ca-

rele a stricat legea şi a spurcat Sâmbăta. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Evanghelia a patra, de la Ioan : În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în pretoriu..., *Sfârşitul :* ...şi L-au dus să-L răstignească.

ANTIFONUL al 10-lea, glasul al 6-lea.

Cel ce Se îmbracă cu lumina ca şi cu o haină, stătut-a gol la judecată şi a primit palme peste obraz din mâinile care le-a zidit. Şi poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atuncea s-a rupt catapeteasma Bisericii; soarele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de Carele se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm.

Ucenicul s-a lepădat, iar tâlharul a strigat : Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta !

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Împacă lumea, Doamne, Cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să Te lăudăm cu un glas, Iubitorule de oameni.

ANTIFONUL al 11-lea, glasul al 6-lea.

Pentru binele care ai făcut, Hristoase, neamului evreiesc, Te-au osândit să Te răstignească, adăpându-Te cu oţet şi fiere. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că n-au cunoscut milostivirea Ta.

N-au fost îndestulate, Hristoase, neamurile evreieşti cu vânzarea, ci încă clăteau cu capetele aducându-Ţi batjocură şi hulă. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Nici pământul carele s-a cutremurat, nici pietrele care s-au despicat n-au plecat pe iudei; nici catapeteasma Templului, nici învierea morţilor. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ştim că S-a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti curată, una binecuvântată; pentru aceasta lăudându-te neîncetat, pe tine te slăvim.

ANTIFONUL al 12-lea, glasul al 8-lea.

Acestea zice Domnul către iudei : Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Sau cu ce v-am supărat ? Pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit ? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit. De acum nu voi mai răbda, chema-voi neamurile Mele şi acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu le voi dărui viaţă veşnică.

Astăzi catapeteasma Templului se rupe, spre mustrarea călcătorilor de lege, şi soarele îşi ascunde razele sale, văzând pe Stăpânul răstignindu-Se.

Legiuitorii lui Israil, iudei şi farisei, ceata Apostolilor strigă către voi : Iată Templul pe care l-aţi stricat voi; iată mielul pe Carele L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului. Dară S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi, iudei, că El este Cel ce v-a mântuit prin mare şi v-a hrănit în pustie. Acesta este viaţa, lumina şi pacea lumii.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, uşa Împăratului slavei, prin care a trecut însuşi Cel Preaînalt şi o a lăsat iarăşi pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre !

Sedelna. Glasul al 8-lea.

Când ai stătut înaintea Caiafei, Dumnezeule, şi Te-ai dat lui Pilat judecătorul, puterile cereşti s-au clintit de frică; şi când Te-ai înălţat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fărădelege, Cela ce eşti fără de păcate, ca să mântuieşti pe om, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Evanghelia a 5-a, de la Matei : În vremea aceea, Iuda vânzătorul, văzând..., *Sfârşitul :* ...l-au pus să ducă Crucea lui Iisus.

ANTIFONUL al 13-lea, glasul al 6-lea.

Adunarea iudeilor Te-au cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Şi neaflând vină întru Tine, a slobozit pe vinovatul Baraba; iar pe Tine Cel drept Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-şi păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că

au cugetat asupra Ta deşerte.

De Carele toate se înfricoşează şi se cutremură şi pe Carele toată limba îl laudă, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu, preoţii L-au lovit cu palme peste obraz şi i-au dat fiere. Şi toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuiască pe noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai presus de cuvânt, pe Făcătorul tău, pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 14-lea, glasul al 8-lea.

Doamne, Cela ce ai primit întru însoţire pe tâlharul cel ce şi-a spurcat mâinile în sânge, numără-ne şi pe noi împreună cu dânsul, ca un bun şi de oameni iubitor.

Puţin glas a slobozit tâlharul pe Cruce şi mare credinţă a aflat. Întru o clipeală s-a mântuit şi întâi el deschizând uşile raiului, a intrat. Cel ce ai primit pocăinţa aceluia, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii ! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău şi Domnul ! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Hristos Dumnezeu !

ANTIFONUL al 15-lea. Glasul al 6-lea.

Acesta se cântă de amândouă stranele împreună, stih după stih.

Astăzi S-a spânzurat pe lemn, Cel ce a spânzurat pământul pe ape. (de trei ori) Cu cunună de spini S-a încununat împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat, Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane S-a pironit mirele Bisericii. Cu suliţa S-a împuns Fiul Fecioarei ! Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă şi slăvită învierea Ta. (*de trei ori*)

Să nu prăznuim ca iudeii, că Paştile noastre, Hristos, pentru noi S-a jertfit. Ci, să ne curăţim pe noi înşine de toată întinăciunea şi curat să ne rugăm Lui. Scoală-Te, Doamne, mântuieşte-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Crucea Ta, Doamne, este viaţă şi înviere poporului Tău; şi spre dânsa nădăjduindu-ne, Te lăudăm pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Văzându-Te, Hristoase, răstignit ceea ce Te-a născut a strigat : Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu ? Cum mori pironindu-Te cu trupul pe lemn, dătătorule de viaţă ?

Sedelna, glasul al 4-lea.

Podobia : Degrab ne întâmpină...

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pe Cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta. Evanghelia a şasea, de la Marcu.* În vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus..., *Sfârşitul :* ...ca să vedem şi să credem în El.

Apoi Fericirile. Punem nouă stihiri, glasul al 4-lea.

Întru Împărăţia Ta pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.
Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăţia Cerurilor.
Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn s-a izgonit Adam din rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălăşluit. Că acela gustând, a călcat porunca Făcătorului; iar acesta, împreună răstignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pe Cel ce Se tăinuia. Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Făcătorul legii L-au cumpărat cei fărădelege de la ucenic şi, ca pe un călcător de lege, L-au pus de faţă înaintea judecăţii lui Pilat, strigând : Răstigneşte-L ! pe Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iar noi urmând tâlharului celui drept, să strigăm cu credinţă : Pomeneşte-ne pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Adunarea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul iudeilor cei fărădelege, nebuneşte striga către Pilat : Răstigneşte pe Hristos, Cel nevinovat ! Şi mai vârtos cereau ei pe Baraba. Iar noi strigăm cu glasul tâlharului celui cu minte bună : Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de viaţă, revărsându-se ca un izvor din Eden, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pe un rai cuvântător; de unde împărţindu-se ca nişte case de ape, în patru Evanghelii, adapă lumea, veselind făptura şi învăţând neamurile să se închine cu credinţă împărăţiei Tale.

Fericiţi cei izgoniţi pentru dreptate, că acelora este Împărăţia Cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi fântâneşti mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi izvorăşti pâraie de viaţă; cu piroane Te-ai pironit, ca, crezând eu prin adâncul patimilor Tale înălţimii puterii Tale, să-Ţi strig : Dălătorule de viaţă, Hristoase, slavă Crucii Tale, Mântuitorule, şi patimii Tale.

Fericiţi veţi fi, când vă vor ocări şi vă vor goni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clintit de frica puterii Tale, luminătorii s-au ascuns şi catapeteasma Templului s-a rupt; munţii s-au cutremurat şi pietrele s-au despicat şi tâlharul cel credincios strigă cu noi, Mântuitorule : Pomeneşte-ne întru împărăţia Ta.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai spart, Doamne, şi socotindu-Te între cei morţi, ai legat pe tiranul cel de acolo, scăpând pe toţi din legăturile morţii, cu învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, Iubitorule de oameni şi strigăm Ţie : Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Slavă..., *a Treimii :*

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, toţi credincioşii cu un gând după vrednicie a slăvi să ne rugăm; Unimea Dumnezeirii ce este în trei Ipostasuri, Care rămâne neamestecată, singură prin Sine, nedespărţită şi neapropiată, prin Care ne mântuim de focul muncilor.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără sămânţă, după trup, şi a rămas adevărat Fecioară nestricată şi după naştere; pe aceasta aducem Ţie spre rugăciune, Stăpâne mult-Milostive, ca să se dăruiască iertare de greşale, celor ce strigă pururea : Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Prochimen, glasul al 4-lea :
Împărţit-au hainele mele loruşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi. (*ps. 21, 20*)
Stih : Dumnezeule, Dumnezeul meu, ia aminte; pentru ce m-ai lăsat ? (*ps. 21, 1*)

Evanghelia a 7-a, de la Matei : În vremea aceea ajungând ostaşii..., *Sfârşitul :* ...Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta. *Şi se face citire. Apoi Psalmul 50 şi după acesta, Evanghelia a 8-a, de la Luca :* În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele..., *Sfârşitul :* ...din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Şi îndată cântăm :

Tricântarea,

Facere a lui Cosma.

Irmosul de două ori şi troparele pe 12 şi pe urmă iar Irmosul într-amândouă stranele împreună.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

La Tine mânec, Cela ce pentru milostivire Te-ai micşorat pe Tine, Cel neschimbat, pentru cel căzut, şi până la patimă Te-ai plecat, Cela ce eşti fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu; pace dă-mi mie, Iubitorule de oameni.

Dacă şi-au spălat picioarele, şi mai-nainte s-au curăţit cu împărtăşirea dumnezeieştii Tale Taine, Hristoase, slugile Tale s-au suit acum împreună cu Tine, din Sion, la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Zis-ai : Vedeţi prietenilor, nu vă tulburaţi; acum s-a apropiat ceasul ca să fiu prins şi să fiu dat morţii de mâinile celor fărădelege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă pe Mine. Însă vă voi aduna iarăşi, că să mă vestiţi pe Mine iubitor de oameni.

CONDAC glasul al 8-lea,

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn şi a zis : De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

ICOS

Văzând mieluşeaua, Maria, pe Mieluşelul său trăgându-Se la junghiere, mergea după Dânsul zdrobită, împreună şi cu alte femei, strigând aşa : Unde mergi, Fiule ? Pentru ce faci această călătorie grabnică ? Au doară este iarăşi altă nuntă în Cana şi acolo Te grăbeşti acum, ca să le mai faci lor vin din apă ? Oare merge-voi cu Tine, Fiule, sau voi aştepta mai bine ? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; Că Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ŞI MAREA VINERI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În Sfânta şi marea Vineri, prăznuim Sfintele şi mântuitoarele şi Înfricoşatele patimi ale Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos : scuipările, lovirile peste faţă, palmele, insultele, batjocorile, haina de porfiră, trestia, buretele, oţetul, piroanele, suliţa şi înainte de toate Crucea şi moartea, pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi. Mai facem încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe Cruce de tâlharul recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire :
Deşi mort pe Cruce,
Eşti viu Dumnezeu,
Căci tu eşti, Cuvinte,
Fiu lui Dumnezeu !

Stihuri la tâlharul cel recunoscător :
Când tâlharul a strigat :
Doamne, pomeneşte-mă !
Atunci raiul încuiat
Uşile şi-a descuiat.

După ce Domnul a fost vândut de prietenul şi ucenicul Lui cu treizeci de arginţi, a fost dus mai întâi la Ana arhiereul. Acesta L-a trimis la Caiafa, care L-a scuipat şi L-a lovit peste faţă; şi pe când îşi bătea joc şi râdea de El a auzit spunându-I-se : Profeţeşte-ne, cine Te-a lovit ! Acolo au venit şi doi martori mincinoşi care au mărturisit că Hristos a spus : Stricaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica ! şi că a spus că este Fiul lui Dumnezeu. Arhiereul şi-a rupt hainele neputând suferi aşa numita de el hulă. Când s-a făcut ziuă L-au dus în pretoriu la Pilat, şi ei n-au intrat, spune Scriptura, ca să nu se spurce, ca să poată mânca Paştele. Pilat a ieşit afară şi i-a întrebat : Care este vina lui ? Şi pentru că n-a găsit nicio vină în El, îl trimite la Caiafa; iar acesta îl trimite din nou la Pilat, căci şi Pilat se pornise spre uciderea Lui. Pilat a spus : Luaţi-l voi şi răstigniţi-l şi după legea voastră judecaţi-l. Ei au spus iarăşi : Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni. Prin aceste cuvinte au aţâţat pe Pilat ca să-L răstignească. Pilat L-a întrebat pe Hristos dacă este împăratul Iudeilor. El a mărturisit că este, dar este Împărat veşnic : Împărăţia Mea, a spus El, nu este din lumea aceasta ! Pilat, voind să-L libereze, le-a spus mai întâi că nu găseşte nicio vină deosebită în El, apoi le-a propus să elibereze pe unul din cei închişi. Iudeilor însă le-a fost mai drag Baraba decât Iisus. În sfârşit Pilat L-a dat Iudeilor, după ce mai întâi L-a biciuit pe Iisus. Este apoi dus de soldaţi, îmbrăcat cu hlamidă roşie, încununat cu cunună de spini şi în mâini i-au pus trestie. Era batjocorit de soldaţi şi-I spuneau : Bucură-te împăratul iudeilor ! După ce L-au batjocorit aşa, Pilat a spus din nou : Nu găsesc în el nicio vină de moarte. Ei însă au spus : Noi îl osândim pentru că s-a numit pe el Fiul lui Dumnezeu. Pe când spuneau acestea, Iisus tăcea. Mulţimea a strigat lui Pilat : Răstigneşte-l, răstigneşte-l ! Ei voiau să-L dea unei morţi necinstite, ca să îndepărteze din mijlocul lor amintirea Lui cea bună. Pilat îşi bate joc oarecum de ei zicându-le : Pe împăratul vostru să-l răstignesc ? Ei au răspuns : N-avem alt împărat decât pe Cezar ! Evreii, pentru că n-au reuşit nimic cu hulele lor, aduc în discuţie pe Cezar ca cel puţin aşa să-şi sature furia lor. Într-adevăr au spus : Tot cel care se face pe sine împărat se împotriveşte Cezarului. În timpul acesta femeia lui Pilat, înfricoşată de visuri, a trimis la Pilat să-i spună : Să nu faci nimic dreptului acestuia ! Ea, din pricina lui Iisus, suferise mult în timpul nopţii. Pilat s-a spălat pe mâini, lepădându-se prin asta de vina sângelui. Iudeii însă au strigat : Sângele lui peste noi şi peste copiii noştri ! Dar dacă-l slobozeşti pe el nu eşti prieten Cezarului. Aşadar Pilat L-a legat, deşi ştia bine că-i nevinovat, L-a osândit la moarte pe Cruce, şi le-a slobozit pe Baraba. Când a văzut Iuda aceasta, aruncând arginții a plecat şi ducându-se a luat o frânghie şi s-a spânzurat; în urmă s-a umflat mult şi a crăpat. Ostaşii L-au bătut peste faţă cu trestia şi I-au pus în spate Crucea. Apoi au silit pe Simon Ciririneanul să-I ducă Crucea. Au ajuns pe la cea-

sul al treilea în locul Căpățânii şi acolo L-au răstignit. A fost răstignit împreună cu doi tâlhari ca să fie şi el socotit un făcător de rele. Pentru a-L înjosi, soldaţii au împărţit hainele Lui, iar pentru cămaşa sa, care era făcută dintr-o bucată şi nu avea nicio cusătură, au aruncat sorţi, săvârşind cea mai mare nelegiuire. Dar nu numai acestea, ci şi pe când era pe Cruce îşi băteau joc de El, zicând; O, cel ce strici Templul şi în trei zile îl zideşti, mântuieşte-te pe tine ! Şi iarăşi; Pe alţii a mântuit, dar pe sine nu poate să se mântuiască. Şi iarăşi : Dacă eşti împăratul lui Israil, coboară-te acum de pe Cruce şi vom crede în tine ! Iudeii dacă ar fi crezut în cele ce spuneau, ar fi trebuit să se apropie de El fără nicio îndoială, căci într-adevăr Hristos era recunoscut de întreaga fire nu numai ca împărat al lui Israil, ci şi al întregii lumi. Ce însemna oare întunecarea soarelui în ceasul al treilea şi în miezul zilei ? Ce însemna cutremurarea pământului ? Ce însemna despicarea pietrelor, care au mustrat învârtoşarea inimii iudeilor ? Ce însemna învierea multor trupuri, care ne-a învederat credinţa în învierea obştească şi puterea Celui ce a pătimit ? Ce însemna sfâşierea în două a catapetesmei templului, ca şi cum şi ea ar fi fost supărată din pricina Celui care a fost slăvit în ea şi pătimeşte acum ? Ce însemnau apoi celelalte lucruri descoperite, dar care n-au putut fi văzute ? Aşadar în ceasul al treilea, după cum spune dumnezeiescul Marcu, a fost răstignit. Din ceasul al şaselea până în ceasul al noulea s-a făcut întuneric. Longhin sutaşul, când a văzut aceste lucruri minunate şi mai cu seamă întunecarea soarelui, a strigat cu voce mare : Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta ! Unul dintre tâlhari îl insulta pe Iisus; celălalt însă, îl ţinea de rău cu asprime şi a mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a răsplătit credinţa lui şi i-a făgăduit petrecerea în rai împreună cu El. În sfârşit, după ce a fost insultat din-destul, Pilat a scris pe Cruce şi cuvintele : Împăratul iudeilor. Deşi iudeii s-au împotrivit să scrie aşa, zicând că el s-a numit împărat al iudeilor, totuşi Pilat a spus împotriva lor din nou : Ce-am scris, am scris ! Apoi Mântuitorul a strigat : Mi-e sete ! Ei au amestecat isop cu fiere şi l-au dat să-l bea. Şi spunând : Săvârşitu-s-a, înclinând capul şi-a dat Duhul. Toţi s-au îndepărtat de acolo. Lângă Crucea Lui stătea numai Mama Lui şi sora ei, Maria lui Cleopa, pe care Ioachim i-o născuse lui Cleopa ce murise fără copii. Mai era încă şi Ioan, iubitul lui ucenic. Nerecunoscătorii iudei, pentru că nu voiau să vadă trupurile pe Cruce au cerut lui Pliat (pentru că era marea zi a Paştelui şi era Vineri) ca să sfărâme fluierele picioarelor osândiţilor spre a muri mai repede. Şi au sfărâmat fluierele picioarelor celor doi tâlhari, căci mai trăiau încă; dar când au venit la Iisus şi L-au văzut că şi murise, s-au oprit de a le mai sfărâma. Unul dintre ostaşi, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins suliţa şi L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă şi îndată a ieşit sânge şi apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicaţie; sânge din pricina împărtăşirii cu dumnezeieştile sfinţenii, iar apă din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan şi a mărturisit-o şi adevărată este mărturisirea lui. El a fost de faţă la toate şi le-a văzut şi ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi minţit, n-ar fi scris şi cele care par că sunt spre necinstirea învăţătorului. Se spune că Ioan fiind de faţă atunci a strâns din coasta curgătoare de viaţă într-un vas Preasfântul şi dumnezeiescul sânge. După ce s-au săvârşit aceste fapte mai presus de fire, pe înserate, Iosif din Arimateia, ucenic al Lui la început, care se ascunsese ca şi ceilalţi, s-a dus cu îndrăzneală la Pilat, pe care-l cunoştea, şi i-a cerut trupul lui Iisus. Pilat i-a îngăduit să-l ia. Iar el, pogorându-l de pe Cruce, l-a dat jos cu multă evlavie. Pe când se lăsa noaptea, a venit Nicodim, aducând un amestec preparat de multă vreme din smirnă şi aloe. L-a înfăşurat în giulgiuri, după cum obişnuiau să facă Iudeii şi l-a îngropat în apropiere în mormântul tăiat în piatră a lui Iosif, unde nu mai fusese îngropat nimeni înainte. S-a făcut asta ca nu cumva să sa spună că altul a înviat, atunci când a înviat Hristos. Evanghelistul a amintit de amestecul de aloe şi smirnă; aceste mirodenii aveau însuşirea de a lipi; şi s-a întrebuinţat amestecul de smirnă şi aloe ca să nu se creadă că a fost furat atunci când vor vedea giulgiurile şi mahrama lăsate în mormânt. Într-adevăr, cum ar fi fost cu putinţă furtul, odată ce smirna şi aloea nu mai lăsau să se dezlipească giulgiurile de trup, deoarece se făceau una cu trupul, ca şi cum s-ar fi născut odată cu el ? Toate aceste fapte minunate s-au întâmplat Vineri. De asta purtătorii de Dumnezeu părinţi au rânduit ca Vineri să facem pomenire de toate acestea cu zdrobire de inimă şi cu umilinţă. Trebuie să se ştie că Domnul a fost răstignit în ziua a şasea a săptămânii, adică Vineri, pentru motivul că la început omul a fost făcut în ziua a şasea. A fost răstignit în ceasul al şaselea din zi. Pentru că în acest ceas, după cum se spune, şi Adam şi-a întins mâinile şi s-a atins de pomul oprit şi a murit. Pentru asta trebuia să fie creat din nou omul în acelaşi ceas în care a fost zdrobit. A fost răstignit în grădină, pentru că şi Adam a călcat porunca în grădina raiului. Băutura amară pe care a gustat-o Hristos preînchipuia gustarea lui Adam. Loviturile

cu palmele arătau slobozirea noastră. Scuiparea şi purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului. Hlamida de purpură, îmbrăcămintea împărătească în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârşita nemişcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Suliţa arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele şi trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roşii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos. Capul tuturora, se afla căpăţâna lui Adam. Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numeşte Locul Căpăţânii este aceasta : Pe vremea potopului, căpăţâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ şi colinda de colo colo despuiată de carne şi stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon din respect pentru strămoşi împreună cu toată oastea a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a şi fost numit de atunci locul acela pardosit cu pietre. Unii sfinţi aleşi spun pe temeiul predaniei, că şi Adam a fost îngropat acolo de un înger. Aşadar acolo unde era stârvul, acolo s-a aşezat vulturul Hristos, veşnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Chipul răutăţii celei potrivnice lui Dumnezeu, dumnezeieştii tineri l-au defăimat; Iar asupra lui Hristos întărâtându-se adunarea celor fărădelege, sfătuieşte cele deşarte şi gândeşte să ucidă pe Cela ce ţine viaţa în mână. Pe Carele toată făptura bine-L cuvintează, slăvindu-L în veci.

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor : Scuturaţi acum somnul de la lumina ochilor şi la rugăciune privegheaţi, ca să nu pieriţi întru ispită; şi mai vârtos tu, Simone, că celui mai tare este ispita mai mare; înţelege-Mă, Petre, pe Mine, pe Carele toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Cuvânt spurcat niciodată nu voi scoate din buzele mele, Stăpâne, zis-a Petru. Cu Tine voi muri ca un mulţumitor, de s-ar şi lepăda de Tine toţi. Că nu trupul şi sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie. Pe Carele toată făptura bine Te cuvintează, slăvindu-Te în veci.

Adâncul înţelepciunii celei dumnezeieşti şi al ştiinţei, cu totul l-ai cercat şi noianul judecăţilor Mele nu l-ai ajuns, omule, Domnul a zis. Deci, fiind trup, nu te lăuda, că de trei ori te vei lepăda de Mine. Pe Carele toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Te lepezi Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s-a zis. Ci fără zăbavă venind la tine o slujnică te va spăimânta, a zis Domnul. Dară plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pe Mine, pe Carele toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Ceea ce eşti mai cinstită..., *nu cântăm.*

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Oastea cea pierzătoare a celor ce urau pe Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăţi, a ucigaşilor de Dumnezeu, a venit la Tine, Hristoase, şi Te-au tras ca pe un nedrept, pe Tine, Ziditorul tuturor, pe Carele slăvim.

Neînţelegând păgânii legea şi citind în zadar glasurile proorocilor, ca pe o oaie Te-au tras pe Tine, Stăpânul tuturor, să Te junghie fără dreptate pe Tine, pe Carele Te slăvim.

Preoţii şi cărturarii împreună fiind răniţi de răutatea cea pizmătăreaţă, dat-au păgânilor ca un dar viaţa să o ucidă; adică pe Cel ce este din fire dătător de viaţă, pe Carele slăvim.

Înconjuratu-Te-au ca nişte câini mulţi şi Te-au lovit, împărate, cu palme peste obraz şi Te-au întrebat, mărturisind minciuni asupra Ta; ci toate răbdând, pe toţi i-ai mântuit.

Irmosul : Ceea ce eşti mai cinstită...

Apoi, Luminânda, de trei ori.

Într-o zi ai învrednicit, Doamne, pe tâlharul în rai; şi pe mine luminează-mă cu lemnul Crucii şi mă mântuieşte.

Apoi. Evanghelia a noua, de la Ioan : În vremea aceea, lângă Crucea lui Iisus..., *Sfârşitul :* ...vedea-vor pe Acela, pe care L-au împuns. *Şi îndată :* Toată suflarea să laude pe Domnul..., *Pe glasul al 3-lea.*

Punem Stihirile pe patru şi cântăm aceste Idiomele, glasul al 3-lea, repetând pe cea dintâi.

Două lucruri şi rele a făcut fiul meu cel întâi născut, Israil : Pe Mine, izvorul apei vieţii M-a părăsit, şi şi-a săpat luişi puţ sfărâmat. Pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Baraba l-a cerut şi l-a slobozit. Spăimânta-tu-s-a cerul de aceasta şi soarele şi-a ascuns razele; iar tu, Israile, nu te-ai ruşinat, ci morţii M-ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu ştiu ce au făcut. *(de două ori)*

Fiecare parte a Sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi : capul, spini; faţa, scuipări; fălcile, loviri cu palme; gura, gustarea oţetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgâneşti; spatele, biciuri şi mâna, trestie; întinsorile a tot trupul pe Cruce; încheieturile, cuie şi coasta, suliţă. Cela ce ai pătimit pentru noi şi ne-ai mântuit pe noi din patimi; Carele Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, şi ne-ai înălţat, Atotputernice Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clintit de frica puterii Tale. Că înălţându-Te astăzi, a pierit neamul iudeu. Catapeteasma Templului s-a rupt în două şi morţii din mormânturi au înviat; sutaşul văzând minunea, s-a înfricoşat; iar Maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o Maică şi zicând : Cum nu voi plânge şi nu mă voi bate în piept, văzându-Te pe Tine spânzurat pe lemn, gol ca un vinovat ? Cela ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat şi ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele şi M-au îmbrăcat cu haină roşie; pus-au pe capul Meu cunună de spini şi Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca vasele olarului.

Şi acum..., *asemenea.*

Spatele Mele le-am dat spre bătăi şi faţa Mea nu o am întors despre scuipări. Înaintea judecăţii lui Pilat am stătut şi răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

Apoi. Evanghelia a zecea, de la Matei. În vremea aceea, a venit Iosif..., *Sfârşitul :* ...iar Maria Magdalena şi Maria lui Iosie priveau unde-L pun.

Apoi : Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... *Şi îndată, Ectenia :* Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului... *Ecfonisul :* Că Dumnezeul milelor... *Şi îndată, Evanghelia a unsprezecea, de la Ioan :* În vremea aceea, Iosif din Arimateea..., *Sfârşitul :* ...pentru că mormântul acesta era aproape.

Apoi cântăm Stihoavna, stihiri idiomele, într-amândouă stranele împreună. Ceasul 1.

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat şi temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cela ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne slavă Ţie.

Stih : Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.

Glasul al 2-lea.

Poporul cel păgânesc şi fărădelege, pentru ce a cugetat cele deşarte ? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cela ce este viaţa tuturor ? Minune mare ! Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fărădelege şi S-a înălţat pe lemn, Iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pe cei legaţi care strigă : Îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Stih : Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurat pe Cruce, tânguindu-se cu milă, ca o Maică, s-a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere dintru adâncul sufletului sgâriindu-şi obrazul şi părul smulgându-şi încă şi în piept bătându-se, a strigat cu jale : Amar mie, dumnezeiescule Fiu ! Vai mie, lumina lumii ! Cum ai apus de la ochii mei, mielul lui Dumnezeu ? Pentru care cetele celor fără de trupuri s-au cuprins de spaimă, zicând : Cela ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Stih : Iar Dumnezeu, împăratul nostru, mai-nainte de veci a

făcut mântuire în mijlocul pământului.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânţă, a strigat cu amar : Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău ? Nu sufer a Te vedea fără dreptate răstignit. Însă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi, cea de a treia zi.

Slavă..., *glasul al 8-lea.*

Doamne, suindu-Te pe Cruce, a căzut frică şi cutremur asupra făpturii; de vreme ce şi pământul l-ai oprit să nu înghită pe cei ce Te-au răstignit şi iadului ai poruncit să sloboadă din sine pe cei legaţi. Judecătorule al celor vii şi al celor morţi, Cela ce spre înoirea oamenilor ai venit să dai viaţă iar nu moarte, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi acum...

Acum se întinge condeiul răspunsului de judecată de la judecătorii cei nedrepţi, Iisus Se judecă şi Se osândeşte spre răstignire şi împreună pătimeşte făptura, văzând pe Domnul pe Cruce, Cela ce pătimeşti după firea trupului pentru mine, bunule Doamne, slavă Ţie.

Apoi Evanghelia a douăsprezecea, de la Matei : Iară a doua zi, care vine după Vineri..., *Sfârşitul :* ...şi au pecetluit piatra. *Apoi :* Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule..., *După,* Tatăl nostru...,

Troparul glasul al 4-lea.

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău. Pe Cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te nemurire al izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Apoi ectenia obişnuită şi Apolisul

Rânduiala ceasurilor

DIN SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI

Facere a lui Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei.

La două ceasuri din zi trage clopotul şi se îmbracă preotul şi binecuvântând, începem; Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia.. *Apoi,* Doamne miluieşte ! *(de 12 ori)* Slavă..., Şi acum....

Veniţi să ne închinăm..., (de trei ori)

Şi zicem aceşti Psalmi :

PSALMUL 5

Graiurile mele ascultă-le, Doamne ! Înţelege strigarea mea ! Ia aminte la glasul rugăciunii mele, împăratul meu şi Dumnezeul meu, căci către Ţinemi îndrept rugăciunea mea ! Doamne, dimineaţa vei auzi glasul meu; dimineaţa voi sta înaintea Ta şi voi aştepta. Căci Tu eşti Dumnezeul, Care nu voieşte fărădelegea : lângă Tine nu se va adăposti vicleanul. Nici călcătorii de lege nu se vor sălăşlui în preajma ochilor Tăi, căci Tu urăşti pe toţi făcătorii de rele. Pierde-vei pe toţi cei ce spun minciună; pe omul ucigaş şi pe cel vânzător îl urăşte Domnul. Iar eu, după mare mila Ta, voi intra în casa Ta, şi în frica Ta mă voi închina în sfântă Biserica Ta. Povăţuieşte-mă, Doamne, la dreptatea Ta ! Netezeşte calea Ta înaintea mea, în necazul vrăjmaşilor mei ! Că nu este adevăr în gura lor, limbile lor sunt linguşitoare; inima lor e capcană şi gâtlejul lor mormânt deschis. Osândeşte-i, Dumnezeule, şi răstoarnă gândurile lor ! Pentru mulţimea răutăţilor leapădă-i, că s-au răzvrătit împotriva Ta ! Atunci se vor veseli toţi cei ce nădăjduiesc înTine, şi în veac se vor bucura; lăuda-se-vor cu Tine cei ce iubesc numele Tău şi Te vei sălăşlui întru dânşii. Că Tu binecuvintezi pe cel drept, Doamne, şi în loc de coif îl încununezi cu bunăvoinţa Ta.

PSALMUL 2

Pentru ce se întărâtă popoarele şi neamurile cugetă deşertăciuni ? Pentru ce se adună împăraţii pământului şi căpeteniile se sfătuiesc împreună asupra Domnului şi asupra Unsului lui, zicând : Să rupem legăturile lor şi să lepădăm de pe noi jugul lor ? Cel ce locuieşte în ceruri însă râde de dânşii şi Domnul îşi bate joc de ei. Odată însă le va grăi cu iuţime şi cu mânia Sa îi va tulbura. Iar eu sunt pus de Dânsul împărat peste Sion, muntele cel sfânt al Lui. Vesti-voi hotărârea Domnului, căci a zis către mine : Fiul Meu eşti tu; eu astăzi te-am născut. Cere de la mine şi-ţi voi da neamurile de moştenire şi marginile pământului în stăpânirea ta. Cu toiag de fier le vei paşte; ca pe nişte vase de lut le vei sdrobi. Înţelepţiţi-vă dar, împăraţilor ! Luaţi învăţătură, judecătorii pământului ! Slujiţi Domnului cu frică şi vă bucuraţi înaintea Lui cu smerenie ! Luaţi învăţătură, ca nu cumva să se mânie Domnul şi să rătăciţi de la calea cea dreaptă; căci curând se va aprinde mânia Lui : Ferice de toţi cei ce nădăjduiesc într-însul !

PSALMUL 21

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu ! Pentru ce m-ai părăsit, pentru ce te-ai depărtat fără să-mi asculţi graiurile şi fără să-mi ajuţi ? Dumnezeul meu, ziua am strigat şi nu m-ai auzit; strigat-am şi noaptea şi nu m-am liniştit ! Dar Tu sfânt eşti şi locuieşti în lauda lui Israil. În tine au nădăjduit părinţii noştri, nădăjduit-au şi i-ai izbăvit; către Tine au strigat, şi s-au mântuit; nădăjduit-au în Tine şi n-au fost ruşinaţi. Eu însă nu sunt om, ci vierme, ocara oamenilor şi batjocura poporului. Toţi câţi mă văd, mă batjocoresc, strâmbă din buze şi dau din cap, zicând : Acesta nădăjduia în Domnul, să-l izbăvească şi să-l mântuiască, de este plăcutul Lui ! Dar Tu m-ai scos din pântecele maicii mele; de la sânul maicii mele Tu mi-ai sădit nădejdea în inimă. De la naştere sunt pus sub paza Ta; Tu eşti Dumnezeul meu de la sânul maicii mele. De aceea nu Te depărta de mine, că necazul e aproape şi n-are cine să-mi ajute ! Tauri mulţi m-au împresurat, împresuratu-m-au graşii Vasanului. Deschisuşi-au asupra mea gura lor, ca leul ce umblă după pradă şi mugeşte. Şi eu m-am vărsat ca apa şi toate oasele mele mi s-au desfăcut inima mea s-a făcut ca ceara, şi se topesc în mine măruntaiele mele. Uscatu-mi-s-a vlaga ca un hârb de lut şi limba mi s-a lipit de cerul gurii; pogorâtu-m-ai în pulberea morţii. Căci m-au înconjurat câini mulţi; o haită de nelegiuiţi m-a împresurat; şi au străpuns mâinile şi picioarele mele. Toate oasele mi se puteau număra, iar ei se uitau şi făceau din mine privelişte. Împărţit-au hainele mele între ei şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi. Dar Tu, Doamne, nu Te depărta ! Tăria mea, vino în ajutorul meu; izbăveşte de sabie viaţa mea ! Scapă bietul meu suflet din ghiara câinilor ! Scoate-mă din gura leului şi din coarnele taurilor izbăveşte-mă ! Şi voi vesti numele Tău fraţi lor mei; în adunarea lor Te voi lăuda, zicând : Cei ce vă temeţi de Domnul, cântaţi laudele Lui; vestiţi slava Lui, toţi cei din neamul lui Iacov ! Temeţi-vă de Dânsul, toată seminţia lui Israil ! Căci n-a nesocotit, nici a trecut cu vederea ruga săracului; nu şi-a întors de la el faţa, ci l-a auzit când l-a chemat. Tu eşti lauda mea; în adunare mare Te voi lăuda; făgăduinţele mele voi împlini înaintea celor ce se tem de Tine. Mânca-vor săracii şi se vor sătura, şi vor lăuda pe Domnul cei ce-L caută; vii vor fi inimile lor în veacul veacului. Aduce-şi-vor aminte şi se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului şi toate neamurile se vor închina înaintea Lui. Că a Domnului este împărăţia şi El domneşte peste popoare. Mânca-vor şi se vor închina toţi graşii pământului; cădea-vor înaintea Lui toţi cei se pogoară în pământ şi cei ce nu-şi pot ţine viaţa. Urmaşii mei vor sluji Lui în veac şi ai Domnului se vor chema; veni-vor şi vor vesti dreptatea Domnului, şi poporului ce se va naşte vor spune ce-a făcut Domnul.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia, *(de trei ori)* Doamne miluieşte ! *(de trei ori)*

Slavă... *Tropar, glasul 1.*

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania; călcatus-a puterea vrăjmaşului. Că nici înger, nici om, ci Tu însuţi, Doamne, ne-ai mântuit pe noi; slavă Ţie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ce te vom chema, o, ceea ce eşti plină de dar ! Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptăţii; rai; că ai odrăslit floarea nestricăciunii; Fecioară; că ai rămas nestricată; Maică curată; că ai avut în sfintele tale braţe Fiu pe Dumnezeul tuturor. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi cântăm trei tropare din cele 12, repetându-le. Şi zicem întâi fără de stih. Aşa facem şi la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâi. La al doilea, zicem stihirile ce se arată. Iar la al treilea, zicem Slavă..., Şi acum....

Troparul, glasul al 8-lea, singur glasul.

Astăzi catapeteasma Templului se rupe spre mustrarea celor fărădelege şi soarele razele sale îşi ascunde, văzând pe Stăpânul răstignindu-Se.

Şi iar aceasta, în a două strană.

Apoi strana dintâi zice stihul : Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte ?

Şi cântăm acest tropar :

Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase Împărate, şi ca un miel fără de răutate, Te-ai pironit pe Cruce de bărbaţii cei fărădelege, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Stih : Înainte au stătut împăraţii pământului şi boierii s-au adunat într-una asupra Domnului şi asupra Unsului Lui.

Şi iar acel tropar îl cântăm şi în a doua strană.

Apoi strana cea dintâi :

Slavă..., *acelaşi glas.*

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fărădelege ce Te-au prins : De aţi şi rănit pe păstorul şi aţi risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aş fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Ci rabd îndelung, ca să se plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate şi ascunse. Doamne, slavă Ţie !

Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimenul proorociei, glasul al 4-lea :
Inima lui a adunat fărădelege luişi. (*ps. 40, 6*)
Stih : Fericit este cel ce înţelege spre săracul şi mişelul. (*ps. 40, 1*)

Din Proorocia lui Zaharia citire :
Cap. 11, Vers. 11-14; Cap. 18, Vers. 6-7; Cap. 14, Vers. 6-9 şi 20-21.

Atunci am luat toiagul meu milostivire şi l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele. El a fost stricat în acea zi, iar neguţătorii de oi care mă luaseră zălog, înţeleseră că acesta a fost cuvântul Domnului. Şi le-am zis : Dacă credeţi de cuviinţă, daţi-mi simbria, iar dacă nu, să nu mi-o plătiţi. Şi mi-au cântărit simbria mea treizeci de arginţi. Atunci a grăit Domnul către mine : Aruncă-i olarului preţul acela scump cu care tu ai fost preţuit de către ei. Şi am luat cei treizeci de arginţi şi i-am aruncat olarului în casa lui. Apoi am rupt şi toiagul cel de-al doilea, „Legământ”, ca să stric frăţia dintre Iuda şi Ierusalim. Şi dacă va fi întrebat : De unde ai rănile acestea la mâini ? El va răspunde : Am fost lovit în casa prietenilor mei ! Sabie, deşteaptă-te împotriva păstorului meu, împotriva tovarăşului meu, zice Domnul Savaot. Bate păstorul ca să se risipească oile, iar eu îmi voi întoarce mâna mea împotriva celor mai mici. În vremea aceea nu va fi căldură, ci frig şi ger. Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o ştie; nu va fi zi şi noapte, ci în vremea serii va fi lumină. Iar în ziua aceea va izvorî din Ierusalim apă vie; un braţ se va îndrepta către marea cea de la răsărit, iar celălalt braţ, către marea cea de la apus. Şi va fi la fel şi vara şi iarna. Şi va fi Domnul împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur, aşijderea şi numele lui. În ziua aceea va fi scris pe oale şi căldări : Sfânt lui Dumnezeu ! Şi vor fi căldările cele din casa Domnului ca şi cupele înaintea jertfelnicului. Şi orişice căldare din Ierusalim şi din Iuda va fi sfântă Domnului Savaot. Şi vor veni toţi cei ce vor să jertfească şi le vor lua şi vor fierbe carne şi nu va mai fi niciun neguţător în ziua aceea în casa Domnului Savaot.

Apoi Apostolul :

Din Cartea cea către Galateni, a Sfântului Apostol Pavel, citire :

Cap. 6, Vers 14-18.

Fraţilor, eu nu voiesc să mă laud decât numai cu Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care, pentru mine, lumea e răstignită şi eu sunt răstignit în ce priveşte lumea. Pentru că în Hristos Iisus nimic nu preţuieşte, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur, ci numai făptura cea nouă. Pace şi milă să fie peste cei ce se poartă după regula aceasta şi peste Israilul lui Dumnezeu. Încolo nimenea să nu-mi facă supărare, că eu rănile Domnului nostru Iisus Hristos le port pe trupul meu. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraţilor ! Amin.

Apoi Evanghelia de la Matei : În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă..., *Sfârşitul :* ...şi mama fiilor lui Zevedeu.

Apoi :

Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească toată fărădelegea. Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale. Faţa Ta arătă-o peste robul Tău şi mă învaţă îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuvinţa Ta.

Sfinte Dumnezeule..., *Şi după,* Tatăl nostru..., *Condac, glasul al 8-lea.*

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis : De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Apoi : Doamne miluieşte ! *(de 40 de ori)*

Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pe pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-răbdătorule, Multmilostive şi mult îndurate; Carele pe cei drepţi iubeşti şi pe cei păcătoşi miluieşti, Carele pe toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Însuţi, Doamne, primeşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează viaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul celor rele şi al

durerii. Ocoleşte-ne pe noi cu sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţei şi la cunoştinţa slavei Tale celei neapropiate. Că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte ! *(de trei ori)* Slavă..., Şi acum...,

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim. Întru numele Domnului binecuvintează Părinte.

Preotul zice : Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi...,

Apoi rugăciunea :

Hristoase, lumina cea adevărată, Carele luminezi şi sfinţeşti pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feţei Tale; ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Şi îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Ceasul al treilea

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru... *(de trei ori)*

PSALMUL 34

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac strâmbătate şi dă război celor ce se războiesc cu mine ! Apucă sabia şi scutul, şi Te scoală în apărarea mea ! Tinde-Ţi sabia şi taie calea celor ce mă prigonesc ! Zi sufletului meu : Eu sunt mântuirea ta ! Ruşinaţi şi înfrânţi să fie cei ce urmăresc sufletul meu ! Cei ce-mi voiesc mie răul, ruşinaţi să fie şi puşi pe fugă ! Să fie ca pleava luată de vânt, şi îngerul Domnului să-i vâneze ! întunecată şi lunecoasă să fie calea lor, şi îngerul Domnului să-i urmărească ! Că fără pricină mi-au întins mie cursă şi groapă au săpat ca să mă piardă. Fără de veste să vină pieirea peste dânşii ! Laţul, ce mi-au întins, să-i prindă ! În acela să cadă şi să piară ! Bucura-se-va atunci sufletul meu de Domnul şi se va veseli de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice : Doamne, cine este ca Tine, Cel ce izbăveşti pe cel slab din mâna celui mai tare decât el, şi pe cel sărac şi necăjit de cel ce-l jefuieşte ! Sculatu-s-au asupra mea mărturii nedrepte şi de cele ce nu ştiu mă învinuiesc. Îmi plătesc cu rău pentru bine; cu pribegie plătesc sufletului meu. Iar eu, când zăceau ei, cu sac m-am îmbrăcat; mi-am smerit sufletul cu post şi m-am rugat în inima mea. Ca unui prieten, ca unui frate, aşa le-am făcut eu bine. Ca şi cum aş fi jelit pe mama, aşa umblam cu capul plecat. Iar când m-am poticnit, ei s-au bucurat şi s-au adunat; adunatu-s-au să mă hulească; şi nu ştiu pentru ce mă clevetesc mereu. Cu păcătoşii şi cu trântorii scrâşnesc cu dinţii asupra mea. Până când, Doamne-i vei răbda ? Doamne, păzeşte sufletul meu de răutatea lor ! Păzeşte de lei viaţa mea ! Şi Te voi slăvi în adunare mare, în popor mult Te voi lăuda. Să nu izbutească asupra mea vrăjmaşii mei cei răi, cei ce mă urăsc pe nedrept să nu facă semne cu ochii. Căci ei nu grăiesc de pace, ci răutăţi plănuiesc în inima lor. Larg îşi deschid gura asupra mea şi zic : Bine, bine, lasă că vom vedea ! Vezi-i şi Tu, Doamne, şi nu-i răbda ! Doamne, nu Te depărta de mine ! Scoală, Doamne, în apărarea mea ! Ridică-Te, Dumnezeul meu, în sprijinul dreptăţii mele ! Judecă-mă, Doamne, după dreptatea Ta ! Dumnezeul meu, să nu izbutească vrăjmaşii mei asupra mea, nici să zică în inima lor : Înghiţitu-l-am ! S-a făcut după dorinţa noastră ! De ruşine şi de ocară să fie acoperiţi toţi cei ce se bucură de necazul meu ! Toţi, cei ce se ridică împotriva mea, să se îmbrace cu ruşine şi cu ocară ! Iar cei ce-mi voiesc binele, să se bucure şi să se veselească şi necontenit să zică : Slavă lui Dumnezeu, Celui ce dăruieşte pace robului Său. Atunci limba mea va vesti dreptatea Ta şi toată ziua va cânta lauda Ta.

PSALMUL 108

Dumnezeul laudei mele, nu tăcea, că s-au deschis asupra mea buze necredincioase : buze viclene şi limbă mincinoasă îmi vorbesc ! Cuvinte de ură mă împroşcă din toate părţile şi fără pricină se războiesc asupra mea. În schimbul dragostei mele mă duşmănesc, iar eu mă rog pentru ei. Pentru bine îmi plătesc cu rău, şi pentru iubire cu ură. Pune peste el pe cel necredincios, şi diavolul să stea la dreapta lui ! De va intra la judecată, să iasă osândit, şi rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Puţine să fie zilele lui şi dregătoria lui să o ia altul ! Copiii lui să ajungă orfani şi femeia lui văduvă. Să rătăcească copiii lui şi să cerşească; să ceară departe de casa lor dărâmată ! Datornicul să pună mâna pe toate ale lui şi străinii să jefuiască rodul muncii lui ! Nimănui să să nu-i fie jale de dânsul, nici milă de orfanii lui. Urmaşii lui meniţi să fie pieirii şi într-un neam să se stingă numele lor ! Să se pomenească la Domnul nedreptatea părinţilor lui şi păcatul mamei lui să nu se şteargă ! Să fie pururea înaintea

Domnului şi să piară de pe pământ pomenirea lui. Pentru că nu şi-a adus aminte să facă milă, ci a prigonit pe cel nevoiaş şi sărac, şi pe cel cu inima întristată, ca să-l omoare. A iubit blestemul : să cadă dar asupra lui ! N-a iubit binecuvântarea : să se depărteze dar de el. Să se îmbrace cu blestemul ca şi cu haina lui şi să pătrundă ca apa înlăuntrul lui şi ca untdelemnul în oasele lui ! Să-i fie ca un veşmânt, cu care se îmbracă şi ca un brâu, cu care pururea se încinge ! Aceasta să fie plata prigonitorilor mei şi a celor ce mă grăiesc de rău ! Iar Tu, Doamne Dumnezeule, fă-mi bine pentru numele Tău ! Că mare este bunătatea Ta, mântuieşte-mă ! Că necăjit şi sărac sunt eu şi inima mea e rănită înlăuntrul meu. Pier ca umbra trecătoare şi ca lăcusta sunt alungat. Genunchile mele sunt slăbite de post şi trupul meu e istovit din lipsa untului de lemn. De ocară am ajuns înaintea lor şi ei mă privesc şi dau din cap. Ajută-mi, Doamne, Dumnezeul meu ! Miluieşte-mă cu bunătatea Ta ! Ca să cunoască ei că aceasta-i mâna Ta şi că Tu, Doamne, ai făcut aceasta. De blesteamă ei, Tu binecuvântează; de se scoală, să fie acoperiţi de ruşine şi sluga Ta se va bucura. Să se îmbrace prigonitorii mei cu necinste şi ca şi cu o manta să se acopere cu ruşinea lor. Lăuda-voi foarte pe Domnul cu gura mea; în mijlocul mulţimii îi voi da laudă. Pentru că stă deadreapta celui sărac, ca să-l izbăvească de cei ce osândesc sufletul lui.

PSALMUL 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după marea mila Ţa, şi după mulţimea îndurărilor tale şterge fărădelegea mea ! Spală-mă de tot de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte ! Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu e pururea înaintea mea. Ţie unuia Ţi-am greşit, căci am făcut ceea ce-i rău înaintea Ta. Aşa că Tu eşti drept în hotărârea Ta, şi în judecata Ta cu totul curat. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut Maica mea, dar Tu, Cel ce iubeşti adevărul, arată-mi tainele înţelepciunii Tale ! Stropeşte-mă cu isop şi mă voi curăţi; spală-mă şi mai alb decât zăpada voi fi ! Dă-mi să aud cuvânt de bucurie şi de veselie, şi se vor bucura oasele mele cele smerite ! întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele ştergele ! Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte înlăuntrul meu ! Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine ! Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte ! Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale, şi cei necredincioşi se vor întoarce la Tine. Izbăveşte-mă de vărsarea sângelui, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele, şi limba mea va lăuda îndurarea Ta. Deschide, Doamne, buzele mele, şi gura mea va vesti lauda Ta ! Că, de-ai fi voit, jertfă Ţi-aş fi dat ! Tu însă nu voieşti arderile de tot. Că jertfă plăcută lui Dumnezeu e duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, după bunătatea Ta, Sionului şi zideşte iarăşi zidurile Ierusalimului ! Atuncea bine plăcute-Ţi vor fi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia *(de trei ori)*

Slavă..., *Troparul, glasul al 6-lea.*

Doamne, iudeii Te-au judecat spre moarte, pe Tine, viaţa tuturor. Cei ce au trecut pedeştri Marea Roşie prin toiag, pe Cruce Te-au pironit, şi cei ce au supt miere din piatră, fiere Ţi-au adus. Ci Tu, de bunăvoie ai răbdat, ca să ne slobozeşti pe noi din robia vrăjmaşului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm : Roagă-te Stăpână, cu Sfinţii Apostoli, să miluiască sufletele noastre.

Şi cântăm trei Tropare din cele 12, repetându-le. Glasul al 8-lea.

Pentru frica iudeilor s-a lepădat de Tine, Doamne, prietenul şi cel de aproape al Tău Petru, şi plângând, aşa a strigat : Să nu treci lacrimile mele; că am zis că voi păzi credinţa, Îndurate, şi nu o am păzit. Şi pocăinţa noastră aşa o primeşte şi ne miluieşte pe noi.

Tot aceasta.

Apoi, Stih : Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înţelege strigarea mea.

Mai-nainte de cinstita răstignire, ostaşii batjocorindu-Te, Doamne, oştile cele fără de trupuri s-au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai zugrăvit pământul cu flori; şi cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cela ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduială ca aceasta s-a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, şi marea milă, slavă Ţie.

Stih : Ia aminte glasul rugăciunii mele.

Tot acest tropar.

Slavă..., *glasul al 5-lea.*

Când Te trăgeau spre Cruce, aşa ai strigat, Doamne : Pentru care lucru vreţi să Mă răstigniţi, iudei ? Pentru că am întărit pe slăbănogii voştri ? Pentru că am înviat pe morţii voştri, ca din somn ? Pe ceea ce-i curgea sânge o am tămăduit; pe hananeanca o am miluit. Dar pentru care lucru vreţi să Mă omorâţi, iudei ? Ci veţi vedea pe Hristos, pe Carele împungeţi acum, călcătorilor de lege.

Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Că eu spre bătăi gata sunt şi durerea mea înaintea mea este pururea. (*ps. 37, 17*)
Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi. (*ps. 6, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 50, Vers. 4-11.

Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic ca să nu să grăiesc celor deznădăjduiţi. În fiecare dimineaţă El deşteaptă, trezeşte urechea mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, dar eu nu m-am împotrivit şi nici nu m-am dat înapoi. Spatele mele le-am dat spre bătăi şi fălcile mele spre pălmuiri şi faţa mea nu o am întors de către ruşinea scuipărilor. Şi Domnul Dumnezeu mi-a ajutat şi nu am fost ruşinat. Pentru aceasta am şi întărit faţa mea ca o cremene, căci ştiam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea ? Să ne măsurăm împreună ! Cine este potrivnicul meu ? Să se apropie ! Iată Domnul, Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine mă va osândi ? Iată ca un veşmânt vechi toţi se vor prăpădi şi molia îl va mânca ! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul slugii sale ! Cel care umblă în întuneric şi fără lumină, să nădăjduiască întru numele Domnului şi să se bizuie pe Dumnezeul lui ! Voi, toţi care aprindeţi focul şi pregătiţi săgeţi arzătoare, aruncaţi-vă în focul săgeţilor voastre pe care l-aţi aprins ! Din mâna mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veţi fi culcaţi !

Apoi Apostolul :

Din Cartea cea către Romani, a sfântutui Apostol Pavel, citire :

Cap. 5, Vers. 6-10.

Fraţilor, Hristos, în vremea când noi eram încă neputincioşi, a murit, la vremea hotărâtă, pentru necredincioşi. Deşi chiar pentru un drept te miră de va muri cineva; abia, poate, pentru un binefăcător să se hotărască cineva să moară. Dumnezeu însă Şi-a dovedit dragostea Sa către noi prin aceea, că Hristos a murit pentru noi, când eram încă păcătoşi. De aceea, cu atât mai vârtos acum, când suntem îndreptaţi prin sângele lui Hristos, ne vom mântui printr-însul de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă vrăjmaşi fiind noi, ne-am împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, apoi cu atât mai mult după ce ne-am împăcat, ne vom mântui prin viaţa Lui.

Evanghelia de la Marcu : În vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus..., *Sfârşitul :* ...care veniseră împreună cu El la Ierusalim. *Şi după aceasta, citim tâlcuirea de la Matei :* Cuvântul pentru Cruce.

Apoi :

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat, bine este cuvântat Domnul; din zi în zi să sporească nouă Dumnezeul mântuirilor noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântui.

Sfinte Dumnezeule..., *Şi după,* Tatăl nostru...,

Condac :

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis : De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte ! *(de 40 de ori)* *Rugăciunea :* Cela ce în toată vremea..., Doamne miluieşte ! *(de trei ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi...,

Apoi rugăciunea :

Stăpâne, Dumnezeule, Părinte Atotputernice, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase şi Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o Putere, miluieşte-mă pe mine păcătosul; şi cu judecăţile care ştii, mântuieşte-mă pe mine nevrednicul robul Tău; că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată începe al şaselea ceas.

Ceasul al şaselea.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru... *(de trei ori)*

PSALMUL 53

Mântuieşte-mă, Dumnezeule, cu numele Tău, şi cu puterea Ta fă-mi dreptate ! Ascultă, Doamne, rugăciunea mea, şi ia aminte la cuvintele gurii mele ! Că străinii s-au sculat asupra mea, şi cei tari caută sufletul meu, şi n-au pe Dumnezeu înaintea lor. Dar iată Dumnezeu vine în ajutorul meu, şi Domnul este sprijinitorul sufletului meu. Întoarce răul asupra vrăjmaşilor mei şi după cuvântul Tău pierde-i pe ei ! Jertfe din toată inima îţi voi aduce şi voi da slavă numelui Tău, că este bun. Că din tot necazul m-ai izbăvit, şi ochiul meu fără teamă a privit spre vrăjmaşii mei.

PSALMUL 139

Scapă-mă, Doamne, de omul viclean şi de bărbatul nedrept mă izbăveşte ! Aceştia plănuiesc nedreptate în inima lor şi pururea se gătesc de război. Ca şerpii îşi ascut limbile lor şi pe buzele lor au venin de scorpie. Păzeşte-mă, Doamne, de mâna nelegiuitului şi mă fereşte de oamenii nedrepţi, care gândesc să împiedice paşii mei ! Cei mândri mi-au întins curse şi laţuri; mreje au întins picioarelor mele şi pe lângă cărare mi-au pus capcane. Zis-am către Domnul : Tu eşti Dumnezeul meu ! Ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele ! Doamne, Dumnezeule, tăria şi mântuirea mea, Cel ce mi-ai apărat capul în vreme de război : Nu împlini, Doamne, dorinţa celui rău şi să nu izbutească gândul lui, că se va trufi ! Asupra capului celor ce mă împresoară să vină răutatea plănuită de însăşi buzele lor ! Să cadă asupra lor cărbuni aprinşi ! Aruncă-i în para focului şi din prăpastie să nu mai iasă ! Clevetitorul nu se va întemeia pe pământ; pe omul nedrept răutatea-l va duce la pieire. Ştiu că Domnul va apăra pricina săracilor şi va face dreptate celui năpăstuit. Şi aşa dreptii vor da slavă numelui Tău şi cei nevinovaţi vor locui înaintea Ta.

PSALMUL 90

Cel ce locuieşti sub acoperământul Celui Prea Înalt şi odihneşti sub umbra Celui Atotputernic, zi către Domnul : Tu eşti scăparea mea, Tu eşti apărătorul şi Dumnezeul meu, în care nădăjduiesc eu ! Că El te izbăveşte de laţul vânătorului şi de molima cea ucigătoare; cu penele Sale te umbreşte şi sub aripile Lui eşti scutit de primejdie, că adevărul Lui e scut şi pavăză. Nu te vei teme de nălucă noaptea, de săgeata ce sboară ziua; de ciuma ce se încuibează în negură, şi de molima ce bântuie spre miazăzi. Cădea-vor mii la stânga ta şi la dreapta ta zeci de mii, iar de tine moarte nu se va apropia, ci vei căuta cu ochii tăi şi pedepsirea păcătoşilor vei vedea : pentru că ai zis : Doamne, Tu eşti scăparea mea, şi ţi-ai ales de liman pe Cel Prea Înalt. De aceea nici-un rău nu te va ajunge şi boala nu se va apropia de casa ta. Că a poruncit El îngerilor Săi, să te păzească în toate căile tale. Şi pe mâini te vor ridica, ca să nu se lovească de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste lei şi peste balauri. Pentru că M-a iubit, îl voi izbăvi, zice Domnul despre tine. Apăra-l-voi, că a cunoscut numele Meu. Când va striga către Mine, îl voi auzi şi la vreme de necaz voi fi cu dânsul, mântui-l-voi şi-l voi preamări. Încărca-l-voi de zile multe, şi-i voi arăta lui mântuirea Mea.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia ! *(de trei ori)* Doamne miluieşte ! *(de trei ori)*

Slavă..., *Troparul, glasul al 2-lea.*

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce strigă : Doamne, slavă Ţie.

Şi acum...

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre, tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată, că milostiv este şi poate să mântuiască, Cela ce a primit a pătimi pentru noi.

Şi cântăm trei tropare din cele 12, glasul al 8-lea, repetându-le.

Aceasta zice Domnul către iudei : Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Sau cu ce v-am supărat pe voi ? Pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit ? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit. De acum nu voi mai răbda, chema-voi neamurile Mele şi acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu voi dărui viaţa veşnică. (*de două ori*)

Apoi Stih : Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Legiuitorii lui Israii, iudei şi farisei, ceata Apostolilor strigă către voi : Iată Biserica pe care voi aţi stricat-o, iată Mielul pe Carele L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului, S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi iudei, că iată Cel ce v-a mântuit prin mare şi în pustie v-a hrănit. Aceasta este viaţa şi lumina şi pacea lumii.

Stih : Mântuieşte-mă Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Şi tot Stihira aceasta.

Slavă..., *glasul al 5-lea.*

Veniţi purtătoare de Hristos, popoare, să vedem ce s-a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoţii cei fărădelege asupra Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morţii pe Cuvântul cel fără de moarte şi dându-L lui Pilat L-au răstignit în locul Căpăţânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând : Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile învierea Mea cea din morţi.

Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 4-lea :
Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul. (*ps. 8, 1*)
Stih : Că s-a înălţat mare cuviinţa Ta mai presus de ceruri. (*ps. 8, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 52, Vers. 13. Cap. 54, Vers. 1.

Aşa zice Domnul : Iată că sluga Mea va propăşi, se va sui, mare se va face şi se va înălţa pe culmile slavei ! Precum mulţi s-au spăimântat de el, şi principi s-au sculat împotriva lui, aşa de schimonosită îi era înfăţişarea lui, şi chipul lui atât de fără asemănare cu oamenii. Tot aşa va fi şi pricină de mirare pentru multe popoare; regii îşi vor astupa gura, căci acum văd ceea ce nu li s-a povestit şi ceea ce n-au auzit, înţeleg. Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi ? Crescut-a înaintea lui ca o odrasla, şi ca o rădăcină în pământ uscat; fără chip şi fără frumuseţe, ca să ne uităm la el şi fără înfăţişare, ca să ne fie drag. Dispreţuit şi cel din urmă dintre oameni, om de suferinţă, şi răbdător la durere, căci chipul lui era hidos, dispreţuit şi nesocotit. Dar el a luat asupra-şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre s-a împovărat. Şi noi îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu, dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile lui noi toţi ne-am vindecat. Toţi umblau rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul l-a copleşit pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar s-a supus, şi nu şi-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s-a adus şi ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu şi-a deschis gura sa. Întru smerenia lui judecata lui s-a ridicat şi neamul lui cine îl va spune ? Căci s-a luat de pe pământ viaţa lui ! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte. Mormântul lui a fost pus lângă cei fărădelege şi cu cei făcători de rău după moartea lui, cu toate că nu săvârşise nicio nedreptate, şi nici înşelăciune n-a fost în gura lui. Dar i-a plăcut Domnului să-l zdrobească prin suferinţă. Dacă îşi dă viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii săi, îşi va lungi viaţa şi lucrul Domnului în mâna lui va propăşi. Scăpat de chinurile sufletului său, va vedea rodul ostenelilor sale, şi de mulţumire, se va sătura. Prin ştiinţa lui, dreptul, sluga Mea va îndrepta pe mulţi, şi fărădelegile lui le va lua asupra sa. Pentru aceasta îl voi da mulţimile partea sa şi gloatele le va avea ca pradă; căci el şi-a dat sufletul său spre moarte şi cu cei făcători de rele a fost numărat; iar el a purtat fărădelegile multora şi pentru coi păcătoşi şi-a dat viaţa. Foseleşte-te cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă ceea ce nu te zvârcoleşti în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei pustiite decât ai celei cu bărbat zice Domnul.

Apoi, Apostolul.

Din Cartea cea către Evrei, a Sfântului Apostol Pavel, citire :
Cap. 2, Vers. 11-18.

Fraţilor, Cel ce sfinţeşte şi cei ce se sfinţesc, toţi sunt din Unul. Pentru care pricină El nu se ruşinează a-i numi pe aceştia fraţi, zicând : Spune-voi numele Tău fraţilor Mei, în mijlocul adunării Te voi cânta. Şi iarăşi : Eu voi nădăjdui într-însul, sau : Iată, Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu. Şi precum pruncii sunt părtaşi trupului şi sângelui, şi El de asemenea S-a făcut părtaş acestora, ca prin moarte să surpe pe cel ce avea stăpânire peste moarte, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe aceia, care toată viaţa lor erau ţinuţi în robia fricii morţii. Că nu fire de îngeri a luat, ci a luat fire de om din sămânţa lui Avraam. De aceea a trebuit să se asemene fraţilor în toate, ca să fie înaintea lui Dumnezeu arhiereu milostiv şi credincios pentru ispăşirea păcatelor poporului. Căci întrucât El însuşi a pătimit şi a fost ispitit, poate să ajute şi celor ce se ispitesc.

Apoi Evanghelia de la Luca : În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele..., *Sfârşitul :* ...din Galileea; stând de departe priveau acestea. *După acestea, citirea.*

Apoi :

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru mărirea numelui Tău. Doamne, izbăveşte-ne pe noi şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule..., *şi după,* Tatăl nostru...,

Condac

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis : Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte ! *(de 40 ori). Rugăciunea :* Cel ce în toată vremea..., Doamne miluieşte ! *(de 3 ori).* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează Părinte ! *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...,

Apoi rugăciunea Sfântului Vasilie cel mare :

Dumnezeule şi Doamne al puterilor şi a toată făptura Ziditorule; Carele pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe unul născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; şi prin cinstită Crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt. Şi ai biruit întru Dânsul stăpâniile şi puterile întunericului. Însuţi, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primeşte şi acestea ale noastre, păcătoşilor, rugăciuni de mulţumire şi de cerere; şi ne izbăveşte pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare şi întunecată; şi de toţi cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre şi nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta răneşte sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând şi cu lumina cea de la Tine povăţuiţi fiind, la Tine, lumina cea neapropiată şi pururea fiitoare, privind, neîncetată mărturisire şi mulţumire Ţie să înălţăm, Tatălui Celui fără început, împreună cu unul născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Citim îndată şi ceasul al noulea.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru..., *(de 3 ori).*

PSALMUL 68

Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că apele ameninţă viaţa mea. Afundatu-m-am în noroi adânc, şi nu am pe ce mă sprijini. Ajuns-am la adâncurile mării, şi năvala valurilor mă potopeşte. Ostenit-am strigând şi gâtlejul mi-a amorţit; păienjenitu-mi-s-au ochii căutând spre Dumnezeul meu. Cei ce mă urăsc fără vină, sunt mai mulţi ca perii capului meu. Vrăjmaşii, cei ce mă prigonesc pe nedrept, întăritu-s-au cu mult mai mult decât mine, şi trebuie să dau ceea ce n-am răpit. Dumnezeule, Tu cunoşti rătăcirile mele şi greşalele mele nu sunt ascunse de Tine. Să nu se ruşineze pentru mine cei ce nădăjduiesc în Tine, Doamne, Dumnezeul puterilor ! Nici să fie umiliţi din pricina mea cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israil ! Că pentru Tine sufăr ocara, şi ruşinea acoperă obrazul meu. Străin am ajuns pentru fraţii mei şi necunoscut pentru fiii maicii mele. Că râvna pentru casa Ta mă mistuie, şi ocările vrăjmaşilor Tăi au căzut asupra mea. Plâng şi-mi umilesc sufletul meu cu post, dar şi aceasta mi se impută. De mă îmbrac cu sac în loc de haine, sunt pentru dânşii pricină de râs. De mine grăiesc cei ce se adună pe la porţi, şi glumesc cei ce beau vin. Iar eu la Tine alerg cu rugăciunea mea, în ceasul îndurărilor Tale, Doamne ! Auzimă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi cu adevărul Tău mântuieşte-mă ! Scoate-mă din noroi, ca să nu mă mai afund ! Mântuieşte-mă de vrăjmaşii mei şi din apele cele adânci. Ca să nu fiu luat de puterea valurilor şi să nu mă înghită adâncul, nici să-şi închidă adâncul peste mine gura sa. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; caută spre mine după mulţimea îndurărilor Tale ! Să nu-Ţi întorci faţa Ta de la sluga Ta ! Degrab mă auzi că sunt în necaz ! Apropie-Te de sufletul meu şi-l izbăveşte ! Izbăveşte-mă de vrăjmaşii mei ! Că tu cunoşti smerenia mea, înfruntarea mea şi ruşinarea mea, şi toţi vrăjmaşii mei sunt înaintea Ta. Ocara apasă inima mea şi mă istoveşte; aşteptat-am milă, dar în zadar; mângâietori am căutat, dar n-am aflat. Fiere mi-au dat să mănânc, şi în setea mea m-au adăpat cu oţet. Masa lor să fie cursă înaintea lor, şi jertfa lor de pace să fie spre cădere ! Întunece-se ochii lor ca să nu vadă, şi spinarea lor să fie pururea gârbovă ! Varsă peste dânşii mânia Ta, şi para urgiei Tale să-i acopere ! Casele lor să fie pustii, şi în sălaşurile lor să nu fie locuitori ! Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit, şi au sporit durerile celor răniţi de Tine. Adaugă-le lor păcat peste păcat, şi să nu aibă parte de dreptatea Ta ! Şteargă-se din cartea celor

vii, şi printre cei drepţi să nu fie scrişi ! Iar pe mine, cel sărac şi necăjit, să mă sprijinească ajutorul Tău, Dumnezeule ! Şi voi lăuda numele Dumnezeului meu cu cântare; cu slavoslovii îl voi preamări pe el. Şi acestea mai plăcute vor fi Domnului, decât viţelul tânăr, căruia abia-i răsar coarne şi unghii. Vedea-vor aceasta cei necăjiţi şi se vor bucura, şi inima celor ce caută pe Domnul se va înviora. Că aude Domnul cu bunăvoinţă pe cei necăjiţi, şi nu trece pe robii Săi. Să-L laude, dar, cerurile şi pământul, marea şi toate cele ce se mişcă într-însele ! Că Dumnezeu va mântui Sionul, şi va zidi iarăşi cetăţile Iudei. Şi se vor aşeza acolo aleşii Lui şi-L vor moşteni. Şi neamul robilor lui Dumnezeu se va întări într-însul şi se vor aşeza într-însul cei ce iubesc numele Lui.

PSALMUL 69

Grăbeşte, Dumnezeule de-mi ajută ! Doamne, vino degrab în ajutorul meu. Umiliţi şi ruşinaţi să fie cei ce caută sufletul meu ! Cei ce se bucură de necazul meu să fie înfrânţi şi acoperiţi de ruşine ! Şi cei ce zic : Lasă, lasă ! cu ocară să fie puşi pe fugă. Iar toţi cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, să se bucure şi să se veselească de Tine ! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică pururea : Slavă lui Dumnezeu ! Dar eu sunt necăjit şi sărac, Dumnezeule, vino degrab în ajutorul meu ! Nu zăbovi, Doamne, că Tu eşti scutul şi izbăvitorul meu.

PSALMUL 85

Pleacă, Doamne, urechea Ta şi mă auzi, că sărac şi necăjit sunt eu ! Păzeşte sufletul meu, că sunt credincios înaintea Ta; mântuieşte, Dumnezeule, pe robul Tău, cel ce nădăjduieşte în Tine ! Ai milă de mine, Doamne, căci către Tine strig în toată ziua ! Veseleşte sufletul robului Tău, căci către Tine, Doamne, înalţ sufletul meu ! Că bun şi milostiv eşti Tu, Doamne, şi mult îndurat către toţi cei ce Te cheamă pe Tine. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea şi ia aminte la glasul cererii mele ! La vreme de necaz către Tine am strigat şi m-ai auzit, Dumnezeule ! Nu este alt Dumnezeu ca tine, Doamne, nici lucruri ca lucrurile Tale ! Toate neamurile câte ai făcut vor veni şi se vor închina înaintea Ta, Doamne, şi vor slăvi numele Tău. Că mare eşti Tu şi faci minuni şi numai Tu singur eşti Dumnezeu ! Învaţă-mă, Doamne, căile Tale şi voi merge în adevărul Tău ! Întăreşte în sufletul meu frica de numele Tău ! Doamne, Dumnezeul meu, lăuda-Te-voi din toată puterea mea şi pururea voi da slavă numelui Tău ! Că mare este mila Ta spre mine, că ai izbăvit sufletul meu din fundurile iadului ! Dumnezeule, sculatu-s-au cei mândri asupra mea şi cei răzvrătiţi caută sufletul meu, fără să se uite la Tine ! Dar Tu, Doamne, Dumnezeul îndurării, Cel milostiv, îndelung răbător, bun şi adevărat, caută spre mine şi mă miluieşte ! Dă slugii Tale tăria Ta şi mântuieşte pe fiul slujnicii Tale ! Arată-mi semnul bunăvoinţei Tale, ca să vadă cei ce mă urăsc şi să se ruşineze, că Tu, Doamne, mi-ai ajutat şi m-ai mângâiat.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia *(de 3 ori)*. Doamne miluieşte ! *(de 3 ori)*.

Slavă..., *Troparul, glasul al 8-lea.*

Văzând tâlharul pe începătorul vieţii pe Cruce spânzurând, a zis : De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a întrupat, Carele cu noi S-a răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clintit pământul cutremurându-se. Ci, Cela ce toate le-ai suferit, pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cela ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, Carele cu moartea pe moarte ai prădat şi învierea ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Şi cântăm trei tropare din cele 12. Glasul al 7-lea.

Spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului şi al pământului spânzurat pe Cruce, soarele întunecându-se şi ziua iarăşi în noapte schimbându-se şi pământul scoţând afară din mormânturi trupurile morţilor. Cu care ne închinăm Ţie, mântuieşte-ne pe noi. *(de două ori)*

Apoi Stih, glasul al 2-lea : Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți.

Când au pironit pe Cruce cei fărădelege pe Domnul slavei, a strigat către dânşii : Cu ce v-am mâhnit pe voi ? Sau cu ce v-am mâniat ? Mai înainte de Mine cine v-a izbăvit pe voi din necaz ? Şi acum pentru ce-mi răsplătiţi Mie cu cele rele în loc de bune ? În locul stâlpului celui de foc, pe Cruce M-aţi pironit; în locul norului, mormânt Mi-aţi să-

pat; în loc de mană, Mi-aţi adus fiere; în loc de apă, cu oţet M-aţi adăpat. De acum voi chema alte neamuri şi acelea Mă vor preaslăvi, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh.

Stih : Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Şi tot aceeaşi Stihiră.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Astăzi S-a spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini S-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane S-a pironit mirele Bisericii. Cu suliţă S-a împuns Fiul Fecioarei. Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase ! Arată-ne nouă și slăvită învierea Ta.

Şi acum..., *tot aceasta.*

Prochimen, glasul al 6-lea :
Zis-a cel nebun întru inima sa; nu este Dumnezeu. (*ps. 13, 1*)
Stih : Nu este cel ce face bine, nu este până la unul. (*ps. 13, 1*)

Din proorocia lui Ieremia, citire :
Cap 11, Vers 18-23; Cap. 12, Vers. 1-5, 9-11. 14-15.

Domnul mi-a descoperit ca să ştiu şi mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând; dus la junghiere, nici nu ştiam, că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând : Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui şi să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu se mai pomenească. Dar Tu, Doamne al puterilor Judecătorul cel drept, Cel ce cerci inimile şi cele dinlăuntru, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentru că Ţi-am încredinţat pricina mea. De aceea aşa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu şi zic : Nu mai prooroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre. De aceea aşa zice Domnul Savaot : Iată, îi voi cerceta şi tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor şi fiicele lor vor muri de foame : nu va rămâne rămăşiţă de la dânşii, căci voi aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul cercetării lor. De voi intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi pe partea Ta, şi totuşi, de dreptate voi să grăiesc cu Tine : Pentru ce calea necredincioşilor este cu izbândă şi pentru ce toţi călcătorii de lege sunt în fericire ? Tu i-ai sădit şi ei au prins rădăcini, au crescut şi au făcut roade şi Tu eşti aproape numai de buzele lor, iar de inima lor eşti departe. Pe mine însă nu mă ştii, Doamne, mă vezi şi cerci cum îmi este inima faţă de Tine. Osebeşte-i dar, ca pe nişte oi de junghiat, şi pregăteşie-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli ţara şi iarba de prin toate ţarinile se va usca ? Dobitoacele şi păsările pier pentru necredinţa locuitorilor ei, căci aceştia zic : Domnul nu vede căile noastre ! Dacă alergând cu cei pedeştri, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii ? Strângeţi-vă şi vă duceţi toate fiarele câmpului, duceţi-vă şi-o mâncaţi. Mulţime de păstori au călcat via mea, călcat-au cu picioarele lor partea mea; partea mea cea iubită au făcut-o deşert neroditor. Pustietate au făcut-o şi ea în pustiirea sa plânge înaintea mea. Aşa zice Domnul despre toţi vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părţii pe care El a dat-o de moştenire poporului Său Israil : Iată, îi voi smulge din pământul lor şi casa lui Iuda o voi smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăşi îi voi întoarce şi-i voi milui, şi voi aduce pe fiecare la ţarina sa şi la ogorul său.

Apoi Apostolul.

Din cartea cea către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, citire :
Cap. 10, vers. 19-31.

Fraţilor, având îndrăzneală de a intra în Sfânta Sfintelor prin ajutorul sângelui lui Iisus Hristos, pe o cale nouă şi vie, pe care ne-a deschis-o El din nou prin perdea, adică prin trupul Său, şi având un preot mare peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă curată şi cu credinţă, curăţindu-ne prin stropire inimile de cugete rele şi spălându-ne trupul cu apă curată, să ne ţinem bine mărturisirea nădejdii. Căci cel ce a dat făgăduinţa e vrednic de crezare; să luăm seama unul de altul, îndemnându-ne la dragoste şi la fapte bune, să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne sfătuim unul pe altul şi aceasta cu atât mai vârtos, cu cât vedem că se apropie mai mult ziua aceea. Căci dacă noi, după ce am primit cunoştinţa adevărului, vom păcătui cu voinţă, nu ne mai rămâne jertfă pentru păcate, ci un fel de aşteptare grozavă a judecăţii şi a urgiei focului, care este gata să înghită pe potrivnici. Dacă cel ce să leapădă de legea lui Moise, în urma mărturiei a doi sau trei martori, se pedepseşte fără cruţare cu moartea, apoi socotiţi, cu cât mai grea va fi pedeapsa, la care se va supune acela, care calcă pe Fiul lui Dumnezeu şi nu preţueşte sfinţenia sângelui Testamentului, prin care este sfinţit şi jigneşte Duhul harului. Noi cunoaştem pe Cel ce a zis : A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti, zice Domnul. Sau : Domnul va judeca pe poporul Său. E cumplit lucru să cazi în

mâinile Dumnezeului celui viu.

Evanghelia de la Ioan : În vremea, aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în pretoriu..., *Sfârşitul :* ...vedea-vor pe Acela, pe care L-au împuns.

Şi se pune citirea : Cuvântul Crucii. Apoi :

Nu ne da pe noi până în sfârşit pentru numele Tău cel sfânt şi nu strica legătura Ta şi nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac robul Tău, şi Israil Sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule..., *Şi după,* Tatăl nostru...,

Condac :

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis : De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte ! *(de 40 de ori) Rugăciunea :* Cela ce în toată vremea..., Doamne miluieşte ! *(de trei ori)* Slavă..., Şi acum..., Ceea ce eşti mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. *Preotul :* Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi...

Apoi rugăciunea :

Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce îndelung ai răbdat pentru greşalele noastre şi până la acest ceas de acum ne-ai adus pe noi; întru Carele pe lemnul cel de viaţă făcător fiind răstignit, tâlharului celui bine cunoscător intrare în rai i-ai făcut şi cu moartea pe moarte ai sfărâmat. Curăţeşte-ne pe noi păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi, că am greşit şi fărădelege am făcut şi nu suntem vrednici să ridicăm ochii noştri şi să privim la înălţimea cerului. Pentru că am lăsat calea dreptăţii Tale şi am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătăţii Tale : Iartă-ne pe noi, Doamne, după mulţimea milei Tale şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău cel sfânt, că s-au stins întru deşertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pe noi din mâna potrivnicului şi ne iartă nouă păcatele şi omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pe omul cel vechi, întru cel nou să ne îmbrăcăm şi Ţie să vieţuim, Stăpânului nostru şi Făcătorului de bine. Şi aşa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veşnică să ajungem, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu eşti după adevăr veselia cea adevărată şi bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Părintelui Tău Celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Duhul Tău; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi Fericirile.

Întru împărăţia Ta, pomeneşte-ne pe noi Doamne..., Slavă..., Şi acum..., Pomeneşte-ne pe noi Doamne..., Ceata cerească..., Slavă..., Ceata sfinţilor îngeri..., Şi acum..., Cred într-unul Dumnezeu...

Slăbeşte, lasă, iartă, Dumnezeule, greşalele noastre cele de voie şi cele fără de voie, cele cu lucrul şi cu cuvântul, cele cu ştiinţa şi cu neştiinţa, cele din noapte şi din zi, cele cu mintea şi cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun şi iubitor de oameni.

După aceasta : Tatăl nostru..., *Şi Condacul :* Pe cel ce S-a răstignit pentru noi..., Doamne miluieşte..., *(de 40 de ori)*

Şi rugăciunea :

Prea Sfântă Treime, Stăpânie de o Fiinţă, împărăţie nedespărţită, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor, binevoieşte şi pentru mine păcătosul, întăreşte şi înţelepţeşte inima mea şi şterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc şi să Te laud şi să mă închin Ţie şi să zic : Unul Sfânt, unul Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

Apoi :

Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac. *(de trei ori)* Slavă..., Şi acum..., Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea...

Şi Apolisul.

Cade-se a şti şi aceasta : Că am luat deprinderea, întru această sfântă şi mare zi Vineri, să nu facem nicio liturghie şi nici masă nu punem, nici nu mâncăm tot în această zi a răstignirii. Iar de este cineva prea neputincios sau prea bătrân şi nu va putea să petreacă postind, să se dea numai pâine şi apă după apusul soarelui. Aşa am luat din sfintele porunci ale sfinţilor Apostoli, să nu mâncăm în Vinerea cea mare; că şi cuvântul Domnului către farisei zice : Dacă se va lua mirele de la dânşii, atunci vor posti întru acele zile.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI SÂMBĂTĂ
Denia de Vineri seara când se cântă şi Prohodul Domnului.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA ZI VINERI SEARA

Toacă la al zecelea ceas din zi şi, binecuvântând preotul, citim Psalmul începător. La Doamne strigat-am..., *punem Stihirile pe 6. Şi cântăm aceste Stihiri, glasul 1, singur glasul.*

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce, răstignit. Soarele s-a întunecat şi temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de voie, Doamne, slavă Ţie. (*de două ori*)

Glasul al 2-lea :

Poporul cel păgânesc şi fărădelege, pentru ce a cugetat cele deşarte ? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cela ce este viaţa tuturor ? Minune mare ! Că Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fărădelege şi S-a înălţat pe lemn Iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pe cei legaţi, care strigă : Îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurat pe Cruce, tânguindu-se cu milă ca o Maică, s-a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere dintru adâncul sufletului, sgâriindu-şi obrazul şi părul smulgându-şi, încă şi în piept bătându-se, a strigat cu jale : Amar mie, dumnezeiescule Fiu; vai mie ! lumina lumii ! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu ? Pentru Carele cetele celor fără de trupuri s-au cuprins de spaimă, strigând : Cela ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânţă, a strigat cu amar : Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău ? Nu sufăr a Te vedea fără dreptate răstignit. Însă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi cea de a treia zi.

Glasul al 6-lea

Astăzi Stăpânul făpturii a stătut de faţă înaintea lui Pilat şi răstignirii S-a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un miel de bunăvoia Sa; cu piroane S-a pironit, în coastă S-a împuns şi cu buretele S-a adăpat, Cel ce a plouat mană. Cu palme peste obraz S-a lovit, Mântuitorul lumii.; şi de robii Săi S-a batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului ! Pentru cei ce L-au răstignit S-a rugat Părintelui Său, zicând : Iartă-le lor păcatul acesta, că nu ştiu călcătorii de lege ce lucru fără dreptate fac.

Slavă..., *glasul al 6-lea*

O, cum adunarea cea fărădelege a osândit spre moarte pe împăratul făpturii ! Nu s-au ruşinat de binefacerile care aducându-le aminte, le-a adeverit zicând către dânşii : Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Au n-am umplut Iudeea de minuni ? Au n-am înviat pe morţi numai cu cuvântul ? Au n-am vindecat toată boala şi neputinţa ? Dară cu ce Mi-aţi răsplătit ? Pentru ce nu vă aduceţi aminte de Mine ? În locul tămăduirilor, răni aţi pus asupra Mea. În loc de viaţă, M-aţi omorât, răstignindu-Mă pe lemn, ca pe un făcător de rele, pe Mine, Făcătorul de bine. Pe dătătorul de lege, ca pe un călcător de lege, pe împăratul tuturor, ca pe un vinovat, îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., *glasul acelaşi.*

Înfricoşată şi preaslăvită taină se petrece astăzi : Cel nepipăit S-a prins şi s-a legat, Cel ce a dezlegat pe Adam din blestem, Cel ce ispiteşte inimile şi rărunchii, fără dreptate S-a întrebat. În temniţă S-a închis Cel ce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia îi stau înainte cu frică puterile cereşti. Cu palme S-a lovit de mâna zidirii, Ziditorul. Pe lemn a Se pierde S-a judecat, Cel ce judecă viii şi morţii; în mormânt S-a închis stricătorul iadului. Cela ce toate le-ai răbdat cu milostivire şi pe toţi i-ai mântuit din blestem, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Vohod cu Evanghelia. **Lumină lină...**

Prochimen, glasul al 4-lea :
Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi. (*ps. 21, 20*)
Stih : Dumnezeule, Dumnezeu meu, ia aminte spre mine, pentru ce m-ai lăsat ? (*ps. 21, 1*)

De la Ieşire, citire :
Cap. 33, Vers. 11-23.

Domnul însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; Iar tânărul său slujitor Iisus, fiul lui Navi, nu părăsea cortul. Atunci a zis Moise către Domnul : Iată, tu îmi spui : Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit, pe cine ai să trimiţi cu mine, deşi mi-ai spus : Te cunosc pe nume şi ai aflat bunăvoinţă înaintea ochilor mei. Deci, de am aflat bunăvoinţă în ochii tăi, arată-te să te văd, ca să cunosc şi Să aflu bunăvoinţă în ochii tăi, şi că acest neam e poporul tău. Şi a zis Domnul către el : Eu Însumi voi merge înaintea ta, şi te voi duce la odihnă. Zis-a Moise către Domnul : Dacă nu mergi tu însuţi cu noi, atunci să nu ne scoţi de aici; căci prin ce se va cunoaşte cu adevărat, că eu şi poporul tău am aflat bunăvoinţă înaintea ta ? Au nu prin aceea, ca tu să fii însoţitorul nostru ? Atunci eu şi poporul tău vom fi cei mai slăviţi dintre toate popoarele de pe pământ. Şi a zis Domnul către Moise : Voi face şi ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat bunăvoinţă înaintea mea şi te cunosc pe tine mai mult decât pe toţi. Iar Moise a zis : Arată-mi slava ta ! Zis-a Domnul către Moise : Eu voi trece pe dinaintea ta toată Slava mea, voi rosti numele lui Iahve înaintea ta, şi cine va fi vrednic de îndurare, de acela mă voi îndura. Apoi a adăugat : Faţa mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa mea şi să trăiască. Şi iarăşi a zis Domnul : Iată aici la mine un loc; şezi pe stânca aceasta; când va trece slava mea, te voi ascunde în scobitura stâncii şi voi pune mâna mea peste tine până voi trece; iar când voi ridica mâna mea, vei vedea spatele meu, Iar faţa mea nu o vei vedea !

Prochimen, glasul al 4-lea :
Judecă. Doamne, pe cei ce-mi fac strâmbătate; dă războiului celor ce-mi dau războiului. (*ps. 34, 1*)
Stih : Ia armă şi pavăză şi te scoală întru ajutorul meu. (*ps. 34, 2*)

De la Iov, citire :
Cap. 42, Vers 12-17.

Şi Dumnezeu binecuvântă sfârşitul vieţii lui Iov mai bogat decât începuturile ei şi a agonisit patrusprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de asine. Şi avu şapte fii şi trei fete. Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Keţia şi celei de a treia Keren-Hapuc. Iar în toată ţara nu se găseau femei atât de frumoase ca fetele lui Iov şi tatăl lor le făcu părtaşe la moştenire, lângă fraţii lor. Şi Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi, până la al patrulea neam. Şi Iov muri bătrân şi încărcat de zile. Şi este scris, că iar se va scula el împreună cu cei pe care Domnul îi va învia. Aceasta s-a tâlcult din cartea siriană, când a locuit Iov în pământul Avsitidei în hotarele Idumeii şi ale Arabiei şi mai înainte era numele lui Iovav. Şi luând femeie din Arabia a născut fiu, al cărui nume era Enon şi pe tatăl său l-a chemat Zara, fecior din feciorii lui Isav. Iar pe mama sa, Vosorra şi a fost el al cincilea de la Avraam.

Prochimen, glasul al 8-lea :
Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul ! (*ps. 8, 1*)
Stih : Că s-a înălţat mare cuviinţa Ta, mai presus de ceruri. (*ps. 8, 1*)

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 52. Vers. 18. Cap. 54. Vers. 1.

Aşa zice Domnul : Iată că sluga mea va propăşi, se va sui, mare se va face şi se va înălţa pe culmile slavei ! Precum mulţi s-au spăimântat de el, şi principi s-au sculat împotriva lui, aşa de schimonosită îi era înfăţişarea lui, şi chipul lui atât de fără asemănare cu oamenii. Tot aşa va fi pricina de mirare pentru multe popoare; regii îşi vor astupa gura, căci acum văd ceea ce nu li s-a povestit şi ceea ce n-au auzit, înţeleg. Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi ? Crescut-a înaintea lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; fără chip şi fără frumuseţe, ca să ne uităm la el şi fără înfăţişare, ca să ne fie drag. Dispreţuit şi cel din urmă dintre oameni, om de suferinţă, şi răbdător la durere, căci chipul lui era hidos dispreţuit şi nesocotit. Dar el a luat asupraşi durerile noastre şi cu suferinţele noastre s-a împovărat. Şi noi îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu, dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile lui noi toţi ne-am vindecat. Toţi umblam rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul l-a copleşit pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar s-a supus, şi nu şi-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s-a adus şi ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu şi a deschis gura sa. Întru smerenia lui judecata lui s-a ridicat şi neamul lui cine îl va spune ? Căci s-a luat de pe pământ viaţa lui ! Pentru fărădelegile popo-

rului meu a fost adus spre moarte. Mormântul lui a fost pus lângă cei fărădelege şi cu cei făcători de rău după moartea lui, cu toate că nu săvârşise nicio nedreptate, şi nici înşelăciune n-a fost în gura lui. Dar i-a plăcut Domnului să-l zdrobească prin suferinţă. Dacă îşi dă viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii săi, şi va lungi viaţa şi lucrul Domnului în mâna lui va propăşi. Scăpat de chinurile sufletului său, va vedea rodul ostenelilor sale, şi de mulţumire se va sătura. Prin ştiinţa lui, dreptul, sluga mea va îndrepta pe mulţi, şi fărădelegile lui le va lua asupra sa. Pentru aceasta îi voi da mulţimile partea sa şi gloatele le va avea ca pradă; căci el şi-a dat sufletul său spre moarte şi cu cei făcători de rele a fost numărat; iar el a purtat fărădelegile multora şi pentru cei păcătoşi şi-a dat viaţa. Veseleşte-te cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă ceea ce nu te zvârcoleşti în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei pustiite decât ai celei cu bărbat, zice Domnul.

Prochimen, glasul 1.

Pnsu-m-au în groapa cea mai dedesubt, întru cele întunecate şi în umbra morţii. (*ps. 87, 6*)

Stih : Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta. (*ps. 87, 1*)

Apoi Apostolul :

Din cartea întâia către Corinteni, a Sfântului Apostol Pavel, citire.

Cap. 1, vers. 18. Cap. 2, vers. 2.

Fraţilor, vorbirea despre Cruce pentru cei pieritori este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este : Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi o voi lepăda. Unde e înţeleptul ? Unde e cărturarul ? Unde e stăpânitorul veacului acestuia ? N-a arătat oare Dumnezeu, că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie ? Căci de vreme ce lumea aceasta prin înţelepciunea sa n-a cunoscut pe Dumnezeu, Care se descoperă în înţelepciunea dumnezeiască, apoi de aceea Dumnezeu a binevoit să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii Crucii. Pentru că Iudeii cer semne şi elinii caută înţelepciune, iar noi propovăduim pe Hristos Cel răstignit, Care pentru iudei e sminteală şi pentru elini nebunie, iar pentru aceia dintre iudei şi elini, care sunt chemaţi, pe Hristos Cel ce este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că cele nebune ale lui Dumnezeu sunt mai înţelepte decât oamenii şi cele slabe ale lui Dumnezeu sunt mai tari decât oamenii. Căci priviţi, fraţilor, la chemarea voastră, că nu sunt între voi mulţi înţelepţi din fire, mulţi puternici, mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; şi cele slabe ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca să ruşineze pe cele tari; cele de neam prost ale lumii, cele umilite şi cele ce nu sunt le-a ales Dumnezeu, ca să desfiinţeze pe cele ce sunt, ca niciun om să nu se fălească înaintea lui Dumnezeu. Din a Lui voie sunteţi şi voi ai lui Hristos Iisus, Care S-a făcut pentru voi înţelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfinţire şi răscumpărare. Ca, precum este scris : Cel ce se laudă, în Domnul să se laude. Şi eu când am venit la voi, fraţilor, am venit să vă vestesc mărturia lui Dumnezeu, nu prin înţelepciune şi cuvinte strălucite; căci am socotit să fiu la voi ca unul ce nu ştie nimic alta, decât numai pe Iisus Hristos, şi încă şi Acesta răstignit.

Aliluia, glasul 1 :

Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. (*ps. 68, 1*)

Stih : Zdrobit a fost sufletul meu de ocări şi necaz. (*ps. 68, 23*)

Evanghelia de la Matei : În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă..., *Sfârşitul :* ...care şedeau în preajma mormântului.

Apoi Ectenia : Să zicem toţi din tot sufletul..., *După aceasta :* Învredniceşte-ne, Doamne..., *Şi Ectenia :* Să plinim rugăciunile noastre cele de seară Domnului. *Şi celelalte.*

Şi după Ecfonis, cântăm :

LA STIHOAVNĂ

Patru Stihiri podobnice, glasul al 2-lea.

Podobie : Când de pe lemn...

Când Te-a pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimatea, pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă cuprinzându-se de frică, se bucura strigând către Tine : Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih : Domnul S-a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins.

Când Te-ai pus în groapă nouă pentru toţi, Mântuitorule al tuturor, iadul cel cu totul de râs văzându-Te s-a îngrozit, zăvoarele s-au sfărâmat şi porţile s-au zdrobit, mormânturile s-au deschis, morţii au înviat. Atuncea şi Adam cu mulţumire bucurându-se, a strigat Ţie : Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih : Pentru că a întărit lumea, care nu se va clăti.

Când Te-ai închis în groapă cu trupul, voind, Cela ce petreci din firea Dumnezeirii necuprins şi nehotărât, ai încuiat cămările morţii şi ai deşertat toate împărăţiile iadului, Hristoase. Atuncea ai învrednicit şi această Sâmbătă binecuvântării dumnezeieşti şi slavei şi luminii Tale.

Stih : Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Când Te-au văzut puterile, Hristoase, clevetit de cei fărădelege, ca şi cum ai fi fost amăgitor şi piatra mormântului pecetluită cu mâinile, cu care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă, atunci s-au spăimântat de nespusă îndelungă răbdarea Ta. Însă bucurându-se de mântuirea noastră, au strigat Ţie : Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *glasul al 5-lea.*

Pe Tine, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu un veşmânt, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim şi văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu umilinţă şi tânguindu-se au zis : Vai mie preadulce Iisuse ! pe Carele cu puţin mai înainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întuneric s-a îmbrăcat şi pământul de frică s-a clintit şi catapeteasma Templului s-a rupt. Ci iată, Te văd acum pe Tine, supunându-Te morţii de bunăvoie pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu ? Sau cum Te voi înfăşoară cu giulgiuri ? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nestricat ? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate ? Slăvesc patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună şi învierea, strigând : Doamne, slavă Ţie.

Apoi : Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., *După :* Tatăl nostru...,

Troparele, glasul al 2-lea,

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l l-au pus.

Altul :

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat : Miresmele morţilor sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

Înţelepciune ! *Şi Apolisul.*

Întru aceeaşi Sfântă şi mare zi Vineri.

Pavecerniţa se citeşte în chilii sau, de va voi cel mai mare, şi în Biserică, după obicei; la care cântăm Canonul pentru răstignirea Domnului şi plângerea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Irmosul de câte două ori şi troparele pe 4. Iar mai pe urmă Irmosul în amândouă stranele împreună.

CANONUL

Facere a lui Simeon logofătul.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat : Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Dacă a văzut curata Fecioară pe Fiul său şi Domnul spânzurat pe Cruce, rupându-se striga cu amar, împreună cu celelalte femei şi oftând grăia.

Te văd acuma, iubitul meu Fiu şi dorit, spânzurat pe Cruce şi mă rănesc amar cu inima, zicea curata. Ci dă cuvânt roabei Tale, bunule.

Slavă...

De voie Fiul meu şi Făcătorule, rabzi pe lemn moarte cumplită, Fecioara grăia stând înaintea Crucii cu Apostolul cel iubit.

Şi acum...

Acum m-am lipsit de aşteptarea mea, de bucuria şi de veselia Fiului meu şi Domnul. Vai mie ! că sunt zdrobită de durere, cea curată plângând, grăia.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, Carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Pentru frica iudeilor, Petru s-a ascuns şi toţi cre-

dincioşii au fugit părăsind pe Hristos, Fecioara grăia, suspinând.

Pentru naşterea Ta cea străină şi înfricoşată, Fiul meu, eram mai slăvită decât toate maicile. Dar vai mie ! acum văzându-Te pe lemn, mă aprind cu inima.

Slavă...

Văd pe Fiu meu, pe Carele pe mâini prunc L-am purtat, L-aş fi luat de pe lemn, zicea cea curată; dar vai mie ! nimenea nu mi-L dă.

Şi acum...

Iată lumina mea cea dulce, nădejdea şi viaţa mea cea bună, Dumnezeul meu a apus pe Cruce; mă aprind cu inima, Fecioara suspinând, grăia.

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând; din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Soarele cel neapus, Dumnezeule Cel preaveşnic şi Făcătorul tuturor făpturilor, Doamne, cum rabzi patimă pe Cruce ? Cea curată plângând, grăia.

Cea neispitită de nuntă plângând grăia către cel cu bun chip : Grăbeşte Iosife, apropie-te la Pilat şi cere să iei de pe lemn pe Dascălul tău.

Slavă...

Văvând Iosif pe cea Curată lăcrimând cu amar, s-a tulburat şi plângând s-a apropiat către Pilat, strigând cu plângere : Dă-mi trupul Dumnezeului meu.

Şi acum...

Văzându-Te pe Ţine rănit şi fără slăvire, gol pe lemn, Fiul meu mă aprind cu inima, suspinând ca o Maică, Fecioara striga.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, Cela ce chemi din negura greşalelor.

Rupându-se Iosif, suspinând şi mirându-se împreună cu Nicodim, a luat preacuratul trup şi sărutându-l suspina şi ofta şi-l cânta ca pe un Dumnezeu.

Luându-L cu plângere Maica cea neispitită de bărbat, L-a pus pe genunchi şi rugându-Lcu lacrimi şi sărutându-L cu amar, plângea şi striga.

Slavă...

O nădejde şi o viaţă Te avem pe Tine, Stăpâne, Fiul meu şi Dumnezeule, întru lumina ochilor, roaba Ta. Iar acum sunt lipsită de Tine, dulcele şi iubitul meu Fiu.

Şi acum...

Dureri şi necazuri şi suspinuri m-au aflat, vai mie ! cea Curată suspinând cu amar, grăia, văzându-Te pe Tine mort, Fiul meu cel iubit, gol şi părăsit şi uns cu miresme.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine : Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Văzându-Te mort, Iubitorule de oameni, pe Tine Cel ce ai înviat pe cei morţi, rău mă rup şi mă rănesc cu inima; aş fi vrut să mor cu Tine, grăia Preacurata, că nu pot răbda să Te văd mort fără suflare.

Văzându-Te pe Tine, prea bune Dumnezeule şi îndurate Doamne, fără slăvire, fără suflare şi fără chip, mă mir şi plâng ţinându-Te precum nu m-am nădăjduit să Te văd ! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeule !

Slavă...

Nu grăieşti roabei Tale cuvânt, Fiul lui Dumnezeu ? Au, îndura-Te-vei Stăpâne, de ceea ce Te-a

născut pe Tine ? grăia cea curată, suspinând şi plângând şi săruta trupul Domnului său.

Şi acum...

Gândesc, Stăpâne, că nu voi mai auzi glasul Tău cel dulce, nici voi mai vedea, frumuseţea feţei Tale, ca mai înainte; pentru că ai apus fiul meu de la ochii mei.

CONDAC

Glasul al 8-lea,

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis : De şi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

ICOS

Mieluşeaua văzând pe Mieluşelul său tras spre junghiere, mergea pe urmă Maria cu părul despletit împreună cu alte femei, strigând aşa : Unde mergi, Fiule ? Pentru ce faci călătorie grabnică ? Au doară este şi altă nuntă în Cana Galileei şi acum Te grăbeşti a merge acolo, ca să le faci vin din apă ? Dar merge-voi cu Tine, Fiule ? Sau aştepta-Te-voi ? Dă-mi răspuns, Fiule, nu mă trece tăcând, Cela ce m-ai păzit curată. Că Tu eşti fiul şi Dumnezeul meu.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga : Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Unde este, Fiul meu şi Dumnezeule, bunavestire cea dedemult, care-mi grăia Gavriil, numindu-Te pe Tine împărat şi Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt ? Căci acum Te văd pe Tine, lumina mea cea dulce, gol mort şi rănit.

Cela ce alini durerile, primeşte-mă acuma cu Tine, fiul meu şi Dumnezeule, ca să mă pogor şi eu Stăpâne în iad cu Tine; nu mă lăsa singură, că nu pot răbda să mai trăiesc, nevăzându-Te pe Tine, lumina mea cea dulce.

Slavă...

Suspinând cu amar cea fără prihană, împreună cu celelalte femei purtătoare de mir şi văzând cum duc pe Hristos, grăia : Vai mie, ce văd ? Unde mergi, acum fiul meu şi pe mine singură mă laşi ?

Şi acum...

Suspinând şi slăbind, cea fără prihană grăia Mironosiţelor : Plângeţi împreună cu mine şi vă tânguiţi amar, că iată lumina mea cea dulce şi Dascălul vostru se dă mormântului.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars. Că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Văzând Iosif pe Fecioara plângând, se rupea la inimă şi striga cu amar : O, Dumnezeul meu ! Cum Te voi îngropa acum eu, robul Tău ? Cu ce pânză voi înfăşura trupul Tău ?

Mai presus de minte a covârşit vederea Ta, Doamne, cea străină, Cel ce porţi toată făptura. Pentru aceea şi Iosif împreună cu Nicodim Te poartă, ca pe un mort, pe mâinile lor şi Te îngroapă.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Taină străină şi preaslăvită văd, Fecioara striga fiului său şi Dumnezeu : Cum Te pui în mormânt prost, pe Tine, Carele cu porunca scoli pe morţi din mormânturi.

Şi acum...

Nici de la mormântul Tău nu mă voi scula, fiul meu, nici a izvorî lacrimi nu voi înceta, până ce şi eu mă voi pogorî în iad; că nu pot răbda despărţirea Ta, fiul meu.

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Carele nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, s-a arătat oameni-

lor Cuvântul întrupat; pe Carele slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

De acum nu se va mai lipi de mine bucuria niciodată, suspinând, grăia cea fără prihană. Că lumina mea şi bucuria mea în mormânt au apus. Ci nu-L voi lăsa singur; aici voi muri şi mă voi îngropa cu Dânsul.

Rana sufletului meu, vindecă-o acum fiul meu, striga Preacurata lăcrimând; înviază şi-mi potoleşte durerea şi necazul. Că poţi, Stăpâne, câte vei vrea să faci, măcar de Te-ai şi îngropat de voie.

Slavă....

O cum s-a ascuns Ţie adâncul îndurărilor, Maicii în taină a zis Domnul, că vrând să mântuiesc făptura Mea, am primit a muri. Ci voi şi învia şi pe Tine te voi slăvi, ca un Dumnezeu al cerului şi al pământului.

Şi acum...

Cânta-voi milostivirea Ta, Iubitorule de oameni, şi mă voi închina mulţimii milei Tale, Stăpâne. Că vrând să mântuieşti zidirea Ta, ai luat moarte, zis-a Preacurata; ci pentru învierea Ta, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi pe toţi.

Apoi în loc de : Cade-se să te fericim... *Zicem Irmosul :* Pe Dumnezeu a-L vedea..., *Şi după,* Tatăl nostru..., *zicem Condacul :* Pe Cel ce S-a răstignit..., *Şi celelalte ale Pavecerniţei, după obicei. Apolisul. Iar Miezonoptica o citim în chilii.*

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

Toacă la al şaptelea ceas din noapte şi începem Utrenia după obicei. După cei şase psalmi, Ectenia mare. La Dumnezeu este Domnul...

Troparul, glasul al 2-lea :

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Slavă...

Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii. Şi când ai înviat pe cei morţi din cele de desubt, toate puterile cereşti au strigat : Dătătorule de viaţă, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi acum...

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat : Miresmele, morţilor sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

După aceasta, preoţi şi credincioşi aprind lumini de ceară curată şi se rânduiesc în jurul mesei, pe care se află aşezat Sfântul Epitaf. Urmează Catisma a 17-a, stările Prohodului, care se cântă dulce şi cu mare cuviinţă. Stihurile scrise cu litere mici nu se cântă, ci se citesc în taină, înainte de fiecare tropar,

STAREA ÎNTÂIA

Cădeşte preotul Epitaful, în chipul Crucii, altarul şi stranele; dacă sunt mai mulţi, cădeşte protosul. Apoi, cântă rar întâiul tropar :

Glasul al 5-lea :

Ferice de cei ce-şi păzesc neprihănită calea şi care urmează legea Domnului.

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s-au spăimântat oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Ferice de cei ce păzesc învăţăturile Lui şi de cei ce-L caută cu toată inima.

Dar cum mori, Viaţă, şi cum şezi în mormânt ? Şi împărăţia morţii Tu o zdrobeşti, şi pe morţii cei din iad îi înviezi ?

Că aceia nu fac fărădelege, ci umblă în căile Lui.

Te mărim pe Tine, Iisuse Doamne, şi-ngroparea îţi cinstim şi patimile, că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

Tu ai poruncit ca legiuirile Tale să fie păzite cu sfinţenie.

Cel ce-ai pus pământul cu măsuri, Hristoase, astăzi şezi în mic mormânt, Ziditorule, şi din gropi pe cei ce-au murit înviezi.

O, de s-ar îndrepta căile mele spre paza legiuirilor Tale.

Iisuse al meu, împărat a toate, de ce vii la cei din iad, o, Hristosul meu ? Vrei să dezrobeşti pe neamul omenesc.

Atunci nu m-aş ruşina în faţa oricăreia din poruncile Tale.

Stăpânul a toate mort Se vede acum şi deşertătorul gropilor celor morţi Se încuie-n groapă nouă ca un om.

Ci Te-aşi lăuda cu inimă credincioasă, învăţând judecăţile Tale cele drepte.

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut şi viaţă lumii Tu ai izvorât.

Legiuirilor Tale voi fi credincios, nu mă părăsi pentru totdeauna.

Cu cei răi, Hristoase, ca un răufăcător, socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toţi şi ne-ai scos din amăgirea celui rău.

Cum va păstra un tânăr curată calea sa ? Povăţuindu-se de cuvântul Tău.

Mai frumos cu chipul decât oamenii toţi, ca un om se vede mort şi fără de chip, Cel ce toată firea a-nfrumuseţat.

Cu toată inima mea Te-am căutat. Nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale.

Iadul cum va răbda intrarea Ta, Doamne; şi cum nu se va zdrobi întunecându-se ? De-a luminii Tale fulgere orbind.

Primit-am cuvântul Tău în inima mea, ca să nu greşesc înaintea Ta.

Dulcea mea lumină şi mântuitoare, cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns ? O, răbdare de nespus şi negrăit !

Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă legiuirile Tale.

Nici lumea de duhuri nu pricepe, Doamne, nici mulţimea fără de trup poate povesti taina îngropării Tale, neştiind.

Cu buzele mele am vestit toate hotărârile gurii Tale.

O, minuni străine ! O, ce lucruri noi ! Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort, îngropat de mâinile lui Iosif.

Căci păzirea hotărârilor Tale îmi dă desfătare mai multă decât orice bogăţie.

În mormânt ai apus, dar de-al Tatălui sân nicicum nu Te-ai despărţit, Hristoase al meu. Acest lucru e străin şi nefiresc !

În poruncile Tale pătrunde cugetul meu şi ochii mei urmăresc poruncile Tale.

Întreaga făptură recunoaşte-n Tine; împărat adevărat, pe pământ şi-n cer, deşi în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu !

La legile Tale voi cugeta şi nu voi uita cuvintele Tale.

Tu în mormânt fiind pus, Ziditor Hristoase, temelia iadului s-a cutremurat şi-ale morţilor morminte s-au deschis.

Arată milă robului Tău şi voi trăi şi cuvintele Tale voi păzi.

Cela ce în palmă tot pământul ţine, sub pământ acum cu trupul Se află mort, slobozind pe morţii cei legaţi în iad.

Deschide ochii mei, ca să văd minunile din legea Ta.

Din stricare, Doamne, viaţa mea o ridici; căci murind acum, la cei morţi Te-ai pogorât şi-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

Nemernic sunt eu pe pământ. Nu ascunde de mine poruncile Tale.

Ca lumina-n sfeşnic, se ascunde acum sub pământ ca sub obroc, trupul Domnului şi din iad goneşte întunericul.

Însetat este sufletul meu pururea de dorul judecăţilor Tale.

Mulţimea de oştiri, cea duhovnicească, împreună cu Iosif şi Nicodim merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.

Cercetat-ai pe mândrii, cei blestemaţi, care se abat de la poruncile Tale.

Murind Tu de voie, în mormânt ai fost pus; şi pe mine ce-am fost mort, Iisusul meu, de amara mea greşeală m-ai scăpat.

Ia de la mine ocara şi defăimarea, că învăţăturile Tale le-am păzit.

S-a schimbat făptura prin a Tale patimi, căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt, Ţiitor a toate

cunoscându-Te.

Zadarnic stau boierii şi mă clevetesc, că robul Tău se îndeletniceşte cu învăţăturile Tale.

Luând în pântece a vieţii Piatră, cel a toate mâncător, iadul, a vărsat pe toţi morţii ce din veac i-a înghiţit.

Desfătare îmi sunt învăţăturile Tale şi poruncile Tale sunt povăţuitorii mei.

În mormânt nou Te-au pus înnoind, Hristoase, firea oamenilor, prin învierea Ta, după cum se cade unui Dumnezeu.

Sufletul meu e aruncat la pământ. Ridică-mă după făgăduinţa Ta.

Pe pământ ai venit, pe Adam să-l mântui. Şi peacesta negăsind, jos Te-ai pogorât; pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

Căile mele Ţi-am mărturisit şi m-ai auzit. Învaţă-mă poruncile Tale.

Pământul de frică s-a mişcat, Cuvinte, şi luceafărul lumina sa şi-a ascuns, apunând a Ta lumină sub pământ.

Fă-mă să pricep calea legiuirilor Tale şi la minunile Tale voi căuta.

Ca un om, ai murit de-a Ta voie, Doamne; dar ca Dumnezeu pe morţi din gropi ai sculat şi din întunericul păcatelor.

Întristarea istoveşte sufletul meu. Întăreşte-mă după cuvântul Tău.

Vărsând râu de lacrimi peste Tine, Doamne, cea Curată, ca o Maică, a glăsuit : Oare cum Te voi îngropa, Fiul meu ?

Depărtează de la mine calea minciunii şi dăruieşte-mi să urmez legea Ta.

Ca grăunţul de grâu, ce-ncolţeşte-n pământ, spic aducător de rod nouă Te-ai făcut, înviind pe toţi urmaşii lui Adam.

Calea adevărului mi-am ales şi judecăţile Tale nu le-am uitat.

Sub pământ Te-ai ascuns ca un soare, acum, şi-ntr-a morţii noapte neagră Te-ai învelit; ci răsari,

Hristosul meu, mai strălucit !

Lipitu-m-am de învăţăturile Tale. Nu mă lăsa, Doamne, să fiu ruşinat.

Cum ascunde luna faţa sa de soare, aşa groapa Te-a ascuns şi pe Tine-acum, Cel ce prin trupească moarte ai apus.

Pe calea poruncilor Tale voi alerga, că prin ele ai desfătat inima mea.

Iisus, Viaţa, gustând moartea acum, pe toţi oamenii de moarte i-a izbăvit şi viaţa tuturor le-a dăruit.

Învaţă-mă, Doamne calea legiuirilor Tale şi mă voi ţinea pururea de ea.

Pe întâiul Adam, prin păcat omorât, la viaţă ridicându-l cu moartea Ta, Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

Dă-mi pricepere să înţeleg legea Ta şi o voi păzi cu toată inima mea.

Cereştile cete, mort întins, pentru noi, Te-au văzut, Stăpânul meu, şi s-au spăimântat şi cu aripile s-au acoperit.

Povăţuieşte-mă pe calea poruncilor Tale, căci aceasta e dorirea mea.

Pogorându-Te mort, de pe lemn, Cuvinte, Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt; ci-nviază, Doamne, mântuind pe toţi.

Pleacă inima mea la învăţăturile Tale, iar nu la doriri de câştig.

Bucurie, Doamne, fiind îngerilor, întristare lor acum le-ai pricinuit cu trup mort ca pe un om, văzându-Te.

Abate ochii mei de la deşertăciuni şi mă înviorează în căile Tale.

Suind Tu pe Cruce, împreună ai suit şi pe muritorii vii; iar stând sub pământ, ai sculat de-acolo pe cei adormiţi.

Împlineşte făgăduinţa dată robului Tău, pentru frica ce o am înaintea Ta.

Ca un leu, Tu Doamne, adormind cu trupul, ca

un pui de leu Te scoli, Cela ce ai fost mort, lepădând şi bătrâneţea trupului.

Depărtează de la mine ocara mea, ce mă întristează, că judecăţile Tale sunt bune.

Cela ce din coasta lui Adam cel dintâi pe strămoş ai plăsmuit, eşti-n coastă-mpuns şi izvor curăţitor ne izvorăşti.

Iată am dorit să împlinesc poruncile Tale înviorează-mă cu dreptutea Ta.

Se-njunghia în taină mai-nainte mielul, iar acum Tu, pătimind, fără să cârteşti, eşti făţiş junghiat şi firea curăţeşti.

Să vină peste mine mila Ta, Doamne, şi mântuirea Ta după făgăduinţa Ta.

Cine dar va spune chipul groaznic şi nou ? Cel ce stăpâneşte toate făpturile pătimeşte azi şi moare pentru noi.

Și voi da răspuns celor ce mă urăsc, căci nădăjduiesc în cuvântul Tău.

Cuprinzându-i spaima, au strigat îngerii : Cum Se vede mort Stăpânul vieţii. Şi de ce-n mormânt Se-ncuie Dumnezeu ?

Nu lua de tot cuvântul adevărului din gura mea, căci judecăţile Tale sunt nădejdea mea.

Din coasta Ta, Doamne, cea însuliţată, izvorăşti mie viață, prin viața Ta, şi mă înnoieşti şi să mă viezi cu ea.

Păzi-voi, legea Ta purureu, în veac și în veacul vcacului.

Răstignit pe Cruce, ai chemat pe oameni, iar curată coasta Ta împungându-se, tuturor iertare dai, Iisusul meu.

Umbla-voi întru lărgime, căci poruncile Tale am căutat.

Cel cu chip cuvios Te găteşte-ngrozit şi Te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie, de-ngroparea Ta înfricoşându-se.

Înaintea regilor voi spune învăţătura Ta și nu mă voi ruşina.

Sub pământ, de voie, pogorând ca un mort, Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer pe cei care de-acolo au fost căzuţi.

Desfăta-mă-voi întru poruncile Tale, pentru că foarte, foarte-mi sunt iubite.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi ridici de pe pământ, Hristoase, la cer, pe cei care de-acolo au fost căzuţi.

Ridica-voi mâinile mele la poruncile Tale, pe care le iubesc şi la legile Tale voi cugeta.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi pe oamenii cei morţi, pe toţi, înviezi, omorând de tot pe-al meu omorâtor.

Adu-Ţi aminte de cuvântul dat robului Tău, în care mi-ai poruncit să nădăjduiesc.

O, ce bucurie, ce dulceaţă multă, a fost ceea ce-a umplut pe toţi cei din iad, strălucind lumina Ta-n-adâncul lui.

Aceasta mă mângâie la vreme de necaz, căci cuvântul Tău îmi va da viață.

Îngroparea-Ţi laud, patimilor mă închin; şi puterea îţi măresc, Milostivule, prin care de patimi am fost dezlegat.

Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-au abătut.

Asupra Ta, Doamne, sabie s-a ascuţit şi-a puternicului sabie s-a tocit, iar cea din Eden se biruieşte-acum.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac şi m-am mângâiat, Doamne.

Văzând mieluşeaua pe-al său Miel junghiat, doborâtă de dureri striga şi-ndemna, ca şi turma să se tânguie cu ea.

Mâhnirea mă cuprinde când văd pe cei răi care părăsesc legea Ta.

În mormânt de Te-ngropi şi în iad de pogori, dar mormintele, Iisuse, le-ai deşertat şi întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

Învăţăturile Tale crau cântarele mele prin locurile pribegiei mele.

De-a Ta voie, Doamne, pogorând sub pământ, pe toţi oamenii din moarte i-ai înviat şi la slava Tată-

lui i-ai înălţat.

Şi noaptea îmi aduceam aminte de numele Tău şi păzeam legea Ta, Doamne.

Unul din Treime, cu trupul, pentru noi, defăimată moarte rabdă, binevoind; se cutremură şi soare şi pământ.

Aceasta se petrecea cu mine, pentru că păzesc; poruncile Tale.

Urmaşii lui Iuda, din izvor adăpaţi şi cu mană săturaţi demult, în pustiu, în mormânt îl pun pe Hrănitorul lor.

Zis-am : Partea mea, Doamne, e să păzesc poruncile Tale.

Ca un vinovat, stă Cel prea drept la Pilat şi la moartea cea nedreaptă e osândit şi Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Din toată inima mea mă rog feţei Tale, miluieşte-mă după cuvântul Tău.

Îngâmfat Israil, ucigaşe popor ! Pentru ce pe Baraba, pătimaş, slobozi, iar pe Domnul pentru ce îl răstigneşti ?

Cerceta-tu-mi-am cărările mele şi mi-am îndreptat paşii spre învăţăturile Tale.

Plăsmuind pe Adam din pământ, cu mâna, pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup şi de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

Grăbitu-m-am şi n-am pregetat să împlinesc poruncile Tale.

Ascultând, Cuvinte, de al Tău Părinte, pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai pogorât, înviind tot neamul muritorilor.

Laţurile celor răi m-au vânat, dar legea Ta n-am uitat.

Vai, Lumina lumii ! Vai, a mea Lumină ! O, Iisusul meu ! O, Fiule prea dorit ! Cu amar, striga Fecioara şi jelea.

La miezul nopţii m-am sculat să Te slăvesc, pentru Judecăţile Tale cele drepte.

Pizmătăreţ popor, ucigaş blestemat ! Ruşinează-te măcar, înviind Hristos, de mahrama şi de giulgiurile Lui.

Părtaş sunt cu cei ce se tem de Tine şi cu cei ce păzesc poruncile Tale.

Vino, necurate, ucigaş ucenic, şi pricina răutăţii arătămi-o; pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi ?

De mila Ta, Doamne, e plin pământul, învaţă-mă să păzesc poruncile Tale.

Iubitor de oameni Te prefaci, nebune, orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule; tu, ce mirul ai voit să-l vinzi pe bani.

Făcut-ai bine robului Tău, după făgăduinţa Ta, Doamne.

Cu ce preţ vândut-ai Sfântul mir cel ceresc ? Sau ce vrednic de potriva lui ai priprimit ? Nebunie aflaşi, prea blestemat satan !

Învaţă-mă bună pricepere şi înţelepciunea, căci cred în poruncile Tale.

De iubeşti săracii şi mâhnit eşti de mir ce se varsă, curăţind suflet păcătos, cum pe aur, pe Luminătorul, vinzi ?

Înainle de a suferi, am păcătuit, dar acum păzesc cuvântul Tău.

O, Cuvinte, Doamne, a mea bucurie, îngropareaŢi de trei zile cum voi răbda ? Mi se rupe inima ca unei maici.

Bun şi binefăcător eşti Doamne. Învaţă-mă legile Tale.

Cine-mi va da apă şi izvor de lacrimi, ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu ? A strigat Fecioara, Maica Domnului.

Trufaşii născocesc minciuni împotriva mea, eu însă cu toată inima păzesc poruncile Tale.

O, munţi şi vâlcele, şi mulţimi de oameni, tânguiţi-vă şi plângeţi cu mine toţi şi jeliţi cu Maica Domnului ceresc !

Inima lor e nesimţitoare ca seul, iar eu mă mângâi cu legea Ta.

Când am să te mai văd, Veşnică Lumină, bucuria şi dulceaţa sufletului ? A strigat Fecioara, tânguindu-se.

Bine că m-ai smerit, căci m-ai învăţat să păzesc legea Ta.

Deşi ca o piatră, tare şi tăioasă, ai primit a Te tăia; dar ne-ai izvorât râu de viaţă vie, Veşnice Izvor.

Mai scumpă este gurii mele legea decât mii de comori de aur şi de argint.

Ca dintr-o fântână, din îndoitul râu, ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm şi viaţa veşnică o moştenim.

Slavă Ţie, Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Voind Tu, Cuvinte, în mormânt Te-ai văzut; dar eşti viu şi scoli din morţi, după cum ai spus, cunvierea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te cântăm, Cuvinte, Doamne al tuturor, împreună şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi-ngroparea Ta cea sfântă proslăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Fericimu-Te toţi, Maica lui Dumnezeu, şi-ngroparea de trei zile noi o cinstim a Fiului tău şi-al nostru Dumnezeu.

Se repetă troparul întâi :

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s-au spăimântat oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul : Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a preamărit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

STAREA A DOUA

Cădeşte al doilea preot, când sunt mai mulţi preoţi, la fel ca la starea întâia; sau singur preotul. Apoi, începe rar şi cu glas lin :

Glasul al 5-lea :

Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, înţelepţeşte-mă, şi voi învăţa poruncile Tale.

Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, Cela ce pe Cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Cei ce se tem de Tine se bucură când mă văd, căci în făgăduinţele Tale nădăjduiesc.

Cuvine-se, dar, să-Ţi dăm slavă Atoate Ziditorul, căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta, şi din stricăciune toţi ne-am izbăvit.

Cunoscut-am, Doamne, că judecăţile Tale sunt drepte şi că după dreptate m-ai pedepsit.

Soarele-a apus, iar pământul s-a clintit, Cuvinte, apunând Tu, ne-nseratul soare, Hristos, şi cu trupul în mormânt punându-Te.

Fie dar mila Ta mângâierea mea, precum ai făgăduit robului Tău.

Somn învietor în mormânt dormind, Hristoase Doamne, din cel greu somn al păcatului ai sculat întreg neamul omenesc cel păcătos.

Să vină peste mine îndurările Tale şi voi trăi, căci legea Ta este mângâierea mea.

Una-ntre femei Te-am născut Fiu, fără de durere; dar acum sufăr dureri, prin patima Ta, cea Curată mult jelindu-se, zicea.

Ruşinaţi să fie trufaşii ce fără vină mă apasă, căci învăţăturile Tale le cercetez.

Sus văzându-Te, de Părinte nedespărţit, Doamne, iar jos cu trupul mort, sub pământ fiind, serafimii s-au înfricoşat acum.

Să se întoarcă la mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc învăţăturile Tale.

Răstignindu-Te, s-a rupt tâmpla templului prin mijloc şi şi-ascund luminătorii lumina lor, sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

Fie inima mea fără prihană sub povaţa poruncilor Tale, ca să nu fiu ruşinat.

Cela ce cu-n semn a făcut la început pământul, azi apune sub pământ, ca un muritor; îngrozeşte-te de-aceasta, cerule !

Sufletul mi se istoveşte în aşteptarea ajutorului Tău, dar în făgăduinţa Ta nădăjduiesc mereu.

Sub pământ apui Cela ce-ai făcut pe om cu mâna, ca pe oameni să-i înalţi din căderea lor, cu puterea Ta atotputernică.

Paienjenitu-mi-s-au ochii aşteptând făgăduinţa Ţa, şi-mi zic :

Când oare mă voi mângâia ?

Veniţi să cântăm lui Hristos Cel mort plâns sfânt cu jale, ca femeile, ce mir au adus atunci, s-auzim cu ele : Bucuraţi-vă !

Ajuns-am ca o piele pusă la fum, dar legile Tale nu le-am uitat.

Nesecat mir eşti, Cuvinte Doamne; pentru-aceea şi femeile mir Ţi-aduc, Celui viu, ca unui mort şi îngropat.

Câte sunt oare zilele robului Tău când vei osândi oare pe prigonitorii mei ?

Cu-ngroparea Ta ai zdrobit de tot iadul, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte ai omorât şi din stricăciune lumea mântuieşti.

Spusu-mi-au călcătorii de lege bârfeli dar nu sunt ca legea Ta, Doamne.

Râu de viaţă eşti ce din Tatăl curgi, înţelepciune, iar în groapă apunând, viaţă dăruieşti celor din adâncurile iadului.

Toate poruncile Tale sunt adevăr. Ajută-mi. Că pe nedrept sunt prigonit !

Ca să înnoiesc firea oamenilor cea zdrobită, Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind; deci jelind nu-ţi bate pieptul, Maica Mea.

Puţin de nu m-au şters de pe pământ, dar poruncile tale nu le-am părăsit.

Sub pământ apui, Cel ce eşti luceafăr al dreptăţii, şi pe morţi i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu, alungând din iad tot întunericul.

Dăruieşte-mi viaţă după mila Ta şi învăţăturile Tale voi păzi.

Bob cu două firi : Dătătorul de viaţă, astăzi, în adânc pământ, cu lacrimi, se seamănă; însă răsărind lumea va bucura.

Pentru vecie, Doamne, cuvântul Tău a întărit cerurile.

S-a temut Adam, Dumnezeu umblând în rai atunci, iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad; căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

Tu ai întemeiat pământul şi adevărul Tău rămâne din neam în neam.

Maica Ta acum varsă râuri de lacrimi, Hristoase, şi-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n mormânt : Înviază, Fiule, precum ai spus !

Din porunca Ta până azi toate se ţin, că toate sunt slugile Tale.

Iosif Te-a ascuns, cu evlavie, în groapă nouă; şi cântări dumnezeieşti, de-ngroparea Ta, Ţi-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

De n-ar fi fost legea Ta mângâierea mea, aş fi pierit în necazurile mele.

Doamne, Maica Ta, pironit văzându-Te pe Cruce, de amară întristare, sufletul ei s-a pătruns de cuie şi de sabie.

Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele îmi dai viaţă.

Maica Ta, văzând adăparea Ta cu fiere, Doamne, Cel ce eşti dulceaţa lumii noastre întregi, faţa ei cu amare lacrimi a udat.

Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă, că poruncile Tale am căutat.

Rău m-am întristat şi rărunchii mi se rup, Cuvinte, junghierea Ta nedreaptă văzându-o, zis-a Preacurata, tânguindu-se.

Necredincioşii mă pândesc să mă piardă, iar eu cercetez învăţăturile.

Cum am să-ţi închid ochii dulci şi-a Tale buze, Doamne, şi cum dar ca pe un mort Te voi îngropa ? A strigat Iosif, înfiorându-se.

La toată desăvârşirea am văzut sfârşit, numai porunca Ta sfârşit nu are.

Jalnice cântări Iosif şi cu Nicodim cântă lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în mormânt şi cu dânşii cântă cetele cereşti.

Cât am iubit legea Ta, Doamne ! Toată ziua ea-i gândirea mea.

Sub pământ apui Tu, Hristoase, soare al dreptăţii; deci şi luna, Maica Ta, care Te-a născut, de dureri se stinge, nevăzându-Te.

Căci mă face mai înţelept decât vrăjmaşii mei şi niciodată nu mă părăseşte.

Iadul s-a-ngrozit dătătorule de viaţă, Doamne, când prădată şi-a văzut bogăţia lui şi-nviaţi pe morţii cei legaţi din veac.

Ajuns-am mai înţelept decât toţi învăţaţii mei, pentru că învăţăturile Tale sunt gândirea mea.

Soare luminos după noapte străluceşte, Doamne; iar Tu, după moartea Ta, străluceşti mai mult, înviind din groapă ca un Dumnezeu.

Mai priceput decât cei bătrâni am ajuns, pentru că păzesc poruncile Tale.

Ziditorule, primindu-Te în sân pământul s-a clintit de frica Ta, Preaputernice, şi pe morţi cutremurul i-a deşteptat.

De la toată calea rea am oprit picioarele mele, ca să urmez cuvintele Tale.

O, Hristosul meu ! Iosif şi Nicodim cu miruri, într-un chip deosebit, acum Te gătesc strigând : O, pământe-nfricoşează-te !

De la judecăţile Tale nu m-am abătut, că Tu eşti învăţătorul meu.

Doamne, ai apus şi cu Tine-a soarelui lumină; iar făptura de cutremur cuprins-a fost, Făcător al tuturor vestindu-Te.

Cât de dulci sunt cuvintele Tale pentru gâtlejul meu ! Pentru gura mea ele-s mai dulci decât mierea.

Piatra cea din unghiu o acoperă piatră tăiată şi pe Domnul pune-n groapă un muritor. Înfioară-te deacuma, tu, pământ !

Poruncile Tale mă fac mai priceput, pentru aceea am urât toată calea cea mincinoasă.

Vezi-ne aici : Ucenicul cel iubit şi Maica, şi cu dulce glas răspunde-ne, Fiule ! A strigat Curata, cu amar plângând.

Cuvântul Tău e făclie picioarelor mele şi lumină pentru cărările mele.

Tu, ca Cel ce eşti de viaţă dătător, Cuvinte, pe Iudei nu l-ai ucis, fiind răstignit; ba chiar şi pe morţii lor îi înviezi.

Jurat-am să păzesc judecăţile Tale cele drepte şi mă voi ţine de jurământul meu.

Nici chip ai avut, nici frumuseţe, când pătimeai, Doamne; dar mai mult ai strălucit, când ai înviat, şi cu sfinte raze ne-ai înfrumuseţat.

Întristat sunt peste măsură, Doamne, viază-mă după cuvântul Tău.

Ai apus în trup, sub pământ, nestinsule Luceafăr; şi aceasta neputând vedea soarele, în miazăzi el s-a întunecat.

Binevoieşte, Doamne a primi jertfa de bunăvoie a gurii mele şi mă învaţă judecăţile Tale.

Luna, soarele se întunecă-mpreună, Doamne, şi robi binevoitori Ţi s-au arătat şi în mantii negre s-au înveşmântat.

Sufletul mi-i pururea în primejdie, dar legea Ta n-am uitat.

Chiar de-ai şi murit, dar sutaşul Dumnezeu Te ştie; iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu, mă cutremur, a strigat cel cu bun chip.

Cei nelegiuiţi curse mi-au întins, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit.

A dormit Adam şi din coastă lui îşi scoase moarte; Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu, lumii viaţă izvorăşti din coasta Ta.

Moştenit-am pe vecie învăţăturile Tale, că ele-s bucuria inimii mele.

Ai dormit puţin şi-ai dat viaţă la cei morţi, Hristoase, şi-nviind ai înviat pe cei adormiţi, ce din veacuri adormise, Bunule.

Pus-am gând în inima mea să păzesc poruncile Tale, că aceasta aduce răsplata veşnică.

De ai şi murit, dar ai dat vinul de mântuire, viţă, care izvorăşti viaţă tuturor; patima şi Crucea Ta Ţi le slăvesc.

Născocirile omeneşti le urăsc, iar legea Ta o iubesc.

Cum au suferit cereştile cete îndrăzneala celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule, când Te văd gol, sângerat şi osândit ?

Tu eşti adăpostul și scutul meu și în cuvântul Tău nădăjduiesc eu.

O, neam iudeu îndărătnic, ce-ai primit arvuna ! Cunoscut-ai ridicarea Bisericii; pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit ?

Depărtaţi-vă de la mine cei nelegiuiţi, că voi păzi poruncile Dumnezeului meu.

În batjocură tu îmbraci pe Împodobitorul, Care cerul a-ntărit şi-a-mpodobit tot pământul, într-un chip prea minunat.

Sprijineşte-mă după cuvântul Tău, ca să trăiesc, şi nu lăsa să fiu ruşinat în nădejdea mea.

Ca un pelican Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte; şi-ai dat viaţă l-ai Tăi fii, care au murit, răspândind asupra, lor izvoare vii.

Ajută-mi şi mă voi mântui şi pururea voi lua aminte de legile Tale.

Oarecând, Navi opri soarele, zdrobind duşmanii; iar Tu, Soare, ascunzându-Ţi lumina Ta, ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

Dispreţuit-ai pe toţi cei ce se depărtează de legea Ta, că nesocotirile lor sunt mincinoase.

Nu te-ai despărţit de-al Părintelui sân, Milostive; chiar să fii om muritor ai binevoit şi în iad, Hristosul meu, Te-ai pogorât.

Cu zgura ai măturat pe cei răi de pe pământ, de aceea am iubit învăţăturile Tale.

Tins fiind pe lemn, Cel ce spânzuri pământul pe ape, în pământ, fără suflare, acum pogori; care lucru nerăbdându-l, tremură.

De frica Ta mi se încrâncenă carnea şi mă tem de judecăţile Tale.

Vai, o, Fiul meu ! Preacurata jeleşte şi zice : Că pe care-L aşteptam, ca pe-un împărat, osândit acum pe Cruce îl privesc !

Făcut-am judecată şi dreptate, nu mă da celor ce-mi fac strâmbătate.

Astfel mi-a vestit Gavriil, venind din cer la mine : el mi-a spus că-mpărăţia Fiului meu este o împărăţie veşnică.

Ia sub ocrotirea Ta binele robului Tău, ca să nu mă nedreptăţească cei mândri.

Vai, s-a împlinit a lui Simeon proorocie, că prin inima mea sabie a trecut; o, Emanuile, Cel ce eşti cu noi !

Ochii mi se sting, aşteptând mântuirea Ta şi dreptatea ce mi-ai făgăduit.

O, Iudeilor ! Ruşinaţi-vă măcar de morţii înviaţi de Dătătorul vieţii lor, Cel pe care, pizmătăreţ, L-aţi ucis.

Fă milă cu robul Tău după bunătatea Ta şi mă învaţă legiuirile Tale.

S-a cutremurat şi lumina soarele şi-a stins-o, când în groapă Te-a văzut neînsufleţit; nevăzuta mea lumină, Bunule !

Robul Tău sunt eu înţelepţeşte-mă ca să pricep învăţăturile Tale.

Cu amar plângea Preacurata Maica Ta, Cuvinte, când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt; nenceput şi negrăite Dumnezeu !

Venit-a vremea să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

Maica Precista omorârea Ta văzând, Hristoase, cu adânc-amărăciune, Ţie-Ţi grăia : Să nu zăboveşti, Viaţă, între morţi !

Eu însă am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul şi pietrele scumpe.

Iadul cel cumplit tremura, când Te-a văzut pe Tine, veşnic soare al măririi, Hristosul meu, şi în grab-a dat din el pe cei legaţi.

De aceea la învăţăturile Tale am alergat şi toată calea nedreaptă am urât.

Ce privelişte mare şi grozav-acum se vede; căci al vieţii dătător moarte-a suferit, voind El să dea viaţă tuturor !

Minunate-s învăţăturile Tale; De aceea le cercetează sufletul meu.

Coasta Ţi-au împuns, Mâinile Ţi-au pironit, Stăpâne; şi cu rana Ta din coastă ai vindecat nenfrânarea mâinilor strămoşilor.

Descoperirea cuvintelor Tale luminează şi dă înţelepciune celor nevinovaţi.

Oarecând jelea toată casa pe fiul Rahilei; iar acum pe al Fecioarei Fiu îl jelesc Maica Lui şi ceata ucenicilor.

Gura mea am deschis şi am suspinat, că de poruncile Tale sunt însetat.

Palme şi loviri s-au dat lui Hristos peste faţă, Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui, şi-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

Glasul meu auzi-l, Doamne, cu judecata Ta mă viază.

Toţi cei credincioşi, cu-ngroparea Ta scăpaţi de moarte, îţi cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude răstignirea şi-ngroparea Ta acum.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel făr-de-nceput Veşnice Părinte, Fiu şi Duh Sfânt, întăreşte stăpânirea-mpăraţilor împotriva duşmanilor, ca un bun.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Ceea ce-ai născut, Precurată Fecioară, viaţa, potoleşte dezbinarea-n Biserică şi dă pace, ca o bună, tuturor.

Se repetă troparul întâi :

Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, Cela ce pe Cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul :

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihneşti pe scaunul măririi cel de Heruvimi, şi Ţie mărire îţi înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Cel fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viaţă Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

STAREA A TREIA

Cădeşte al treilea preot; sau singur preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce şi sfântă cuviinţă cântarea.

Glasul al 3-lea :

Caută spre mine şi mă miluieşte, cum cauţi spre cei ce iubesc numele Tău.

Neamurile toate laudă-ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Întăreşte paşii mei să urmeze cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească nicio fărădelege.

Arimateanul jalnic Te pogoară şi-n mormânt Te-ngroapă.

Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale.

De mir purtătoare, mir Ţie, Hristoase, Ţi-aduc cu sârguinţă.

Fă să strălucesscă faţa Ta peste robul Tău şi mă învaţă legiuirile Tale.

Vino-ntreagă fire, psalmi de îngropare lui Hristos să-I aducem.

Râuri de apă varsă ochii mei, pentru că nu se păzeşte legea Ta.

Pe cel viu cu miruri, ca pe-un mort, să-L ungem cu mironosiţele.

Drept eşti Tu, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale.

Fericite Iosif ! Trupul ce dă viaţă, al lui Hristos, îngroapă.

Învăţăturile Tale sunt drepte şi întru totul prea adevărate.

Cei hrăniţi cu mană lovesc cu piciorul în Binefăcătorul.

Topitu-m-am de râvnire, văzând că vrăjmaşii Tăi nesocotesc învăţăturile Tale.

Cei hrăniţi cu mană, oţet şi cu fiere Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Cuvântul Tău e lămurit şi curat şi robul Tău l-a iubit şi l-a preţuit.

O, ce nebunie ! Pe Hristos omoară cei ce-au ucis pe profeţi.

Mic şi neluat în seamă am fost, dar legile Tale nu le-am uitat.

Ca rob făr-de minte, a trădat Iuda pe-Adâncu-nţelepciunii.

Dreptatea Ta e dreptate ta veac şi legea Ta e adevărul curat.

Rob ajunge-acuma vicleanul de Iuda, cel ce-a vândut pe Domnul.

Necazuri şi nevoi de mă împresoară, poruncile Tale sunt mângâierea mea.

Zis-a înţeleptul : Groap-adâncă este gâtlejul iudeilor.

Dreptatea învăţăturilor Tale e veşnică, dă-mi înţelepciune şi voi trăi.

La viclenii iudei, căile lor strâmbe curse şi ciulini sunt.

Chematu-Te-am din toată iuima mea, auzi-mă, Doamne, şi voi păzi aşezămintele Tale.

Iosif şi Nicodim pe Domnul îngroapă, cu toată cuviinţa.

Către Tine am strigat, mântuieşte-mă şi voi urma legiuirile Tale.

Slavă Ţie, Doamne, Cel ce dai viaţă şi-n iad puternic pogori.

Până nu răsar zorile Te chem, căci în cuvântul Tău nădăjduiesc.

Maica Preacurata se jelea, Cuvinte, pe Tine mort văzându-Te.

Înainte de straja dimineţii deschid ochii mei, ca să-i adâncesc în învăţăturile Tale.

Primăvară dulce, Fiul meu preadulce, frumuseţea unde Ţi-a apus ?

Auzi, Doamne, glasul meu, după bunătatea Ta şi după voinţa Ta dăruieşte-mi viaţă.

Plângere pornit-a Maica Preacurata, când ai murit, Cuvinte.

Apropiatu-s-au cei ce cugeta vicleşuguri şi de la legea Ta s-au depărtat.

Vin cu mir, să-L ungă, de mir purtătoare, pe Hristos, mirul ceresc.

Aproape eşti Tu, Doamne, şi toate poruncile Tale sunt adevăr.

Cu moartea pe moarte o omori Tu, Doamne, cu sfânta Ta putere.

De la început învăţăturile Tale le-am cunoscut, că pe totdeauna le-ai întemeiat.

Piere-amăgitorul, scapă amăgitul cu-nţelepciunea-Ţi, Doamne.

Vezi strâmtoarea mea şi mă izbăveşte, că legea Ta n-am uitat.

Cade vânzătorul în fundul gheenei, în groapa stricăciunii.

Ia-mi partea şi mă apără; după cuvântul Tău mă înviorează.

Curse şi ciulini sunt căile lui Iuda, celui nebun şi viclean.

Departe, este mântuirea de cei păcătoşi, că poveţele Tale n-au căutat.

Pier răstignitorii, Împărate-a-toate, dumnezeiescule Fiu.

Multe-s îndurările Tale, Doamne, dăruieşte-mi viaţă, după îngăduinţele Tale.

Toţi pier, împreună, în groapa pierzării, bărbaţii sângiurilor.

Mulţi sunt cei care mă prigonesc şi mă necăjesc, dar de la învăţăturile Tale nu m-am abătut.

Fiule din Tatăl, împărat a toate, cum ai primit patima ?

Văzut-am pe vânzătorii ticăloşi şi m-am scârbit căci cuvintele Tale nu le păzesc.

Maica, mieluşeaua, Mielul ei pe Cruce văzându-L, s-a tânguit.

Vezi, cât iubesc poveţele Tale, Doamne, viază-mă după bunătatea Ta.

Trupul ce dă viaţă Iosif îl îngroapă-mpreună cu Nicodim.

Adevărul e temelia cuvintelor Tale şi toată hotărârea judecăţilor Tale e veşnică.

Mult înlăcrimată a strigat Fecioara, rărunchii pătrunzându-şi.

Boierii mă prigonesc în zadar, că numai de judecăţile Tale mă tem.

O, a mea lumină, Fiul meu preadulce, cum Te-ai ascuns în groapă ?

Bucuratu-m-am de cuvintele Tale, ca Cel ce dă de avuţie multă.

Nu mai plânge, Maică, pe Adam şi Eva; ca să-i slobod, Eu sufăr.

Minciuna o urăsc şi o dispreţuiesc, iar legea Ta o iubesc.

Fiul meu, slăvescu-Ţi înalta-ndurare prin care rabzi acestea.

De şapte ori în zi te laud, Doamne, pentru judecăţile Tale cele drepte.

Cu oţet şi fiere Te-au adăpat, Doamne, gustarea veche s-o strici.

Cei ce iubesc legea Ta de multă pace se vor bucura şi nimica nu-i va împiedica.

Te-ai suit pe Cruce, Cel ce altădată umbrişi poporul sub nor.

În ajutorul Tău, Doamne, nădăjduiesc şi poruncile Tale le îndeplinesc.

De-mir-purtătoare venind la-Ta groapă Ţi-aduce-au, Doamne, miruri.

Sufletul meu urmează învăţăturile Tale şi le iubeşte mai presus de toate.

Scoală-Te-ndurate, şi pe noi ne scoate din a gheenei groapă !

Păzit-am, Doamne poruncile şi legile Tale şi toate căile mele sunt înaintea Ta.

Doamne, înviază, zice vărsând lacrimi Maica Ta ce Te-a născut.

Rugăciunea mea, Doamne, ajunge la Tine : înţelepţeşte-mă după făgăduinţa Ta.

Înviază-n grabă, alungând durerea Curatei tale Maice !

La Tine să străbată cererea mea şi mă izbăveşte după cuvântul Tău.

Prinse-au fost de frică cereştile cete, când Te-au văzut mort, Doamne.

Laudă-Ţi vor roşii buzele mele, că m-ai învăţat poruncile Tale.

Iartă de greşale pe cei ce, cu frică, cinstesc a Tale patimi.

Limba mea va vesti cuvântul Tău, că toate poruncile Tale sunt drepte.

O, înfricoşată, străină vedere; pământul cum te-ascunde !

Să-mi vie mâna Ta. Doamne, în ajutor că poruncile Tale am ales.

Altădat-un Iosif Ţi-a slujit în fugă şi-acum Te-ngroapă altul.

Dorit-am, Doamne, mântuirea Ta și legea Ta e desfătarea mea.

Plânge, Te jeleşte Preacurata-Ţi Maică, Tu fiind mort, Cuvinte.

Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda şi judecăţile Tale vor ajuta mie.

Spaimă ia pe îngeri de grozava-Ţi moarte, o, Făcător a toate !

Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Până-n zori, cu miruri Ţi-au stropit mormântul cele înţelepţite.

Caută spre mine. Doamne, şi mă mântuieşte.

Pace în Biserici, lumii mântuire prin Învierea-Ţi dă-ne !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Treime Sfântă, Tată, Fiu şi Duh Sfânt, lumea mântuieşte.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vocilor, Amin.

Robilor tăi, Maică, dă-le ca să vadă-nvierea Fiului tău.

Se repetă troparul întâi :

Neamurile toate laudă-ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Şi îndată cântăm

BINECUVÂNTĂRILE ÎNVIERII

Compunerea lui Petru Lampadarie.

Glasul al 5-lea :

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te între cei morţi socotit fiind şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând şi împreună cu Tine pe Adam sculând şi din iad pe toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Pentru ce miruri, prin milostivire, cu lacrimi o, uceniţe amestecaţi ? Îngerul cel ce a strălucit în mormânt, a zis mironosiţelor : Vedeţi voi groapa şi înţelegeţi, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineaţă mironosiţele au alergat la groapa Ta, tânguindu-se; ci înaintea lor a stătut îngerul şi a zis : Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeţi, ci Apostolilor spuneţi învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Mironosiţele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, au plâns; iar îngerul către dânsele agrăit zicând : Pentru ce cu cei morţi pe Cel viu socotiţi ? Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă..., *a Treimii :*

Închinămu-ne Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Sfintei Treimi într-o fiinţă cu serafimii strigând : Sfânt, sfânt, sfânt eşti Doamne.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Dătătorul de viaţă născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit şi bucuria Evei în locul întristării ai dăruit; şi pe cei căzuţi din viaţă i-a îndreptat la aceeaşi, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia ! *(de trei ori)*

Ectenia cea mică şi acest Ecfonis :

Că Tu eşti împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi cântăm Sedelna zilei, glasul 1.

Podobie : Mormântul Tău...

Cu giulgiu curat şi cu miresme dumnezeieşti a uns preacurat trupul Tău Iosif, cerându-l la Pilat, şi l-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, mânecând mironosiţele femei, au strigat : Arată nouă, precum ai zis mai înainte, Hristoase, învierea Ta.

Slavă..., Şi acum..., *altă Sedelnă, glas şi podobie aceleaşi.*

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor, văzând pe Cela ce şade în sânurile Tatălui, cum S-a pus în mormânt ca un mort, Cel nemuritor; pe Care-L înconjoară cetele îngereşti şi-L slăvesc împreună cu morţii cei din iad, ca pe un Făcător şi Domn.

Apoi se face citire din Evanghelia de la Matei : Iar a doua zi, care vine după Vineri..., Învierea lui Hristos..., *nu zicem, ci îndată Psalmul 50, şi apoi cântăm :*

CANONUL SÂMBETEI CELEI MARI

Irmosul de două ori, iar troparele pe 12 şi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele, împreună.

Acest Canon de la Cântarea întâia până la a 6-a este facerea lui Marco monahul, Episcopul Idruntului. Irmoasele sunt facerea unei femei ce o chema Casia. Iar de la a 6-a cântare până la sfârşit, facerea lui Chir Cosma.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea,

Irmos :

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe gonaciul tiran, sub pământ L-au ascuns feciorii celor mântuiţi. Iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului; căci cu slavă S-a preaslăvit.

Doamne, Dumnezeul meu cântare de petrecere şi laudă de îngropare voi cânta Ţie, Celui ce mi-ai deschis intrările vieţii cu îngroparea Ta şi moartea şi iadul cu moartea ai omorât.

Sus pe scaun şi jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume şi cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, începătorule al vieţii.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele de desubtul pământului; că nu s-a ascuns de Tine statul meu cel din Adam şi îngropându-Te m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a,

Irmos :

Pe Tine, Cela ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ţinere, văzându-Te făptura spânzurat în locul căpăţânii, cu multă spaimă s-a cuprins, strigând : Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulţind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăţie şi celor din iad, Stăpâne, care strigă : Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Întinsu-Ţi-ai palmele şi ai împreunat cele depărtate dedemult iar cu înfăşurarea giulgiului, Mântuitorule, şi cu mormântul ai dezlegat pe cei legaţi, care strigau : Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

În mormânt şi sub peceţi Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Ţi-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cântă : Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

Sedelnă, glasul 1, însăşi podobia :

Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-I, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, carele a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, pierzătorul stricăciunii, Ia Tine cădem, Cela ce ai înviat din mormânt, la unul Dumnezeul nostru.

Slavă..., Şi acum..., *tot aceasta.*

Cântarea a 4-a,

Irmos :

Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzându-o Avacum, spăimântându-se a strigat : Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic.

Astăzi ai sfinţit ziua a şaptea, pe care o ai binecuvântat întâi cu încetarea lucrurilor; că toate le prefaci şi le înnoieşti odihnindu-Te, Mântuitorul meu, şi iarăşi, zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărţit; că a rupt amândouă legăturile : a morţii şi a iadului, cu puterea Ta, Cuvântule.

Iadul întâmpinându-Te, Cuvinte, s-a amărât, văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi şi Atotputernic; şi de înfricoşatul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a,

Irmos :

Lumina cea neînserată a dumnezeieştii arătării Tale, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzându-o, de noapte mânecând a strigat : învia-vor morţii şi cei din mormâturi se vor scula şi toţi cei de pe pământ se vor bucura.

Înnoieşti pe pământeni, Ziditorule, făcându-Te pământean; şi giulgiul şi mormântul arată taina ceea ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, însemnează sfatul celui ce Te-a născut, Carele m-a înnoit întru Tine cu mare cuviinţă.

Prin moarte ai prefăcut omorârea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe carele l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviinţă făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, carele este lucru străin.

Ieşind, Ziditorul meu, din ceea ce nu ştie de bărbat şi Împungându-Te cu suliţa în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire cu somn făcător de viaţă şi ridicând viaţa din somn şi din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a,

Irmos :

Prins a fost, dar nu s-a ţinut în pântecele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară din fiară a ieşit şi a strigat străjerilor : Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră o aţi părăsit.

Omorâtu-Te-ai, dar nu Te-ai despărţit, Cuvinte, de trupul pe carele ai luat; că de s-a şi stricat Biserica Ta în vremea patimii, ci şi aşa un ipostas era al Dumnezeirii şi al trupului Tău; că întru amândouă unul eşti, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu şi om.

Greşala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că de a şi pătimit firea trupului Tău celui de ţărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune şi dintru înviere ai arătat izvorul vieţii celei nestricăcioase.

Împărăţit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veac; că Tu, Puternice, punându-Te în groapă, cu palma cea începătoare de viaţă ai rupt încuietorile morţii; şi ai propovăduit, celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, întâi sculat din morţi.

Condac, glasul al 6-lea.

Cela ce a încuiat adâncul, S-a văzut mort şi cu smirnă şi cu giulgiu înfăşurându-se, în mormânt s-a pus ca un mort. Cel fără de moarte, şi femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar şi strigând : Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

ICOS

Cel ce cuprinde toate, S-a înălţat pe Cruce şi Se tânguieşte toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pe lemn; soarele şi-a ascuns razele şi stelele şi-au tăinuit lumina şi pământul cu multă frică s-a clintit, marea a fugit şi pietrele s-au despicat şi mormânturi multe s-au deschis şi trupurile sfinţilor bărbaţi s-au sculat; iadul jos a suspinat şi iudeii s-au sfătuit să hulească învierea lui Hristos. Iar femeile au strigat : Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

SINAXAR
ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta :

În Sfânta şi marea Sâmbătă, prăznuim îngroparea dumnezeiască şi trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi rogorâtea în iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre viaţa veşnică.

Stih : Ostaşi, degeaba mai păziţi mormântul,
Căci pe Cel ce-i viaţa nu-L ţine pământul !

Cele patruzeci de zile ale postului mare întrec pe celelalte zile; iar mai mare decât acestea este săptămâna cea mare; şi iarăşi mai mare decât săptămâna mare este această sfântă şi mare Sâmbătă. Se numeşte săptămâna mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că în ea s-au săvârşit, şi mai cu seamă azi, minunile mari şi mai presus de fire şi faptele neobişnuite ale Mântuitorului nostru. Căci după cum la întâia facere a lumii, Dumnezeu, săvârşind toate lucrurile, şi în urmă în ziua a şasea a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar în ziua a şaptea s-a odihnit de toate lucrurile lui şi a sfinţit ziua, numindu-o Sâmbătă, care se tâlcuieşte odihnă, tot aşa şi la facerea lumii celei spirituale, săvârşind toate în chipul cel mai bun, în ziua a şasea a creat din nou pe omul stricat şi înnoindu-l iarăşi prin Crucea cea de viaţă purtătoare s-a odihnit încă odată cu o odihna desăvârşită, de toate lucrurile lui, dormind un somn dătător de viaţă şi mântuitor. Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul lui curat şi dumnezeiesc se pogoară şi în iad. Sufletul a fost despărţit prin moarte de trup şi l-a dat în mâinile Tatălui. Tot Tatălui i-a dat şi propriul său sânge, fără să-i fie cerut; iar sângele lui a fost preţ de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ţinut în iad ca sufletele celorlalţi sfinţi. Cum putea oare să fie ţinut odată ce n-avea asupra lui, ca ceilalţi drepţi, nimic din blestemul strămoşesc ? Dar nici duşmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumpăraţi, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea oare

să ia sângele lui din altă parte decât de la Dumnezeu ? Dar oare tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu ? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupeşte în mormânt şi cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost şi în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire ca Dumnezeu nescris împrejur era cu Tatăl, împărăţind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit şi stricăciune, adică despărţirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înţelesul unei putreziri a trupului şi o nimicire desăvârşită a mădularelor. Iar Iosif, pogorând de pe Cruce Sfântul trup al Domnului, l-a înmormântat într-un mormânt nou, punând o piatră foarte mare la intrarea mormântului. În adevăr, iudeii s-au dus Vineri la Pilat şi i-au spus : Domnule, ne-am adus aminte, că înşelătorul acela a spus pe când trăia, că după trei zile se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să porunceşti să se întărească mormântul cu ostaşi. Dacă este un înşelător, pentru ce, iudeilor, i-aţi ascultat cu râvnă cuvintele lui pe când trăia ? Dar când a spus Hristos : Mă voi scula ? Poate că evreii au scos asta din pilda cu Iona. Negreşit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiţi de judecată ! Nu ştiau că ceea ce făceau în sprijinul lor o făceau împotriva lor ! Pilat a dat poruncă şi ei împreună cu o ceată de ostaşi au întărit mormântul şi l-au şi pecetluit. Şi s-a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială învierea Domnului, odată ce era străină şi paza şi pecetea. Dar deodată iadul se strânge şi este cuprins de ameţeli când simte puterea mai tare a Domnului; şi după puţină vreme a dat afară, din pricina înghiţirii nedrepte a lui Hristos, piatra cea tare şi din capul unghiului, şi pe cei ce îi mâncase şi-i ţinea din veac în pântece.

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a,

Irmos :

Negrăită minune ! Cela ce a izbăvit în cuptor pe cuvioşii tineri din văpaie, în mormânt Se pune mort fără suflare, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm : Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Rănitu-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce S-a rănit în coastă cu suliţa şi a suspinat topindu-Se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm : Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viaţă, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm : Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

După obiceiul morţilor, punerea în mormânt a primit viaţa tuturor şi L-a arătat pe El izvor învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm : Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad şi în mormânt şi în Eden nedespărţită, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm : Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a,

Irmos :

Spăimântează-te, înfricoşându-te cerule, şi să se clătească temeliile pământului. Că iată, Se socoteşte între cei morţi, Cela ce locuieşte întru înălţime, şi în mormânt mic ca un străin se primeşte. Pe Carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Stricatu-s-a locaşul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuieşte întru înălţime S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe Carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimatea s-a arătat inimos, că văzând mort şi gol pe Dumnezeul Cel peste toate, L-a cerut şi L-a îngropat, strigând : Tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea Înălţaţi-L întru toţi vecii.

O, minune nouă ! O, bunătate ! O, nespusă răbdare ! Că de bunăvoie Se pecetluieşte sub pământ, Cel ce locuieşte întru înălţime şi Se huleşte Dumnezeu ca un înşelător. Pe Carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L

întru toţi vecii.

La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită... *nu cântăm.*

Cântarea a 9-a,

Irmos :

Nu te tângui pentru Mine, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, fiul tău, pe Carele M-ai zămislit în pântece fără sămânţă; că Mă voi scula şi Mă voi preaslăvi şi voi înălţa întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste pe tine neîncetat te slăvesc.

Întru străină naşterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire, m-am fericit, Fiul meu Cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfărâm cumplit cu sabia întristării. Ci Te scoală, ca să mă slăvesc.

Mă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoşează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmaşi cu Crucea, iarăşi voi învia şi te voi slăvi.

Să se bucure făptura, să se veselească toţi pământenii, că vrăjmaşul, iadul, s-a prădat; femeile cu miruri să iasă întru întâmpinare, că izbăvesc pe Adam şi pe Eva cu tot neamul, şi a treia zi voi învia.

Luminânda nu cântăm, ci numai : Sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru... *(de trei ori)*

LA LAUDE

Punem patru Stihiri şi cântăm, pe glasul al 2-lea singur glasul :

Astăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme viaţa şi iadul se cutremură şi Adam din legături se dezleagă. Slavă rânduielii Tale, prin care săvârşind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veşnică, prin sfântă învierea Ta cea din morţi.

Ce este această vedere ce se vede ? Ce este această Sâmbătă ? împăratul veacurilor săvârşind rânduiala cea prin patimă, Se odihneşte în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să strigăm : Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărăţeşti în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniţi să vedem viaţa noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în mormânturi. Veniţi astăzi, ca văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I strigăm ca proorocul, zicând : Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deştepta pe Tine, împărate ? Ci Te scoală ca un însuţi puternic, cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 6-lea :

Cerşit-a Iosif trupul lui Iisus şi L-a pus pe el în mormânt nou al Său; că era să iasă EI din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor uşile raiului, slavă Ţie.

Slavă..., *glasul al 6-lea :*

Ziua de astăzi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moise, zicând : Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, întru care S-a odihnit de toate lucrurile Sale, unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii după trup odihnindu-Se. Şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se prin înviere, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică, ca un bun şi iubitor de oameni.

Şi acum..., *glasul al 2-lea :* Prea binecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu...

ŞI DOXOLOGIA MARE

În vremea Doxologiei, preotul intră în Sfântul altar şi se îmbracă în toate odăjdiile; iar când sunt mai mulţi preoţi şi diaconi, se îmbracă în toate odăjdiile numiţi preotul întâi stătător, adică protosul sau proestosul, şi diaconii; ceilalţi având numai epitrahile şi sfite. Ieşind şi aşezându-se în jurul Epitafului, aşteaptă sfârşitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule..., *preotul sau întâi stătătorul cădeşte Sfântul Epitaf de 3 ori, în chipul Crucii; iar la al treilea* Sfinte Dumnezeule..., *ridicând preoţii sau epitropii Bisericii Epitaful, încep ocolirea Bisericii, cu felinare, prapore şi lumini. După aceasta, preotul şi purtătorii Epitafului intră în Biserică şi ajungând în faţa uşilor împărăteşti, preotul sau cel mai mare între preoţi zice :*

Să luăm aminte ! Pace tuturor ! Înţelepciune !

Şi intră în altar prin uşile Împărăteşti. Aşează, Epitaful pe Sfânta Masă şi cântă, o dată, troparul : Iosif cel cu bun chip..., *Caută-l Sâmbătă, la Utrenie. Apoi, îndată troparul Proorociei, glasul al 2-lea.*

Cela ce ţii marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuieşti fi-

rea omenească de căderea cea din iad; şi făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă..., Şi acum..., *tot acesta.*

Apoi Prochimen, glasul al 4-lea :
Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău. (*ps. 43, 28*)
Stih : Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit şi părinţii noştri ne-au spus nouă. (*ps. 43, 1*)

Din proorocla lui Iezechiil, citire :
Cap. 37, Vers. 1-4.

Fost-a mâna Domnului peste mine şi m-a dus Domnul cu duhul şi m-a pus în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti, şi m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe faţa pământului şi foarte uscate. Şi mi-a zis Domnul : Fiul omului, mai învia-vor oare oasele acestea ? Iar eu am zis : Doamne Dumnezeule, numai tu ştii aceasta. Domnul însă mi-a zis : Proroceşte asupra oaselor acestora şi le zi : Oase uscate, ascultaţi cuvântul Domnului ! Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu oaselor acestora : Iată eu voi face să intre în voi duh şi veţi învia. Voi pune pe voi vine şi carne va creşte pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh şi veţi învia şi veţi cunoaşte că eu sunt Domnul. Proorocit-am deci cum mi se poruncise. Şi când am proorocit, iată s-a făcut un sunet şi o mişcare şi oasele au început să se apropie fiecare os la încheietura sa, Şi am privit eu şi iată erau pe ele vine, şi carne crescuse şi piele le acoperea pe deasupra, iar duh nu era într-însele. Atunci mi-a zis Domnul : Fiul omului, proroceşte duhului, proroceşte şi zi duhului : Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu : Duhule, vino din cele patru vânturi şi suflă peste morţii aceştia şi vor învia ! Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise şi a intrat într-înşii duhul şi au înviat şi mulţime multă foarte de oameni au stătut pe picioarele lor. Şi mi-a zis iarăşi Domnul : Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israil. Iată ei zic : S-au uscat oasele noastre şi nădejdea noastră a pierit; suntem smulşi din rădăcină. De aceea proroceşte şi le zi : Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu : Iată, eu voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre şi vă voi duce în ţara lui Israil. Astfel veţi, cunoaşte că eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre. Şi voi pune la voi duhul meu şi veţi învia şi vă voi aşeza în ţara voastră, şi veţi cunoaşte că eu, Domnul, am zis aceasta şi am făcut, zice Domnul.

Prochimen, glasul al 7-lea :
Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu. Înalţă-se mâna Ta; nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit. (*ps. 9, 32*)
Stih : Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, cu toată inima mea spune-voi toate minunile Tale. (*ps. 9, 1*)

Apoi Apostolul :

Din cartea întâia cea către Corinteni, a Sfântului Apostol Pavel, citire :
Corinteni, Cap. 5, Vers. 6-8; Galateni, Cap. 3, Vers. 13-14.

Fraţilor, nu vă lăudaţi bine. Nu ştiţi oare că puţin aluat dospeşte toată frământătura ? Curăţiţi-vă dar de aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, ca şi cum aţi fi fără dospitură, căci Paştile nostru, Hristos, S-a junghiat pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul năravului şi al vicleşugului, ci cu azimile curăţiei şi ale adevărului. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, căci scris este : blestemat e tot cel spânzurat pe lemn, pentru ca binecuvântarea dată lui Avraam să se reverse prin Iisus Hristos asupra păgânilor şi aşa noi să primim prin credinţă Duhul, Care ni se făgăduise.

Aliluia, glasul al 5-lea :
Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui.
Stih : Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topeşte ceara de faţa focului,
Stih : Aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu.

Evanghelia de la Matei : Iar a doua zi, care vine după Vineri..., *Sfârşitul :* ...Pecetluind piatra împreună cu custodia. *Apoi Ecteniile :* Să zicem toţi din tot sufletul..., Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului..., *Şi celelalte. Şi se face Apolis.*

Ceasul întâi se citeşte în pridvor; asemenea şi al treilea, al şaselea şi al noulea se citesc simplu în pridvor, cu fericirile la vremea lor.

ÎN SFÂNTA ŞI MAREA SÂMBĂTĂ

SEARA

La al zecelea ceas din zi toacă de Vecernie şi se îmbracă preotul în veşminte şi binecuvântând. Psalmul începător. După aceasta, Ectenia mare. Apoi Doamne strigat-am..., *pe glasul 1 şi punem Stihirile pe 8. Şi cântăm Stihirile învierii, ale Octoihului trei şi ale Stihoavnei una.*

Stihirile învierii, gtasul 1.

Rugăciunile noastre cele de seară primeşte-le, sfinte Doamne, şi ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu însuţi eşti Cel ce ai arătat în lume învierea.

Înconjuraţi, popoare, Sionul şi-l cuprindeţi pe dânsul şi daţi slavă într-însul, Celui ce a înviat din morţi. Că Acela este Dumnezeul nostru, Carele ne-a mântuit pe noi de fărădelegile noastre.

Veniţi, popoare, să cântăm şi să ne închinăm lui Hristos, slăvind învierea Lui cea din morţi. Că Acesta este Dumnezeul nostru, Carele de înşelăciunea vrăjmaşului a izbăvit lumea.

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am slobozit şi cu învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ţie.

Alte trei Stihiri ale Sâmbetei celei mari repetând una, glasul al 8-lea; singur glasul.

Astăzi iadul strigă suspinând : Mai bine mi-ar fi fost de n-aş fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porţile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le ţineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă Doamne, Crucii Tale şi învierii Tale. *(de două ori)*

Astăzi iadul strigă suspinând : Stricatu-s-a puterea mea; primirăm mort ca pe unul din morţi, dar nu pot să-l ţin pe dânsul nicidecum; ci pierd împreună cu dânsul şi pe aceştia, peste care eram împărat. Eu am avut morţi din veac, dar acesta iată că pe toţi îi ridică. Slavă Doamne, Crucii Tale şi învierii Tale.

Astăzi iadul strigă suspinând : Zdrobitu-s-a stăpânirea mea, Păstorul s-a răstignit şi pe Adam l-a înviat. De cei peste care eram împărat m-am lipsit şi pe care i-am înghiţit, puternic fiind, pe toţi i-am vărsat. Deşertat-a mormânturile cel ce s-a răstignit; slăbit-a puterea morţii. Slavă Doamne, Crucii Tale şi învierii Tale.

Slavă..., *glasul al 6-lea.*

Ziua de azi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moise, zicând : Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea; că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, întru care S-a odihnit de toate lucrurile Sale unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii, după trup odihnindu-Se; şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se, prin înviere, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică, ca un singur bun şi iubitor de oameni.

Şi acum..., *glasul 1.*

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm, cântarea celor fără de trup şi podoaba credincioşilor. Că aceasta s-a arătat cer şi Biserică Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus şi împărăţia o a deschis. Pe aceasta dar având-o ancoră credinţei, apărător avem pe Domnul ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

Ieşire cu Evanghelia : **Lumină lină...**

Prochimen nu zicem, ci îndată : Înţelepciune ! *Şi citeşte citeţul Paremiile.*

De la Facere, citire :
Cap. 1, Vers. 1-13.

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu : Să fie lumină ! Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu, că e bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă : ziua întâia. Şi a zis Dumnezeu : Să fie o

tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape. Şi a fost aşa. A făcut Dumnezeu tăria, şi a despărţit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă; ziua a doua. Şi a zis Dumnezeu : Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul ! Şi a fost aşa. Şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Apoi a zis Dumnezeu : Să dea pământul din sine verdeaţă; iarbă, cu sămânţă într-însa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sămânţă în sine, după fel pe pământ. Şi a fost aşa. Pământul a dat din sine verdeaţă; iarbă, care face sămânţă după felul şi după asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sămânţă după fel pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă; ziua a treia.

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 60, Vers. 1-16.

Luminează-te, luminează-te Ierusalime, că vine lumina ta, şi slava Domnului peste tine a răsărit ! Căci iată întunericul acoperă pământul, şi bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul şi slava lui străluceşte peste tine. Popoare se îmbulzesc la lumina ta şi împăraţi la strălucirea razelor tale. Ridică împrejur ochii tăi şi vezi, căci toţi se adună şi se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe şi fiicele tale sunt aduse pe umeri. Atunci vei vedea, vei străluci şi inima ta se va sbuciuma şi se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăţia mării şi avuţiile popoarelor către tine vor curge. Caravane de cămile te vor acoperi, şi dromadere de Madian şi Efa. Toate sosesc din Saba încărcate cu aur şi cu tămâie, vestind alcătuirile cele de slavă ale Domnului. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine şi ca o jertfă bineplăcută urca-se-vor pe jertfelnicul meu, ca să se proslăvească cea plină de slavă casă a mea. Cine zboară ca norii şi ca porumbiţa spre sălaşul ei ? Căci pentru mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul şi argintul lor pentru numele Dumnezeului tău şi pentru Sfântul lui Israil, care te slăveşte ! Feciori de neam străin zidi-vor zidurile tale şi împăraţii lor în slujba ta vor fi, căci întru urgia mea te-am lovit şi întru bunăvrerea mea m-am milostivit de tine. Porţile tale mereu vor fi în laturi, zi şi noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogăţiile noroadelor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci poporul şi împărăţia care nu vor sluji ţie vor pieri şi neamuri multe nimicite vor fi. Mărirea Libanului la tine va veni cu chiparoşi, ulmi şi molifţi ca să împodobească laolaltă lăcaşul cel sfânt al meu, ca eu să cinstesc locul unde se odihnesc picioarele mele. Şi feciorii apăsătorilor tăi, smeriţi la tine vor veni şi se vor închina la picioarele tale toţi cei ce te-au urât şi pe tine te vor numi; cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israil. Din părăsită şi defăimată ce erai pe veci, voi face din tine mândria cea deapururi, bucurie din neam în neam. Tu vei suge laptele popoarelor şi la pieptul regilor alăptat vei fi. Atunci vei cunoaşte că eu sunt Domnul, izbăvitorul şi Răscumpărătorul tău, puternicul lui Iacov.

De la Ieşire, citire :
Cap. 12, Vers. 1-11.

Apoi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron în pământul Egiptului şi le-a zis : Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului. Spune dar la toată obştea fiilor lui Israil şi le zi : În ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luaţi fiecare. Iar dacă vor fi puţini în familie, încât să nu fie deajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete : număraţi-vă la un miel atâţia, câţi pot să-l mănânce. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă şi să luaţi sau un miel, sau un ied. Să-l ţineţi până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israil să-l junghie către seară. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi uşorii şi pragul cel de sus al uşii casei, unde au să-l mănânce. Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare. Dar să nu-l mâncaţi nefript deajuns sau fiert în apă, ci să mâncaţi totul fript bine pe foc, şi capul cu picioarele şi măruntaiele. Să nu lăsaţi din el pe a doua zi şi oasele lui să nu le zdrobiţi. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeţi în foc. Să-l mâncaţi însă aşa; să aveţi coapsele încinse, încălţămintele în picioare şi toiegele în mâinile voastre; şi să-l mâncaţi cu grabă, căci este Paştiie Domnului.

Din Proorocia lui Iona citire :
Cap. 1-4

Şi a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând : Scoală şi te du în cetatea cea mare a Ninivei şi propovăduieşte acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în faţa mea ! Şi s-a sculat Iona să

fugă la Tarsis dinaintea Domnului. Şi s-a pogorât la Iope, unde a găsit o corabie care mergea la Tarsis şi plătind preţul călătoriei, s-a pogorât în ea ca să meargă la Tarsis împreună cu toţi cei de acolo, el fugind din faţa Domnului. Dar Domnul a ridicat un vânt năprasnic pe mare şi o viforniţă fără seamăn s-a stârnit şi corabia era gata să se sfărâme. Atunci s-au înfricoşat corăbierii şi fiecare a strigat către dumnezeul lui şi aruncau în mare încărcătura corăbiei ca să se mai uşureze. În vremea aceasta Iona se pogorâse în fundul corăbiei, se culcase şi adormise. Atunci s-a apropiat către el căpitanul corăbiei şi i-a zis : Pentru ce dormi ? Scoală-te şi strigă către dumnezeul tău, poate el îşi va aduce aminte de noi ca să nu pierim ! Şi au zis unul către altul : Haidem să aruncăm sorţi ca să ştim din pricina cui s-a prăvălit prăpădul acesta peste noi ! Şi au aruncat sorţi şi sorţul a căzut pe Iona. Şi l-au întrebat pe el : Spune-ne nouă, din pricina cui s-a abătut nenorocirea aceasta asupra noastră ? Care este meşteşugul tău, de unde şi din ce ţară vii şi din ce popor eşti ? Atunci el le-a răspuns : Sunt evreu şi Domnului Dumnezeului cerului mă închin, celui care a făcut, marea şi uscatul. Şi toţi oamenii s-au temut cu frică mare şi i-au zis lui : Pentru ce ai săvârşit una ca aceasta ? Căci ei ştiau că el fuge din faţa lui Dumnezeu, căci el le spusese. Şi i-au zis lui : Ce să-ţi facem ca să se domolească marea, căci ea este învolburată şi înviforată ? Atunci el a răspuns : Luaţi-mă şi mă aruncaţi în mare şi ea se va potoli, căci ştiu bine că din pricina mea s-a pornit peste voi această vijelie. Şi marinarii cârmeau către ţărm, dar nu biruiau, căci marea era furioasă împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul şi au zis : O, Doamne, putea-vom noi pieri pentru omul acesta şi împovăra-ne-vei cu sânge nevinovat ? Căci tu, Doamne, precum ai voit, ai făcut ! Şi îl ridicară pe Iona şi îl aruncară în mare şi s-a potolit urgia ei. Şi oamenii s-au temut cu teamă mare de Domnul şi au adus jertfă lui Dumnezeu şi juruinţe i-au făcut lui. Şi Dumnezeu a dat poruncă unui peşte mare să înghită pe Iona. Şi a stat Iona în pântecele peştelui trei zile şi trei nopţi. Atunci s-a rugat Iona din pântecele peştelui către Domnul Dumnezeul lui, zicând : Strigat-am către Domnul întru strâmtorarea mea şi el m-a auzit; din pântecele iadului către dânsul am strigat şi el a luat aminte la glasul meu ! Tu m-ai aruncat în adânc, în sânul mării şi undele m-au înconjurat; toate talazurile şi valurile tale au trecut peste mine. Şi gândeam : aruncat sunt dinaintea ochilor tăi ! Dar voi vedea din nou templul cel sfânt al tău ! Apele mă învăluiră pe dea-ntregul, adâncul mă împresurase, iarba mării se împleticise pe capul meu; mă pogorâsem până la temeliile munţilor. În ţinutul cel cu veşnice zăvoare, dar tu ai scos din stricăciune viaţa mea, Doamne Dumnezeul meu ! Când se sfârşea întru mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, şi la tine a ajuns rugăciunea mea, în Biserica ta cea sfântă ! Cei ce slujesc idolilor deşerţi nu iau seama la pronia ta; dar eu îţi voi aduce ţie jertfă de mulţumire şi toate făgăduinţele mele le voi plini, căci mântuirea vine de la Domnul ! Şi Domnul dădu poruncă peştelui şi peştele a aruncat pe Iona pe uscat. Şi a fost cuvântul Domnului către Iona de a doua oară zicând : Scoală şi porneşte către cetatea cea mare a Ninivei şi propovăduieşte acolo propovăduirea cea dintâi pe care eu ţi-am poruncit-o ! Şi s-a sculat Iona şi a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Şi Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu, cale de trei zile. Şi a început Iona să meargă în cetate cale de o zi şi a strigat zicând : Patruzeci de zile mai sunt şi Ninive va fi distrusă ! Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ţinut post şi s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari şi până la cei mai mici. Şi a mers vestea până la împăratul Ninivei. Acesta s-a sculat de pe scaunul său, şi a lepădat veşmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac şi s-a culcat în cenuşă. Apoi s-a dat de ştire şi s-a poruncit cu poruncă împărătească de către dregători : Oamenii şi dobitoacele, vitele mari şi mici să nu mănânce nimic, să nu pască şi nici să bea apă; ci să se îmbrace cu sac şi către Dumnezeu să strige din toată puterea şi fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea şi mâinile lor să nu mai săvârşească fapte silnice; poate că Dumnezeu se va întoarce şi se va milostivi şi va ţine în loc iuţimea mâniei lui ca să nu pierim ! Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor de pocăinţă, căci s-au întors din căile lor cele rele. Şi s-a făcut milă Domnului, iar prăpădul care trebuia să-l facă aşa precum spusese, nu l-a mai prăvălit peste ei. Şi Iona fu cuprins de mare supărare şi se aprinse de mânie. Şi a rugat pe Domnul zicând : O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în ţara mea ! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarsis, căci ştiam că tu eşti Dumnezeu îndurat şi milostiv, îndelung răbdător şi mult milosârd şi îţi pare rău de fărădelegi. Şi acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu. Şi a zis Domnul : Faci tu oare bine că ţi-ai aprins mânia ? Atunci Iona a ieşit din cetate şi s-a aşezat la răsăritul ei. Şi-a făcut o colibă şi a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Şi Domnul Dumnezeu a gătit un vrej care s-a ridicat deasupra capului lui Iona cu să-i ţină umbră şi să-i mai potolească mânia, şi s-a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej. Dar Dumnezeu, a doua zi la revărsatul zorilor, a poruncit unui vi-

erme ca să reteze vrejul. Iar el s-a uscat. Şi la răsăritul soarelui a pornit Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit şi soarele a dogorât capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Şi şi-a rugat moartea zicând : Mai bine este să mor, decât să trăiesc ! Şi a grăit Domnul către Iona : Făcut-ai lucru cuminte de te-ai mâniat pentru vrej ? Şi el a răspuns : Foarte m-am aprins până la moarte ! şi a zis Domnul : Nu te-ai îndurat pentru un vrej pentru care nu te-ai trudit şi nici nu l-ai crescut, care şi-a luat fiinţă într-o noapte şi într-alta a pierit ! Dar eu cum să nu mă îndur de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu ştiu nici dreapta şi nici stânga şi dobitoace fără de număr !

De la Iisus Navi, citire :
Cap. 5, vers. 10-15.

Fiii lui Israil au stat cu tabăra la Ghilgal şi au făcut acolo în şesul Ierihonului Paştile în ziua a patrusprezecea a lunii, seara. Iar a doua zi de Paşti au mâncat din roadele pământului acestuia azime şi pâine nouă. În ziua aceea a încetat mana de a mai cădea, şi de-a doua zi după ce au mâncat din roadele pământului, fii lui Israil n-au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din roadele ţării Canaanului. Aflându-se însă Iisus aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi şi iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Şi opropiindu-se Iisus de dânsul, ia zis : De-ai noştri eşti, sau eşti dintre duşmanii noştri ? Iar acela a răspuns : Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum. Atunci Iisus a căzut cu faţa la pământ, s-a închinat şi a zis către acela : Stăpâne, ce porunceşti slugii tale ? Zis-a către Iisus căpetenia oştirii Domnului : Scoate-ţi încălţămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt ! Şi a făcut Iisus aşa.

De la Ieşire, citire :
Cap. 13, Vers. 30. Cap. 15, Vers. 19.

Fiii lui Israil au pornit apoi din Sucot şi şi-au aşezat tabăra la Etam, la capătul pustiului. Iar Domnul mergea înaintea lor : ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua, şi noaptea. Şi n-a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului. Atunci a grăit Demnul cu Moise, şi a zis : Spune fiilor lui Israil să se întoarcă şi să-şi aşeze tabăra în faţa Pi-Hahirotului, între Migdal şi mare, în preajma lui Baal-Ţefon. Acolo în preajma lui, lângă mare să tăbărâţi. Că Faraon va zice către poporul său : Fiii aceştia ai lui Israil s-au rătăcit în pământul acesta, căci i-a închis pustiul. Şi eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi va alerga după ei. Şi-mi voi arăta slava mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui; şi vor cunoaşte toţi egiptenii că eu sunt Domnul. Şi au făcut aşa. Atunci s-a dat de ştire regelui Egiptului, că poporul evreiesc a fugit. Şi s-a întors inima lui Faraon şi a slujitorilor lui asupra poporului acestuia, şi au zis : Ce făcurăm noi ? Cum de am lăsat pe fiii lui Israil să se ducă şi să nu ne mai robească nouă ? A înhămat deci Faraon carele sale de război şi a luat poporul său cu sine : a luat cu sine şase sute de căruţe alese şi toată călărimea Egiptului şi căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon, regele Egiptului, şi a slujitorilor lui, şi a alergat acesta după fiii lui Israil; dar fiii lui Israil ieşiseră sub mână înaltă. Şi au alergat după ei egiptenii cu toţi caii şi căruţele lui Faraon, cu călăreţii şi cu toată oştirea lui, şi i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahirot, în faţa lui Baal-Ţefon. Dar când s-a apropiat Faraon şi când s-au uitat fiii lui Israil înapoi şi au văzut că egiptenii vin după ei, s-au spăimântat foarte tare; şi au strigat fiii lui Israil către Domnul, şi au zis către Moise : Oare nu erau morminte în ţara Egiptului, de ne-ai adus să murim în pustie ? Ce ai făcut tu cu noi, scoţându-ne din Egipt ? Nu ţi-am spus noi oare de aceasta în Egipt, când ţi-am zis; lasă-ne să robim egiptenilor, decât să murim în pustia aceasta ? Moise însă a zis către popor : Nu vă temeţi ! Staţi şi veţi vedea mântuirea cea de la Domnul, pe care vă va face-o el astăzi, căci pe egiptenii pe care îi vedeţi astăzi nu-i veţi mai vedea în veac şi pururea. Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiţi liniştiţi ! Atunci a zis Domnul către Moise : Ce strigi către mine ? Spune fiilor lui Israil să pornească, iar tu ridică-ţi toiagul şi-ţi întinde mâna asupra mării şi o desparte, şi vor trece fiii lui Israil prin mijlocul mării, ca pe uscat, iată, eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi a tuturor egiptenilor, ca să păşească pe urmele lor. Şi-mi voi arăta slava mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui. Şi vor cunoaşte toţi egiptenii, că eu sunt Domnul, când îmi voi arăta slava mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui. Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israil, şi s-a mutat în urma lor; şi s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor şi a stătut în urma lor. Astfel a trecut el şi a stat între tabăra egiptenilor şi tabăra fiilor lui Israil; şi era negură şi întuneric pentru unii, iar pentru ceilalţi lumină, noaptea şi toată noaptea nu s-au apropiat unii de alţii. Iar Moise şi-a întins mâna sa asupra mării şi a alungat Domnul marea toată

noaptea cu vânt puternic de la răsărit, şi s-a făcut marea-uscat, că s-au despărţit apele. Şi au intrat fiii lui Israil prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le era perete, la dreapta şi la stânga lor. Iar egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării, toţi caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui. Dar în straja dimineţii a căutat Domnul din stâlpul cel de foc şi din nor spre tabăra egiptenilor şi a umplut tabăra egiptenilor de spaimă. Şi a făcut să sară roţile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis egiptenii : Să fugim de la faţa lui Israil, că Domnul se luptă pentru ei cu egiptenii ! Iar Domnul a zis către Moise : Întinde-ţi mâna asupra mării ca să se întoarcă apele asupra egiptenilor, asupra carelor lor şi asupra călăreţilor lor. Şi şi-a întins Moise mâna asupra mării şi spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar egiptenii fugeau împotriva apei. Şi aşa a înecat Dumnezeu pe egipteni în mijiocul mării. Iar apele s-au tras la loc şi au acoperit carele şi călăreţii întregii oştiri a lui Faraon, care intrase după israeliţi în mare, şi nu a rămas niciunul din ei. Fiii lui Israil însă au trecut prin mare ca pe uscat, şi apa le-a fost perete la dreapta şi la stânga lor. Aşa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe israeliţi din mâinile egiptenilor, şi au văzut fiii lui Israil pe egipteni morţi pe malurile mării. Văzut-a Israil mâna cea tare, pe care a întins-o Domnul asupra egiptenilor, şi s-a temut poporul de Domnul şi a crezut în Domnul şi în Moise, sluga lui. Atunci Moise şi fiii lui Israil au cântat Domnului cântarea aceasta şi au zis :

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit !

Şi citeţul zice stihurile înainte spre fiecare strană; Iar cetele întru amândouă stranele cântă, pe glasul al 5-lea : Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit !

Pe cal şi pe călăreţ în mare i-a aruncat ! Tăria mea şi mărirea mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi preamări, Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi preaînălţa !

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit !

Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon şi oştirea lui în mare le-a aruncat.

Să cântăm Domnului...

Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roşie le-a înghiţit.

Să cântăm Domnului...

Adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au pogorât.

Să cântăm Domnului...

Dreapta Ta, Doamne, şi-a arătat tăria.

Să cântăm Domnului...

Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmaşi i-a sfărâmat. Cu mulţimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici.

Să cântăm Domnului...

Trimis-ai mânia Ta şi i-a mistuit ca pe nişte paie. La suflarea nărilor Tale s-a despărţit apa.

Să cântăm Domnului...

Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete şi s-au închegat valurile în inima mării.

Să cântăm Domnului...

Vrăjmaşul zicea : Goni-i-voiu şi-i voi ajunge; pradă voi împărţi şi-mi voi sătura sufletul de răzbunare; goli-mi-voi sabia şi mâna mea-i va stârpi.

Să cântăm Domnului...

Dar ai trimis Tu duhul Tău, şi marea i-a înghiţit, afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.

Să cântăm Domnului...

Doamne, cine-i asemenea Ţie între dumnezei ? Cine-i asemenea Ţie preamărit în sfinţenie, minunat întru mărire şi făcător de de minuni ?

Să cântăm Domnului...

Tinsu-Ţi-ai dreapta Ta, şi i-a înghiţit pământul !

Să cântăm Domnului...

Cu mila Ta ai povăţuit, şi Tu ai mântuit acest popor, şi Tu îl povăţuieşti cu puterea Ta, spre locaşul sfinţeniei Tale.

Să cântăm Domnului...

Auzit-au neamurile şi s-au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filisteia :

Să cântăm Domnului...

Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului pe voievozii Moabului cutremur i-a cuprins şi toţi câţi trăiesc în Canaan şi-au pierdut cumpătul.

Să cântăm Domnului...

Frică şi groază va cădea peste ei, şi de măreţia braţului Tău, ca pietrele vor încremeni.

Să cântăm Domnului...

Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câştigat Tu.

Să cântăm Domnului...

Tu îl vei duce şi-l vei sădi în muntele moştenirii Tale, în locul ce Ţi l-ai făcut sălăşluire, Doamne, în locaşul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne !

Să cântăm Domnului...

Împărăţi-vă Domnul în veac şi în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu căruţele şi călăreţii lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării.

Să cântăm Domnului...

Iar fiii lui Israil au trecut prin mare, ca pe uscat !

Slavă...

Să cântăm Domnului...

Şi acum...

Să cântăm Domnului...

La urmă citeţul cântă tot acest :

Căci cu slavă s-a proslăvit !

Din Proorocia lui Sofonie, citire :
Cap. 3, Vers. 8-15.

Aşa zice Domnul : Pentru aceasta aşteptaţi-mă, până în ziua când mă voi scula ca mărturie ! Căci gândul meu este să strâng laolaltă toate neamurile şi să adun împărăţiile ca să vărs peste ele întărâtarea mea şi iuţimea urgiei mele. Şi tot pământul va fi mistuit de văpaia ciudei mele. Atunci voi da noroadelor buze curate, ca toate să se roage Domnului şi cu râvnă să-i slujească lui. Din ţinutul de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii mei, risipiţii mei îmi vor aduce prinoase. În ziua aceea nu te vei mai ruşina de toate faptele tale cu care ai păcătuit împotriva mea, căci atunci voi da la o parte pe cei ce în chip trufaş se veselesc, iar tu nu te vei mai proslăvi în muntele cel sfânt al meu. Şi voi lăsa în mijlocul tău un neam smerit şi sărac care va nădăjdui întru numele Domnului. Rămăşiţa lui Israil nu va săvârşi nedreptate şi nici nu va grăi cuvânt de minciună şi nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor paşte şi se vor odihni şi de nimeni nu le va fi teamă. Bucură-te fiica Sionului, saltă de veselie Israile, veseleşte-te şi te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului ! Căci Domnul a înlăturat judecăţile împotriva ta şi a întors pe vrăjmaşii tăi. Domnul, împăratul lui Israil, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nicio nenorocire.

De la a treia carte a Regilor, citire :
Cap. 17, Vers. 8-24.

Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând : Scoală şi te du la Sarepta Sidonului, şi şezi acolo, căci iată am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească. Şi s-a sculat el şi s-a dus la Sarepta. Şi când a ajuns la porţile cetăţii, iată o femeie văduvă aduna vreascuri şi a chemat-o Ilie şi i-a zis : Adu-mi putină apă ca să beau. Şi s-a dus ea să-i aducă, dar Ilie a strigat-o şi i-a zis : Adu-mi şi o bucată de pâine să mănânc. Ea însă a zis; Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nicio fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într-un chiup şi puţin untdelemn într-un ulcior. Şi iată, am adunat câteva vreascuri şi mă duc să o gătesc pentru mine şi pentru fiul meu, să mâncăm şi să murim. Atunci i-a zis Ilie : Nu te teme, ci du-te şi fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine şi mi-o adu, iar pentru tine şi pentru fiul tău vei face mai pe urmă. Căci aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israil : Făina din chiup nu va scădea şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ. Şi s-a dus ea şi a făcut aşa cum i-a zis Ilie; şi s-a hrănit ea şi el, şi casa ei o bucată de vreme. Căci făina din chiup n-a scăzut şi untdelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie. După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, şi boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul. Şi a zis ea către Ilie : Ce ai

avut cu mine, omul lui Dumnezeu ? Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să omori pe fiul meu ? Iar Ilie a zis : Dă-mi pe fiul tău. Şi l-a luat din braţele ei şi l-a suit în foişor unde şedea el, şi l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul şi a zis : Doamne Dumnezeul meu, oare şi văduvei, la care locuiesc, îi faci rău, omorând pe fiul ei ? Şi suflâud de trei ori peste copil, a strigat către Domnul şi a zis : Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul copilului acestuia într-însul Şi a ascultat Domnul glasul lui Ilie; şi s-a întors sufletul copilului acestuia în el, şi a înviat. Şi a luat Ilie copilul şi s-a pogorât cu el din foişor în casă, şi l-a dat mamei sale, şi a zis Ilie : Iată copilul tău e viu. Atunci a zis femeia către Ilie : Acum cunosc şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta.

Din proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 61, Vers. 10. Cap. 62, Vers. 5.

Bucura-mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu, căci m-a îmbrăcat cu haina mântuirii şi cu veşmântul veseliei m-a acoperit. Ca unui mire mi-a pus mie cunună şi ca pe o mireasă m-a împodobit cu podoabă. Căci ca pământul care răsare ierburi, şi ca o grădină în care sămânţa încolţeşte, aşa Domnul, Dumnezeu va face dreptatea să răsară şi înaintea tuturor neamurilor proslăvirea sa. Pentru Sion nu voi tăcea şi pentru Ierusalim nu voi sta locului până ce dreptatea lui va împrăştia raze ca o strălucire de slavă şi mântuirea va arde ca o flacără. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta şi toţi împăraţii slava ta şi te vor chema pe tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului. Şi tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului şi ca o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Şi nu ţi se va mai zice ţie : alungată, şi ţării tale : pustiită, ci tu te vei chema : întru tine am binevoit şi ţara ta : cea cu bărbat, căci Domnul a binevoit întru tine şi pământul tău va avea un soţ. Şi în ce chip se însoţeşte flăcăul cu fecioara, cel ce te-a zidit se va însoţi cu tine şi în ce chip mirele se veseleşte de mireasă, aşa se va veseli de tine Dumnezeul tău !

De la Facere, citire :
Cap. 22, Vers. 1-18.

După acestea, Dumnezeu a cercat pe Avraam şi i-a zis : Avraame, Avraame ! Iar el a răspuns : Iatămă ! Şi Dumnezeu i-a zis : Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubeşti, şi du-te în pământul Moria şi adă-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ţi-l voi arăta. Sculându-se deci Avraam dis de dimineaţă, a pus samarul pe asinul său şi a luat cu sine două slugi şi pe Isaac, fiul său; şi tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat şi a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi ridicându-şi Avraam ochiii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale; Rămâneţi aici cu asinul, iar eu şi copilul ne ducem până acolo şi închinându-ne, ne vom întoarce la voi. Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini foc şi cuţitul, şi s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, şi a zis : Tată ! Iar acesta a răspuns : Ce este, fiul meu ? Zis-a Isaac : Iată, foc şi lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă ? Avraam însă a răspuns : Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei sale ! Şi s-au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi şi-a tins Avraam mâna şi a luat cuţitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis : Avraame, Avraame ! Răspuns-a acesta : Iată-mă. Iar îngerul a zis : Să nu-ţi ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vre-un Tău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, şi pentru mine n-ai cruţat nici pe singurul fiu al tău. Şi ridicându-şi Avraam ochii, a privit, şi iată la spate un berbece încurcat cu coarnele într-un tufiş. Şi ducându-se Avraam, a luat berbecele şi l-a adus jertfă în locul lui Isaac fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire şi de aceea se zice astăzi : În munte Domnul se arată. Şi a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam şi a zis : Juratu-m-am pe mine Însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi n-ai cruţat nici pe fiul tău unic pentru mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea mea, şi voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării, şi va stăpâni neamul tău cetăţile neprietenilor săi; şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul meu.

Din Proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 61, Vers. 1-10.

Duhul Domnului este peste mine, căci Domul m-a uns şi binevestesc săracilor, m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduesc celor robiţi slobozire şi celor prinşi în război libertate; să dau de ştire un an de milostivire al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să

mângâi pe cei întristaţi; celor ce jelesc Sionul, să le pun pe cap cunună în loc de cenuşă, untdelemn de bucurie în loc de veşminte de jale, slavă în loc de deznădejde. Ei vor fi numiţi : stejari ai dreptăţii, sad al Domnului spre slăvirea lui. Ei vor zidi pe vechile dărâmături, ridica-vor de iznoavă străvechile ruine, înnoi-vor cetăţile distruse, pustiite din neam în neam. Oameni de neam străin vor veni şi îşi vor paşte turmele, feciori din alt norod vor fi plugarii şi vierii voştri. Şi voi, voi veţi fi numiţi preoţi ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru. Bunătăţile popoarelor voi le veţi mânca şi cu averile lor voi vă veţi mândri ! Fiindcă ocara lor era îndoită, batjocură şi scuipări partea lor, pentru aceasta îndoit în pământul lor moşteni-vor şi de slava cea deapururi ei se vor bucura ! Căci eu sunt Domnul care iubesc dreptatea şi urăsc jaful cel fărădelege. Eu le voi da cu credincioşie plata lor şi legământul veşnic cu ei voi încheia. Cu nume mare va fi sămânţa lor între neamuri şi odraslele lor în mijloc de noroade. Cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt sămânţă binecuvântată de Domnul. Bucura-mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu.

De la a patra carte a Regilor, citire :
Cap 4. Vers. 8-37.

Într-una din zile a venit Elisei la Şunem şi acolo o femeie bogată l-a poftit la masă şi după aceea ori de câte ori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce. Şi a zis aceasta către bărbatul său; Iată, eu ştiu că omul lui Dumnezeu care trece necontenit pe aici, este sfânt; să-i facem dar un mic foişor sus şi să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun şi un sfeşnic şi când va veni pe la noi, să se ducă acolo. Venind deci Elisei într-o zi acolo şi intrând în foişor s-a culcat acolo. Şi a zis către Ghiezi, sluga sa : Cheamă pe Şunamiteanca aceasta ! Şi a chemat-o şi ea a stat înaintea lui. Apoi a zis lui Ghiezi : Zi-i : iată tu te îngrijeşti atâta de noi. Ce să-ţi facem ? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele, sau cu căpetenia oştirii ? Iar ea a zis : Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu. Zis-a iarăşi Elisei către Ghiezi : Atunci ce să-i fac ? Iar Ghiezi a răspuns : Iată, n-are niciun copil şi bărbatul ei este bătrân. Şi a zis Elisei : Cheam-o încoace ! Şi a chemat-o şi ea a stat în uşă. Iar Elisei a zis : La anul pe vremea asta vei ţine în braţe un fiu. Răspuns-a ea : Nu, omule al lui Dumnezeu şi stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta. Dar femeia aceea a zămislit şi în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei. Crescând copilul acela, s-a dus într-una din zile la tatăl său, la secerători. Şi a zis către tatăl său : Vai, mă doare capul ! Iar acesta a zis către o slugă : Du-l la mama lui ! Şi l-a luat şi l-a dus la mama lui. Şi a stat pe braţele ei până la amiază şi a murit. Atunci ea s-a dus şi l-a pus în patul omului lui Dumnezeu şi l-a încuiat acolo şi a ieşit. Apoi a chemat pe bărbatul său şi a zis : Trimete-mi o slugă şi o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu şi mă întorc îndată. Zis-a bărbatul : La ce să te duci la el ? Astăzi nu-i nici lună nouă, nici zi de odihnă. Iar ea a zis : Ş-apoi ! Şi punând şaua pe asină, a zis către sluga sa : Ia-o şi porneşte, dar să nu mă opreşti din mers până nu-ţi voi spune eu ! Şi pornind, s-a dus la omul lui Dumnezeu, în muntele Carmelului. Şi când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghiezi : Asta-i Şunamiteanca aceea ! Aleargă întru întâmpinarea ei şi întreab-o : eşti sănătoasă ? Şi bărbatul tău e sănătos ? Şi copilul tău e sănătos ? Şi ea a răspuns : Sunt sănătoşi ! Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s-a apucat de picioarele lui. Atunci Ghiezi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis : Las-o, căci e cu sufletul amărât şi Domnul a ascuns aceasta de mine şi nu mi-a arătat. Iar ea a zis : Au cerut-am eu fiu de la Domnul meu ? N-am zis eu oare : nu amăgi pe roaba ta ? Atunci Elisei a zis către Ghiezi : Încinge-ţi mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta şi du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bunăziua, să nu-i răspunzi, şi să pui toiagul meu pe faţa copilului. Iar mama copilului a zis : Pe cât e de adevărat că Domnul e viu, cum e viu şi sufletul tău, tot aşa-i de adevărat că nu te voi lăsa ! Atunci s-a sculat şi el şi s-a dus după dânsa. Ghiezi însă s-a dus înaintea lor şi a pus toiagul pe faţa copilului; dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Şi a ieşit Ghiezi întru întâmpinarea lui Elisei şi i-a spus, zicând : Copilul nu se trezeşte ! Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Şi după ce a intrat, a încuiat uşa după sine şi s-a rugat Domnului. Apoi s-a ridicat şi s-a culcat peste copil şi şi-a pus buzele sale pe buzele lui, şi ochii săi pe ochii lui, şi palmele sale pe palmele lui, şi s-a întins pe el şi a încălzit trupul copilului. Sculându-se apoi Elisei, s-a plimbat prin foişor înainte şi înapoi. După aceea s-a ridicat iar şi s-a întins peste copil. Şi a strănutat copilul de şapte ori şi şi-a deschis copilul ochii. Atunci a chemat pe Ghiezi şi i-a zis : Cheamă pe Şunamiteanca aceea ! Şi acela a chemat-o, şi venind ea, i-a zis : Ia-ţi copilul ! Iar ea apropiindu-se, a căzut la picioarele lui şi s-a închinat până la pământ. Apoi şi-a luat copilul şi a ieşit.

Din Proorocia lui Isaia, citire :
Cap. 63, Vers. 11, Cap. 64, Vers. 4.

Aşa grăieşte Domnul : Unde este cel ce a scos din mare pe păstorul turmei sale ? Unde este cel ce a pus în mijlocul ei duhul său cel sfânt ? Cel care dreapta lui Moise a călăuzit-o cu braţul său slăvit ? Cel ce a despicat apele înaintea lor ca să-şi facă un nume veşnic ? Care i-a povăţuit prin adâncurile mării, ca un cal în pustie şi ei nu s-au poticnit, ca dobitoacele care coboară la şes ? Duhul Domnului îl ducea la hodină : aşa tu ai povăţuit pe poporul tău, ca să-ţi faci un nume slăvit. Priveşte din ceruri şi vezi, din sălaşul tău sfânt şi de slavă : unde este râvna şi puterea ta nesfârşită, zbuciumul lăuntrului tău şi milostivirile tale ? Nu te stăpâni, căci tu eşti Părintele nostru ! Avraam nu ştie nimic, Israil nu ne cunoaşte; tu, Doamne, eşti tatăl nostru, mântuitorul nostru, numele tău este din veac. Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim din căile tale şi ne-ai învârtoşat inimile noastre ca să nu ne temem de tine ? Întoarce-te pentru robii tăi, seminţiile moştenirii tale. Pentru ce au păşit cei nelegiuiţi în templul tău şi vrăjmaşii noştri au călcat în picioare altarul tău ? Am ajuns ca unii peste care tu de multă vreme nu mai stăpâneşti şi care nu mai sunt chemaţi cu numele tău. Dacă ai rupe cerurile şi te-ai pogorî, munţii s-ar cutremura. Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, ai face ştiut numele tău vrăjmaşilor tăi şi ar tremura înaintea ta noroadele, văzându-te, făcând minuni neaşteptate, despre care niciodată nu s-a auzit grăind. Nici urechea n-a auzit, nici ochiul n-a văzut un Dumnezeu afară de tine, care ar săvârşi unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în el. Tu te duci întru întâmpinarea celor ce săvârşesc faptele dreptăţii şi îşi aduc aminte de căile tale.

Din Proorocia lui Ieremia, citire :
Cap. 31. Vers. 31-34.

Aşa zice Domnul : Iată vin zile, când voi încheia cu casa lui Israil şi cu casa lui Iuda legământ nou. Însă nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinţii lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ el l-au călcat, deşi eu am rămas în legătură cu dânşii, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israil, după zilele acelea, zice Domnul : voi pune legea mea înlăuntrul şi pe inimile lor o voi scrie şi le voi fi Dumnezeu, iar ei îmi vor fi popor. Şi nu se vor mai învăţa unul pe altul şi frate pe frate zicând : Cunoaşteţi pe Domnul, căci toţi de la sine mă vor cunoaşte de la mic până la mare, zice Domnul, pentru că eu voi ierta fărădelegile lor şi păcatele lor nu le voi mai pomeni.

Din Proorocia lui Daniil, citire :
Cap. 3, Vers 1-23.

Împăratul Nabucodonosor făcu un chip de aur înalt de şasezeci de coţi, lat de şase coţi şi îl aşeză în câmpia Dura din ţinutul Babilonului. Şi Nabucodonosor împăratul, trimise să adune pe satrapi, pe mai marii dregători, pe ocârmuitori, pe conducătorii oştirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători şi pe toţi ceilalţi dregători ai ţinuturilor, ca să vină la înnoirea chipului, pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. Atunci se adunară satrapii, dregătorii cei mari, ocârmuitorii, conducătorii oştirilor, vistiernicii, cunoscătorii de legi, judecătorii şi toţi ceilalţi dregători ai ţinuturilor la înnoirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor, şi stătură înaintea chipului ridicat de Nabucobonosor. Şi îndată un crainic strigă cu glas tare : Iată ce vi se porunceşte vouă, popoarelor, neamurilor şi limbilor : De îndată ce veţi auzi glasul trâmbiţei, flautului, chitarei, harfei, psaltirii, cimpoiului şi al tuturor instrumentelor muziceşti, veţi cădea şi vă veţi închina chipului de aur pe care l-a ridicat împăratul Nabucodonosor; iar cine nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. În urma acestora, când toate popoarele auziră glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii şi al tuturor instrumentelor muziceşti, toate noroadele, neamurile şi limbile căzură se închinară chipului de aur pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul, în acelaşi timp se apropiará bărbaţi caldei, care pârâră pe iudei. Ei începură să spună împăratului Nabucodonosor : O, împărate, să trăieşti deapururi ! Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului şi al altor instrumente muziceşti, să cadă la pământ şi să se închine chipului de aur; iar cine nu va cădea, nici se va închina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Dar sunt bărbaţi iudei, pe care i-ai pus ocârmuitori peste ţinutul Babilonului Şadrac, Meşac şi Abed Nego. Aceşti bărbaţi nici că au luat în seamă porunca ta, împărate ! dumnezeului tău nu îngenunchiază şi chipului de aur pe care l-ai înălţat nu-i aduc închinăciuni. Atunci Nabucodonosor împăratul, plin de mânie şi de zbucium, porunci să se aducă înainte : Şadrac, Meşac şi Abed Nego. După ce aceşti bărbaţi au fost aduşi înaintea lui, împăratul Nabucodonosor începu a grăi, zicând : Este, oare, adevărat, Şadrac. Meşac şi Abed Nego, că voi nu vă închinaţi dumnezeului meu şi chipului de aur pe care

eu l-am aşezat nu-i cădeţi la pământ cu rugăciuni ? Acum dacă voi sunteţi gata, ca atunci când veţi auzi glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului şi al altor instrumente muziceşti, să cădeţi şi să vă închinaţi chipului pe care cu l-am făcut... iar dacă nu vreţi să vă închinaţi, într-o clipă veţi fi svârliţi în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Şi care Dumnezeu vă va scăpa din mâna mea ? Răspuns-au Şadrac, Meşac şi Abed Nego şi an zis regelui : O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ţi dăm un răspuns ! Dacă într-adevăr, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim poate să ne scape, ne scapă din cuptorul cel cu foc arzător şi din mâna ta, împărate ! Dar dacă nu, ştiut să fie de tine, o, împărate, că noi nu ne vom închina dumnezeilor tăi şi înaintea chipului de aur pe care tu l-ai aşezat nu vom cădea la pământ ! Atunci Nabucodonosor se umplu de mâine şi îşi schimbă înfăţişarea chipului său faţă de Şadrac, Meşac şi Abed Nego. Şi începând iarăşi a grăi, porunci să încălzească cuptorul de şapte ori mai mult decât era de obicei. Şi porunci celor mai tari oameni din oştirea lui să lege pe Şadrac, Meşac şi Abed Nego, şi să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător. Atunci aceşti oameni fură legaţi cu nădragii lor, îmbrăcaţi cu mintenele lor, cu pălăriile lor şi cu toată îmbrăcămintea lor şi fură aruncaţi în mijlocul cuptorului celui de foc. Fiindcă porunca împăratului era grabnică şi cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Şadrac, Meşac şi Abed Nego au fost mistuiţi de văpaia focului. Şi aceşti trei bărbaţi : Şadrac, Meşac şi Abed Nego căzură legaţi în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

CÂNTAREA CELOR TREI TINERI
Cap. 1, Vers. 1-65.

Şi stând Azaria la mijlocul focului, şi deschizând gura sa, aşa s-a rugat, zicând : Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat şi preamărit este numele tău în veci. Că drept eşti întru toate câte ai făcut nouă, şi toate lucrurile tale sunt adevărate, şi drepte căile tale şi toate judecăţile tale adevărate. Şi judecăţile adevărului ai făcut după toate cele ce ai adus asupra noastră şi asupra cetăţii celei sfinte a părinţilor noştri, Ierusalimul; că întru adevăr cu judecată ai adus acestea toate asupra noastră, pentru păcatele noastre. Că am păcătuit şi am făcut fărădelege, depărtându-ne de la tine. Şi am greşit întru toate, şi poruncile tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine. Şi toate câte ai adus asupra noastră, şi toate câte ne-ai făcut, întru adevărată judecata le-ai făcut. Şi ne-ai dat pe noi în mâinile vrăjmaşilor celor fărădelege şi potrivnicilor celor pizmătăreţi şi regelui celui nedrept şi mai rău decât tot pământul. Şi acum nu este nouă a deschide gura; ruşine şi ocară ne-am făcut robilor tăi şi celor ce te cinstesc pe tine. Nu ne da pe noi în sfârşit, pentru numele tău, şi nu strica legătura ta. Şi nu depărta mila ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de tine şi pentru Isaac, robul tău şi pentru Israil Sfântul tău, cărora ai grăit să le înmulţeşti sămânţa lor, ca stelele cerului şi ca nisipul cel de pe marginea mării. Că, Stăpâne, ne-am împuţinat mai mult decât toate neamurile. Şi suntem smeriţi în tot pământul, astăzi, pentru păcatele noastre. Şi nu este în vremea aceasta domn şi proroc şi căpetenie, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea ta pârga noastră şi să aflăm milă. Ci cu suflet umilit şi cu duh plecat să fim primiţi. Ca întru ardere de tot de berbeci şi de junci, şi ca întru zeci de mii de miei graşi, aşa să fie jertfa noastră înaintea ta astăzi, şi primire să găsească la tine, că nu este ruşine celor ce nădăjduiesc întru tine. Şi acum urmăm ţie cu toată inima şi ne temem de tine, şi căutăm faţa ta. Să nu ne ruşinezi pe noi, ci fă cu noi după blândeţile tale, şi după mulţimea milei tale. Şi ne scoate pe noi după minunile tale, şi dă mărire numelui tău, Doamne; şi să se ruşineze toţi cei ce arată robilor tăi rele. Şi să se ruşineze de toată puterea ta, şi tăria lor să se sfărâme. Şi să cunoască că tu eşti Domn, Dumnezeu singur, şi mărit peste toată lumea. Şi n-au încetat slujitorii regelui cei ce i-au băgat pe dânşii, să ardă cuptorul cu catran şi cu smoală şi cu câlţi şi cu viţă. Şi s-a vărsat para focului, deasupra cuptorului, de patruzeci şi nouă de coţi. Şi s-a vărsat, şi a ars pe cei ce s-au aflat împrejurul cuptorului Caldeilor, iar îngerul Domnului s-a pogorât împreună cu cei dimprejurul lui Azaria în cuptor, şi a scuturat para focului din cuptor. Şi a făcut mijlocul cuptorului ca un duh de rouă suflând şi nu s-a atins de dânşii nicidecum focul, şi nu i-a întristat, nici mâhnit pe ei. Atunci acei trei, ca dintr-o gură au lăudat, şi au mărit, şi au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând : Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat, şi prea înălţat întru toţi vecii. Bine este cuvântat numele cel sfânt, al slavei tale, şi prealăudat, şi prea înălţat întru toţi vecii. Bine eşti cuvântat în lăcaşul sfintei slavei tale, şi prea cântat şi preamărit în veci. Bine eşti cuvântat cel ce vezi adâncurile, şi şezi pe Heruvimi, şi lăudat şi prea înălţat în veci. Bine eşti cuvântat pe scaunul slavei împărăţiei tale şi prea lăudat, şi prea înălţat în veci.

Bine eşti cuvântat întru tăria cerului şi prealăudat şi preamărit în veci.

Aicea ne sculăm şi cântăm pe glasul al 5-lea : Pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci. *Citeţul citeşte stihurile din Cântarea celor trei tineri :*

Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului.

Iar noi cântăm : Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci. *(se cântă după fiecare stih).*

Binecuvântaţi ceruri şi îngerii Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi ape şi toate cele mai presus de cer, toate puterile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi soare, lună şi stelele cerului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi toată ploaia şi roua, toate duhurile pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi foc şi zăduf, frig şi căldură pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi rouă şi zăpadă, gheaţă şi ger pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi brume şi zăpezi, fulgere şi nori pe Domnul, lăudaţi-L şi preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi nopţi şi zile, lumină şi întuneric pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi pământ, munţi şi dealuri şi toate cele ce răsar pe pământ pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi izvoare, mări şi râuri, chiţi şi toate cele ce se mişcă în ape, pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi toate păsările cerului, toate fiarele şi toate dobitoacele pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi fiii oamenilor, binecuvintează Israil pe Domnul, lăudaţi-I, şi-l preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi preoţi şi slugi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi duhurile şi sufletele drepţilor, cei cuvioşi şi smeriţi cu inima pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi Ananie, Azarie şi Misail pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L...

Binecuvântaţi Apostoli, prooroci şi Mucenici ai Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi pe Dânsul în veci.

Slavă...

Pe Domnul să-L lăudăm şi să-L preaînălţăm în veci.

Şi acum...

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm

Domnului cântând şi preaînălţându-L în veci.

Apoi Ectenia cea mică.

Şi în loc de : Sfinte Dumnezeule..., *cântăm :* Câţi în Hristos v-aţi botezat...,

Prochimen, glasul al 5-lea :
Tot pământul să se închine Ţie şi să cânte Ţie. (*ps. 65, 3*)
Stih : Strigaţi Domnului tot pământul; cântaţi numelui Lui. (*ps. 65, 1*)

Din cartea cea către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire : *Cap. 6, Vers. 3-11.*

Fraţilor, nu ştiţi oare, că Cei ce ne-am botezat în Hristos Iisus, în moartea Lui ne-am botezat ? Deci prin botezare, în moarte ne-am îngropat împreună cu EI, ca după cum Hristos a înviat din morţi prin slava Tatălui, aşa şi noi să ducem o viaţă nouă ! Căci dacă ne-am făcut una cu EI prin asemănarea morţii Lui, atunci trebuie să fim una şi prin o înviere asemenea cu a Lui, ştiind că omul nostru cel vechi este răstignit împreună cu El, ca să se desfiinţeze trupul cel păcătos, ca să nu mai fim robi păcatului. Pentru că cel ce a murit, a scăpat de păcat. Dacă însă noi am murit cu Hristos,. Credem că vom şi vieţui împreună cu El, ştiind, că Hristos, Care a înviat din morţi, nu va mai muri, pentru că moartea nu-L mai stăpâneşte. Căci El moartea ce a suferit-o, a suferit-o o dată pentru păcat; iar viaţa ce o trăieşte acum, o trăieşte pentru Dumnezeu. Aşa şi voi socotiţi-vă că sunteţi morţi pentru păcat, dar vii pentru Dumnezeu prin Hristos Iisus, Domnul nostru.

Aliluia ! *nu se cântă; ci îndată zice citeţul Stihul, glasul al 7-lea :* Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, ; că Tu vei moşteni întru toate neamurile. (*ps. 81, 8*)

Stih : Dumnezeu a stătut întru adunarea dumnezeilor şi în mijloc pe dumnezei va judeca.

Iar cântăreţul cântă, după fiecare stih : Scoală-te, Dumnezeule...

Stih : Până când judecaţi nedreptate şi feţele păcătoşilor le luaţi aminte.

Stih : Judecaţi orfanului şi săracului, pe cel smerit şi pe cel sărac îndreptaţi.

Stih : Scoateţi pe cel sărac şi pe cel mişel, din mâna păcătosului mântuiţi-i.

Stih : N-a cunoscut, nici a priceput, întru întuneric umblă.

Stih : Clătescu-se toate temeliile pământului : Eu am zis Dumnezei sunteţi şi fiii Celui Prea Înalt toţi; iar voi ca nişte oameni muriţi şi ca unul din boieri cădeţi.

Şi iarăşi : Scoală-te Dumnezeule...

Evanghelia de la Matei şi pe rând dumnezeiasca Liturghie a marelui Vasilie. În loc de Heruvic, se cântă acest Tropar, glasul al 5-lea :

Să tacă tot trupul omenesc şi să stea cu frică şi cu cutremur şi nimic pământesc întru sine să nu gândească; că împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor merge să Se junghie şi să Se dea spre mâncare credincioşilor. Şi merg înaintea Lui cetele îngereşti, cu toată căpetenia şi puterea heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi, feţele acoperindu-şi şi cântând cântare : Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Şi în locul Axionului, Irmosul : Nu te tângui Maică... *CHINONICUL :* Sculatu-s-a ca din somn, Domnul, şi a înviat mântuindu-ne pe noi. *Şi după Apolis, preotul dă anafură şi face binecuvântarea pâinii şi a vinului. Trebuie să aibă purtare de grijă Eclesiarhul, ca atunci când se va sfârşi Liturghia, să fie ceasul al doilea din noapte, iar după Apolis nu ieşim din Biserică, ci şedem la locurile noastre. Şi se face citire multă din faptele sfinţilor Apostoli. Iar după citire, aprinde Eclesiarhul toate candelele şi, ieşind, loveşte în toacă şi încetează citeţul a citi.*

Şi binecuvântând preotul, începem : Sfinte Dumnezeule..., *şi celelalte,* Veniţi să ne închinăm... *(de trei ori) Psalnul 50.*

Apoi, Canonul Sâmbetei celei mari cu Irmosul de două ori şi Troparele pe 12; iar la urmă, Irmosul în amândouă stranele. După a treia Cântare, Sedelna Sâmbetei celei mari. Mormântul Tău, Mântuitorule..., *Şi citire din Cuvântul Sfântului Epifanie, al cărui început este :* Ce este astăzi această tăcere ?... *Sau citim din Cuvintele Sfântului Ioan Gură-de-Aur, pe care să le cauţi în tâlcuirea Evangheliei de la Matei, sau de la Ioan; Cuvântul învierii. După a şasea Cântare, Condacul Sâmbetei celei mari şi Irmosul, apoi citire. După sfârşitul Cântării a noua, Irmosul într-amândouă stranele.* Sfinte Dumnezeule..., *Şi troparul, glasul al 2-lea :* Când Te-ai pogorât la moarte..., *Ectenia şi Apolisul.*

CÂNTĂRI TREIMICE
PE 8 GLASURI

Care se cântă în Postul Mare şi în celelalte posturi, când nu se cântă : Dumnezeu este Domnul... *nici tropare, ci* Aliluia, *cu stihurile acestea :*

Stih : Dis-de-dimineaţă aleargă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că lumină sunt poruncile Tale pe pământ.

Stih : Dreptate vă învăţaţi, cei ce locuiţi pe pământ.

Stih : Pizmuite va lua pe poporul cel neînvăţat.

Stih : Adaugă lor rele, Doamne, adaugă rele celor măriţi ai pământului.

După fiecare stih, se cântă; Aliluia *(de 3 ori), Iar câte o dată aceste*

CÂNTĂRI TREIMICE

Se cuvine a şti că la sfârşitul Cântărilor Treimice şi al luminândelor în toată săptămâna se zice :

LUNI : ... Cu ocrotirile celor fără de trup miluieşte-ne pe noi.

MARŢI : ... luminează ochii cei de taină ai inimii mele, cu ocrotirile celor fără de trup şi ne mântuieşte pe noi.

Pentru rugăciunile Mergătorului înainte, miluieşte-ne pe noi.

MIERCURI ŞI VINERI : ... Cu puterea Crucii Tale, păzeşte-ne pe noi.

JOI : ... Pentru rugăciunile Apostolilor Tăi şi ale ierarhului Nicolae, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul 1 :

Cu trupeşti închipuiţi, către mintea cea netrupească şi fără materie, a Puterilor celor fără de trup ridicându-ne, şi prin cântare întreit-sfântă a Dumnezeirii celei în trei ipostasuri primind strălucire, ca heruvimii să strigăm către Unul Dumnezeu : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

În alte zile să se schimbe sfârşitul, după cum se arată mai departe.

Slavă...

Cu toate Puterile cereşti, ca heruvimii să strigăm Celui ce este întru cei de sus, întreit-sfântă laudă înălţându-i : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Sculându-ne din somn, cădem către Tine, Bunule, şi cântare îngerească strigăm Ţie, Puternice : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul 1 :

Cela ce răsari lumină Doamne, curăţeşte sufletul meu de tot păcatul ; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi..

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 2-lea :

Puterilor celor de sus urmând pe pământ, cântare de biruinţă aducem Ţie, Bunule; Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Nezidită fire, Făcătorul tuturor, buzele noastre le deschide ca să vestim lauda Ta, cântând : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Din pat şi din somn m-ai ridicat, Doamne, mintea mea o luminează, inima mea şi buzele mele le deschide, ca să Te laud pe Tine, Sfântă Treime : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 2-lea :

Lumina Ta cea pururea veşnică trimite-o, Hristoase Dumnezeule, şi cântări treimice; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 3-lea :

Treime de o Fiinţă şi nedespărţită, Unime în trei Ipostasuri şi împreună-vecuitoare, Ţie, ca unui singur Dumnezeu, cântare îngerească cântăm : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Pe Tatăl Cel fără de început, pe Fiul cel împreună fără de început, pe Duhul cel împreună-vecuitor, Dumnezeirea cea una, ca heruvimii a slăvi, îndrăznind zicem : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Fără de veste Judecătorul va veni, şi faptele fiecăruia se vor descoperi; deci cu frică să grăim în miezul nopţii : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 3-lea :

Trimite lumina Ta, Hristoase Dumnezeule, şi luminează inima mea; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 4-lea :

Noi cei muritori, îndrăznind să aducem cântarea slugilor Tale celor ce sunt duhuri, zicem : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Precum cetele îngerilor acum în cer, aşa şi stările oamenilor pe pământ, cu frică Ţie aducem cântare de biruinţă, Bunule : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Pe Părintele Tău Cel fără de început, şi pe Tine, Hristoase Dumnezeule, şi pe Duhul Cel Preasfânt, ca heruvimii a slăvi îndrăznind, zicem : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 4-lea :

Cela ce răsări lumină lumii Tale, sufletul meu cel ce este întru întuneric curăţeşte-l de tot păcatul; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 5-lea :

Vremea cântării este şi ceasul rugăciunii. Cu osârdie să grăim către unul Dumnezeu : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Îndrăznind a ne asemăna oştilor Tale celor înţelegătoare, Treime, Ceea ce eşti fără de început, cu guri nevrednice grăim : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Cel ce în pântece fecioresc ai încăput şi de sânurile Tatălui nu Te-ai despărţit, Hristoase Dumnezeule, cu îngerii primeşte-ne şi pe noi, care grăim Ţie : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 5-lea :

Dătătorule de lumină, Doamne, trimite lumina Ta şi luminează inima mea ; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 6-lea :

Heruvimii stând înainte cu frică şi serafimii spăimântându-se cu cutremur, întreit sfântă cântare aduc cu glas fără de tăcere. Cu care şi noi păcătoşii grăim : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Cu guri fără de trup, cu doxologii fără tăcere, cei cu câte şase aripi cântă Ţie întreit sfântă cântare, Dumnezeul nostru; iar noi cei de pe pământ cu buze nevrednice laudă Ţie înălţăm : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Pe Unimea Dumnezeirii în Treime, în unire neamestecată o slăvim, şi cântare îngerească grăim : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 6-lea :

Doamne, trimite sufletelor noastre lumina Ta cea pururea veşnică; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 7-lea :

Cel ce eşti lăudat de heruvimi cu putere prea înaltă, şi cu dumnezeiască slavă de îngeri închinat, primeşte-ne şi pe noi, cei de pe pământ, care cu buze nevrednice laudă Ţie înălţăm : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Ca pe un somn lepădând lenea, suflete, îndreptare spre lauda Judecătorului arată, şi cu frică grăieşte : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Dumnezeirii celei neapropiate, Treimii celei într-o Unime, întreit-sfânta laudă a serafimilor înălţând, cu frică să grăim : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 7-lea :

Ridică-mă, Doamne, spre lauda Ta, şi mă învaţă să fac voia Ta, Sfinte; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

CÂNTĂRI TREIMICE

Glasul al 8-lea :

Spre cer inimile având, cetelor îngereşti să urmăm şi cu frică la Cel nemitarnic să cădem, laudă

de biruinţă grăind : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Heruvimii, neîndrăznind a privi la Tine, zburând strigă cu înălţare de viers, cântarea dumnezeiască a glasului celui întreit-sfânt; cu care şi noi grăim Ţie : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Şi acum...

Fiind robiţi de mulţimea greşalelor noastre, şi neîndrăznind a privi la înălţimea Ta, sufletul şi trupul plecăm, şi cu îngerii cântare grăim Ţie : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.

Luminânda. Glasul al 8-lea

Lumină fiind, Hristoase, luminează-mă întru Tine; cu ocrotirile celor fără de trup, miluieşte-ne pe noi.

STIHIRI DE UMILINŢĂ

Sedelne şi Martirice, care se cântă la toate glasurile în Sfântul şi Marele Post.

GLASUL ÎNTÂI

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă din Octoih, trei din Triod şi trei din Minei.*

Stihiri de umilinţă, glasul 1 :

Pentru că mult este noianul greşalelor mele, Mântuitorule, şi rău m-am afundat întru păcatele mele, dă-mi şi mie mâna ca şi lui Petru; mântuieşte-mă, Dumnezeule; şi mă miluieşte.

De vreme ce sunt osândit, Mântuitorule, pentru gândurile şi faptele cele rele dăruieşte-mi gând de întoarcere, Dumnezeule, ca să grăiesc : Mântuieşte-mă Făcătorule de bine, Bunule, şi mă miluieşte.

Altă lume pe tine suflete te aşteaptă, şi Judecătorul va să vădească cele ascunse şi rele ale tale; deci să nu rămâi întru aceste de aici, ci apucă înainte, grăind către Judecătorul : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântuieşte.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu pe mine cel cuprins de lenea păcatului; trezeşte gândul meu spre pocăinţă, şi lucrător destoinic al viei Tale mă arată dăruindu-mi plata ceasului celui de al unsprezecelea, şi mare milă.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilinţă, glasul 1 :

Întru fărădelegi fiind zămislit eu, desfrânatul, nu cutez să caut la înălţimea cerului; ci, îndrăznind la iubirea Ta de oameni, grăiesc : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine păstosul şi mă mântuieşte.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

De vreme se dreptul abia se mântuieşte, dar eu, păcătosul, cel ce n-am purtat greul şi zăduful unde mă voi arăta ? Ci eu cei din al unsprezecelea ceas împreună mă numără Dumnezeule; şi mă mântuieşte.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Minunea minunilor văzând-o întru tine, făptura se bucură ceea ce eşti plină de har; că ai zămislit fără sămânţă şi ai născut, precum nu se poate spune, pe Cel pe Care nu-L pot vedea mai-marii cetelor îngereşti. Pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, se zice Martirica în locul Condacului dacă Mineiul nu are condac. Iar dacă are, se zice Martirica împreună cu sedelnele. Aşa se face în tot postul.

Martirica, glasul 1 :

Cu lauda nevoinţei şi cu vrednicia cununilor, s-au îmbrăcat măriţii purtători de lupte întru fine, Doamne; căci cu răbdarea bătăilor au biruit pe cei fără de lege, şi cu putere dumnezeiască din cer biruinţă au luat. Pentru rugăciunile lor, dăruieşte-ne nouă, Dumnezeule, mare mila Ta.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Carismă, Sedealna, glasul 1 :

Podobie : Mormântul Tău...

Braţele părinteşti grăbeşte de-mi deschide, că desfrânat am cheltuit viaţa mea. Spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale căutând Mântuitorule, nu trece acum cu vederea inima mea cea sărăcită. Căci către Tine, Doamne, cu umilinţă strig : Greşit-am la cer şi înaintea Ta.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi

Înfricoşător este divanul Tău, judecata Ta dreaptă şi lucrurile mele sunt rele; iar Tu Milostive, apucând înainte, mântuieşte-mă şi mă scoate din osândă; fereşte-mă, Stăpâne, de partea caprelor, şi mă învredniceşte a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce ai zămislit fără ardere Focul Dumnezeirii, şi ai născut fără sămânţă izvorul vieţii, pe Domnul, Născătoare de Dumnezeu ceea ce eşti plină de har, păzeşte pe cei ce te măresc.

La Cântarea a 7-a Martirica :

Ca nişte oştaşi buni cu un cuget crezând, netemându-vă, sfinţilor, de îngrozirile tiranilor, aţi venit cu dragoste la Hristos, luând cinstita Cruce şi săvârşindu-vă călătoria, aţi luat biruinţă din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează, prin voi, tuturor tămăduiri.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul 1 :

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta cea cu totul fără prihană, mort întins pe Cruce a strigat : Fiul meu cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această rânduială nespusă a Ta ? Prin care ai mântuit, Îndurate, zidirea mâinilor Tale, celor preacurate, Stăpâne.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Lemnului Crucii Tale ne închinăm Iubitorule de oameni, că pe el ai fost pironit, Viaţa tuturor; raiul ai deschis, Mântuitorule, tâlharului celui ce a venit la Tine cu credinţă şi s-a învrednicit de desfătare zicând către Tine : Pomeneşte-mă, Doamne ! Primeşte-ne ca pe acela şi pe noi care strigăm : Greşit-am toţi milostivirii Tale, nu ne trece pe noi cu vederea.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Văzându-Te mieluşeaua pe Tine, Mieluşelul, răstignit pe lemn cu tâlharii şi împuns cu suliţa în coastă, din îndelungă-răbdarea Ta, Cuvinte, s-a tânguit strigând ca o maică. Ce taină străină şi înfricoşătoare este aceasta, Fiul meu ? Cum acoperă mormântul pe Dumnezeu cel necuprins ? Negrăit lucru este acesta ce se săvârşeşte. Dar să nu mă laşi pe mine, ceea ce Te-am născut, Fiul meu preadulce.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pentru durerile Sfinţilor care pentru Tine au pătimit, milostiveşte-Te, Doamne, şi rugămu-ne Ţie, tămăduieşte toate durerile noastre, Iubitorule de oameni.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Apostolilor, glasul 1 :

Cu mreaja cuvântului rupând pescarii împletiturile ritorilor, prin trestia Crucii au luminat neamurile, să Te slăvească cu dreaptă credinţă pe Tine, Dumnezeu adevărat. Întru aceasta şi cântare cântăm Ţie, Celui ce i-ai întărit pe ei : Slavă Tatălui şi Fiului, slavă Duhului Celui de o Fiinţă, slavă Celui ce printr-înşii a luminat lumea.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii; cuvintele lor.

Înţelepţilor pescari ai lumii, cei ce aţi luat de la Dumnezeu a fi milostivi, rugaţi-vă şi acum pentru noi care grăim : Doamne mântuieşte pe poporul Tău şi cetăţile Tale, şi ne slobozeşte pe noi din răutăţile care cuprind sufletele noastre, pentru Apostolii Tăi.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Cel ce este fără de mamă în cer, mai presus de gând şi de auzire L-ai născut pe pământ, pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pe mucenicii lui Hristos să-i rugăm toţi, că aceştia se roagă pentru mântuirea noastră; şi toţi să ne apropiem către dânşii cu credinţă. Aceştia izvorăsc harul tămăduirilor; aceştia alungă taberele demonilor ca nişte păzitori ai credinţei.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul 1 :

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania şi a fost călcată puterea vrăjmaşului; că nici înger, nici om, ci Însuţi Tu, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ţie.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Arma Crucii, oarecând, s-a arătat în războaie binecredinciosului împărat Constantin semn de biruinţă nebiruită asupra vrăjmaşilor, prin credinţă. De aceasta se cutremură puterile iadului; aceasta s-a făcut şi credincioşilor mântuire şi lui Pavel laudă.

Slavă... Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Cei ce am câştigat ocrotirea ta, Preacurată, şi ne izbăvim de răutăţi cu rugăciunile tale, fiind păziţi în tot locul cu Crucea Fiului tău, toţi după datorie cu dreaptă credinţă, pe tine te slăvim.

Cântarea a 7-a, Martirica :

Cu lauda nevoinţei şi cu vrednicia cununilor s-au îmbrăcat slăviţii purtători de chinuri întru Tine, Doamne; căci cu răbdarea bătăilor au biruit pe cei fără de lege, şi cu putere dumnezeiască din cer biruinţă au luat. Pentru rugăciunile lor, dăruieşte-ne nouă, Dumnezeule, mare mila Ta.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă Idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului, şi de la Minei patru stihiri.*

Stihiri Martirice, glasul 1 :

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne mântuieşte pe noi, ca un singur îndurat.

Mărturisirea voastră cea din faţa mulţimilor, Sfinţilor, a înspăimântat puterea demonilor, şi pe oameni i-a scos din înşelăciune. Pentru aceasta şi tăindu-vi-se capetele, grăiţi : Să fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bineprimită înaintea Ta; că, iubindu-Te pe Tine, am dispreţuit viaţa cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

O, cât este de bună neguţătoria voastră, Sfinţilor ! Că sângele v-aţi dat şi cerurile aţi moştenit; şi în scurtă vreme fiind încercaţi, în veci vă bucuraţi. Cu adevărat, bună este neguţătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, aţi luat cele nestricăcioase, şi cu îngerii dănţuind, lăudaţi neîncetat Treimea cea de o Fiinţă.

Însăşi podobia :

Prealăudaţilor mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit. Deschisu-s-au vouă uşile raiului, şi înăuntru fiind, cu pomul vieţii vă îndulciţi; lui Hristos rugaţi-vă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Şi patru din Minei Slavă..., *a morţilor, a lui Ioan Monahul, glasul 1 :*

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu întristarea ? Care slavă stă pe pământ neschimbată ? Toate sunt mai neputincioase decât umbra, toate sunt mai înşelătoare decât visurile; într-o clipeală pe toate acestea moartea le apucă ! Ci întru lumina feţei Tale, Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţii Tale, pe cei ce i-ai ales odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe ceea ce este slavă a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul L-a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm : Cântarea celor fără de trupuri şi podoabă credincioşilor; că acesta s-a arătat cer şi Templu Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei stricând, pace a adus şi Împărăţia o a deschis. Pe aceasta adică avându-o ancoră a credinţei, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăzneşte, dar, îndrăzneşte poporul lui Dumnezeu, că Acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul 1 :

Ca nişte ostaşi buni, cu un singur cuget crezând, netemându-vă, Sfinţilor, de îngrozirile tiranilor, aţi venit de bunăvoie la Hristos, luând cinstita Cruce; şi săvârşindu-vă călătoria, aţi luat biruinţă din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Pentru durerile Sfinţilor, care pentru tine au pătimit, milostiveşte-Te, Doamne, şi tămăduieşte toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămune Ţie.

Stih : Prin sfinţii care sunt pe pământul Lui minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

Pe mucenicii lui Hristos să-i rugăm toţi, că aceştia se roagă pentru mântuirea noastră; şi toţi să ne apropiem către dânşii cu credinţă. Aceştia izvorăsc harul tămăduirilor; aceştia alungă taberele demonilor, ca nişte păzitori ai credinţei.

Slavă..., *a morţilor :*

Cel ce Te-ai îmbrăcat cu trup pentru noi din Fecioară, fără schimbare la vremile cele de apoi, şi ştii ca un Dumnezeu alunecarea noastră, milostiveşte-Te de iartă pe cei ce s-au mutat din viaţă; pentru că Ţie, Stăpâne şi-au făgăduit sufletele prin credinţă Unuia Dumnezeului nostru.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Gavriil zicându-ţi ţie Fecioară bucură-te !, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai întinsă decât cerurile, ceea ce şi purtat pe Ziditorul Tău. Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine; slavă Celui ce a ieşit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin naşterea ta.

LA LAUDE

Stihiri Mucenice, glasul 1:

Veniţi, popoare, să cinstim toţi pe mucenicii lui Hristos cu laude şi cu cântări duhovniceşti; pe luminătorii lumii şi propovăduitorii credinţei, pe izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc credincioşilor tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dăruieşte lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Aceşti ostaşi ai Împăratului celui mare, au stat vitejeşte împotriva poruncilor tiranilor, n-au băgat de seamă de chinuri şi călcând toată înşelăciunea, încununându-se după vrednicie cer de la Atotţiitorul pace şi sufletelor noastre mare milă.

Pe voi, prealăudaţilor mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici biciuirile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel ameninţător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea cea către Dânsul nevoinduvă, ca şi cum aţi fi fost cu trupuri străine, de fire nu v-aţi adus aminte, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta şi după vrednicie pentru durerile voastre aţi luat plată. Împărăţiei cerurilor moştenitori v-aţi făcut; rugaţi-vă pentru sufletele noastre, rugămu-vă.

Bucuraţi-vă, mucenicilor, în Domnul că v-aţi luptat lupta cea bună; împotriva împăraţilor aţi stat şi pe tirani aţi biruit; nu v-aţi îngrozit de foc şi de sabie, şi de fiare sălbatice care mâncau trupurile

voastre; înălţând lui Hristos cântare împreună cu îngerii, cununi din cer aţi luat. Rugaţi-vă să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., *a morţilor, alcătuire a lui Ioan Damaschin :*

Cu lucrul arătând, Mântuitorul meu, că Tu eşti învierea tuturor, cu cuvântul, Cuvinte, pe Lazăr din morţi l-ai înviat; atunci zăvoarele s-au sfărâmat, şi porţile iadului s-au cutremurat; atunci moartea oamenilor somn s-a arătat. Dar Tu, Cel ce ai venit să mântuieşţi zidirea Ta iar nu să judeci, odihneşte pe cei pe care i-ai ales, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei;*

Se veseleşte ceata proorocilor, Fecioară, de naşterea ta, dumnezeiasca adunare a patriarhilor, cinstiţii Apostoli, soborul arhiereilor şi al mucenicilor, cetele cuvioşilor şi ale drepţilor; şi pe tine te cunosc pricină rânduielii lor, şi te cinstesc ca pe Născătoarea lui Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihurile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul 1 :

Podobie : Prealăudaţilor Mucenici...

Ţie ne rugăm, Mântuitorule, fă odihnă celor ce s-au mutat întru împărtăşirea Ta cea dulce, şi-i sălăşluieşte în curţile drepţilor, în locaşurile sfinţilor Tăi, în sălăşluirile cele cereşti, cu milostivirea Ta, trecând greşalele lor şi dăruindu-le odihnă.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Nimeni nu este fără păcate, nimeni dintre oameni, fără numai Tu singur Cel nemuritor; pentru aceasta aşază pe robii Tăi în lumină, ca un Dumnezeu îndurat, împreună cu cetele îngerilor Tăi, pentru milostivirea Ta, trecându-le fărădelegile, şi dăruindu-le iertare.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Făgăduinţele Tale, Mântuitorule, sunt mai presus de cele văzute, pe care ochiul nu le-a văzut, şi urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-a suit niciodată Stăpâne; ci binevoieşte, ca să dobândească împărtăşirea acelora, cea făgăduită, Cei ce s-au mutat la Tine, dându-le şi viaţă veşnică.

Slavă...,

De Crucea Ta bucurându-se robii Tăi, şi cu Crucea Ta nădăjduindu-se, s-au mutat la Tine, Doamne. Cărora dăruieşte-le acum, Mântuitorule, Crucea Ta, răscumpărare păcatelor lor, şi sângele cel ce s-a vărsat pentru viaţa lumii. Pentru milostivirea Ta iertându-le lor greşalele şi luminându-i cu lumina feţei Tale.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Roagă pe Hristos, Cel ce S-a născut din tine Maică Fecioară, să dea iertare de greşale robilor tăi, celor ce te propovăduiesc cu dreaptă credinţă, Născătoare de Dumnezeu, şi cu cuvânt adevărat te slăvesc; şi de lumina şi strălucirea sfinţilor învredniceşte-i, întru Împărăţia Lui.

GLASUL AL DOILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă din Octoih, trei de la Triod şi trei de la Minei.*

Stihiri de umilinţă, glasul al 2-lea :

Greşit-am Ţie, Mântuitorule, ca fiul cel desfrânat; primeşte-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc şi mă miluieşte, Dumnezeule.

Mă rog Ţie, Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameşului; milostiveşte-Te spre mine, ca şi spre acela, şi mă miluieşte, Dumnezeule.

La răutăţile cele necuvioase ale faptelor mele cugetând, alerg la îndurările Tale, urmând vameşului şi păcătoasei, care a lăcrimat, şi fiului celui desfrânat. Pentru aceasta cad înaintea Ta, Milostive, mai înainte până ce nu mă osândeşti, milostiveşte-Te spre mine, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, şi curăţeşte inima mea, făcând-o locaş Duhului Tău celui Sfânt; şi să nu mă lepezi pe mine de la faţa Ta, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilinţă, glasul al 2-lea :

Ca valurile mării s-au ridicat asupra mea fărădelegile mele, ca o luntre în mare eu însumi sunt înviforat de multe greşale; dar îndreptează-mă, Doamne, la limanul cel lin al pocăinţei şi mă mântuieşte.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerţi.

Eu sunt pomul cel neroditor, Doamne, care nu aduc roadă de pocăinţă nicidecum, şi mă îngrozesc de tăiere, şi de focul cel nestins mă înfricoşez. Pentru aceea mă rog Ţie, mai înainte de nevoia aceea întoarce-mă şi mă mântuieşte.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti izvorul milei, de milostivire învredniceşte-ne pe noi, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos; arată precum de-a pururea puterea ta. Că întru tine nădăjduind, grăim ţie : Bucură-te, ca oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trupuri.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, avându-Te sfinţii îmbrăcăminte în lume, chinuri de la cei fără de lege au răbdat, şi rătăcirea idolească au stricat. Pentru rugăciunile lor, slobozeşte-ne şi pe noi de vrăjmaşul cel nevăzut, Mântuitorule, şi ne mântuieşte.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea :

Miluieşte-mă !, a zis David; şi eu către Tine strig : Greşit-am, Mântuitorule. Curăţind păcatele mele prin pocăinţă, miluieşte-mă.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerţi.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă ! De două păcate a plâns David, iar eu pentru mii şi mii de greşale grăiesc către Tine; acela aşternutul cu lacrimi şi-a udat, iar eu nicio picătură nu am. Deznădăjduitu-m-am şi mă rog : Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, nu mă trece cu vederea, pe mine cel ce am nevoie de ajutor de la tine; că spre tine a nădăjduit sufletul meu, miluieşte-mă.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Cel ce ai luminat pe sfinţii Tăi mai mult decât aurul, şi ai preaslăvit ca un bun pe cuvioşii Tăi, de dânşii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, îndreptează viaţa noastră ca un iubitor de oameni, şi îndreptează rugăciunea ca nişte tămâie, Unule, Cel ce întru sfinţi Te odihneşti.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 2-lea :

Crucea bunătăţii Tale cea făcătoare de viaţă, pe care ne-ai dăruit-o nouă, nevrednicilor, Doamne, o aducem Ţie spre rugăciune : mântuieşte pe poporul Tău şi cetăţile Tale care se roagă Ţie; pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

În ce chip a robit vrăjmaşul pe Adam prin mâncarea din lemn, Doamne, în acelaşi chip şi Tu ai robit pe vrăjmaşul prin lemnul Crucii şi prin patima Ta. Căci cu aceasta ai devenit al doilea Adam, să cauţi pe cel rătăcit şi să înviezi pe cel omorât; Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Fecioara şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, şi plângând cu amar a zis : Fiul meu ! Ce taină înfricoşătoare este aceasta ? Cel ce dăruieşti tuturor viaţă veşnică, cum mori de bunăvoie pe Cruce, cu moarte de ocară ?

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre, şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre; că în faţa mulţimilor aţi biruit pe vrăjmaşul, şi pe Hristos cu îndrăzneală L-aţi propovăduit. Pe Acela rugaţi-L ca pe Singurul cel bun, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 2-lea :

Cel ce ai înţelepţit pe pescari mai mult decât pe ritori, şi i-ai trimis ca pe nişte propovăduitori în tot pământul, cu negrăită iubirea Ta de oameni, Hristoase Dumnezeule, prin el întăreşte Biserica Ta, şi trimite credincioşilor binecuvântarea Ta, Cel ce eşti singurul milostiv şi iubitor de oameni.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Pescuit-au pe păgâni pescarii, şi au învăţat marginile lumii să se închine iubirii Tale de oameni, Hristoase Dumnezeule. Prin care întăreşte Biserica Ta şi trimite credincioşilor binecuvântarea Ta; Cel ce eşti singurul Care întru sfinţi Te odihneşti.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, grăind : Bucură-te norul luminii celei neapuse, care ai purtat în braţe pe Domnul slavei.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Apostolilor, mucenicilor şi proorocilor, ierarhilor, cuvioşilor şi drepţilor, care bine aţi săvârşit lupta şi credinţa aţi păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela, ca pe un bun, rugaţi-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 2-lea :

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşalelor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să izbăveşti din robia vrăjmaşului pe cei care i-ai zidit. Pentru aceea cu mulţumire strigăm Ţie : Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuieşti lumea.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce preacurate mâinile Tale Ţi-ai întins, adunând toate neamurile ce cântă : Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Preamărită eşti de Dumnezeu Născătoare, Fecioară; lăudămu-te pe tine, că prin Crucea Fiului tău s-a surpat iadul şi moartea s-a omorât; cei morţi ne-am sculat şi de viaţă ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulţumind, slăvim ca pe Cel puternic, pe Hristos, Dumnezeul nostru şi Unul cel mult-Milostiv.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pe piatra cea neclintită întemeindu-se sfinţii, s-au îmbărbătat asupra tiranilor cu tărie, şi prin chinuri au luat cununi. Printr-înşii, Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihurile pe 10 şi se cântă Idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice de aici şi patru de la Minei.*

Stihiri Martirice, glasul al 2-lea :

Purtătorii de lupte, pentru că n-au iubit desfătarea pământească, s-au învrednicit de bunătăţile cereşti şi împreună-locuitori cu îngerii s-au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

Sfinţii Mucenici rugându-se pentru noi, şi lăudând pe Hristos, toată înşelăciunea a încetat, şi neamul omenesc, prin credinţă, se mântuieşte.

Cetele mucenicilor au stat împotriva tiranilor, zicând : Noi suntem ostaşii Împăratului Puterilor; măcar de ne veţi şi pierde cu focul şi cu chinurile, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Mare este slava pe care aţi câştigat-o, Sfinţilor, prin credinţă ! Că nu numai când aţi pătimit aţi biruit pe vrăjmaşul, ci şi după moarte alungaţi duhurile, pe bolnavi tămăduiţi; doctori ai sufletelor şi ai trupurilor, rugaţi-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., *a morţilor alcătuire a lui Ioan Damaschin :*

Vai câtă luptă are sufletul despărţindu-se de trup ! Vai, cât lăcrimează atunci şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul ! Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile întinzându-şi, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, celor răposaţi să le cerem odihnă de la Hristos, şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Trecut-a umbra Legii şi darul a venit, că precum rugul n-a ars fiind aprins, aşa Fecioară, ai născut şi fecioară ai rămas. În locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele glasul al 2-lea :

Cel ce ai luminat pe sfinţii Tăi mai mult decât aurul, şi ai preaslăvit ca un bun pe cuvioşii Tăi, de dânşii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viaţa noastră, ca un iubitor de oameni, şi îndreptează rugăciunea ca nişte tămâie, singurul Cel ce întru sfinţi Te odihneşti.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre, şi sfinte sunt locaşurile care au primit trupurile voastre; că în faţa mulţimilor aţi biruit pe vrăjmaşul, şi pe Hristos cu îndrăzneală L-aţi propovăduit. Pe Acela rugaţi-L ca pe Singurul cel bun să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Apostoli, mucenici, prooroci, ierarhi, cuvioşi şi drepţi, care aţi săvârşit bine lupta, şi credinţa aţi păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe un bun rugaţi-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., *a morţilor :*

Pomenirea celor adormiţi, Doamne, mă aduce spre aducerea aminte a celor ce le avem întru nădejde, şi văzând osândirea mea, aduc către Tine glasul cel din chinuri : Milostive, miluieşte-mă !

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maică sfântă a Luminii celei neprihănite, cu îngereşti cântări cinstindu-te, te mărim pe tine cu dreaptă credinţă.

LA LAUDE

Se pun stihurile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 2-lea :

Pentru Hristos pătimind până la moarte, o purtătorilor de lupte mucenici, sufletele voastre le aveţi în ceruri în mâna lui Dumnezeu, şi prin toată lumea se păzesc moaştele voastre. Preoţi şi împăraţi se închină, şi toate popoarele veselindu-ne, după obicei, grăim : Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Crucea lui Hristos luând Sfinţii Mucenici armă nebiruită, toată tăria diavolului au surpat; şi luând cunună cerească, zid nouă s-au făcut, rugându-se pururea pentru noi.

Mulţimea sfinţilor Tăi Te roagă, Hristoase, miluieşte-ne pe noi ca un iubitor de oameni.

Toată cetatea şi ţara cinstesc moaştele voastre, o purtătorilor de lupte, mucenici; că voi luptându-vă după lege, aţi luat cunună cerească. Pentru aceasta sunteţi lauda preoţilor, biruinţa împăraţilor şi podoaba bisericilor.

Slavă..., *a morţilor, alcătuire a lui Ioan Damaschin :*

Din pământ m-ai zidit, şi iarăşi m-ai osândit să merg în pământ, pentru călcarea poruncii; pus-ai zi de cercetare, în care cele ascunse ale faptei fiecăruia, de faţă se vor pune înaintea Ta. Atunci să Te milostiveşti spre mine, Cel ce eşti fără de păcat, să-mi dai iertare greşalelor, şi să nu mă desparţi de împărăţia Ta.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, locaşul cel nestricat şi mai ales sfânt, precum grăieşte proorocul : Sfânt este locaşul Tău, minunat în dreptate.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale lui Teofan, glasul al 2-lea :

Podobie : Când de pe lemn...

Puterea morţii şi stricăciunea ai stricat-o cu moartea Ta cea de viaţă aducătoare, Stăpâne, şi tuturor ai izvorât viaţă veşnică şi oamenilor celor muritori înviere le-ai dăruit. Pentru aceasta, Ţie ne rugăm, Mântuitorule, odihneşte pe cei ce s-au mutat la Tine cu credinţă, şi de slava Ta cea nestricăcioasă învredniceşte-i, Iubitorule de oameni.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Ca să faci pe oameni părtaşi dumnezeieştii împărăţii, ai răbdat răstignire, Hristoase, moarte de bunăvoie primind. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată părtaşi împărăţiei Tale pe cei ce s-au mutat la Tine cu credinţă, şi-i învredniceşte de slava Ta cea veşnică şi de fericire.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Vrând să mântuieşti zidirea Ta, bucurându-Te ai săvârşit taina cea adâncă cu adevărat a rânduielii Tale, ca un preabun, şi ai răscumpărat toată lumea, preţuind-o cu cinstit sângele Tău. Pentru aceasta ne rugăm Ţie : Învredniceşte pe cei ce s-au mutat la Tine cu credinţă de frumuseţea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Stând cu cutremur înaintea înfricoşătorului şi groaznicului Tău divan, Hristoase, morţii cei din veac vor aştepta răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, şi vor lua dreaptă judecată dumnezeiască. Deci atunci să Te milostiveşti, Stăpâne, Mântuitorule, spre robii Tăi care s-au mutat la Tine cu credinţă, şi să-i învredniceşti de desfătarea Ta cea veşnică şi de fericire.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu ai plătit datoria strămoaşei Eva, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Cel ce a dăruit nestricăciune şi înviere credincioşilor şi încununează cu slavă nemuritoare pe cei ce te laudă pe tine. Pe Care nu înceta acum rugându-L, să-i aşeze pe dânşii în lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

GLASUL AL TREILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă. Din Octoih, trei din Triod şi trei de la Minei.*

Laudă de seară aducem Ţie Hristoase, cu tămâie şi cu cântări duhovniceşti; miluieşte, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuieşte-mă, Doamne, Dumnezeul meu, că Tu eşti mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură, şi greutatea fărădelegilor mă cufundă; dă-mi mână de ajutor, şi la lumina umilinţei mă ridică, ca un milostiv şi iubitor de oameni.

Adună gândul meu cel risipit, Doamne, şi inima cea înţelenită curăţeşte-o; dă-mi pocăinţă ca lui Petru, ca vameşului suspinare şi ca desfrânatei lacrimi; ca să mă rog Ţie cu mare glas : Dumnezeule, mântuieşte-mă ca un milostiv şi iubitor de oameni.

De multe ori săvârşind cântarea, m-am aflat făcând păcat, cu limba spunând cântări, iar cu sufletul gândind cele necuvioase. Ci, îndreptează-le pe amândouă, Hristoase Dumnezeule prin pocăinţă, şi mă miluieşte.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelnele de umilință glasul al 3-lea :

La judecata cea înfricoșătoare fără pârâși voi fi mustrat, fără martori voi fi pedepsit că se vor deschide cărțile conștiinței și lucrurile cele ascunse se vor descoperi. Deci mai înainte până ce vei cerceta cele lucrate de mine, la acea privelişte a toată lumea, Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântuieşte.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Până când stărui în păcate, suflete al meu ? Până când pui amânare pocăinței ? Ia în gând judecata ce va să fie și roagă-te Domnului : Greșit-am, Doamne ! Cel ce ești fără păcat, miluiește-mă.

Slavă... Și acum..., *a Născătoarei :*

Fiecare unde se mântuieşte, acolo după dreptate şi aleargă; şi care altă scăpare este precum tu, Născătoare de Dumnezeu, care acoperi sufletele noastre ?

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Cine nu se va mira de vitejiile cele nebiruite ale Sfinților Mucenici ? Cine nu se va uimi de isprăvile lor cele de-a pururea ? Căci cu focul și cu bătăile, cu fiarele și cu înjunghierile au biruit pe vrăjmașul cel protivnic, momelile împărăților nesuferindu-le și îngrozirile tiranilor nebăgându-le în seamă. Pentru aceasta și cununi au luat de la Hristos Dumnezeu, Cel ce dăruieşte lumii mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul al 3-lea :

Viețuind pe pământ, suflete al meu, pocăiește-te, că țărâna în mormânt nu laudă, nici de greșale nu izbăveşte. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu : Greșit-am Ție, Cunoscătorule de inimi; mai înainte până ce nu mă osândești, milostiveşte-Te spre mine, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

În ceasul rugăciunii făgăduiesc să mă pocăiesc, iar vrăjmașul cu dinadinsul tot pune în gând lucruri necuviincioase, ca să păcătuiesc; dar mă izbăveşte de ele, Dumnezeule, şi mă mântuieşte.

Slavă... Și acum..., *a Născătoarei :*

Scăparea și puterea noastră, Născătoare de Dumnezeu, ajutorul cel tare al lumii, mântuieşte pe robii tăi din toată nevoia cu rugăciunile tale, ceea ce ești una binecuvântată.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Vitejia răbdării voastre a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începătorul răutății, mucenici prealăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică, Rugați-vă Domnului, să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 3-lea :

De puterea Ta cea nemăsurată și de răstignirea cea de bunăvoie, oștile îngerești s-au mirat, văzând cum Cel nevăzut era chinuit cu trupul, vrând să izbăvească neamul omenesc din stricăciune. Pentru aceasta ca Dătătorului de viață grăim : Slavă, Hristoase, împărăției Tale.

Stih : Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Crucea s-a înfipt pe pământ și s-a atins de ceruri, nu ca un lemn ajungând la înălțime, ci Tu pe ea plinind toate, Doamne, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Toiag de putere dobândind Crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu ea surpăm întărâtările vrăjmașilor, noi cei ce cu dragoste pe tine neîncetat te mărim.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, ai luminato foarte, ca un preaputernic, că i-ai întărit să urmeze patimilor Tale, căci au biruit vitejește puterea lui Veliar. Pentru aceasta au și luat daruri de tămă-

duiri; cu ale căror rugăciuni, Iubitorule de oameni, dăruieşte pace sufletelor noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Apostolilor, glasul al 3-lea :

Dumnezeieşti propovăduitori ai adevărului, şi învăţători ai Bisericii v-aţi arătat voi, Apostoli, cei ce aţi fost voi înşivă văzători ai Cuvântului; că aţi călcat rătăcirea idolească şi aţi propovăduit cu glas mare Treimea, pe Care rugaţi-o, fericiţilor, să dăruiască nouă mare milă.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii graiurile lor.

Veniţi toţi să lăudăm pe Apostoli, ca pe nişte cârmuitori, că gonind rătăcirea idolească, la dumnezeiasca lumină pe oameni i-au readus şi a slăvi Treimea au învăţat. Pentru aceasta toţi credincioşii săvârşind cinstită pomenirea lor, slăvim pe Mântuitorul.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca o viţă nelucrată ai odrăslit Fecioară, Strugurele cel preafrumos, Cel ce izvorăşte nouă vinul cel de mântuire, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricină a celor bune fericindu-te, pururea împreună cu îngerul grăim către tine : Bucură-te ceea ce eşti plină de har !

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Întrarmându-vă întru toată armătura lui Hristos şi îmbrăcându-vă cu armele credinţei taberele vrăjmaşului vitejeşte le-aţi surpat; că pentru nădejdea vieţii, aţi răbdat cu dragoste toate ameninţările şi bătăile de la tirani. Drept aceasta şi cununi aţi luat mucenici ai lui Hristos, cei cu suflet viteaz.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 3-lea :

Cruce şi moarte voind a pătimi, în mijlocul făpturii ai înfipt Crucea, când ai binevoit, Mântuitorule, ca să fie pironit trupul Tău. Atunci şi soarele razele şi-a ascuns, şi tâlharul văzând acestea, Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu, grăind : Pomeneştemă, Doamne ! Şi crezând, a luat raiul.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Pe chiparos, pe pin şi pe cedru Ţe-ai înălţat, Mielule al lui Dumnezeu, ca să mântuieşti pe cei ce se închină cu credinţă răstignirii Tale celei de bunăvoie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Slavă... Şi acum... *a Crucii, a Născătoarei :*

Moarte de ocară ai răbdat, prin răstignire de bunăvoie, Îndurate, pe Care văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, de răni se pătrundea. Cu ale cărei rugăciuni, pentru îndurările milei Tale, Unule, Preabunule şi Iubitorule de oameni, Doamne, îndură-Te şi mântuieşte lumea, Cel ce ai ridicat păcatul ei.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Străluciţi prin credinţă luminători prealuminaţi, sfinţilor cei ce sunteţi doctori ai bunei credinţe, purtători de lupte prealăudaţi; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idoleşti legaţi dărâmat, având biruinţă nebiruită Crucea adevărului.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10, idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice de aici, şi de la Minei patru stihiri.*

Stihiri Martirice, glasul al 3-lea :

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminte zac şi duhurile alungă; şi au distrus puterea vrăjmaşului, cu credinţa Treimii nevoindu-se pentru dreapta credinţă.

Proorocii şi Apostolii lui Hristos şi mucenicii, au învăţat să fie lăudată Treimea cea de o Fiinţă, şi au luminat neamurile cele rătăcite, şi părtaşi îngerilor au făcut pe fiii oamenilor.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credinţă întărindu-se, cu nădejdea încredinţându-se şi cu dragostea Crucii Tale sufleteşte unindu-se, au stricat tirania vrăjmaşului, şi dobândind cununile, se roagă cu cei fără de trupuri pentru sufletele noastre.

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne, că s-a înfipt în loc şi lucrează în lume; şi a arătat din pescari Apostoli, şi din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

De la Minei patru stihiri.

Slavă..., *a morţilor :*

Toate sunt deşertăciuni cele omeneşti, câte nu rămân după moarte ! Nu rămâne bogăţia, nici călătoreşte împreună slava; că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos celui fără de moarte să-i zicem : Pe aceştia ce s-au mutat de la noi odihneşte-i, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cum să nu ne mirăm de naşterea ta, cea dumnezeiască-omenească cu totul cinstită ? Că ispită de bărbat neluând, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ai născut fără tată pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci fără mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărţire; ci a păzit întreaga osebire amânduror firilor. Pentru aceasta, Maică Fecioară, Stăpână, pe EI roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credinţă te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul al 3-lea :

Câţi sunteţi iubitori de mucenici veseliţi-vă şi acum, cântând cu un glas cântarea lui Hristos; că ne-a răsărit nouă în lume ca luminători, pomenirea cea de peste an a luptătorilor Lui, care ne trimite harul minunilor şi luminează mintea şi sufletele noastre.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Vitejia răbdării voastre a biruit meşteşugirile vrăjmaşului, începător al răutăţii, mucenici prealăudaţi. Pentru aceasta v-aţi învrednicit de fericirea cea veşnică. Ci vă rugaţi Domnului, să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteţi mărturisitori ai adevărului.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Străluciţi prin credinţă, luminători prealuminaţi, sfinţilor, cei ce sunteţi doctori ai bunei credinţe, purtătorilor de lupte prealăudaţi; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idoleşti le-aţi aruncat la pământ, având biruinţă nebiruită Crucea adevărului.

Slavă..., *a morţilor :*

Când, la cuvântul Tău, vom sta înaintea judecăţii Tale celei nemitarnice, Doamne, să nu ne osândeşti pe noi, cei ce am crezut în Tine, Mântuitorul nostru. Că toţi am greşit, dar de la Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta ne rugăm Ţie, să aşezi în locaşurile drepţilor Tăi, Hristoase, pe cei pe care i-ai luat, ca Cel ce eşti însuţi mult-Milostiv.

Şi acum..., *a Născătoarei;*

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihiri Martirice, glasul al 3-lea :

Veniţi, popoare, să cinstim toţi pomenirea Sfinţilor Mucenici, că priveală făcându-se îngerilor şi oamenilor, au luat cununile biruinţei de la Hristos, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Frica de împăraţi şi de tirani nu au luat-o în seamă ostaşii lui Hristos, şi cu bună îndrăzneală şi bărbăteşte L-au mărturisit pe El, Domn al tuturor, Dumnezeu şi Împărat al nostru, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile sfinţilor îngeri s-au mirat de luptele mucenicilor, că fiind îmbrăcaţi cu trup muritor, n-au luat în seamă chinurile, făcându-se următori patimii Mântuitorului Hristos, şi se roagă pentru sufletele noastre.

Ca nişte luminători în lume străluciţi şi după moarte, Sfinţilor Mucenici, lupta cea bună luptându-vă. Pentru aceasta, ca cei ce aveţi îndrăzneală, rugaţi pe Hristos Dumnezeu, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., *a morţilor :*

Oamenilor, pentru ce ne tulburăm în zadar ? Calea pe care alergăm este scurtă, fum este viaţa,

abur, țărână și cenușă și curând ne facem netrebnici. Pentru aceasta să ne rugăm lui Hristos celui nemuritor : Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Și acum..., *a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea tuturor celor ce se roagă, în tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, în tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 3-lea :

Podobie : Chipul Crucii Tale...

Slăvesc cinstita Cruce a Ta, prin care s-a dăruit viața și dulcimea desfătării, celor ce Te laudă cu credință și cu dragoste, Unule, mult-Milostive. Pentru aceasta grăim către Tine, Hristoase Dumnezeule : Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih : Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Unule milostive și îndurate, Cel ce ai noian de bunătate neajuns cu mintea, Cel ce cunoști firea oamenilor pe care o ai făcut, pe Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule : Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Stih : Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Adormind în mormânt ca un om, ai înviat pe cei ce dormeau în morminte ca un Dumnezeu, cu puterea Ta cea nebiruită, care aduc Ție cântare fără încetare. Pentru aceasta grăim către Tine, Hristoase Dumnezeule : Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locuința tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Slavă... Și acum... *a Născătoarei :*

Făclie înțelegătoare te știm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai purtat Lumina Dumnezeirii, Care s-a unit cu grosimea firii omenești. Pentru aceasta roagă pe Fiul tău și Dumnezeu să odihnească pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc.

GLASUL AL PATRULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne; strigat-am... *se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului, trei de la Minei.*

Stihiri, glasul al 4-lea, Însăși podobia :

Aș vrea să șterg, Doamne, zapisul greșalelor mele cu lacrimile, și să-ți plac în cealaltă vreme a vieții mele prin pocăință; dar vrăjmașul mă amăgește și se luptă cu sufletul meu. Doamne mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Cine înviforându-se și alergând la limanul acesta, nu se va mântui ? Sau cine îmbolnăvindu-se și năzuind la această casă de tămăduire nu se va vindeca ? Ziditorule al tuturor și tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta și cad înaintea Ta greșit-am, Dumnezeule, miluiește-mă.

Oaie sunt a turmei Tale celei cuvântătoare, și alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne de umilință, glasul al 4-lea :

O smeritul meu suflet, cel ce și-a cheltuit toată viața în păcate, întoarce-l, Doamne, și ca pe desfrânata mă primește pe mine și mă mântuiește.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerţi.

Înotând prin noianul vieţii de acum, îmi aduc aminte de adâncul răutăţilor mele celor multe ? Şi neavând priceperea ocârmuitor, cu glasul lui Petru strig Ţie : Mântuieşte-mă, mântuieşte-mă, Hristoase, Dumnezeule ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Celei ce s-a hrănit în Templu, în Sfânta Sfintelor, celei ce este îmbrăcată cu credinţa şi cu înţelepciunea şi cu nevinovata feciorie, mai-marele voievod Gavriil i-a adus din cer vestire şi aceasta : Bucură-te ! Bucură-te ceea ce eşti binecuvântată ! Bucură-te ceea ce eşti mărită, Domnul este cu tine.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Astăzi au venit oştile îngereşti întru pomenirea mucenicilor, ca să lumineze gândurile credincioşilor, şi să veselească lumea cu harul. Pentru dânşii, Dumnezeule, milostivindu-Te, dăruieşte-ne mare milă.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste sedelne de umilinţă, glasul al 4-lea :

Podobie : Degrab ne întâmpină...

Degrab să intrăm împreună în cămara lui Hristos, ca să auzim toţi fericitul glas, al Însuşi Dumnezeului nostru. Veniţi cei ce iubim cerească slavă, asemănându-ne fecioarelor celor înţelepte, să ne luminăm candelele noastre prin credinţă.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta sa mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerţi.

Gândeşte, suflete, cum vom sta înaintea Judecătorului; în ceasul cel înfricoşător se vor aşeza scaune îngrozitoare, şi faptele fiecăruia se vor vădi ! Atunci Judecătorul va fi neîndurat; acolo ţi s-a gătit cumplit focul ca o mare sălbătăcită învălurându-se, vrând să acopere toate. Tu acestea toate le vezi, suflete al meu, şi suspină înainte de sfârşit.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti după dreptate şi după adevăr Născătoare de Dumnezeu, cu îndrăzneală rugându-te, ca o Maică, Fiului tău şi Dumnezeului nostru, păzeşte mai ales turma care aleargă sub acoperământul tău şi scapă la tine, limanul şi zidul şi singura ocrotire a neamului omenesc.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Cu sângiuirile mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca şi cu o porfiră şi vison fiind împodobită Biserica Ta, printr-înşii grăiesc către Tine, Hristoase Dumnezeule : Poporului Tău trimite îndurările Tale, dăruieşte pace cetăţii Tale şi sufletelor noastre mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 4-lea :

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii, cu scump sângele Tău; pe Cruce fiind pironit şi cu suliţa împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Însăşi Podobia :

Degrab ne întâmpină pe noi, mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru; pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptcredincioşilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a străbătut preasfânt sufletul tău, când ai văzut răstignit pe Fiul şi Dumnezeul tău. Pe Care nu înceta, binecuvântată, rugându-L, să ne dăruiască noua iertare de greşale.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, în lupta lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta pe tirani au surpat; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte Hristoase Dumnezeule sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 4-lea :

Luminători ai arătat la marginile lumii pe ucenicii Tăi, Hristoase, care strălucesc cu propovăduirea Ta, luminând sufletele noastre, şi ai întunecat printr-înşii rătăcirea idolească, luminând lumii cu învăţăturile dreptei credinţe. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Precum a povăţuit Moise pe Israel din robie prin Marea Roşie, cu dreapta Ta, Stăpâne, cufundând pe Faraon, aşa şi înţelepţii Tăi ucenici, cu minunile au despărţit marea necredinţei cea amară, şi au povăţuit poporul spre Tine, Cuvinte Cel fără de început, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe Cuvântul Tatălui, Hristos Dumnezeul nostru, din tine întrupat L-am cunoscut, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce eşti una curată, una binecuvântată. Pentru aceasta neîncetat lăudându-te, pe tine te mărim.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Cu Crucea întrarmându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleşugurile vrăjmaşului începător de rele, Hristoase Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca nişte luminători, povăţuind pe oameni, şi dăruiesc tămăduiri celor ce cer cu credinţă. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 4-lea :

Podobie : Degrab ne întâmpină...

Pe Cruce Te-au pironit iudeii pe Tine, Mântuitorule, prin care ne-ai chemat pe noi dintre păgâni, Iubitorule de oameni Doamne. Întinsu-Ţi-ai pe ea palmele de bună voia Ta, cu suliţa ai primit a Ţi se împunge coasta. Slavă mulţimii îndurărilor Tale, îndelung-Răbdătorule.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Văzând acum lumina sufletelor noastre Hristoase, Crucea Ta cea preacurată, şi închinându-ne ei, cântăm cu veselie : Slavă Ţie Celui ce ai voit a Te înălţa pe ea; slavă Ţie Celui ce ai luminat prin ea toată făptura. Pentru care cu cântări pe Tine neîncetat Te slăvim.

Slavă... Şi acum..., *a Crucii, şi Născătoarei :*

Dacă Te-a văzut înălţat pe Cruce preacurata Maica Ta pe Tine, Cuvântul lui Dumnezeu, ca o Maică plângând a zis; Ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiul meu ? Cum Te împreunezi cu moartea, Cel ce eşti viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi ca un milostiv ?

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Cinstită prăznuirea mucenicilor Tăi, Biserica cer a făcut-o şi îngerii împreună cu oamenii dănţuiesc. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, mântuieşte sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice şi de la Minei patru stihiri.*

Stihiri Martirice, glasul al 4-lea :

Cel ce Te preaslăveşti întru pomenirile sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dânşii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Cel ce ai primit răbdarea Sfinţilor Mucenici, primeşte şi de la noi cântare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Având, sfinţilor, îndrăzneală către Mântuitorul, rugaţi-vă neîncetat pentru noi, păcătoşii, cerând iertare de greşale, şi sufletelor noastre mare milă.

Jertfe însufleţite, arderi de tot gânditoare, mucenici ai Domnului, junghieri desăvârşit ale lui Dumnezeu, oi ce cunoaşteţi pe Dumnezeu şi sunteţi cunoscute de Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugaţi-vă ca să fim păstoriţi şi noi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., *a morţilor, alcătuire a lui Ioan Damaschin*

Unde este străduinţa lumii ? Unde este nălucirea celor vremelnice ? Unde este aurul şi argintul ? Unde este mulţimea slugilor şi strigarea ? Toate sunt ţarină, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să ne rugăm Împăratului celui nemuritor : Doamne, de veşnicele Tale bunătăţi învredniceşte pe cei ce s-au mutat de la noi, şi-i odihneşte întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Proorocul David, care prin Tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru Tine mai înainte a glăsuit, mărire Ţie făcându-Ţi : De faţă a stat Împărăteasa de-a dreapta Ta. Că pe tine Maică mijlocitoare vieţii te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a binevoit a Se face om; ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat de patimi, şi oaia cea rătăcită, din munte răpită, aflând-o, pe umeri ridicând-o la Tatăl a adus-o, şi după voia Sa cu puterile cereşti a împreunat-o; şi a mântuit, Născătoare de Dumnezeu, lumea Hristos, Cel ce are mare şi bogată milă.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne Martirice, glasul al 4-lea :

Mucenicii Tăi, Doamne, în nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe tirani au surpat; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Cu sângiuirile mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca şi cu o porfiră şi cu vison, Biserica Ta împodobită fiind, printr-înşii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule : Poporului Tău trimite-i îndurările Tale; pace cetăţii Tale dăruieşte, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Cu Crucea întrarmându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleşugurile vrăjmaşului începător de rele, Hristoase Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca nişte luminători, povăţuind pe oameni, şi dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credinţă. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte lumea Ta.

Slavă..., *a morţilor :*

Sufletele pe care le-ai mutat din cele trecătoare la Tine, odihneşte-le, Doamne, ca un milosârd şi Atotputernic, Hristoase Dumnezeul nostru.

Iartă-le, Îndurate, cele făcute de dânşii; miluieşte Milostive, lucrul mâinilor Tale ! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat : Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-Se, şi Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile Martirice, glasul al 4-lea :

Cine nu se va minuna, Sfinţilor Mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-aţi luptat ? Cum fiind cu trup aţi biruit pe vrăjmaşul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos şi cu Crucea întrarmându-vă ? Pentru aceasta după vrednicie v-aţi arătat demonilor alungători şi barbarilor împotrivitori. Rugaţi-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Părtaşi îngerilor v-aţi făcut, Sfinţilor Mucenici, în faţa mulţimilor pe Hristos bărbăteşte propovăduind; că toate cele plăcute din lume, ca şi cum n-ar fi fost, le-aţi părăsit; iar credinţa aţi ţinut-o ca o ancoră tare. Pentru aceasta alungând înşelăciunea, izvorâţi credincioşilor darurile tămăduirilor. Rugaţi-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de luptele voastre, Sfinţilor Mucenici, că în trup muritor fiind îmbrăcaţi, aţi biruit pe vrăjmaşii cei fără de trupuri ? Pe voi nici ameninţările tiranilor nu v-au înfricoşat, nici năvălirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat după vrednicie v-aţi slăvit de la Hristos, Cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea sfinţilor Tăi, Doamne, că prin săbii şi prin foc şi de frig fiind zdrobiţi, şi-au

vărsat sângele lor, având nădejdea la Tine, ca să-şi ia plata ostenelii; au răbdat şi au luat de la tine, Mântuitorule, mare milă.

Slavă..., *a morţilor :*

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte pe robii Tăi, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Avându-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejde şi ocrotitoare, nu ne temem de năvălirile vrăjmaşilor, că tu acoperi sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 4-lea :

Podobie : Dat-ai semn celor ce se tem...

Cu adevărat înfricoşătoare este taina morţii, cum sufletul de trup cu anevoie se desparte, din alcătuirea şi din împreună-creştere, legătura cea prea firească, cu voinţa lui Dumnezeu, se taie. Pentru aceasta ne rugăm Ţie : Pe cei ce s-au mutat, odihneşte-i în corturile sfinţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Somn se arată moartea celor ce cred Ţie, Celui ce ai fost pus în mormânt, care toate le stăpâneşte, şi ai stricat biruinţa morţii, şi ai surpat puterea ei cea de mulţi ani. Pentru aceasta ne rugăm Ţie : Pe cei ce s-au mutat odihneşte-i în corturile sfinţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Tu nouă Te-ai făcut dreptate şi sfinţire şi răscumpărare sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptăţiţi şi răscumpăraţi, luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Şi acum Te rugăm : Pe cei ce s-au mutat, odihneşte-i în bucurie şi în lumină, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă...

Neamul omenesc a fost rechemat din stricăciune la nestricăciunea cea nepieritoare, fiind spălat cu sângele cel vărsat din coasta Ta, Mântuitorule cu care ne-ai spălat de neascultarea strămoşului. Pentru aceasta Ţie ne rugăm : Odihneşte pe cei ce s-au mutat în corturile cele veşnice, în cetele mucenicilor Tăi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Urmând graiurilor celor ce au grăit de Dumnezeu, pe tine te cunoaştem Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană; că ai născut pe Dumnezeu întrupat, mai presus de pricepere, Care ne-a răscumpărat pe noi cei robiţi de păcate. Pe Care şi acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pe robii tăi, cei ce s-au mutat de aici.

GLASUL AL CINCILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.*

Stihirile de umilinţă, glasul al 5-lea :

Doamne nu încetez păcătuind; nu mă ştiu a fi vrednic de iubirea Ta de oameni; biruieşte împietrirea mea, Cel ce eşti unul bun, şi mă miluieşte.

Doamne, şi de frica Ta mă tem şi a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de Judecătorul ? Sau cine, voind să se vindece, mânie pe doctor ca mine ? Îndelung-Răbdătorule, Doamne, milostiveşte-Te spre neputinţa mea şi mă miluieşte.

Vai ! Cum m-am asemănat eu smochinului celui neroditor, şi mă înfricoşez de blestem şi de tăiere ! Dar Tu, Lucrătorule ceresc, Hristoase Dumnezeule, arată roditor sufletul meu cel înţelenit; primeşte-mă ca pe fiul cel desfrânat şi mă miluieşte.

Mulţimile greşalelor mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, şi şterge toate fărăde-

legile mele, dându-mi gând de întoarcere şi Te rog miluieşte-mă ca un iubitor de oameni.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 5-lea :

Judecătorul şezând şi îngerii stând înainte, trâmbiţa răsunând şi văpaia arzând, ce vei face, suflete al meu, ducându-te la judecată ? Că atunci relele tale vor sta de faţă, păcatele tale cele ascunse se vor vădi. Pentru aceasta mai înainte de sfârşit strigă către Hristos-Dumnezeu : Cunoscătorule de inimi, greşit-am, miluieşte-mă.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerţi.

Suflete, cele de aici sunt trecătoare, iar cele de acolo sunt veşnice; văd divanul şi pe Judecător pe scaun, şi mă cutremur de hotărâre. Întoarce-te dar, suflete, că judecata este fără iertare.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cu îngerii cele cereşti, cu oamenii cele pământeşti, cântăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, cu glas de bucurie : Bucură-te uşă mai desfătată decât cerurile ! Bucură-te ceea ce singură eşti mântuirea pământenilor ! Bucură-te cinstită ! Bucură-te Cea plină de har, care ai născut pe Dumnezeu întrupat !

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Doamne, de paharul patimii Tale dorind mucenicii Tăi, au lăsat frumuseţea lumească, şi îngerilor părtaşi s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dă sufletelor noastre curăţire şi mare milă.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 5-lea :

Pe patul păcatelor celor multe zăcând, prădat sunt de nădejdea mântuirii mele; că somnul trândăviei pricinuieşte pedeapsă sufletului meu. Milostiveşte-Te însă spre mine, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerţi.

Toţi să priveghem şi să întâmpinăm pe Hristos, cu mulţime de untdelemn şi cu candele luminoase; ca să ne învrednicim a fi înăuntrul cămării; că cel Ce va rămâne afară de uşi, în zadar va striga către Dumnezeu : Miluieşte-mă !

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Taina cea minunată a Fecioarei, lumii s-a arătat de mântuire, că dintr-însa fără de sămânţă S-a născut şi S-a arătat cu trup fără stricăciune bucuria tuturor. Doamne, slavă Ţie.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Minunile sfinţilor Tăi mucenici, zid nebiruit neai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor risipeşte gândurile păgânilor, şi sceptrurile împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 5-lea :

Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Pe Mântuitorul şi Răscumpărătorul nostru, Cel ce a fost răstignit de bunăvoie, precum ştie şi precum a binevoit, Îl lăudăm credincioşii şi Îl slăvim; că El a pironit pe Cruce păcatele oamenilor, izbăvind din rătăcire neamul omenesc, şi împărăţiei ne-a învrednicit pe noi.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce ai răbdat Cruce de voia Ta, şi ai izbăvit pe oameni de stricăciune, Mântuitorule, pe Tine Te lăudăm credincioşii şi ne închinăm Ţie; că ne-ai luminat cu puterea Crucii, şi toţi Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni şi Îndurate, ca pe Dătătorul de viaţă şi Domnul.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Stând lângă Crucea Domnului, Născătoarea de Dumnezeu, tânguindu-se, a strigat : Vai mie, Fiul meu ! Vai mie, Lumina ochilor mei ! Cum Te-ai întins pe Cruce, Cel ce ai întins dumnezeieşte cerul ca o piele, şi scoţi din mare izvoare de apă cu porunca Ta ?

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pe mucenicii Tăi, Doamne, i-ai arătat, Mântuitorule, mari ocrotitori lumii, prin care se alungă patimile. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 5-lea :

Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Pe înţelepţii Apostoli, ca pe înşişi văzătorii Cuvântului şi ca pe slujitorii lui Hristos, să-i lăudăm toţi pământenii cu cântări duhovniceşti şi laude. Că aceştia îndelung se roagă lui Hristos pentru noi, cei ce lăudăm sfântă pomenirea lor şi ne închinăm la moaştele lor.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Pe Apostolii Domnului cu un glas să-i lăudăm, ca pe cei ce s-au arătat luminători lumii; că pe păgâni i-au vânat la dreapta credinţă şi luminându-ne pe noi au propovăduit lămurit să cinstim pe Sfânta Treime, Cea unită în Fiinţă şi despărţită în Feţe.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mireasă care nu ştii de nuntă şi pururea Fecioară, împreună cu îngerii te lăudăm neîncetat, că prin tine ne-a făcut lucruri mari Fiul tău şi Dumnezeu; Care, fiind mai înainte de veci din Tatăl, a binevoit a încăpea în pântecele tău, ca să slobozească din înşelăciune neamul nostru.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Puterile cereşti s-au minunat de isprăvile Sfinţilor Mucenici, că fiind în trup muritor, au biruit în chip nevăzut pe vrăjmaşul cel fără de trup, cu puterea Crucii, luptându-se vitejeşte, şi se roagă Domnului, să miluiască sufletele noastre.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedealna Crucii, glasul al 5-lea :

Locul Căpăţânii, rai s-a făcut; că numai cât s-a înfipt lemnul Crucii, îndată a odrăslit Strugurele vieţii, pe Tine, Mântuitorule, spre a noastră veselie, slavă Ţie.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Lemnul Crucii Tale, Mântuitorul nostru, lumii s-a arătat mântuire; că pe el de bunăvoie pironindu-Te, din blestem ai izbăvit pe pământeni; Cel ce eşti bucuria tuturor, Doamne, slavă Ţie.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, spânzurat pe Cruce de bunăvoie în mijlocul tâlharilor, sfărâmându-se cu jale la cele dinlăuntru ca o Maică, a zis : Fiule, Cel ce eşti fără de păcat, cum Te-ai pironit fără dreptate pe Cruce ca un făcător de rele, vrând să înviezi neamul omenesc ca un prea bun ?

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Străluceşte astăzi pomenirea mucenicilor, că are şi din cer lumină; ceata îngerilor se veseleşte, şi neamul omenesc împreună prăznuieşte. Pentru aceasta se roagă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă Idiomela zilei, de două ori; apoi aceste Martirice ale glasului şi de la Minei patru stihiri.*

Stihiri Martirice, glasul al 5-lea :

Toate cele pământeşti dispreţuindu-le, şi spre chinuri bărbăteşte îndrăznind, nu v-aţi lipsit de fericitele nădejdi; ci moştenitori Împărăţiei Cerurilor v-aţi făcut, prealăudaţilor mucenici. Având dar îndrăzneală către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereţi pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Cu pavăza credinţei îmbrăcându-se, şi cu semnul Crucii pe sine întărindu-se, la chinuri bărbăteşte pe sine s-au dat, şi înşelăciunea şi semeţia diavolului au surpat sfinţii Tăi, Doamne. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Rugaţi-vă pentru noi, Sfinţilor Mucenici, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre; că vouă s-a dat har, să vă rugaţi pentru noi.

Din dragostea cea fără de saţiu a sufletului,

nelepădându-vă de Hristos, Sfinţilor Mucenici, care multe feluri de cazne şi de pătimi, răbdând, aţi surpat semeţiile tiranilor, şi credinţa neclintită şi nevătămată păzind, la ceruri v-aţi mutat. Pentru aceasta şi îndrăzneală către Dânsul câştigând, cereţi să ne dea nouă mare milă.

Slavă..., *a morţilor, alcătuire a lui Ioan Damaschin :*

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce zice : Eu sunt pământ şi ţărână; şi iarăşi m-am uitat în morminte şi am văzut oase goale şi am zis : Oare, cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul ? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robii Tăi.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

În Marea Roşie chipul miresei celei ce nu ştie de nuntă s-a scris oarecând; acolo Moise despărţitor al apei; iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru neudat Israel, iar acum pe Hristos L-a născut fără sămânţă Fecioara. Marea după trecerea lui Israel a rămas neumblată, iar cea fără prihană după naşterea lui Emmanuel, a rămas nestricată. Cel ce eşti şi mai înainte ai fost, şi Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Mucenice, glasul al 5-lea :

Doamne, de paharul patimii Tale mucenicii Tăi dorind, au lăsat desfătarea lumească, şi îngerilor părtaşi s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dăruieşte pace sufletelor noastre.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Minunile sfinţilor Tăi mucenici, zid nebiruit neai dat nouă Hristoase, Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, risipeşte gândurile păgânilor, şi sceptrurile împărăţiei le întăreşte, ca Cel singur bun şi de oameni iubitor.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

De prigoane şi de primejdii nebăgând seamă, şi netemându-se de semeţiile tiranilor, cu îndrăzneală au propovăduit pe Hristos; şi caznele chinurilor răbdându-le cu tărie, au surpat rătăcirea idolească, puterea diavolească mucenicii biruind cu adevărat.

Slavă..., *a morţilor :*

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pe robii Tăi, şi-i sălăşluieşte pe dânşii în curţile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greşalele lor cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa fii luminii ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

LA LAUDE

Patru stihiri Mucenice, glasul al 5-lea :

Binecuvântată este oastea Împăratului Ceresc, că de au şi fost pământeni mucenicii, dar s-au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească; trupurile dispreţuindu-le, prin patimi s-au învrednicit de cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne mântuieşte sufletele noastre.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngereşti urmând, ca şi cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat chinurile, având în minte numai singură nădejdea bucurării de bunurile cele îngăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruieşte lumii Tale pace, şi sufletelor noastre mare milă.

Sfinţii mucenici pe pământ s-au luptat, gerul au răbdat, focului s-au dat, apa i-a luat; al lor este glasul care zice : Trecut-am prin foc şi prin apă, şi neai scos pe noi ia odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Fiind în chinuri, sfinţii veselindu-se strigau : Schimburi sunt nouă acestea cu Stăpânul; în locul rănilor ce ni se fac pe trupuri, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temniţe, raiul; în locul osândirii cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., *a morţilor :*

Tu, Doamne, Cel ce m-ai zidit şi ai pus peste mine mâna Ta, mi-ai poruncit şi ai zis : Iarăşi vei

merge în pământ. Povăţuieşte-mă la calea Ta cea dreaptă, iartă-mi greşalele şi Te rog mântuieşte-mă, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine te fericim, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 5-lea :

Podobie : Bucură-te cămara...

Cu strălucirea feţei Tale, Hristoase, aşază ca un îndurat pe cei ce s-au mutat, sălăşluindu-i în loc cu verdeaţă, la apele odihnei Tale celei curate şi dumnezeieşti, în doritele sânuri ale strămoşului Avraam, unde se vede lumina Ta curată, şi se varsă izvoarele bunătăţii, unde saltă învederat veselindu-se cetele drepţilor, pentru bunătatea Ta; cu care împreună aşază pe robii Tăi şi le dăruieşte mare milă.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Îngăduie a cânta Ţie cu glas bine întocmit, slăvind a Ta putere, Îndurate, cei ce s-au mutat din aceste trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor şi Iubitorul de oameni; dându-le să se lumineze cu frumuseţea podoabei Tale, şi să se bucure de împreunarea cea dulce şi veselă, şi să se desfăteze luminat, unde îngerii dănţuiesc împrejurul scaunului Tău, şi cetele sfinţilor cu bucurie urmează. Cu care împreună dă robilor Tăi odihnă şi mare milă.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Unde sunt adunarea proorocilor, cetele Apostolilor şi ale mucenicilor, şi toţi care din veac s-au îndreptăţit, cu mântuitoarea Ta patimă şi cu sângele, cu care ai răscumpărat pe omul cel robit, acolo odihneşte pe cei ce au adormit în credinţă, ca un iubitor de oameni, iertându-le greşalele; că Tu singur fără de păcat ai vieţuit pe pământ, singur sfânt şi singur liber între cei morţi. Pentru aceasta dă robilor Tăi odihnă şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe noi cei robiţi de legea păcatului, ne-ai slobozit Stăpână, zămislind în pântece pe Dătătorul de lege şi Împăratul-Hristos, ceea ce eşti singură Maică-Fecioară; prin Care ne îndreptăţim în dar şi prin har. Pe Care acum roagă-L, să aşeze în cartea vieţii sufletele celor ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu. Ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce eşti cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Lui, Celui ce dă lumii mare milă.

GLASUL AL ŞASELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.*

Stihiri de umilinţă, glasul al 6-lea :

N-am agonisit pocăinţă şi nici lacrimi; pentru aceasta mă rog Ţie, Mântuitorule, să mă întorci mai înainte de sfârşit, şi să-mi dai umilinţă, ca să mă izbăvesc de chinul cel veşnic.

La înfricoşătoarea Ta venire, Hristoase, să nu auzim : Nu vă ştiu pe voi ! Că în Tine ne-am pus nădejdea, Mântuitorule, deşi nu facem poruncile Tale, pentru lenea noastră; dar Te rugăm, milostiveşte-Te spre sufletele noastre.

Vindecă, Mântuitorule, rănile inimii mele, care s-au făcut din multe păcate, Cel ce eşti doctorul sufletelor şi al trupurilor, şi dai celor ce se roagă Ţie pururea iertare de greşale. Dăruieşte-mi lacrimi de pocăinţă, dându-mi dezlegare datoriilor, Doamne, şi mă miluieşte.

Aflându-mă vrăjmaşul gol de virtuţi, m-a rănit cu săgeata păcatului. Dar Tu, ca un doctor al sufletelor şi al trupurilor, vindecă rănile sufletului meu, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 6-lea :

Gândesc la ziua cea înfricoşătoare şi plâng faptele mele cele rele; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor ? Şi cu ce îndrăzneală voi privi spre Judecătorul, eu desfrânatul ? Îndurate Părinte, Fiule Unule-Născut, Duhule Sfinte, miluieşte-mă.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

În valea plângerii, în locul pe care l-ai rânduit, când vei şedea. Milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădeşti cele ascunse ale mele, nici să mă osândeşti înaintea îngerilor; ci Te milostiveşte spre mine Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe cea preaslăvită Maica lui Dumnezeu, şi mai sfântă decât sfinţii îngeri, fără tăcere să o lăudăm cu inima şi cu gura mărturisind-o pe dânsa Născătoare de Dumnezeu, ca pe ceea ce cu adevărat a născut pe Dumnezeu întrupat, şi se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Lumină drepţilor este de-a pururea, că sfinţii în Tine luminându-se, strălucesc pururea ca nişte luminători, stingând sfeşnicul necredincioşilor; cu ale căror rugăciuni, Mântuitorule, luminează făclia mea, Doamne, şi mă miluieşte.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 6-lea :

Privegherea fecioarelor celor înţelepte dăruieştemi, Doamne, şi luminează candela sufletului meu, cu untdelemnul îndurărilor Tale; ca să-Ţi cânt Ţie cântare îngerească : Aliluia.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne că nepricepându-ne de niciun răspuns, această rugăciune aducem Ţie ca unui Stăpân noi, păcătoşii, miluieşte-ne pe noi.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim în tine; ci să ne mântuim prin tine din nevoi; că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Luptă mucenicească răbdând sfinţii, şi de la Tine daruri de biruinţă luând, au stricat născocirile celor fără de lege, şi au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânşii, Dumnezeule, dăruieşte-ne nouă mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea :

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocesc, că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne, şi din pomul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Crucea Ta, Doamne, s-a sfinţit, că întru dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi de păcate; prin ea cădem înaintea Ta, miluieşte-ne pe noi.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, Fecioara cea pururea fecioară, văzându-Te pe Cruce înălţat pentru noi, şi-a rănit sufletul cu sabia întristării, şi a plâns tânguindu-se ca o maică. Pentru rugăciunile ei, miluieşte-ne pe noi, Doamne al milei.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Asupra luptei erau împotriviri viteşti, chinuri tirăneşti asupra mucenicilor, şi stau cetele celor fără de trup, ţinând daruri pentru biruinţă. Spăimântat-au înţelepţii pe tirani şi pe împăraţi, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ţie.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 6-lea :

Precum ai venit în mijlocul ucenicilor Tăi, Mântuitorule, dându-le pace, vino şi la noi şi ne mântuieşte pe noi.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Ucenicii Tăi, Iisuse, trimişi fiind la marginile pământului, şi vânând pe păgâni la dreapta credinţă, ca pe nişte peşti i-au adus la bunătatea Ta, Doamne. Şi printr-înşii grăim către Tine : Iubitorule de oameni, dăruieşte poporului Tău mare milă.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Sfântă Stăpână, Maica lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca ceea ce ai născut în chip de negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna cu Sfinţii Apostoli bunătăţii Lui, să ne izbăvească pe noi din patimi, şi să ne dea iertare de păcate.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat ca raiul din Eden; că întru dânsa se bucură toată făptura. De aceea dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace şi mare milă.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea :

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s-au clătinat, Doamne; că pe Cel pe Care cu poftă L-a înghiţit iadul, L-a slobozit cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; şi Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Doamne, la moarte Te-au osândit iudeii pe Tine, viaţa tuturor; cei ce au trecut pedeştri Marea Roşie prin toiag, pe Cruce Te-au răstignit; şi cei ce au supt miere din piatră, fiere Ţi-au adus. Dar ai răbdat de bunăvoie, ca să ne slobozeşti pe noi din robia vrăjmaşului, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă... Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă-te Fiului tău Celui ce S-a pironit pe Cruce de bunăvoie, şi a înviat din morţi, lui Hristos, Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Pe cei ce au propovăduit în faţa mulţimilor pe Hristos, şi nu s-au temut de îngrozirile celor fără de lege, minunaţi i-a făcut Domnul; că au surpat cu răbdare vitejească cutezanţele celor fărădelege, şi au luat de la Hristos dar de tămăduiri după vrednicie, rugându-se neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10, şi se cântă idiomela zilei, de două ori, apoi patru Martirice şi patru de la Minei.*

Stihiri Martirice, glasul al 6-lea :

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Cei ce au mărturisit pentru Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat; pentru rugăciunile şi cererile lor, Doamne, păzeşte-ne pe noi pe toţi.

Mucenicii purtători de biruinţă şi cetăţenii cereşti, luptându-se pe pământ, multe chinuri au răbdat, şi în cer cunună desăvârşită au luat, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea ce era înaintea lor, şi văzând dinainte viaţa ce va să fie, se întăreau cu nădejdea ce aveau către Tine. Cu rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *a morţilor :*

Început şi fiinţă mi s-a făcut mie porunca Ta cea ziditoare; că voind să alcătuieşti fire vie din firea cea nevăzută şi din cea văzută, din pământ trupul mi-ai zidit, şi mi-ai dat suflet cu suflarea Ta cea dumnezeiască şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta, Hristoase, pe robii Tăi în latura celor vii şi în corturile dreptilor, odihneşte-i.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, naşterea ta ? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine cea curată a ieşit, în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată preafericită, să miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Mucenice, glasul al 6-lea :

Luptă mucenicească răbdând sfinţii, şi daruri pentru biruinţă de la Tine luând, au stricat născocirile celor fărădelege, şi au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânşii, Dumnezeule, dăruieşte-ne nouă mare milă.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Asupra luptei erau împotriviri vitejeşti, chinuri tirăneşti asupra mucenicilor, şi stau cetele celor fără de trup, ţinând daruri pentru biruinţă. Spăimântat-au înţelepţii pe tirani şi pe împăraţi, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cei ce i-ai întărit pe ei, Doamne slavă Ţie.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat astăzi ca raiul din Eden, că întru dânsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace şi mare milă.

Slavă..., *a morţilor :*

Cu adevărat toate sunt deşertăciune, şi viaţa aceasta este umbră şi vis, că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum zice Scriptura. Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceştia mutaţi de la noi, odihneşte-i ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cerem singură ocrotirea ta cea temută, milostiveşte-te spre poporul tău cel ce lesne se primejduieşte; roagă pe milostivul Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre de toată ameninţarea, ceea ce eşti binecuvântată.

LA LAUDE

Patru stihiri martirice glasul al patrulea :

Doamne, întru pomenirea sfinţilor Tăi, toată făptura prăznuieşte; cerurile se bucură cu îngerii, şi pământul se veseleşte cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluieşte-ne pe noi.

Doamne, de n-am avea pe sfinţii Tăi rugători, şi bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni Mântuitorule, a Te lăuda pe Tine, pe Care Te binecuvintează neîncetat îngerii ? Cunoscătorul inimilor, iartă sufletele noastre.

Pomenirea mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că pătimind pentru Hristos, cununi de la Dânsul au luat, şi acum se roagă cu îndrăznire pentru sufletele noastre.

Pe cei aleşi şi pe cei sfinţi, minunaţi i-a făcut Dumnezeul nostru, Bucuraţi-vă şi vă veseliţi toate slugile Lui, că v-a gătit vouă cununi şi împărăţia Sa. Rugămu-vă pe voi să nu ne uitaţi pe noi.

Slavă..., *a morţilor :*

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom în Eden dedemult, când şi-a vărsat şarpele veninul; că printr-înşii a intrat moartea care a mâncat pe om cu tot neamul lui. Dar venind Stăpânul, a surpat pe balaur şi ne-a dăruit nouă învierea. Deci către Dânsul să grăim : Fie-Ţi milă, Mântuitorule, şi pe cei ce i-ai luat odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, şi ale mucenicilor Tăi, ale Apostolilor şi ale proorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioşilor şi dreptilor, şi ale tuturor sfinţilor, pe adormiţii robii Tăi odihneşte-i.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 6-lea :

Podobie : Toată nădejdea punându-şi...

Cel ce ai milostivire necuprinsă spre noi, mult-Milostive, izvor nedeşertat al dumnezeieştii bunătăţi, sălăşluieşte pe cei ce s-au mutat la Tine Stăpâne, în pământul celor vii, în corturile cele iubite şi dorite, dăruindu-le moştenirea cea pururea stătătoare; că Tu Ţi-ai vărsat sângele Tău, Hristoase, pentru toţi, şi cu preţ de viaţă făcător, lumea ai răscumpărat.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit Doamne.

Moarte făcătoare de viaţă ai răbdat de bunăvoie, viaţă ai izvorât şi credincioşilor desfătare veşnică le-ai dăruit; în care rânduieşte pe cei ce au adormit în nădejdea învierii, iertând cu bunătatea Ta toate greşalele lor; ca Cel ce singur eşti fără de păcat, singur bun şi de oameni iubitor. Ca de toţi să se laude numele Tău, Hristoase, şi mântuiţi fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Pe Tine, Hristoase, ştiindu-Te, că domneşti peste cei vii, şi peste cei morţi, stăpâneşti cu putere dumnezeiască stăpânitoare, Te rugăm : Însuţi pe credincioşii robii Tăi care au venit la Tine, Unule, Făcătorule de bine odihneşte-i cu aleşii Tăi, Iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru străluciri-le sfinţilor. Că iubitorul milei eşti, şi mântuieşti ca un Dumnezeu pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule, mult-Milostive.

Slavă... Şi acum..., *glasul al 6-lea, alcătuire a lui Ioan Damaschin :*

Sălăşluire cuviincioasă lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă, că ai încăput pe Dumnezeu, şi pe Hristos L-ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă, în două firi, întru o Fiinţă şi un Ipostas. Pe Acesta roagă-L ca pe Cel ce este Unul-Născut şi întâi născut, Care te-a păzit fecioară curată şi după naştere, să odihnească sufletele celor ce au adormit cu dreaptă credinţă în lumina, strălucirea cea nestricăcioasă şi fericire.

GLASUL AL ŞAPTELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.*

Stihirile de umilinţă, glasul al 7-lea :

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Îndurate, primeşte-mă pe mine cel ce cad înaintea Ta, ca pe unul din argaţii Tăi, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Ca cel ce a căzut între tâlhari şi a fost rănit, aşa am căzut şi eu prin păcatele mele, şi sufletul meu s-a rănit. La cine voi scăpa eu, vinovatul, decât la Tine, Milostivul, doctorul sufletelor; revarsă peste mine, Dumnezeule, mare milă.

Să nu mă tai Mântuitorule pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor; ci dăruieşte-mi iertare întru mulţi ani, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinţei, ca să aduc Ţie rodul milosteniei.

Ca Cel ce eşti Soarele dreptăţii, luminează inimile celor ce Te laudă pe Tine; Doamne, slavă Ţie.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 7-lea :

Având, suflete al meu, doctorie pocăinţa, apropie-te lăcrimând cu suspine, grăind către doctorul sufletelor şi al trupurilor : Slobozeşte-mă, Iubitorule de oameni, din greşalele mele, numără-mă cu desfrânata şi cu tâlharul şi cu vameşul; dăruieşte-mi, Dumnezeule, iertare fărădelegilor mele şi mă mântuieşte.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

Pocăinţa vameşului n-am râvnit, lacrimile desfrânatei nu mi-am agonisit; că nu mă pot pricepe pentru împietrirea mea de o îndreptare ca aceasta. Ci cu milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeule, mântuieşte-mă ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Mai cinstită decât slăviţii heruvimi eşti, Preasfântă Fecioară; că aceia neputând răbda dumnezeiasca strălucire, acoperindu-şi feţele cu aripile slujba săvârşesc; iar tu ai purtat pe Cuvântul cel întrupat, văzându-L cu ochii tăi. Pe Care roagă-L neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Sfinţii Tăi, Doamne, luptându-se pe pământ, pe vrăjmaşul au călcat şi rătăcirea idolească au stricat. Pentru aceasta şi cununi au luat de la Tine, Stăpânul cel iubitor de oameni şi milostivul Dumnezeu, Cel ce ne dai nouă mare milă.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 7-lea :

Cel ce ai primit lacrimile desfrânatei şi ale lui Petru, şi ai îndreptat pe vameşul, care a suspinat din adânc, milostiveşte-Te şi spre mine, cel deznădăjduit pentru faptele mele, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

Cel ce ai curăţit cu lacrimile tânguirea lui Petru şi ai iertat greşalele vameşului pentru suspinarea lui, Iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Covârşeşti Puterile cele cereşti, că te-ai arătat locaş dumnezeiesc, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Bucuraţi-vă drepţilor ! Să se veselească cetele cereşti, că mucenicii luptându-Se pe pământ, au surpat înşelăciunea. Să salte Biserica, prăznuind biruinţa, înaintea Dătătorului de răsplată, şi a unuia Făcătorului de biruinţă, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 7-lea :

Biserica strigă Ţie, Hristoase Dumnezeule, închinându-se Ţie în cedru, în pin şi în chiparos, dăruind împăraţilor noştri biruinţă, prin Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce pentru mine ai răbdat pironire pe Cruce, primeşte laudă mea cea cu priveghere, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce S-a răstignit pentru noi, şi a stricat puterea morţii, roagă-L neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a Martirica :

Necredinţa tiranilor dispreţuind şi neluând în seamă durerea chinurilor, nu v-aţi lepădat de credinţa cea în Hristos, sfinţilor. Pentru aceasta rugaţi pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 7-lea :

Lucrători ai ţarinei Tale ai arătat pe Apostolii Tăi, Cuvinte, care au tăiat idolii; şi propovăduindu-Te pe Tine, Stăpâne, între păgâni, cu dreaptă credinţă Te-au slăvit.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Făcând pomenirea Apostolilor celor prealăudaţi, noi fiii Bisericii, să slăvim cu laude de cântări pe Hristos; că ei, cu propovăduirea pocăinţei, au mântuit pe cei vinovaţi de păcat; ei, gonitorii înşelăciunii, luminătorii lumii şi rugători pentru lumea toată.

Slavă... Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te cea din care trup S-a făcut Cuvântul fără schimbare, şi S-a sălăşluit întru noi; bucură-te cinstită, bucuria Apostolilor şi a mucenicilor şi

mântuirea credincioşilor; bucură-te Maica lui Hristos Dumnezeu.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Sfinţilor, rugaţi-vă să ni se dea nouă iertare de greşale, şi să ne izbăvim de relele ce vor să fie, şi de moartea cea amară, rugămu-ne.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 7-lea :

Mai luminat decât focul şi mai lucrător decât văpaia, ai arătat lemnul Crucii Tale, arzând păcatele bolnavilor, şi luminând inimile celor ce laudă răstignirea Ta cea de bunăvoie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce stăpâneşti Puterile cele fără de trup, şi cunoşti lenevirea sufletului meu, mântuieşte-mă cu Crucea Ta, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă... Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Lui Hristos Dumnezeu, Celui ce S-a răstignit pentru noi, şi a stricat stăpânia morţii, roagă-te neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a. Martirica :

Mucenicii Tăi, Doamne, au biruit pe vrăjmaşul, şi au ruşinat rătăcirea idolească, întrarmându-se cu puterea Crucii. Pentru aceasta şi împreună cu îngerii lăudându-Te, strigă cântare de biruinţă, slăvindu-Te pe Tine, Hristoase. Pentru rugăciunile lor mântuieşte-ne pe noi.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei de două ori, patru Martirice şi patru de la Minei.*

Stihiri Martirice, glasul al 7-lea :

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule; lauda Apostolilor şi bucuria mucenicilor, a cărora propovăduire este Treimea cea de o Fiinţă.

Sfinţilor Mucenici, care bine v-aţi nevoit, şi v-aţi încununat, rugaţi-vă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Dispreţuind toate cele de pe pământ, Sfinţilor Mucenici, şi în faţa mulţimilor propovăduind pe Hristos bărbăteşte aţi luat de la El răsplătirile pentru chinuri. Ci ca cei ce aveţi îndrăzneală, rugaţi-L ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm către voi, rugămu-vă.

Prealăudaţilor mucenici, turmă duhovnicească, arderi de tot gânditoare, jertfă bineprimită, bineplăcută lui Hristos, pe voi nu pământul v-a ascuns, ci Cerul v-a primit; părtaşi îngerilor v-aţi făcut. Cu care împreună rugaţi-vă Mântuitorului şi Dumnezeului nostru, rugămu-vă, să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., *a morţilor, alcătuire a lui Ioan Damaschin :*

Odihneşte, Mântuitorul nostru, Dătătorule de viaţă, pe fraţii noştri, pe care i-ai mutat din cele trecătoare, care grăiesc : Slavă Ţie.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Maică te-ai cunoscut mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, şi ai rămas fecioară mai presus de cuvânt şi de gând; şi minunea naşterii tale nu poate limba a o tălmăci; că neînţeleasă fiindu-ţi zămislirea, Curată, necuprins este chipul naşterii; că unde voieşte Dumnezeu, se biruieşte rânduiala firii. Pentru aceasta pe tine toţi Maică a lui Dumnezeu ştiindu-te, îndelung ne rugăm ţie : Roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Mucenice, glasul al 7-lea :

Bucuraţi-vă dreptilor să se veselească cele cereşti ! Că mucenicii luptându-se pe pământ, au surpat înşelăciunea. Să salte Biserica prăznuind biruinţa, înaintea Dătătorului de răsplată şi a unuia Făcătorului de biruinţă, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi Dumnezeul lui Israel.

Necredinţa tiranilor dispreţuind şi nebăgând în seamă durerea chinurilor nu v-aţi lepădat de credinţa cea în Hristos sfinţilor. Pentru aceasta rugaţi pe iubitorul de Oameni Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Stih : Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Sfinţilor, rugaţi-vă să ni se dea nouă iertare de greşalele noastre, şi să ne izbăvim de relele ce vor să fie, şi de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., *a morţilor :*

În latura celor vii Doamne, şi în locaşurile dreptilor Tăi, odihneşte pe robii Tăi a căror pomenire săvârşim, Iubitorule de oameni; şi orice au greşit fiind în viaţă, iartă-le, ca un Dumnezeu milostiv şi lesne iertător, Cel ce dai lumii mare milă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca ceea ce eşti vistieria învierii noastre, scoate din groapa şi din adâncul greşelilor pe cei ce nădăjduiesc spre tine, prealăudată; că tu ai mântuit pe cei vinovaţi de păcat, născând mântuirea noastră; ceea ce mai înainte de naştere ai fost fecioară în naştere fecioară şi după naştere iarăşi ai rămas fecioară.

LA LAUDE

Patru stihiri Martirice, glasul al 7-lea :

Pomenirea sfinţilor Tăi mucenici prăznuind, pe Tine, Hristoase, Te lăudăm cântând : Doamne, slavă Ţie.

În mijlocul mulţimilor celor fără de lege bucurându-se mucenicii, au grăit către Hristos : Doamne, slavă Ţie.

Luminători s-au arătat lumii prealăudaţii mucenici, grăind către Hristos : Doamne, slavă Ţie.

Una gândind şi spre un lucru privind mucenicii răbdători de chinuri, o cale a vieţii au aflat; moartea cea pentru Hristos; râvnind unul altuia sfârşitul. O, ce minune ! Întrecându-se a răpi chinurile ca pe nişte avuţii, unul către altul grăia : De nu vom şi muri acum, tot avem să murim şi să slujim cele ce sunt naşterii datoare. Să facem întâmplarea cea rea mare cinste. Să socotim al nostru ceea ce este de obşte, cumpărând viaţa cu moartea. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *a morţilor :*

Sufletele pe care le-ai luat, Mântuitorule al lumii, odihneşte-le în corturile drepţilor şi ale aleşilor Tăi, Doamne.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te, strigăm ţie împreună cu îngerul, a lui Dumnezeu mireasă, numindu-te cămara şi uşă, scaun de foc, munte netăiat şi rug nears !

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan glasul al 7-lea :

Omorât Te-ai văzut pe Cruce, Cel ce singur eşti nemuritor, şi ai fost pus în mormânt ca un mort, izbăvind pe oameni din pierzare, din stricăciune şi de moarte. Ci ca Cel ce eşti noianul milostivirii cel nedeşertat, şi izvorul bunătăţii, sufletele robilor Tăi, celor ce s-au mutat de la noi, odihneşte-le.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Cu podoaba Ta cea netrecătoare, cu dulceaţa frumuseţii Tale, şi cu razele lumii Tale celei dumnezeieşti, învredniceşte să se lumineze, Bunule, cei ce s-au mutat la Tine, în revărsarea de lumină cea fără de materie, a arătării Tale celei luminoase; ca să dănţuiască împreună cu îngerii împrejurul Tău, Stăpâne şi Împărate al slavei şi Doamne.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Ca Cel ce ai cuvenita mărime de daruri necheltuită, şi eşti ca o vistierie neîmpuţinată a bogatei bunătăţi, sălăşluieşte ca un Dumnezeu pe cei ce s-au mutat la Tine, în partea aleşilor Tăi, în locul de odihnă, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Tu ai născut plinirea legii, pe Izbăvitorul Care S-a făcut trup; că nu s-a făcut îndreptare prin lege celor mai dinainte; iar răstignindu-Se Hristos pentru noi, i-a îndreptat. Deci ceea ce ai îndrăznire ca o

Maică, roagă pe Fiul tău cel milostiv, să odihnească sufletele celor ce s-au mutat cu dreaptă credinţă, ceea ce eşti întrutot lăudată.

GLASUL AL OPTULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă patru stihiri de umilinţă ale Octoihului, trei ale Triodului şi trei de la Minei.*

Stihiri de umilinţă, glasul al 8-lea :

Pe Tine, Împăratul şi Stăpânul, îngerii Te laudă neîncetat; iar eu cad înaintea Ta grăind ca vameşul : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântuieşte.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te acoperi cu valurile lumeşti; trezeşte-te grăind către Făcătorul tău de bine : Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă mântuieşte.

Dă-mi lacrimi, Dumnezeule, ca oarecând femeii celei păcătoase şi mă învredniceşte a uda picioarele Tale, care m-au izbăvit din calea rătăcirii; şi să-ţi aduc Ţie mir cu bună mireasmă; viaţă curată prin pocăinţă agonisită; ca să aud şi eu doritul Tău glas : Credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace.

Când îmi aduc aminte de mulţimea relelor ce am făcut, şi cuget la cercetarea cea înfricoşătoare, cuprins fiind de cutremur, alerg la Tine, Iubitorul de oameni Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog Ţie, nu mă trece cu vederea, Cel ce singur eşti fără de păcat; ci dăruieşte umilinţă smeritului meu suflet, mai înainte de sfârşit, şi mă mântuieşte.

LUNI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 8-lea :

Cu ochi milostivi vezi smerenia mea, Doamne, că încetul cu încetul viaţa mea se cheltuieşte şi din fapte întru mine nu este mântuire; pentru aceasta Te rog : Vezi smerenia mea cu ochi milostivi Doamne, şi mă mântuieşte !

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici eu iuţimea Ta să mă cerţi.

Ca şi cum ar fi Judecătorul de faţă, îngrijeşte-te, suflete, şi gândeşte la ceasul zilei celei înfricoşătoare; că Judecata este fără milă celor ce n-au făcut milă. Pentru aceasta milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, că Tu singur eşti iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ceea ce eşti uşă înţelegătoare a vieţii noastre, preacurată Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte din primejdii pe cei ce aleargă la Tine cu credinţă; ca să slăvim preasfânta naşterea ta, spre mântuirea sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Luminători înţelegători v-aţi arătat, Sfinţilor Mucenici, că aţi stricat negura înşelăciunii prin credinţă. Candelele voastre cele sufleteşti le-aţi luminat, şi cu slavă aţi intrat în cămara de nuntă cea cerească, împreună cu Mirele. Şi acum rugaţi-vă să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

MARŢI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele de umilinţă, glasul al 8-lea :

Ca desfrânata cad înaintea Ta, ca să iau iertare, şi în loc de mir lacrimi din inimă aduc Ţie, Hristoase Dumnezeule, ca să Te milostiveşti spre mine, ca şi spre aceea, Mântuitorule, şi să-mi dai iertare păcatelor, că strig Ţie ca şi aceea : Izbăveşte-mă de tina faptelor mele !

Stih : Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

La ziua cea înfricoşătoare gândind, suflete al meu, priveghează aprinzându-ţi candela ta, cu untdelemn luminând-o; că nu ştii când va veni la tine glasul ce va să zică : Iată, Mirele ! Vezi dar, suflete al meu, să nu dormitezi şi să rămâi afară bătând ca

cele cinci fecioare; ci, priveghind, aşteaptă, ca să întâmpini pe Hristos cu untdelemn îmbelşugat, şi-ţi va da ţie cămara cea dumnezeiască a slavei Sale.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe sprijinul cel neclintit al credinţei, şi darul cel cinstit al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o mărim credincioşii, zicând : Bucură-te ceea ce ai încăput în pântecele tău Piatra vieţii ! Bucură-te nădejdea marginilor lumii şi celor necăjiţi ajutorare ! Bucură-te mireasă care nu ştii de mire !

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Cu lumină cerească se luminează astăzi cortul acesta, că în el se bucură oştile îngereşti, cu care împreună se veselesc şi cetele drepţilor întru pomenirea mucenicilor. Pentru rugăciunile lor trimite Hristoase, lumii Tale, pace şi mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea :

Văzând tâlharul pe Începătorul vieţii pe Cruce spânzurând, a zis : De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a întrupat, Care împreună cu noi a fost răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se; ci Cel ce toate le rabzi, pomeneşte-mă, Doamne, întru Împărăţia Ta.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

În mijlocul a doi tâlhari, cumpănă dreptăţii s-a aflat Crucea Ta; unul adică pogorându-se în iad pentru greutatea hulei, iar altul uşurându-se de greşale spre cunoştinţa vorbirii de Dumnezeu, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Pe Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul lumii, pe Cruce văzându-L ceea ce L-a născut, a zis lăcrimând : Lumea se bucură luând izbăvire, iar cele dinlăuntrul meu ard văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru toţi, Fiule şi Dumnezeul meu.

La Cântarea a 7-a, Martirica :

În calea cea strâmtă şi întristată, călători neabătuţi v-aţi făcut, Sfinţilor Mucenici, că aţi răbdat furtuna cea mare a ispitelor şi petrecerea slujitorilor celor fără de trup aţi luat; piatră a răbdării şi temelii ale dreptei credinţe v-aţi arătat; rugaţi-vă lui Hristos-Dumnezeu pentru sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor, glasul al 8-lea :

Bine eşti cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cela ce preaînţelepţi pe pescari ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt, şi printr-înşii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Stih : În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Podobie : Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Pe luminătorii şi călăuzitorii lumii, pe cei ce au fost început al mântuirii noastre, pe dumnezeieştii ucenici ai Domnului să-i lăudăm, că ne-au strălucit lumină, nouă celor ce eram în întuneric, şi tuturor au arătat pe Soarele slavei; pentru aceasta şi rătăcirea idolească au pierdut-o, propovăduind Treimea întru o Dumnezeire. Deci să ne rugăm către dânşii : Apostoli ai lui Hristos-Dumnezeu, iertare de greşale cereţi, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., Şi acum..., *a Născătoarei :*

Bucură-te ceea ce prin îngeri ai primit bucuria lumii ! Bucură-te ceea ce ai născut pe Făcătorul tău şi Domnul ! Bucură-te ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Hristos-Dumnezeu !

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Vitejeşte săvârşind călătoria, împotriva chinuitorilor aţi stat, mucenicilor, că omorându-vă trupurile pe pământ, aţi primit viaţă cerească, sfinţilor.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea :

În mijlocul Edenului lemnul a înflorit moarte, iar în mijlociii pământului lemnul a odrăslit viaţă; că mâncând din cel dintâi, ne-am făcut din nestricăci-

oşi stricăcioşi; iar dobândind pe cel de al doilea, am luat nestricăciune. Că prin Cruce ai mântuit, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Stih : Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi la aşternutul picioarelor Lui, că Sfânt este.

În rai prin pom m-a golit dintâi vrăjmaşul, pentru gustare aducându-mi moarte; iar lemnul Crucii s-a înfipt în pământ, aducând îmbrăcămintea vieţii oamenilor, şi lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe aceasta văzându-o înălţată, să strigăm lui Dumnezeu prin credinţă cu un glas, popoare : Plină este de slavă casa Ta !

Slavă..., Şi acum..., *a Crucii, a Născătoarei :*

Pe Cel ce S-a întrupat din curat sângele tău, şi S-a născut din tine, Curată, mai presus de înţelegere, văzându-L spânzurând pe lemn în mijlocul făcătorilor de rele, te-a durut la inimă, şi ca o Maică plângând ai strigat : Vai mie, Fiul meu, ce este această dumnezeiască şi nespusă rânduială a Ta, prin care a înviat făptura Ta ? Laud milostivirea Ta !

La Cântarea a 7-a, Martirica :

Omorând prin înfrânare chipurile şi mişcările patimilor, cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat har a goni bolile celor bolnavi, şi a face minuni şi în viaţă şi după moarte. Cu adevărat minune neînţeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri ! Slavă unuia Dumnezeu şi Făcătorului.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... *se pun stihirile pe 10 şi se cântă idiomela zilei de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului şi patru de la Minei.*

Stihirile Martirice, glasul al 8-lea :

Mucenici ai Domnului, tot locul sfinţiţi şi toată boala tămăduiţi; ci şi acum rugaţi-vă să se izbăvească din cursele vrăjmaşului sufletele noastre, rugămu-vă.

Mucenicii Domnului, rugaţi pe Dumnezeul nostru şi vă rugăm cereţi sufletelor noastre mulţime de îndurări şi curăţire de multe greşale.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viaţă şi neluând seama la chinuri pentru viaţa ce va să fie, aceleia moştenitori s-au arătat; pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură. Pentru rugăciunile lor, dăruieşte poporului Tău mare milă.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinţilor; că săbiilor şi-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât. Vărsatu-şi-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai deşertat pe Tine însuţi, şi chip de rob ai luat; smeritu-s-au până la moarte, urmând sărăciei Tale. Cu ale căror rugăciuni, după mulţimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., *a morţilor, glasul al 8-lea;*

Plâng şi mă tânguiesc când gândesc la moarte, şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând, grozavă, fără mărire şi fără chip. O, minune ! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi ? Cum ne-am dat stricăciunii ? Cum ne-am înjugat cu moartea ? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormiţilor odihnă.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ S-a arătat şi cu oamenii a petrecut. Că din Fecioară curată trup luând, şi dintr-însa ieşind cu luarea, un Fiu este îndoit în fire, dar nu în feţe. De aceea pe Acesta, Dumnezeu şi om desăvârşit cu adevărat propovăduindu-L, mărturisim Dumnezeu al nostru pe Hristos, pe Care roagă-L Maică, ceea ce nu ştii de mire, să se miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Mucenice, glasul al 8-lea :

Podobie : Porunca cea cu taină...

Luminători înţelegători v-aţi arătat, Sfinţilor Mucenici, că negura înşelăciunii aţi împrăştiat-o prin credinţă, şi făcliile voastre cele sufleteşti le-aţi aprins, şi cu Mirele în slavă aţi intrat în cămara cerească; şi acum rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih : Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Podobie : Pe Înţelepciunea şi Cuvântul...

Luminători ai lumii pururea-luminoşi, prin credinţă de mucenici v-aţi arătat, punându-vă toată nădejdea în Domnul, şi cu untdelemnul cel înţelegător al Duhului v-aţi luminat, sfinţilor, candelele voastre cele sufleteşti. Pentru aceasta v-aţi arătat Bisericii pahare duhovniceşti, vărsând sângele ca nişte izvoare de ape. Prealăudaţilor mucenici, rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşale, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Stih : Sfinţilor celor ce stat pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Omorând prin înfrânare chipurile şi mişcările patimilor, cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat har a goni bolile celor bolnavi, şi a face minuni în viaţă şi după moarte. Cu adevărat minune neînţeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri ! Slavă lui Dumnezeu, Cel unul înţelept şi Ziditor.

Slavă..., *a morţilor :*

Cel ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti, şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule, Ziditorule fă odihnă, Doamne, sufletelor adormiţilor robilor Tăi, că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Pe tine zid şi liman te avem, şi rugătoare bineprimită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile Martirice, glasul al 8-lea, însăşi podobia :

Ce vă vom numi pe voi, sfinţilor ? Heruvimi, că întru voi S-a odihnit Hristos ? Serafimi, că neîncetat L-aţi slăvit pe El ? Îngeri, că de trup v-aţi lepădat ? Puteri, că lucraţi cu minunile ? Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugaţi-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Mult v-aţi luptat, sfinţilor, răbdând bărbăteşte chinuri de la cei fără de lege, pe Hristos mărturisind înaintea împăraţilor, şi iarăşi mutându-vă din viaţă, puteri săvârşiţi în lume, tămăduind pe cei bolnavi de patimile lor, sfinţilor. Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiţi, biruind înşelăciunea cu puterea Crucii, aţi luat harul vieţii veşnice. De ameninţările tiranilor nu v-aţi temut, cu chinurile fiind răniţi v-aţi veselit; şi acum sângiuirile voastre s-au făcut vindecări sufletelor noastre. Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

În platoşa credinţei bine îmbrăcându-vă, şi cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostaşi puternici v-aţi arătat; tiranilor bărbăteşte v-aţi împotrivit şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; şi făcându-vă biruitori, de cununi v-aţi învrednicit. Rugaţi-vă pentru noi, ca să ne mântuim.

Slavă..., *a morţilor :*

Moartea Ta, Doamne, s-a făcut pricină nemuririi, că de n-ai fi fost pus în mormânt, raiul nu s-ar fi deschis. Pentru aceasta, odihneşte pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un milostiv.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie duhovnicească, că la el alergând, ne izbăvim de bolile cele sufleteşti.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morţilor, alcătuire a lui Teofan, glasul al 8-lea :

Podobie : O, preaslăvită minune...

Împărăteşte mi-ai scris slobozire cu vopsele roşii, degetele Tale sângerându-Ţi Stăpâne, şi roşindu-le cu sângele Tău. Şi acum cu credinţă Te rugăm : cu cei întâi-născuţi ai Tăi numără-i împreună, şi bucuria drepţilor Tai a dobândi învredniceşte-i, pe cei ce s-au mutat la Tine, Cel milostiv.

Stih : Fericiţi sunt cei pe care i-ai ales i-ai primit, Doamne.

Sfinţitor ai fost ca un om, junghiat ai fost ca un miel, jertfă Te-ai adus Tatălui, răscumpărând pe om din stricăciune. Deci ca un iubitor de oameni, rânduieşte pe cei ce s-au mutat în latura celor vii, unde se varsă râurile desfătării, unde ţâşnesc izvoarele veşniciei.

Stih : Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Cu adâncul înţelepciunii Tale celei negrăite, hotar pui vieţii şi vezi dinainte cele ce au să fie, şi la altă viaţă muţi pe robii Tăi. Deci pe cei pe care i-ai luat, rânduieşte-i la apele odihnei, în strălucirea sfinţilor, Doamne, unde este glasul bucuriei şi al laudei.

Slavă..., *a morţilor :*

Cuvânt nevăzut fiind, de o Fiinţă şi de un scaun cu Tatăl şi cu Duhul, Te-ai arătat cu trupul pentru mine omul. Deci ca un milostiv şi iubitor de oameni, luminează cu frumuseţile cuviinţei şi ale podoabei Tale, pe cei ce s-au mutat din viaţă, Cel ce eşti începător al vieţii.

Şi acum..., *a Născătoarei :*

Ca ceea ce ai zămislit pe Cuvântul Cel fără de început al lui Dumnezeu-Tatăl, cu îndrăznirea ta cea de Maică, îndelung roagă-L să rânduiască pe robii tăi, unde este dănţuirea neîncetată, a celor ce se veselesc şi te laudă pe tine, unde sunt strălucirile cele veşnice, şi dulcele glas al celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu Născătoare.

JOI LA CANONUL CEL MARE
VIAŢA SFINTEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA

Scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului. Bun lucru este a ascunde taina împăratului şi slăvit lucru a propovădui faptele lui Dumnezeu. Aşa a spus îngerul către Tobie după minunata recăpătare a vederii - căci îi orbiseră ochii - şi după acele primejdii prin care a trecut şi din care a fost izbăvit pentru evlavia ce avea. A nu păzi taina împăratului este primejdios şi vătămător, iar a tăcea faptele minunate ale lui Dumnezeu, aduce primejdie sufletului. Pentru aceea şi eu, cuprins de frica ce a tăcea faptele lui Dumnezeu şi temându-mă de primejdia ce stătea atârnată deasupra slugii care a îngropat în pământ talantul luat de la stăpân, fără să scoată vreun folos din el, nu voi tăcea de loc povestirea sfântă care a ajuns până la mine. Nimeni să nu pună la îndoială cele auzite de mine, alcătuitorul acestei scrieri, şi nici să creadă că povestesc ceva care depăşeşte adevărul, sau să se mire de măreţia celor întâmplate. Departe de mine gândul să mint sau să falsific povestirea, la care Dumnezeu este pomenit. Nu mi se pare că este lucru binecuvântat să se cugete lucruri mici şi nevrednice cu privire la măreţia Cuvântului în Dumnezeu întrupat şi să se pună la îndoială cuvintele celor care vorbesc despre măreţia Lui. Dar dacă se află unii care la citirea cărţii de faţă sunt oarecum izbiţi de minunăţia povestirii şi nu voiesc cu uşurinţă să creadă, şi cu aceia Dumnezeu să fie milostiv, căci el uitându-se la slăbiciunea firii omeneşti, socotesc cu neputinţă de primit cele spuse în chip minunat despre oameni. Încep deci această povestire. Cele istorisite s-au petrecut în vremea noastră şi ni le-a povestit un sfinţit bărbat, învăţat din copilărie să spună şi să facă cele dumnezeieşti. Dar să nu atragă spre necredinţă pe cititori nici gândul că este cu neputinţă să se întâmple o minune ca aceasta în vremea noastră. Harul Tatălui, după cum a învăţat Solomon, trece din neam în neam în sufletele Cuvioase şi face prieteni ai lui Dumnezeu şi profeţi. Este însă timpul să încep acea sfântă povestire.

În una din mânăstirile din Palestina era un bărbat împodobit în viaţă şi în cuvânt, crescut din pruncie în moravurile şi faptele cele călugăreşti. Numele acestui bărbat era Zosima. Să nu socotească cineva, după nume, că vorbesc despre acel Zosima, osândit odinioară ca eretic din pricina învăţăturii sale. Altul este acesta şi altul celălalt, iar deosebirea între cei doi este mare, cu toate ca amândoi au avut acelaşi nume. Acest Zosima era drept credincios şi dintru început a trăit ca monah în una din mânăstirile zidite în ve-

chime în Palestina, Râvnă avea pentru orice fel de nevoinţă pustnicească şi a ajuns destoinic în orice fel de înfrânare. Nu numai că a păzit toată rânduiala predată de cei care s-au nevoit spre o astfel de luptă dar şi el însuşi a izvodit încă alte multe nevoinţe, prin care căuta să supună trupul duhului. Iar ţinta nu şi-a greşit-o. Şi într-adevăr bătrânul a ajuns atât de vestit în cele duhovniceşti, încât adeseori mulţi din monahii din mânăstirile învecinate, ba chiar şi din cele îndepărtate, veneau la el ca să fie povăţuiţi în ce priveşte înfrânarea. Cu toate că bătrânul avea o astfel de vieţuire, totuşi niciodată n-a trecut cu vederea studiul cuvintelor dumnezeieşti, nici când se culca, nici când se scula, nici când ţinea în mâini lucrul său, din care-şi agonisea hrana. Iar dacă vrei să afli despre hrana gustată de el, iţi voi spune că un singur lucru avea el care nu se poate ţine ascuns şi nici nu se putea termina, anume cântarea neîntreruptă a psalmilor şi studiul neîncetat al cuvintelor sfinte. Se spune că bătrânul a fost de multe ori învrednicit cu vedenii dumnezeieşti, fiind iluminat de Dumnezeu. Căci, după cum a spus Domnul, cei care-şi curăţesc trupul şi sunt pururea veghetori prin privirea trează a sufletului lor văd vedeniile dumnezeieşti ale iluminării şi primesc de aici arvuna binelui ce nu se ia de la ei. Zosima zicea că din pântecele maicii sale, ca să spun aşa, a fost dat în această mânăstire; iar aici şi-a îndeplinit pustnicească sa cale până la al cincizeci şi treilea an al vieţii. După aceasta însă, după spusele sale, a fost tulburat de gândul că ar fi întru toate desăvârşit şi că n-a avut nevoie să înveţe ceva de la altul. Şi după mărturisirea sa gândea întru sine astfel : Se află, oare, vreun monah pe pământ, care poate să mă înveţe un chip nou de pustnicie, pe care să nu-l cunosc şi nu l-am făcut, sau să fie în stare să mă ajute cu ceva ? Se găseşte, oare, vreun bărbat, din cei care trăiesc înţelepţeşte în pustie, care să mă întreacă în ce priveşte fapta şi contemplaţia ? Pe când spunea bătrânul acestea, i s-a arătat cineva şi i-a spus : Zosima, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putinţă unui om şi bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel nu este nimeni între oameni, care să fie desăvârşit. Dar lupta ce-ţi stă în faţă este mai mare decât cea dusă până acum, deşi n-o cunoşti. Ca să ştii însă că sunt încă şi multe alte căi spre mântuire, ieşi, întocmai ca şi Avraam acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău şi din casa Părintelui tău şi du-te la mânăstirea ce se află lângă râul Iordanului. Îndată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieşit din mânăstirea în care monahiceşte din pruncie vieţuise. Şi ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, a fost condus de cel ce i-a poruncit în acea mânăstire, în care Dumnezeu a hotărât să fie. Bătând cu mâna în poarta mânăstirii i-a ieşit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porţii. Portarul l-a dus la stareţ. Iar el, când l-a văzut cu haina şi chipul cuvioşiei şi că-i face metania obişnuita monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a întrebat : De unde vii, frate ? Pentru care pricină ai venit la noi, nişte sărmani călugări ?. Să spun de unde am venit, a răspuns Zosima, nu mi-i de folos; dar pentru folosinţă am venit, Părinte, am auzit despre voi slăvite şi vrednice de laudă lucruri, cu putinţă să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru . Dumnezeu, frate, a zis către el stareţul, singurul care vindecă neputinţa omenească, El însuşi şi pe tine şi pe noi ne va învaţă dumnezeieştile Sale voi şi ne va îndruma să facem cele ce se cuvine. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia aminte fiecare totdeauna de sine şi să lucreze cu minte trează ceea ce trebuie, dobândind ajutor în cele ce facem pentru Dumnezeu. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriţi călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar Păstorul cel bun, care şi-a dat sufletul pentru mântuirea noastră şi cheamă oile Lui pe nume ne va hrăni pe noi toţi prin harul Domnului. Acestea a spus stareţul către Zosima; iar el a făcut iarăşi metanie şi a cerut binecuvântare; şi după ce a răspuns : Amin, a rămas în acea mânăstire. Zosima a văzut pe călugări strălucind în fapte şi în contemplaţie slujind Domnului. Cântarea era necontenită, privegherea tot timpul nopţii, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul şi în gură psalmi. Cuvânt deşert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumeşti nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc şi se adună în fiecare an, şi grijile cu privire la viaţă, griji care au în vedere un câştig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru şi cel dintâi era cel râvnit de toţi, anume ca fiecare din ei să fie mort cu trupul, după cum au şi murit odată şi nu mai trăiesc pentru lume şi pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă şi trupul, dar numai cu cele de trebuinţă, cu pâine şi apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeiasca dragoste . Văzându-le pe acestea Zosima, după cum însuşi a spus se întărea foarte mult sufleteşte, păşind înainte spre desăvârşirea ce-i stătea în faţă şi găsind împreună-lucrători care să lucreze în chip bun paradisul dumnezeiesc. După ce-au trecut multe zile, s-a apropiat timpul în care s-a predat creştinilor sa se săvârşească Sfântul şi Marele Post. Atunci monahii se curăţeau mai dinainte pentru dumnezeiasca patimă şi pentru închinarea învierii lui Hristos. Porţile mânăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor netulburată nevoinţa pustnicească. Nici nu era voie să se deschidă porţile, afară numai dacă vreun monah ieşea pentru vreo mare trebuinţă. Locul era pustiu, iar celor mai mulţi

dintre monahii din vecini nu numai greu de străbătut, dar şi necunoscut. La mânăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc că din pricina acestei rânduieli Dumnezeu a adus pe Zosima la acea mânăstire. Care este rânduiala cum se păzea, voi spune aici, în Duminica ce s-a obişnuit să se numească întâia din săptămânile Postului Mare, se săvârşea sfânta liturghie ca de obicei şi fiecare se împărtăşea cu preacuratele şi de viaţă făcătoarele Taine şi mâncau puţin, după cum era obiceiul. După aceasta se strângeau toţi în biserică şi făcându-se îndelungată rugăciune şi multe metanii, călugării se îmbrăţişau cu sărutare unii pe alţii, sărutau şi pe stareţ, făcându-i metanie, şi se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor şi de sfătuire în nevoinţele ce le stăteau înainte. După ce se săvârşeau acestea, se deschideau porţile mânăstirii şi ieşeau toţi din mânăstire cântând cu dulce voce : Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu de cine mă voi teme ? Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa ? Şi celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici la mânăstire; nu ca să păzească averea ce se află înăuntru - căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoţi - dar ca să nu lase biserica fără slujbă dumnezeiască . Fiecare îşi lua de ale mâncării, după cum putea şi după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinţei trupului altul, smochine; altul, finice; altul, legume uscate muiate în apă; altul, nimic, ci numai trupul lui şi rasa, cu care era îmbrăcat; se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie. Şi era păzită această rânduială şi lege cu sfinţenie de fiecare din ei de a nu şti unul de altul, cum se înfrânează şi petrece celălalt. Îndată ce treceau Iordanul se despărţeau unii de alţii. Pustiul era mare şi niciunul nu se întâlnea cu altul. Dar şi dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el, se abătea din drum şi se ducea în altă parte. Trăia pentru el şi pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi şi gustând din hrana pe care o avea la îndemână. Petrecând astfel toate zilele postului se întorceau la mânăstire în duminica dinaintea sărbătorii de viaţă făcătoarei Învieri a Mântuitorului, duminică, pe care Biserica a primit-o să se prăznuiască cu stâlpări. Atunci se întorcea fiecare având rod al ostenelilor sale conştiinţa sa, care cunoştea cum a lucrat şi seminţele căror osteneli a adunat. Şi nimeni nu întreba de loc pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în faţă. Aceasta era rânduiala mânăstirii şi ea se îndeplinea în chip desăvârşit. Fiecare dintre ei când era în pustie lupta cu sine însuşi sub îndrumarea lui Dumnezeu, fără să caute să placă oamenilor şi nici să arate că se înfrânează, Căci cele ce se fac de dragul oamenilor şi cele ce se săvârşesc pentru a plăcea oamenilor nu se poate spune ca aduc vreun folos celui ce Ie săvârşeşte, ci dimpotrivă mare pagubă. Atunci Zosima, potrivit obişnuitei orânduieli a mânăstirii, a trecut Iordanul, ducând cu sine puţine ale mâncării pentru nevoia trupului şi rasa, cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune şi-l îndeplinea străbătând pustia; iar când trebuinţa trupului o cerea, gusta ceva. Noaptea dormea întinzându-se puţin la pământ; se bucura de puţintel somn, acolo unde îl apuca seara. Dis-de-dimineaţă iarăşi începea din nou să meargă, având totdeauna locuri aspre pentru mers. Şi avea dorinţa - după cum spunea - să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun Părinte locuind în ea, în stare să-l ducă spre ceea ce dorea. Şi îşi continua drumul cu sârguinţă, ca şi cum ar fi zorit spre o locuinţă cunoscută şi faimoasă. A mers aşa cale de douăzeci de zile. Când a venit vremea amiezii s-a oprit puţin din mers şi privind către răsărit şi-a făcut obişnuita rugăciune. Căci obişnuia la hotărâte ceasuri ale zilei să-şi întrerupă anevoiosul mers şi să se odihnească puţin stând în picioare, ca să cânte psalmi şi să facă metanii. Aşa îşi făcea el rugăciunea. Dar pe când cânta psalmi şi privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din colina din dreapta locului în care sta şi se ruga, pe la ceasul douăsprezece, ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s-a speriat şi tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii şi a dat la o parte frica - căci rugăciunea i se terminase - şi-a întors privirile şi vede în adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înnegrită ca din pricina arşiţei soarelui; părul capului îi era alb ca lâna, dar şi acesta puţin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosima, s-a făcut de bucurie ca o floare; şi vesel de minunăţia priveliştii, a început să alerge spre locul spre care se zorea şi vedenia. Cu nespusă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n-a putut să vadă chip omenesc, de animal sau de zburătoare, chip sau umbră pământească, sau umbra vreunei vieţuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia şi din ce loc, pentru că nădăjduia că va vedea mari lucruri. Vedenia însă când a înţeles ca Zosima vine de departe spre ea, a început să fugă şi să alerge spre adâncul pustiei. Zosima, ca şi cum şi-ar fi uitat de bătrâneţe, ba încă neţinând seamă nici de oboseala drumului, se îndrepta zorindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celălalt era urmărit. Mersul lui Zosima însă era mai iute şi încetul cu încetul a ajuns mai aproape de cel ce alerga. Când s-a apropiat încât putea să i se audă şi vocea, a început Zosima să strige şi să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte : Pentru ce fugi de mine, un bătrân şi un păcătos ? Aşteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, orice ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru ca-

re locuieşti în această pustie ! Aşteaptă-mă pe mine, neputinciosul şi nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai şi roagă-te şi binecuvintează pe bătrân, pentru Dumnezeu, Căruia nu I-a fost scârbă de nimeni niciodată !. Pe când Zosima înlăcrimat spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfăţişarea unui pârâu uscat. Îmi dau cu părerea însă că acolo n-a fost niciodată pârâu - căci cum s-ar găsi un pârâu în acel loc ? - Ci că locul a dobândit de la natură o astfel de înfăţişare. După ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s-a coborât în vale şi s-a urcat pe malul celălalt. Dar Zosima, obosit şi nemaiputând să fugă, a stat pe celălalt mal al locului cu înfăţişarea de pârâu. Şi a adăugat lacrimi la lacrimi şi plânsete la plânsete, încât tânguirile lui putea să ajungă până departe. Atunci arătarea trupească de pe celălalt mal a dat drumul unor astfel de cuvinte : Părinte Zosima, pentru Domnul, iartă-mă, dar nu pot să mă întorc şi să mă arăt în faţa ta astfel. Sunt femeie şi, după cum vezi, goală, iar ruşinea trupului meu o am neacoperită. Dar dacă voieşti cu tot dinadinsul să dăruieşti binecuvântare unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care eşti îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputinţa femeiască şi să mă întorc spre tine şi să primesc binecuvântările tale. Atunci cutremur şi rătăcire a minţii a cuprins pe Zosima - după cum spunea - când a auzit că-l cheamă pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte şi preaînţelept în cele dumnezeieşti, cunoştea că dacă acea făptură n-ar fi fost luminată de harul profetic, negreştit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut şi despre care niciodată n-a auzit. Cu grabă deci a îndeplinit ce i s-a poruncit; Si dezbrăcând haina veche şi ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o şi şi-a acoperit unele părţi ale trupului, care trebuia să fie acoperite mai mult decât altele. După aceasta se întoarse spre Zosima şi-i zise : Ce ţi-a venit în minte, Părinte Zosima, de a vedea pe o femeie păcătoasă ? Ce vrei să afli de la mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te oboseşti atât de mult ?. Zosima, înclinându-şi genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obicei, iar ei îi făcea metanie. Şi amândoi se mişcau spre pământ, fiecare cerând să fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi de la amândoi decât Binecuvintează. După multă trecere de vreme, a spus femeia către Zosima : Părinte Zosima, ţie ţi se cuvine să binecuvintezi şi să te rogi pentru mine, căci tu eşti cinstit cu vrednicia preoţiei; tu de mulţi ani stai în faţa şi în Sfântul altar şi de multe ori ai săvârşit dumnezeieştile Taine. Cuvintele acestea l-au aruncat pe Zosima în mai mare frică şi nelinişte. Bătrânul tremura, era plin de sudoare şi suspina, iar glasul i se tăia. Şi grăi cu răsuflare greoaie şi întreruptă : Este lămurit, duhovnicească Maică, din felul de viaţă chiar, că te-ai apropiat de Dumnezeu şi că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ţie, pentru că m-ai chemat pe nume şi m-ai numit preot, pe mine pe care niciodată nu m-ai văzut. Dar pentru că harul nu se cunoaşte din vredniciile pe care le are cineva, ci este obişnuit să fie cunoscut din darurile sufleteşti, pentru aceea, pentru Domnul binecuvintează-mă şi roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău. Supunându-se deci stăruinţei bătrânului, femeia a zis : Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care se îngrijeşte de mântuirea oamenilor şi a sufletelor. Şi după ce a zis Zosima : Amin, s-au sculat amândoi din genunchi, iar femeia a zis bătrânului : Pentru care pricină, omule, ai veni la mine păcătoasa ? Pentru care pricină ai venit să vezi o femeie lipsită de orice virtute ? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplineşti cu timpul vreo slujbă de trebuinţă trupului meu. Spune-mi cum vieţuiesc creştinii astăzi ? Cum cârmuiesc împăraţii ? Cum este păstrată Biserica ?. În puţine cuvinte, Maică, a spus Zosima către ea, prin rugăciunile tale Cuvioase, Hristos a dăruit tuturor pacea statornică. Dar primeşte rugăciunea nevrednică a bătrânului şi roagă-te pentru toată lumea şi pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără rod întinderea pustiului acestuia. Ţie ţi se cuvine, Părinte Zosima, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine şi pentru toţi, căci după cum ai spus ai vrednicia preoţească şi spre aceasta ai fost rânduit. Dar pentru că datori suntem să facem ascultare, voi îndeplini cu dragă inimă porunca. După ce a spus acestea, s-a întors către răsărit şi ridicându-şi ochii în sus şi înălţându-şi mâinile, a început să se roage în şoaptă. Glasul ei nu se auzea lămurit, aşa că Zosima n-a putut să înţeleagă nimic din rugăciunea ei El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva. Zosima s-a jurat luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că ridicându-şi puţin ochii de la pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălţată ca un cot de la pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta l-a cuprins mai mare frică şi puternică nelinişte; nu îndrăznea să rostească ceva, ci spunea numai în el însuşi : Doamne miluieşte. În timp ce bătrânul sta la pământ, un gând de sminteală i-a trecut prin minte. Oare nu cumva este un duh rău şi se face că se roagă ?.

După ce femeia şi-a terminat rugăciunea s-a întors, a ridicat pe călugăr şi a zis : Pentru ce, Părinte, te tulbură gândurile şi te sminteşti cu privire la mine, că sunt duh şi că mă prefac că mă rog ? Fii deplin încredinţat, omule, că femeie păcătoasă sunt şi am fost de altfel întărită cu Sfântul Botez. Nu sunt duh, ci

pământ şi ţărână şi, într-un cuvânt, trup care n-a gândit nimic duhovnicesc. Spunând acestea şi-a pecetluit cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele şi pieptul, zicând astfel : Dumnezeu, Părinte Zosima, să ne izbăvească de cel rău şi de lanţurile lui, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră. Când bătrânul a auzit şi a văzut acestea, s-a aruncat la pământ şi a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu lacrimi : Te jur, în numele lui Hristos, Dumnezeul nostru, Care S-a născut din Fecioara, pentru Care goliciunea aceasta o porţi, pentru Care ţi-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine eşti, de unde, de când şi în ce chip ai locuit în pustia aceasta. Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate să le povesteşti, ca să faci cunoscute măreţiile lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înţelepciunea ascunsă şi comoara îngropată ? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru landă sau pentru fală, ci ca să mă încunoştinţezi pe mine, păcătosul şi nevrednicul. Cred în Dumnezeu pentru Care trăieşti şi ai vieţuit, că pentru aceasta am fost călăuzit în pustiul acesta, ca Domnul să facă cunoscute faptele tale. Nu este în puterea noastră a ne împotrivi judecăţilor lui Dumnezeu. Căci dacă n-ar fi fost bineplăcut lui Hristos Dumnezeul nostru ca să fii cunoscută de mine, şi să se ştie cum te nevoieşti, n-ar fi îngăduit să fii văzută de cineva şi nici pe mine nu m-ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine care niciodată n-am voit şi nici n-am putut să ies din chilia mea. După ce Părintele Zosima a spus acestea şi mai multe altele, femeia l-a sculat de la pământ şi i-a spus : Mă ruşinez, Părintele meu, să-ţi spun ruşinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol atunci să-ţi dezgolesc şi faptele mele, ca să cunoşti de câtă ruşine şi neruşinare este plin sufletul meu. Nu din pricină de a nu mă lăuda, după cum socote-ai, n-am voit să-ţi povestesc faptele mele - căci cu ce am a mă lăuda eu, care am fost vas ales al diavolului ? Ştiu însă că dacă voi începe să-mi povestesc viaţa, vei fugi de mine, cum fuge cineva de şarpe şi nu vei suferi să auzi cu urechile faptele nebune săvârşite de mine. Ţi le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecăţii. Şi în timp ce bătrânul lăcrima fără încetare, femeia a început povestirea vieţii ei, grăind aşa : Eu, frate, sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani şi trăiau părinţii mei, am lepădat dragostea faţă de ei şi m-am dus în Alexandria. Mi-i ruşine să mă gândesc cum de la început mi-am stricat fecioria şi cât de neînfrânată şi nesăţioasă îmi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ţi-o spun acum. Aceasta ţi-o voi istorisi pe scurt ca să cunoşti firea mea pătimaşă şi dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de şaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut în dragoste publică, supusă fiind destrăbălării. Şi pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n-am luat nimic de la cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip - de a-mi satisface dorinţa în dar - l-am născocit pentru a face să atrag luarea aminte a câtori mai mulţi asupra mea. Iarăşi să nu crezi cumva că nu luam bani pentru că eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerşetoare şi adeseori torceam câlţi. Aveam însă o poftă nesăţioasă şi o dorinţă neînfrântă de a mă tăvăli în noroi. Aceasta socoteam că este scopul vieţii, de a batjocori neîncetat trupul. Ducând deci o astfel de viaţă, văd într-o vară popor mult de bărbaţi din Libia şi din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine : Unde se zoresc oare bărbaţii aceştia care aleargă. Acela mi-a răspuns : Se duc cu toţii la Ierusalim de sărbătoarea Înălţării cinstitei Cruci, care se prăznuieşte peste puţine zile. Oare, nu mă vor lua şi pe mine, i-am spus aceluia, dacă voi vrea să-i urmez ?. Dacă ai bani de drum şi de hrană, nu te împiedică nimeni. În adevăr, frate, i-am spus, n-am bani nici de drum şi nici de hrană. Dar mă duc şi eu şi mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit şi mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am şi-l voi da în locul banilor de drum. Pentru aceasta am voit să plec - să-ţi cer iertare Părintele meu - pentru ca să am mai mulţi îndrăgostiţi la cheremul patimii mele. Ţi-am spus, Părinte Zosima, să nu mă sileşti să-ţi spun neruşinarea mea. Mă cutremur. Ştie Domnul că te pângăresc şi pe tine şi văzduhul cu vorbele mele. Zosima, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns : Spune, pentru Domnul, Maica mea. Spune să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare. Iar ea reluând povestirea a adăugat acestea : Aşadar acel tânăr a plecat râzând când a auzit neruşinarea cuvintelor mele. Eu însă aruncând furca, pe care o purtam - căci se întâmpla s-o port din când în când - am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Şi văzând pe câţiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulţi, ce stăteau pe ţărm bănuiesc că aşteptau pe alţi tovarăşi de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii cu trupurile şi mişcările pline de viaţă şi de putere şi părându-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu neruşinare după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. Luaţi-mă şi pe mine, le-am spus, unde plecaţi şi nu vă voi fi nefolositoare. După ce am spus şi alte cuvinte mai neruşinate, i-am pornit pe toţi pe râs. Dar când au văzut stăruinţa mea în neruşinare, m-au luat şi m-au dus în corabia pe care o aveau tocmită - căci între timp au venit şi aceia din pricina cărora stăteau pe ţărm. Din aceasta clipă am început călătoria pe mare. Iar cele ce-au urmat după aceasta, cum ţi le voi povesti, omule ? Ce fel de limbă le va

rosti sau ce auz va primi faptele săvârşite în corabie în timpul călătoriei ? Cum îţi voi povesti faptele pe care i-am silit sa le facă nenorociţii împotriva voinţei lor ? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune şi din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învăţătoare acelor nefericiţi. Eu, Părintele meu mă minunez cum de n-a înghiţit marea destrăbălările mele. Cum de nu şi-a deschis pământul gura şi nu m-a cufundat de vie în iad, pe mine care am prins în lanţuri atâtea suflete. Bănuiesc însă că Dumnezeu căuta pocăinţa mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung-Răbdător şi aşteaptă întoarcerea. Cu astfel de sârguinţă am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraş, înainte de sărbătoare, am făcul fapte la fel cu celelalte, dar mai vârtos, şi mai rele, căci n-am fost îndestulată cu tinerii, pe care i-am avut pe mare şi mi-au slujit pe cale, ci m-am folosit şi de mulţi alţii, locuitori din Ierusalim şi străini, strigându-i pentru acelaşi scop. Când a sosit sfânta sărbătoare a Înălţării Crucii, eu umblam ca şi mai înainte de colo-colo, ca să pescuiesc sufletele tinerilor. Foarte de dimineaţă însă am văzut pe toţi că aleargă la biserică. Am plecat şi eu alergând împreună cu cei care se grăbeau şi am ajuns o dată cu ei în pridvorul bisericii. Când a venit timpul dumnezeieştii înălţări, mă împingeam în mulţime silindu-mă să intru împreună cu poporul. Şi m-am apropiat eu ticăloasa cu multă trudă şi năduf de uşa prin care se putea intra în biserică, unde se arăta lemnul de viaţă făcător. Când însă am păşit pragul uşii, toţi ceilalţi au intrat neîmpiedicaţi; pe mine însă m-a oprit o putere dumnezeiască, neîngăduindu-mi să intru. Iarăşi m-am împins; dar am fost respinsă şi m-am văzut din nou stând singură în pridvor. Socotind că din pricina slăbiciunii femeieşti s-a întâmplat aceasta, m-am amestecat iarăşi cu alţii şi mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele şi mă împingeam. Dar m-am ostenit în zadar. Când nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserica a primit pe ceilalţi fără să împiedice pe cineva, numai pe mine nefericita nu mă primea, ci o putere mare m-a împiedicat, întocmai ca o mulţime orânduită de ostaşi, căreia i s-a poruncit să-mi închidă intrarea. Şi am rămas iarăşi în pridvor. După ce am făcut şi am pătimit aceasta de trei şi de patru ori, am obosit şi nu mai aveam putere nici să mă împing nici să mă îndes, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuielii. M-am întors deci, am plecat şi am stat în colţul curţii bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m-a împiedicat să văd lemnul de viaţă făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea. Am început să plâng, să mă tângui şi să-mi bat pieptul scoţând suspine din adâncul inimii mele. Pe când plângeam, văd deasupra locului în care stăteam că se afla icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi am zis uitându-mă către ea cu statornicie : Fecioară stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul. Ştiu, ştiu că nu este cuviincios şi binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată, să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul şi sufletul curat şi neîntinat. Este drept să fiu urâtă eu pierduta, de tine, care eşti curăţenia şi să te dezguşti de mine. Dar de vreme ce după cum am auzit, Dumnezeu pe care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut om ca să cheme pe păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie singura care n-am pe cineva într-ajutor. Porunceşte să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipseşti să văd lemnul pe care s-a răstignit Dumnezeul cel născut din tine, Care şi-a dat propriul Său sânge preţ de răscumpărare pentru mine. Porunceşte stăpână să-mi fie deschisă şi mie uşa dumnezeieştii închinări a Crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezăşuitoare, că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin vreo împreunare ruşinoasă, iar după ce voi vedea lemnul Crucii Fiului tău mă voi lepăda numaidecât de lume şi de toate cele din lume şi îndată plec acolo unde tu ca o chezăşuitoare a mântuirii mele mă vei povăţui şi mă vei îndruma. După ce am spus acestea, am căpătat prin ardoarea credinţei un fel de încredinţare, şi având deplină nădejde în milostenia Născătoarei de Dumnezeu, m-am mişcat din locul unde am stat şi mi-am făcut rugăciunea. Am venit iarăşi şi m-am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărăt, nimeni care să mă împiedice să mă apropii de uşa, prin care am intrat în biserică. Frică m-a cuprins şi mirare; eram cu totul zdruncinată şi tremuram. Când am ajuns la uşa sigilată până atunci pentru mine, toată puterea care la început m-a împiedicat acum îmi înlesnea dinainte intrarea. Astfel am intrat fără osteneală; astfel am ajuns înăuntrul celor sfinte. Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viaţă Cruci am văzut Tainele lui Dumnezeu şi eram gata să primesc pocăinţa. După ce eu, nenorocita, m-am aruncat la pământ şi m-am închinat acelui loc sfânt am alergat ieşind, zorindu-mă spre chezăşuitoarea mea. Când am ajuns în acel loc în care a fost subscris zapisul făgăduinţei, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei şi Născătoarei de Dumnezeu şi am spus aceste cuvinte : Tu stăpână preabună, ţi-ai arătat faţă de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai dezgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slava pe care nu este drept s-o vedem noi cei pierduţi. Slavă lui Dumnezeu care primeşte prin tine pocăinţa păcătoşilor. Dar ce voi gândi mai mult sau ce voi rosti eu, păcătoasa ? Este timpul, stăpână, să fie îndeplinită făgăduinţa, pe care am făcut-o îndrumează-mă acum unde po-

runceşti. Fii acum învăţătoarea mântuirii mele, povăţuindu-mă pe calea care duce la pocăinţă. Şi zicând acestea am auzit din depărtare strigând : Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi. Ascultând această voce, şi fiind încredinţată că aceasta pentru mine s-a întâmplat, am strigat cu lacrimi şi am zis Născătoarei de Dumnezeu : Stăpână, stăpână, nu mă părăsi !. După ce am strigat acestea, am ieşit din curtea bisericii. Când am ieşit, un om m-a văzut şi mi-a dat trei monede, zicându-mi : Primeşte-Ie pe acestea, Maică. Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini şi le-am socotit drept pâini ale binecuvântării. Şi am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile : Care este, omule, calea care duce la Iordan ?. Aflând poarta oraşului care duce spre părţile acelea, am ieşit alergând şi mergeam lăcrimând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua - căci era pe la ceasurile nouă dimineaţa, după cât bănuiesc, când am văzut Crucea - am ajuns pe la apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul care se afla alături de Iordan, închinându-mă mai întâi în biserică, m-am coborât îndată la Iordan şi mi-am spălat fata şi mâinile cu apa aceea sfântă. După aceea m-am împărtăşit în biserica Înaintemergătorului cu preacuratele şi de viaţă făcătoarele Taine. Am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan şi m-am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineaţă am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Şi iarăşi m-am rugat de îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde li este cu buna plăcere. Aşa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m-am depărtat fugind. Sălăşluiesc în această pustie, aşteptând pe Dumnezeul meu, Care mântuieşte de deznădejde şi de vifor pe cei care se întorc la El. Câţi ani sunt, Maica mea, i-a spus Zosima, de când sălăşluieşti în acest pustiu ?. După cât bănuiesc, a răspuns femeia, sunt patruzeci şi şapte de ani de când am ieşit din oraşul sfânt. Şi ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, Maica mea ?. Am trecut Iordanul luând cu mine două pâini şi jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s-au împietrit şi în câtăva vreme mâncându-le le-am terminat. Şi astfel ai petrecut cu uşurinţă scurgerea atâtor ani, fără să te tulbure marea schimbare ce s-a săvârşit cu tine ?. M-ai întrebat acum, Părinte Zosima, i-a răspuns femeia, un lucru de care mă cutremur să şi vorbesc. Căci dacă îmi voi aminti atât de multe primejdii pe care le-am suferit şi de gândurile care cumplit m-au tulburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăşi cuprinsă de ele. Să nu laşi nimic, Maica mea, a grăit Zosima, din ceea ce ai să-mi vesteşti. Cici te-am întrebat de acestea pentru ca să mi le arăţi pe toate, fără să laşi ceva de o parte. Credemă, Părinte, i-a zis ea, că am petrecut şaptesprezece ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebuneşti ca şi cu nişte fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană doream cărnurile şi peştii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar de nevoie suferam. Întra însă în sufletul meu şi pofta necugetată a cântecelor desfrânate, tulburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăceşti pe care le-am învăţat. Dar eu îndată lăcrimam şi-mi loveam pieptul cu mâinile şi-mi aduceam aminte de făgăduinţa ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, chezăşuitoarea mea, şi plângeam în faţa ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce lăcrimam îndeajuns şi-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Şi din această clipă peste potopul de gânduri venea o linişte statornică. Dar cum îţi voi povesti, Părinte, gândurile care mă mânau iarăşi la desfrânare ? Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea şi mă aţâţa spre pofta împreunării. Îndată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ şi udam pământul cu lacrimi, socotind că apare chezăşuitoarea mea, ca o apărătoare în faţa mea, călcătoarea de lege, şi ceream pedeapsă pentru călcarea făgăduinţei. Nu mă sculam de la pământ - se şi întâmpla să stau la pământ zi şi noapte - până ce nu mă lumina acea dulce lumină şi-mi alunga gândurile ce mă tulburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre chezăşuitoarea mea, rugând-o să fie într-ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârşitul pustiului. Şi aveam un ajutor şi un apărător spre pocăinţă. Aşa am petrecut vreme de şaptesprezece ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme şi până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate. N-ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte ?, i-a spus Zosima. După ce am sfârşit acele pâini, precum ţi-am spus mai înainte, m-am hrănit timp de şaptesprezece ani cu verdeţuri şi cu altele ce se găsesc în pustie, iar îmbrăcămintea pe care am avut-o când am trecut Iordanul s-a sfâşiat, rupându-se. Am suferit mare chin şi din pricina frigului, dar şi din pricina căldurii. Din cauza arşiţei ardeam, iar din pricina gerului îngheţam şi tremuram, aşa că de multe ori cădeam la pământ şi rămâneam aproape fără răsuflare şi nemişcată. M-am luptat deci cu multe şi felurite nevoi şi ispite nenorocite. Din acel timp însă şi până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet şi smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmpuţinată - nădejdea mântuirii mele - gândindu-mă numai de la câte rele m-a mântuit. Mă hrănesc şi mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, ca-

re ţine toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcămintea păcatului cu piatră s-au îmbrăcat, dacă n-au avut acoperământ. Când a auzit Zosima că a amintit şi citate din Scriptură, din cărţile lui Moise. Din Iov şi din cartea Psalmilor, i-a spus : Ai citit cartea Psalmilor, Maica mea, sau alte cărţi ?. Când a auzit acestea a zâmbit şi a zis bătrânului : Crede-mă, omule, că n-am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă vieţuitoare n-am zărit de când am văzut acest pustiu. Iar carte n-am învăţat niciodată. Nici n-am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, Care este viu şi lucrător, dă omului cunoştinţă. Aici este sfârşitul povestirii mele. Şi fac şi acum ceea ce am făcut când am început povestirea : te jur şi acum pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine păcătoasa. După ce a spus acestea şi şi-a sfârşit aici povestirea s-a pornit să facă metanii. Bătrânul a strigat iarăşi cu lacrimi : Binecuvântat este Dumnezeu, Care a făcut lucruri mari şi minunate, slăvite şi neobişnuite, cărora nu este număr. Binecuvântat este Dumnezeu, Care mi-a arătat cât de multe lucruri dăruieşte celor care se tem de El. Cu adevărat Doamne, n-ai părăsit pe cei care Te caută pe Tine. Femeia însă punând mâna pe bătrân nu i-a îngăduit de loc să facă metanie, ci i-a zis : Te jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit, până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăşi pe mine, şi eu pe tine, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. Fă dar, pentru Domnul, ceea ce îţi poruncesc acum, în Sfântul şi Marele Post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obişnuiţi să faceţi în mânăstire. Zosima s-a minunat când a auzit că-i vesteşte şi rânduiala mânăstirii. N-a spus nimic altceva decât : Slavă lui Dumnezeu care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El. Femeia i-a grăit : Rămâi, Părinte, după cum am spus, în mânăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieşi, nu-ţi va fi cu putinţă. Iar în sfânta seară a Cinei celei de Taină, ia trupul şi sângele de viaţă făcător al lui Hristos într-un vas sfinţit, vrednic de asemenea Taine şi adumi-le. Să stai cu ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuinţele omeneşti. Eu voi veni acolo ca să mă împărtăşesc cu darurile de viaţă făcătoare. N-am mai avut parte de această sfinţenie de când m-am împărtăşit în biserica Înaintemergătorului, înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestăpânită. Pentru aceea cer şi mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adu-mi negreşit asemenea Taine de viaţă făcătoare şi dumnezeieşti în acelaşi timp în care Domnul a făcut părtaşi pe ucenici dumnezeieştii Cine. Iar Părintelui Ioan, stareţul mânăstirii în care locuieşti, spune-i aceasta : Ai grijă de tine şi de turma ta, căci se petrec acolo unele lucruri care au nevoie de îndreptare. Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îţi va îngădui Domnul. După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea şi după ce a zis; Roagă-te pentru mine !, a fugit iarăşi în adâncul pustiei. Zosima şi-a plecat genunchii, s-a închinat locului în care au stat picioarele ei şi dând slavă şi mulţumire lui Dumnezeu, slăvind şi binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru, s-a întors bucurându-se cu sufletul şi cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la mânăstire în ziua în care obişnuia să se întoarcă monahii acolo. În anul acela Zosima a ţinut pe toate sub tăcere şi n-a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. În sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate iarăşi chipul acela dorit. Se mâhnea şi se întrista, gândindu-se la lungimea anului şi voia ca anul să se facă de-o zi, de era cu putinţă. Iar când a sosit Duminica de la începutul Sfinţitului şi Marelui Post, toţi ceilalţi au ieşit îndată, cântând obişnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boală cu fierbinţeli şi l-a silit să rămână în mânăstire. Atunci Zosima şi-a amintit de cuvintele Cuvioasei : Chiar dacă vei voi să ieşi din mânăstire, nu-ţi va fi cu putinţă. După trecerea câtorva zile, s-a sculat de pe boală şi a rămas mai departe în mânăstire. Când monahii s-au întors iarăşi şi s-a apropiat seara Cinei celei de taină, Zosima a făcut cum i s-a poruncit. Într-un potir mic a luat curatul trup şi cinstitul sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, iar într-un paneraş a pus smochine, finice şi puţină linte muiată în apă. A plecat deci când s-a făcut seară târziu şi s-a aşezat pe malul Iordanului, aşteptând sosirea Cuvioasei. Sfinţita femeie zăbovea. Zosima însă n-a adormit, ci privea cu stăruinţă spre pustie, aşteptând sa vadă ceea ce dorea să vadă. Şi pe când sta jos zicea bătrânul în sinea sa : Oare, nu cumva eu nevrednicul am împiedicat-o să vină ? Oare, nu cumva a venit şi pentru că nu m-a găsit s-a întors iarăşi ?. Zicând acestea a plâns şi plângea cu suspine. A ridicat apoi ochii către cer şi a rugat pe Dumnezeu, zicând : Să nu mă lipseşti, Stăpâne, să văd iarăşi ceea ce ai îngăduit să văd. Să nu plec gol, ducând cu mine mustrarea păcatelor mele. Rugându-se acestea cu lacrimi a trecut la alt gând, căci zicea întru sine : Dar ce va fi chiar dacă va veni ? Nu este nicio barcă. Cum va trece Iordanul şi cum va veni la mine ? Vai de mine, nevrednicul ! Vai de mine, nefericitul ! Cine m-a lipsit, în adevăr, de un asemenea bine ?. Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit şi Cuvioasa femeie. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului de unde şi venea. Zosima s-a sculat, bucurându-se, veselindu-se şi slăvind pe Dumnezeu. Şi iarăşi s-a muncit cu gândul că n-ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că înseamnă Iordanul cu semnul

cinstitei cruci - căci după cum spunea, în noaptea aceea era lună plină - şi odată cu facerea semnului crucii a păşit pe apă şi mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el. Zosima voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă : Ce faci, Părinte ? Eşti preot şi ţii în mână şi Tainele dumnezeieşti . Zosima a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat, a zis către bătrân : Binecuvântează, Părinte, binecuvintează. El a răspuns tremurând - căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată : Cu adevărat Dumnezeu este nemincinos, că El a făgăduit ca cei care se curăţesc pe ei înşişi se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putinţă. Slavă Ţie Hristoase, Dumnezeul nostru, Care n-ai îndepărtat rugăciunea mea şi mila Ta de la robul Tău. Slavă Ţie Hristoase, Dumnezeul nostru, Care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârşire, însă după ce a spus acestea, femeia i-a cerut să rostească Sfântul Simbol al credinţei şi, rugăciunea : Tatăl nostru, Care eşti în ceruri... După ce a îndeplinit acestea şi s-a sfârşit rugăciunea, a dat bătrânului obişnuita sărutare a dragostei. Şi astfel s-a împărtăşit cu Tainele de viaţă făcătoare. Apoi şi-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi şi a strigat aşa : Acum liberează pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta !, După aceea a spus bătrânului : Iartă-mă, Părinte, dar îndeplineşte altă dorinţă a mea. Acum du-te în mănăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. În anul următor vino iarăşi la acel pârâu unde m-ai întâlnit mai înainte. Vino, negreşit, pentru Domnul, şi mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul. Dacă ar fi fost cu putinţă, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte şi să-ţi văd mereu cinstita ta faţă. Îndeplineşte însă o singură cerere a bătrânului şi gustă puţină mâncare din cele ce ţi-am adus aici. La aceste cuvinte îi arătă ce avea în paneraş. Ea şi-a întins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată fiinţa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân : Pentru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine şi adu-ţi aminte de mine, ticăloasa !. Zosima s-a atins de picioarele ei şi i-a cerut să se roage pentru biserică, pentru lume şi pentru el. După aceea, cu lacrimi, a lăsat-o şi a plecat în timp ce el suspina şi se tânguia. Căci în adevăr nu îndrăznea s-o oprească pe cea cu neputinţă de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape şi mergând pe deasupra lor a trecut ca şi mai înainte. Bătrânul s-a întors cuprins de bucurie şi de frică multă. Se dojenea însă ca n-a căutat să afle numele Cuvioasei. Dar nădăjduia să-l afle în anul următor. După trecerea anului, s-a dus iarăşi în pustie săvârşind toate, adică după obicei, şi alergând la acea minunată privelişte. Mergând de-a lungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a găsit locul căutat. Şi se uita în dreapta şi în stânga, plimbându-şi privirea în toate părţile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să ştie unde va vină animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mişcă nimic de nicăieri, a început iarăşi să verse lacrimi şi ridicându-şi privirea în sus, s-a rugat spunând : Arată-mi, Doamne, comoara Ta nepângărită pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea. După ce s-a rugat astfel, s-a dus la locul care avea chipul unui pârâu. Şi a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe Cuvioasa zăcând moartă. Mâinile îi erau aşezate pe piept, iar trupul îi era aşezat îndreptat cu faţa către răsărit. Alergând Zosima spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului. După ce a plâns îndelungat şi a rostit psalmi potriviţi cu timpul şi cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi a spus în el însuşi : Se cuvine, oare, să îngrop trupul Cuvioasei ? Oare, nu-i va displăcea Cuvioasei această faptă ?. Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel. Îngroapă, Părinte Zosima, în acest loc, trupul smeritei Maria. Dă ţărânei ţărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M-am săvârşit în luna lui Farmuti, după numărătoarea egiptenilor, iar după romani, aprilie, chiar în noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtăşirea Cinei celei de taină şi dumnezeieşti. Când a citit bătrânul aceste cuvinte s-a bucurat că a aflat numele Cuvioasei. A aflat apoi că îndată după ce s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine pe malul Iordanului, s-a dus numaidecât la locul în care; s-a săvârşit. Şi calea pe care a mers-o Zosima obosind douăzeci de zile, Maria a făcut-o într-un ceas. Îndată apoi s-a dus către Dumnezeu. După ce a slăvit pe Dumnezeu şi a udat cu lacrimi trupul ei a zis : Este timpul, smerite Zosima, ca să săvârşeşti ce ţi s-a poruncit. Cum vei face groapa nefericitule, căci n-ai nimic în mâini potrivit pentru asta !. Spunând aceasta a văzut la mică depărtare un lemnişor aruncat în pustie, pe care l-a luat şi a început aşa zicând să sape. Pământul, fiind uscat, n-a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosima a obosit, udându-se tot de sudoare. Şi oftând puternic din adâncul inimii, şi-a ridicat ochii şi a văzut un leu mare stând alături de trupul Cuvioasei şi lingându-i picioarele. Când a văzul fiara s-a cutremurat cu temere, mai ales că şi-a adus aminte de cuvintele Mariei care a spus că n-a văzut vreun animal sălbatic. A făcut deci semnul crucii, cu credinţa că puterea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l, nu numai cu mişcările sale, dar şi prin intenţia pe care i-o arăta. Zosima a zis către leu : De vreme ce, fiară, marea Cuvioasă a îngăduit ca să i se în-

groape trupul, iar eu sunt bătrân şi nu am putere să fac groapa, căci nu am sapă potrivită pentru această treabă, şi apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă aşadar cu unghiile tale ceea ce trebuie, ca să dăm pământului trupul Cuvioasei. Şi îndată la cuvântul bătrânului, leul a făcut cu picioarele de dinainte o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul. După ce iarăşi bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele Cuvioasei şi după ce s-a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De faţă era şi leul. Trupul Cuvioasei era gol ca şi mai înainte şi nu avea nimic altceva decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosima, cu care Maria, cu faţa întoarsă, şi-a acoperit unele părţi ale trupului ei. După aceea au plecat amândoi : Leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosima s-a întors, binecuvântând şi lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru. Când a ajuns la chinovie a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit şi a văzut. Le-a povestit pe toate cu de-amănuntul de la început, încât toţi se minunau de măreţiile lui Dumnezeu şi au săvârşit cu frica şi cu dor pomenirea Cuvioasei. Iar Ioan, stareţul mânăstirii, a găsit în mănăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru ca nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul Cuvioasei. Zosima s-a săvârşit în acea mânăstire, în vârstă de o sută de ani. Monahii au povestit prin grai din om in om această povestire şi ofereau pilda de obştească folosinţă celor care voiau să o asculte. Până azi n-am auzit de la nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit din viu grai, aceea o fac cunoscut prin această istorisire scrisă. Se poate întâmpla ca şi alţii să fi scris viaţa Cuvioasei şi negreşit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere, la a mea cunoştinţă n-a venit. Am scris-o după puterea mea. N-am voit să prefer altceva decât adevărul. Dumnezeu, Care răsplăteşte cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor citi povestirea, iar pe cel care a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaş stării şi vredniciei acestei fericite, despre care vorbeşte povestirea, împreună cu toţi care au bineplăcut Lui din veac prin contemplaţie şi fapte. - Să dăm şi noi slavă lui Dumnezeu, împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua judecăţii, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, totdeauna împreună cu Tatăl Cel fără de început şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

ISTORIE DE FOLOS
DIN SCRIERI VECHI AŞEZATĂ

Care arată aducerea aminte de minunea cea mare ce s-a făcut când perşii şi barbarii au înconjurat cu oaste Constantinopolul; după judecata lui Dumnezeu, aceştia au pierit şi cetatea au lăsat-o nestricată, prin rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, şi de atunci se cântă această cântare de mulţumire, care se numeşte Acatist.

MINUNEA ÎNTÂIA ASUPRA SCIŢILOR ŞI PERŞILOR

Pe vremea lui Iraclie, împăratul grecilor, Hosroe, care avea atunci stăpânia perşilor a trimis pe Sarvar, voievodul său, cu mulţime de oşti în toată latura răsăritului, care era sub stăpânirea grecească, ca să străbată prin ea ca un fulger oarecare cu foc arzând, topind şi pierzând. Deci acesta, cu multă îndrăzneală fără temere, a umblat prin părţile răsăritului, stricând şi pierzând pe grecii care se aflau în ele, nefiind nimeni ca să-l oprească sau să stea împotriva puterii lui celei multe; şi încă fiind atunci puterea grecească foarte slabă, pentru cruzimea cea grea şi în chip de fiară a lui Foca, zis tiranul, care tirăneşte, iar nu ca un

împărat, ţinuse de curând stăpânia grecească. Însă ajungând Sarvar şi până la Calcedon, a pus oaste împrejurul lui şi tot ce trebuia spre stricarea acelei cetăţi mari împărăteşti a pregătit; că aceea gândea şi de aceea se sfătuia şi pentru aceea în tot chipul se nevoia. Nişte lucruri ca acelea văzând împăratul Iraclie, care după tiranul Foca de curând stătuse împărat şi fiind în mare durere şi scârbă, lăsându-şi împărăţia a mers pe Pontul Euxinului (Marea Neagră). Şi încă mai strângând oaste, fără de veste, când nimeni nu ştia, a mers în ţinuturile Perşilor. De a cărui mergere împărătească auzind Hagan al sciţilor, îndată a sărit la război şi a umplut marea de corăbii şi pământul l-a umplut de oameni călări şi pedeştri. Iar pe acei oameni, care rămăseseră în Constantinopol, Serghie, care a fost patriarh atunci, i-a mângâiat şi i-a învăţat zicând : Îndrăzniţi, fiilor, şi să punem nădejdea mântuirii noastre întru Dumnezeu şi la Dânsul să ridicăm mâinile şi ochii noştri din tot sufletul şi ne va izbăvi pe noi de relele ce ne-au înconjurat şi toate sfaturile barbarilor, care sunt asupra noastră, le va risipi. Cu nişte cuvinte ca acestea întărind patriarhul pe oamenii cei ce s-au aflat în cetate, au răbdat fiind întăriţi cu credinţă întru preacurata Născătoare de Dumnezeu şi întru Hristos, Dumnezeul nostru, Care, pentru milostivire, a voit de a luat trup dintr-însa şi aşteptând ca să dobândească spre sine mila Lui, au răbdat nădăjduindu-se, căruia s-au şi învrednicit peste puţin şi nu i-au amăgit nădejdea lor. Pentru că un boier de sfat anume Vonos, care era pus de împărat spre paza cetăţii, cât era cu putinţă a se pricepe împotriva ostaşilor acelora, nu s-a lenevit, toate lucrându-le şi făcându-le. Că a zis că voieşte Dumnezeu ca să nu şedem noi în deşert şi fără de lucru, ci să şi lucrăm câte ceva şi să gândim şi noi şi să avem toată nădejdea izbăvirii noastre întru acela, că aşa şi Iosua, feciorul lui Navi, a poruncit de a făcut înşelăciuni şi meşteşuguri asupra gliganilor. Şi Ghedeon asupra madiamitenilor a întrarmat ostaşii săi cu apă şi cu lumânări, Asa şi Vonos, sfetnicul cel mare, a întărit zidurile cetăţii şi a gătit toate cele ce trebuia la război. Iar Serghie, patriarhul luând sfintele icoane ale Maicii lui Dumnezeu şi mai vârtos acelea în care era Mântuitorul prunc mic zugrăvit ţinându-se pe mâinile Maicii Sale, a înconjurat pe deasupra zidurile cetăţii, acelora adică întărire dându-le. Iar barbarilor celor potrivnici groază, fugă şi pieire; pe care neprietenii ce năvăliseră asupra cetăţenilor, mai pe urmă i-au dat pierderii. Iar de vreme ce perşii care tăbărâseră asupra Calcedonului începuseră a arde oraşele cele de pe lângă Calcedon şi altele toate a face, câte obişnuiesc prădătorii a face şi oraşele a strica, asemenea şi sciţii şi barbarii ca si perşii făcând; pentru aceea patriarhul iarăşi luând icoana cea nefăcută de mână a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Dumnezeiescul veşmânt al preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, încă şi lemnele cele de viaţă făcătoare şi umblând împrejur pe zidurile cetăţii şi cu lacrimi rugându-se zicea : Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi să se risipească vrăjmaşii Tăi şi să se stingă ca fumul şi să se topească ca ceara de faţa focului. Şi încă nu trecuseră trei zile după arderea aceea ce făcuse ei şi iată, s-a apropiat de cetate toată oastea voievodului sciţilor. Şi atâta era de mare tabăra potrivnicilor şi rânduită spre mulţime multă şi întărită cu arme şi cu paveze, cât cu adevărat zicând, putea să stea zece sciţi împotriva unui grec. Însă Doamna, stăpâna cea preacurată, care se oşteşte pentru creştini, ajutătoarea cea grabnică a celor ce o cheamă pe dânsa, cu ostaşii ce se întâmplaseră atunci în dumnezeiasca ei biserică, ce se cheamă Pighi, pe mulţi din sciţii ce se oşteau asupră-le, au ucis. Acest ajutor ce a făcut creştinilor stăpâna cea atotputernică, Maica lui Dumnezeu, nu numai căderea acelor ostaşi prin greci a adus, ci şi întărirea voievodului sciţilor întru nepricepere o a mutat cu a sa voievozie şi încă şi-au cunoscut şi pierderea sa cea de istov ce era să li se întâmple lor peste puţin mai pe urmă. Şi dacă au văzut acei ostaşi acea cădere a lor atât de mare dinaintea orăşenilor ce se făcuse atunci, au cunoscut că este semnul începăturii pierderii lor. Deci, din aceasta socotind grecii şi umplându-se de mare îndrăzneală, au început a face gătire de război asupra lor în toate zilele, având pe Maica lui Dumnezeu, care le ajută lor şi-i face pe dânşii mai tari decât aceia, care meşteşugurile şi puterea sciţilor tulbură şi ştiinţa lor de oaste. După acestea cu voia de obşte a patriarhului şi a mai-marelui cetăţii şi a tuturor orăşenilor au fost trimişi oarecare din cetate cu daruri ca să grăiască sciţilor şi să-i îndemne pe ei spre pace. Iar Hagan acela, având năravul de fiară, iar nu de om, şi mai vârtos fiind cu năravul iubitor de argint, darurile a luat şi negrijindu-se de acea cerere de pace, a trimis solii înapoi cu nicio ispravă, numai aceasta zicându-le lor : Nu vă amăgiţi întru Dumnezeul în Care credeţi, căci cu adevărat mâine voi lua cetatea voastră cu mâna mea ca pe o pasăre şi vreau să o pustiesc, şi pentru mila mea voi slobozi pe voi toţi cu câte o dulamă şi vă veţi duce din cetate unde veţi vrea; iar altă milă afară de aceasta spre voi nu voi arăta. Şi a grăit încă şi mai înainte acest ticălos şi alte cuvinte multe de hulă asupra lui Hristos, Dumnezeul nostru şi asupra celei ce L-a născut pe Dânsul. Deci, nişte cuvinte ca acestea auzind de la cei trimişi, locuitorii cei din cetate, toţi preoţii, clericii, călugării şi tot poporul suspinând din adâncul inimii şi alergând la sfintele lui Dumnezeu biserici şi ridicându-şi mâinile la cer şi cu multe lacrimi rugându-se, au zis : Apărătorul nostru, Doamne, Doamne, caută din sfânt locaşul Tău şi

vezi pe acest spurcat barbar şi pe cei ce sunt cu dânsul cum îndrăznesc a huli numele Tău cel mare şi sfânt; surpă-l pe dânsul Păzitorul nostru, Doamne, ca sa nu zică : Unde este Dumnezeul lor ? Că Tu eşti Dumnezeul nostru. Care celor mândri le stai împotrivă şi cauţi spre cei smeriţi, că puterea Ta este neasemănată şi stăpânia Ta nebiruită. Auzi cuvintele barbarului acestuia care a trimis hulindu-Te pe Tine, Cel ce stăpâneşti toate, izbăveşte cetatea moştenirii Tale şi poporul cel numit cu numele Tău. Şi aşa rugându-se şi plângând poporul, iar Dumnezeu a oprit venirea perşilor la Hagan, care orânduise să fie, ucigând nu puţin dintru aceia, pe care trimitea unul la altul şi câte două şi câte trei zile pe margine a se bate şi prin cetate a umbla şi a da război n-au încetat, iar cele de treaba obştii precum se sfătuise, era gata despre amândoi şi pe uscat meşteşugurile cele de stricarea zidului le apropia, maşinile de aruncat şi altele spre sfărâmarea cetăţii; iar pe mare rânduia mulţime multă de corăbii perseşti, aşa cât de odată şi într-un ceas a lovit cu război asupra cetăţii şi pe uscat şi pe mare; iar când se făcea războiul acesta, atunci Hagan luând pe câţi avea călăraşi mai aleşi, a venit spre părţile gurii mării celei mari şi s-a arătat oştilor perseşti; asemenea şi voievodul perşilor s-a arătat lui, acela adică despre Asia, iar celălalt despre Europa ca nişte fiare sălbatice au răcnit asupra cetăţii, socotind gata a o avea spre vânat loruşi. Dar cine va spune minunile lui Dumnezeu, care s-au făcut atunci ? Sau milostivirea spre noi a Preacuratei Fecioare cine va putea să o povestească ? Pentru că Hagan umplând de corăbii sânul mării ce se cheamă Cheratos şi cu ostaşii ce erau în ele, încă şi cu cei ce se băleau pe uscat, se sileau să răstoarne zidurile cetăţii şi cei ce băteau spre mare despre sânul Cheratului socoteau că în curând vor lua cetatea. Iar Domnul şi Dumnezeul nostru cel hulit de dânşii, Care pretutindenea este ca un Dumnezeu, pentru rugăciunile Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, care L-a născut pe Dânsul, nădejdile lor netrebnice şi deşarte le-a arătat; pentru că atâta mulţime de cei potrivnici sub fiecare latură de zid ostaşii grecilor au ucis, cât n-au putut cei vii să ardă pe cei morţi şi aceasta s-a făcut celor ce se băteau pe uscat şi se sileau pe pământ să răstoarne zidurile, iar corăbiile împreună şi cu ostaşii ce erau în ele le-a înecat fără de veste Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea în preajma dumnezeieştii biserici din Vlaherne, ridicând asupra lor înfricoşător şi silnic vifor; pentru că fiind aproape de dumnezeiasca biserică ei, foarte întărâtându-se marea şi înălţându-se după voia lui Dumnezeu, pe toţi degrab i-a cufundat şi i-a înecat împreună cu corăbiile. Şi putea să se vadă acolo minune mare şi nespusă; că marea şi-a înălţat valurile întocmai ca munţii şi în chipul unei fiare sălbatice s-a sălbăticit şi tulburându-se asupra vrăjmaşilor Maicii lui Dumnezeu, cumplit sărea asupra lor şi fără de milă i-a sorbit, aşa precum oarecând a făcut egiptenilor, care goneau pe Israelul cel de demult, care a trecut pedestru prin ea cu minunată vedere. Aşa dând război înainte pentru a sa cetate, Născătoarea de Dumnezeu şi Apărătoarea a făcut biruinţă fără de sânge cu această vitejie, degrab înecând pe aceia, care aduseseră acel război asupra moştenirii ei şi ridicaseră armă asupra lor; şi dând acele arme de război pe repejunile mării; iar pe aceia care îşi puseseră nădejdea mântuirii spre dânsa, păzindu-i ca pe o moştenire a sa fără de nicio primejdie de asuprelile ce le veniseră asupră. Că atunci şi însuşi mai-marele lor Hagan văzând cu ochii pieirea ostaşilor săi acolo, care, unde într-un loc înalt stând cu călăraşii săi cei aleşi, s-au bătut cu mâinile peste obraz şi peste piept. Iar cei ce erau în cetate şi dădeau război împotriva neprietenilor, dacă au văzut pierderea vrăjmaşilor ce se făcuse în mare, îndată întărindu-se cu puterea lui Dumnezeu şi întrarmându-se cu tăria Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, au deschis porţile cetăţii şi strigând şi chiuind au alergat asupra vrăjmaşilor. Deci, câtă bucurie şi tărie au avut ostaşii cetăţii, atâta frică de mare au avut şi barbarii. Şi putea să vadă atunci cineva preaslăvita vitejie a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, că şi pruncii cei mici şi femeile s-au pornit asupra barbarilor şi au intrat în mijlocul oştilor vrăjmaşilor săi şi atâta ucidere au făcut barbarilor, cât nu este cu putinţă nici cu cuvântul a socoti. Acolo cu adevărat s-a plinit ceea ce s-a zis : «Unul gonea o mie, iar doi zece mii». O putere şi tărie ca aceasta a dăruit Preacurata Fecioară şi Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea celor neputincioşi şi slabi. Iar dacă a apus soarele şi a venit noaptea, atunci uneltele cele de război, pe care le aduseseră barbarii pe roate pentru luarea cetăţii, toate le-au băgat în foc, poruncind ţăranilor să ardă acele măiestrii şi meşteşuguri ale lor, de vreme ce făcuse cu dânşii milă Născătoarea de Dumnezeu. Iar patriarhul şi toţi cetăţenii, ridicând mâinile la cer, cu lacrimi mulţumire au adus şi au zis : Dreapta Ta, Doamne, s-a preaslăvit întru tărie, mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmaşi şi întru mulţimea slavei Tale ai sfărâmat pe cei protivnici. Şi aşa nebunul Hagan, care venise cu mulţime multă de ostaşi, s-a întors înapoi cu ruşine. Asemenea şi voievodul, care adusese acele oşti perseşti punându-şi mâna la gură şi acoperindu-şi faţa, căci dintru atâtea mii cu puţin număr rămăsese, şi el cu ruşine sa întors la ţara sa. Aşa slujitoarea dumnezeieştii rânduieli şi a bunătăţii lui Dumnezeu, Preacurata şi cea cu totul fără prihană Născătoarea de Dumnezeu, ajutătoarea cea tare a creştinilor, şi-a arătat puterea sa pentru apărarea noastră; şi atât de mare şi slă-

vită izbăvire ne-a dăruit nouă, căreia, spre aducere aminte de acea facere de bine atât de mare, îi facem această adunare de acum rugăciune cu tot poporul şi praznic cu priveghere, aducându-i cântări cu bună mulţumire, ca praznic, Acatist l-a numit Biserica a toată lumea şi l-a aşezat să-l prăznuim Maicii lui Dumnezeu pe vremea aceasta, când şi biruinţa s-a făcut prin Maica lui Dumnezeu. Şi Acatist l-a numit, adică neşedere; pentru că aşa au făcut atunci clericii Bisericii şi tot poporul cetăţii.

MINUNEA A DOUA ASUPRA SARACINILOR

După ce au trecut treizeci şi şase de ani de la bătălia cea dintâi ce s-a făcut asupra lui Hagan şi a sciţilor şi a perşilor pe vremea împărăţiei lui Constantin Bărbosul, iarăşi a venit Roistolom cel mare al saracinilor cu mulţime de corăbii asupra aceleaşi cetăţi împărăteşti şi îndată a stat lângă ţărmul dinspre Evdom de la care în toate zilele se făcea război pe mare asupra cetăţii de primăvara până toamna şi se ducea de ierna la Cizic; şi iarăşi venea primăvara la Constantinopol şi iarăşi făcea război pe mare şi şapte ani tare s-a bătut şi multe corăbii de ale sale a pierdut şi mulţi ostaşi întrarmaţi şi toată gătirea cea de oaste, care adusese cu sine. Şi s-a întors înapoi la ţara sa şi aicea cu mare lipsă şi fiind ei în părţile Salei şi bătând vânt iute şi mare împotriva lor, după dreapta mânie a lui Dumnezeu a pierit şi cu ajutorul Maicii lui Dumnezeu toţi s-au înecat în mare. Asemenea şi în alte vremi de multe ori pornindu-se acei ticăloşi asupra acelei cetăţi de Dumnezeu păzite, plinindu-se şi pornirile sale cele nebuneşti, deşerţi şi plini de ruşine s-au întors.

MINUNEA A TREIA ASUPRA AGARENILOR

Însă pentru că iarăşi puterea lor pretutindenea se înălţase întru mărime de la răsărit şi de la apus crescând şi întru mulţime ieşind, întâi a venit asupra împărăţiei perşilor şi de acolo în Egipt şi în Libia, făgăduindu-se creştinilor că nu-i vor sili pe dânşii să se lepede de credinţa cea dreptcredincioasă şi fără prihană, care este în Hristos Dumnezeul nostru, care făgăduinţă nu au păzit-o, ci, încă pe mulţi i-au făcut Mucenici, pentru că nu vreau să calce cinstita cruce, că silea pe creştini să facă aceasta. Şi iarăşi zic, că au cuprins tot pământul prădându-l şi înconjurând India, Etiopia, Ispania, poporul mamvruşilor şi Libia, mai pe urmă de toate au tâlhărit şi asupra acelei cetăţi împărăteşti, vrând să o ia. Când împăratul Leon Isaurul luase de curând împărăţia, care se făgăduise că le va da lor dajdie. Iar ei îi sileau pe dânşii ca să pună şi străjile sale la cetate, că se nădăjduia spre mulţimea oştilor şi a acelora câţi erau de ai lor şi câţi fuseseră aduşi cu plată, de făcuse mulţime multă de oşti şi a celor din corăbii; că a fost numărul corăbiilor o mie şi opt sute, precum scriu istoricii cei mai nevoitori. Şi şi-au pus oştile sale înaintea cetăţii, acei rătăciţi luptători împotriva lui Dumnezeu. Dar încă nicio apropiere de zidurile cetăţii n-au făcut; că se zăboveau cu facerea de case, socotind că vor locui în ele ca acasă, aşa puseseră ei în mintea şi în gândul lor; dar Domnul a făcut deşarte sfaturile lor, că iubitorul de Hristos popor, care era în cetate, făcea slujbe neîncetat, precum aveau ei obicei a face pentru pacea şi bun aşezământul creştinilor. Şi atunci luând ei preacinstit lemnul Crucii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi sfintele icoane ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au umblat împrejur pe zidurile cetăţii; şi ridicându-şi mâinile la Dumnezeu, au zis : «Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi nu lepăda pe poporul Tău, până în sfârşit, că iată, vrăjmaşii Tăi s-au întărit şi cei ce Te urăsc pe Tine au ridicat capul; nu da moştenirea Ta spre ocară, ca să stăpânească păgânii peste noi, ca să nu zică vreodată : Unde este Dumnezeul lor ? Ci ca să cunoască, că numele îţi este Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Iar un călăraş oarecare saracin Sofie, din cei protivnici, cuvinte de hulă zicând asupra cetăţii, chemând-o cetatea lui Constantin şi Biserica cu nume prost numind-o căzând de pe cal într-o groapă, a murit. Încă şi un hoge de ai lor suindu-se într-un copac înalt, ca să vestească rugăciunea lor, asemenea şi acela căzând jos cu ticăloşie şi-a lepădat din sine sufletul său cel fără de Dumnezeu. După aceea s-au sfătuit să ridice război şi asupra bulgarilor, că doi voievozi erau şi unul a rămas să strice împărătească cetate, iar altul s-a dus asupra bulgarilor să se bată cu dânşii cu care lovindu-se, a rămas biruit de dânşii şi a căzut din oastea lui mai mult decât douăzeci de mii; iar cei ce au rămas s-au întors cu ruşine la ai săi. Însă după întoarcerea de la bulgari se silea să treacă cu corăbiile cele adusese spre partea dinspre Vlaherne; dar s-au oprit de un lanţ de fier ce era întins de la Constantinopol până la Galata, neputând să facă ceea ce se sfătuise. Şi aşa au mers cu corăbiile la locul ce se cheamă Sosten şi la alte limanuri mai mici şi acolo foarte mulţi dintr-înşii au crăpat de iuţimea frigului şi

multe corăbii de vânturi groaznice s-au sfărâmat şi altă mulţime de corăbii mari, grecii le-au ars. Iar oraşul a fost într-o mare strâmtorare pentru lipsa de cele de trebuinţă oamenilor. Şi protivnicii toate cele ce li se întâmplase lor fără nicio fereală mâncau şi întru amară nevoie au căzut de foame cât şi trupuri omeneşti şi de dobitoace moarte au mâncat şi pentru o nevoie mare ca aceea, mulţi din cei vestiţi dintr-înşii şi viteji fugind în cetate, s-au închinat. Şi în ce chip pe egiptenii care goneau pe Israel de demult i-a cufundat întru adânc ca o piatră şi a adus peste dânşii apa mării, aşa şi asupra saracinilor a adus Domnul, fugind ei de la Constantinopol. Că întărindu-se marea cu vânt întunecat şi valuri groaznice şi arzătoare, a pierdut acele mii de corăbii. Pentru că pe Marea Egee mergând corăbii multe, a căzut fără de veste piatră din cer; că precum fierul când se apropie de foc i se încălzeşte răceala, aşa şi piatra aceea căzând în apa mării a făcut-o de s-a înfierbântat şi pentru fierberea aceea s-a topit smoala corăbiilor celor protivnici şi toţi s-au cufundat întru adânc, numai trei corăbii rămânând pentru înştiinţare. Şi putea să vadă cineva grămezile morţilor care zăceau lepădaţi afară pe la toate ostroavele, ţărmurile, limanurile şi sânurile mării. Deci nişte isprăvi ca acestea să se spună şi altor popoare, precum zice psalmistul şi toată gura creştinească să cânte cuvânt sfinţit : «Tu, Doamne, ai sfărâmat capetele balaurilor în apă şi spre aceasta să se adauge cu mare glas şi cântarea israelitenilor cea de la ieşire : Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit. Până la acest cuvânt viind şi privind la înălţimea minunilor celor preaslăvite ale lui Dumnezeu şi Stăpânului şi ale singurei Preacuratei, de Dumnezeu Născătoarei, rămân fără glas de spaimă şi nu pot a afla cuvinte asemenea lucrurilor ce s-au făcut. Că ce limbă împodobită vorbitoare va putea lăuda după vrednicie pe Fecioara de Dumnezeu Născătoare ? Sau în ce chip va slăvi cum se cuvine preaslăvit darul ei sau va putea preaslăvi izvorul milostivirii ei, sau va aduce ei mulţumită ? Că se cade nouă cu faptele să aducem mulţumită Maicii lui Dumnezeu; că de acestea se veseleşte şi ea singură şi Fiul ei, mai mult decât de fluiere şi de organe şi de cântările cele muziceşti, care sunt precum zicem, dragostea cea nefăţarnică, care este capul Legii şi al profeţilor, iubirea de fraţi cea neschimbată, milostenia cea fără de întoarcere, fecioria cea dumnezeiască, căsătoria cea după lege, curăţia cea fără de prihană, dreptatea cea stătătoare, vitejia cea după lege asupra poftelor, gândul cel tocmit după voia lui Dumnezeu, milostivirea cea fără strâmbătate, înfrânarea fără trufie, smerenia cea cu bună umilinţă, încă şi viaţa cea fără prihană, năravul cel drept, obiceiul cel smerit, mintea cea cu bună pricepere, gura ce grăieşte cele bune, limba care laudă pe Dumnezeu, ochiul cel ce nu se uită la destin, mâinile cele nejefuitoare, picioarele cele negrabnice spre rău, mânia nu cea dobitocească şi care trage gândurile prin repejunile nebuniei şi altele, cu care omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu şi este împreunat cu Dumnezeu, se împodobeşte ca şi cu o podoabă de mult preţ şi frumoasă. Cu acest fel de fapte bune se cade nouă să mulţumim Născătoarei de Dumnezeu, pentru că aşa au zis cei înţelepţi, că mulţumirea din fapte, iar nu din cuvinte se face. Însă de vreme ce neputinţa firii noastre şi zăticnirea gândului, ne face pe noi leneşi spre osteneala faptelor bune şi încet ne atingem de dânsa, cum am zice, cu vârful degetului, pentru aceasta spre dare de mulţumită cea datornică lipsă avem. Deci, măcar şi cuvinte de cântări să aducem şi înălţând glasurile noastre şi mintea ridicându-ne, aşa să zicem cu strigare : Tu dară, o, stăpână, de Dumnezeu Născătoare, ca ceea ce ai din fire iubire de oameni, n-ai părăsit apărând, neamul nostru cel creştinesc, ca o Maică iubitoare de fii împreună şi milostivă şi încă pururea ne dăruieşti nouă facerile de bine, mântuindu-ne, acoperindu-ne, păzindu-ne, din nevoi slobozindu-ne şi din primejdii izbăvindu-ne. Deci, noi pentru aceasta mulţumim ţie şi mărturisim darul, nu tăinuim facerile de bine, lăudăm cu mare glas minunile tale, ajutorul tău preaslăvim, purtarea de grijă pentru noi o slăvim, folosinţa ta o slăvim, pe tine, Ajutătoare de bine, făcătoare te avem, milostivirea ta o vestim şi pomenind darurile tale cele mari ce ai făcut nouă până acum şi din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, aceste cântări de mulţumită ca o datorie aducem ţie, nu doară că suntem vrednici facerii tale de bine. Însă iubeşte-le şi le primeşte ca de la nişte prunci ce nu pot grăi. Că pentru aceste necazuri de acum, care ne scârbesc pe noi cerem ajutorul tău cel grabnic şi avem nevoie de ocrotirea ta; strică smintelile cele ce sunt între noi; risipeşte norul şi întunericul, care ne înconjoară pe noi, cu care ca într-un război de noapte suntem răniţi şi mai ales zicând : ca şi cum am fi fără de minte, ne mâncăm trupurile noastre, necunoscând rudeniile, nici gândind de cei de un neam cu noi. Şi unele ca acestea îndrăznim a face, noi care ne-am învrednicit a avea un Duh, pe Hristos unul, o credinţă, un botez, o Biserică şi aceleaşi taine. Ci ca să nu tindem cuvântul mult, pentru aceasta ne rugăm milostivirii tale, Preasfântă Stăpână, ca să luăm poporul tău şi moştenirea ta îndurările tale. Şi fii rugătoare către Dumnezeul nostru, Cel ce S-a născut din tine, ca să ne ajute nouă să nu pierim de tot şi să ne scoată pe noi din ispitele cele ce nu se pot vindeca. Vezi, stăpână, cu cite lacrimi ne udăm; deci, te milostiveşte şi nu ne lepăda pe noi până în sfârşit. Pentru ce, împărătească, întorci faţa ta de la noi şi uiţi neputinţa noastră şi întristarea

? Risipeşte frica şi spaima care vine asupra noastră; alină mânia lui Dumnezeu care s-a pornit asupra noastră şi pierderea noastră o potoleşte şi împerecherile care sunt între noi şi zarvele le împacă şi dă linişte şi pace robilor tăi. Că spre multe facerile tale de bine şi acestea adăugând, vestim totdeauna minunile tale. Şi până aici înotând, slobozind vetrele cuvântului, să stăm în limanul cel tare al tăcerii. Şi când ne adunăm, iarăşi să facem pomenire de acestea, ca să nu ne arătăm necunoscători de facerea de bine a Stăpânei; nici să facem bunătăţi prin fapte numai şi leneşi fiind prin cuvinte să aducem mulţumită, că dobânda iarăşi la noi se va întoarce. Că de vom fi mulţumitori pentru cele ce a făcut spre noi, mare nădejde vom găti nouă spre cele ce vor să fie şi vom dobândi bunătăţile cele ce nu se pot spune, prin darul şi prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava şi puterea, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

DIN ÎNVĂŢĂTURA DE TIPIC A LUI MARCU

Cel ce a fost egumen al Mânăstirii Sfântul Sava şi mai pe urmă episcop al Idruntului (Otrando), care arată cum se cântă slujbele praznicelor împărăteşti şi ale sfinţilor mai de seamă, care cad în timpul Triodului potrivit situaţiei calendaristice de acum a Bisericii noastre. În situaţia calendaristică de acum a Bisericii Ortodoxe Române (calendar îndreptat, cu Pascalia după calendarul neîndreptat, pe care îl mai întrebuinţează încă unele Biserici Ortodoxe), Sfintele Paşti (sărbătoare cu dată schimbătoare) se serbează între 4 aprilie şi 8 mai (corespunzând cu 22 martie şi 25 aprilie din calendarul neîndreptat). Începutul Triodului (adică Duminica a 33-a după Rusalii, sau a Vameşului şi a Fariseului) care este cu zece săptămâni înainte de Duminica Paştilor, poate să urce sau să coboare, prin urmare, între 24 ianuarie (când Sfintele Paşti se serbează la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie) şi 27 februarie (când Sfintele Paşti se serbează la data cea mai târzie, adică la 8 mai). Pot cădea deci, în timpul Triodului, toate sărbătorile mai importante ale sfinţilor şi praznicele împărăteşti cu date neschimbătoare dintre 24 ianuarie şi 8 mai, ale căror slujbe se află în Mineie şi care trebuie cântate împreună cu ale zilelor corespunzătoare din Triod. Acestea sunt :

1. Sfinţii Trei Ierarhi : Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur (30 ianuarie) **2.** Întâmpinarea Domnului (2 februarie) **3.** Sfântul Sfinţitul Mucenic Haralambie (10 februarie) **4.** Întâia şi a doua aflare a Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie) **5.** Sfinţii 40 de Mucenici (9 martie) **6.** Bunavestire (25 martie) **7.** Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (11 aprilie) **8.** Sfântul marele Mucenic Gheorghe (23 aprilie)

1. Sărbătoarea Sfinţilor Trei Ierarhi (30 ianuarie)

Nu intră în perioada Triodului decât în anii când Sfintele Paşti cad între 4 şi 10 aprilie; ea se mişcă între Duminica vameşului şi a fariseului (când Sfintele Paşti cad la 10 aprilie) şi sâmbăta săptămânii întâi din Triod adică cea dinaintea Duminicii Fiului risipitor (când Sfintele Paşti cad la 4 aprilie).

A) Când sărbătoarea Sfinţilor Trei Ierarhi cade în, Duminica vameşului şi a fariseului (Sfintele Paşti la 10 aprilie), slujba Sfinţilor trei Ierarhi din Minei se cânta cu cea a duminicii din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara la Vecernie : după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul... La Doamne, strigat-

am... se cântă zece stihiri, punând patru ale învierii de la glasul de rând, din Octoih, trei ale duminicii, din Triod, şi trei ale sfinţilor, din Minei. Slavă..., a Triodului, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând din Octoih. Vohod cu cădelniţa. Prochimenul zilei din săptămână şi Paremiile sfinţilor din Minei. De este binecuvântare de artose, se cântă stihirile Litiei din Minei, Slavă..., de la Litia sfinţilor, Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu de la Triod. La Stihoavnă, stihirile învierii ale glasului de rând, Slavă..., a sfinţilor, Şi acum..., din Triod, După Tatăl nostru..., troparul învierii glasul de rând, Slavă..., al sfinţilor, Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul troparului sfinţilor (sau, de este Litie, de două ori troparul sfinţilor, apoi troparul Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea : Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...).

Duminica dimineaţa, la Utrenie după Dumnezeu este Domnul..., troparele cum s-au zis seara la Vecernie. Sedelnele Învierii ale glasului de rând, din Octoih, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfinţilor Trei Ierarhi (din Psaltire sau din Catavasier. Binecuvântările învierii, ectenia mică, Icosul învierii al glasului de rând, Sedelnele sfinţilor din Minei (fără ale Născătoarei de Dumnezeu), Antifoanele glasului de rând, Prochimenul sfinţilor, Evanghelia de rând a învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă... Uşile pocăinţei... şi celelalte, din Triod. La Canoane : Canonul Învierii glasului de rând (pe patru), al Născătoarei (pe două), al Triodului (pe patru) şi al sfinţilor (pe patru). Catavasiile Întâmpinării Domnului, După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul şi Sedelnele sfinţilor; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxaul din Triod, apoi al Sfinţilor din Minei; la Cântarea a 9-a, Măreşte, suflete al meu... şi : Ceea ce eşti mai cinstita..., ectenia mică, Luminânda de rând a învierii, Slavă..., a sfinţilor, Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, din Triod. La Laude se cântă opt stihiri : patru din Octoih şi din Triod şi patru din Minei, Slavă..., din Triod, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu..., Doxologia mare. Troparul Învierii; ecteniile şi apolisul (în mânăstiri după Ceasul întâi).

La Liturghie : La Fericiri se pun patru stihiri ale învierii glasului de rând, trei de la Cântarea a 3-a a Canonului din Triod şi trei de la Cântarea a 6-a a Canonului sfinţilor din Minei. După Vohodul cu Evanghelia, Troparul şi Condacul învierii şi ale sfinţilor, Condacul Triodului. Apostolul şi Evanghelia întâi ale Duminicii, apoi ale sfinţilor.

B) Când sărbătoarea Sfinţilor Trei Ierarhi cade într-una din zilele de rând din săptămâna vameşului şi a fariseului (Sfintele Paşti între 4 şi 9 aprilie), slujba lor se face întreagă din Minei, fără nicio schimbare. Sâmbăta, la Liturghie se citesc întâi Apostolul şi apoi Evanghelia Triodului şi apoi ale sfinţilor.

2. Praznicul Întâmpinării Domnului (2 februarie)

Are o zi de preserbare sau înainte-prăznuire (1 februarie), şi o săptămână de prelungire a serbării (după prăznuire) - odovania sau încheierea serbării praznicului fiind la 9 februarie.

1. Înainte-serbarea praznicului (1 februarie) **2.** Însăşi serbarea praznicului Întâmpinării Domnului (2 februarie) **3.** Despre după-prăznuirea praznicului **4.** Despre odovania-praznicului Întâmpinării.

1. Înainte-serbarea praznicului (1 februarie)

Poate cădea în timpul Triodului numai în anii când Sfintele Paşti cad între 4 şi 12 aprilie; ea variază intre Duminica fameşului şi a fariseului (Sfintele Paşti la 12 aprilie) şi luni din săptămâna doua din Triod sau săptămâna Fiului risipitor (Sfintele Paşti la 4 aprilie).

A) Când înainte-prăznuirea praznicului Întâmpinării (1 februarie) cade în Duminica vameşului şi a fariseului sau în cea a Fiului risipitor, atunci slujba Sfântului Trifon (care se pomeneşte la 1 februarie se lasă, punându-se la Pavecerniţă sau cum va voi cel mai mare) şi se va cânta numai slujba înainte-prăznuirii din Minei, împreună cu cea a duminicii, din Octoih şi din Triod precum urmează :

La Vecernia mare, la Doamne, strigat-am... se pun stihirile Învierii pe patru, ale Triodului pe trei şi ale înainte-prăznuirii pe trei. Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a Născătoarei glasului de rând din Octoih. La Litie se pun stihirile înainte-prăznuirii cele de la Stihoavna Vecerniei, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a înainte-prăznuirii, cea de la Stihoavna Vecerniei. La Stihoavnă se pun stihirile Învierii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a înainte-prăznuirii de la Stihoavna Utreniei. La binecuvântarea pâinilor se cântă troparul : Născătoare de Dumnezeu... de două ori şi al înainte-prăznuirii o dată, Fie numele Domnului... de trei ori, citirea Psalmului 33 şi Bogaţii au sărăcit... Iar unde nu se face priveghere duminica, după Acum slobozeşte..., troparul Învierii, Slavă... Şi acum..., troparul înainte-prăznuirii. La Pavecerniţă după Tatăl nostru... se zice Condacul înainte-prăznuirii, Slavă... Şi acum..., al Triodului.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., Şi acum..., al înainte-prăznuirii, apoi celelalte ale duminicii, până la Canoane. Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu pe două, al înainte-prăznuirii pe patru şi ale Triodului pe patru. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Icosul şi Sedealna Triodului, Slavă... Şi acum..., a înainte-prăznuirii. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Triodului. La Cântarea a 9-a se cântă : Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda Învierii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. La Laude se cântă cinci stihiri ale Învierii şi trei din Triod cu stihurile lor. Slavă..., a Triodului, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile şi apolisul. Apoi Slavă..., Şi acum..., stihira Evangheliei. Ceasul întâi în pridvor. La Ceasuri, troparul Învierii, Slavă..., al înainte-prăznuirii, Şi acum..., al Născătoarei de la ceasuri. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul înainte-prăznuirii şi cel al Triodului, schimbându-le.

La Liturghie, Fericirile glasului de rând pe zece; patru (din Octoih), trei din Canonul Triodului, de la Cântarea a 3-a, şi trei ale înainte-prăznuirii, de la Cântarea a 6-a a Canonului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii şi al înainte-prăznuirii, Slavă..., Condacul Triodului, Şi acum..., al înainte-prăznuirii, Apostolul şi Evanghelia duminicii.

B) Când înainte-prăznuirea Întâmpinării cade într-una din zilele de rând din săptămâna de după Duminica vameşului şi a fariseului, ori luni după Duminica Fiului risipitor, atunci slujba se cântă toată de la Minei (a înainte-prăznuirii şi a Sfântului Trifon), adăugând, la Liturghie, şi Apostolul şi Evanghelia zilei din Triod.

2. Însăşi serbarea praznicului Întâmpinării Domnului (2 februarie)

Intră în perioada Triodului numai în anii când Sfintele Paşti se serbează între 4 şi 13 aprilie; ea poate cădea între Duminica vameşului şi a fariseului (când Sfintele Paşti cad la 13 aprilie) şi marţea săptămânii de după Duminica Fiului risipitor (Sfintele Paşti la 4 aprilie).

A) De va cădea praznicul Întâmpinării Domnului în Duminica Vameşului şi a Fariseului, sau a Fiului risipitor, slujba praznicului se cântă cu a duminicii din Triod astfel :

Sâmbătă la Vecernia mică se pun patru stihiri ale învierii glasului de rând, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, o stihiră a Învierii şi trei ale praznicului, de la Stihoavna Vecerniei celei mari, cu stihurile lor, Slavă..., Şi acum.., a praznicului; troparul Învierii, Slavă... Şi acum..., al praznicului.

La Vecernia mare, după psalmul începător şi ectenia mare se cântă Fericit bărbatul... La Doamne, strigat-am... se pun trei stihiri ale Învierii glasului de rând, trei din Triod şi patru ale praznicului, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. După Vohod, cele trei Paremii ale praznicului. La Litie, stihirile praznicului, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. La binecuvântarea pâinilor, troparul praznicului de trei ori şi celelalte ale Litiei. Iar dacă nu se tace Priveghere, după Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule... şi celelalte, troparul Învierii, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, şi otpustul. La Pavecerniţă, după Sfinte Dumnezeule...,

Condacul Triodului, Slavă... Şi acum..., al praznicului. Miezonoptica Duminicii, cu Canonul Sfintei Treimii,

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., Şi acum..., al praznicului. După Catisme, Sedelnele Învierii cu ale Născătoarei lor şi citire din tâlcul Evangheliei duminicii. Polieleul praznicului. De este Duminica Fiului risipitor, se cântă şi Polieleul Triodului : La râul Babilonului... Apoi Mărimurile praznicului, (din Psaltire sau din Catavasier), Binecuvântările Învierii, ectenia mică, Ipacoi al Învierii, apoi Sedelnele praznicului, câte o dată. Antifoanele glasului de rând, Prochimenul praznicului, Toată suflarea... Evanghelia praznicului, Învierea lui Hristos..., Psalmul 50 şi stihira praznicului. La Canoane : Canonul Învierii cu Irmosul pe patru, al Triodului pe patru şi al praznicului pe şase. Catavasiile praznicului, După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul şi Sedealna Triodului; Slavă... Şi acum..., a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului şi se citeşte Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a se cântă cea a praznicului (sau Nu pricep, Curată..., glasul al 3-lea). Luminânda Învierii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. La Laude, patru stihiri ale Învierii şi patru ale praznicului, cu stihurile praznicului, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile şi obişnuitul apolis. În mânăstiri se face ieşire în pridvor, Slavă..., Şi acum..., stihira Evangheliei şi Ceasul întâi. La Ceasuri, troparul Învierii. Slavă..., al praznicului, Şi acum..., al Născătoarei de la ceasuri. După Tatăl nostru... se zice Condacul praznicului şi al Triodului, schimbându-le.

La Liturghie, la Fericiri : patru stihiri ale învierii, de la glasul de rând, apoi trei stihiri de la Cântarea a 3-a a Canonului din Triod şi trei de la Cântarea a 6-a a Canonului din Minei. La Vohod, stihul praznicului : Cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa... (caută în Minei sau în Liturghier). După aceasta troparul Învierii şi al praznicului, Slavă..., Condacul Triodului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia, mai întâi ale duminicii şi apoi ale praznicului. Axionul praznicului.

B) Când praznicul Întâmpinării Domnului cade într-una din zilele de rând din săptămâna întâia a Triodului ori Luni şi Marţi din săptămâna următoare, slujba praznicului se cântă toată numai din Minei; numai sâmbăta adăugăm la Liturghie, şi Apostolul şi Evanghelia zilei Triodului, iar dacă voim, şi în celelalte zile.

3. Despre după-prăznuirea praznicului

În cele şase zile dintre data praznicului şi odovania lui, cât durează după-prăznuirea sărbătorii (3 - 8 februarie), la slujba sfinţilor pomeniţi în fiecare din ele sunt adăugate în Minei stihiri deosebite ale după-prăznuirii, atât la Vecernie, (la Doamne, strigat-am... şi la Stihoavnă) cât şi la Utrenie (la Sedelne, la Svetilne şi la Stihoavnă) acestea sunt aşezate şi se cântă de obicei înaintea celor ale sfinţilor din zilele respective. Se cântă, de asemenea, în fiecare zi din acest interval de timp, troparul, Condacul şi Canonul praznicului (din însăşi ziua serbării), iar duminica se cântă Catavasiile praznicului.

A) Când înăuntrul după-prăznuirii (3 - 8 februarie) cade vreuna dintre primele trei duminici ale Triodului (Duminica vameşului şi a fariseului, Duminica Fiului risipitor sau Duminica înfricoşătoarei judecăţi), atunci slujba Sfântului din Minei se pune la Pavecerniţă (sau cum va hotărî cel mai mare), iar slujba după-prăznuirii din ziua respectiva de la Minei se cântă împreună cu cea a duminicii, din Octoih şi Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, după psalmul de seară, la Doamne, strigat-am... Şi la Stihoavnă, stihirile Învierii glasului de rând, din Octoih, ca de obicei. Troparul Învierii, cu al Născătoarei.., lui.

La Vecernia mare, după Psalmul 103 şi ectenia mare, se cântă Fericit bărbatul... La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, din Octoih, trei ale duminicii, din Triod şi trei ale după-prăznuirii, din Minei. Slavă..., a duminicii din Triod, Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu (Dogmatica) glasului de rând, din Octoih. De se face Litie, după ecfonisul Fie stăpânirea împărăţiei Tale binecuvântată... se cântă stihirile după-prăznuirii praznicului, cele de la Stihoavna zilei din Minei şi

(de este vreme) şi cele ale Laudelor duminicii, din Triod. Slavă... a Litiei duminicii din Triod, Şi acum... a după-prăznuirii praznicului, din Minei. La Stihoavnă se cântă stihirile Învierii glasului de rând, din Octoih, Slavă..., a duminicii, din Triod, Şi acum..., a după-prăznuirii, din Minei. La tropare, de este Litie, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., de două ori şi troparul praznicului o dată. Fie numele Domnului binecuvântat... de trei ori. Psalmul 33 (sau numai Bogaţii au sărăcit...) şi celelalte. Iar de nu este binecuvântare de artose, troparul Învierii glasului de rând de două ori, Slavă... Şi acum..., al praznicului şi otpustul Vecerniei.

La Utrenie, după cei şase psalmi şi ectenia mare, la Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii de două ori, Slavă... Şi acum..., al praznicului. După citirea catismelor, se cântă Sedelnele Învierii din Octoih, cu a Născătoarei... lor ? În Duminica Fiului risipitor se cântă Polieleul (Robii Domnului... şi Mărturisiţi-vă Domnului...), adăugând şi pe al Triodului : La râul Babilonului..., cu Aliluia. Apoi îndată Binecuvântările Învierii (Soborul îngeresc...), ectenia mică, Ipacoi al Învierii, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei.. şi celelalte ale duminicii, din Triod. La Canoane : Canonul Învierii glasului de rând, din Octoih, cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu tot de acolo, pe două, al duminicii din Triod pe patru şi al praznicului, din Minei, pe patru. Catavasiile Praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul praznicului. Sedealna din Triod şi cea a după-prăznuirii din Minei. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul din Triod. cu Sinaxarul de acolo. La Cântarea a 9-a se cântă Ceea ce eşti mai cinstită... După ectenia mică, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... şi Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a după-prăznuirii, din Minei. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii din Octoih şi patru ale după-prăznuirii (cele de la Stihoavna Utreniei) din Minei, cu stihurile lor. Slavă..., a duminicii din Triod, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti... Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile şi otpustul. Iar de se face ieşire în pridvorul bisericii (în mânăstiri) se cântă Slavă..., Şi acum..., stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna), care nu s-a cântat la Laude. La Ceasuri, troparul Învierii glasului de rând, Slavă..., al praznicului, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri (în Ceaslov). După Tatăl nostru..., Condacul Triodului şi al praznicului schimbându-le (unul la Ceasul întâi, celălalt la Ceasul al treilea, şi aşa mai departe).

La Liturghie, la Fericiri se cântă zece stihiri : patru ale învierii, trei din Cântarea a 3-a a Canonului duminicii din Triod şi trei din Cântarea de rând a Canonului praznicului. După vohodul cu Evanghelia : troparul Învierii şi al praznicului, Slavă..., Condacul din Triod, Şi acum..., al praznicului. Apostolul, Evanghelia şi Chinonicul duminicii Triodului. Axionul praznicului.

B) Când toate cele şase zile ale după-prăznuirii praznicului Întâmpinării (3 - 8 februarie) cad în zilele de rând ale primelor două săptămâni din Triod, adică de luni după Duminica vameşului până vineri (inclusiv) după Duminica Fiului risipitor, atunci se cântă toată slujba numai din Minei (a după-prăznuirii împreună cu a sfinţilor din zilele respective), deoarece zilele de rând nu au slujba în Triod până la Sâmbăta lăsatului sec fie carne (Sâmbăta morţilor)

C) Dacă Sâmbăta morţilor cade înăuntrul după-prăznuirii praznicului (între 3 şi 8 februarie), în acea zi slujba de la Minei se lasă şi se cântă numai cea a Sâmbetei din Triod.

D) Când penultima zi a după-prăznuirii praznicului (8 februarie) cade Luni în săptămâna brânzei, atunci slujba din Minei, (a după-prăznuirii şi a Sfinţilor Teodor Stratilat şi Zaharia) se cântă împreună cu a zilei din Triod, precum urmează :

La Vecernie, la Doamne, strigat-am..., se cântă şase stihiri ale sfinţilor, Slavă..., a Sfântului Mucenic Teodor, Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, stihira idiomelă a zilei din Triod şi stihira mucenicilor tot de acolo. Slavă..., a Sfântului din Minei, Şi acum..., a praznicului. După Acum slobozeşte..., şi celelalte, troparul Mucenicului, Slavă..., al proorocului (amândouă din Minei), Şi acum..., al praznicului. Ectenia Miluieşte-ne pre noi, Dumnezeule... şi otpustul.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul praznicului, o dată, al Mucenicului, Slavă..., al

proorocului, Şi acum..., al praznicului. După Catisme. Sedelnele sfinţilor si ale praznicului din Minei. La Canoane : al praznicului pe opt şi ale sfinţilor din Minei, pe şase (câte trei de la fiecare canon), iar la Cântările 1-a, a 8-a, şi a 9-a, unde există tricântare la Triod, se pun al praznicului pe patru, ale sfinţilor, pe patru şi al zilei din Triod, pe şase. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Sfântului Teodor din Minei, Sedelnele sfinţilor şi ale praznicului tot de acolo, după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului şi Sinaxarul sfinţilor din Minei, Luminânda sfinţilor şi a praznicului din Minei. La Stihoavnă, stihira idiomelă (samoglasnica) şi stihira mucenicilor din Triod, Slavă..., a Sfântului Teodor din Minei. Şi acum..., a praznicului, tot de acolo. La Ceasuri, troparul praznicului, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei, de la Ceasuri. După Sfinte Dumnezeule... se zice numai condacul praznicului.

4. Despre odovania-praznicului Întâmpinării.

În cea din urma zi a după-prăznuirii Întâmpinării (9 februarie) se face odovania adică încheierea sau sfârşitul sărbătoririi praznicului, punându-se slujba a însăşi zilei praznicului (2 februarie), cu unele scăderi. Ziua odovaniei praznicului Întâmpinării intră în perioada Triodului numai în anii când Sfintele Paşii se serbează între 4 si 20 aprilie, mutându-se de la Duminica vameşului şi a fariseului în anii cu Sfintele Paşti la 20 aprilie) până marţi în săptămâna brânzei (Sfintele Paşti la 4 aprilie).

A) Când însă praznicul întâmpinării cade în Duminica Fiului risipitor sau Luni ori Marţi în săptămâna ce urmează lin (în anii când Sfintele Paşti cad la 4, 5 sau 6 aprilie), atunci odovania praznicului se face în Vinerea aceleiaşi săptămâni (săptămâna a doua din Triod sau a lăsatului sec de carne, după cum se va arăta mai departe, la paragraful c).

B) Când odovania praznicului va cădea în Duminica vameşului sau în cea a Fiului risipitor, slujba Sfântului Nichifor de la 9 februarie se lasă (sau se pune la Pavecerniţă) şi se cântă numai slujba Învierii din Octoih şi a duminicii din Triod, împreună cu cea a praznicului, din Minei (2 februarie), după cum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mânăstiri), la Doamne, strigat-am..., se cântă, ca de obicei, patru stihiri ale Învierii glasului de rând. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, o stihiră a Învierii şi ale praznicului (cele de la Stihoavna Vecerniei celei mari), Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Acum slobozeşte..., rugăciunile începătoare şi Tatăl nostru..., troparul Învierii glasului de rând, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, ectenia întreită şi otpustul mic.

La Vecernia mare, după psalmul de seară şi ectenia mare, se cântă Fericit bărbatul... La Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri : trei ale Învierii din Octoih, trei ale Duminicii din Triod şi patru ale praznicului din Minei (cu cea de la Slavă...,). Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu (Dogmatica) glasului de rând (unde praznicul Întâmpinării este hram, la Şi acum..., se cântă a praznicului). De se face şi Litie, se cântă stihirile Litiei praznicului şi ale Triodului cele de la Laude, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. La tropare, de se face binecuvântarea pâinilor, troparul Litiei (Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...) de două ori şi al praznicului o dată. De nu s-a făcut Litie, troparul Învierii de două ori, Slavă..., Şi acum..., troparul praznicului o dată.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii de două ori şi al praznicului o dată (cu Slavă..., Şi acum...,). După Catisme, Sedelnele Învierii (cu ale Născătoarei de la Sedelne). În Duminica Fiului risipitor se cântă şi Polieleul La râul Babilonului..., Apoi Binecuvântările Învierii, ectenie şi Ipacoi al Învierii, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei..., şi celelalte din Triod. La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Triodului pe patru şi al praznicului pe şase. Catavasiile praznicului : după Cântarea a 3-a Condacul, Icosul şi Sedealna Triodului, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului, Sinaxarul din Triod. La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită..., Luminânda Învierii. Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a praznicului. La Laude se cântă opt stihuri : patru

ale Învierii şi patru ale praznicului (cu cea de la Slavă...), Slavă..., a Triodului, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile şi otpustul. În mânăstiri ieşire în pridvorul bisericii, Slavă..., Şi acum..., stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna). Şi se citeşte Ceasul întâi. La Ceasuri, troparul Învierii, Slavă..., al praznicului, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri. După Tatăl nostru..., se zice, pe rând, Condacul Triodului la unul din Ceasuri) şi al praznicului (la alt Ceas).

La Liturghie, la Fericiri se cântă 10 stihiri : patru ale Învierii, din Octoih, trei din Cântarea a 3-a a Canonului de la Triod şi trei din Cântarea a 9-a a Canonului praznicului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii şi al praznicului, Slavă..., Condacul Triodului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia duminicii, Axionul praznicului, Chinonicul duminicii şi al praznicului.

C) De Se va întâmpla sfârşitul praznicului Întâmpinării Domnului în oricare din zilele de rând de Luni săptămâna întâia până Vineri în săptămâna a doua a Triodului, atunci slujba sfinţilor din zilele respective, de la Minei, se pune la Pavecerniţă (sau când va voi cel mai mare), şi se cântă numai slujba praznicului (2 februarie), precum urmează :

La Vecernie după Psalmul 103, ectenia mare, catisma de rând (citită) şi ectenia mică. La Doamne, strigat-am..., se cântă 6 stihiri ale praznicului (din însăşi ziua praznicului), Slavă..., Şi acum..., a praznicului (iar de este Vineri seara în prima săptămână din Triod, se cântă Slavă..., a praznicului, Şi acum..., dogmatica glasului de rând). Apoi îndată Lumină lină... (vohod nu se face), Prochimenul zilei (Paremiile nu se citesc), Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia : Să plinim rugăciunile noastre cele de seară..., şi celelalte. La Stihoavnă se cântă stihirile praznicului cu stihirile lor, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte, troparul praznicului. Apoi ectenia : Miluieşte-ne pre noi Dumnezeule..., şi otpustul. La Pavecerniţă, după Sfinte Dumnezeule..., Condacul praznicului. Miezonoptica după Ceaslov, cu catisma şi troparele obişnuite.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul... troparul praznicului de trei ori, După Catismele de rând, Sedelnele praznicului şi Psalmul 50. Canonul praznicului cu irmosul pe paisprezece (irmoasele de câte două ori). Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Sedealna Praznicului de două ori; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul praznicului şi Sinaxarul. La Cântarea a 9-a, se cântă Mărimurile praznicului (ca în însăşi ziua praznicului). Luminânda praznicului de două ori. La Laude se cântă patru stihiri ale praznicului, Slavă... Şi acum..., a praznicului. Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule... troparul praznicului o dată, apoi ecteniile şi otpustul. La Ceasuri, troparul şi condacul praznicului.

La Liturghie, se cântă la Fericiri opt stihiri din Cântarea a 9-a a Canonului (cu irmosul). După Vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului, Slavă..., Şi acum..., Condacul praznicului, Apostolul şi Evanghelia zilei din Triod. Axionul, Chinonicul şi otpustul praznicului.

D) De va cădea sfârşitul prăznuirii Întâmpinării în Sâmbăta lăsatului sec de carne, adică Sâmbăta morţilor sau (a moşilor de iarnă) sau în Duminica lăsatului sec de carne (în anii în care Sfintele Paşti se serbează la 6 sau la 7 aprilie, iar Întâmpinarea în Sâmbăta primă din Triod sau în Duminica Fiului risipitor, atunci în Sâmbăta morţilor şi în duminica următoare se cântă numai slujba din Triod (vezi Tipicul mare Iaşi, 1816), iar slujba odovaniei praznicului se face vineri în săptămâna a doua din Triod, după cum s-a arătat aci la paragraful c.

E) De va cădea sfârşitul prăznuirii Întâmpinării Luni sau Marţi în săptămâna a treia a Triodului sau săptămâna brânzei. (Sfintele Paşti la 5 sau 4 aprilie, iar praznicul Întâmpinării luni sau marţi din săptămâna a doua a Triodului), atunci serbarea praznicului se odovăieşte vineri în săptămâna a dona a Triodului, după regula de la paragraful c.

3. Sărbătoarea Sfântului Haralambie (10 februarie)

Se prăznuieşte la unele biserici mânăstireşti şi parohiale care o au ca hram şi intră în perioada Triodu-

lui în anii în care Sfintele Paşti se serbează între 4 şi 21 aprilie; ea poate cădea între Duminica vameşului şi a fariseului când Sfintele Paşti se serbează la 21 aprilie) şi miercurea săptămânii a treia din Triod sau săptămâna brânzei (când Sfintele Paşii se serbează la 4 aprilie). Pentru felul cum se cântă slujba Sfântului cu cea din Triod să se vadă, mai departe, regulile pentru sărbătoarea Aflării Capului Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie), din cap. IV, şi anume :

A) De cade Sfântul Haralambie în Duminica vameşului şi a fariseului, ori în cea a fiului risipitor, ori în cea a Lăsatului sec de carne (a înfricoşătoarei judecăţi) slujba lui din Minei, se cântă cu cea a duminicii din Octoih şi din Triod, cum se arată la cap. IV paragraful a.

B) De cade Sfântul Haralambie în vreuna din zilele de rând, începând de Luni după duminica vameşului şi a fariseului şi până vineri după Duminica Fiului risipitor, slujba Sfântului se cântă întreagă şi neschimbată din Minei, adăugând doar, la Liturghie, şi Apostolul şi Evanghelia zilei Triodului, înainte de rele ale Sfântului.

C) De cade Sfântul Haralambie în Sâmbăta lăsatului sec de carne (Sâmbăta morţilor sau a moşilor de iarnă), toată slujba Sfântului se cântă vineri în acea săptămână, aşa cum este în Minei, iar sâmbăta se face numai slujba din Triod.

D) De cade Sfântul Haralambie Luni ori Marţi, în săptămâna brânzei, slujba Sfântului se cântă cu cea a zilei din Triod, precum se arată la cap, IV, pgf. D.

E) De cade Sfântul Haralambie Miercuri în săptămâna brânzei, slujba Sfântului se cântă marţi în acea săptămână cum se arată la cap. IV, pgf. D.

4. Sărbătoarea Aflării întâia şi a doua a Capului Sfântului Ioan Botezătorul şi înainte Mergătorul

(24 februarie)

De asemenea se prăznuieşte la unele biserici mânăstireşti şi de enorie unde este acest hram. Intră în perioada Triodului în anii când Sfintele Paşti se serbează între 4 aprilie şi 5 mai; ea poate cădea între Duminica vameşului şi a fariseului (în anii când Sfintele Paşti se serbează la 5 mai) şi miercuri în săptămâna a doua din Postul Mare (în anii când Sfintele Paşti se serbează la 4 aprilie).

A. De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Duminica vameşului şi a fariseului, în Duminica Fiului risipitor, în Duminica lăsatului sec de carne Sau în cea a lăsatului sec de brânză, atunci slujba Sfântului, din Minei, se cântă cu cea a duminicii din Octoih si Triod, precum urmează : **B.** De va cădea sărbătoarea Aflării cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în oricare din zilele de rând de luni după Duminica vameşului până vineri după Duminica Fiului risipitor, **C.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Sâmbăta lăsatului sec de carne (Sâmbăta morţilor), **D.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul Luni sau Marţi în săptămâna brânzei, slujba Sfântului se cântă cu cea a zilei, din Triod, precum urmează : **E.** De va cădea Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul şi înainte Mergătorului Miercuri în săptămâna brânzei, **F.** De va cădea Aflarea Cinstitutul Cap al Sfântului Ioan Botezătorul şi înainte Mergătorul Joi în săptămâna brânzei; **G.** De va cădea Aflarea Cinstitului Cap al înainte Mergătorului Vineri în săptămâna brânzei, **H.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Sâmbăta din săptămâna brânzei, în care se face pomenirea tuturor Cuvioşilor şi de Dumnezeu Purtătorilor Părinţi, slujba Sfântului din Minei, se cântă cu a acestora din Triod, precum urmează : **I.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Luni în prima săptămână a Postului Mare, **J.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Marţi, Miercuri, Joi sau Vineri în săptămâna întâia din Postul Mare, **K.** De va cădea Aflarea Cinstitului Cap în Sâmbăta întâia din Postul Mare, **L.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului în Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei), **M.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Luni în săptămâna a doua din Postul Mare, slujba Sfântului se cântă cu cea din Triod precum urmează : **N.** De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Marţi ori Miercuri, în a doua săptămână din Postul Mare ", (că până aici poate urca sărbătoarea aceasta),

A) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Duminica vameşului şi a fariseului, în Duminica Fiului risipitor, în Duminica lăsatului sec de carne Sau în cea a lăsatului sec de brânză, atunci slujba Sfântului, din Minei, se cântă cu cea a duminicii din Octoih si Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, se pun patru stihiri ale învierii de la glasul de rând, Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei glasului. La Stihoavnă, o stihiră a învierii şi cele de la Stihoavna înainte Mergătorului.

La Vecernia mare, după Psalmul 103 şi ectenia mare se cântă Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am... se cântă zece Stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, trei din Triod şi trei ale înainte Mergătorului (în Duminica brânzei, se cântă trei stihiri ale Învierii, una a lui Anatolie, trei de la Triod şi trei ale Sfântului). Slavă..., a Triodului, Şi acum..., a Născătoarei glasului. Vohod cu cădelniţa, Prochimenul zilei şi paremiile din Minei. La Litie stihira hramului şi două stihiri ale Laudelor din Triod, Slavă..., a înainte Mergătorului, Şi acum..., a Triodului (cea de la Slavă). La Stihoavnă, stihurile Învierii, Slavă..., a înainte Mergătorului, glasul al 2-lea : Preacinstitul vas..., Şi acum..., a Triodului. La binecuvântarea pâinilor, troparul : Născătoare de Dumnezeu, Fecioară..., de trei ori, şi celelalte ale Litiei, după obicei. Iar unde nu se face Litie, se cântă troparul învierii glasului de rând, Slavă..., al Sfântului Ioan Botezătorul, Şi acum..., al Născătoarei, glasul al 4-lea (Taina cea din veac ascunsă).

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., al înainte Mergătorului, Şi acum..., al Născătoarei Învierii, glasul al 4-lea. După Catisme, Sedelnele Învierii cu al Născătoarei..., lor. Apoi Polieleul : Robii Domnului şi Mărturisiţi-vă Domnului..., la care, în Duminica Fiului risipitor şi în cea a Lăsatului sec de brânză se adaugă şi : La râul Babilonului..., După aceea se cântă Mărimurile înainte Mergătorului; apoi Binecuvântările Învierii (Soborul Îngeresc...), ectenie mică, ipacoi, Sedelnele înainte Mergătorului, Slavă..., Sedealna cea după Polieleu, Şi acum..., a Născătoarei. Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a învierii, Învierea lui Hristos..., şi celelalte ale duminicii, din Triod. La Canoane : În duminica lăsatului sec de carne Canonul Învierii cu irmosul pe patru, cel de la Triod pe şase şi al înainte Mergătorului pe patru. În celelalte trei duminici : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu pe două, cel de la Triod pe patru şi al înainte Mergătorului pe patru. Catavasiile : În Duminica Vameşului şi a Fariseului : Deschide-voi gura mea...; În Duminica Fiului risipitor, în cea a Lăsatului sec de carne şi în cea a Lăsatului sec de brânză, Catavasiile Triodului După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul înainte Mergătorului şi Sedealna lui de două ori. Slavă..., Şi acum..., a Triodului; după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Triodului, Prologul din Triod şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a, se cântă Ceea ce eşti mai cinstită..., După ectenia mică, Luminânda Învierii, Slavă..., a înainte Mergătorului. Şi acum..., a Triodului. La Laude, patru stihiri ale Învierii şi patru ale Sfântului (cu cea de la Slavă), cu stihurile din Minei, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., troparul Învierii, ecteniile şi apolisul. În mânăstiri, dacă se face ieşire în pridvor, se cântă Slavă..., Şi acum..., cu stihira de rând a Evangheliei, apoi se citeşte Ceasul întâi. La Ceasuri, troparul Învierii, Slavă..., al înainte Mergătorului, Şi acum..., al Născătoarei de la ceasuri. După Tatăl nostru..., Condacul Triodului şi al înainte Mergătorului schimbându-le.

La Liturghie, la Fericiri se cântă 10 stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, trei din Triod, de la Cântarea a 3-a a Canonului şi trei din Cântarea a 6-a a Canonului de la Minei. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii şi al înainte Mergătorului, Slavă..., Condacul Sfântului, Şi acum..., Condacul Triodului, Apostolul şi Evanghelia, întâi ale duminicii, apoi ale înainte Mergătorului.

B) De va cădea sărbătoarea Aflării cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în oricare din zilele de rând de luni după Duminica vameşului până vineri după Duminica Fiului risipitor, slujba Sfântului se cânta întreagă cum este în Minei, fără schimbare, punând doar la Liturghie, şi Apostolul şi Evanghelia zilei Triodului, înainte de cele ale Sfântului,

C) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Sâmbăta lăsatului sec de carne (Sâmbăta morţilor), toată slujba Sfântului se cântă vineri în săptămâna lăsatului sec de carne, neschimbată, iar sâmbăta se cântă numai slujba din Triod.

D) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul Luni sau Marţi în săptămâna brânzei, slujba Sfântului se cântă cu cea a zilei, din Triod, precum urmează :

Duminică seara, la Vecernie, după psalmul de seară şi ectenia mare, se cântă Fericit bărbatul..., iar în celelalte zile ale săptămânii brânzei, se citeşte Catisma de rând. La Doamne, strigat-am..., se cântă şase stihiri ale înainte Mergătorului, Slavă..., tot a lui, Şi acum..., a Născătoarei-Învierii, acelaşi glas. Vohod cu cădelniţa, Prochimenul zilei şi Paremiile înainte Mergătorului. La Stihoavnă, stihira idiomelă (Samoglasnica) a Triodului de două ori şi stihira mucenicilor (martirica) tot de acolo. Slavă..., a înainte Mergătorului, glasul al 2-lea, Şi acum..., a Născătoarei. Troparul înainte Mergătorului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul înainte Mergătorului de două ori, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei. După Catisma întâia, Sedelnele Triodului (în mânăstiri se adaugă şi citirea zilei, indicată în Triod). După a doua Catismă, ectenia mică şi sedelnele înainte Mergătorului, amândouă. Polieleul cu Mărimurile Sfântului şi Sedealna lui, de două ori, Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei. Antifonul 1 al glasului al 4-lea. Prochimenul şi Evanghelia înainte Mergătorului. Apoi Psalmul 50 şi stihira înainte Mergătorului, Canonul Născătoarei de Dumnezeu al glasului de rând din Octoih, cu irmosul pe şase şi al înainte Mergătorului pe opt. Catavasiile Deschide-voi gura mea..., Iar unde vine Tricântarea din Triod, se cântă numai Canonul înainte Mergătorului cu irmosul pe şase şi din Triod, pe opt. După Cântarea a 3-a, Sedealna înainte Mergătorului de două ori. Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei. După Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul înainte Mergătorului. La Cântarea a 9-a, se cântă Ceea ce eşti mai cinstită..., După ectenia mică, Luminânda înainte Mergătorului, de două ori, Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei, din Minei. La Laude se cântă patru stihiri ale înainte Mergătorului, Slavă..., a înainte Mergătorului, Şi acum..., a Născătoarei, din Minei, Doxologia mică. La Stihoavnă, stihira idiomelă (samoglasnica) a Triodului, de două ori şi stihira mucenicilor (martirica), Slavă..., a înainte Mergătorului, Şi acum..., a Născătoarei din Minei şi celelalte după obicei, apolisul şi Ceasul întâi. La Ceasuri, troparul înainte Mergătorului şi, după Sfinte Dumnezeule..., Condacul înainte Mergătorului.

La Liturghie, la Fericiri se cântă opt stihiri din Cântarea a 3-a şi a 6-a ale Canonului înainte Mergătorului, Apostolul, Evanghelia şi Chinonicul zilei din Triod şi ale înainte Mergătorului. Axionul : Cuvine-se cu adevărat...,

E) De va cădea Aflarea Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul şi înainte Mergătorului Miercuri în săptămâna brânzei, toată slujba înainte Mergătorului se cântă marţi în săptămâna brânzei, precum s-a arătat aci, la pgf. D.

F) De va cădea Aflarea Cinstitutul Cap al Sfântului Ioan Botezătorul şi înainte Mergătorul Joi în săptămâna brânzei;

Miercuri dimineaţa la Ceasuri şi la Obedniţă slujba după Triod, iar după Rugăciunea Sfântului Efrem cu metanii, îndată se începe Vecernia : Veniţi să ne închinăm..., de trei ori, psalmul începător, ectenie mare şi se citeşte Catisma de rând. La Doamne, strigat-am..., se cântă şase stihiri ale Sfântului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei-Învierii din Minei. Vohod cu cădelniţa Prochimenul şi Paremia zilei din Triod, apoi Prochimenul din Triod (Să nădăjduiască Israel spre Domnul...,) şi se citesc Paremiile Sfântului; după aceasta, învredniceşte-ne Doamne...,
La Stihoavnă, stihira idiomelă (samoglasnica) a zilei din Triod de două ori şi stihira mucenicilor (martirice) tot de acolo, Slavă..., a înainte Mergătorului. Şi acum..., a Născătoarei; după Acum slobozeşte..., şi după Tatăl nostru..., troparul Înainte Mergătorului, Slavă.., Şi acum..., al Născătoarei. Ectenia : Miluieşte-ne pe noi, dumnezeule..., trei metanii mari şi rugăciunea Preasfântă Treime..., din Ceaslov, Fie numele Domnului..., de trei ori, Psalmul 33 şi trei metanii. Apoi, Cuvinese să te fericim..., şi apolisul. Miercuri seara, în mânăstiri şi catedrale (unde se face slujba în fiecare zi) se citeşte Pavecerniţa mică, la care se cântă şi slujba Sfântului de la Minei, care va cădea în sâmbăta acelei săptămâni, adică stihirile Vecerniei lui (dacă are) şi Canonul de la Utrenie, în bisericile parohiale (de enorie, unde nu se

face slujba zilnic), seara se săvârşeşte Vecernia, cântând slujba Sfântului din Minei împreună cu a zilei din Triod, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. D. Joi dimineaţa, atât în bisericile mânăstireşti cât şi în cele de enorii, se săvârşeşte Utrenia şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, cântând slujba Sfântului din Minei cu cea a zilei din Triod, precum am arătat mai înainte, la pgf. D.

G) De va cădea Aflarea Cinstitului Cap al înainte Mergătorului Vineri în săptămâna brânzei, slujba Sfântului se cântă joi în acea săptămână, precum s-a arătat aci la pgf. F.

H) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Sâmbăta din săptămâna brânzei, în care se face pomenirea tuturor Cuvioşilor şi de Dumnezeu Purtătorilor Părinţi, slujba Sfântului din Minei, se cântă cu a acestora din Triod, precum urmează :

Vineri seara, la Vecernie, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cântă şase stihiri : trei ale Sfântului Ioan Botezătorul şi trei ale Cuvioşilor Părinţi din Triod. Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei glasului de rând (Dogmatica). Vohod cu cădelniţa, Prochimenul zilei şi Paremia din Triod, al doilea Prochimen din Triod şi Paremiile Sfântului, Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia cererilor. La Stihoavnă, stihirile din Triod, apoi se cântă stihul; Veseli-se-va dreptul de Domnul..., şi stihira glasului al 6-lea : Cinstitul cap al Botezătorului Tău, Doamne... (stihira de la Utrenie, după Evanghelie), Slavă..., a Părinţilor, din Triod, Şi acum..., a Născătoarei, din Triod. După Tatăl nostru..., troparul Sfântului, Slavă..., al Părinţilor din Triod, Şi acum..., al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea (Taina cea din veac ascunsă...). Ectenia : Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., rugăciunea : Preasfântă Treime..., (din Ceaslov), Fie numele Domnului binecuvântat..., de trei ori, cu metanii, Psalmul 33, Cuvinese cu adevărat să te fericim..., şi otpustul. În mânăstiri, se citeşte apoi Pavecerniţa, cu Canonul morţilor, al glasului de rând (la cimitir), sau al Născătoarei. După Cuvine-se cu adevărat..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte, condacul sfinţii lui, Slavă..., Şi acum..., al Părinţilor din Triod.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au zis seara la Vecernie. După Catisme (sau ectenie mică). Sedelnele Părinţilor din Triod (în mânăstiri urmează citire din cuvintele Sfântului Efrem despre Părinţii ce s-au săvârşit), Polieleul cu Mărimurile Sfântului (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, Sedelnele Sfântului, Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), Prochimenul din Minei, Evanghelia Sfântului, Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile Mergătorului-Tău înainte..., şi celelalte din Minei. La Canoane : Canonul Sfântului cu irmosul pe şase, şi al Părinţilor, pe opt. Catavasiile din Triod (în mânăstiri se citeşte şi Cântarea a 2-a a Triodului, fără Cântarea a doua din Psaltire). După Cântarea a 3-a, Condacul şi icosul Sfântului şi Sedealna din Minei, Slavă..., a Părinţilor din Triod, Şi acum..., a Născătoarei, tot de acolo. După Cântarea a 6-a, Condacul, icosul Sfântului şi Sinaxarul din Minei şi Prologul din Triod. La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită..., După ectenia mică, Luminânda Sfântului, Slavă..., a Părinţilor, Şi acum..., a Născătoarei din Minei. La Laude se cântă şase stihiri : trei ale Sfântului şi trei ale Părinţilor. Slavă..., a Părinţilor, Şi acum..., a Născătoarei din Triod. Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., troparul Sfântului, Slavă..., al Părinţilor, Şi acum..., al Născătoarei (Taina cea din veac ascunsă...). La mânăstiri se face acum obişnuita ieşire în pridvorul bisericii şi se citeşte Ceasul Întâi, după care se face otpustul desăvârşit al Utreniei. La Ceasuri : troparul Sfântului, Slavă..., al Părinţilor, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri (din Ceaslov). După Tatăl nostru..., Condacul Sfântului şi al Părinţilor, pe rând, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri : patru ale Sfântului din Cântarea a 3-a a Canonului din Minei, şi patru ale Părinţilor, din Cântarea a 6-a a Canonului din Triod. După vohodul cu Evanghelia troparul hramului (dacă este hram una din sărbătorile Mântuitorului sau ale Sfintei Fecioare), troparul Sfântului, şi cel al Părinţilor; Condacul Sfântului, Slavă..., al Părinţilor, Şi acum..., al hramului (dacă este hram una din sărbătorile Sfintei Fecioare), ori : Ceea ce eşti folositoare creştinilor..., Apostolul, Evanghelia şi Chinonicul întâi ale Sfântului, apoi ale Părinţilor. Axionul : Cuvine-se cu adevărat...,

I) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Luni în prima săptămână a Postului Mare, slujba Sfântului se mută în duminica lăsatului sec de brânză, precum s-a arătat mai înainte la pgf. A.

J) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Marţi, Miercuri, Joi sau Vineri în săptămâna întâia din Postul Mare, slujba Sfântului se cântă ori în Duminica lăsatului sec de brânză, cum s-a arătat la pgf. A, ori în sâmbăta din prima săptămână din post precum se arată în paragraful următor.

K) De va cădea Aflarea Cinstitului Cap în Sâmbăta întâia din Postul Mare, când la Triod se face pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Teodor Tiron, slujba înainte Mergătorului, din Minei, se cântă împreună cu cea a Sfântului Teodor, din Triod, precum urmează : Vineri dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, potrivit rânduielii zilelor de post, se face Vecernia Sâmbetei unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel :

Preotul face începutul cu Binecuvântată este împărăţia..., iar la strană : Veniţi să ne închinăm..., şi se citeşte Psalmul 103. Apoi ectenia mare şi se citeşte Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : întâi stihira zilei din Triod, Veniţi credincioşilor..., de două ori, patru stihiri ale Sfântului Ioan Botezătorul şi patru ale Sfântului Teodor, din Triod; Slavă..., a Sfântului Teodor, Şi acum..., a Născătoarei, de la glasul de rând al Octoihului (Dogmatica). Vohod cu cădelniţa, Prochimenul şi cele două Paremii din Triod, apoi Paremiile Sfântului Ioan, din Minei Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea din Sfântul altar şi trei metanii mari, apoi ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. După Rugăciunea amvonului, se cântă Canonul Sfântului Teodor, după rânduiala arătată în Triod, cu binecuvântarea colivei.

Dacă nu se face Liturghie, Vecernia se săvârşeşte astfel : Începutul obişnuit Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Psalmul 103, ectenia mare şi catisma a optsprezecea fără ectenii la stări. La Doamne, strigat-am... se cântă şase stihiri : trei ale Sfântului Ioan şi trei ale Sfântului Teodor, Slavă..., a Sfântului Teodor, Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând al săptămânii (Dogmatică). Vohod nu se face, ci îndată Lumină lină..., Prochimenul şi Paremiile din Triod, apoi cele din Minei. La Stihoavnă, stihirile glasului de rând din Octoih, apoi stihul : Veseli-se-va dreptul de Domnul... şi stihira Sfântului Teodor, glasul al 2-lea, Pe tine cel numit cu numele dumnezeieştilor daruri..., (de la Doamne, strigat-am...), Slavă..., a Sfântului Ioan, Şi acum..., a Născătoarei, din Minei, cel de la Stihoavna Utreniei (Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată...). La tropare : al Sfântului Ioan, Slavă... al Sfântului Teodor, Şi acum..., Toate tainele tale sunt mai presus de minte... Ectenia întreită, cu trei metanii mari şi se citeşte Canonul Sfântului Teodor, cel de deasupra colivei, şi otpustul.

Vineri seara, în mânăstiri şi catedrale se citeşte Pavecerniţa Mare cu Canonul de rând al morţilor, din Octoih. După primul Sfinte Dumnezeule..., troparul Sfântului Ioan şi cel al Sfântului Teodor. După al doilea Sfinte Dumnezeule..., numai Condacul Sfântului Ioan, În bisericile de enorii, unde nu se face slujbă vineri dimineaţa, Vineri seara se face Vecernia, precum urmează : După începutul obişnuit, se citeşte Catisma a optsprezecea cu stări fără ectenii, la Doamne, strigat-am..., stihirile din Triod şi din Minei, Slavă..., al Sfântului Teodor, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând, Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul şi Paremiile din Triod, apoi cele din Minei. Apoi Stihoavna şi celelalte ale Vecerniei, precum s-a arătat aci, pentru cazul când nu se face Liturghie.

Sâmbătă dimineaţa, la Utrenie atât în bisericile mânăstireşti cât şi în cele de enorii, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Sfântului Ioan de două ori, Slavă..., al Sfântului Teodor, Şi acum..., al Născătoarei (Toate tainele tale sunt mai presus de minte...). Catismele de rând şi Sedelnele Sfântului Ioan, Polieleul (Robii Domnului...,) cu Mărimurile Sfântului Ioan (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, Sedelnele Sfântului Teodor din Triod (în mânăstiri se citeşte şi Viaţa Sfântului Teodor). Antifonul întâi al glasului al 4-lea, Prochimenul şi Evanghelia înainte Mergătorului, Psalmul 50, Slavă..., Şi acum..., Pentru rugăciunile..., stihira Sfântului Ioan, La Canoane : Canonul Sfântului Ioan; cu irmosul pe şase şi cele două din Triod, pe opt, Catavasiile : Deschide-voi gura mea..., (fără cântările din Psaltire). După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul şi Sedealna Sfântului Ioan; după Cântarea a 9-a, Condacul şi Icosul Sfântului Teodor, Prologul din Triod şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a : Măreşte, suflete al

meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., La Luminânde : a Sfântului Ioan, Slavă..., a Sfântului Teodor, Şi acum..., a Născătoarei din Triod. La laude se cântă şase stihiri : trei ale Sfântului Ioan şi trei ale Sfântului Teodor. Apoi stihul : Veseleasca-se dreptul de Domnul..., cu stihira de la Slavă..., a Sfântului Ioan, glasul al 6-lea (Preacinstitul cap...), Slavă..., a Sfântului Teodor, Şi acum..., a Născătoarei din Triod. Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Sfântului Ioan, Slavă..., al Sfântului Teodor, Şi acum..., al Născătoarei, glasului al 2-lea : Toate tainele tale sunt mai presus de cuget..., ecteniile şi otpustul. Apoi Ceasul întâi (în mânăstiri în pridvorul bisericii). La Ceasuri : troparul Sfântului Ioan, Slavă..., al Sfântului Teodor, Şi acum..., al Născătoarei, de la Ceasuri (în Ceaslov). După Tatăl nostru..., Condacul Sfântului Ioan şi al Sfântului Teodor, se zic schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri : patru ale Sfântului Ioan, de la Cântarea a 3-a a Canonului din Minei şi patru ale Sfântului Teodor, de la Cântarea a 6-a a Canoanelor din Triod. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Sfântului Ioan şi cel al Sfântului Teodor, Condacul Sfântului Ioan, Slavă..., Condacul Sfântului Teodor, Şi acum..., al hramului (dacă este hram una din sărbătorile Sfintei Fecioare) sau al Născătoarei; Ceea ce eşti folositoare creştinilor..., Apostolul şi Evanghelia, întâi ale sâmbetei, apoi ale Sfântului Ioan şi apoi ale Sfântului Teodor. Axionul Cuvine-se cu adevărat..., Chinonicul : Întru pomenire veşnică va fi dreptul..., La masă, în mânăstiri se citeşte Cuvântul de laudă al Sfântului Grigorie de Nisa despre Sfântul Teodor. Dezlegare la untdelemn şi vin.

L) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului în Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei), slujba Sfântului, din Minei, se cântă împreună cu cea a Duminicii, din Octoih şi Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, stihirile atât la Doamne, strigat-am..., cât şi la Stihoavnă, numai cele din Triod.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă : Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri : trei ale Învierii (de la glasul de rând din Octoih), patru ale Duminicii din Triod şi trei ale Sfântului Ioan. Slavă..., a duminicii, din Triod. Şi acum..., a Născătoarei, a glasului de rând din Octoih (Dogmatica). Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul zilei (Domnul a împărăţit...) şi Paremiile Sfântului. La Litie stihirile Sfântului, cele de la Stihoavnă, Slavă..., a Sfântului Ioan, cea de la Doamne, strigat-am..., Şi acum..., din Triod (de la Litie). La Stihoavnă, stihirile Învierii glasului de rând din Octoih, Slavă..., a Sfântului Ioan, Şi acum..., a Triodului. La Tropare : de este binecuvântarea pâinilor, troparul Sfântului de două ori şi Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., o dată, apoi celelalte din slujba Litiei. Iar de nu este Litie sau Priveghere, troparul Învierii glasului de rând, Slavă..., al Sfântului Ioan, Şi acum..., al Duminicii, din Triod : Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule..., şi otpustul Vecerniei,

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., al Sfântului Ioan, Şi acum..., al Triodului : Preacuratului Tău chip..., Catismele de rând, Sedelnele Învierii, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului (din Psaltire ori din Catavasier), ectenie mică, Ipacoi, Sedelnele Sfântului, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând din Octoih, Evanghelia de rând a învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei..., Şi celelalte ale duminicii din Triod. La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Sfântului, pe patru şi al Duminicii din Triod, pe şase. Catavasiile Triodului. După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul şi Sedealna Sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul, Prologul din Triod şi Sinaxarul din Minei, La Cântarea a 9-a, Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru..., Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a Sfântului Ioan, Şi acum..., a duminicii, din Triod (Săltaţi, bucuraţi-vă...). La Laude, se cântă opt stihiri : trei ale Învierii, trei ale duminicii, din Triod, şi două ale Sfântului, din Minei Slavă..., a Triodului, glasul al 6-lea (Moise în vremea postului...), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Învierii, ecteniile şi Otpustul. În mânăstiri ieşire în pridvorul bisericii cântându-se stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna), apoi se citeşte învăţătura Sfântului Teodor Studitul şi apoi Ceasul întâi la care se pune troparul învierii, Slavă..., al Duminicii

(Preacuratului Tău chip...), Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu din slujba Ceasului (în Ceaslov), iar după Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., Condacul Învierii.La Ceasul al treilea şi al şaselea : troparul Învierii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei Ceasului. După Tatăl nostru..., condacele se zic schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, trei ale duminicii din Cântarea a 3-a a Canonului din Triod şi trei ale Sfântului, din Cântarea a 6-a, a Canonului sau. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al Duminicii din Triod şi al Sfântului, apoi Condacul Învierii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al duminicii din Triod. Apostolul, Evanghelia şi Chinonicul, întâi ale duminicii şi apoi ale Sfântului. Axionul : De tine se bucură..., La Proscomidie preotul va pregăti şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite ce se va săvârşi în miercurea şi Vinerea săptămânii următoare,

M) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Luni în săptămâna a doua din Postul Mare, slujba Sfântului se cântă cu cea din Triod precum urmează :

Duminică seara, la Vecernie, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri; patru ale zilei din Triod (repetând pe prima din cele trei câte sunt acolo) şi ale Sfântului şase (repetând pe cele trei câte sunt în Minei), Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei-Învierii glasului de rând. Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul cel mare al Triodului (Dat-ai moştenire...) şi Paremiile Sfântului. Apoi : Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia : Să plinim rugăciunea noastră cea de seară... La Stihoavnă, stihirile din Triod, Slavă..., a Sfântului Ioan, Şi acum..., a Născătoarei de la glasul de rând al Octoihului. La tropare : al Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei-Învierii de la glasul de rând, ectenia : Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., şi otpustul.

Luni dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Sfântului de două ori, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea (Celei ce s-a hrănit în biserică...) Catismele de rând şi Sedelnele Triodului (toate, fără ectenie între ele), Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului, ectenia mică, Sedelnele Sfântului toate la rând, Antifonul dintâi al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), Prochimenul şi Evanghelia Sfântului, Psalmul 50, Slavă..., Şi acum..., Pentru rugăciunile înainte Mergătorului... şi stihira Sfântului, din Minei.
La Canoane : Canonul Sfântului şi al Născătoarei din Minei, cu irmosul pe opt şi tripesneţul din Triod (la cântările care sunt şi în tripesneţ, se pun şase ale Mineiului şi opt ale Triodului). Catavasiile : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a Sedealna Sfântului şi a Născătoarei din Minei; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a : Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenia mică, Luminândele din Minei. La Laude, patru stihiri ale Sfântului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, din Minei. Doxologia mică (citită din Ceaslov, cu Învredniceşte-ne Doamne...), ectenia Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., Stihoavna din Triod, Slavă..., a Sfântului, glasul al 6-lea : Cinstitul Cap al Botezătorului Tău, Doamne..., Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu din Minei. Apoi Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... şi celelalte, iar după Tatăl nostru..., troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea (Pe tine cea mai înaltă decât toată făptura...), ectenia : Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., şi trei metanii mari, Ceasul Întâi şi otpustul Utreniei, Apoi se citesc celelalte Ceasuri (al treilea, al şaselea şi al nouălea), după rânduiala zilelor de rând din Post, punând troparul, Condacul Sfântului şi Catismele de rând din Psaltire; la Ceasul al şaselea se pun şi troparul, Prochimenele şi Paremia proorociei din Triod. După Ceasul al nouălea se citeşte Obedniţa (începând cu Fericirile, citite). După Tatăl nostru..., Condacul hramului, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al hramului (dacă este hramul Născătoarei de Dumnezeu) sau al Născătoarei : Ceea ce eşti folositoare creştinilor..., şi celelalte ale Obedniţei, din Ceaslov, şi otpustul mic.

La Liturghie, se săvârşeşte Vecernia unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel : După binecuvântarea de început (Bine este cuvântată împărăţia Tatălui...), Psalmul 103, ectenia mare, Catisma a optsprezecea cu stările şi ecteniile obişnuite. La Doamne strigat-am... se cântă zece stihiri : şase din Triod, de luni seara (repetând pe cele trei câte sunt acolo) şi patru din Minei (ale Sfântului Ioan). Slavă...,

a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei din Minei Vohod cu Evanghelia, Lumina lină... Prochimenele şi Paremiile din Triod (cele de luni seara), Lumina lui Hristos, luminează tuturor..., Apoi se cântă, Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea Sfântului altar şi trei metanii mari, Şi îndată Apostolul şi Evanghelia Sfântului Ioan Botezătorul, apoi ectenia întreită (Să zicem toţi...) şi celelalte, ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. Heruvicul, Acum puterile cereşti... Chinonic : Gustaţi şi vedeţi... şi al Sfântului : Întru pomenire veşnică va fi dreptul..., La otpust se pomenesc Sfântul Ioan şi Sfântul zilei următoare (Sfântul patriarh Tarasie). Stihirile de la Vecernie ale Sfântului zilei următoare, care au rămas necântate, se pun a doua zi la Laude.
La masă se face dezlegare la untdelemn şi vin.

N) De va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului Marţi ori Miercuri, în a doua săptămână din Postul Mare ", (că până aici poate urca sărbătoarea aceasta), slujba Sfântului se cântă împreună cu a zilei din Triod, precum urmează :

Vecernia Sfântului, la mânăstiri şi catedralele chiriarhale, unde se face slujbă zilnic, se cântă împreună cu a Triodului în dimineaţa zilei precedente, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, astfel : Îndată după Obedniţă şi rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, se începe Vecernia, fără binecuvântare, citind Veniţi să ne închinăm... şi Psalmul 103, apoi ectenia mare şi se citeşte Catisma de rând din Psaltire. Ectenia mică şi se cântă Doamne, strigat-am..., cu şase stihiri : trei din Triod şi trei ale Sfântului. Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, din Minei (Cine nu te va ferici...). Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod (două) şi ale Sfântului din Minei. Îndată rugăciunea, Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia, Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...; Stihoavna din Triod, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, din Minei. La tropare : al Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei (Taina cea din veac ascunsă...). Ectenia (Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule... şi sfârşitul obişnuit al Vecerniei zilelor de post (vezi Ceaslovul).

Pavecerniţa mare, se citeşte seara fără metanii, punând după primul Sfinte Dumnezeule..., troparul Sfântului şi al Născătoarei din Minei, iar după al treilea Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., Condacul Sfântului. Doamne al puterilor, fii cu noi..., citit. În bisericile de enorie, unde nu se face slujbă zilnic, dar este hram Aflarea Capului, Vecernia Sfântului se cântă împreună cu cea din Triod seara, în ajunul serbării, precum s-a arătat mai înainte, cu deosebirea că preotul face începutul obişnuit, cu Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., În dimineaţa zilei serbării, atât în bisericile mânăstireşti şi catedrale, cât şi în cele de enorii, se săvârşeşte Utrenia Sfântului împreună cu cea din Triod, după cum s-a arătat mai înainte la pgf. M, apoi Ceasurile şi Obedeniţa după rânduiala zilelor de rând din post şi Vecernia (zilei următoare) cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. M.

5. Sărbătoarea Sfinţilor 40 de Mucenici (9 martie)

Se prăznuieşte îndeobşte, atât în biserici mânăstireşti cât şi la bisericile de enorie (fiind chiar hram la unele din ele, şi intră de regulă în perioada triodului în fiecare an, putând cădea între miercurea săptămânii a doua din Triod (când Sfintele Paşti se serbează la 8 mai) marţea săptămânii a patra din Postul Mare (când Sfintele Paşti se serbează la 4 aprilie). Pentru felul cum se cântă Slujba Sfinţilor 40 de Mucenici în perioada Triodului ne conducem după aceleaşi reguli ca şi la serbarea Aflării Capului Sfântului Ioan Botezătorul (vezi în urma la cap. IV), şi anume :

A) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Miercuri, Joi ori Vineri în săptămâna a doua din Triod (săptămâna dintre Duminica Fiului risipitor şi cea a, lăsatului sec de carne), slujba lor se face întreaga şi neschimbată din Minei, adăugându-se doar la Sfânta Liturghie şi Apostolul şi Evanghelia zilei din Triod, înainte de cele ale sfinţilor.

B) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Sâmbăta lăsatului sec de carne (Sâmbăta morţilor), slujba lor se pune întreagă în Vinerea acelei săptămâni, iar sâmbătă se cântă numai slujba din Triod.

C) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoşătoarei Judecăţi) ori în Duminica lăsatului sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai), slujba Sfântului din Minei se cântă împreună cu cea a duminicii, din Octoih şi din Triod, precum s-a arătat în urma, la cap. IV, pgf. A.

D) De cade Serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Luni ori Marţi în săptămâna brânzei, slujba sfinţilor se cântă cu cea din Triod, precum s-a arătat la cap. IV pgf. D.

E) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Miercuri în săptămâna brânzei, slujba sfinţilor se cântă marţi în săptămâna brânzei cu cea din Triod cum s-a arătat la cap. IV, pgf. D.

F) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenicii Joi în săptămâna brânzei, slujba sfinţilor se cântă cu cea din Triod cum s-a arătat la cap. IV, pgf. F.

G) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Vineri în săptămâna brânzei, slujba sfinţilor se cântă în Joia acelei săptămâni, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. F.

H) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Sâmbătă în săptămâna brânzei (Sâmbăta Cuvioşilor si de Dumnezeu-purtătorilor Părinţi), slujba Sfinţilor 40 de Mucenici se cânta cu cea a Părinţilor din Triod, cum s-a arătat în urma, la cap. IV, pgf. H.

I) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Luni în prima săptămâna din Postul Mare, slujba sfinţilor se cântă cu cea a Triodului în Duminica lăsatului sec de brânză precum s-a arătat la cap. IV, pgf. A.

J) De cade serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Marţi, Miercuri, Joi ori Vineri din săptămâna întâia a Postului Mare, slujba sfinţilor se cântă ori în duminica lăsatului sec de brânză, ori în Sâmbăta primei săptămâni din post, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. A şi K.

K) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Sâmbăta întâia din Postul Mare (a Sfântului Teodor Tiron), slujba sfinţilor se va cânta împreuna cu cea din Triod precum s-a arătat în urma, la cap. IV, pgf. K.

L) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Duminica întâia din Sfântul şi Marele Post (a Ortodoxiei), slujba sfinţilor se cântă împreună cu cea a duminicii, din Octoih si Triod, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. L.

M) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Luni în săptămâna a doua, a treia ori a patra din Sfântul şi Marele Post, slujba sfinţilor se cântă cu cea din Triod precum s-a arătat la cap. IV, pgf. M.

N) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici Marţi, Miercuri, Joi şi Vineri din săptămâna a doua şi a treia din post, ori marţi în săptămâna a patra din post (căci până aici se poate sui sărbătoarea aceasta), slujba sfinţilor se cântă împreună cu cea a zilei din Triod precum s-a arătat la cap. IV, pgf. N.

O) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Sâmbăta săptămânii a doua sau a treia din post, slujba sfinţilor se cântă împreună cu cea din Triod precum urmează :

Vineri dimineaţa, în mânăstiri şi catedrale, unde se face slujbă zilnic, după Utrenia zilei, Ceasuri şi Obedniţă, săvârşim Vecernia sâmbetei unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel :

Începutul ca la Liturghie (Binecuvântată este împărăţia Tatălui...), Veniţi să ne închinăm..., Psalmul 103, ectenia mare şi Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : două din Triod (repetând stihira de acolo), patru din Octoih şi patru ale sfinţilor (repetând una din cele trei câte se află la Minei). Slavă..., a sfinţilor, Şi acum..., a Născătoarei de la

Octoih, a glasului de rând (Dogmatica). Vohod cu cădelniţa, Prochimenele şi Paremiile din Triod cu Lumina lui Hristos..., Paremiile din Minei, Să se Îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea în Sfântul altar, Ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

Vineri seara se citeşte Pavecerniţa mare cu Patrucântarea sâmbetei din Triod (cântă la Utrenie). În bisericile de enorii, unde nu se face slujbă în fiecare zi, Vecernia Sâmbetei se face singură Vineri seara, precum urmează : Începutul obişnuit al Vecerniei (Binecuvântat este Dumnezeul nostru...), Veniţi să ne închinăm... şi Psalmul 103, ectenia mare, Catisma de rând, ectenie mică. La Doamne, strigat-am..., se cântă numai stihirile sfinţilor pe şase (repetând pe cele trei, câte se află la Minei), Slavă..., a sfinţilor, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând. Vohod cu cădelniţa. Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod şi ale sfinţilor din Minei, Învredniceşte-ne, Doamne..., şi ectenia, Să plinim rugăciunile noastre de seară..., La Stihoavnă, stihira din Triod (cea de la Doamne, strigat-am...) de două ori (a doua oară cu stihul Către Tine am ridicat ochii mei...,), apoi martirica din Octoih, după glasul stihirei Triodului, Slavă..., a sfinţilor, Şi acum..., a Născătoarei din Minei. La tropare : al sfinţilor. Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei-Învierii glasului de rând. Ectenia Miluieşte-ne pe noi..., cu trei metanii mari, rugăciunea Preasfântă Treime..., apoi Fie numele Domnului binecuvântat..., de trei ori, Slavă..., Şi acum..., Psalmul 33, Cuvinese să te fericim..., şi otpustul.

Sâmbătă dimineaţa, atât în bisericile mânăstireşti cât şi în cele de enorie, se săvârşeşte Utrenia, apoi Ceasurile şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur; la Utrenie se cântă numai slujba întreagă a sfinţilor, cum e scrisă la Minei (cu Dumnezeu este Domnul...); la Ceasuri se pun troparul şi Condacul sfinţilor, iar la Liturghie se adaugă şi ale Sâmbetei (pentru morţi) din Triod.

P) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Duminica a doua din Sfântul şi Marele Post (în care se face şi pomenirea Sfântului Grigorie Palama), slujba sfinţilor se cântă împreuna cu cea a Învierii din Octoih şi a Sfântului Grigorie din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, se cântă numai stihirile Învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu, din Octoih, glasul de rând.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cânta zece stihiri : patru ale Învierii de la glasul de rând, trei ale Sfântului Grigorie din Triod şi trei ale Sfinţilor 40 Mucenici din Minei. Slavă..., a Sfântului Grigorie, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând, Vohod cu cădelniţa, Lumină lină... Prochimenul zilei, Paremiile Sfinţilor 40 Mucenici, La Stihoavnă, stihirile învierii glasului de rând, Slavă..., a Sfinţilor 40 Mucenici, Şi acum..., a Născătoarei din Minei. La Tropare : de se face binecuvântarea artoselor se cântă : Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., de trei ori. De nu, se cântă troparul Învierii glasului de rând, al Sfântului Grigorie, Slavă..., al Sfinţilor 40 Mucenici, Şi acum... al Născătoarei-Învierii, glasul 1 (Gavriil zicând ţie, Fecioară, bucură-te...).

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au zis seara la Vecernie. Catismele, Sedelnele Învierii, cu a Născătoarei... lor, toate la rând, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfinţilor 40 Mucenici (din Catavasier sau din Psaltire). Apoi îndată Binecuvântările Învierii, ectenia mică, Ipacoi al Învierii glasului de rând. Sedelnele Sfinţilor 40 Mucenici, toate la rând, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând din Octoih, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei... Şi celelalte ale Duminicii, din Triod. La Canoane : Canonul Învierii, cu irmosul pe patru, al Triodului pe patru, al Sfântului Grigorie (din Triod), pe trei şi ale Sfinţilor 40 Mucenici (din Minei) pe trei. Catavasiile : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul din Minei; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul, Prologul din Triod şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a. Ceea ce eşti mai cinstită..., La Luminânde : cea de rând a Învierii, a Sfântului Grigorie din Triod, Slavă..., a sfinţilor din Minei, Şi acum..., a Învierii. La Laude se cântă opt stihiri : trei ale Învierii, două din Triod şi trei din Minei, Slavă..., Voscreasna de rând a învierii (la bisericile de enorii) sau stihira Triodului (la mânăstiri), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu..., Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile şi otpustul. La mânăstiri, ieşire în pridvorul bisericii,

cântându-se Slavă..., Şi acum..., Voscreasna de rând (dacă nu s-a cântat la Utrenie). Apoi se citeşte Ceasul întâi, la care se pune troparul Învierii, Slavă..., al Sfinţilor 40 Mucenici, Şi acum..., al Născătoarei Ceasului. După Tatăl nostru..., condacul Triodului. La celelalte Ceasuri condacul Triodului şi al Sfinţilor 40 de Mucenici, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă 10 stihiri : patru ale Învierii, trei din Triod de la Cântarea a 3-a a celor două Canoane şi trei din Cântarea a 6-a a celor două Canoane din Minei. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al Sfântului Grigorie şi al Sfinţilor 40 de Mucenici, Condacul Învierii, al sfinţilor, al Triodului şi al hramului bisericii, Apostolul şi Evanghelia, întâi ale duminicii şi apoi ale Sfinţilor 40 de Mucenici, Axionul : De tine se bucură..., Chinonicul duminicii şi al Sfinţilor 40 de Mucenici. La Proscomidie preotul va scoate şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite din miercurea şi vinerea săptămânii viitoare.

R) De va cădea serbarea Sfinţilor 40 de Mucenici în Duminica a treia din Sfântul şi Marele Post (Duminica Sfintei Cruci), slujba sfinţilor 40 de Mucenici se cântă împreună cu a Învierii din Octoih şi cu a Sfintei Cruci din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, (în mânăstiri, unde se face Priveghere), se cântă numai stihurile Crucii, din Triod. Preotul aduce şi pune pe sfânta masă Sfânta Cruce, precum arată la Triod.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, trei ale Crucii, din Triod şi trei ale sfinţilor, din Minei. Slavă..., din Triod, Şi acum..., al Născătoarei-Învierii glasului de rând (Dogmatica). Vohod, Prochimenul zilei şi Paremiile sfinţilor. La Litie (dacă se face) stihira hramului şi ale sfinţilor (cele de la Laude), Slavă..., a sfinţilor (cea de la Stihoavnă), Şi acum..., a Crucii din Triod. La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., a sfinţilor de la Laude, Şi acum..., a Crucii.
La Tropare : dacă se face binecuvântarea artoselor, se cântă Născătoare de Dumnezeu, Fecioară..., de două ori şi a Crucii o dată. Dacă nu, se cântă troparul Învierii, Slavă..., al sfinţilor, Şi acum..., al Crucii (Mântuieşte, Doamne, poporul Tău...).

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., al sfinţilor, Şi acum..., al Crucii. După Catisme, Sedelnele Învierii cu a Născătoarei..., lor, Polieleul (Robii Domnului...) cu stihurile şi Mărimurile sfinţilor. Apoi îndată Binecuvântările Învierii, ectenia mică, Ipacoi al Învierii glasului de rând, Sedelnele sfinţilor, toate la rând, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei... şi celelalte ale duminicii din Triod. La Canoane : al Învierii cu irmosul pe patru, al sfinţilor pe patru şi al Crucii pe şase. Catavasiile Crucii, din Triod. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul sfinţilor. După Cântarea a 6-a. Condacul, Icosul, Prologul din Triod şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a se cântă Ceea ce eşti mai cinstită..., La Luminânde : a Învierii, Slavă..., a sfinţilor, Şi acum..., a Crucii. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii şi patru ale Triodului, Slavă..., a Triodului (în mânăstiri) sau Voscreasna de rând în bisericile de enorii, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, iar la Sfinte Dumnezeule..., se face scoaterea şi sărutarea Sfintei Cruci în naos, precum se arată la Triod, Şi după stihirile Crucii de acolo, sfârşitul obişnuit al Utreniei. În mânăstiri, ieşire în pridvorul bisericii cântându-se Voscreasna de rând (dacă nu s-a cântat la Utrenie) şi citire de la Sfântul Teodor Studitul, apoi se citesc Ceasurile, la care se pune troparul Învierii, Slavă..., al Crucii, Şi acum..., al Născătoarei de la ceasuri (în Ceaslov), După Tatăl nostru..., Condacul Învierii. La Ceasul al treilea şi al şaselea, troparul Învierii, Slavă..., al sfinţilor, Şi acum..., al Născătoarei Ceasului. După Tatăl nostru..., Condacele, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie preotul pregăteşte şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite din miercurea şi vinerea săptămânii care urmează. La Fericiri se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, trei ale Crucii din Cântarea a 3-a a Canonului şi trei ale sfinţilor din Cântarea a 6-a a Canonului lor. După Vohodul cu Evanghelia troparul Învierii, al Crucii şi al sfinţilor, apoi Condacul Învierii, Slavă..., al sfinţilor, Şi acum..., al Crucii, în loc de Sfinte

Dumnezeule..., se cântă Crucii Tale..., Apostolul şi Evanghelia, întâi ale Crucii şi apoi ale sfinţilor. Axionul De tine se bucură..., Chinonicul, întâi al duminicii şi apoi al sfinţilor.

6. Praznicul Buneivestiri (25 martie)

Are o zi de înainte-prăznuire (24 martie) şi una de după-prăznuire (26 martie), în care se face şi odovania sau încheierea praznicului.

1. Înainte-serbarea praznicului (24 martie) * 2. Însăşi serbarea praznicului Buneivestiri (25 Martie)

1. Înainte-serbarea praznicului (24 martie)

Poate cădea între joia săptămânii întâia din Postul Mare (când Sfintele Paşti se serbează la data cea mai târzie, adică la 8 mai) şi miercurea săptămânii a şasea din Post (când Sfintele Paşti se serbează la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie).

A. De va cădea înainte-prăznuirea praznicului Joi sau Vineri în săptămâna întâia a Postului Mare slujba înainte-prăznuirii din Minei se cântă cu cea o zilei din Triod, punând totdeauna înainte pe cele ale Triodului, precum urmează : **B.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în Sâmbăta întâia din Sfântul şi Marele Post (sâmbăta Sfântului Teodor Tiron), slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea din Triod, astfel : **C.** Când înainte-prăznuirea Bunei vestiri cade în Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei), slujba înainte-prăznuirii din Minei se cântă cu cea a Învierii din Octoih şi a dreptei-credinţe din Triod, precum urmează : **D.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri Luni în săptămâna a doua, a treia, a patra, a cincea sau a şasea din Sfântul şi Marele Post, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Octoihului şi Triodului precum urmează : **E.** De va cădea înainte-serbarea Buneivestiri Marţi, Miercuri, Joi sau Vineri din săptămâna a doua şi a treia, ori Marţi în săptămâna a patra, ori Marţi, Miercuri şi Vineri în săptămâna a cincea, ori Marţi şi Miercuri în săptămâna a şasea din post, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea din Triod, precum urmează : **F.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în sâmbăta a doua, a treia sau a patra din Sfântul şi Marele Post, în care se face pomenirea Sfinţilor Mucenici şi a morţilor, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Sâmbetei, din Octoih şi din Triod, precum urmează : **G.** De va cădea înainte-prăznuirea Bunei Vestiri În duminica a doua, a patra sau a cincea din Sfântul şi Marele Post, slujba înainte-prăznuirii, se cântă împreună cu cea a Învierii, din Octoih, şi cu cea din Triod a sfinţilor pomeniţi în aceste duminici (Sfântul Grigorie Palama în Duminica a doua, Sfântul Ioan Scărarul în a patra şi Cuvioasa Maria Egipteanca în a cincea) precum urmează : **H.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în Duminica a treia din Sfântul şi Marele Post (Duminica Sfintei Cruci), slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Învierii din Octoih şi cu cea a Sfintei Cruci din Triod, precum urmează : **I.** De va cădea înainte-prăzuirea Bunei vestiri miercuri în săptămâna a patra din Sfântul şi Marele Post (Miercurea înjumătăţirii Postului, în care se face şi Închinarea Sfintei Cruci), slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Crucii din Triod, făcând, atât seara cât şi dimineaţa, obişnuitele metanii ale Postului : **J.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri joi în săptămâna a patra, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Sfintei Cruci din Triod astfel : **K.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri vineri în săptămâna a patra din Post **L.** De va cădea înainte-prăznuirea praznicului Buneivestiri joi în săptămâna a cincea din Sfântul şi Marele Post ; **M.** De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în Sâmbăta a cincea din Postul Mare (Sâmbăta Acatistului),

A) De va cădea înainte-prăznuirea praznicului Joi sau Vineri în săptămâna întâia a Postului Mare slujba înainte-prăznuirii din Minei se cântă cu cea o zilei din Triod, punând totdeauna înainte pe cele ale Triodului, precum urmează :

Miercuri dimineaţa (când înainte-prăznuirea cade joi) sau joi dimineaţa (când înainte-prăznuirea cade vineri) după Utrenie Ceasuri şi Obedniţă cu rânduiala obişnuită a zilelor de rând din Postul Mare, se săvârşeşte Vecernia înainte-prăznuirii, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite astfel : Binecuvântarea de început ca la Liturghie (Binecuvântată este Împărăţia tatălui...), apoi Veniţi să ne închinăm..., Psalmul 103, ectenia mare şi Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : şase din Triod (repetând cât e nevoie pe cele care se găsesc acolo) şi patru din Minei, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii (Binevesteşte Gavriil...,) Vohod, Lumină lină... Prochimenele şi cele două Paremii din Triod, cu : Lumina lui Hristos luminează tuturor..., şi se cântă Să se îndrepteze rugăciunea mea..., Apoi ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite, Heruvicul : Acum puterile cereşti..., Iar dacă, din binecuvântate pricini, nu se face Liturghie în acea zi, atunci se săvârşeşte Vecernia (tot dimineaţa) fără Liturghie, astfel : Începutul obişnuit al Vecerniei (Binecuvântat este Dumnezeul nostru...), Veniţi să ne închinăm..., Psalmul 103, ectenia mare şi se citeşte Catisma de rând din Psaltire (cu stări fără ectenii). La Doamne, strigat-am... se cântă şase stihiri : trei din

Triod şi trei din Minei, Slavă..., Şi acum..., din Minei (Binevesteşte Gavriil...). Vohod nu facem, ci îndată Lumină lină... Prochimenele şi Paremiile din Triod, Învredniceşte-ne Doamne..., şi ectenia : Să plinim rugăciunile noastre de seară..., La Stihoavnă stihirile din Triod, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii. După Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., troparul Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., Ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul.

Pavecerniţa mare, se citeşte în seara aceleiaşi zile, cu stihirile din Canonul cel mare (de pocăinţă) al Sfântului Andrei Criteanul, precum sunt scrise la Triod, iar către sfârşitul slujbei (după rugăciunile citite în faţa icoanelor împărăteşti) se adaugă şi Evanghelia zilei Triodului

A doua zi dimineaţa (în ziua înainte-prăznuirii), la Utrenie : după începutul obişnuit şi cei şase psalmi, ectenia mare, Aliluia..., şi Cântările Treimice ale glasului de rând, cu stihurile lor (din Ceaslov sau la sfârşitul Triodului). Catismele de rând şi Sedelnele zilei din Triod, şi Psalmul 50. La Canoane : Canonul înainte-prăznuirii cu irmosul pe 6 şi Tricântarea din Triod cu cântarea de rând din Psaltire. După Cântarea a 3-a, Sedelnele înainte-prăznuirii; după Cântarea a 6-a, Condacul din Minei (Tu eşti începătura mântuirii noastre...); după Cântarea a 9-a ectenia mică, Luminânda glasului de rând a Postului, de trei ori (din Ceaslov ori din Triod, unde sunt aşezate la sfârşit, după Troparele Treimice). Laudele citite (din Ceaslov), Doxologia mică (citita din Ceaslov) şi ectenia Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., La Stihoavnă stihirile din Triod, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea : Limba care nu o ştia..., Apoi Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... şi celelalte. După Tatăl nostru..., troparul înainte-prăznuirii, ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul. Apoi se citesc Ceasurile şi Obedniţa după rânduiala zilelor de rând din Post, după care săvârşim Vecernia praznicului, fie unită, cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, fie singură, după rânduiala pe care o vom arata la însăşi ziua praznicului.

B) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în Sâmbăta întâia din Sfântul şi Marele Post (sâmbăta Sfântului Teodor Tiron), slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea din Triod, astfel :

Vineri dimineaţa, după Utrenia zilei, Ceasuri şi Obedniţa, se face Vecernia Sâmbetei (de Vineri seara) fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, fie singură, astfel : De se face şi Liturghie, începutul ca la Liturghie, cum s-a arătat mai înainte, la pgf. A. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : două ale zilei din Triod, patru ale înainte-prăznuirii (din Minei) şi patru ale Sfântului Teodor, din Triod, Slava..., a Sfântului, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., prochimenele şi Paremiile din Triod, cu Lumina lui Hristos luminează tuturor..., apoi; Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea din Sfântul altar, apoi ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.
De nu se face Liturghie, Vecernia se face singură, astfel : Începutul obişnuit al Vecerniei, cum s-a arătat mai înainte, la pgf. A. La Doamne, strigat-am... se cântă şase stihiri : trei ale înainte-prăznuirii din Minei şi trei ale Sfântului din Triod, Slavă..., a Sfântului Teodor (din Triod), Şi acum..., a înainte-prăznuirii, din Minei (Binevesteşte Gavriil...). Vohod nu se face, ci îndată Lumină lină..., Prochimenul şi Paremiile din Triod, ectenia, Să plinim..., La Stihoavnă stihira idiomelă a zilei, din triod (cea de la Doamne strigat-am...) şi martirica glasului de rând din Octoih (la sfârşitul Triodului), Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii : Taina cea din veac se descoperă astăzi... (este Slava..., Laudelor de la Utrenia praznicului). După Tatăl nostru..., troparul Sfântului Teodor din Triod, Slavă..., Şi acum..., al înainte-prăznuirii, apoi ectenia Miluieşte-ne pe noi..., cu trei metanii şi otpustul. În mânăstiri, îndată după Liturghie (dacă s-a făcut) sau după Vecernie (dacă nu s-a făcut şi Liturghie) se citeşte Canonul colivei, al Sfântului Teodor, după cum se arată în Triod.

Vineri seara, Pavecerniţa mare, se citeşte fără metanii, cu canonul morţilor, al glasului de rând din Octoih. După întâiul Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., se zice troparul înainte-prăznuirii. După al doilea Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., troparul Sfântului Teodor, iar după Cuvine-se cu adevărat..., se zice Condacul înainte-prăznuirii.

Sâmbătă dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele cum s-au zis mai înainte, la Vecernie. După Catismele de rând, Sedelnele Sfântului din Triod şi Psalmul 50. La Canoane : Canonul

înainte-prăznuirii cu irmosul pe şase, ale Sfântului (două) din Triod pe opt. După Cântarea a 3-a, Sedelnele, Condacul şi Icosul Sfântului din Triod, iar după Cântarea a 6-a, Condacul înainte-prăznuirii şi Prologul (Sinaxarul) Sfântului Teodor, din Triod. Luminânda înainte-serbării din Minei, Slavă..., a Sfântului din Triod Şi acum..., a Născătoarei din Triod.
La Laude se cântă patru stihiri ale Sfântului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei din Triod. Doxologie mică (citită din Ceaslov) şi ectenia, Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., La Stihoavnă, stihiri le Sfântului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. Apoi Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte; după Tatăl nostru..., troparul Sfântului şi al înainte-prăznuirii, ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul. La mânăstiri se citesc apoi Ceasurile, punând pe rând troparul şi condacul înainte-prăznuirii, sau pe cele ale Sfântului Teodor.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri, se cântă opt stihiri : patru ale înainte-prăznuirii din Cântarea a 3-a a Canonului şi patru ale Sfântului din Cântarea a 6-a a Canoanelor lui, din Triod. După Vohodul cu Evanghelia, troparul şi Condacul înainte-prăznuirii şi ale Sfântului. Apostolul şi Evanghelia zilei din Triod şi apoi ale Sfântului. Axionul Cuvinese cu adevărat..., Chinonicul din Triod.
La masă în mânăstiri (la trapeză) se citeşte Cuvântul de laudă al Sfântului Grigorie de Nisa pentru Sfântul Mucenic Teodor Tiron, şi se face dezlegare la untdelemn şi vin.

C) Când înainte-prăznuirea Bunei vestiri cade în Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei), slujba înainte-prăznuirii din Minei se cântă cu cea a Învierii din Octoih şi a dreptei-credinţe din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, se cântă numai stihirile dreptei-credinţe din Triod. La Vecernia mare, după obişnuitul început, se cântă Fericit bărbatul..., La Doamne strigat-am..., se cântă zece stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, trei ale dreptei-credinţe din Triod şi trei ale înainte-prăznuirii, Slavă..., a Triodului, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei (Domnul a împărăţit...), ectenia întreită (Să zicem toţi...), Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia cererilor (Să plinim...) şi celelalte, ca de obicei. La Litie (dacă se face Priveghere sau binecuvântarea artoselor), stihira hramului, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii, de la Doamne, strigat-am..., (Binevesteşte Gavriil...). La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., din Triod, Şi acum..., a înainte-prăznuirii cea de la Stihoavna Utreniei (Limba care nu o ştia...). La Tropare : dacă nu se face binecuvântarea artoselor, se cântă troparul Învierii, Slavă..., al Triodului, Şi acum..., al înainte-prăznuirii (Astăzi începătura bucuriei a toată lumea...); iar de se face Litie, se cântă numai troparul; Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., de trei ori şi celelalte ale Litiei.

Duminică dimineaţa la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au zis seara la Vecernie, După Catisme, Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii (Soborul îngeresc...), ectenie mică, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei..., şi celelalte ale duminicii Triodului. La Canoane : Canonul Învierii, cu al Crucii-Învierii şi al Născătoarei glasului de rând din Octoih, toate pe opt, al Triodului pe trei şi al înainte-prăznuirii pe trei. Catavasiile Triodului. După Cântarea a 3-a Sedelnele (Catismele) şi condacul înainte-prăznuirii ? După Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul, Prologul Duminicii, din Triod şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a, Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., La Luminânde : cea de rând a Învierii, Slavă..., a duminicii din Triod, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. La Laude se cântă opt stihiri : cinci ale Învierii şi trei din Triod, Slavă..., a Triodului (Moise în vremea postului...), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., şi Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., troparul Învierii, ecteniile şi otpustul.
În mânăstiri se face ieşire în pridvorul bisericii cântându-se Slavă..., Şi acum..., stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna). Apoi se citesc Ceasurile, punând la toate troparul Învierii, iar al Triodului (Preacuratului Tău chip...) şi al înainte-prăznuirii se zic când unul când altul. După Tatăl nostru..., la toate ceasurile se zice condacul Triodului şi al înainte-prăznuirii, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La proscomidie preotul pregăteşte şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite din miercurea şi vinerea săptămânii următoare. La Fericiri se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, trei ale Triodului din Cântarea a 3-a a Canonului şi trei ale înainte-prăznuirii din Cântarea a 6-a a Canonului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al Triodului şi al înainte-prăznuirii, apoi Condacul Învierii, al Triodului şi al înainte-prăznuirii. Apostolul şi Evanghelia duminicii. Axionul, De tine se bucură..., Chinonicul din Triod.

D) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri Luni în săptămâna a doua, a treia, a patra, a cincea sau a şasea din Sfântul şi Marele Post, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Octoihului şi Triodului precum urmează :

Duminică seara, la Vecernie, după începutul obişnuit; Psalmul 103 şi ectenia mare. Catismă nu se citeşte, nici Fericit bărbatul..., nu se cântă..., La Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri patru din Octoih (stihirile de umilinţă) de la glasul de rând, trei din Triod şi trei ale înainte-prăznuirii. Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii. Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul cel mare de rând, din Triod (Să nu întorci faţa Ta..., ori : Dat-ai moştenire...), rugăciunea Învredniceşte-ne Doamne..., cu trei metanii mari şi ectenia; Să plinim rugăciunile noastre cele de seară..., La Stihoavnă, stihirile din Triod, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii, cea de la Stihoavna Utreniei : Limba care nu o ştia..., La Tropare : Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., cu metanii. Apoi ectenia Miluieşte-ne pe noi... şi otpustul.
În mânăstiri se citeşte şi Pavecerniţa Mică.

Luni dimineaţa, la Utrenie, după începutul obişnuit, cei şase psalmi şi ectenia mare, cântăm Aliluia... şi Cântările Treimice ale glasului de rând (la sfârşitul Triodului sau în Ceaslov). Apoi Catismele, Sedelnele Triodului şi Psalmul 50. La Canoane : Canonul înainte-prăznuirii cu irmosul pe 6 şi ale Triodului după rânduiala lor (vezi pe larg la Triod, luni săptămâna întâia din post, la Utrenie); după Cântarea a 3-a şi a 6-a, Sedelnele şi Condacul înainte-prăznuirii din Minei; la Cântarea a 9-a; Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenia mică şi Luminânda înainte-prăznuirii. Laudele citite (după Ceaslov), Doxologie mică, ectenia Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., La Stihoavnă, stihirile din Triod, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii (Limba care nu o ştia...), Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule şi celelalte. După Tatăl nostru..., troparul înainte-prăznuirii, ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul.

Apoi se citesc Ceasurile şi Obedniţa şi se săvârşeşte Vecernia, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, fie singură, cântând ale înainte-prăznuirii din Minei şi ale zilei din Triod, după cum am arătat mai înainte, la pgf. A.

E) De va cădea înainte-serbarea Buneivestiri Marţi, Miercuri, Joi sau Vineri din săptămâna a doua şi a treia, ori Marţi în săptămâna a patra, ori Marţi, Miercuri şi Vineri în săptămâna a cincea, ori Marţi şi Miercuri în săptămâna a şasea din post, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea din Triod, precum urmează :

Vecernia înainte-prăznuirii se face în dimineaţa zilei precedente, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite (dacă e miercuri sau vineri), fie singură (dacă e alta dintre zilele de rând ale săptămânii), în amândouă cazurile conducându-se după regulile arătate mai înainte, la pgf. A. În seara aceleiaşi zile se citeşte Pavecerniţa Mare. Dimineaţa, în însăşi ziua înainte-prăznuirii, se face Utrenia înainte-prăznuirii cu a zilei din Triod, precum am arătat la pgf. A, şi citim Ceasurile şi Obednita.

La Liturghie, se săvârşeşte Vecernia praznicului (Bunavestire), fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, fie singură, precum vom arăta mai departe, la însuşi praznicul.

F) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în sâmbăta a doua, a treia sau a patra din Sfântul şi Marele Post, în care se face pomenirea Sfinţilor Mucenici şi a morţilor, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Sâmbetei, din Octoih şi din Triod, precum urmează :

Vineri dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, se săvârşeşte Vecernia Sâmbetei şi a înainte-prăznuirii, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, fie singură. Dacă Vecernia se săvârşeşte unită cu Liturghia, se face începutul cu Binecuvântată este Împărăţia Tatălui..., Psalmul 103, ectenia mare şi Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : stihira idiomelă (samoglasnică) din Triod de două ori, patru stihiri ale mucenicilor (martirice) de la glasul de rând din Octoih şi patru ale înainte-prăznuirii, Slavă..., a înainte-prăznuirii (Binevesteşte Gavriil...), Şi acum..., Dogmatica glasului de rând. Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod, cu Lumina lui Hristos luminează tuturor..., apoi se cântă; Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu obişnuita cădire din Sfântul altar. Apoi ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. Dacă nu se săvârşeşte Liturghie, ci numai Vecernia, se face începutul cu Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Psalmul 103, ectenia mare, Catisma de rând (cu stări, fără ectenii) şi ectenie mică. La Doamne, strigat-am..., se cântă şase stihiri ale înainte-prăznuirii din Minei (repetând pe cele trei câte sunt acolo), Slavă..., a înainte-prăznuirii (Binevesteşte Gavriil...), Şi acum..., Dogmatica glasului de rând (care se sfârşeşte). Vohod nu se face, ci îndată Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod, rugăciunea Învredniceşte-ne, Doamne..., şi ectenia; Să plinim rugăciunile noastre cele de seară..., La Stihoavnă, stihira samoglasnică a Triodului (cea de la Doamne, strigat-am...), apoi stihira martirică din Octoih, de la glasul celei din Triod, cu stihurile indicate la Triod. Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii cea de la Laudele Utreniei (Taina cea din veac se descoperă astăzi...). După Tatăl nostru..., troparul înainte-prăznuirii, ectenia Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., cu trei metanii mari. Apoi rugăciunea Preasfântă Treime, stăpânie de-o-fiinţă..., şi celelalte ale sfârşitului Vecerniei după rânduiala zilelor din post (vezi Ceaslovul).

Vineri seara. Pavecerniţa mare se citeşte fără metanii. După primul Sfinte Dumnezeule..., în locul troparelor obişnuite, din Ceaslov, se zice al înainte-prăznuirii. După al doilea Sfinte Dumnezeule..., troparele de umilinţă din Ceaslov. Şi se citeşte Canonul morţilor de la glasul de rând al Octoihului. După Cuvine-se cu adevărat..., şi al treilea Sfinte Dumnezeule..., Condacul înainte-prăznuirii şi celelalte ale Pavecerniţei, ca de obicei.
Sâmbătă dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul înainte-prăznuirii de trei ori. Apoi Catismele de rând, Sedelnele zilei din Octoih şi Psalmul 50 (din ale morţilor de la Triod nu se pune nimic). Canonul înainte-prăznuirii cu irmosul pe şase, irmosul de două ori; după Cântarea a 3-a Sedelnele înainte-prăznuirii De la Cântarea a 6-a înainte se adaugă şi Patrucântarea din Triod, pe opt; după Cântarea a 6-a, Condacul înainte-prăznuirii, după Cântarea a 9-a ectenia mică şi Luminânda înainte-prăznuirii. Laudele citite şi celelalte ale Utreniei zilelor de rând. La Stihoavnă se cântă stihirile glasului de rând din Octoih cele ale mucenicilor (de la Laude), cu stihurile obişnuite. Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii (Limba care nu o ştia...). Apoi; Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte. După Tatăl nostru..., troparul înainte-prăznuirii, ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul. În mânăstiri se citesc Ceasurile, punând troparul şi condacul înainte-prăznuirii.
La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri din Canonul înainte-prăznuirii : patru de la Cântarea a 3-a şi patru de la Cântarea a 6-a. După Vohodul cu Evanghelia, troparul şi Condacul hramului (de este hram vreunul din praznicele Mântuitorului), troparul şi Condacul înainte-prăznuirii, după rânduiala lor. Apostolul şi Evanghelia zilei (ale Sâmbetei). Chinonicul din Triod.

G) De va cădea înainte-prăznuirea Bunei Vestiri În duminica a doua, a patra sau a cincea din Sfântul şi Marele Post, slujba înainte-prăznuirii, se cântă împreună cu cea a Învierii, din Octoih, şi cu cea din Triod a sfinţilor pomeniţi în aceste duminici (Sfântul Grigorie Palama în Duminica a doua, Sfântul Ioan Scărarul în a patra şi Cuvioasa Maria Egipteanca în a cincea) precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mare, după începutul obişnuit se cântă Fericit bărbatul. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, de la glasul de rând al Octoihului, trei ale înainte-prăznuirii din Minei şi trei ale Sfântului (Cuvioase) din Triod Slavă..., din Minei (Binevesteşte Gavriil...), Şi acum..., Dogmatica glasului de rând. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei (Domnul a împărăţit...)

ecteniile şi rugăciunea învredniceşte-ne, Doamne..., după rânduiala lor. La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., din Triod, Şi acum..., a înainte-prăznuirii : Taina cea din veac se descoperă astăzi..., (Slavă..., de la Laude). După Tatăl nostru..., troparul Învierii., Slavă..., al Sfântului (Cuvioasei) din Triod, Şi acum..., al înainte-prăznuirii (Astăzi începutul bucuriei a toată lumea...) şi otpustul.

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au zis seara la Vecernie. După Catisme, Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei... şi celelalte ale duminicilor, din Triod. La Canoane : Canonul Învierii şi al Născătoarei glasului de rând, din Octoih pe şase, al înainte-prăznuirii pe patru şi cele două din Triod pe patru. Catavasii : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Condacul şi Icosul din Triod; după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Învierii şi Sinaxarul (Prologul) din Triod. La Cântarea a 9-a : Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru..., Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a Sfântului (Cuvioasei) din Triod, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. La Laude se cântă opt stihiri : cinci ale Învierii, trei ale Triodului, Slavă..., din Triod, Şi acum... Preabinecuvântată eşti.. Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule... troparul Învierii, ecteniile şi otpustul.La Ceasuri se pune troparul Învierii şi al înainte-prăznuirii.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie preotul scoate şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite din săptămâna următoare. La Fericiri se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, trei ale Înainte-prăznuirii din Cântarea a 3-a a Canonului din Minei şi trei din Cântarea a 6-a de la cele două Canoane din Triod. După Vohodul cu Evanghelia, troparul şi Condacul Învierii, ale înainte-prăznuirii şi cele ale sfinţilor (Cuvioasei) din Triod, după rânduiala lor. Apostolul şi Evanghelia duminicii şi ale sfinţilor (Cuvioasei). Axionul De tine se bucură..., chinonicul duminicii.

H) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în Duminica a treia din Sfântul şi Marele Post (Duminica Sfintei Cruci), slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Învierii din Octoih şi cu cea a Sfintei Cruci din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, atât la Doamne, strigat-am..., cât şi la Stihoavnă, se cântă stihirile Sfintei Cruci, precum sunt scrise în Triod. După Tatăl nostru..., troparul Sfintei Cruci, iar după otpust preotul pregăteşte Sfânta Cruce pe care o pune pe Sfântul antimis, precum arată în Triod.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit se cântă Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri : trei ale Învierii de la glasul de rând al Octoihului, patru ale Sfintei Cruci din Triod, şi trei ale înainte-prăznuirii. Slavă..., a Sfintei Cruci, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei, ecteniile. La Litie (dacă este Priveghere sau binecuvântarea artoselor) stihira hramului, Slavă..., a Sfintei Cruci, Şi acum..., a înainte-prăznuirii, cea de la Doamne, strigat-am..., (Binevesteşte Gavriil...). La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., a Sfintei Cruci, Şi acum..., a înainte-prăznuirii : Limba care nu o ştia (de la Stihoavna Utreniei), La Tropare : de este Litie (Priveghere) se cântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., de două ori, şi al Sfintei Cruci o dată apoi celelalte ale Litiei sau Privegherii. Dacă nu este Litie, se cântă troparul Învierii, Slavă..., al Sfintei Cruci, Şi acum..., al înainte-prăznuirii, apoi otpustul.

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., al Sfintei Cruci, Şi acum..., al înainte-prăznuirii. Apoi celelalte ale duminicii, precum arată la Triod. La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Sfintei Cruci pe şase şi al înainte-prăznuirii pe patru. Catavasiile Sfintei Cruci, din Triod (Dumnezeiescul Moise a însemnat mai dinainte...). După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Sedealna Sfintei Cruci, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii. După Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul Sfintei Cruci, din Triod. La Cântarea a 9-a, Măreşte, suflete al meu... şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenia mică, Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a Sfintei Cruci, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii şi patru ale Sfintei Cruci repetând pe cea dintâi. Slavă..., a Duminicii Triodului (Domnul tuturor ne-a învă-

ţat...), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti. Doxologie mare şi apoi scoaterea şi închinarea Sfintei Cruci în naos, cu stihirile din Triod. La Ceasuri (în mânăstiri) la toate troparul Învierii, iar al Sfintei Cruci şi al înainte-prăznuirii se zice pe rând. După Tatăl nostru... la toate Ceasurile se zice Condacul Sfintei Cruci şi al Înainte-prăznuirii, schimbându-le.

La Liturghie; se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie preotul va pregăti şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia darurilor mai înainte sfinţite din săptămâna următoare. La Fericiri se cântă 10 stihiri : şase ale Învierii şi patru din Cântarea a 3-a a Canonului din Triod. După Vohodul cu Evanghelia, troparul şi Condacul Învierii, Sfintei Cruci şi ale înainte-prăznuirii, După rânduiala lor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă Crucii Tale... Apostolul şi Evanghelia Duminicii, Axionul; De tine se bucură..., Chinonicul din Triod.

I) De va cădea înainte-prăzuirea Bunei vestiri miercuri în săptămâna a patra din Sfântul şi Marele Post (Miercurea înjumătăţirii Postului, în care se face şi Închinarea Sfintei Cruci), slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Crucii din Triod, făcând, atât seara cât şi dimineaţa, obişnuitele metanii ale Postului :

Marţi dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, se săvârşeşte Vecernia înainte-prăznuirii singură (fără Liturghie), cu începutul obişnuit (Bine este cuvântat...), Psalmul 103, ectenia mare, Catisma de rând (fără ectenii la stări), ectenie mică. La Doamne, strigat-am... se cântă şase stihiri : trei din Triod şi trei din Minei (ale înainte-prăznuirii). Slavă..., a Crucii (din Triod), Şi acum..., a înainte-prăznuirii. Prochimenele şi Paremiile din Triod. La Stihoavnă, stihirile şi Slavă..., din Triod, Şi acum..., a înainte-prăznuirii, cea de la Laudele Utreniei (Taina cea din veac se descoperă astăzi...). După Tatăl nostru..., troparele şi celelalte, după rânduiala zilelor din post (vezi Ceaslovul). Scara. Pavecerniţa mare, după obicei.

Miercuri dimineaţa, la Utrenie. După cei şase psalmi şi ectenia mare, Aliluia..., şi Cântările Treimice ale glasului de rând. Catismele de rând, Sedelnele Crucii de la glasul de rând al Octoihului, apoi cele din Triod şi Psalmul 50. La Canoane : Canonul Sfintei Cruci, din Triod, cu irmosul pe şase şi al înainte-prăznuirii pe patru; iar la Cântările a 3-a, a 8-a şi a 9-a, unde este şi Tricântarea Triodului, se pune din Canonul Sfintei Cruci numai patru stihiri (cu irmosul), din al înainte-prăznuirii doua, iar din Tricântare opt, terminând cu irmosul din Tricântare. După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Sedealna din Triod, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Crucii din Triod. După Cântarea a 9-a şi ectenia mică, Luminânda glasului de rând (din Ceaslov, sau la sfârşitul Triodului, după Cântările Treimice). Laudele citite şi celelalte ale Utreniei zilelor de rând. La Stihoavnă, stihirile din Triod, Slavă..., a Sfintei Cruci, Şi acum..., a înainte-prăznuirii. Bine este a ne mărturisi Domnului..., şi celelalte de la sfârşitul Utreniei, după rânduiala zilelor de rând din post (vezi Ceaslovul). Apoi Ceasurile. La Ceasul întâi se face închinarea Crucii, precum arată la Triod. După Ceasuri şi Obedniţă, săvârşim Vecernia praznicului, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum vom arăta mai departe, la înşişi praznicul Bunei vestiri.

J) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri joi în săptămâna a patra, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Sfintei Cruci din Triod astfel :

Miercuri dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, se săvârşeşte Vecernia înainte-prăznuirii unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, cântând la Doamne, strigat-am..., zece stihiri : 6 din Triod şi 4 ale înainte-prăznuirii, Slavă..., a Sfintei Cruci din Triod, Şi acum..., a înainte-prăznuirii, Vohod, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod, ca Lumina lui Hristos luminează tuturor..., Apoi se cântă; Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea din Sfântul altar, ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.
Miercuri seara, Pavecerniţa mare, ca de obicei.

Joi dimineaţa, la Utrenie, Se cântă ale înainte-prăznuirii cu ale Sfintei Cruci din Triod, precum s-a arătat mai înainte, la pgf-ul I, cu deosebirea ca la Canonul din Triod nu este decât Tricântarea cu Cântările a 4-a, a 8-a şi a 9-a, şi nu se face închinarea Sfintei Cruci. După Ceasuri şi Obedniţă, se săvârşeşte Vecer-

nia praznicului Buneivestiri, precum vom arăta mai departe, la însuşi praznicul.

K) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri vineri în săptămâna a patra din Post ; slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Sfintei cruci din Triod, întocmai precum s-a arătat aici, la pgf. I, cu deosebirea că la Canonul de la Utrenia de Vineri dimineaţa Tricântarea din Triod are Cântările a 5-a, a 8-a şi a 9-a, iar închinarea Sfintei Cruci cu stihirile arătate în Triod, se face la sfârşitul Ceasului al şaselea, când Sfânta Cruce se ia de pe tetrapod (iconostas), unde a stat din Duminica Sfintei Cruci, şi se duce la loc în Sfântul altar sau unde se păstrează de obicei.

L) De va cădea înainte-prăznuirea praznicului Buneivestiri joi în săptămâna a cincea din Sfântul şi Marele Post ; (Joia Canonului celui Mare sau de pocăinţă), toată slujba înainte-prăznuirii se cântă mai înainte cu o zi (Vecernia marţi dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, iar Utrenia miercuri dimineaţa), Iar slujba Sfântului din ziua de 23 martie se cântă la Pavecerniţă. Miercuri seara se face, că de obicei denie, cântând Utrenia zilei de Joi, la care se citeşte Canonul cel Mare sau de pocăinţă, după rânduială, precum arată la Triod.

M) De va cădea înainte-prăznuirea Buneivestiri în Sâmbăta a cincea din Postul Mare (Sâmbăta Acatistului), slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea din Triod precum urmează : Vineri dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţa zilei se săvârşeşte Vecernia înainte-prăznuirii şi a Sâmbetei Triodului, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel :

Începutul ca pentru Liturghie (Binecuvântată este Împărăţia Tatălui...), Psalmul 103, ectenie mare, Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri : şapte din Triod (repetând două dintre cele cinci câte sunt acolo) şi trei din Minei. Slavă..., a înainte-prăznuirii, Şi acum..., din Triod (Taina cea din veac se descoperă astăzi... Vohod, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod (cu Lumina lui Hristos luminează tuturor...). Apoi se cântă Să se îndrepteze rugăciunea mea..., (cu obişnuita cădire din Sfântul altar), ectenia întreită, şi celelalte, ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. Iar dacă nu se săvârşeşte Liturghie, Vecernia se face singura, cu începutul obişnuit (Binecuvântat este Dumnezeul nostru...), Catisma se citeşte fără ectenii la stări, iar la Doamne, strigat-am... se cântă opt stihiri : 5 ale Născătoarei din Triod (repetând două) şi 3 din Minei, Slavă..., a înainte-prăznuirii, Şi acum..., din Triod. Vohod nu se face ci îndată Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod, rugăciunea Învredniceşte-ne, Doamne..., şi celelalte ale Vecerniei din zilele de rând. La Stihoavnă, cele doua stihiri ale zilei din Triod (de la Doamne, strigat-am...). Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii, cea de la Laude, a Utreniei (Limba care nu o ştiu...). Apoi Acum slobozeşte..., şi celelalte, iar după Tatăl nostru..., troparul înainte-prăznuirii, ectenia Miluieşte-ne pre noi, Dumnezeule..., şi otpustul.
Pavecerniţa mică, se citeşte în mânăstiri în aceeaşi zi, după masă, în chilii, adăugându-se şi Patrucântarea Sâmbetei din Triod (de la Utrenie) sau Canonul morţilor al glasului de rând din Octoih.

Vineri seara, atât în bisericile mânăstireşti cât şi în cele de enorii, se săvârşeşte Denia Acatistului Bunei Vestiri (Utrenia Sâmbetei), punând şi ale înainte-prăznuirii, astfel : După începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., troparul Acatistului (Porunca cea cu taină...) de două ori, Slavă..., Şi acum..., al înainte-prăznuirii (Astăzi începătura bucuriei a toată lumea...). Apoi se citesc Catismele de rând (a şaisprezecea şi a şaptesprezecea) şi se citesc Condacele şi Icoasele Acatistului, după rânduiala lor, din Triod. Apoi Psalmul 50 şi Canoanele, cu 14 stihiri la fiecare cântare : întâi şase din Canonul Înainte-prăznuirii (cu irmosul) şi apoi opt din al Acatistului. Catavasie : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a şi a 6-a, Condacele şi Icoasele Acatistului, cum sunt aşezate în Triod (după Cântarea a 6-a se citeşte şi Sinaxarul din Triod) la Cântarea a 9-a : Măreşte, Suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Apoi ectenie mică şi Luminânda Acatistului (din Triod) de două ori, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii. La Laude se cântă patru stihiri din Triod, Slavă..., Şi acum..., a înainte-prăznuirii (Limba pe care nu o ştiu...). Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Acatistului, Slavă... Şi acum..., al înainte-prăznuirii. Ecteniile şi otpustul (la mânăstiri se citeşte întâi Ceasul întâi, şi apoi otpustul Utreniei).

Sâmbătă dimineaţa se citesc Ceasurile şi apoi se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, ca de obicei. La Fericiri se cântă opt stihiri : patru din Cântarea a 3-a şi alte patru din Cântarea a 6-a de la Canonul Acatistului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul înainte-prăznuirii şi ale Acatistului, apoi Condacul Acatistului şi cel al în înainte-prăznuirii. Apostolul şi Evanghelia întâia ale sâmbetei şi apoi ale Născătoarei de Dumnezeu, Axionul Cuvine-se cu adevărat..., Chinonicul din Triod. La masă se face dezlegare la untdelemn şi vin.

2. Însăşi serbarea praznicului Buneivestiri (25 Martie)

În situaţia calendaristică de acum a Bisericii noastre intră totdeauna în timpul Postului Mare, putând cădea între vinerea săptămânii : întâia din Sfântul şi Marele Post (când Sfintele Paşti cad la data cea mai târzie, adică la 8 mai) şi joia săptămâni a şasea din Post (când Sfintele Paşti cad la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie).

A. Când praznicul Buneivestiri cade vineri în prima săptămână din Postul Mare şi deci odovania praznicului în sâmbăta aceleiaşi săptămâni (Sfintele Paşti la 8 mai) Vecernia praznicului în bisericile în care se face slujbă zilnic ca, de pildă, în mânăstiri, se cântă împreună cu cea a zilei din Triod, joi dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, astfel : **B.** Când praznicul Buneivestiri cade sâmbăta în prima sau în a treia săptămână din Postul Mare şi când odovania praznicului se face în duminica următoare ; (duminica Ortodoxiei, ori duminica Sfintei Cruci) : **C.** Dar la bisericile unde soborul Sfântului Arhanghel este hram, de va cădea în duminica întâia sau a treia din Post, slujba Soborului se cântă împreună cu cea a praznicului, a Învierii şi a duminicii din Triod, precum urmează : **D.** Când praznicul Buneivestiri cade în Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei) ori în Duminica a treia din Postul Mare (a Sfintei Cruci) şi deci odovania praznicului în lunea următoare (luni în Săptămâna a doua ori a patra din Post), slujba praznicului se cântă cu cea a Învierii din Octoih, şi a duminicii din Triod, precum urmează : **E.** Când praznicul Buneivestiri cade luni în săptămâna a doua, a treia, a patra, a cincea sau a şasea din post şi deci odovania praznicului în marţea următoare (Sfintele Paşti la 3 mai, 28, 21, 14 sau 7 aprilie), slujba praznicului se cântă cu cea a zilei din Triod, precum urmează : **F.** Când praznicul Buneivestiri cade Marţi, Miercuri sau Joi în săptămânile a doua, a treia, a patra sau, a şasea din Post ; (şi deci odovania praznicului este Miercuri, Joi sau Vineri din aceleaşi săptămâni), sau când cade praznicul Marţi (şi deci odovania este miercuri) în săptămâna a cincea din Post: **G.** Când praznicul Bunei vestiri cade marţi în săptămâna a patra din Postul Mare şi deci odovania praznicului miercuri în aceeaşi săptămână ; (miercurea închinării Sfintei Cruci) : **H.** Când praznicul Buneivestiri cade miercuri în săptămâna a patra din Post (miercurea închinării Sfintei Cruci, iar odovania praznicului joi în aceeaşi săptămână ; **I.** Când praznicul Buneivestiri cade joi în săptămâna a patra din Post, şi deci odovania praznicului vineri în aceeaşi săptămână; **J.** Când praznicul Buneivestiri cade vineri în săptămâna a doua, a treia sau a patra, şi deci odovania praznicului în vreuna din sâmbetele aceloraşi săptămâni Sâmbetele morţilor) : **K.** Când praznicul Bunei vestiri cade în sâmbăta a doua sau a patra din Post, şi deci odovania praznicului în duminica a doua ori a patra din Post : Vecernia praznicului se săvârşeşte în mânăstiri, Vineri dimineaţa unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel : **L.** Când cade praznicul Buneivestiri în Duminica a doua, a patra sau a cincea din Păresimi, şi deci odovania praznicului în lunea următoare, slujba praznicului se cântă cu cea a Învierii, punând din Triod numai Canonul duminicii şi Slava Laudelor de la Utrenie, astfel : **M.** Când praznicul Buneivestiri cade miercuri în săptămâna a cincea din Sfântul şi Marele Post şi deci odovania praznicului în joia următoare Joia Canonului mare): **N.** Când praznicul Buneivestiri cade Joi în săptămâna a cincea din Postul Mare joia Canonului de pocăinţă) şi deci odovania praznicului în vinerea următoare : **O.** Când praznicul Buneivestiri cade vineri în săptămâna a cincea din Postul Mare şi deci odovania lui în sâmbăta următoare (Sâmbăta Acatistului), **P.** Când cade praznicul Buneivestiri în sâmbăta săptămânii a cincea din Sfântul şi Marele Post (Sâmbăta Acatistului) şi deci odovania praznicului în duminica următoare (duminica a cincea din Post sau a Cuvioasei Maria Egipteanca),

A) Când praznicul Buneivestiri cade vineri în prima săptămână din Postul Mare şi deci odovania praznicului în sâmbăta aceleiaşi săptămâni (Sfintele Paşti la 8 mai) Vecernia praznicului în bisericile în care se face slujbă zilnic ca, de pildă, în mânăstiri, se cântă împreună cu cea a zilei din Triod, joi dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă, astfel :

Dacă Vecernia va fi unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, se face începutul ca la Liturghie (Binecuvântată este Împărăţia Tatălui...), apoi Veniţi să ne închinăm..., Psalmul 103 şi ectenia mare. Apoi Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : patru din Triod (repetând pe prima din cele trei câte sunt acolo) şi şase din Minei (repetând pe cele trei câte sunt acolo). Slavă..., Şi acum..., din Minei (Trimis a fost din cer Gavriil...). Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul zilei din Triod şi prima Paremie de acolo, Prochimenul Paremiei a doua şi îndată preotul rosteşte : Înţelepciune, drepţi ! Lumina lui Hristos luminează tuturor ! Se citeşte Paremia a doua din Triod, după care se adaugă şi cele trei Paremii ale Vecerniei Praznicului, din Minei. Apoi se

cântă : Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cădind preotul ca de obicei în Sfântul altar. Ectenia Să zicem toţi..., şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. Iar dacă nu se face Liturghie, ci numai Vecernia, se face începutul obişnuit (Binecuvântat este Dumnezeul nostru...), psalmul de seară, ectenie mare şi îndată : Doamne, strigat-am..., cântând opt stihiri : trei din Triod şi cinci ale praznicului (repetând pe două din cele trei câte; avem în Minei), Slavă..., Şi acum..., din Minei (Trimis a fost din cer Gavriil...), Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod, apoi trei ale Praznicului, din Minei. Îndată rugăciunea Învredniceşte-ne Doamne..., şi ectenia cererilor (Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...). La Stihoavnă, stihirile zilei din Triod, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Astăzi sunt bunele-vestiri de bucurie...). Apoi : Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte. După Tatăl nostru..., troparul praznicului, ectenia Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., şi otpustul. La masă se face dezlegare la vin şi la untdelemn.

Pavecerniţa mare, dacă Vecernia, s-a făcut deci dimineaţa, precum s-a arătat aci, se citeşte în seara aceleiaşi zile (joi), când se cânta şi Litia praznicului (dacă se face binecuvântare de artose) cu stihirile Stihoavnei Vecerniei, precum se arata în Minei. Iar partea din Canonul cel mare (al Sfântului Andrei Criteanul), care ar fi trebuit citită la această Pavecerniţă, se lasă, sau se citeşte mai dinainte, împreună cu cea de la Pavecerniţa de miercuri seara. Sau cum va rândui cel mai mare. În bisericile de enorii, unde nu se face slujba zilnic, Vecernia praznicului se săvârşeşte Joi seara, la vremea ei obişnuită, punând şi ale zilei, din Triod, precum am arătat aci mai înainte (Vecernia fără Liturghie) şi adăugând la timpul lor, cele ale Litiei de este cazul, precum şi Acatistul Bunei Vestiri.

Vineri dimineaţa, la Utrenie, după începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., troparul praznicului de trei ori. După prima Catismă de rând (a 13-a), se cântă Sedelnele zilei din Triod, toate la rând, fără ectenie; după a doua Catismă de rând (a 14-a) se cântă primele două Sedelne ale praznicului din Minei, Apoi Polieleul (Cuvânt bun...) şi Mărimurile praznicului (din Catavasier sau din Psaltire), Apoi ectenie mică şi cel de al doilea rând de Sedelne ale praznicului din Minei; şi îndată Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), Prochimenul praznicului din Minei, Evanghelia praznicului, Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu..., Şi acum..., aceeaşi, stihul Miluieşte-mă, Dumnezeule..., şi stihira, glasul al 6-lea : Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul..., La Canoane : Canonul praznicului, cu irmosul de câte două ori şi stihirile pe 12, iar la cântările unde este şi Tricântarea zilei din Triod (Cântarea a 5-a, a 8-a şi a 9-a), se cântă Canonul praznicului pe şase, iar al Triodului pe opt. Catavasiile praznicului (Deschide-voi gura mea...,. După Cântarea a 3-a, Sedelnele praznicului, iar după a 6-a, Condacul (Apărătoare Doamnă...,), Icosul şi Sinaxarul praznicului. În loc de : Ceea ce eşti mai cinstită..., se cântă stihirile Cântării a 9-a a Canonului din Minei, cu stihul de acolo (Binevesteşte, pământule...), încheind cu irmosul praznicului (Ca de un sicriu însufleţit...) Ectenia mică şi Luminânda din Minei. La Laude se cântă cele patru stihiri ale praznicului, Slavă..., Şi acum..., Taina cea din Veac se descoperă astăzi..., Doxologia mică (citită, din Ceaslov), ectenia cererilor (Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă...,) şi se cântă Stihoavna din Triod, Slavă..., Şi acum..., a praznicului : Să se veselească cerurile şi să se bucure pământul..., (Slavă..., de la Litie). Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... şi celelalte, iar după Tatăl nostru... troparul praznicului, ectenia Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., Cu trei metanii şi otpustul Utreniei (în mănăstiri, înainte de otpust se citeşte, ca de obicei, Ceasul Întâi, cu Catisma de rând, troparul şi Condacul praznicului, la sfârşit trei metanii mari, rugăciunea Hristoase, Lumina cea adevărată..., şi otpustul desăvârşit al Utreniei). Apoi se citeşte Ceasul al treilea şi Ceasul al şaselea, cu Catisme, fără metanii, troparul şi Condacul praznicului, iar la Ceasul al şaselea se cântă şi troparul proorociei şi se citeşte Paremia zilei din Triod (în mânăstiri se citeşte acum şi cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur pentru lauda praznicului, al cărui început este : Iarăşi bucuria bunelor vestiri...,). Apoi Ceasul al nouălea, cu Catisma lui, şi Obedniţa, citind Fericirile degrabă, fără cântare şi fără metanii. După; Tatăl nostru..., Condacul praznicului şi celelalte, după Ceaslov.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, unită, cu Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil), fără Catismă, fără metanii şi fără nimic din ale Triodului, ci se cântă numai slujba praznicului şi a arhanghelului, astfel :
Binecuvântarea de început ca la Liturghie (Binecuvântată este Împărăţia Tatălui...), Psalmul 103, ectenia

mare şi îndată se cântă Doamne, strigat-am..., cu zece stihiri, trei ale praznicului, cele de la Stihoavna Vecerniei mari (Trimis a fost din cer Gavriil..., şi celelalte), trei ale Arhanghelului Gavriil şi patru ale zilei din Triod (cele de vineri seara), Slavă..., Şi acum..., a praznicului : Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul..., (Slavă..., de la Doamne, strigat-am...). În timpul cântării stihirilor (sau mai înainte, de i-a fost cu putinţă), preotul face Proscomidia. Apoi Vohod cu Sfânta Evanghelie, Lumină lină..., Prochimenul zilei şi trei Paremii ale praznicului, ectenia mică, cu ecfonisul Că sfânt eşti Dumnezeul nostru..., şi îndată se cântă Sfinte Dumnezeule..., după care, pe rând, celelalte ale Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Apostolul şi Evanghelia praznicului. Axion : Binevesteşte, pământule, bucurie mare..., Chinonicul : Ca a ales Domnul Sionul, osebitu-l-a pe el sălaş Luişi. La masă se face dezlegare la peşte, untdelemn şi vin.

Pavecerniţa mică se citeşte în mânăstiri în aceeaşi zi (vineri) seara (în tinda bisericii), degrab, fără metanii, punându-se şi Canonul Sfântului Teodor cel pentru colivă, din Triod. La Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., şi la Sfinte Dumnezeule.., se fac trei metanii mici (închinăciuni). Troparul şi Condacul Praznicului.

Sâmbătă dimineaţa (sâmbăta Sfântului Teodor) se face odovania praznicului Buneivestiri, cântând slujba; praznicului şi a arhanghelului, din Minei, iar din Triod se adaugă numai ale Sfântului Teodor, lăsând pe cele ale Postului, astfel :

La Utrenie, după începutul obişnuit, se cântă Dumnezeu este Domnul..., troparul praznicului (Astăzi este începutul mântuirii noastre...) şi al arhanghelului (Mare voievod al Oştilor cereşti...) Slavă..., al Sfântului Teodor din Triod (Mari sunt isprăvile Credinţei...), Şi acum..., iarăşi al praznicului : Catismele de rând, Sedelnele praznicului, ectenie mică, Sedelnele Sfântului Teodor din Triod (în mânăstiri se face şi citire din Viaţa Sfântului Teodor). Apoi Psalmul 50, rugăciunea Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., şi celelalte. La canoane se pune la fiecare cântare câte patru stihiri din Canonul Născătoarei de Dumnezeu (făcându-le pe şase) de la Minei, patru din al Arhanghelului şi patru din al Sfântului Teodor din Triod. Catavasiile praznicului (Deschide-voi gura mea...). După Cântarea a 3-a; Condacul praznicului, al arhanghelului şi Sedelnele lui, iar după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul Sfântului Teodor din Triod. La Cântarea a 9-a, în loc de Ceea ce eşti mal cinstită..., stihurile Cântării a 9-a a Canonului praznicului, cu stihul lor. Apoi ectenie mică, Luminânda praznicului şi a arhanghelului, Slavă..., a Sfântului Teodor, Şi acum..., a Născătoarei din Minei (Bucură-te Născătoare de Dumnezeu...). La Laude se cântă opt stihiri : trei ale praznicului, trei ale arhanghelului şi două ale Sfântului. Slavă..., a Sfântului Teodor, Şi acum..., a praznicului (cea din ziua de 26). Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., troparul praznicului, ecteniile şi otpustul. La Ceasuri, troparul şi condacul praznicului, ale arhanghelului şi ale Sfântului Teodor se zic schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri : trei ale praznicului şi două ale arhanghelului din Cântarea a 3-a a Canoanelor lor şi trei din Cântarea a 6-a a Canonului Sfântului Teodor. După vohodul cu Evanghelia troparul praznicului, al arhanghelului şi al Sfântului, apoi Condacul arhanghelului, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia praznicului şi ale sâmbetei Triodului. Axionul praznicului (Binevesteşte, pământule, bucurie mare...) Şi Chinonicul praznicului (Ales-a Domnul Sionul...).

B) Când praznicul Buneivestiri cade sâmbăta în prima sau în a treia săptămână din Postul Mare şi când odovania praznicului se face în duminica următoare ; (duminica Ortodoxiei, ori duminica Sfintei Cruci) :

Atunci în bisericile unde se face slujbă zilnic (ca de pildă în mânăstiri) Vecernia praznicului se săvârşeşte vineri dimineaţa, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum s-a arătat mai înainte (pgf, a), iar în seara aceleiaşi zile se citeşte Pavecerniţa mare, la care, dacă se face binecuvântare de artose, se cântă şi Litia cu stihirile Stihoavnei, precum se arata în Minei. În bisericile de enorie, în care nu se Face slujba zilnic, Vecernia (cea mare) a praznicului, se săvârşeşte vineri Seara, la vremea ei obişnuită, adăugându-se şi Litia (dacă este Cazul) şi cântându-se, de obicei, şi Acatistul Bunei vestiri.

Sâmbătă dimineaţa, la Utrenie, se face toată slujba numai a praznicului, precum e scrisă în Minei, nepunându-se nimic de la Triod şi cântând Doxologia mare. Iar Canonul Sfântului Teodor din sâmbăta primei săptămâni din post, precum şi Patrucântarea morţilor de la Utrenia sâmbetei din săptămâna a treia a Sfântului Post se cântă mai dinainte, joi seara la Pavecerniţă, sau cum va rândui cel mai mare. Apoi Ceasurile (la mânăstiri), punând troparul şi condacul praznicului, şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, punându-se numai slujba praznicului : antifoanele praznicului, din Minei, la Vohodul cu Evanghelie stihul : Binevestiţi din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru şi : Mântuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce pentru noi Te-ai Întrupat din Fecioară..., Troparul şi condacul praznicului. Apostolul şi Evanghelia numai ale praznicului, Axionul Binevesteşte pământule, bucurie mare..., Chinonicul : Ales-a Domnul Sionul..., La masă dezlegare la untdelemn, peşte şi vin, în cinstea praznicului.

Sâmbătă seara, ta Vecernia mică, (în mânăstiri), atât la Doamne, strigat-am..., cât şi la stihoavnă se pun numai stihirile din Triod.
La Vecernia mare şi la Utrenie se face slujba odovaniei praznicului, punând întâi ale Învierii glasului de rând, din Octoih, apoi ale duminicii, din Triod, şi apoi ale praznicului, din Minei (lăsând pe ale arhanghelului), precum urmează : La Vecernie, după obişnuitul început, cântăm Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : trei ale Învierii glasului de rând din Octoih, patru ale duminicii din Triod şi trei ale praznicului din Minei. Slavă..., din Triod, Şi acum..., a praznicului. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul de sâmbătă seara (Domnul a împărăţit. Ecteniile, după rânduiala Vecerniei sărbătorilor. De este Litie, se cântă stihirile praznicului, Slavă..., din Triod, Şi acum..., a praznicului (Astăzi vesteşte Gavriil celei pline de har..., caut-o în Minei, la Pavecerniţa din seara zilei de 25 Martie), La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., din Triod, Şi acum..., a praznicului (Astăzi sunt bunele vestiri de bucurie...,), Acum slobozeşte..., şi celelalte. După Tatăl nostru..., de se face binecuvântarea pâinilor, se cântă troparul praznicului de trei ori şi celelalte ale Litiei. Iar de nu se face Litie, troparul Învierii, Slavă..., al duminicii, din Triod, Şi acum..., al praznicului, şi otpustul Vecerniei.

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., al duminicii din Triod (al icoanelor, în duminica întâia, al Sfintei Cruci, în duminica a treia), Şi acum..., al praznicului. După Catismele de rând, Sedelnele Învierii cu ale Născătoarei lor, toate la rând, ectenie mică, apoi Sedelnele praznicului, Binecuvântările Învierii (Soborul îngeresc...) ectenie mică, Ipacoi al Învierii, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând. Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei..., şi celelalte ale duminicilor din Triod. La Canoane se pun stihirile pe paisprezece la fiecare cântare : patru din al Învierii, şase din al duminicii Triodului, şi patru din al praznicului. Catavasiile din Triod. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul praznicului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul duminicii, din Triod. La Cântarea a 9-a; Ceea ce eşti mai cinstită..., După ectenia mică, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru..., Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., cea din Triod, Şi acum..., a praznicului. La Laude se cânta opt stihiri : trei ale Învierii, primele două din Triod si trei ale praznicului, Slavă..., din Triod, (stihira samoglasnică a zilei), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare şi după Sfinte Dumnezeule..., în prima duminică din post, troparul Învierii cel de rând, ecteniile şi otpustul, iar în duminica a treia se face obişnuita scoatere şi închinare a Sfintei Cruci, în naos, după rânduiala arătată în Triod. La mânăstiri, după otpustul Utreniei se cântă; Slavă..., Şi acum..., cu stihira de rând a Evangheliei şi se citesc Ceasurile (în pridvor, ori tot în naos), punându-se la toate troparul Învierii, iar ale duminicii Triodului şi ale praznicului schimbându-le. După Tatăl nostru..., zicem condacul praznicului şi al duminicii, schimbându-le (când unul, când celălalt).

La Liturghie, se săvârşeşte, Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie se scot şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite din miercurea şi vinerea săptămânii următoare. La Fericiri se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, trei ale Triodului, din Cântarea a 3-a a Canonului şi trei ale praznicului, din Cântarea a 6-a a Canonului, După Vohodul cu Evanghelia troparul Învierii, al duminicii Triodului şi al praznicului, Slavă..., Condacul duminicii din Triod, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia : Întâi ale duminicii şi apoi ale praznicului. Axionul; De tine se bucură..., Chinonicul din Triod. În mânăstiri, slujba Sfântului Arhanghel Gavriil din Minei (26 martie) se cântă cu cele ale Tri-

odului din lunea următoare, sau cum va rândui cel mai mare.

C) Dar la bisericile unde soborul Sfântului Arhanghel este hram, de va cădea în duminica întâia sau a treia din Post, slujba Soborului se cântă împreună cu cea a praznicului, a Învierii şi a duminicii din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cânta Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : trei ale Învierii, trei ale duminicii (din Triod), două ale praznicului şi două ale arhanghelului. Slavă..., a duminicii din Triod, Şi acum..., a praznicului sau Dogmatica glasului de rând. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei, ectenia Să zicem toţi..., şi celelalte ale Vecerniei sărbătorilor. La Litie se cântă stihirile praznicului, Slavă..., a praznicului, Şi acum..., din Triod, La Stihoavnă, Stihirile Învierii, Slavă..., din Triod, Şi acum,.., a praznicului. După Tatăl nostru..., troparul praznicului de două ori şi al duminicii o dată, apoi cele obişnuite ale Litiei. Iar de nu este Litie (Priveghere), se cântă troparul Învierii, al duminicii, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului, apoi otpustul.

La Utrenie (Sâmbătă seara, dacă e Priveghere, clacă nu duminică dimineaţa), după Dumnezeu este Domnul..., troparele ca mai sus (la Vecernie). Apoi toate ale Utreniei, la rând, precum am arătat mai înainte (pgf. B). La Canoane : Canonul Învierii cu Irmosul pe patru, al praznicului pe trei, al arhanghelului pe trei şi al duminicii pe patru. Catavasiile din Triod, După Cântarea a 3-a, Condacul şi icosul praznicului, Condacul arhanghelului, Sedealna din Triod, Slavă..., a arhanghelului, Şi acum..., a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Prologul din Triod. La Cântarea a 9-a : Ceea ce eşti mai cinstită..., La Luminânde : cea de rând a Învierii, Slavă..., cea din Triod Şi acum..., a praznicului. La Laude se cânta opt stihiri : trei ale Învierii, două din Triod şi trei ale arhanghelului, Slavă..., din Triod, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare..., După Sfinte Dumnezeule..., în duminica întâia troparul de rând al Învierii, ecteniile şi otpustul, iar în duminica a treia se face scoaterea şi închinarea Sfintei Cruci în biserică, precum se arată la Triod. Apoi (în mânăstiri) Ceasurile după rânduială, punând şi troparul şi condacul arhanghelului, schimbându-le cu celelalte.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă zece stihiri; patru ale Învierii, trei din Cântarea a 3-a a Canonului de la Triod şi trei ale arhanghelului, din Cântarea a 6-a a Canonului său. După vohodul cu Evanghelia : troparul Învierii, al duminicii, al praznicului şi al arhanghelului, Condacul din Triod, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia, întâi ale duminicii şi apoi ale arhanghelului. În duminica a treia, în loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă Crucii Tale..., Axion De Tine se bucură..., Chinonicul; Cel ce faci pe îngerii tăi duhuri...

D) Când praznicul Buneivestiri cade în Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei) ori în Duminica a treia din Postul Mare (a Sfintei Cruci) şi deci odovania praznicului în lunea următoare (luni în Săptămâna a doua ori a patra din Post), slujba praznicului se cântă cu cea a Învierii din Octoih, şi a duminicii din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, (în mânăstiri, unde se face Priveghere), la Doamne, strigat-am..., se cântă patru stihiri ale duminicii, din Triod, Slavă..., Şi acum..., a praznicului, iar la Stihoavnă, o stihiră a Învierii şi trei ale praznicului, (cele de la Stihoavna Vecerniei mari), cu stihirile lor, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Tatăl nostru..., troparul Învierii, Slavă..., Şi acum..., al praznicului.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, cântăm Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : trei ale Învierii de la glasul de rând al Octoihului trei ale duminicii, din Triod, şi patru ale praznicului (repetând pe una din cele trei câte sunt la Minei). Slavă..., a duminicii, din Triod, Şi acum..., a praznicului (Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...), Vohod, Lumină lină..., prochimenul Domnul a împărăţit..., şi Paremiile praznicului, toate cinci apoi ectenia Să zicem toţi..., rugăciunea Învredniceşte-ne Doamne..., ectenia Să plinim..., şi celelalte ale Vecerniei sărbătorilor. De este Litie se cântă trei stihiri ale praznicului şi trei ale duminicii, de la Laudele Utreniei, Slavă..., a Praznicului (Să se veselească cerurile...), Şi acum..., a duminicii, din Triod. La Stihoavna, stihirile Învierii, Slavă..., a dumini-

cii din Triod, Şi acum..., a praznicului.
După Tatăl nostru..., de este Litie, troparul praznicului de două ori şi al duminicii, apoi celelalte ale Litiei, după obicei. De nu este Litie, troparul Învierii, Slavă..., al duminicii, Şi acum..., al praznicului.

La Utrenie, după; Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii, de două ori, Slavă..., al duminicii din Triod, Şi acum..., al praznicului. Apoi Catismele de rând (în mânăstiri), Sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei lor, Polieleul (Cuvânt bun...) cu Mărimurile praznicului şi Binecuvântările Învierii. Ectenie mică, Sedelnele praznicului toate la rând. Ipacoi, Antifoanele glasului de rând al Octoihului, Prochimenul praznicului, Evanghelia praznicului, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu..., Şi acum..., aceeaşi, apoi stihul Miluieşte-mă, Dumnezeule..., şi stihira praznicului : Astăzi vesteşte Gavriil celei pline de dar..., (stihira; Şi acum..., de la Litie), La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al duminicii Triodului pe patru şi al praznicului pe şase. Catavasiile praznicului (Deschide-voi gura mea...). După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul duminicii, după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului, Prologul din Triod şi sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a, stihurile şi stihirile praznicului, din Minei. La Luminânde : cea de rând a Învierii. Slavă..., a duminicii din Triod, Şi acum..., a praznicului. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii şi patru ale praznicului, Slavă..., din Triod, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti... Doxologia mare. În duminica întâia din Post, după Sfinte Dumnezeule..., ca de obicei, troparul de rând al Învierii, ecteniile şi otpustul. În duminica a treia, la; Sfinte Dumnezeule..., se face scoaterea şi închinarea Sfintei Cruci în naos, după cum arată la Triod. În mânăstiri Slavă..., Şi acum..., şi se cântă stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna); apoi se citesc Ceasurile, punând pe rând troparul şi Condacul când ale Învierii, când ale duminicii, când ale praznicului.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. Antifoanele praznicului, din Minei. La Vohodul cu Evanghelia, stih : Bine vestiţi din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru..., Mântuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu Cel ce ai Înviat din morţi..., troparul Învierii, al duminicii şi al praznicului; Slavă..., Condacul duminicii, Şi acum..., al praznicului. În Duminica Sfintei Cruci, în loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă Crucii Tale... Apostolul şi Evanghelia, întâi ale praznicului, apoi ale Duminicii. Axion : Binevesteşte, pământule, bucurie mare..., şi : Ca de un sicriu însufleţit..., Chinonicul praznicului şi al duminicii din Triod. La masă, dezlegare la peşte, untdelemn şi vin.

În seara aceleiaşi duminici şi dimineaţa zilei următoare se cântă slujba odovaniei praznicului, împreună cu cea din Triod, şi cu cea a arhanghelului, precum urmează : Duminică seara, la Vecernie, nu se cântă Fericit bărbatul..., şi nici Catismă nu citim. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : trei din Triod, patru ale praznicului şi trei ale arhanghelului. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul mare din Triod (Dat-ai moştenire...), ectenia : Să zicem toţi..., rugăciunea; Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia; Să plinim rugăciunile noastre de dimineaţă..., La Stihoavnă, stihirile din Triod. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Acum slobozeşte..., şi Sfinte Dumnezeule..., troparele după rânduiala zilelor de post (vezi Ceaslovul), cu trei metanii mari şi otpustul. Pavecerniţa mică, se citeşte în mânăstiri fără metanii, numai la Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., şi la Sfinte Dumnezeule..., se fac închinăciuni, şi se citeşte şi Canonul Sfântului de la Minei,
Luni dimineaţa, la Utrenie, se cântă toată slujba odovaniei şi a arhanghelului, precum este scrisă în Minei (26 martie), cu Aliluia şi Cântările Treimice ale glasului de rând, Doxologia mică, Stihoavna şi sfârşitul după rânduiala zilelor de post (vezi Ceaslovul, sau Triodul, la Utrenia de luni în săptămâna întâia a Postului Mare). Apoi Ceasurile şi Obedeniţa după rânduiala zilelor de post şi Vecernia zilei următoare (la Minei 27 martie, în Triod marţi săptămâna a doua sau a patra), fie singură, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, acolo unde Soborul Arhanghelului este hramul bisericii, urmându-se, în ambele cazuri, rânduiala arătată în urmă, la pgf. A, pentru joi dimineaţa.

E) Când praznicul Buneivestiri cade luni în săptămâna a doua, a treia, a patra, a cincea sau a şasea din post şi deci odovania praznicului în marţea următoare (Sfintele Paşti la 3 mai, 28, 21, 14 sau 7 aprilie), slujba praznicului se cântă cu cea a zilei din Triod, precum urmează :

Duminică seara, la Vecernia mică, (în mânăstiri, unde se face Priveghere), la Doamne, strigat-am..., se cântă patru stihiri ale praznicului (repetând una din cele trei, câte are la Minei), Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă se cântă stihirile zilei din Triod, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (În luna a şasea trimis a fost arhanghelul...). După Tatăl nostru..., troparul praznicului, ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul mic.
La Vecernia mare, după începutul obişnuit, cântăm Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : trei din Triod şi şapte ale praznicului (repetând pe cele trei, câte are la Minei), Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...), Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei din Triod (Dat-ai moştenire..., ori : Să nu întorci faţa Ta...) şi Paremiile praznicului (primele trei), ectenia; Să zicem toţi..., rugăciunea : Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia : Să plinim rugăciunile noastre cele de seară..., De este Litie (Priveghere) se cântă stihurile praznicului, Slavă..., a praznicului : Să se veselească cerurile..., Şi acum..., a praznicului (Astăzi vesteşte Gavriil...). La Stihoavnă, stihirile praznicului cu stihurile din Minei, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Astăzi sunt bunele-vestiri de bucurie...). După Tatăl nostru..., de este Litie (Priveghere), troparul praznicului de trei ori, binecuvântarea pâinilor şi celelalte ale Litiei, după obicei. Iar de nu este Litie, se cântă troparul praznicului odată şi otpustul. Pavecerniţa mică, în mânăstiri dacă nu se face Priveghere, se citeşte după Vecernie. Luni dimineaţa, la Utrenie, se cântă slujba praznicului toată, după Minei, adăugând din Triod numai Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna zilei, precum am arătat mai înainte, la pgf. A. Apoi se citesc Ceasurile şi Obedeniţa (în mânăstiri) şi se săvârşeşte Vecernia zilei următoarele (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum am arătat mai înainte, tot la pgf. A. În seara aceleiaşi zile (luni), în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa Mică, precum am arătat tot acolo.

Marţi dimineaţa, (26 martie) se săvârşeşte odovania praznicului Buneivestiri, făcând Utrenia praznicului şi a arhanghelului, din Minei (26 martie), cu Aliluia... şi Cântările Treimice ale glasului de rând, Doxologie mică, adăugând din Triod numai Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna zilei şi făcând sfârşitul după rânduiala zilelor de rând din post, precum arată Ceaslovul sau Triodul (la Utrenia de luni din săptămâna întâia a Postului Mare). Apoi se citesc Ceasurile cu Obedniţa şi se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (la Minei 27 martie, în Triod, miercuri din săptămâna în care ne aflăm), ori singură, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, dacă biserica are ca hram Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil. În ambele cazuri se va urma rânduiala arătată mai înainte, la pgf. A, pentru Joi dimineaţa.

F) Când praznicul Buneivestiri cade Marţi, Miercuri sau Joi în săptămânile a doua, a treia, a patra sau, a şasea din Post ; (şi deci odovania praznicului este Miercuri, Joi sau Vineri din aceleaşi săptămâni), sau când cade praznicul Marţi (şi deci odovania este miercuri) în săptămâna a cincea din Post:

Slujba praznicului şi cea a Soborului Sfântului Arhanghel Gavriil cu odovania praznicului se cântă toată după Minei, adăugându-se din Triod numai stihirile zilei de la Doamne, strigat-am..., şi de la Stihoavnă, la Vecernie, iar la Utrenie, Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna. În ajunul praznicului, (24 martie, înaintea-serbării praznicului), dimineaţa, după Utrenia şi Ceasurile zilei (a se vedea mai înainte, la regulile pentru înainte-serbarea praznicului), se săvârşeşte Vecernia praznicului, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite (mai ales dacă e miercuri), fie singură (dacă e marţi sau joi), iar seara se citeşte Pavecerniţa Mare, cu Litia praznicului (dacă se face şi binecuvântarea pâinilor), întocmai precum am arătat mai înainte, la pgf, A (pentru anii în care praznicul cade vineri în prima săptămâna din Post). În bisericile de enorii unde nu se face slujbă zilnic, Vecernia praznicului se face însă în ajunul praznicului, seara, la vremea ei obişnuită, fie singură, fie unită cu Litia, aşa precum am arătat mai înainte, la acelaşi pgf., pentru joi dimineaţa. În însăşi ziua serbării praznicului, (25 martie), dimineaţa, se săvârşeşte Utrenia praznicului, Ceasurile şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, unită cu Vecernia zilei următoare (26 martie : Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil şi odovania praznicului), aşa precum am arătat în urmă, pentru cazul când praznicul cade vineri în prima săptămână din Post, pgf. A. În seara zilei praznicului, se citeşte Pavecerniţa Mică, în pridvorul (pronaosul) bisericii, fără metanii şi fără canon, făcându-se numai câte trei închinăciuni la începutul Doxologiei (Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...) şi la Sfinte Dumnezeule..., de la sfârşitul ei. După Ceea ce eşti mai cinstită..., se fac trei metanii mari şi se citeşte rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, cu închinăciunile obişnuite. Iar la ultimul Sfinte Dumnezeule..., de aseme-

nea se fac trei închinăciuni.
A doua zi (26 martie), dimineaţa, se săvârşeşte odovania praznicului, zicând Utrenia praznicului şi a arhanghelului, din Minei, cu Doxologia mică, adăugând din Triod numai Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna zilei şi făcând sfârşitul după rânduiala zilelor de rând din Post, precum arată Ceaslovul sau Triodul (la Utrenia de luni din prima săptămână a Postului Mare). Apoi se citesc Ceasurile cu Obedniţa şi, de este miercuri sau vineri, se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (la Minei 27 martie) unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite. Iar de este joi, se săvârşeşte Vecernia singură, fără Liturghie; numai la bisericile care au ca hram Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil se face şi joi Vecernia tot unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite (pentru toate cazurile se va urma rânduiala de joi dimineaţa, arătată la pgf. A.).

G) Când praznicul Bunei vestiri cade marţi în săptămâna a patra din Postul Mare şi deci odovania praznicului miercuri în aceeaşi săptămână ; (miercurea închinării Sfintei Cruci) :

Atunci Vecernia praznicului se săvârşeşte în mânăstiri luni dimineaţa, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, ori singură, precum am arătat mai înainte, la pgf. A, Iar luni seara se citeşte Paveceniţa Mare, împreună cu Litia praznicului, precum se arata în Minei.
În bisericile de enorii, Vecernia praznicului se săvârşeşte la vremea ei obişnuită, adică luni seara, fie singură, fie împreună cu Litia, cântându-se şi Acatistul Bunei vestiri.

Marţi dimineaţa, se săvârşeşte Utrenia praznicului, toată, după Minei, cu Doxologia mică şi adăugând din Triod doar Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna zilei, precum am arătat în urmă, la pgf. A; apoi Ceasurile şi Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil, unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, adăugând la Vecernie şi stihurile Sfintei Cruci, din Triod, astfel : Binecuvântarea de început ca la Liturghie (Binecuvântată este Împărăţia Tatălui...), Psalmul 103 şi ectenia mare. Catismă nu citim şi nici : Fericit bărbatul..., nu se cântă, ci îndată după ecfonisul ecteniei se cântă, Doamne, strigat-am..., cu zece stihuri : trei ale Sfintei Cruci din Triod, patru ale praznicului cele de la stihoavna Vecerniei mari (Trimis a fost din cer Gavriil... şi celelalte) şi trei ale arhanghelului, Slavă..., a Sfintei Cruci, din Triod (Astăzi Stăpânul făpturii...), Şi acum..., a praznicului (Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...) Vohod cu Evanghelia, Lumină lină..., Prochimenul şi Paremiile din Triod şi două Paremii ale praznicului din Minei (cele de la Liturghie). Apoi ectenie mică, cu ecfonisul Că sfânt eşti Dumnezeul nostru..., şi îndată se cântă Sfinte Dumnezeule..., şi pe rând, celelalte ale Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Apostolul şi Evanghelia praznicului. Axion : Binevesteşte, pământule, bucurie mare..., Chinonicul praznicului. La masă dezlegare la peşte, untdelemn şi vin.

Marţi seara, se citeşte Pavecerniţa mică (la mânăstiri în tinda bisericii) fără metanii, doar cu trei închinăciuni la începutul Doxologiei (Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...) şi la Sfinte Dumnezeule..., de la sfârşitul ei. Troparul şi condacul praznicului.

Miercuri dimineaţa, se face odovania praznicului, punând la Utrenie slujba zilei din Triod, a praznicului şi a arhanghelului din Minei, precum urmează. După începutul obişnuit, se cântă Dumnezeu este Domnul..., şi troparul praznicului de două ori, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., iar al praznicului. Apoi Catismele de rând, Sedelnele Triodului şi Psalmul 50. La Canoane : Canonul praznicului (Născătoarei de Dumnezeu) cu irmosul pe şase, al Sfintei Cruci din Triod pe patru şi al arhanghelului pe patru; iar la Cântările a 3-a, a 8-a şi a 9-a, unde la Triod este şi Tricântare, se pune din Canonul praznicului şi al arhanghelului şase stihiri, iar din al Sfintei Cruci şi din Tricântare opt stihiri, încheind cu irmosul Tricântării. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul praznicului, Sedealna Triodului, Slavă..., Şi acum..., a arhanghelului; după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Sfintei Cruci şi Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a se cântă; Ceea ce eşti mai cinstită..., Luminânda glasului de rând (din Triod, la Cântările Treimice, sau din Ceaslov). La Laude se cântă patru stihiri ale Sfintei Cruci din Triod (cele de Marţi seara de la Doamne, strigat-am...) şi patru ale arhanghelului, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Taina cea din veac se descoperă astăzi...). Doxologia mică, ectenia Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., apoi se cântă Stihoavna din Triod, cu Slavă..., Şi acum..., tot do acolo (a înjumătăţirii postului). Îndată Bine este a ne mărturisi Domnului..., şi celelalte de la Sfârşitul Utreniei, după rânduiala zilelor de rând

din post. Apoi Ceasurile, făcând la Ceasul întâi închinarea şi sărutarea Sfintei Cruci, cum se arată la Triod.

La Liturghie se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (la Minei 17 martie, în Triod, miercuri seara săptămâna a patra) unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, după rânduiala de joi dimineaţa, arătată mai înainte la pgf. A.

H) Când praznicul Buneivestiri cade miercuri în săptămâna a patra din Post (miercurea închinării Sfintei Cruci, iar odovania praznicului joi în aceeaşi săptămână ;

Slujba praznicului se cântă toată după Minei, nepunând nimic din ale Sfintei Cruci de la Triod, în afară de Tricântarea de miercuri la Utrenie ; iar stihirile şi canonul Sfintei cruci din această miercuri se cântă mai înainte, luni ori vineri, după odovania praznicului, sau precum va rândui cel mai mare .

Miercuri dimineaţa, la Ceasul întâi în mânăstiri se face închinarea şi sărutarea Sfintei Cruci, precum arată la Triod; iar după Ceasuri, se săvârşeşte Vecernia zilei de 26 martie (Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil şi odovania praznicului) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum s-a arătat mai înainte, pentru vineri dimineaţa, la pgf. A.

Miercuri seara, se citeşte Pavecerniţa mică, fără metanii, făcându-se doar trei închinăciuni (metanii mici) la începutul doxologiei (Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...) şi la Sfinte Dumnezeule..., de la sfârşitul ei. Troparul şi Condacul praznicului.

Joi dimineaţa, se face odovania praznicului, punând la Utrenie slujba praznicului (a Născătoarei de Dumnezeu) şi a Sfântului Arhanghel Gavriil din Minei, împreună cu a zilei, din Triod, precum am arătat pentru marţi dimineaţa, la pgf. E.

Apoi se citesc Ceasurile cu Obedniţa şi se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (la Minei 27 martie, în Triod joi seara din săptămâna a patra), singură, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, dacă biserica are ca hram Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil. În ambele cazuri se va urma rânduiala arătată mai înainte, la pgf. A, pentru joi dimineaţa.

I) Când praznicul Buneivestiri cade joi în săptămâna a patra din Post, şi deci odovania praznicului vineri în aceeaşi săptămână;

Vecernia praznicului, se face în mânăstiri miercuri dimineaţa, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite (după rânduiala arătată mai înainte, la pgf. A. pentru joi dimineaţa), iar în bisericile de enorii miercuri seara, la vremea obişnuită, când în mănăstiri se citeşte Pavecerniţa Mare, cu Litia praznicului, precum se arată în Minei.

Joi dimineaţa, se săvârşeşte Utrenia praznicului, făcând toată slujba după Minei şi adăugând din Triod numai Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna zilei, Doxologia mică, precum am arătat în urma, la pgf. A pentru vineri dimineaţa.

Apoi Ceasurile şi Obedniţa, după rânduiala arătată în Minei pentru zilele de rând, şi Vecernia zilei următoare (26 martie la Minei, joi seara, săptămâna a patra, în Triod) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum am arătat în urmă, la pgf. A, pentru vineri dimineaţa.
Joi seara se citeşte Pavecerniţa mică, iar Vineri dimineaţa (26 martie) la Utrenie se cântă slujba odovaniei praznicului şi a Sfântului Arhanghel Gavriil, toată din Minei, cu Aliluia... şi Cântările Treimice ale glasului de rând şi Doxologie mică, adăugându-se din Triod numai Sedelnele, Tricântarea şi Stihoavna zilei şi facem sfârşitul Utreniei după rânduiala zilelor de rând din post, precum arată Ceaslovul şi Triodul.
Apoi se citesc Ceasurile cu Obedniţa. La Ceasul al şaselea se face închinarea Sfintei Cruci, ca de obicei,

şi apoi se ia Sfânta Cruce de pe iconostas şi este dusă în Sfântul altar sau la locul unde se păstrează, cântându-se stihurile din Duminica Sfintei Crucii (Veniţi, credincioşilor, să ne închinăm...), precum se arată la Triod. După Ceasuri şi Obedniţa se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (la Minei 27 martie, în Triod, vineri seara), unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, urmând rânduiala arătată mai înainte, la pgf. A, pentru joi dimineaţa.

J) Când praznicul Buneivestiri cade vineri în săptămâna a doua, a treia sau a patra, şi deci odovania praznicului în vreuna din sâmbetele aceloraşi săptămâni Sâmbetele morţilor) :

Vecernia praznicului se săvârşeşte în mânăstiri joi dimineaţa, ori singură, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite (vezi pgf. A, rânduiala pentru joi dimineaţa), iar în bisericile de enorii se săvârşeşte joi seara, la vremea ei obişnuită, când în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mare, cu Litia praznicului precum se arată la Minei.

Vineri dimineaţa se cântă la Utrenie slujba praznicului împreună cu cea a zilei din Triod, precum s-a arătat în urmă, la pgf. A, pentru vineri dimineaţa; apoi se citesc Ceasurile şi Obedniţa după care săvârşim Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil), unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, întocmai precum am arătat în urmă, tot acolo.

Vineri seara, în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mică, la care se pune şi Patrucântarea sfinţilor Mucenici şi a morţilor din Utrenia Sâmbetei (Triod).

Sâmbătă dimineaţa se face odovania praznicului, cântând toată slujba praznicului (a Născătoarei de Dumnezeu) şi a Sfântului Arhanghel Gavriil, din Minei şi nepunând nimic din ale Sâmbetei Triodului astfel : După începutul obişnuit, la; Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul praznicului de două ori, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., iar al praznicului. Catismele de rând, Sedelnele din Minei, Psalmul 50. La Canoane : Canonul praznicului, cu irmosul pe opt, şi al arhanghelului pe şase. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul arhanghelului şi Sedealna lui, de două ori, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului. La Cântarea a 9-a, se cântă stihurile şi stihirile canonului praznicului, încheind cu irmosul. Luminânda praznicului, Slavă..., a arhanghelului, Şi acum..., iar a praznicului. La Laude se cântă şase stihiri : trei ale praznicului şi trei ale arhanghelului. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Doxologia mare iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul arhanghelului, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, ecteniile şi otpustul. În mânăstiri se citesc Ceasurile. La ceasul întâi zicem troparul praznicului, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al Născătoarei Ceasului. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul praznicului. Tot aşa se zice şi la celelalte Ceasuri. După Ceasul al şaselea, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri, din Cântarea a 3-a şi a 6-a a Canonului praznicului. După vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului şi al arhanghelului, Slavă..., Condacul arhanghelului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia zilei (Sâmbetei) şi ale praznicului. Axion : Binevesteşte, pământule, bucurie mare..., Chinonicul praznicului.

K) Când praznicul Bunei vestiri cade în sâmbăta a doua sau a patra din Post, şi deci odovania praznicului în duminica a doua ori a patra din Post : Vecernia praznicului se săvârşeşte în mânăstiri, Vineri dimineaţa unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel :

Începutul cu Binecuvântată este Împărăţia Tatălui..., Psalmul 103 şi ectenia mare după care se citeşte Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. Apoi se cântă Doamne, strigat-am..., cu zece stihiri : stihira zilei din Triod, de două ori, şi opt ale praznicului (repetând pe cele trei câte sunt la Minei). Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Vohod, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod (cu : Lumina lui Hristos luminează tuturor...), apoi ale praznicului. Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea din Sfântul altar, ectenia întreită şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. În bisericile de enorii Vecernia praznicului se săvârşeşte singură Vineri seara, la vremea ei obişnuită, când în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mare, cu Litia praznicului (după, Slavă întru cei de sus...), precum arată la Minei.

Sâmbătă dimineaţa, la Utrenie, se cântă toată slujba praznicului numai din Minei, cu Doxologia mare, fără nimic din ale zilei de la Triod; iar Patrucântarea Sâmbetei din Triod se cântă mai dinainte, joi la Pavecerniţă. Apoi Ceasurile (în mânăstiri) şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, la care se cântă Antifoanele praznicului din Minei. La Vohodul cu Evanghelia stihul : Binevestiţi din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru..., şi : Mântuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce pentru noi Te-ai întrupat..., Troparul şi Condacul praznicului. Apostolul şi Evanghelia praznicului. Axionul Binevesteşte, pământule..., Chinonicul praznicului. La masă dezlegare la peşte, untdelemn şi vin.

Sâmbătă seara la Vecernie şi duminică dimineaţa la Utrenie şi la Liturghie se cântă toată slujba din Octoih şi Minei, punând numai ale Învierii glasului de rând, din Octoih, ale odovaniei praznicului şi ale arhanghelului din Minei. Din Triod se pune numai canonul duminicii şi Slavă..., de la Laudele Utreniei; iar slujba Sfântului Grigorie Palama din Duminica a doua şi slujba Sfântului Ioan Scărarul din duminica a patra a Postului se cântă mai dinainte, vineri ori luni în săptămâna următoare, împreună cu a sfinţilor de la Minei din acele zile, sau cum va rândui cel mai mare.
Sâmbătă seara, la Vecernia mica (în mânăstiri, dacă se face Priveghere) stihirile Învierii glasului do rând din Octoih, după obicei.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul... iar la Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, din Octoih, trei ale praznicului şi trei ale arhanghelului. Slavă..., a praznicului, Şi acum..., dogmatica glasului de rând. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul; Domnul a împărăţit..., şi celelalte ale Vecerniei sărbătorilor, ca de obicei. De este Litie, se cântă cele trei stihiri ale praznicului, de la Stihoavnă, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, se cântă stihirile Învierii, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Să se veselească cerurile...). Apoi Acum slobozeşte..., şi celelalte; după Tatăl nostru..., dacă se face binecuvântarea pâinilor, se cântă troparul praznicului de trei ori, şi celelalte ale Litiei; iar de nu s-a făcut Litie, se cântă troparul Învierii, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului, şi otpustul.

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după începutul obişnuit, la, Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului. Catismele de rând, Sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei lor, Binecuvântările Învierii, ectenie mică, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei..., şi celelalte ale duminicilor Postului din Triod. La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al duminicii Triodului pe patru şi al praznicului cu al arhanghelului pe şase. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Sedealna arhanghelului; Slavă..., Şi acum..., Sedealna praznicului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul praznicului. La Cântarea a 9-a se cântă Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică, Sfânt este Dumnezeul nostru..., şi Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a arhanghelului, Şi acum..., a praznicului. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii şi patru ale praznicului (cu cea de la Slavă...), Slavă..., a duminicii din Triod, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Învierii de la glasul de rând al Octoihului, ecteniile şi otpustul (în mânăstiri Ceasul întâi, apoi Slavă..., Şi acum..., şi se cântă stihira de rând a Evangheliei). La Ceasuri, troparul Învierii, Slavă..., al praznicului, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri. După Tatăl nostru..., Condacul praznicului.

La Liturghie, după Ceasul al şaselea, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie se pregătesc şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite de miercuri şi vineri din săptămâna următoare. La Fericiri se cânta zece stihiri : patru ale Învierii glasului de rând, trei ale praznicului din Cântarea a 6-a şi trei ale arhanghelului din Cântarea a 9-a, După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al praznicului şi al arhanghelului, Condacul Învierii, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia duminicii şi ale praznicului. Axion : De tine se bucură..., Chinonicul zilei şi al praznicului.

L) Când cade praznicul Buneivestiri în Duminica a doua, a patra sau a cincea din Păresimi, şi deci

odovania praznicului în lunea următoare, slujba praznicului se cântă cu cea a Învierii, punând din Triod numai Canonul duminicii şi Slava Laudelor de la Utrenie, astfel :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mânăstiri, dacă se face Priveghere), la Doamne, strigat-am..., se cântă stihirile praznicului, Slavă..., Şi acum..., tot a praznicului. La Stihoavnă, o stihira a Învierii şi cele ale praznicului, de la Stihoavna Vecerniei mari, cu stihurile lor, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (de la Vecernia mică : Trimis a fost în luna a şasea arhanghelul Gavriil...). Apoi Acum slobozeşte..., şi celelalte, iar după Tatăl nostru..., troparul praznicului, ectenia Miluieşte-ne pe noi..., şi otpustul mic.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : patru ale Învierii şi şase ale praznicului, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Trimis a fost din cer...). Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei (Domnul a împărăţit...) şi Paremiile praznicului. De este Litie, se cântă stihirile praznicului, Slavă..., a praznicului, glasul al 8-lea (Să se veselească cerurile...), Şi acum..., a praznicului, glasul al 2-lea (Astăzi vesteşte Gavriil...). La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Tatăl nostru..., dacă este Litie, se cântă troparul praznicului, de trei ori, şi apoi celelalte ale Litiei. Dacă nu este Litie, se cântă troparul Învierii, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, şi otpustul.

Duminică dimineaţa, la Utrenie, după începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii, de două ori, Slavă..., Şi acum..., al praznicului. După Catismă se cântă Sedelnele Învierii, toate la rând, apoi Polieleul (Cuvânt bun...) cu Mărimurile praznicului (din Psaltire sau din Catavasier). Binecuvântările Învierii nu se cântă, ci îndată ectenie mică, Sedelnele praznicului, toate la rând, Ipacoi şi Antifoanele glasului de rând, Prochimenul şi Evanghelia praznicului, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu..., Şi acum..., aceeaşi, stihul Miluieşte-mă, Dumnezeule..., şi stihira praznicului arătată la Minei (Binevesteşte Gavriil astăzi...). La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al duminicii Triodului, pe patru şi al praznicului, pe şase. Catavasiile praznicului, după Cântarea a 3-a, Sedealna praznicului, după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul praznicului din Minei. La Cântarea a 9-a se cântă; Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru..., Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii şi patru ale praznicului (cu cea de la Slavă...) cu stihurile lor. Slavă..., a duminicii Triodului, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul de rând al Învierii, ecteniile şi otpustul. În mănăstiri se cântă Slavă..., Şi acum..., cu stihira Evangheliei şi se face miruirea cu untdelemnul sfinţit de la Litie. Apoi se citesc Ceasurile, la care se pune troparul Învierii, Slavă..., al praznicului, Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, din rânduiala Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul praznicului.

La Liturghie, după Ceasul al şaselea, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La proscomidie se scot şi Sfintele Agneţe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite de miercuri şi vineri din săptămâna următoare. Antifoanele praznicului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii şi al praznicului, Slavă..., Şi acum..., Condacul praznicului. Apostolul şi Evanghelia, întâi ale duminicii şi apoi ale praznicului. Axionul praznicului. Chinonicul duminicii şi apoi al praznicului. La masă dezlegare la peşte, untdelemn şi vin. Iar la slujbele sfinţilor din duminicile a doua (Sfântul Grigorie Palama), a patra (Sfântul Ioan Scărarul) şi a cincea din Post (Cuvioasa Maria Egipteanca), aşezate în Triod, când cade praznicul Buneivestiri într-una din aceste duminici, se cântă ori Vineri în săptămâna dinainte, ori marţi în săptămâna următoare, împreună cu cea a sfinţilor care vor fi în acele zile la Minei, ori cum va rândui cel mai mare. În seara aceleiaşi duminici şi în dimineaţa zilei următoare luni se face slujba odovaniei praznicului şi cea a arhanghelului, din Minei, împreună cu a zilei, din triod întocmai după rânduiala arătată în urmă, la pgf. D, pentru duminica seara şi luni dimineaţa.

M) Când praznicul Buneivestiri cade miercuri în săptămâna a cincea din Sfântul şi Marele Post şi deci odovania praznicului în joia următoare Joia Canonului mare):

Atunci slujba înainte-prăznuirii Buneivestiri (care ar trebui făcută marţi) se face mai dinainte cu o zi, adică luni, iar a Sfântului fie la Minei din acea zi (23 martie) se cântă la Pavecerniţă; marţi, împreună cu Tricântarea zilei din Triod, se caută Canonul cel Mare (de pocăinţă) al Sfântului Andrei Criteanul, care ar trebui cântat la denia de miercuri seara, pentru că joi se va cânta slujba Odovaniei praznicului. Deci miercuri se face numai slujba praznicului împreună cu cea din Triod, după rânduiala zilelor de rând din post, precum urmează : Vecernia praznicului se face în mânăstiri marţi dimineaţa, ori singură, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum am arătat mai înainte, la pgf. A, pentru joi dimineaţa. În bisericile de enorie, Vecernia se face marţi seara, la vremea ei obişnuită, când în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mare, cu Litia praznicului, precum se arată la Minei.

Miercuri dimineaţa la Utrenie se face slujba praznicului împreună cu cea a zilei din Triod, apoi Ceasurile şi Obedniţa (în mânăstiri) şi apoi Vecernia zilei următoare (26 martie) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, întocmai după cum am arătat în urmă, la pgf. A pentru vineri dimineaţa.

Miercuri seara, în loc de Denia Canonului celui Mare, în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mică. Iar Joi dimineaţa se face odovania praznicului, cântându-se slujba praznicului şi a Soborului Sfântului Arhanghel Gavriil, din Minei, cu Aliluia..., şi Cântările Treimice, Doxologie mică şi punându-se de la Triod numai cântarea Apostolilor şi Stihoavna. Apoi Ceasurile şi Obedniţa, după rânduiala zilelor de rând din post, după care se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (27 martie), fie singură, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, în bisericile la care Sfântul Arhanghel Gavriil este hram (a se vedea pentru aceasta rânduiala arătata mai înainte, la pgf. A, pentru joi dimineaţa).

N) Când praznicul Buneivestiri cade Joi în săptămâna a cincea din Postul Mare joia Canonului de pocăinţă) şi deci odovania praznicului în vinerea următoare :

Atunci Canonul mare de pocăinţă al Sfântului Andrei Criteanul se cântă mai dinainte, marţi la Utrenie, împreună cu Tricântarea zilei din Triod.
Miercuri dimineaţa, după Utrenie Ceasuri şi Obedniţă se face deci Vecernia praznicului, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum s-a arătat mai înainte (pgf. A pentru joi dimineaţa); în seara aceleiaşi zile în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mare împreună cu Litia praznicului (în bisericile de enorii se săvârşeşte Vecernia praznicului), iar joi dimineaţa se săvârşeşte Utrenia praznicului, toată după Minei, cu doxologie mică şi punând de la Triod numai Tricântarea Apostolilor şi Stihoavna zilei. Apoi Ceasurile şi Obedniţa, după rânduiala zilelor de rând din post, după care săvârşim Vecernia zilei următoare (26 martie), unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. A, pentru Vineri dimineaţa. În seara aceleiaşi zile, în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mică. Iar vineri dimineaţa (26 martie) se face Odovania praznicului, punând la Utrenie slujba praznicului şi a arhanghelului, împreună cu ale zilei din Triod (Aliluia..., şi Cântările Treimice, Sedelnele din Triod, Tricântarea Sfintei Cruci din Triod împreună cu Canonul praznicului şi al arhanghelului din Minei, Doxologie mică, Stihoavna din Triod şi sfârşitul slujbei după rânduiala zilelor de rând din Păresimi). Apoi Ceasurile, Obedniţa şi Vecernia zilei următoare, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, ca de obicei (vezi rânduiala de la pgf. A, pentru joi dimineaţa). La masă dezlegare la vin, pentru osteneala Deniei Acatistului, care va urma în seara aceleiaşi zile (vezi Triodul).

O) Când praznicul Buneivestiri cade vineri în săptămâna a cincea din Postul Mare şi deci odovania lui în sâmbăta următoare (Sâmbăta Acatistului), atunci slujba înainte-prăznuirii praznicului (24 martie) se pune cu o zi mai devreme, adică marţi seara şi miercuri dimineaţa; slujba Sfântului din acea zi (23 martie) se cântă marţi seara la Pavecerniţă.

Miercuri seara se face, ca de obicei. Denia Canonului celui Mare (Utrenia de joi dimineaţa), după rânduiala din Triod, iar joi dimineaţa, după Ceasuri şi Obedniţă, se săvârşeşte Vecernia praznicului, fie singură, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum s-a arătat mai înainte, pentru : joi dimineaţa. Joi seara, în bisericile de enorii se face Vecernia praznicului, iar în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mare cu Litia praznicului. Vineri dimineaţa, se săvârşeşte Utrenia praznicului, după rânduiala din Minei,

cu Doxologie mică şi punând de la Triod numai Sedelnele, Tricântarea Sfintei Cruci şi Stihoavna. Apoi se citesc Ceasurile şi Obedniţa, după rânduiala zilelor din Păresimi (vezi şi Mineiul "Rânduiala de tipic " de la sfârşitul cărţii.

La Liturghie se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (26 martie) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum urmează : Începutul cu Binecuvântată este împărăţia Tatălui..., Psalmul 103 şi ectenia mare. Catismă nu se citeşte şi nici metanii nu se fac, ci îndată după ecfonisul ecteniei, se cântă Doamne, strigat-am..., cu zece stihiri : patru din Triod (prima din cele două ale zilei şi trei ale Acatistului) şi şase din Minei (trei ale praznicului şi trei ale arhanghelului), Slavă..., a Acatistului din Triod (Taina cea din veac se descoperă astăzi...), Şi acum..., a praznicului (Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...). Apoi Vohod cu Evanghelia, Lumină lină..., Paremiile din Triod (două) şi din Minei, ale praznicului (două, cele pentru Liturghie), ectenia mică cu ecfonisul : Că sfânt eşti Dumnezeul nostru..., şi îndată se cântă Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte, ale Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Apostolul şi Evanghelia praznicului. Axionul : Binevesteşte pământule..., Chinonicul praznicului. La masă, dezlegare la peşte, untdelemn şi vin, ca de obicei. În mânăstiri, după masă se citeşte, în chilii, Pavecerniţa mică, punând şi Patrucântarea sfinţilor şi al morţilor, din rânduiala Utreniei Sâmbetei următoare (în Triod).

Vineri Seara se săvârşeşte ca de obicei, Denia Acatistului (Utrenia Sâmbetei) din Triod, punând şi ale odovaniei praznicului, din Minei (25 şi 26 martie), precum urmează : După începutul obişnuit, se cântă Dumnezeu este Domnul..., şi troparul Acatistului (Porunca cea cu taină...) de trei ori. Apoi se citeşte prima Catismă de rând (a 16-a : Zis-a Domnul, Domnului meu...) ectenie mică, Condacul glasului al 8-lea (Apărătoare, Doamnă...) şi citim primele trei icoase şi trei condace ale Acatistului, încheind cu Apărătoare Doamnă..., Apoi se citesc : prima parte din Cuvântul Acatistului (aşezat la sfârşitul Triodului, sub titlul Istorie de folos...), a doua Catismă de rând (a şaptesprezecea : Fericiţi cei fără prihană...,), după care ectenie mică, Apărătoare Doamnă..., şi următoarele trei Icoase şi trei Condace ale Acatistului, încheindu-le iarăşi cu; Apărătoare Doamnă..., după care se citeşte a doua parte din Cuvântul Acatistului şi Psalmul 50. Apoi Canonul praznicului, cu irmosul pe şase al Acatistului (din Triod) pe opt. Catavasiile praznicului (sunt şi în Triod). După Cântarea a 3-a, ectenie mică şi se cântă iarăşi Apărătoare Doamnă..., după care se citesc următoarele trei Icoase şi trei Condace, încheindu-le cu Apărătoare Doamnă..., şi apoi Sedealna praznicului, din Minei. După Cântarea a 6-a, iarăşi ectenie mică, Apărătoare Doamnă..., şi se citesc ultimele trei Icoase şi Condace ale Acatistului, repetând de trei ori ultimul Condac (O, Maică prealăudată...) şi încheind cu primul icos (Îngerul cel mai înainte stătător...) şi Apărătoare Doamnă..., precum arată la Triod. Apoi se citeşte Prologul (Sinaxarul) Acatistului din Triod. La Cântarea a 9-a se cântă stihirile din Canonul praznicului, cu stihurile lor. Apoi ectenie mică şi Luminânda praznicului.
La Laude se cântă patru stihuri ale zilei din Triod (cu cea de la Slavă...), Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Taina cea din veac se descoperă astăzi...). Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul praznicului, ecteniile şi otpustul (în mânăstiri, înainte de otpust se citeşte Ceasul întâi, punându-se troparul şi condacul praznicului, şi apoi se face otpustul desăvârşit al Utreniei).

Sâmbătă dimineaţa, după Ceasuri, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri : patru ale Acatistului, din Cântarea a 3-a a Canonului Acatistului din Triod şi patru din Cântarea a 6-a a Canonului praznicului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului şi Condacul Acatistului (Apărătoare Doamnă...). Apostolul şi Evanghelia întâi ale zilei şi apoi ale Născătoarei de Dumnezeu, Axionul praznicului. Chinonicul zilei din Triod (Paharul mântuirii voi lua...). La masă dezlegare la untdelemn şi vin, întru cinstea Născătoarei de Dumnezeu.

P) Când cade praznicul Buneivestiri în sâmbăta săptămânii a cincea din Sfântul şi Marele Post (Sâmbăta Acatistului) şi deci odovania praznicului în duminica următoare (duminica a cincea din Post sau a Cuvioasei Maria Egipteanca), atunci joi seara la Pavecerniţa mare se pune şi Patrucântarea sfinţilor Mucenici şi a morţilor din rânduiala Utreniei Sâmbetei Acatistului (în Triod). Vineri dimineaţa, după Utrenia zilei şi Ceasuri, se săvârşeşte Vecernia praznicului, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel :

Începutul cu Binecuvântată este împărăţia Tatălui..., Psalmul 103 şi ectenia mare, Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici, apoi se cântă; Doamne, strigat-am..., cu zece stihiri : patru din Triod (prima din cele două ale zilei şi trei ale Acatistului) şi şase ale praznicului (repetând pe cele trei câte sunt la Minei), Slavă..., Şi acum..., a praznicului, glasul al şaselea (Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...), Vohod, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod şi ale praznicului din Minei (După prima Paremie din Triod, Înţelepciune, drepţi ! Lumina lui Hristos luminează tuturor !). Apoi se cântă; Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu obişnuita cădire în Sfântul altar şi trei metanii mari, ectenia întreită (Să zicem toţi...) şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite, cu obişnuitele metanii la : Fie numele Domnului binecuvântat...
Vineri după masă, în mânăstiri se citeşte Pavecerniţa mare cu Litia praznicului, precum arată în Minei (în bisericile de enorii se săvârşeşte Vecernia praznicului, după Minei).

Vineri seara se săvârşeşte Denia Acatistului (Utrenia Sâmbetei Acatistului), cântând rânduiala Acatistului din Triod, împreună cu Utrenia praznicului, din Minei, precum urmează : După începutul obişnuit, cântăm Dumnezeu este Domnul..., şi troparul praznicului de trei ori. Apoi Catismele de rând, primele şase Icoase şi Condace ale Acatistului, cu citirile lor, precum se arată în Triod si precum am arătat şi aici la paragraful dinainte pentru vineri seara. Apoi se cântă Polieleul Sărbătorilor Maicii Domnului (Cuvânt bun...) cu Mărimurile praznicului (din Psaltire ori din Catavasier). Ectenie mică şi Sedelnele praznicului, toate la rând, precum sunt în Minei, Antifonul întâi al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), Prochimenul şi Evanghelia praznicului, Psalmul 50, şi celelalte, din Minei. La Canoane : Canonul praznicului, cu irmosul pe opt şi al Acatistului, pe şase zicând înainte de fiecare tropar, stihul : Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne, pe noi !. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, următoarele trei Icoase şi Condace ale Acatistului, cu rânduiala lor, din Triod şi Sedealna din Triod; după Cântarea a 6-a a Canoanelor, ultimele trei Icoase şi Condace ale Acatistului, cu rânduiala lor, din Triod. Apoi Sinaxarul praznicului din Minei şi Prologul Acatistului, din Triod. La Cântarea a 9-a se cântă stihirile din Canonul praznicului cu stihul din Minei, încheind cu stihul : Binevesteşte, pământule, bucurie mare... şi irmosul : Ca de un sicriu însufleţit... Ectenie mică şi Luminânda praznicului. La Laude se cântă patru stihiri ale praznicului, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Să se veselească cerurile...), Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul praznicului, ecteniile şi otpustul.
La mânăstiri se adaugă şi Ceasul întâi, cu troparul şi condacul praznicului, La sfârşit se face ungerea cu untdelemnul sfinţit de la Litie.
Sâmbătă dimineaţa (25 martie), se citesc Ceasurile şi se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, cu Antifoanele praznicului din Minei. La Vohodul cu Evanghelia Mântuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce pentru noi Te-ai întrupat !... Troparul praznicului şi Condacul Acatistului. Apostolul şi Evanghelia praznicului, Axionul şi Chinonicul praznicului. La masa dezlegare la peşte, untdelemn şi vin.

Sâmbătă seara la Vecernie şi duminică dimineaţa la Utrenie se face odovania praznicului, cântând slujba Învierii glasului de rând din Octoih, împreună cu cea a praznicului şi a arhanghelului din Minei (26 martie). Din Triod punem numai Canonul duminicii şi Slava Laudelor, iar slujba Cuvioasei Maria Egipteanca, aşezată în Triod în această duminică, se cântă ori mai înainte, vineri, împreună cu a Sfântului din acea zi, ori luni în săptămâna a şasea, sau cum va rândui cel mai mare. Deci, Sâmbătă seara, la Vecernia mică se pun stihirile Învierii, ca de obicei.
La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri : patru ale Învierii, trei ale praznicului şi trei ale arhanghelului, Slavă..., a praznicului, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând. Vohod, Lumină lină..., Prochimenul zilei (Domnul a împărăţit...) şi celelalte, ale Vecerniei sărbătorilor. Dacă se face Litie, înainte de Stihoavnă se cântă stihirile praznicului, cele de la
Stihoavna Vecerniei mari, Slavă..., Şi acum..., a praznicului de la Litie (Să se veselească cerurile...). La Stihoavnă, stihirile Învierii, Slavă..., Şi acum..., a praznicului (Astăzi sunt bunele-vestiri de bucurie...) La tropare, de s-a făcut Litie, se cântă troparul praznicului de trei ori şi celelalte ale Litiei. Dacă nu s-a făcut Litie se cântă troparul Învierii, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului, apoi otpustul.

Duminică dimineaţa (ori tot sâmbătă seara, dacă este Priveghere, cum se face în mânăstiri), la Utrenie, după începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Învierii de două ori, Slavă..., al Arhanghelului, Şi acum..., al praznicului, Catismele de rând (în mânăstiri), Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii, Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos..., Psalmul 50, Slavă..., Uşile pocăinţei... şi celelalte ale duminicilor din post. La Canoane : Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al duminicii Triodului pe patru, şi al praznicului cu al arhanghelului pe şase. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Sedealna arhanghelului, Slavă..., Şi acum..., Sedealna praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului. La Cântarea a 9-a se cântă : Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică, Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a arhanghelului, Şi acum..., a praznicului. La Laude se cântă opt stihiri : patru ale Învierii şi patru ale praznicului (cu cea de la Slavă...,), Slavă..., a duminicii Triodului (Nu este Împărăţia lui Dumnezeu mâncarea şi băutura...), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul de rând al Învierii, ecteniile şi otpustul (în mânăstiri întâi Ceasul întâi, apoi otpustul Utreniei şi se cântă Slavă..., Şi acum..., cu stihira de rând a Evangheliei). La Ceasuri, troparul Învierii, Slavă..., al praznicului, Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu din rânduiala Ceasurilor. După, Tatăl nostru..., Condacul praznicului.

La Liturghie se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La proscomidie se scot şi Sfintele Agnete pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite de miercuri şi vineri din săptămâna următoare. La Fericiri se cântă zece stihiri : şase ale Învierii şi patru ale praznicului, de la Cântarea a 9-a a Canonului din Minei. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al praznicului şi al arhanghelului, apoi Condacul Învierii, Slavă..., al arhanghelului, Şi acum..., al praznicului. Apostolul şi Evanghelia întâi ale Duminicii şi apoi ale praznicului. Axionul De tine se bucură..., Chinonicul duminicii (din Triod) şi al praznicului (din Minei).

7. Sărbătoarea Sfântului Ierarh Calinic Cernicanul (11 aprilie)

Se prăznuieşte, Îndeosebi în cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureştilor şi al Mitropoliei Olteniei şi poate să cadă între Lunea săptămânii a patra din Postul Mare (când Sfintele Paşti cad la 8 mai) şi duminica a doua după Paşti sau a Sfântului Toma (când Sfintele Paşti cad la 4 aprilie). Pentru anii când sărbătoarea Sfântului cade de Luni în săptămâna a patra până în Vinerea săptămânii a cincea din Post, să se vadă învăţătura despre hramuri din Tipicul cel mare sau mânăstiresc, zis al Sfântului Sava (Iaşi, 1816, faţa 580 până la 683); iar în anii când sărbătoarea Sfântului cade din Sâmbăta a cincea a Postului până în Duminica Tomii, slujba Sfântului din Minei se va cânta cu aceea a zilei din Triod sau din Penticostar întocmai precum se va arăta mai departe, în capitolul următor, pentru sărbătoarea Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe (23 aprilie).

8. Sărbătoarea Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe (23 aprilie)

Poate să cadă între Sâmbăta săptămânii a cincea din Postul Mare sau Sâmbăta Acatistului (când Sfintele Paşti se serbează la 8 mai) şi Vinerea săptămânii a treia după Paşti (când Sfintele Paşti se serbează la 4 aprilie). Slujba Sfântului Gheorghe se cântă împreună cu cea din Triod (când sărbătoarea Sfântului Gheorghe cade în timpul Postului Mare) sau cu cea din Penticostar (când Sfântul Gheorghe cade după Paşti), precum urmează :

A. Când sărbătoarea Sfântului Gheorghe cade în Sâmbăta săptămânii a cincea din Postul Mare, care este Sâmbăta Acatistului Buneivestiri **B.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în duminica a ducea din Post (Sfintele Paşti la 7 mai), slujba Sfântului se cântă împreună cu a duminicii şi a Cuvioasei Maria Egipteanca, din Triod, precum urmează : **C.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni în săptămâna a şasea din Postul Mare (în anii cu Sfintele Paşti la 6 mai), atunci slujba Sfântului se cântă cu a zilei din Triod, precum arată la Tipicul cel Mare, (faţa 677-679), adică : **D.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe, marţi, miercuri, sau vineri în săptămâna a şasea din Postul Mare sau a stâlpărilor, (Sfintele Paşti la 5, 4 ori 2 mai), slujba Sfântului din Minei se cântă cu cea a zilei respective, din Triod, precum urmează : **E.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe Joi în săptămâna a şasea din Postul Mare sau joia stâlpărilor (Sfintele Paşti la 3 mai), slujba Sfântului se cântă împreună cu cea a zilei din Triod întocmai precum am arătat în paragraful dinainte (d), cu deosebirea că, Vecernia Sfântului, se face, în mânăstiri, miercuri dimineaţa, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel : **F.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Sâmbăta săptămânii a şasea din Post, adică Sâmbăta lui Lazăr sau a Floriilor (Sfintele Paşti la 1 mai), în bisericile mânăsti-

reşti şi la catedrale. **G.** De cade sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica Floriilor (Sfintele Paşti la 30 aprilie), în bisericile care nu au hram pe Sfântul Gheorghe, sărbătoarea lui se amână, din pricina Praznicului, Luni în Săptămâna luminată când slujba lui se va cânta, împreună cu cea a Sfintelor Paşti, precum se va arăta mai departe, la pgf. J. Dar în bisericile unde Sfântul este hram, potrivit învăţăturii pentru hramuri din Tipicul cel Mare (Iaşi, 1816. Faţa 685 şi 686), slujba lui se cântă în Duminica Floriilor, împreună cu cea din Triod, precum urmează : **H.** De cade sărbătoarea Sfântului Gheorghe : luni, marţi, miercuri, sau joi, în săptămâna Sfintelor Patimi în anii când Sfintele Paşti cad la 29; 28. 27 sau 26 aprilie), atunci se păzeşte regula din Tipicul cel Mare (tipicul mânăstiresc, numit al Sfântului Sava, Iaşi, 1816 de la cap. "Pentru hramuri", pgf. 45, faţa 686 jos) care spune : **I.** De cade sărbătoarea Sfântului Gheorghe vineri sau sâmbătă în săptămâna Sfintelor Patimi sau în Duminica Sfintelor Paşti (când Sfintele Paşti se serbează la 25, 24 sau 23 aprilie), atunci slujba Sfântului se amână şi se cântă cu cea a praznicului Învierii, din Penticostar, în a doua zi de Paşti (Luni în Săptămâna Luminată), aşa precum arată învăţătura din Penticostar (după slujba din Duminica Sfintelor Paşti), din tipic (Tipicul bisericesc, ed. Cernica, 1925, p. 167 ş.u. şi Tipicul cel mare, Iaşi, 1816, faţa 348- 349), şi anume : **J.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe Luni în Săptămâna Luminată (Sfintele Paşti la 22 aprilie), **K.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe, Marţi, Miercuri, Joi sau Sâmbătă în Săptămâna Luminată (Sfintele Paşti la 21, 20, 19 sau 17 aprilie), **L.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Vinerea Săptămânii Luminate sau a Izvorului tămăduirii (Sfintele Paşti la 18 aprilie) slujba Sfântului se cântă cu cea a învierii şi a Izvorului Tămăduirii precum arată la tipicul bisericesc, la sărbătoarea Sfântului (pgf. 3), adică astfel : **M.** De se va întâmpla sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica Sfântului Toma sau în cea a Mironosiţelor (Sfintele Paşti în 16 sau la 9 aprilie), slujba Sfântului se cântă cu cea a duminicii din Penticostar, precum urmează : **N.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni după Duminica Sfântului Toma sau după Duminica Mironosiţelor (Sfintele Paşti 15 sau la 8 aprilie), slujba Sfântului se cântă împreună cu cea a zilei, din Penticostar, precum urmează : **O.** De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în oricare din zilele de marţi, miercuri, joi, vineri sau sâmbătă în săptămâna a doua ori de marţi până vineri (inclusiv) în săptămâna a treia după Paşti

A) Când sărbătoarea Sfântului Gheorghe cade în Sâmbăta săptămânii a cincea din Postul Mare, care este Sâmbăta Acatistului Buneivestiri (în anii când Sfintele Paşti se serbează la 8 mai), potrivit învăţăturii din tipicul cel mare pentru serbarea sfinţilor care cad în această zi (vezi Tipicul cel mare... laşi 1816 faţa 297 sus), în bisericile mânăstireşti şi în catedralele chiriarhale, când se face slujbă în fiecare zi şi unde nu este hramul Sfântului Gheorghe, în acea Sâmbătă se face numai slujba din Triod (Vineri seara Denia Acatistului, sâmbătă dimineaţa Ceasurile şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur), iar slujba Sfântului se cântă cu cea a Duminicii următoare (Duminica a cincea din Post), precum se va arata mai departe, la punctul b. Dar potrivit învăţăturii din acelaşi Tipic (la cap. "Pentru hramuri, faţa 683 şi urm.), la bisericile unde Sfântul Gheorghe este hram, slujba lui se cântă împreună cu cea a Acatistului din Triod, precum urmează :

Vineri dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedniţă se săvârşeşte Vecernia zilei următoare (23 aprilie) unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel : Începutul cu Binecuvântată este Împărăţia Tatălui..., apoi Veniţi să ne închinăm..., şi Psalmul 103, ectenia mare, după care se citeşte Catisma a 18-a, cu obişnuitele stări şi ectenii mici, La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri; şase din Triod şi patru din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, din Triod. Apoi Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile din Triod (Înţelepciune, drepţi ! Lumina lui Hristos luminează tuturor !), Paremiile din Minei. Apoi se cântă : Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu obişnuita cădire în Sfântul altar, ectenia întreită (Să zicem toţi...), şi, pe rând, celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

Vineri după-amiaza, în mânăstiri se săvârşeşte Pavecerniţa mare, la care, după întâiul Sfinte Dumnezeule..., se citeşte troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei (Porunca cea cu taină...) după al doilea Sfinte Dumnezeule..., Condacul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei (Apărătoare, Doamnă...). Iar după Doxologie, se cântă primele trei stihiri ale Litiei Sfântului, din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 2-lea. Apoi se cântă Stihoavna din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 4-lea. După Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., troparul Sfântului de două ori şi Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., o dată. Apoi celelalte ale Litiei, ca de obicei.

Vineri seara, în mânăstiri se face Denia Acatistului, adică Utrenia Sâmbetei împreună cu Acatistul, din Triod, punându-se şi ale Sfântului, astfel :
După începutul obişnuit, la Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Acatistului de două ori. Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Acatistului. Apoi se citeşte Catisma întâia de rând şi primele trei Icoase şi trei Condace ale Acatistului, precum se arată în Triod. Urmează citirea primei părţi din Cuvântul despre Acatist (caută la sfârşitul Triodului). Apoi se citeşte Catisma a doua de rând şi următoarele trei Icoase şi

Condace ale Acatistului, precum se arată la Triod. Se citeşte partea a doua din Cuvântul Acatistului, apoi se cântă Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului (din Psaltire sau din Catavasier). Apoi se cântă Sedelnele Sfântului (fără cea dintâi care nu este potrivită cu vremea Postului) şi Antifonul 1 al glasului al 4-lea cu Prochimenul Sfântului. Evanghelia se citeşte a Sfântului, apoi Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., şi celelalte, din Minei. Canonul Acatistului cu irmosul pe opt şi al Sfântului pe şase. Catavasie : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a, se cântă trei Icoase şi Condace ale Acatistului, care urmează la rând, apoi Condacul, Icosul şi Sedealna Sfântului, Slavă..., Şi acum..., Sedealna Născătoarei de Dumnezeu. După Cântarea a 6-a, se citesc ultimele trei Icoase şi Condace ale Acatistului şi Sinaxarul din Triod şi din Minei. La Cântarea a 9-a se cântă Ceea ce eşti mai cinstită..., După ectenia mică Luminânda Acatistului. La Laude se cântă şase stihiri : trei ale Acatistului şi trei ale Sfântului (a doua, a treia şi a patra, din Minei, cea dintâi nefiind potrivită cu vremea Postului) Slavă..., a duminicii (din Triod) Şi acum..., a Acatistului. Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Acatistului, ecteniile şi otpustul.
Sâmbătă dimineaţa, la Ceasuri se pune troparul Acatistului, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri, După Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., Condacul Acatistului sau al Sfântului, schimbându-le. În bisericile de enorii (parohiale), unde nu se face slujbă zilnic ca la mânăstiri, după învăţătură din Tipicul bisericesc pentru sărbătorile altor sfinţi cure cad în Sâmbăta Acatistului (vezi ed. Cernica, 1925, p. 136 - 138), slujba Sfântului Gheorghe se poate cânta împreună cu cea a Sâmbetei Acatistului, din Triod, precum Urmează : Vecernia zilei (dacă nu s-a făcut dimineaţa, cu Liturghia Darurilor mai înainte Sfinţite; după regula) se poate face vineri seara, înainte de Denia Acatistului, astfel :
După obişnuitul început (Binecuvântat este Dumnezeul nostru...), se citeşte psalmul începător, apoi ectenia mare, Fericit bărbatul..., nu se cântă, ci se citeşte Catisma de rând. Apoi ectenia mică. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : şase ale zilei şi ale Acatistului din Triod şi patru ale Sfântului din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei din Triod. Apoi Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod, apoi Paremiile din Minei, ectenia întreită (Să zicem toţi...), Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia cererilor (Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...) şi celelalte ale Vecerniei sărbătorilor. Dacă se face şi binecuvântare de artose, înainte de Stihoavnă se cântă primele trei stihiri ale Litiei, Slavă..., Şi acum..., a Sfântului, din Minei. La Stihoavnă se cântă numai stihirile şi Slavă..., a Sfântului, din Minei, Şi acum..., a Născătoarei de la glasul de rând al 0ctoihului. Apoi Acum slobozeşte... şi celelalte. După Tatăl nostru..., troparul Acatistului (Porunca cea cu taină...), Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei, glasul al 4-lea... (Taina cea din veac ascunsă...), sau, dacă este Litie, al Născătoarei, glasul al 5-lea : Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te !... şi otpustul Vecerniei. Dacă se săvârşeşte Denia Acatistului în continuare, otpustul nu se mai face. ci îndată urmează ori Pavecerniţa mică cu Acatistul Bunei vestiri, precum arătă Tipicul bisericesc (la cap. "Pentru cântarea Acatistului", ed. Cernica, 1925, p. 244), ori Utrenia Sâmbetei cu Acatistul, precum arată în Triod; adăugându-se şi cele ale Sfântului, cum s-a arătat mai înainte, în unele biserici de enorie Acatistul se cântă după obicei, separat (singur), îndată după Vecernie, fără să mai fie încadrat în slujba Privegherii (a Pavecerniţei sau a Utreniei).

Sâmbăta dimineaţa, în bisericile de enorie, se săvârşeşte Utrenia (dacă nu s-a făcut seara, în ajun, la Priveghere, împreună cu Acatistul) şi Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, în cazul acesta. La Utrenie se cântă slujba Sâmbetei din Triod (fără Acatist) împreună cu a Sfântului Gheorghe din Minei, astfel : Începutul obişnuit (Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Psalmii 19 şi 20, şi celelalte), iar după cei şase psalmi, Dumnezeu este Domnul..., troparul Acatistului (Porunca cea cu taină...), Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., Porunca cea cu taină..., Ectenie mică, Sedelnele Sfântului (fără cea dintâi), Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului (din Psaltire ori din Catavasier), ectenie mică, Sedealna Sfântului cea de după Polieleu, Antifonul 1, glasul al 4-lea (Din tinereţile mele...) Prochimenul din Minei, Evanghelia Sfântului, Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., Şi acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei..., stihul Miluieşte-mă Dumnezeule..., şi stihira Sfântului, din Minei. Apoi Mântuieşte Dumnezeule, poporul Tău..., şi ecfonisul : Cu mila şi cu îndurările..., Canoanele : al Născătoarei, din Triod, şi al Sfântului, din Minei. Catavasiile : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul cel dintâi al Acatistului (Îngerul cei mai întâistătător...), apoi Sinaxarul din Triod şi cel din Minei; la Cântarea a 9-a : Măreşte, suflete al meu..., şi Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică, Luminânda numai cea din Triod. La Laude se cântă

cele trei stihiri din Triod şi trei ale Sfântului, (lăsând la o parte pe cea dintâi ca nefiind potrivită cu vremea Postului), Slavă..., Şi acum..., din Triod (Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu...), Doxologia mare, troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Acatistului, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie, la Fericiri se cântă patru stihiri din Cântarea a 3-a a Canonului din Triod şi patru din Cântarea a 6-a a Canonului Sfântului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Acatistului şi al Sfântului, Slavă..., Condacul Sfântului, Şi acum..., al Acatistului (Apărătoare, Doamnă...). Apostolul şi Evanghelia, întâi ale Acatistului şi apoi ale Sfântului, Axionul : Tot neamul pământesc să sălteze... (irmosul Cântării a 9-a a Canonului din Triod). Chinonicul din Triod şi din Minei. Unde este voia (mai ales unde este hramul Sfântului Gheorghe), se citeşte şi Acatistul Sfântului (din Ceaslovul Mare), fie seara, după denie (de este timp), fie dimineaţa, înainte de Liturghie. La masă se face dezlegare la untdelemn şi vin.

B) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în duminica a ducea din Post (Sfintele Paşti la 7 mai), slujba Sfântului se cântă împreună cu a duminicii şi a Cuvioasei Maria Egipteanca, din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, în mânăstiri, dacă se face Priveghere, la Vecernia mică, după psalmul de început, la Doamne, strigat-am... se cântă cele patru stihiri ale Învierii glasului de rând, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, din Octoih. La Stihoavnă o stihiră a Învierii şi stihirile Sfântului cele de la Stihoavna vecerniei mari, cu stihurile lor, Slavă..., a Sfântului tot de acolo, Şi acum..., a Născătoarei de la Octoih. După Tatăl nostru..., troparul Învierii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei din Octoih, glasul al 4-lea (Taina cea din veac ascunsă...), ectenia şi otpustul mic.
La Vecernia mare (Priveghere), după începutul obişnuit, se cântă : Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., punând stihirile pe zece, se cântă patru ale Învierii de la glasul de rând al Octoihului, trei ale Cuvioasei, din Triod, şi trei ale Sfântului, din Minei; apoi Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, de la glasul de rând din Octoih (Dogmatica); Vohod (ieşire cu cădelniţa), Prochimenul zilei (Domnul a împărăţit...) şi Paremiile Sfântului, din Minei. La Litie, primele trei stihiri ale Sfântului, Slavă..., Şi acum..., a Sfântului, din Minei. La Stihoavnă, stihirile Învierii glasului de rând (din Octoih), Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 4-lea (Caută spre rugăciunile robilor tăi...). După : Tatăl nostru..., troparul Învierii glasul de rând (din Octoih), al Cuvioasei (din Triod), Slavă..., al Sfântului (din Minei), Şi acum..., Taina cea din veac ascunsă..., (iar de se face binecuvântarea pâinilor, întâi troparul Cuvioasei, apoi al Sfântului şi apoi troparul Litiei, glasul al 5-lea : Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te !..., şi celelalte ale Litiei).

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au cântat seara la Vecernie, ectenie mică (la mânăstiri Catismele de rând din Psaltire), Sedelnele Învierii (din Octoih), Polieleu ! (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, Sedelnele Sfântului, toate la rând, afară de cea dintâi - ca nefiind potrivită cu vremea Postului. Antifoanele glasului de rând, Prochimenul şi Evanghelia Sfântului, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, şi celelalte ale Duminicii. La Canoane : Canonul Învierii, cu irmosul pe patru, al Cuvioasei (din Triod), pe patru, şi al Sfântului (din Minei), pe patru (două din primul canon şi două din al doilea canon). Catavasiile Deschide-voi gura mea..., după Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul din Triod şi Sedealna Sfântului, iar după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Sfântului, Sinaxarul Cuvioasei, din Triod, şi apoi ale Sfântului, din Minei. După Sfânt este Donului Dumnezeul nostru, Luminânda de rând a Învierii, Slavă.., a Cuvioasei..., Şi acum..., a Născătoarei, din Triod. La Laude, se cântă patru stihiri ale Învierii glasului de rând, din Octoih, şi patru ale Sfântului, din Minei (fără cea dintâi - ca nefiind potrivită pentru vremea Postului), Slavă..., a duminicii din Triod (Nu este Împărăţia lui Dumnezeu mâncarea şi băutura...), Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, troparul de rând al Învierii, ecteniile şi otpustul, (în mânăstiri se cântă întâi Slavă..., Şi acum..., cu Voscreasna de rând, se citeşte Ceasul întâi şi apoi se face otpustul desăvârşit al Utreniei). La Ceasuri (unde se citesc), troparul Învierii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei, de la Ceasuri, După Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru..., condacul Sfântului şi al duminicii Triodului, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă şase stihuri ale Învierii glasului de rând şi patru din Cântarea a 3-a a Canonului Sfântului. Apostolul duminicii şi al Sfântului, Evanghelia duminicii şi a Cuvioasei şi celelalte, ale Liturghiei Sfântului Vasile. Axionul : De tine se bucură..., La masă se face dezlegare la untdelemn şi vin.

C) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni în săptămâna a şasea din Postul Mare (în anii cu Sfintele Paşti la 6 mai), atunci slujba Sfântului se cântă cu a zilei din Triod, precum arată la Tipicul cel Mare, (faţa 677-679), adică :

Duminică seara, în mânăstiri, de se face Privegherе, la Vecernia mică, după începutul obişnuit, la : Doamne, strigat-am..., se cântă patru stihiri din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei-Învierii a glasului de rând. La Stihoavnă, stihirile din Triod (cele de la Stihoavna Vecerniei), Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei din Triod. După Tatăl nostru... troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei de la glasul al 4-lea (Taina cea din veac ascunsă...), ectenia şi otpustul mic.

La Vecernia mare (Privegherе), după obişnuitul început şi după ectenia mare, se cântă Fericit bărbatul... la Doamne, strigat-am... se cântă opt stihiri : trei din Triod şi cinci ale Sfântului, din Minei, Slavă..., a Sfântului, glasul al 6-lea, Şi acum..., a Născătoarei, acelaşi glas, din Octoih (Cu voia alunecându-mă...). Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul cel mare al Triodului, glasul al 8-lea (Dat-ai moştenire celor ce se tem...,) şi Paremiile din Minei. Apoi : Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia cererilor (Să plinim rugăciunile noastre cele de seara...). De se face Litie, se cântă primele trei stihiri ale Sfântului, din Minei, Slavă..., Şi acum..., tot de acolo. La Stihoavnă, cele două stihiri din Triod, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, după glasul de rând al Octoihului. După, Tatăl nostru..., troparul Sfântului de două ori. Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei (Taina cea din veac ascunsă...). Ectenia Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., cu trei metanii mari, şi apolisul. Iar de s-a făcut Litie, (după, Tatăl nostru..., se cântă troparul : Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., o dată, apoi cele obişnuite ale Litiei. În mânăstiri, se face şi Pavecerniţa mică, iar în bisericile de enorie se poate citi Acatistul Sfântului (În Ceaslovul Mare),

Luni dimineaţa, la Utrenie : după Dumnezeu este Domnul..., troparul Sfântului de două ori, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei, glasul al 4-lea (Taina cea din veac ascunsă...). Sedelnele Triodului, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului, ectenie mică, Sedelnele Sfântului (fără cea dintâi - ca fiind nepotrivită pentru vremea Postului), Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), Prochimenul din Minei şi Evanghelia Sfântului, Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., şi celelalte, din Minei. La Canoane : Tricântarea din Triod şi Canonul Sfântului, din Minei (la cântările unde nu este tripesneţ, Canonul Sfântului pe opt; la cântările unde este tripesneţ, se pune întâi Canonul Sfântului pe şase, şi apoi al Triodului pe opt). Catavasiile : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a, Sedealna Sfântului din Minei; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul Sfântului. La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită..., Luminânda Postului glasului de rând din Ceaslov, de trei ori. La Laude se cântă patru stihiri ale Sfântului (fără cea dintâi. - Ca nefiind potrivită pentru vremea Postului). Slavă..., a, mucenicilor, din Triod (de la Stihoavna Utreniei), Şi acum..., a Născătoarei, tot de acolo. Doxologia mică (citită din Ceaslov), ectenia : Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., Stihoavna din Triod cu Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei, de acolo. Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului..., şi celelalte; după, Tatăl nostru..., troparul Sfântului, ectenia Mântuieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., cu trei metanii mari (la mânăstiri Ceasul întâi, cu troparul şi Condacul Sfântului), apoi otpustul Utreniei. Se citesc Ceasurile al treilea, al şaselea şi al nouălea după rânduiala zilelor de rând din Post, punându-se la toate troparul şi Condacul Sfântului, apoi Obedniţa şi Vecernia cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, făcându-se începutul cu : Bine este cuvântată împărăţia Tatălui..., (ca la Liturghie), Psalmul 103, ectenia mare şi se citeşte : Catisma a optsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : cinci din Triod (trei de la : Doamne, strigat-am..., şi două de la Stihoavnă) şi cinci ale Sfântului, din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, de la glasul de rând, Vohod cu Evanghelia, Lumina lină..., cele două Paremii din Triod, cu Prochimenele lor şi înţelepciune, drepţi Lumina lui Hristos..., apoi se cântă : Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu cădirea din Sfântul altar şi me-

taniile obişnuite. Apoi Apostolul şi Evanghelia Sfântului, ectenia întreită, şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. Chinonicul Sfântului. La apolis pomenim pe Sfântul Gheorghe şi pe Sfântul zilei următoare (24 aprilie).

D) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe, marţi, miercuri, sau vineri în săptămâna a şasea din Postul Mare sau a stâlpărilor, (Sfintele Paşti la 5, 4 ori 2 mai), slujba Sfântului din Minei se cântă cu cea a zilei respective, din Triod, precum urmează :

Vecernia Sfântului se săvârşeşte, în mânăstiri şi la alte biserici în care se face slujba zilnic, în ajun, dimineaţa, după Utrenie, Ceasuri şi Obedeniţă, astfel : După începutul obişnuit, nu se cântă : Fericit bărbatul..., ci se citeşte Catisma de rând, fără metanii. La Doamne, strigat-am... se cântă opt stihiri : trei din Triod şi cinci ale Sfântului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei zilei, glasul al 6-lea. Vohod, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod, apoi ale Sfântului, rugăciunea : Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia : Să plinim rugăciunile noastre cele de seară..., La Stihoavnă, se cântă cele două stihiri ale zilei din Triod, repetând pe cea dintâi, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei din ale Învierii, glasul al 4-lea. După : Acum slobozeşte..., şi celelalte, troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei din ale Învierii, glasul al 4-lea. Apoi ectenia Miluieşte-ne pe noi. Dumnezeule..., cu trei metanii mari, rugăciunea : Preasfântă Treime, Stăpânie de o fiinţă..., Fie numele Domnului binecuvântat..., de trei ori, cu închinăciuni, Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., şi otpustul. În aceeaşi zi, seara, se citeşte Pavecerniţa mare, la care, după primul Sfinte Dumnezeule..., se pune troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei din ale Învierii, iar după al doilea Sfinte Dumnezeule..., Condacul Sfântului. După Doxologie, ieşire în pridvorul bisericii şi se cântă, Litia Sfântului, numai primele trei stihiri din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei, glasul al doilea. Apoi stihurile Stihoavnei, din Minei, cu Slavă..., de acolo, Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 4-lea, din ale Învierii. Apoi, Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte iar după Tatăl nostru..., troparul Sfântului de două ori, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., o dată, binecuvântarea artoselor şi cele obişnuite ale Litiei. Având Sfântul două Canoane la Utrenie, unul se citeşte la Pavecerniţă. În bisericile din enorii, unde nu se face zilnic slujbă, Vecernia Sfântului se săvârşeşte în ziua de 22 aprilie seara, la vremea obişnuită după rânduiala arătată aci, punându-se de este cazul, şi Litia Sfântului; unde este hram, se citeşte şi Acatistul Sfântului din Ceaslovul Mare).

În însăşi ziua serbării, la Utrenie, după începutul obişnuit, se cântă Dumnezeu este Domnul..., troparul Sfântului, de două ori, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei, din ale Învierii, glasul al 4-lea. Catismele de rând (în mânăstiri), Sedelnele zilei din Triod, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului, ectenie mică, Sedelnele Sfântului, toate la rând, Antifonul 1, al glasului al 4-lea, Prochimenul din Minei, Evanghelia Sfântului, Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., şi celelalte, din Minei. Canonul Sfântului din Minei şi Tricântarea zilei din Triod (la Cântările unde nu este Tripesneţ, se pune, Canonul Sfântului pe opt, iar la Cântările unde este Tripesneţ, se pune Canonul Sfântului pe şase şi Tripesneţul pe opt). Catavasiile : Deschide-voi gura mea..., După Cântarea a 3-a, Sedelnele Sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul Sfântului. La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită..., Ectenie mică şi Luminânda glasului de rând din Triod, de trei ori. La Laude se cântă patru stihiri ale Sfântului (a doua, a treia şi a patra din cele de la Minei, repetând una dintre ele) Slavă..., a Sfântului, cea de la Litie (Să arate cu clipeala cele drepte...), a Născătoarei din Triod, cea de la Stihoavna zilei. Doxologia mică (citită, din Ceaslov), ectenia Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă..., Stihoavna din Triod, Slavă..., a Sfântului, cea de la Stihoavna Vecerniei, Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu din ale Învierii, glasul al 4-lea. Apoi : Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte. După Tatăl nostru..., troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei, glasul al 4-lea. Ectenia Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., cu trei metanii mari şi otpustul Utreniei.
Apoi se citesc : Ceasurile (în mânăstiri), cu Catismele lor, punând, la vreme, troparul şi Condacul Sfântului şi făcând trei metanii mari după : Ceea ce eşti mai cinstită..., Apoi se citeşte Obedeniţa, cu Fericirile fără cântare, iar după otpust se săvârşeşte Vecernia unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite. Începutul cu Binecuvântată este Împărăţia Tatălui... Veniţi să ne închinăm..., Psalmul 103, ectenia mare şi se citeşte Catisma a opstsprezecea, cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă

zece stihiri : şase din Triod (trei de la Doamne, strigat-am... şi două de la Stihoavnă, repetând pe cea dintâi) şi patru ale Sfântului din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei, cea de la Stihoavna zilei, din Triod. Vohod cu Evanghelia, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod, cu Înţelepciune, drepţi ! Lumina lui Hristos..., Apoi se cântă : Să se îndrepteze rugăciunea mea..., cu obişnuita cădire din Sfântul altar, după care se citeşte Apostolul şi Evanghelia Sfântului, ectenia : Să zicem toţi din tot sufletul..., şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite. Chinonicul Sfântului din Minei.

E) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe Joi în săptămâna a şasea din Postul Mare sau joia stâlpărilor (Sfintele Paşti la 3 mai), slujba Sfântului se cântă împreună cu cea a zilei din Triod întocmai precum am arătat în paragraful dinainte (d), cu deosebirea că, Vecernia Sfântului, se face, în mânăstiri, miercuri dimineaţa, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, astfel :

Începutul cu Binecuvântată este Împărăţia Tatălui..., Psalmul 103, ectenia mare, Catisma a optsprezecea cu obişnuitele stări şi ectenii mici. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : cinci din Triod şi cinci din Minei. Slavă..., a Sfântului Şi acum..., a Născătoarei, glasul al şaselea. Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenele şi Paremiile zilei din Triod, cu, Înţelepciune, drepţi ! Lumina lui Hristos..., apoi Paremiile Sfântului şi se cântă : Să se îndrepteze rugăciunea mea..., ectenia : Să zicem toţi din tot sufletul..., şi celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfinţite.

F) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Sâmbăta săptămânii a şasea din Post, adică Sâmbăta lui Lazăr sau a Floriilor (Sfintele Paşti la 1 mai), în bisericile mânăstireşti şi la catedrale.

Vecernia Sfântului (din Minei) se cântă cu cea a Dreptului Lazăr (din Triod), vineri dimineaţa, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite, precum am arătat mai înainte pentru miercuri dimineaţa (pgf. E) şi punând stihirile la, Doamne, strigat-am..., precum se va arăta mai departe. Vineri seara se citeşte Pavecerniţa cu Canonul Dreptului Lazăr, din Triod, adăugându-se şi Litia Sfântului din Minei, în loc de Priveghere.
La bisericile de enorie (unde nu s-a făcut vineri dimineaţa slujbă), Vecernia se face la timpul ei, vineri seara, precum urmează : După obişnuitul început, se cântă : Fericit bărbatul..., La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : şapte din Triod, şi trei ale Sfântului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., cea din Triod (Săvârşind 40 de zile...). Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul zilei, Paremiile din Minei. La Stihoavnă, stihirile toate din Minei (de se face şi binecuvântarea artoselor, se cântă şi Slavă..., de la Litia Sfântului); după Tatăl nostru..., troparul Dreptului Lazăr (Învierea cea de obşte...), Slavă..., troparul Sfântului Gheorghe, Şi acum..., al Născătoarei (Taina cea din veac ascunsă...), ori, dacă se face binecuvântare de artose, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., Unde este hram se citeşte şi Acatistul Sfântului Gheorghe (din Ceaslovul Mare)

Sâmbătă dimineaţa, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele ca seara la Vecernie, Catismele (în mânăstiri), Sedelnele Triodului, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului, ectenie mică, Sedelnele Sfântului (fără cea dintâi - ca nefiind potrivită cu vremea Postului), Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...,), Prochimenul şi Evanghelia Sfântului, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., şi celelalte, din Minei. La Canoane : două din Triod (pe opt) şi ale Sfântului, din Minei (pe şase). Catavasiile Triodului (Apa trecând-o ca pe uscat...); după Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Sfântului Gheorghe, iar după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul din Triod. După : Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii..., nu se cântă : Ceea ce eşti mai cinstită..., ci Cântarea a 9-a a Canonului din Triod. După ectenia mică, Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru..., şi Luminânda din Triod. La Laude se cântă cinci stihiri din Triod şi trei din Minei (a doua, a treia şi a patra), Slavă..., a Triodului, Şi acum..., Preabinecuvântată eşti..., Doxologia mare, troparul Sfântului Gheorghe, Slavă..., Şi acum..., al Dreptului Lazăr, ecteniile şi apolisul. La Ceasuri (în mânăstiri) se pune troparul Dreptului Lazăr, Slavă..., al Sfântului Gheorghe, Şi acum..., al Născătoarei, de la Ceasuri, iar Condacele se zic pe rând : o dată al Dreptului Lazăr, o dată al Sfântului Gheorghe.

La Liturghie se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri : patru din Cântarea a 3-a a Canonului din Triod şi patru din Cântarea a 6-a a Canonului din Minei. La Vohodul cu Evanghelia se cântă : Veniţi să ne închinăm..., Mântuieşte-ne pe noi..., Cel ce ai înviat din morţi... (vezi Tipicul bisericesc, Cernica, 1925, p. 249 -250). Troparul praznicului (Învierea cea de obşte...) şi al Sfântului, Condacul Sfântului şi al praznicului. În loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă Câţi în Hristos..., Apostolul şi Evanghelia, mai întâi ale praznicului şi apoi ale Sfântului. În loc de Axion se cântă irmosul Cântării a 9-a a Canonului Utreniei din Triod. (Să cinstim şi să preaslăvim, popoare, pe Curata Născătoare de Dumnezeu...). Chinonicul din Triod, În loc de : Văzut-am lumina cea adevărată..., se cântă : Învierea cea de obşte..., (vezi Tipicul bisericesc, locul arătat mai înainte). La otpust : Cel ce a înviat din morţi...
La masă se face dezlegare la untdelemn şi vin.

G) De cade sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica Floriilor (Sfintele Paşti la 30 aprilie), în bisericile care nu au hram pe Sfântul Gheorghe, sărbătoarea lui se amână, din pricina Praznicului, Luni în Săptămâna luminată când slujba lui se va cânta, împreună cu cea a Sfintelor Paşti, precum se va arăta mai departe, la pgf. J. Dar în bisericile unde Sfântul este hram, potrivit învăţăturii pentru hramuri din Tipicul cel Mare (Iaşi, 1816. Faţa 685 şi 686), slujba lui se cântă în Duminica Floriilor, împreună cu cea din Triod, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, la Doamne, strigat-am..., se cântă patru stihiri ale praznicului, din Triod, Slavă..., a Sfântului, din Minei, Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, stihurile din Triod, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După Tatăl nostru..., numai troparul praznicului, ectenia şi otpustul mic.

La Vecernia mare, după începutul obişnuit, se cântă Fericit bărbatul..., iar la : Doamne, strigat-am. se cântă zece stihiri : şase din Triod (repetând una) şi patru din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., din Triod (Astăzi darul Sfântului Duh...) Vohod, Prochimenul Domnul a împărăţit..., Paremiile din Triod şi cele din Minei. La Litie se cântă stihirile din Triod, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., din Triod. După Tatăl nostru..., troparul praznicului de două ori şi al Sfântului o dată, apoi otpustul. Iar dacă este binecuvântare de artose, se adaugă două tropare şi rugăciunea de sfinţire, Fie numele Domnului..., şi Psalmul 33 (sau numai Bogaţii au sărăcit...), apoi Otpustul praznicului : Cel ce pe mânzul asinei a binevoit a şedea... (vezi Liturghierul).

Duminica dimineaţa la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul praznicului de două ori, Slavă..., al Sfântului Gheorghe, Şi acum..., al praznicului. După Catisme, Sedelnele întâi, toate cele din Triod, apoi Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile praznicului (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, Sedelnele Sfântului (fără cea dintâi - ca nefiind potrivită cu vremea Postului) şi îndată Antifonul 1 al glasului al 4-lea : Din tinereţile mele..., Prochimenul şi Evanghelia praznicului (citită dintre uşile împărăteşti) şi Psalmul 50 (nu se cântă : Învierea lui Hristos... dar se scoate sfânta Evanghelie în mijlocul bisericii, pentru sărutare, vezi Triodul). Apoi se citeşte rugăciunea pentru binecuvântarea sălciilor. Slavă..., Astăzi Hristos intră în cetatea Betania..., Şi acum..., tot aceasta, stihul Miluieşte-mă, Dumnezeule... şi stihira praznicului din Triod (cea de la Vecernia praznicului). Canonul praznicului, cu irmosul pe opt, şi Canonul Sfântului, pe şase. Catavasiile praznicului (Arătatu-s-au ale adâncului izvoare...). După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul şi Sedealna Sfântului, iar după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul şi Sinaxarul, praznicului, apoi cel din Minei, al Sfântului, După : Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii..., se cântă stihirile Cântării a 9-a din Canonul Triodului. Luminânda nu se cântă, ci numai Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru..., de trei ori. La Laude, se cântă opt stihiri : patru ale praznicului şi patru ale Sfântului (a doua, a treia şi a patra din Minei, repetând pe una din ele), Slavă..., Şi acum..., a praznicului, Doxologia mare, troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, ecteniile şi otpustul praznicului. În mânăstiri se citeşte Ceasul întâi, Ceasul al treilea şi Ceasul al şaselea, la care se pune troparul praznicului, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri, iar după Tatăl nostru..., Condacul praznicului şi al Sfântului, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârşeşte Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, cu Antifoanele praznicului din Triod.

La Vohodul cu Evanghelia se cântă : Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului..., Mântuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai şezut pe mânzul asinei..., (vezi Triodul); apoi troparul praznicului şi al Sfântului, Slavă..., Condacul Sfântului, Şi acum..., al Sfântului, Sfinte Dumnezeule..., Apostolul şi Evanghelia, întâi ale praznicului şi apoi ale Sfântului. Axionul praznicului : Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă..., Chinonicul; Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului..., (vezi Triodul), otpustul praznicului (vezi Liturghierul). La masă se face dezlegare la untdelemn, peşte şi vin, pentru praznic. Unde este hramul Sfântului Gheorghe, se poate citi şi Acatistul Sfântului (din Ceaslovul Mare), fie seara după Vecernie (Priveghere), fie dimineaţa, înainte de Liturghie.

H) De cade sărbătoarea Sfântului Gheorghe : luni, marţi, miercuri, sau joi, în săptămâna Sfintelor Patimi în anii când Sfintele Paşti cad la 29; 28. 27 sau 26 aprilie), atunci se păzeşte regula din Tipicul cel Mare (tipicul mânăstiresc, numit al Sfântului Sava, Iaşi, 1816 de la cap. "Pentru hramuri", pgf. 45, faţa 686 jos) care spune : De se va întâmpla hramul vreunui sfânt sau al vreunei sfinte în Lunea, sau în Marţea, sau în Miercurea, sau în Joia cea Mare, cântăm toată slujba seara şi dimineaţa în Duminica Stâlpărilor. Potrivit acestei reguli, păzită mai ales în bisericile mânăstireşti, în anii când se întâmplă unul din cazurile de mai sus, slujba Sfântului Gheorghe se cântă mai dinainte, cu a praznicului Floriilor, aşa precum s-a arătat mai înainte, la pgf. G. Dar unii (Biserica grecească) atunci când sărbătoarea Sfântului cade în oricare dintre zilele săptămânii Sfintelor patimi (de luni până sâmbătă inclusiv) mută slujba Sfântului şi o cântă, cu cea a Învierii, în a doua zi de Paşti (Luni în Săptămâna Luminată).

I) De cade sărbătoarea Sfântului Gheorghe vineri sau sâmbătă în săptămâna Sfintelor Patimi sau în Duminica Sfintelor Paşti (când Sfintele Paşti se serbează la 25, 24 sau 23 aprilie), atunci slujba Sfântului se amână şi se cântă cu cea a praznicului Învierii, din Penticostar, în a doua zi de Paşti (Luni în Săptămâna Luminată), aşa precum arată învăţătura din Penticostar (după slujba din Duminica Sfintelor Paşti), din tipic (Tipicul bisericesc, ed. Cernica, 1925, p. 167 ş.u. şi Tipicul cel mare, Iaşi, 1816, faţa 348- 349), şi anume :

Duminică seara, la Vecernie, (care la bisericile din oraşe se săvârşeşte pe la amiază şi se numeşte şi A doua Înviere) se face începutul cu Slavă Sfintei şi Celei de o fiinţă..., Hristos a înviat..., stihurile Paştilor cu cădirea din altar, şi ectenie mare. La Doamne, strigat-am..., se cântă opt stihiri : patru ale Învierii, din Penticostar, şi patru ale Sfântului din Minei, Slavă..., a Sfântului; Şi acum..., a Învierii, din Penticostar (Trecut-a umbra legii...), Vohod cu Evanghelia, Lumină lină..., Prochimenul mare al Paştilor (Cine este Dumnezeu...), Paremiile din Minei, Evanghelia zilei (Ioan XX, 19 - 25), care, acolo unde este cu putinţă, se va citi în mai multe limbi, după cum este obiceiul în Biserica Ortodoxă Română. Apoi ectenia întreită, rugăciunea Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia cererilor, şi celelalte, după rânduială. La Stihoavnă, stihirile din Penticostar, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., Ziua Învierii..., glasul al 5-lea; Acum slobozeşte... Rugăciunile începătoare nu se zic, ci îndată : Hristos a înviat..., de trei ori, troparul Sfântului, o dată, din nou : Hristos a înviat..., şi otpustul Paştilor, ca şi dimineaţa, la Liturghie.

Luni dimineaţa, la Utrenie începutul cu : Slavă Sfintei... Treimi... Hristos a înviat..., stihurile Paştilor şi cădirea sfintei mese şi apoi în toată biserica, troparul Sfântului şi al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea, ectenia mare, primul rând de Sedelne ale Sfântului, din Minei, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, al doilea rând de Sedelne de la Minei, Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), Prochimenul din Minei şi Evanghelia Sfântului (dintre uşile împărăteşti), Învierea lui Hristos văzând..., de trei ori; preotul scoate Sfânta Evanghelie în mijlocul bisericii pentru sărutare. Apoi : Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri... Şi acum..., aceeaşi, stihul şi stihira Sfântului, din Minei. Apoi se cântă Canonul Paştilor, cu Irmosul pe 8 şi al Sfântului, pe şase, cu cădire şi ectenie mică după fiecare Cântare, ca şi în ziua de Paşti. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Sfântului, iar după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul praznicului şi Sinaxarul Sfântului (vezi învăţătura din Penticostar). Apoi Înviind Iisus din mormânt..., de trei ori. La Cântarea a 9-a, stihurile şi stihirile Canonului din Penticostar, ectenie mică, Luminânda Paştilor, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., iarăşi a Paştilor. La Laude, se cântă trei stihiri ale Învierii şi trei ale Sfântului, apoi stihurile şi stihirile Paştilor, Slavă..., a Sfântului (Răsărit-a primăvara...). Şi acum..., a Paştilor (Ziua Învierii...) Do-

xologia nu se cântă, ci îndată troparul Paştilor de trei ori, Slavă..., troparul Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei, glasul al 4-lea, apoi ecteniile şi otpustul, ca în ziua de Paşti. La mânăstiri se citesc şi Ceasurile Paştelui, cu rânduiala din Penticostar.

La Liturghie, Antifoanele Paştilor; la Vohodul cu Evanghelia, Stihul Paştilor : În biserici binecuvântaţi pe Dumnezeu...; apoi troparul Învierii, troparul şi Condacul Sfântului, apoi Condacul Paştilor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă Câţi în Hristos..., Apostolul şi Evanghelia Sfântului, Axionul Paştilor. Chinonicul, întâi al Paştilor şi apoi al Sfântului, otpustul Paştilor.

J) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe Luni în Săptămâna Luminată (Sfintele Paşti la 22 aprilie), slujba Sfântului se cântă împreună cu cea din Penticostar întocmai precum s-a arătat mai înainte la pgf, I. De va fi şi Litie, la binecuvântarea artoselor în loc de Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., se cântă troparul Paştilor şi al Sfântului.

K) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe, Marţi, Miercuri, Joi sau Sâmbătă în Săptămâna Luminată (Sfintele Paşti la 21, 20, 19 sau 17 aprilie), atunci slujba Sfântului se va cânta împreună cu cea din Penticostar precum s-a arătat mai înainte (pgf. I.) cu deosebirea că seara la Vecernie se face vohodul cu cădelniţa, se cântă Prochimenul obişnuit al zilei din săptămână şi nu se citeşte Evanghelie.

L) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Vinerea Săptămânii Luminate sau a Izvorului tămăduirii (Sfintele Paşti la 18 aprilie) slujba Sfântului se cântă cu cea a învierii şi a Izvorului Tămăduirii precum arată la tipicul bisericesc, la sărbătoarea Sfântului (pgf. 3), adică astfel :

Joi seara, la Vecernie, începutul cu Slavă Sfintei... Treimi..., Hristos a înviat..., de trei ori, cădirea în jurul sfintei Mese cu stihurile Paştilor şi ectenia mare. La Doamne, strigat-am... se cântă 10 stihiri : patru ale Învierii, trei ale Izvorului (din Penticostar) şi trei ale Sfântului; Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Izvorului, glasul al 6-lea (din Penticostar) : Cine nu va spune, o, Izvorule, puterile tale... ? Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul glasului al Vll-lea din Penticostar (Iubit-Te-voi, Doamne...), Paremiile din Minei, ectenia întreită, Învredniceşte-ne, Doamne..., ectenia cererilor şi celelalte. De este binecuvântare de artose, se cântă şi stihirile Litiei, cu Slavă..., din Minei. La Stihoavnă, stihirile din Penticostar, Slavă..., a Sfântului, Şi acum... Ziua Învierii..., troparul Paştilor, Slavă..., troparul Sfântului, Şi acum..., iarăşi al Paştilor şi, otpustul Paştilor. De este hram, se poale face Priveghere şi se citeşte Acatistul Sfântului.

Vineri dimineaţa, la Utrenie, începutul precum s-a arătat la celelalte zile ale Săptămânii Luminate. La Canoane : Canonul Paştilor, al Izvorului (din Penticostar) şi al Sfântului, din fiecare câte patru stihiri. Catavasiile Paştilor, cu ectenie mică şi cădire după fiecare Cântare. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Izvorului (din Penticostar) după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul Sfântului, Sinaxarul din Penticostar) şi apoi cel din Minei, Învierea lui Hristos văzând..., Înviind Iisus din mormânt..., de trei ori. La Cântarea a 9-a, stihirile Izvorului din Penticostar, ectenie mică, Luminânda Paştilor, a Sfântului şi a Izvorului. La Laude se cântă opt stihiri : două ale Învierii, trei ale Izvorului şi trei ale Sfântului, apoi stihurile şi stihirile Paştilor (Paştile cele sfinţite...). Slavă..., a Sfântului (Răsărit-a primăvara... Şi acum..., Ziua Învierii...) troparul Paştilor şi al Sfântului, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie, începutul ca în ziua de Paşti, Antifoanele Paştilor; după Vohodul cu Evanghelia troparul Paştilor, Ipacoi al Învierii (Venit-au dis-de-dimineaţă cele ce au fost cu Maria...), Condacul Izvorului, troparul Sfântului, Condacul Paştilor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., Câţi în Hristos..., Apostolul şi Evanghelia Sfântului, Axionul Paştilor, Chinonicul Sfântului (Întru pomenire veşnică va fi dreptul...), otpustul Paştilor.
După Liturghie (dacă nu s-au făcut la Utrenie) se face, fie în biserici, fie afară lângă fântâni sau lângă izvoare, precum este obiceiul locului, slujba Sfinţirii apei celei mici după rânduială deosebită pentru zilele Săptămânii Luminate, care se afla în Molitfelnic.

M) De se va întâmpla sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica Sfântului Toma sau în cea a Mironosiţelor (Sfintele Paşti în 16 sau la 9 aprilie), slujba Sfântului se cântă cu cea a duminicii din Penticostar, precum urmează :

Sâmbătă seara, la Vecernie, începutul cu : Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Hristos a înviat..., de trei ori şi îndată Psalmul de seara (103), fără Veniţi să ne închinăm..., (aşa până la Odovania Paştilor) apoi ectenia mare, Fericit bărbatul..., şi ectenie mică. La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri : şase din Penticostar şi patru ale Sfântului, din Minei; Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a duminicii (din Penticostar), Vohod cu cădelniţa, Lumină lină..., Prochimenul Domnul a împărăţit..., Paremiile Sfântului şi celelalte, ca de obicei. De este binecuvântare de artose, înainte de Stihoavnă se cântă Slavă..., a Litiei Sfântului, Şi acum..., a Litiei duminicii. La Stihoavnă se cântă stihirile duminicii din Penticostar, Slavă..., a Sfântului, din Minei, Şi acum..., a duminicii, din Penticostar, Acum slobozeşte..., rugăciunile începătoare, Tatăl nostru..., troparul duminicii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., iarăşi al duminicii, otpustul, în Duminica Tomii, al praznicului, din Liturghier : Cel ce prin uşile încuiate...
Duminică dimineaţa la Utrenie, începutul cu Slavă... Sfintei... Treimi... şi cădire în toată biserica, Hristos a înviat..., de trei ori, cei 6 psalmi, ectenia mare, Dumnezeu este Domnul..., troparul duminicii de două ori, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., iar al duminicii. Ectenie mică, primul rând de Sedelne ale duminicii şi primul rând din ale Sfântului, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile duminicii (numai în duminica Sfântului Toma) şi ale Sfântului, ectenie mică, Sedelnele duminicii şi ale Sfântului, cele de după Polieleu, în Duminica Sfântului Toma, Binecuvântările Învierii nu se cântă, ci îndată după ultima Sedealnă se cântă Antifonul 1 al glasului al 4-lea (Din tinereţile mele...), iar în Duminica Mironosiţelor, după ultima Sedealnă, se cântă Binecuvântările Învierii, apoi ectenie mică, Ipacoi al duminicii şi Antifoanele glasului al 2-lea. În amândouă duminicile, Prochimenul din Penticostar, Evanghelia praznicului, Învierea lui Hristos văzând..., de trei ori, Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile Apostolilor..., Şi acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei..., şi stihira duminicii (Înviind Iisus...). Canonul duminicii, din Penticostar (pe opt) şi al Sfântului din Minei (pe şase), Catavasiile Paştilor. După Cântarea a 3-a, Condacul şi Icosul Sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul duminicii, Sinaxarul Sfântului, la Cântarea a 9-a, stihirile din Canonul duminicii, ectenie mică, Sfânt este Dumnezeul nostru..., Luminânda cea dintâi a duminicii, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a doua a duminicii. La Laude se cântă 6 stihiri : trei din Penticostar şi trei din Minei. Slavă..., a Sfântului (Răsărit-a primăvara...), Şi acum..., a duminicii, Doxologia mare, troparul duminicii şi al Sfântului Gheorghe, ecteniile şi otpustul (în Duminica Tomii, otpustul deosebit, al praznicului, din Liturghier).

La Liturghie, Fericirile, patru stihiri din Cântarea a 3-a a Canonului duminicii şi patru din Cântarea a 6-a a Canonului Sfântului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul duminicii şi al Sfântului. Slavă..., Condacul Sfântului, Şi acum..., al praznicului. Sfinte Dumnezeule..., Apostolul si Evanghelia, întâi ale duminicii şi apoi ale Sfântului. Axionul Paştilor, Chinonicul duminicii şi al Sfântului. În duminica Sfântului Toma, otpustul deosebit al praznicului, din Liturghier.

N) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni după Duminica Sfântului Toma sau după Duminica Mironosiţelor (Sfintele Paşti 15 sau la 8 aprilie), slujba Sfântului se cântă împreună cu cea a zilei, din Penticostar, precum urmează :

Duminica seara, la Vecernie, începutul obişnuit (Binecuvântat este Dumnezeul nostru...), Hristos a înviat..., de trei ori. Psalmul 103, ectenia mare. Apoi se cântă Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am... se cântă opt stihiri : trei din Penticostar şi cinci din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., din Penticostar. Apoi Vohod cu cădelniţa, lumină lină..., Prochimenul mare al Paştilor (Cine este Dumnezeu...), cu stihurile lui, din Penticostar (vezi la Duminica Tomii, seara), Paremiile Sfântului, ectenia : Să zicem toţi din tot sufletul şi din tot cugetul nostru..., şi celelalte, ale Vecerniei sărbătorilor. De este Litie, se cântă stihirile Litiei Sfântului din Minei, cu Slavă..., de acolo. La Stihoavnă, stihirile zilei din Penticostar, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., din Penticostar. Acum slobozeşte..., şi celelalte, iar după Tatăl nostru..., de este Litie, troparul praznicului. Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bu-

cură-te..., Iar de nu este Litie, troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, şi otpustul. În mânăstiri se citeşte şi Pavecerniţa mică, la care se pune şi Tripesneţul zilei, de la sfârşitul Penticostarului.

Luni dimineaţa, la Utrenie, începutul precum s-a arătat în urmă, la Duminica Tomii (pgf. M). După Dumnezeu este Domnul.., troparul praznicului, de două ori (luni după duminica Tomii : Pecetluit fiind mormântul..., luni după Duminica Mironosiţelor : Iosif cel cu bun chip...), Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., iar al praznicului. Catisma întâia (în mânăstiri), Sedelnele Învierii, Catisma a doua (în mânăstiri), Sedelnele Sfântului cele dintâi, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfântului, Sedelnele Sfântului cele de după Polieleu, Antifonul 1 al glasului al patrulea, Prochimenul şi Evanghelia Sfântului, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., si celelalte, după Minei. La Canoane : al praznicului cu irmosul pe şase şi ale Sfântului, două, cu irmosul pe opt. Catavasiile Paştilor. După Cântarea a 3-a Condacul şi Sedealna Sfântului şi a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul şi Icosul praznicului şi Sinaxarul Sfântului. La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită..., ectenie mică şi Luminânda praznicului, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., iar a praznicului. La Laude se cânta şase stihiri : trei din Penticostar şi trei din Minei, Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., din Penticostar. Doxologia mare, troparul Sfântului, Slavă..., Şi acum..., al praznicului, ecteniile şi otpustul Utreniei. În mânăstiri se citesc Ceasurile, la care se pune troparul praznicului, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al Născătoarei de la Ceasuri. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul praznicului şi cel al Sfântului, schimbându-le.

La Liturghie se cântă Fericirile din Cântarea 1-a a Canonului praznicului şi din Cântarea a 3-a a Canonului Sfântului. La Vohodul cu Evanghelia : Mântuieşte-ne pe noi... Cel ce ai înviat din mormânt... Apostolul şi Evanghelia, întâi ale zilei şi apoi ale Sfântului. Axionul Paştilor. Chinonicul din Penticostar şi apoi din Minei.

O) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în oricare din zilele de marţi, miercuri, joi, vineri sau sâmbătă în săptămâna a doua ori de marţi până vineri (inclusiv) în săptămâna a treia după Paşti slujba Sfântului din Minei se cântă împreună cu cea a zilei din Penticostar împreună precum s-a arătat pentru luni (pgf. N), cu deosebirea că seara, la Vecernie nu se mai cântă Prochimenul mare al Paştilor, ci Prochimenul obişnuit al zilei din Săptămână.

SFÂRŞIT ŞI LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME SLĂVIT, LAUDĂ !

Toate acestea se serbează în fiecare an la aceleaşi date din lunile respective, dar nu cad în aceleaşi zile din cele zece săptămâni ale Triodului, ci în unii ani mai devreme, în alţii mai târziu, după cum suie sau coboară data Sfintelor Paşti. Regulile care urmează vor arăta la fiecare dintre aceste sărbători în ce interval de timp din Triod pot să cadă şi cum se cântă slujba lor din Minei împreună cu a zilei corespunzătoare din Triod.

CUPRINS

Duminica vameşului şi a fariseului…….……..4
Duminica fiului celui desfrânat……..……..11
Sâmbătă în săptămâna lăsatului sec de carne……..….18
Duminica lăsatului sec de carne……..…….28
Săptămâna lăsatului sec de brânză
Luni în săptămâna lăsatului sec de brânză……..…..37
Marţi în săptămâna lăsatului sec de brânză……..….40
Miercuri În săptămâna lăsatului sec de brânză……..….43
Joi În săptămâna lăsatului sec de brânză……..…….51
Vineri În săptămâna lăsatului sec de brânză……..……55
Sâmbătă În săptămâna lăsatului sec de brânză……..…62
Duminica lăsatului sec de brânză-Izgonirea lui Adam din Rai…..……73
Începutul Sfântului şi Marelui Post
Luni în săptămâna întâia a Sfântului şi Marelui Post……..…...80
Marţi în săptămâna întâia a Sfântului şi Marelui Post……..……..91
Miercuri În întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..102
Joi în întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……...……112
Vineri în întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..122
Sâmbătă în întâia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……...133
Săptămâna a 2-a din Postul Mare
Duminica întâia Sfântului Post se pomeneşte dreapta credinţă……..146
Luni în a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post……154
Marţi în a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..158
Miercuri în a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post……163
Joi în a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..168
Vineri în a doua săptămână a Sfântului şi marelui Post……173
Sâmbătă în a doua săptămână a Sfântului şi Marelui Post……178
Săptămâna a 3-a din Postul Mare
Duminica a doua a sfântului şi marelui post……...184
Luni în a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……194
Marţi în a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……198
Miercuri în a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……203
Joi în a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……208
Vineri în a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……213
Sâmbătă în a treia săptămână a Sfântului şi Marelui Post……218
Săptămâna a 4-a din Postul Mare
Duminica a treia a Sfântului şi Marelui Post a Cinstitei Cruci……222
Luni în a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post……232
Marţi în a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post……236
Miercuri în săptămâna din mijlocul Sfântului şi Marelui Post……241
Joi în a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post……...250
Vineri în a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..255

Sâmbătă în a patra săptămână a Sfântului şi Marelui Post……...264
Săptămâna a 5-a din Postul Mare
Duminica a patra a Postului Mare a Sfântului Ioan Scărarul……..269
Luni în a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post……...……275
Marţi în a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..279
Miercuri în a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post…….284
Joi în a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..289
Joi în a cincea săptămână a Postului Mare Canonul Cel Mare…….293
Vineri în a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post…….314
Sâmbătă în a cincea săptămână a Sfântului şi Marelui Post……..319
Săptămâna a 6-a din Postul Mare
Duminica a cincea a Sfântului şi Marelui Post în care se pomeneşte cuvioasa maica noastră maria egipteaca……...……334
Luni în Săptămâna Floriilor……...340
Marţi în săptămâna Floriilor……..344
Miercuri în săptămâna Floriilor…….349
Joi în săptămâna Floriilor……...355
Vineri în săptămâna Floriilor……..360
Sâmbătă în săptămâna Floriilor……...…...365
Duminica Floriilor……..379
Săptămâna Patimilor
Săptămâna Patimilor-În Sfânta şi Marea zi Luni……388
Săptămâna Patimilor-În Sfânta şi Marea zi Marţi……...396
Săptămâna Patimilor-În Sfânta şi Marea zi Miercuri……..403
Săptămâna Patimilor-În Sfânta şi Marea zi Joi……...412
Slujba Sfintelor Patimi ale Domnului Iisus Hristos……422
În Sfânta şi Marea zi Sâmbătă-Denia de Vineri seara şi Prohodul Domnului……451
În Sfânta şi Marea zi Sâmbătă-Canonul Sâmbetei celei Mari……469
În Sfânta şi Marea Sâmbătă seara……...475
Cântări Treimice-Pe 8 Glasuri……487
Stihiri de umilinţă
Stihiri de umilinţă pe glasul întâi……490
Stihiri de umilinţă pe glasul al doilea……..494
Stihiri de umilinţă pe glasul al treilea……..498
Stihiri de umilinţă pe glasul al patrulea……...502
Stihiri de umilinţă pe glasul al cincilea……506
Stihiri de umilinţă pe glasul al şaselea…….510
Stihiri de umilinţă pe glasul al şaptelea……...514
Stihiri de umilinţă pe glasul al optulea…….518
Joi la Canonul cel Mare-Viaţa Sfintei Maicii noastre Maria Egipteanca…….522
Istorie de folos-din scrieri vechi aşezată……...531
Din învăţătura de Tipic a lui Marcu

1. Sfinţii Trei Ierarhi : Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur (30 ianuarie)……..……536
2. Întâmpinarea Domnului (2 februarie)……..…….537
3. Sfântul Sfinţitul Mucenic Haralambie (10 februarie)……..….542
4. Întâia şi a doua aflare a Cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie)…….…….….543
5. Sfinţii 40 de Mucenici (9 martie)…….....550
6. Bunavestire (25 martie)……...…..554
7. Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (11 aprilie…….577
8. Sfântul marele Mucenic Gheorghe (23 aprilie……..577
CUPRINS……..589

Filename: TRIODUL
Directory: C:\Users\IOAN\Desktop\CĂRȚI PENTRU TIPAR\Triodul după ediția din 1946
Template: C:\Users\IOAN\AppData\Roaming\Microsoft\Templates\Normal.dotm
Title:
Subject:
Author: IOAN
Keywords:
Comments:
Creation Date: 09.01.2020 10:56:00
Change Number: 14
Last Saved On: 30.03.2020 15:12:00
Last Saved By: IOAN
Total Editing Time: 872 Minutes
Last Printed On: 30.03.2020 17:22:00
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 591
Number of Words: 335.928 (approx.)
Number of Characters: 1.948.384 (approx.)